ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLTÓSÁGOSABB OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S A SZEGÉNY TEMPLOMOK FÖLSEGÉLYEZÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET MEGBIZÁSÁBÓL

SZERKESZTI

DR. TIEFENTHALER JÓZSEF

FŐMUNKATÁRS: REVICZKY ALADÁR C. M.

KIADJA

A BUDAPESTI KÖZÉPPONTI OLTÁREGYESÜLET

1913. XIV. ÉVFOLYAM

Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, IX., Üllői-út 77.

BUDAPEST

STEPHANEUM NYOMDA R. T.

1913.

XIV. ÉVF. 1913. 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLŐNYŰL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Rózsafüzér és kegytárgy-ipar.

Készít és szállít rózsafüzért, érmet, skapularét, szobrot és mindennemü kegytárgyat, valamint bármilyen vallásos képpel ellátott ékszert stb.

Nagykászon, Csikmegye.

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüstből többféle kivitelben kaphatók Kalocsán a Rózsafüzérkészítő Háziipari Vállalatnál. Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárék, skapuláré-érmek és egyéb kegytárgyak. Első szentáldozási képek. Imakönyvek és hitbuzgalmi müvek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím:

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

XIV. ÉVFOLYAM. 1913. JANUÁR. 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Babura László:* Gondviselés. — *Dr. Walter Gyula:* Megnyitóbeszéd. — —*y:* Az Oltáriszentség naponkinti látogatásának társulata. — *Dr. T. J.:* Szentóra. — *Lukácsy István:* Tanulságos kép. — *Dr. Bilczewszki J.* érsek: Az élet kenyere. — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. Az áldozás gyógyít és erősít. — A gyakori áldozás Keleten. — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil:* Az eucharisztikus Gyermekszövetség kitüntetése. — Lesz-e boldog újévünk? — Jézus szeretete a gyermekek iránt. — Feslő bimbók — Karcsi, az Úr Jézus buzgó gyermeke. — Röptében a nagyvilág körül — Irodalom — Egyesületi élet.

GONDVISELÉS

ISTEN KEGYELMÉBŐL új évbe léptünk. Az élet útján, a mulandóság ösvényén, mely az örökkévalóságba vezet, újból határkőhöz értünk, mértföldjelzőhöz, melyen az 1913-as szám olvasható. Gyorsan, sokaknak szinte észrevétlenül mult el a letünt esztendő. Bánattal és örömmel volt telve és mindegyikünknek jutott ebből is, abból is. Sirtunk bánat-, de örömkönnyeket is. Otven millió élet fakadt, rügyezett az emberiség törzsén, de körülbelül ugyanannyi levele, gyümölcse, ága törött is le róla. Bölcsőket faragtak és — koporsókat készítettek. Pályákat himeztek és — szemfödőket szőttek. Törekvések és sikerek, vágyak és csalódások jelzik életünk mult évi útját. Igy jutottunk az új év küszöbéhez. Félve és aggódva léptük át. Vajjon mit rejt számunkra az új év? Fájdalmat-e vagy örömet? Felmagasztaltatást-e avagy megaláztatást? Ki tudná megmondani? Ki tolhatja félre azt a sűrű fátyolt, mellyel az irgalmas Isten a jövőt szemünk elől rejtette!

De bármit rejtsen is számunkra a jövő, bármily bizonytalan is annak kialakulása, egy föltétlenül bizonyos és ez az, hogy őrködik fölöttünk egy végtelenül szerető, szerető gondunkat viselő Isten, aki mindenhatóságával tud, végtelen irgalmasságával akar is rajtunk segíteni.

Van isteni Gondviselés! Mi sem mutatja ezt oly meggyőzően, mint megváltásunk története. A paradicsomi boldog emberből — síró ember lett a bűn elkövetése után, kinek arca verejtékével kelle a mostoha anyaföldet öntöznie, hogy azután fájdalmat arasson. Nagyot változott az ember, nagyot az őt környező természet; csak egy nem változott: a gond-

viselő Isten! A bűnös embert sem taszította el magától, hanem végtelen könyörületességében nagylelkűen gondját viselte azután is. Sőt mondhatjuk: a teremtés összes javainál nagyobb jóval ajándékozta meg az embert, midőn Megváltót igért neki! Ez irgalmas igéret éltető forrása medret tört magának az emberiségben s egyre nagyobb folyammá növekedett, folyammá, amely éltető vizeivel az egész világot öntözte a századokon át egészen addig a titokzatos éjszakáig, melyen angyali ének hirdette a bethlehemi istálló fölött amaz igéret irgalmas teljesedését. Aki kételkedik az isteni Gondviselésben, az lapozza csak végig a Szentirást, az emberiség eme legrégibb történetét. Meg fogja belőle ismerni azt a végtelen gonddal, szeretettel üdvünk, boldogságunk fölött őrködő Istent. Látni fogja és bámulni az isteni nagylelkűségnek ama csodáit, melyek a messiási igéret megvalósulása érdekében történtek. Feléje fog hangzani ama különben néma lapokról a bűn árnyékában sinylődő emberiség epedő vágyakozása a Megváltó után, de hallani fogja az irgalmas Istennek szavát is, mellyel vigasztalta, biztatta a siránkozó embert és a megváltás útját előkészítette.

Kérdem, nem isteni Gondviselés-e ez? Kényszerítve volt-e a fölséges Isten, a legfőbb Úr, hogy bűnös teremtményét, hűtlen szolgáját megváltsa? Ó nem és ezerszer nem! Isten a legfőbb Úr és nincs fölötte más! Ha tehát mégis elhatározta, hogy megvált minket s ha ez irgalmas gondolatát századokon át mindjobban kialakította, ha megvalósulását mindjobban előkészítette, akkor ez napnál világosabb bizonyítéka az ő isteni Gondviselésének, mellyel fölöttünk őrködik.

De nemcsak az ószövetség tesz tanúságot e vigasztaló igazságról. Alig is van valami, amit Krisztus Urunk is annyiszor említene, mint ez igazságot. Ne aggódjatok éltetekről, mit egyetek, se testetekről, mibe öltözzetek... Tekintsetek az ég madaraira!... a ti mennyei Atyátok táplálja őket. Vajjon nem vagytok-e ti azoknál sokkal becsesebbek?... Nézzétek a mező liliomait... Salamon minden dicsőségében sem volt úgy felöltözve, mint ezeknek egyike... Ne aggódjatok tehát! (Máté 6, 25—31.)

Mily édesen jóleső beszéd ez nekünk, kivált ha meggondoljuk, hogy Annak ajkairól hangzik felénk, aki mint Isten sem nem csalatkozhatik, sem nem csalhat. A kislelkűen kétkedőre rácáfol az egyház története is. Nem volt még társaság, eszme, tan e földön, mely annyi üldöztetésnek lett volna kitéve, mint a Krisztus tana, alapítása, egyháza. Péter szikláját állandóan csapkodják a gyülölet piszkos hullámai, de az egyház rendületlenül áll, mert gondját viseli az a nagylelkű Krisztus, aki mondotta: *Én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig.* (Máté 28, 20.) De rájuk cáfol saját élettörténetük is. Mert mindenkinek életében voltak fájdalmak és megpróbáltatások, voltak szomorú napok, amikor beborult

fölöttük. De mult az idő s Isten segítségére sietett szorongatott gyermekeinek. Szétfoszlottak a sötét felhők s az isteni segítség aranyos sugarai törtek át rajtuk, hogy a megnyugvás és remény, a kitartás és bizalom éltető érzelmeit lopják be lelkükbe addig is, míg a szomorúság oka teljesen megszűnt.

S mindennél meggyőzőbb és megnyugtatóbb az, hogy a mi édes Üdvözítőnk állandóan közöttünk van a mi oltárainkon. Az ő szeretetének nem volt elég a rólunk való gondviselését saját vérével megpecsételni, ő itt akart maradni köztünk szüntelenül, hogy közel érjük, ha baj ér, ha megpróbáltatás szakad reánk. Felütötte frigysátorát a mi oltárainkon, hogy hozzá fussunk minden ügyünkben-bajunkban.

Legyen azért az új esztendőben az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben egész életünknek gócpontja, éltető forrása. Ot követve — el nem tévedünk! Ot szeretve — el nem veszünk! Benne bizva — nem csalódunk! Igy boldog lesz ez az új esztendő is!

Dr. Babura László.

Megnyitó beszéd

Az esztergomi Oltáregylet november 10-én tartott közgyűlésén mondotta *dr. Walter Gyula.*

Élénk emlékezetében élnek még mindnyájunknak azok a rendkívül fényes ünnepségek, amelyeknek f. é. szeptember hó 12—15. napjain a XXIII. eucharisztikus kongresszus alkalmából Bécs városa volt joggal irigyelhető szinhelye.

Nagyszerűek, lélekemelők, megragadók voltak eddigelé mindazon hasonló kongresszusok, amelyek a közelmult évtizedek folyamán Franciaországban, Belgiumban, Németországban, Angolországban, Spanyolhonban, Amerikában lőnek rendezve. Mindannyinak nemzetközi jellege volt. Odasereglettek nemcsak az illető országok hivei, hanem más államok és birodalmak lakói is, hogy összeforrva szívben és lélekben, minél fényesebb tanuságát szolgáltassák azon imádásnak, szeretetnek és hódolatnak, amellyel a legfelségesebb Oltáriszentség előtt meghajolni legfőbb kötelességünknek, nemes büszkeségünknek tekintik.

Messzire túlszárnyalta azonban valamennyit — úgy a jelenlevők számára, mint az ünnepségek fényére és a megnyilatkozott áhitatra nézve — az a valóban *világkongresszus*, amely Bécs nagynevezetességű történeti eseményeinek láncolatában is minden időn keresztül a legelső helyet fogja elfoglalni.

Megvalósult a szó legszorosabb értelmében az a remény, amelynek

Scapinelli nuncius adott kifejezést, midőn a kongresszus érdekében az osztrák és magyar püspöki karhoz intézett körlevelében írta: «Meg vagyok győződve, hogy Őfelségének és az uralkodó háznak, valamint az egész világ papságának és hiveinek részvéte oly jelentőséget és fényt fog a kongresszusnak kölcsönözni, amely azt még nevezetesebbé fogja varázsolni, mint aminők az előzők voltak».

Hasonló értelemben hangoztatta megnyitó beszédében *Heylen* namüri püspök, az eucharisztikus kongresszusok állandó bizottságának elnöke: «Néhány év óta — úgymond — oly alakulást tüntetnek föl az eucharisztikus kongresszusok és főleg a legutóbbiak London, Köln, Montreal és Madrid falai között oly fényesek voltak, hogy azt kellett gondolnunk, lehetetlen lesz még magasabbra emelkedni, sőt elég nehéz föladat lesz, azok szinvonalán megmaradni. Nagy örömmel kell azonban megvallanom, hogy — csalódtunk. A jelen kongresszus fényre és hiszem eredményeire nézve is felülmulja az előbbieket».

Szerény számítással kétszázezerre becsülik a jelenvoltak számát. Soraikban a világ minden tájékáról, keletről és nyugatról, északról és délről a legfőbb egyházi és világi méltóságok, a tudomány és művészet legkitünöbb képviselői, különféle rendű és rangú polgárok, iparosok, kereskedők, földmívelők, munkások, öregek és ifjak, nők és férfiak tömörültek össze.

A nemzetiség, a nyelv, az életállapot, a társadalmi helyzet, a szokások különfélesége hatalmas válaszfalakat emelt a jelenlevők ezrei között. Egybeolvasztotta azonban mindnyájukat a hitnek az az ereje, amely kebleiket uralta. Gondolkozásukat, érzéseiket, egész valójukat áthatotta.

Összeforrasztotta lelkeiket a közös elhatározás és törekvés, hogy ünnepélyes, bátor és nyilt vallomást tegyenek vallásos meggyőződésükről, amelyet Krisztus Urunknak valóságos és lényegi jelenlétéről az Oltáriszentségben táplálnak és azt azon kimeríthetlen forrásnak tekintik, amelyből az éles súlyos küzdelmeinek megvivásához szükséges kegyelmek, áldások csörgedeznek. Eltüntetett minden különbséget az az epedő vágy, hogy egymás áhitatán és példáján felbuzdulva, minél hathatósabb imákat röpítsenek az egek hatalmas Urához azon erő, kitartás és állhatatosság kiesdéseért, amely mulhatatlanul megkivántatik ahhoz, hogy a földi lét mindennemű változásai és megpróbáltatásai között hűségesen ragaszkodjunk a hit magasztos igazságaihoz és azok legyenek úgy a magán-, mint a nyilvános életben gondolataink, szavaink és cselekedeteink irányító elvei, vezérlő kalauzai.

Nem mindenkinek jutott osztályrészül az az öröm és szerencse, hogy tanúja lehessen a kongresszus fényes lefolyásának és közvetlenül érezhesse azokat a maradandó hatású benyomásokat, amelyeket a lelkes hangulat és bensőséges áhitat a jelenvoltakra gyakorolt.

Maguk a kongresszus kimagasló mozzanatairól szárnyra kelt hirek is elégségesek azonban arra, hogy élénk visszhangot keltsenek a földkerekség legtávolabbi pontjain élő katholikusok sziveiben is.

Kell, hogy ápolják azt a hitet, növeljék azt a szeretetet, fokozzák azt a bizalmat, amely az Oltáriszentségben rejlő isteni Üdvözítő zsámolyánál keres az élet nehézségei, csalódásai, keserűségei és szenvedései között segítséget, megnyugvást, oltalmat. Kell, hogy minél mélyebben véssék emlékezetünkbe Krisztus Urunk azon bátorító és vigasztaló szavait: «Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtok és terhelve vagytok, én megenyhitlek titeket».

Tápot kell nyujtaniok annak a meggyőződésnek, hogy valamint a csillagok annál fényesebben ragyognak, minél sötétebb az éj: akként löveli az Úr szeretete és irgalma is annál gazdagabban lelkeinkbe erősítő és vigasztaló kegyelmeit, minél komorabbak a szenvedések és fájdalmak azon felhői, amelyek létünk egén időnként föltornyosulnak és azt homályba burkolják.

A legfelségesebb Oltáriszentség, m. t. közgyűlés, hitünknek ez a mélységes titka, istentiszteletünknek középpontja, kimeríthetlen bányája azoknak a kincseknek, amelyek árán az élet legfőbb javait, a lelkiismeret nyugalmát és a szív békéjét vásárolhatjuk meg. Tárháza azoknak a fegyvereknek, amelyek kitartó használata diadalokat biztosít azon veszélyes ellenségek fölött, amelyek a kielégítést nem ismerő vágyak, hajlamok és szenvedélyek leple alatt ostromolnak. Az Oltáriszentségből gyöngyöznek azok a varázsos balzsamcseppek, amelyek behegesztik a sebeket, amelyeket a kisértések és csábítások ejtenek a lelkeken.

Viruljon azért állandóan egyletünk körében az a lelkes tisztelet, gyermeki szeretet és fogyatkozni nem tudó hála az Oltáriszentség iránt, amely oly sűrűen irányítja a m. t. tagok lépéseit az Úr asztala felé.

Ezen forró óhaj kifejezése mellett meleg köszönetemet nyilvánítom mindenekelőtt az elnöknő ő nagyságának odaadó buzgólkodásaért. Köszönettel adózom ő nagyságaiknak, akik más tisztségeket viselni és az egyesület érdekében fáradozni méltóztatnak. Hálás köszönetem adóját róvom le *Breyer* István p. kamarás úrnak fáradhatlan tevékenységeért, amelyet egyletünk körében kifejteni kegyeskedik.

Még egy szomorú kötelességet kell teljesítenem. *Bleszl* Ferencné, aki éveken keresztül különféle tisztségeket viselt egyletünkben, hosszú szenvedések után, néhány hó előtt, mindnyájunk őszinte sajnálatára, az örökkévalóságba költözött. Azt hiszem a m. t. közgyűlés érzületének adok élő kifejezést és helyeslésével találkozom, ha indítványozom, hogy emléke a jegyzőkönyvben megörökíttessék.

Őszinte köszönetet mondván a m. tagoknak, hogy ily nagy számban megjelenni és közgyűlésünk ünnepélyességét emelni sziveskedtek, mély tisztelettel üdvözlöm a m. t. közgyűlést és azt megnyitottnak nyilvánítom.

Az Oltáriszentség naponkinti látogatásának társulata.

Az Úr Jézus annyira szerette az embereket, hogy mielőtt földi pályáját befejezte volna, megalapította a legméltóságosabb Oltáriszentséget, melyben istenségével és emberségével jelen van. Így oldotta meg azt a nagy kérdést: mikép maradhatna övéivel a világ végeig? Ő közöttünk áll, ő templomainkban van a kenyér szine alatt az oltárszekrényben, ő imádkozik érettünk szakadatlanul mennyei Atyjához, kiengeszteli őt bűneinkért s megakadályozza, hogy igazságos karjával minket sujtson. Ő úgy van ott az oltárszekrényben, mint legnemesebb közbenjárónk, legjobb atyánk, édes testvérünk s lelkünk jegyese. Ő folytonosan hivogat minket kegyelmeivel s szüntelen azt mondogatja: «Jöjjetek hozzám mindnyájan!»

S mit látunk? Hogy kevesen értik meg az ő szavát. Kevesen látogatják meg s bizony elég ritkán a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Pedig O azt szeretné, ha sokszor, naponkint fölkeresnék őt, mert öröme belik az emberek fiai között lenni, mert bőséges kegyelmeket akar osztogatni mindazoknak, kik eljönnek hozzá, hogy kifejezzék előtte hitüket, szeretetüket, imádásukat, hódolatukat.

Ezért alapított az egyház egy társulatot: «Az Oltáriszentség naponkinti látogatásának társulat»-át, hogy az édes Üdvözítő óhajának eleget tegyen, másrészt, hogy a szenvedő emberiséget a kegyelmek forrásához vezesse. Ezen társulat először Turinban lett szervezve Ricardi püspök vezetése alatt. Azóta számtalan testvéregyesület csatlakozott a turini anyatársulathoz. Így Olaszországban, Franciaországban, Hollandiában és Belgiumban, hol a tagok száma már a 100 ezret is meghaladta. Legújabban Magyarországba is bevezették e társulatot és pedig Budapesten az Örökimádás-templomában.

Most lássuk a társulat rövid ismertetését: A társulat célja az Oltáriszentségben valóságosan jelenlevő Úr Jézus iránt a hitet az emberi társadalom minden osztályában felélesztení, az áhitat és szeretet bizonyítékait iránta mindenütt gyarapítani és imádandó Szivének elégtételt szolgáltatni ellene elkövetett sokszoros tiszteletlenségekért és bántalmakért, szentségtörésekért és szidalmakért, valamint elhagyatottságáért.

Aki a társulat tagja akar lenni, annak csak a következő két feltétett kell megtartani: először be kell iratnia magát a társulat törzskönyvébe, (Budapest, IX., Üllői-út 77.) másodszor naponkint egyszer meglátogatni az Oltáriszentséget. Minden tagnak tetszésétől függ, hogy meddig tart a látogatás és milyen imádságokat végez. A legrövidebb látogatás is elégséges ezen kötelesség teljesítésére. Ha az emberek minden nap meglátogatnák az Oltáriszentséget, úgy csakhamar látogatói lennének a naponkinti szentmisének is s csakhamar csatlakoznának a gyakori áldozókhoz. Azért mondotta X. Pius pápa, hogy a mindennapi szentséglátogatás gyökere az összes eucharisztikus ájtatosságnak.

A társulat tagjai igen sok teljes és nem teljes búcsut nyerhetnek, azonkívül haláluk után az oltárkiváltságban részesülnek, vagyis az értük mondott szentmisével teljes búcsu jár.

A tagoknak még a következők ajánltatnak: a lelki áldozás, a templomok felszereléséhez való hozzájárulás, az Oltáriszentség tiszteletének terjesztése, az Oltáregyesületbe való belépés, a szentmisehallgatásra, a szentségekhez való járulásra, az Oltáriszentség látogatására való buzgólkodás. Ezek bár nem kötelességek a társulatban, de mint jócselekedetek ajánltatnak.

Ezen, oly könnyű kötelességből álló, társulat hivatva lesz édes hazánkban is az Oltáriszentség tiszteletet nagy mértékben terjeszteni s alapját megvetni a mindennapi szentmisehallgatásnak s a gyakori szentáldozásnak. Kívánatos volna, hogy minél többen lépjenek a társulatba s így az Eucharisztia kultuszának útját egyengetnék. Ahol oltáregyesületek vannak, ott ez igen könnyen megy, mert a tagoknak ilyen társulat iránt van már finomabb érzékük s ama buzgalmuk, hogy minél többször társaloghassonak az édes Udvözítővel.

Az a szeretet, mely az eucharisztikus Úr Jézus iránt szivünkben lángol, oda visz majd minket gyakran a szentségház elé s arra indít, hogy másokat is oda vezessünk — a fönti társulat kapcsán — az élet és kegyelem kútforrásához. —*y*.

Szentóra

Az oltáregyesületi ájtatosságok gyöngye: *a szentóra*. Többször megtörténik, hogy vidéki buzgó oltáregyesületi igazgatók érdeklődnek az iránt, hogy miképen kell a szentórákat megtartani. Épen azért szándékunk egy-két kidolgozott szentórát közölni; előbb azonban legyen szabad a szentórát illetőleg néhány általános megjegyzést megkockáztatnunk.

Mi a szentóra? Nevezhetnők *közös imádási óra*-nak, vagy *közös elmélkedő imádás*-nak is. Ezzel mindjárt megmondtuk a szentóra mibenlétét. Nem egyéb, mint *az oltáregyesületi tagok közös, ünnepi szentségimádása, kapcsolatban az Oltáriszentség mérhetetlen titkainak és megbecsülhetetlen gyümölcseinek átelmélkedésével és megfontolásával.* — Tudjuk,

hogy az Oltáregyesület célja kettős. Az egyik: a szegény templomok istápolása. Ez bármi csekély alamizsnaadással és — ahol lehetséges — az oltáregyesületi munkaórák látogatásával történik. Az Oltáregyesület másik célja: az Oltáriszentségnek mindinkábbvaló megismerése, ünneplése, imádása. Az oltáregyesületi tag ezen célnak a havonkint tartott egy órai szentségimádással — az imaórával igyekszik megfelelni. Tehát az alamizsnaadás és havonkinti imaóra az oltáregyleti kötelességek lényege és teljesen elegendők ahhoz, hogy a szabályszerűen fölvett tag megnyerje az oltáregyleti búcsukat. Csakhogy egy buzgó, bensőséges tagnak ennyi kevés. Amely tag többet nem tenne, olyan volna, mint aki az egyház szigorú parancsának engedve, évenkint meggyónik egyszer husvéttáján, de többször nem, — az ilyen ember nem mondható buzgó katholikusnak.

A buzgó oltáregyleti tag se elégedhetik meg az imaórával és alamizsnaadással. Az Oltáregyesület *szelleme* többet is kíván tőle, t. i. hogy az Oltáriszentség megismerésében, tiszteletében és gyakori vételében mindig előbbre haladjon. Ezen törekvést ápolja kitünően a szentóra, mert bevezet az Oltáriszentség ismeretébe, lelkesít annak imádására és buzdít a gyakori szentáldozásra s emellett az engesztelésnek is legszebb módja, ép azért bőségesen pótolja a kötelező imaórát is.

Most már tegyük föl a kérdést: miképen tartsuk a szentórát? Kétféle módozat van. Az egyiknek mintáját találhatod a budapesti Oltáregyesület templomában: az Örökimádás-templomban. Minden első péntek előtti este nyolc órától kilenc óráig tömve látod a templomot. Szentórát tartanak. Pontban nyolc órakor megszólal az orgona és fölhangzik a népének. Egy versszakot énekelnek az Oltáriszentségről. Mikor az ének és orgona elnémul, akkor a pap a szószékről beszél a néphez nyugodtan, elmélkedésre alkalmas módon az Oltáriszentségről. De csak 8—10 percig. Utána a nép térdreborul és 5 percig elmélkedik a hallottak fölött. S ezzel elmult az első negyed óra. A következő két negyedóra szintén ilyen: ének, 10 percig beszéd és 5 percig elmélkedés. A negyedik negyedórát, áldás az Oltáriszentséggel tölti ki. A negyedik negyedóra teljes tartalma az Örökimádás-templomban: fölajánló ima Jézus szentséges Szivéhez, Tantum ergo, Genitori, Oratio és áldásadás a legméltóságosabb Oltáriszentséggel.

A szentórának ez a módja az Oltáriszentség megismerésére, *elmélkedő* imádására, egyszersmind a szentáldozásra való nevelésre kiválóan alkalmas és ép ezért fölötte áll a másik módozatnak, melyben nincsen beszéd, hanem csak ének és ima váltakozik. A beszédnek szerepét itt az ima tölti be, melyben van állandó rész, amit mindig, minden imaórán mondanak és van változó rész, mely minden imaórán más és más. Lényeges az is ennél a módozatnál, hogy az imát is fölváltva mondják, pl. hol a templom egyik oldala, hol a másik oldala. Ezen második módozat végzésének többféle árnyalata van. Legismertebb a Walser-Varga-féle Örökimádás imakönyv rendszere.

Szépen végzik a második módozat szerint az imaórát Váczott, ahol Galcsek György oltáregyesületi igazgatóban bir lelkes apostolt. Annyi bizonyos, hogy nagy városban, ahol nincsen olyan állandó közönsége a templomnak, hanem sok a hullámzó közönség, ott az Örökimádás-templom rendszere a leghelyesebbik. Mert a második módhoz kell közös imakönyv, kell külön betanítás és dirigálás, amit csak faluban, vagy kis városkában lehet elérni.

Magában véve mindegyik módozat gyönyörű, végtelenül hasznos és bár minden nagyobb oltáregyesület igyekezne valamelyikét meghonosítani.

Reméljük, hogy a következő számokban közölt minták a különféle módozatok szerint nagy mértékben hozzájárulnak fölkarolásukhoz. *Dr. T. J.*

Tanulságos kép.

FRANCESCO MAJONI, istenfélő kitünő festőművész, kinek oly sok áhitatra gerjesztő képe diszíti az olasz templomok oltárait, svájci utazása alkalmával protestánsok társaságába került. Ezek fölismerve a festőben a jámbor lelket s vallását hűen szerető férfiút, gunyolni kezdték a katholikusok igazságait s vallási szertartásait. Különösen az Oltáriszentséget tűzték ki élcelődéseik célpontjává, azt a fenséges s imádandó szent titkot, mely szerint Jézus az Oltáriszentségben, a kenyér s bor szine alatt valóságosan jelen van.

Egyikük, a protestáns, azt állította, hogy a kenyér s bor *csak jelenti* Jézus testét s vérét; egy lutheránus azt vitatta, hogy a kenyér és bor csak akkor válik Krisztus testévé és vérévé, mikor az ember magához veszi, különben semmi szentségi vonás nincs benne.

Francesconak hirtelen szikrázó ötlete támadt. Néhány vonással, melyben hatalmas művészi lángesze aratott diadalt, egy képet rajzolt, melyen az Udvözítő jobbján és balján a két reformátor, Luther és Zwingli állott. Jézus képe alá ezt írta: «Ez az én testem». Lutheréhez: «Ez lesz az én testem». Zwingli mellé: «Ez jelenti az én testemet».

— Mondjátok meg, melyik ezek közül az igazság? — s átnyujtotta nekik a rajzot.

Ezek rögtön átérezték azt a fenséges tényt s igazságot, hogyha Krisztus, az élő Isten, az ő mindenható teremtő erejével kimondja e szót: «Ez az én testem...» az csak igazság s valóság lehet s az a kenyér

az isteni erő átváltoztató ereje alatt többé nem kenyér s bor, hanem Krisztusnak valóságos szent teste s imádandó szentséges vére.

Szégyenkezve némultak el az Oltáriszentség szent titkának gunyolódó ellenségei s nem beszélhettek többé oly könnyelműen s vakmerő fámadással a katholikus egyház legdrágább kincséről, az Oltáriszentségről.

Lukácsy István.

Az élet kenyere.

Irta: *Dr. Bilczewszki J.*, érsek. (Lengyelből.)

«Én vagyok az élet kenyere.» (Ján. 6, 35, 48.)
«A kenyér, melyet én adandó vagyok, az én testem a világ életéért.» (Ján. 6, 52.)
«Mindnyájan... kiknek nincs pénzetek, siessetek, vegyetek és egyetek; jöjjetek el és vegyetek pénz nélkül». (Iz. 55, 1.)

MINDNYÁJAN jól ismeritek a napraforgót. Gyakran termesztitek kertjeitekben dísznövényül vagy pedig olajos magvaiért. Szántóföldeiteken is gyakran láttam már. Azt is tudjátok, hogy ez a növény honnét kapta nevét. Bólongató, tányéralakú virágaival az aranysugarú nap korongjára emlékeztet. Azért is nevezik napraforgónak, mert állandóan annak hő- és fényforrása felé fordul. Hajnalban várva-várja a nap fölkeltét, dél felé csaknem sóvárogva fordítja feléje koronás fejét; azután is követi annak látszólagos mozgását, utána fordul tovább-tovább s alkonyatkor búcsuzásképen meghajtja fejét.

Ilyen napraforgókká tegyen bennünket a legmélt. Oltáriszentségnek az Egyház által annyira hirdetett nyilvános és magán imádása; ilyen szellemi napraforgókká, kik gondolatainkkal, érzelmeinkkel oda forduljunk a hófehér szent ostya felé, amely az isteni szeretetnek, igazságnak és kegyelemnek soha ki nem alvó napja.

Ezért tehát nekem, mint az egyházmegyében az Oltáriszentség első őrének, nincs nagyobb örömem, mint mikor arról értesülök, hogy az Oltáriszentség tisztelete nálunk mind nagyobb tért hódít: hogy szeretett híveim úgy örvendenek azoknak a vasárnapoknak, amelyeken szentségimádás van, mint a legnagyobb örömünnepnek; hogy a szeretet szentségéhez hétköznap is mindig tömegesebben járulnak és hogy több községben férficsoportok állnak őrt a szentségtartó előtt egész éjszakán át engesztelésül és kárpótlásul az Oltáriszentség ellen elkövetett annyi tiszteletlenségért és megbántásért.

Isten kegyelmét és papságom lángbuzgalmát tekintetbe véve, én is

szilárdul bizom abban, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség tisztelete és szeretete mindinkább gyarapodni fog. Mert bár minden katholikus vallási tevékenység szent, üdvös és szép, a legméltóságosabb Oltáriszentség tisztelete azonban az összes istentiszteleti tevékenységek között a legszentebb, leggyümölcsözőbb és legmagasztosabb. Egyesítsen bennünket a legméltóságosabb Oltáriszentség, mint a gyüjtőlencse a napsugarat s újuljunk meg általa! Gondoljuk meg, hogy minden egyes szentséglátogatás valóságos zarándoklás a bethlemi jászolhoz, a názárethi házacskához, a Kálváriára vagy a szent sírhoz.

Bizonyára örvendetes jelenség lenne, ha az Oltáriszentség tisztelete mindenfelé annyira növekednék, hogy a hit, remény, szeretet s az utána való vágyakozás fölkeltése által gyakrabban: naponkint, sőt óránkint tennénk Nála lélekben ilyen látogatást; de ha mindezt meg is tennők, még akkor se róttuk volna le az ostya szine alatt rejlő Jézus iránt a legtökéletesebb tisztelet adóját s még mindig nem teljesítettük legfontosabb kötelességünket.

A legméltóságosabb Oltáriszentség *mindenekelőtt lelki kenyér!* Az isteni Megváltó ezt számtalanszor nyomatékosan hangsúlyozta. Ismételten elhangzik ajkán a «kenyér» szó: «*Én vagyok az élőkenyér, ki mennyből szállottam alá, mondja. Én vagyok az élet kenyere. Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él; és a kenyér, melyet én adandó vagyok, az én testem a világ életéért. Ha nem eszitek az ember fia testét és nem isszátok az ő vérét, nem leszen élet tibennetek... Mert az én testem bizonnyal étel és az én vérem bizonnyal ital*» (Ján. 6.).

E szavak azt jelentik, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség alapításának *legelső célja*, valamint *az iránta tartozó imádás legtökéletesebb, legmagasztosabb módja és megnyilvánulása a szentáldozás.* Az Oltáriszentség nem arra van rendelve, hogy az isteni kegyelemrendben némi pótlásul szolgáljon egyéb kegyelmek kieszközlésére, hanem úgy az egyes lélek, valamint az egész világ természetfölötti életének alapja és forrása legyen.

Ha ez az égi kenyér minden ember legfontosabb, legszükségesebb tápláléka, természetes, hogy ezen lelki kenyérnek semmiféle mulandó pénzbe sem szabad kerülnie. Kell, hogy azt mindenki ingyen és minden nehézség nélkül szerezhesse meg, bár végtelen értékkel bir.

Ha tehát ez az égi kenyér egyrészt olyan értékű, mint maga az Isten; ha a lélek életének fenntartására szükséges; ha magában foglalja a szív egészségét, a világ üdvét, váltságát és ha emellett semmibe nem kerül, méltán elvárhatnók, hogy kivétel nélkül mindenki siessen az Úr asztalához, úgy hogy a papok szinte ne legyenek képesek elegendő ostyát konszekrálni, eleget kiosztani, elvárhatnók, hogy ciboriumok naponkint üresen maradjanak.

S mégis akárhányszor találkozunk olyan katholikussal, ki megelégszik a közönséges kenyérrel, az élet kenyeréről pedig egész életén keresztül, sőt még halála óráján sem akar tudni. Mások ismét megelégesznek azzal, hogy végighallgatják a szentmisét, de nem buzdulnak arra, hogy az áldozati lakomán egyesüljenek is Jézussal, mintha csak az eledel látása csökkentené az emberben az éhséget! Sajnos, *hogy az emberek oly igen ritkán élvezik ezt a kenyeret!*

Ha a házból már aratás előtt kifogy a kenyér, az emberek elmenekülnek, munkára képtelenek lesznek s csakhamar áldozatul esnek az éhtifusznak.

Az isteni kenyér elhanyagolása miatt az éhtifusznál súlyosabb betegségeknek van kitéve az emberiség. Hogy csak néhányat említsek: ime a hitbeli gyengeség, a nagy jellemek hiánya, az elvadulás és a pogányságba való visszasülyedés.

Ha tehát a világ újból egészséges akar lenni, ha óhajtja, hogy a szeretet és az igazságosság ismét érvényre jusson, akkor szívvel-lélekkel vissza kell térnie az egészség és az élet forrásához és a szentáldozás által magáévá kell tennie azokat a javakat és erőket, amelyek a legméltóságosabb Oltáriszentségben rejlenek. Az élő kenyér élvezete már átalakította, megváltotta egyszer az emberiséget a kereszténység első századában. Most is csak benne bizhatunk, hogy meghozza számunkra is a gyógyulást, mert az égi kenyér semmit sem veszített isteni erejéből.

Ezen sorokban, drága olvasóim, a legméltóságosabb Oltáriszentségnek a lelki életre való nagy jelentőségét, értékét és szükségességét szándékozom világossá tenni és egyházmegyémben ifjánál-öregnél fel akarom kelteni a gyakori szentáldozás után való nagy éhséget, forró vágyódást. Ebben, mint mindig, Krisztus helytartójának szavát és szándékát követem. Az ő rendeletei olyan nagy jelentőségűek, boldogítók s üdvösek, hogy én, mint azok hirnöke, nem habozom a Bethlehem mezőjén éneklő angyalokkal felkiáltani: «*Ime, nagy örömöt hirdetek nektek.*»

I. A legméltóságosabb Oltáriszentség mily értelemben az élet kenyere?

«Én vagyok, mondja Krisztus, az út, igazság és az élet. Én vagyok a világ világossága. Én vagyok az élő kenyér, ki a mennyből szállottam alá. A kenyér pedig, melyet én adandó vagyok az én testem a világ életéért. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete vagyon».[1] Aki nem eszi az ember fia testét és nem issza az ő vérét, nem lesz abban élet, — az maga itéli halálra önmagát.

[1] Ján. 14, 6; 8, 12; 6.

De hiszen sokan vannak, kik Krisztus nélkül is boldogulnak, nélküle is meg tudnak élni, sőt jólétben vannak! Annyi nemkatholikus, meg pogány nép van, kik nem táplálkoznak az angyalok kenyerével — és mégis magas kulturával dicsekedhetnek, hatalmasak, gazdagok; igen, gazdagabbak, hatalmasabbak, mint sok katholikus nemzet! Mikép kell akkor értelmeznünk azt, hogy az Oltáriszentség ad életet a világnak és hogy az minden lélek életére nézve elkerülhetetlenül szükséges?

A szentírás azt tanítja: «*Aki nem eszi az ember fiának testét, nem leszen élet abban.*» Hogy az isteni Megváltó ezen szavainak igazságát teljesen megértsük, azon igazságot kell hangoztatnunk, hogy minden egyes teremtmény az Úristentől birja létezését. «*Mindenek őáltala lettek és nála nélkül semmi nem lett, ami lett*» (Ján. 1.). Amíg azonban a növényeknek és állatoknak csak egy életük van, a tisztán természeti élet, addig az embernek, mint hitünk tanítja, kétféle életet adott a jó Isten, ú. m. a természetes, a pusztán emberi életet és a természetfölötti életet, a kegyelemnek tökéletesebb, magasztosabb életét.

Az elsőt, a tisztán természetes életet Isten a szülők közvetítésével adományozza, de a testbe beleleheli a lelket.

A természetfölötti életet az ember egyedül Istentől nyeri. Hogyan és mikor? A szent keresztségben, amely által újra születik és mintegy újra teremtetik az ember, de ezt az új életet már nem a szülőknek, hanem egyedül az Istennek köszönheti. Miképen történik ez az újjászületés? Talán valamikép azon módon, ahogyan Isten Fia született, öröktől fogva, akinek a mennyei Atya a legtökéletesebb egyesülésben magamagát, a saját isteni lényét átadta? Igy nem, mivel épúgy lehetetlen teremtménynek magába fogadnia az egész isteni természetet, aminthogy lehetetlen a tenger vizét beleszorítani egy kis kavicsmélyedésbe. A mi istenfiúságunk ennélfogva nem olyan magasztos, mint Jézus Krisztusé. De hogy a szent keresztség által a földi ember gyermeke Isten fogadott fiává lesz, az épen oly igaz, mint hogy a Szentháromság az égben trónol. A szent keresztség ugyanis fölékesíti az emberi lelket a megszentelő malaszt csodás szépségű ruhájával, amely képessé teszi azt arra, hogy természetfölötti életet élhessen. olyant, amely azon élethez hasonló, amelyet a három isteni személy él öröktől fogva, egy isteni lényegben, kimondhatatlan, titokzatos módon. A léleknek ez a természetfölötti élete arra indít bennünket, hogy higyjük azt, amit Isten kinyilatkoztatott, hogy Ő belé helyezzük minden reményünket, hogy Istent azért szeressük, mert ő Isten, a legtökéletesebb jóság; Jézust azért szeressük, mert ő Jézus; a boldogságos Szüzet azért, mert ő boldogságos Szűz; hogy magunkat azért szeressük, mert Isten akarja, felebarátainkat azért, mivel Isten parancsolta meg, hogy jót tegyünk egymással.

Minthogy ez a benső, természetfölötti élet, a léleknek ez az átalakulása és a malaszt által való istenisülése az érzékek alá nem esik, azért nem csoda, ha az emberek a kegyelem természetfölötti élete iránt átlag kevéssé érdeklődnek; míg a természetes, a földi és tisztán testi életet, mely evésben ivásban, a testnek s az érzékiségnek lehető legnagyobb mérvű kielégítésében nyilvánul, többre becsülik. Az él jól, — halljuk gyakran — ki bővelkedik a javakban, melyeket földünk nyujt, ki egészséges, ki magos képzettségű s a társadalomban előkelő állást foglal el; a legboldogabb pedig az, akinek ezek a javak a legnagyobb bőségben állanak rendelkezésére. Valójában azonban a földi élet, bármily dús legyen is természetes javakban, inkább halál, mint élet; mert folytonosan a sír felé vezet. Helyes, valódi életnek, teljes joggal, a szó legszorosabb értelmében csak a kegyelemnek az isteni malasztban gyökerező és abból táplálkozó természetfölötti életét mondhatjuk, mert ez közel áll a háromszemélyű Isten életéhez és ez épúgy határtalan, mint amaz.

De térjünk át egy másik alapigazságra. Nem elég az embernek az, hogy életet nyert, azt meg is kell tartania. Az általános tapasztalat azt mutatja, hogy aki nem táplálkozik, elveszíti életét. A táplálék nem ád életet, de fenntartja azt s megszerzi azt az erőt, amit egészségnek nevezünk. Ugyanis minden pillanatban, még akkor is, ha nyugalomban vagyunk, emésztődnek testünkben a sejtszövetek, sejtek, véredények és idegszálak, úgy, hogy azokat folytonosan ujakkal kell pótolnia. Tudósok pontos vizsgálatok alapján megállapítják, mely táplálékok szükségesek az elhasznált vértestecskék és csontrészek pótlására; melyek az agy új sejtjei, melyek az idegek és izmok képződésére s ezek teljesítőképességének fokozására. A jó Isten, ki teremtményeinek az életet adományozta, gondoskodott egyúttal elegendő és mindegyik lényének megfelelő táplálékról. A világosság, levegő, víz, tej, gyümölcsök mind, mintegy természetes ajándékok gyanánt vannak kiszemelve a növenyek, állatok és az ember természetes életének fenntartására.

A természetfölötti életben is jogosult az a szabály, hogy annak, ki élni akar, táplálékkal kell magát erősítenie, mert a lélek természetfölötti élete szintén ki van téve veszteségeknek; sérti lelkünket a mulandó javak után való szakadatlan törekvés, a test velünk született hajlamainak kisértései, a világ és a sátán ellen folytatott küzdelem. A jó Isten atyai szivével ezen lelki élet számára is gondoskodott megfelelő táplálékról.

(Folyt. következik.)

Jelen számunkhoz mellékeltük a mult évfolyam gazdag ***tartalomjegyzékét.***

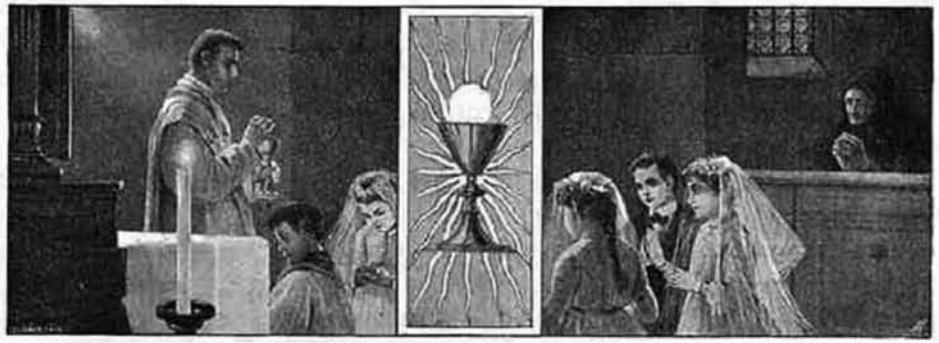

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Az áldozás gyógyít és erősít.

AZ ÁLDOZÁSNAK a lélekre való hatásait méltán hasonlítják azon hatásokhoz, melyeket a kenyér és bor gyakorol a testre. Amint az anyagi étel és ital fönntartja s folyton fejleszti a testnek életét, úgy tartja fönn és fejleszti a lélek természetfölötti életét a mennyei étel és ital, a legméltóságosabb Oltáriszentség, midőn a lélek azt a szent áldozásban gyakran magához veszi.

A szent áldozásban a legbensőbben egyesülünk Krisztussal; igen ez az egyesülés oly szoros, hogy ezt csak az az egyesülés haladja felül, mely a mennyországban lesz Isten és a választottak között. Azért oly hatásos a lélekre a szent áldozás. Ha az Úr Jézusnak egyszerű megjelenése, vagy földi életében a vele való egyszerű találkozás már csodálatos eredményeket mutatott föl, mint például Mária Magdolna megtért s bűneit siratta, midőn Jézus lábait csókolhatta s könnyeivel áztathatta; Tamás apostol visszanyerte hitét, midőn az Úr föltámadt testének keblébe tehette ujjait; Péter apostol magábaszállt s megsiratta nagy bűnét, midőn Mesterének gyengéden szemrehányó, szelid tekintetét látta; a vérfolyásos asszony rögtön meggyógyult, midőn ruhájának csak szegélyét érintette; Jairus leánya föltámadt, midőn annak kezét megérintette; a betegek meggyógyultak, midőn élő hittel s nagy bizalommal csak reá tekintettek; mennyivel nagyobb eredményeket mutathat föl a szent áldozás, midőn itt az Úr Jézus a legbensőbben egyesül a lélekkel! Valóban, míg a többi szentségek patakok, addig a szent áldozás a kegyelmeknek és az életnek bőséges forrása.

A szent áldozás a lélekre nézve táplálóbb, mint a kenyér a testre nézve.

A szent áldozás fönntartja bennünk a természetfölötti életet s megóv a lélek halálától: az Istentől való elszakadástól.

Az áldozás gyógyítja lelki bajainkat, erősít gyengeségeinkben s acélozza lelki energiáinkat.

Az áldozás érdemekkel, lelki kincsekkel gyarapít és folytonos fejlődést idéz elő lelkünkben.

Az áldozás az embert egyesíti az Istennel.

A testi orvosságok közt vannak olyanok, amelyek a test egészségét visszaadják, ha az elveszett. Ez a tulajdonsága is megvan a szent áldozásnak, mely a legkitünőbb orvosság a lelki bajokban. Mi mindnyájan lelkünkben viseljük a betegségnek és a halálnak csiráját: a gonosz szenvedélyt. Ha nem veszünk ez ellen ellenmérget, úgy a gonosz szenvedély napról-napra erősödni fog bennünk és mind mélyebbre fogja gyökereit lelkünkbe engedni, míg végre teljesen megrontja azt. Ha akartok ez ellen orvosságot, mely biztosan gyógyít és bár a szenvedély csiráját meg nem is fojtja, de minden bizonnyal elernyeszti úgyannyira, hogy többé nem kell attól félnetek, hogy uralkodni fog akaratotok fölött, akkor járuljatok gyakran és méltóan az Úr asztalához, a szent áldozáshoz.

A büszkeségre hajlik rossz természetetek? Menjetek ahhoz, aki magát annyira megalázta, hogy Isten létére szolgai alakot vett magára, midőn e földre jött s a kenyér szine alá rejtőzött, hogy az Oltáriszentségben mindig köztünk lakozzék.

A harag uralkodik rajtatok? Táplálkozzatok gyakran azon Báránynak húsával és vérével, aki a száját sem nyitotta ki, midőn a vágóhídra vitetett.

Érzitek az érzékiség fulánkját? Vegyetek annál menedéket, ki a szent áldozásban bort ad, melyből szüzek sarjadoznak.

Rabszolgái vagytok a tunyaságnak, a kényelemszeretetnek? Jöjjetek, tanuljatok önmegtagadást és önfegyelmet annál, aki szenvedéseinek tetőpontján ecettel és epével akarta szomjúságát csillapítani.

Szeretitek felebarátaitokat ócsárolni és megitélni? Jöjjetek és tanuljatok annak lábainál, aki még a házasságtörő asszonyt és Mária Magdolnát is megvédte és mentegette az emberek előtt.

Betegségek, szerencsétlenségek és szomorúságok keresztje alatt görnyedeztek? Az emberi gonoszságnak és igazságtalanságnak céltáblái vagytok? Alázattal hajtsátok meg fejeteket megpróbáltatásaitokban s mondjátok: «Isten akarja s ez is javunkra fog válni; Krisztus akarja, ki ad annak elviseléséhez erőt is, vigasztalást is, örömet is a gyakori szent áldozásban».

Életünk minden körülményeiben fog az Oltáriszentségből egy sugár ránk világítani s melegséggel elárasztani. Azért az egyháznak legforróbb kívánsága, hogy a hivek naponkint járuljanak a mennyei lakomához, hogy megenyhüljenek és abból a szentség kegyelmeit bőven merítsék. Ne feledjük, hogy naponkint kell az Üdvözítőtől kérnünk azt a nagy kegyelmet, hogy életünk végén a szent áldozással megerősítve fejezzük be földi pályánkat. A mindent elhagyni készülő lélek utolsó pillanatai félelmetesek a mult, a jelen és a jövő miatt. Ha ezen gyötrelmes órában az élet Urát a szent áldozásban magunkhoz vehetjük, akkor minden félelmünk eloszlik, minden halálgyötrelmünk megszünik s fölkiálthatunk majd szent Pállal: Krisztus az életem és meghalnom nyereség. A szent útravaló új kedvezményt ad a dicsőséges föltámadásra: az Üdvözítő isteni testével és vérével való egyesülés elveti oszladozó testünkbe a halhatatlanság csiráját. Ezen lelki eledel eredményezi, hogy mi egykor a sír rothadása fölött diadalmaskodni és örök dicsőségre föltámadni fogunk. «Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete vagyon és én őt föltámasztom az utolsó napon.» (Ján. IV., 55.) *Luypen, bataviai püspök.*

A gyakori áldozás Keleten.

Már többször adtunk hírt arról, hogy hogyan terjed úgy Európában, mint a többi világrészeken a pápai rendelet kibocsátása után a gyakori és mindennapi szent áldozás. Jelen sorainkban a külföldi missiók társaságának évkönyvei alapján tudósítjuk tisztelt olvasóinkat a japáni, mandzsuriai és kokinkinai áldozási mozgalmakról.

Bonne, a japáni tokiói püspök írja: «A gyermekek első áldozásáról szóló pápai rendeletet megvalósítottuk. A papok, a katekéták és a szülők vezetése mellett a kis gyermekek elvégezték husvéti áldozásukat, minek az lett az eredménye, hogy könnyebben megy a vallástanítás».

Egy mandzsuriai misszionárius írja: «A kis gyermekek áldozásáról szóló pápai rendeletnek az életben való kivitele az összes misszionáriusoknak a vigasztalás forrása lett. Liao-Jangban leírhatatlan benyomást tett a kis gyermekek első áldozása. A szülők, bár az új rendelet miatt morogtak, de midőn gyermekeiket az Úr oltára előtt látták összetett kezekkel és összeszedett lélekkel, akkor azt mondották, hogy fölemelőbb és épületesebb látományt az életben nem láttak».

Huckes misszionárius erről tudósít: «Több, mint 120 gyermek végezte első szent áldozását, ezek közül 50 nyolc-tíz éves volt. Oly ájtatosak voltak, mint az angyalok, sokan közülük gyakori, vagy mindennapi áldozók».

P. Dronet közli, hogy náluk az első áldozáshoz 400 hét-nyolc-kilenc éves gyermeket bocsátottak. Nagyon épületesen viselkedtek; van közöttük sok napi áldozó.

Tonkin missziótérületen az 1911. évben az áldozások száma 600.000. «Ez a szerencsés eredmény — miként P. Lysiade írja — a «Quam singulari» dekretumnak köszönhető. Mióta ezt megvalósítjuk, azóta rohamosabban halad a hitélet. Nagy öröme telik a szülőknek abban, hogy nyolc-kilenc éves gyermekeiket igen gyakran látják az Úr asztalánál.»

«Kokinkina egyik misszióállomásán — közli Msgr. Mossard — 9000 gyermek könnyen elvégzi gyakori áldozását.»

Siamból írják: Legnagyobb örömük a kicsinyek áldoztatása. A gyakran áldozó gyermekek napról-napra jobbak lesznek és erősödnek a lelki életben, mint a kis növények a nap jótékony sugarai mellett.

Foulquier birmai püspök ezt írja: «Mióta a szentatya rendeleteit a gyakori és mindennapi szent áldozásról terjesztjük úgy a felnőtteknél, mint a gyermekeknél, azóta nagy a mi boldogságunk. Missziótérületemen csak 9800 hivő van és mégis az évi áldozások száma meghaladta a 67 ezret. Azt veszem észre, hogy híveim ennek következtében nagy és örvendetes változásokon mennek át». Nincs hely a földkerekségen, hol ne arról adnának hírt a püspökök, papok és hivek, hogy a mindennapi szent áldozás meghozza a maga százszoros gyümölcseit.

Az «Örökimádás» jóbarátjaihoz!

Az «Örökimádás» a jelen számmal XIV. évfolyamába lép. Az elmult esztendő tanulságai, főleg a sokfelé tartott eucharisztikai és oltáregyesületi értekezletek, legelsősorban pedig a felejthetetlen bécsi eucharisztikus kongresszus fennen hirdetik, hogy az Oltáriszentség tisztelete és vétele, az oltáregyletek ápolása — a lelkipásztori teendők és gyakorlati vallásos élet elsőrangú és szükséges feladatai. Lapunk ezen cél zászlaját lengeti immár 13 éven át tiszteletreméltó lelkesedéssel és eredménynyel.

Midőn ezuton is hálát mondunk az eddigi nagylelkű támogatásért, bizalommal kérjük mindazokat, kik az eucharisztikus Úr Jézus nagy érdekeit szivükön hordják, kegyeskedjenek ezen újévben még fokozottabb mértékben lapunkat anyagi és erkölcsi támogatásukban részesíteni és terjeszteni.

Az évi előfizetés ezután is csak 3 korona.

Az előfizetéseket kérjük — Budapest, IX. ker., Üllői-út 77. sz. — címre küldeni.

Az Oltáriszentség áldása és kegyelme legyen kisérőnk ez új esztendőben!

Budapest, 1913. január 1.

Az «Örökimádás» szerkesztősége.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Az eucharisztikus Gyermekszövetség kitüntetése.

Óriási kitüntetés ért bennünket, Gyermekeim! A ti szép buzgóságtoknak hire eljutott Rómába és a jóságos ősz szentatya, tizedik Pius pápa őszentsége szive mélyéből küldi apostoli áldását az euch. Gyermekszövetség minden tagjának. Mint egykor a földön járó édes Jézus áldólag tette kezeit a kisdedekre, úgy áld meg mindnyájunkat a római pápa. Pedig sok gondja és sok fájdalma van a szentatyának. Mennyit üldözik az egész világon az Úr Jézus szent tanítását a gonosz emberek! Mennyit bántják az ő szent vallását, a katholikus egyházat! Nagyon fáj ám mindez a szentatyának. S mégis ránk gondol, megáld bennünket, mert ép úgy szeret minket, mint az Úr Jézus. Sőt az igazgató bácsinak még a saját arcképét is megküldte.

Ó milyen nagy öröm, milyen nagy boldogság ez nekünk! Jobb újévi kivánat és nagyobb kitüntetés már nem is érhet bennünket!

Szeressük tehát még inkább az édes Jézust! Járuljunk örömmel és tiszta szívvel a szentáldozáshoz, legyünk lelkes tagjai a mi szövetségünknek és imádkozzunk azért a szentatyáért, aki annyi sok-sok millió katholikus között épen nekünk szerzett ilyen nagy örömet és boldogságot!

Lesz-e boldog újévünk?

Akarunk boldog újévet, gyermekeim? Mindenki akar, hiszen azért kívánja azt egyik ember a másiknak. De hát mire is gondolnak, mikor egymásnak boldog újévet kívánnak?

Gondolnak bizonyára arra, hogy az Úr Isten életben tartsa őket. Mi kívánjunk magunknak többet: kívánjuk, hogy ez éven át Jézus éljen folytonosan bennünk. Miképen leszen az? Úgy, hogy gyakran áldozunk és a szivünkbe betérő Úr Jézust halálos bűnnel ki nem üldözzük.

Az emberek jó egészséget kívánnak egymásnak az újévre. Kívánjuk mi is, de elsősorban úgy, hogy lelkünk legyen egészséges, ne égesse meg a bűn tüze. Miképen leszen az? Nabukodonozor király Dániel próféta három barátját megkötözve tüzes kemencébe dobatta, mert nem akartak a bálvány előtt térdet hajtani. Akkor leszállt az Úr angyala a tűzbe, fölöldotta bilincseiket s a tüzes kemencét oly kellemessé tette az ifjaknak, mint amilyen a harmatos pázsit májusi reggelen: hajuk szála sem pörkölődött meg. Lelkünkben a bűnös hajlamok tüze, mint valami szörnyű kemence ég; szegény lelkünk olyan, mintha meg volna kötözve, mert sokszor nehéz a bűnnek ellenállania. De a szentáldozásnál nem is angyal, hanem az angyalok királya száll be lelkünkbe: ő meg tudja tenni, hogy a bűn rettenetes tüze ne árthasson lelkünknek.

Az emberek gazdagságot kívánnak egymásnak. Nincsen nagyobb kincs a szeretetnél. Például ha valaki elvesztette édesanyját, a világ, minden kincsén sem tudna magának másikat venni, aki épúgy szeretné mint az első. Azonban a legnagyobb szeretet az Úr Jézus szentséges Szivében lakik. Az édesanya nagyon szeret; szeret, amennyire csak bir; de nem tud annyira szeretni, mint Jézus. Akarsz nagyon gazdag lenni ebben az évben? Akkor legyen gondod reá, hogy annyiszor járulj a szentáldozáshoz, ahányszor csak lehet s benned lesz ég és föld legnagyobb kincse: Jézusnak végtelenül jóságos Szive.

Az emberek sok örömet is kívánnak egymásnak újévkor. Én is kívánom ezt neked, de az igazi örömeket, amelyek örökre megmaradnak. Ezeket pedig a szentáldozásban találod meg. Méltó szentáldozásaidra halálod után is szivesen fogsz visszagondolni. Letekintesz majd az égből a földre; megkeresed szemeddel a falut, azt a várost, amelyben éltél; ott a templomot, az oltárt, ahol áldoztál s mindörökre áldani fogod a jó Jézust azért, hogy lelkedbe tért, mert ezzel segített téged magához az égbe.

Tehát: éljen lelkünkben Jézus, óvja meg lelkünket a bűn tüzétől és nagyon gazdag leszünk, örökkétartó örömeink lesznek: újévünk igazán boldog leszen.

Jézus szeretete a gyermekek iránt.

Mióta a szentséges Atya, X. Pius pápa, kiadta az engedélyt, hogy gyakran, sőt naponkint lehet áldozni, a gyermekek tódulnak leginkább az oltárhoz. Ők örülnek legjobban az engedélynek, ők szeretnek leginkább az Úr Jéznssal lenni. Ezen pedig nem lehet csodálkozni. Hiszen Jézus az ő földi életében bőségesen kimutatta, hogy a gyermekeknek legnagyobb barátja. Ezt a gyermekek most is érzik, ha nem is tudnak még valami sokat Jézusról.

A kegyes Üdvözítő, mikor a földön járt, nagyon megbecsülte a gyermekeket. Egykor apostolai egymás közt versenyeztek, hogy közülük melyik lesz nagyobb mennyek országában. És Jézus? Kisdedet állított közéjük és mondta: «Ha nem lesztek, mint e kisdedek, nem mentek be mennyeknek országába».

Ó szent apostolok! milyen szemekkel nézhettetek arra a gyermekre? Több volt az Jézus szemében, mint ti! Pedig nem is keresztény, hanem zsidó gyermek volt és Jézus mégis ennyire becsülte és szerette! Hátha lett volna akkor keresztény gyermek, arról mit szólt volna Jézus?

Igaz, hogy az apostolok akkor még nem voltak szentek, mert Péter azután tagadta csak meg Jézust, Tamás csak azután nem hitt az Úr föltámadásában: de azért mégis igen nagy dolog, hogy Jézus a gyermeket többre tartotta, mint őket. Hiszen az annyi, mintha az Úr Jézus ma mondaná az apostolok utódainak, a pápának, a püspököknek és a papoknak: «Ha nem lesztek, mint e kisdedek, nem mentek be mennyeknek országába».

Tanuljatok ebből, gyermekeim, hálát az Úr Jézus iránt. Iparkodjatok az Oltáriszentség előtt oly szépen viselkedni, mint ahogy viselkedett az a zsidó gyermek Jézus előtt, mikor az apostolok közé állította. Mikor a szentáldozáshoz járultok, gondoljatok Jézus szavaira: «Ha nem lesztek, mint e kisdedek, nem mentek be mennyeknek országába». Felnőtt emberek előtt áldoztok; az áldozópap is lát, amikor áldoztok: nektek úgy kell áldoznotok, hogy mindenki tanulhasson tőletek, még az áldozópap is. Ezt Jézus akarja.

Azt is tanulhatjátok meg ebből, hogy igen nagy bizalommal járulhattok a szentáldozáshoz, a ti jóságos Üdvözítőtökhöz. Mert ha szemében ti vagytok az elsők, úgy szivetekbe legszivesebben megy be, kéréseiteket legszivesebben hallgatja meg.

Ámde azért nem szabad magatokat elbiznotok; nem szabad kevélyeknek lennetek, mert Jézus oly dicséretet mondott a gyermekekről. Hiszen Jézus utálja a kevélységet s ha ti elsők vagytok az ő szemében, bennetek

legelőbb veszi észre s leginkább utálja a kevélységet. Inkább arra kell gondolnotok: legközelebb állok Jézushoz, tehát leginkább kell vigyáznom, hogy semmiféle legkisebb vétek se szennyezze be lelkemet. Aztán meg arra is kell iparkodnotok, hogy mindig gyermekek maradjatok, azaz tiszták, ártatlanok, Jézus iránt szeretettel tele, mert ezt jelentik Jézus szavai: «Ha nem lesztek, mint e kisdedek, nem mentek be mennyeknek országába».

FESLŐ BIMBÓK

Szalvétára festett Madonna-kép.

Külföldön történt. Murillo, a hires spanyol festő, nagyon vallásos ember volt. Naponként több órát töltött a kapucinus kórház betegei között. A kórház kapusa is igen vallásos volt. Különösen a boldogságos szűz Máriát tisztelte nagyon, mert sokszor megsegítette bajában. Egyszer megkérte Murillót, aki gyönyörű Madonnákat (Mária-képeket) tudott festeni, hogy festene egyet a kórház számára. A festő rögtön hajlandó volt a kérést teljesíteni. Mivel azonban nem volt semmi sem kéznél, amire festeni lehetett volna, azért a kapus egy szalvétát nyomott a festő kezébe. Murillo gyönyörű Madonnát festett reá a kórház részére. A kórháznak bizony szüksége volt erre a képre. Sok beteg találkozott ott, kik nem voltak vallásosak. Ezeknek a kemény szivét azután meglágyította Murillo Madonnája.

Az eucharisztikus szövetségek tagjainak nincs szükségük Murillóra, hogy szalvétára nekik képet fessen. Mert nekünk maga az Úr Jézus nyomja szivünkbe és lelkünkbe az ő képmását a gyakori szent áldozások kegyelmével. Legyünk tehát buzgók a szent áldozások végzésében s maradjunk hűek az eucharisztikus szövetséghez, mely minket Jézushoz vezet.

Közli: *Rottenbücher Ilonka*,
a «Leányok euch. Szövetségé»-nek tagja.

Karcsi, az Úr Jézus buzgó gyermeke.

Örömet akarok nektek szerezni, gyermekek! Elmondom egy gyermekszövetségi tagnak a történetét. Nem budapesti, hanem a fehérmegyei P..... községből való. Mi egyszerűen csak Karcsinak hívtuk őt. Szegényke, mennyit szenvedett azért, hogy gyakran ment áldozni. Figyeljetek csak!

Komoly, jó fiú volt mindig a kis Karcsi, de talán még sem volt

olyan, hogy a jó Jézus különös kedvét találta volna benne. Már pedig Karcsi ezt szerette volna! Szépen meggyónt tehát s elhatározta, hogy mindennap fog a szent áldozáshoz járulni. Igen ám, de hogyan? A községben, amelyben laknak, csak vasárnap van szentmise. Hogyan áldozik hát ő mindennap? A káplán úr egy hétig községükben tartózkodott, ezen idő alatt könnyen ment Karcsi áldozása, mert mindennap volt miséjük. Egy hét után azonban a káplán távoztával megszünt a hétköznapi szentmise, mi lesz hát a Karcsi jó föltételével?

A szentmise megszünt ugyan, de nem a Karcsi áldozása! Hogy az Úr Jézustól nelegyen megfosztva az egész hét folyamán, korán fölkelt minden reggel és átgyalogolt a szomszéd községbe szentmisére s buzgón fogadta szivébe a jó Jézust.

Igy tett heteken át, míg el nem jött szeptember elseje, a mikor be kellett mennie a városba, mert gimnázista lett. Már eddig megmutatta azt, hogy nagyon szereti Jézusát s hogy tud érte áldozatot is hozni; most pedig megmutatta azt, hogy miért vágyódott ő annyira Hozzája: azért, mert Tőle vár mindent, ami az ő életét szerencséssé és boldoggá teheti.

Szeptember 1. péntekre esett; e nap tehát — mint a hónap első pénteke — Jézus szent Szivének ünnepe volt. Karcsi még ezen a napon is átjött, engesztelő szent áldozást végzett, a *szent Szív oltalmába ajánlotta magát egész életére* s az Úr Jézussal szivében indult be a városba, hogy megkezdje az első gimnáziumot.

Boldogságtól mosolygó arccal Ment Karcsi; örült, hogy most már könnyen fog menni a mindennapi szent áldozás, mert a városban közel fog templomot találni. Azonban az Úr Jézus még nem elégelte meg az áldozatot, amit eddig hozott érte, most ismét próbára tette szeretetének őszinteségét. A városban új nehézséggel kellett megküzdenie.

Az első napokban csak sietett Karcsi a templomba, de később szállástadó gazdája nem akarta elengedni a szent áldozáshoz.

— Mire való az ilyen gyereknek a szenteskedés — mondotta neki.

Karcsit azonban — aki ismerte már az Úr Jézussal való egyesülés boldogságát — nem lehetett könnyen visszatartani a szent áldozástól. Reggelenként szépen fölkelt, s elszökött a templomba s megáldozott. Gazdája látva azt, hogy nem tágít a kis fiú elhatározásából, azt mondta neki

— No jó, most még elmehetsz, de a télen semmiesetre se fogunk elengedni. A te számodra nem fogunk külön lámpát gyújtani.

Szomoruan beszélte el nekem ezt a kis Karcsi, de hozzátette: «Majd megmutatom én, hogy nem fognak ki rajtam. Nem kell nekem lámpa, felöltözködöm sötétben is, és mégis elmegyek. Különben megkérem édes apámat, ő biztosan meg fogja engedni, hogy mindennap áldozhassam, hisz a vakációban is megengedte, hogy a szomszéd községbe átjárhassak áldozni. Ha pedig édes apám megengedi, akkor a gazdám nem tehet ellene semmit. Ha esetleg a reggeli miatt akadékoskodik, hát tartsa csak azt meg magának; veszek magamnak mindennap egy kiflit s mégis áldozni fogok».

Ilyen erős elhatározást táplált Karcsi a szivében, hogy az Úr Jézust nem fogja elhagyni, hanem mindennap magához veszi a szent áldozásban. Szüksége is volt erre az erős lélekre, mert még sokat kellett tűrnie és elviselnie, hogy el ne veszítse a mindennapi áldozás boldogságát. Egy alkalommal ugyanis azt írja: «... a sorsom nem a legjobban megy, de a jó Jézusért mindent eltűrök»... Hogy mi miatt megy rosszul a sora, később így ír: «Arról a dologról, amit a multkor írtam, szóltam édes apámnak, és az azután megmondta, hogy engedjenek áldozni, mert mindig az ellen volt valami kifogásuk. Olyan szavakkal illettek engem is és a főtisztelendő urat is, amit már igazán nem merek megírni, mert hátha nagyon rosszul fog esni a főtisztelendő úrnak, úgyszintén nekem is»... (Folytatása következik.)

***

Temesvárról írja K. Gy. helyi igazgató úr ezeket: «A gyermekek bámulatos lelkesedéssel lépnek be a Gyermek-szövetségbe. Föl vannak osztva, hogy a hét melyik napján jöhetnek a szent gyónáshoz. *Kitartóak, pedig hetenként legalább egyszer le kell mondaniok a meleg reggeliről.* A kedves mamák (Isten fizesse meg nekik!) nem gördítenek a szövetség terjedése elé akadályokat».

Derék tagok vagytok, gyermekek! Épülünk példátokon.

Törökszentmiklós. 267 tag. Nagyszerű! Csak aztán kitartóak legyetek!

Baranya-Nagyvárad. Végtelenül örülök, hogy a «Jézusom, örömöm» kis ujságot a tagok annyira szeretik. Januárban már 3500 példányt kellett nyomatni.

Röptében a nagyvilág körül.

A harmadik országos kongregációi nagygyűlés. Az oltáregyesületek mellett a Mária-kongregációk tesznek legtöbbet a hitélet mélyítése és az Oltáriszentség tisztelete érdekében. A III. kongregációi nagygyűlés, mely november 23—25. között folyt le, fényes tanúbizonysága ennek. Egész kis katholikus nagygyűlés volt. Csupa tűz, csupa lelkesedés áradt a szivekből, melyekben az utóbbi évek gáncsai csak fokozták a kongregációkhoz való ragaszkodást. Különösen impozáns látványt nyujtott a bazilikai közös szentáldozás. A legszebb budapesti templom boltivei alatt több mint 4000 kongreganista járult az Úr asztalához. A kongregációk összes osztályai összeforrtak a szentségi Jézus vételében. Láthattad ott az ifjúsági, főiskolai, urak, nők, iparos-kongregációnak százait áhitatos bensőségben és hitvallói komolysággal. A nagygyűlés egyéb kiváló mozzanatai voltak: november 23-án délután a prézesek értekezlete Andor György dr. elnöklete alatt, este 7 órakor br. Barkóczy Sándor dr. prefektussal az élén, az urak kongregációjának népes értekezlete. November 24-én volt a bazilikai közös szentáldozás után a Horánszky-utcai kongregáció-otthon gyönyörű palotájának fölavatása. A házavatást Kohl Medárd dr. püspök végezte. Fél 12 órakor volt gr. Mikes János püspök elnöklete alatt az ifjúsági matiné, melynek lelkes hangulata és bensősége könnyeket csalt az ember szemébe. Délután és másnap a különféle jellegű kongregációk — így a főiskolai, női, iparos-kongregációk — értekezletei voltak. A kongregációk diadalmas előhaladása mellett legjobban tanuskodott a vasárnap esti díszülés a Vigadóban. Majdnem a teljes püspöki kar foglalt helyet az elnöki emelvényen. A Vigadó díszes nagy terme zsufolásig volt tele, úgy amint nagygyűléskor szoktuk látni. Izzó hangulat és lelkesedés kisérte a jeles szónokok fejtegetéseit. Mindenki meggyőződhetett arról, hogy a kongregációk óriási hatalmat képviselnek a hitélet és katholikus meggyőződés fejlesztése terén. Adja Isten, hogy a nagy tervek és lelkes

elhatározások, melyek itt fakadtak, a Szűzanya segítsége és oltalma alatt megvalósulást érjenek.

A Mikulás az Oltáregyesületben. Az Örökimádás-templom javára az oltáregyesületi központ termeiben december 5-től 8-ig fényes bazár csalogatta be a fővárosnak templomért buzgó közönségét. A megnyitáson Izabella, Auguszta és Erzsébet főhercegnőkkel az élükön, a mágnásvilág szine-java töltötte be a diszes helyiségeket. Előkelő mágnás és urinők árulták a szebbnél-szebb holmikat. Szeretetreméltó tolakodással kinálgatták áruikat. Volt ott minden. Csecsebecsék, édességek, pipereszerek, könyvek, babák, kegytárgyak, remek női kézimunkák, virágok, karácsonyfák festői elhelyezésben és óriási bőségben. A vásárlásban kifáradt vendégeket elegáns buffet várta. Legjobban fogytak a téli gyermekruhaneműek. Úgylátszik, a hirtelen nagyon hidegre fordult tél is a templom segítségére sietett. Szombaton és vasárnapon a kongregációk fáradhatatlan és buzgó tagjai álltak az árúasztalok mögött. Lankadatlan lelkesedéssel ajánlották kis árúházuk vagyonát annak a templomnak az érdekében, melyben annyi lelki örömet és vigaszt találnak.

A bazár külső kiállítása pazar volt és valóban látványosságszámba ment. Pallavicini Edéné őexcellenciája, mint a bazár rendezője és a jó Mária-Reparatrix anyák, éjjelt nappallá téve, szakadatlan munkával dolgoztak a bazár sikerültén. A szentségi Úr Jézus látta fáradozásukat az oltár trónusáról, legyen ő jutalmuk.

Az Oltáriszentség dicsőítése a litániákban. A hívek nagy áhitattal imádkozzák az Oltáriszentségről szóló litániát. Mivel azonban az nincsen azon litániák között, amelyek nyilvános istentisztelet számára előirattak, azért Perrand biboros azt a kérelmet pendítette meg a szentatyánál, hogy az Oltáriszentség dicsőítése vétessék be az Úr Jézusról szóló litániákba a következő kérés alakjában: A legfölségesebb Oltáriszentség alapítása által — ments meg minket Jézus! A szentatya úgy nyilatkozott, hogy szivesen megengedi azon egyházmegyék számára, melyeknek püspökei azt kérik. Erre 900 püspök, tehát a latin szertartású püspökök majdnem teljes száma, aláírt egy kérelmet, melynek célja kieszközölni a szentatyánál:

1. Hogy Jézus szent Nevéről szóló litániába tényleg bevétessék mindenhol a fennti kérés az Oltáriszentségről (a legfölségesebb Oltáriszentség alapítása által stb.).

2. Hogy ugyanezen célból, ami az Oltáriszentség iránti áhitat fokozása, ezen eucharisztikus kérés helyet kapjon a Mindenszentek litániájában is azon a helyen, ahol az Úr Jézus földi életéről és haláláról van szó.

IRODALOM

Jézus szentséges Szive. Oktató imádságos könyv Jézus Szive Társulata és az ima-apostolkodás számára; melléklettel szűz Mária szeplőtelen szent Szive tiszteletére. Hübner Ágoston főgimn. tanártól. Negyedik kiadás. Kalocsa, 1912. Vászonkötésben vörös metszéssel 1 korona 80 fillér, vászonkötésben arany metszéssel 2 korona 10 fillér, chagrinbőr kötésben 2 korona 90 fillér. A pénz előleges beküldése mellett frankó, ha a pénz előzőleg nem küldetik be, úgy egy darab 45 fillérrel drágább lesz.

Kapható a «Hirnök» szerkesztőségénél Kalocsán.

***

A legfelségesebb Oltáriszentség örökimádása hajdan és napjainkban. A győri oltáregyesület ötvenéves jubileumára írta *dr. Mohl Antal.* Győrött. 1912. Egyházmegyei nyomda. Nem fiatal ember, hanem magas korral megajándékozott egyházi méltóság vette kezébe a tollat az Oltáriszentség szolgálatában. Az Oltáriszentség tisztelete fellendült ugyan napjainkban, de azért minden idő és kor vallásos érzésének az Oltáriszentség imádása volt a központja. Ezt bizonyítja az elmult idők szellemében felnőtt szív eucharisztikus lelkülete és ezt bizonyítja a jelen munka felette érdekes tartalma. A szerző látnoki szemmel keresi az évezredek rejtekeiben az Oltáriszentséget s amint fölfedezi már az ó-szövetségi próféták jövendöléseiben, akként az új-szövetségi szent könyvek, az őskeresztény hitélet s a szentatyák tanainak világában az Oltáriszentség a központ. Központ mint lelki eledel és központ mint áldozat s mindkettőben *imádásunk* tárgya a benne rejlő, illetőleg az oltárra szálló Isten-ember szent teste és vére. Örökimádást, folytonos engesztelést látunk a legrégibb időkben az Oltáriszentség körül főképen olyan lelkeknél, melyek az Oltáriszentség mibenlétét felfogták. Szent Benedek, szent Vencel cseh király, IV. Béla király leánya, Margit, a Habsburg-uralkodóház számos tagja, Marco d'Aviano szerzetes Bécs felszabadításánál a török megszállás alól a legfényesebb nevek az Oltáriszentség örökimádásának történetében.

A középkorban az örökimádás gondolata bizonyos társulatoknak adott létet, ilyen nálunk Krisztus legszentebb testének társulata. XIII. Lajos francia király neje, ausztriai Anna, páli szent Vince tanácsára megalapította az első Örökimádás apácarendet, miáltal az örökimádás történetében új korszak nyilik meg. Nyomában több apácarendnek az örökimádás fenséges gondolata adott létet. Ilyenek a Meuss grófné féle örökimádó apácák és a Budapesten is megtelepedett Mária Reparatix apácák. A szervezett örökimádásból azután könnyedén megszületett az *oltáregyesület,*

mint a *praktikus* örökimádás szerve. Mikor páter Eymard megalapította a papok örökimádás-társulatát, majdnem ugyanakkor szervezte páter Boone a hivek örökimádás-társulatát: az oltáregyesületet 1853-ban Brüsszelben. 1857-ben már Bécsben is alakul oltáregyesület, 1859-ben Budapesten, 1862-ben Győrben. Ez utóbbinak jubileumára készült ez a jeles könyv, melynek gazdag tartalmát fentebb adtuk. Ára 1 korona.

***

Áldások. A megszentelt tárgyakkal nyerhető búcsu-kegyelmek magyarázata. Egybeállította: *Pala* Ferenc áldozópap. Bővítette: *Tantos* Ferenc áldozópap. Második bővített kiadás. Kiadja: A Rózsafüzér-készítő Házipar Kalocsán. Ára 24 fillér.

Április havában jelent meg ez a könyvecske első izben s pár hét alatt annyira elkapkodták, hogy mindjárt új kiadásról kellett gondoskodni. Ilyesmi a mi irodalmi viszonyaink mellett ritka jelenség. E siker is azt mutatja, hogy a könyvecske valóban hézagpótló munka.

Megnyitja ez a füzet a hivek számára a búcsukegyelmek forrását. Röviden — mindössze 50 lapon — összefoglalja a megszentelt tárgyakra és a hozzájuk kötött búcsukra vonatkozó tudnivalókat. Külön fejezetek szólnak a búcsu fogalmáról, meg a búcsuk elnyerésének föltételeiről, a pápai áldásról, a keresztút végzéséről s a megszentelt (haldoklók keresztje, stációs kereszt, «toties quoties» kereszt) nyerhető búcsukról. Ismerteti a rózsafüzér történetét s elősorolja a szent Domonkos-rózsafüzérhez kötött búcsukat (Domonkos-, Brigitta-, hollandi búcsu). A harmadik rész a skapulárékról s a skapuláré-pótló érmekről nyujt fölvilágositást. Végül a papoknak szóló függelék útmutatást ad a különféle fakultások beszerzésére s tartalmazza az olvasók és skapulárék megáldásának, illetve feladásának formuláit. Ezen uj résszel még praktikusabbá vált ezen nélkülözhetetlen útmutató.

***

Mihályfi Ákos dr. könyve az igehirdetésről. Mióta nem a vallás a legerősebb mozgatója a társadalmi és politikai mozgalmaknak, azóta az irodalomban egyre ritkábbak a theologiai kérdésekkel foglalkozó munkák. A XVIII. század derekán még nagyuraink is egyre-másra írják és fordítják a vallásos tárgyú műveket, száz év mulva pedig már maga a papság is meglehetősen elhanyagolta az irodalom ezen ágát. S mivel a közérdeklődés megszünt a theologia kérdései, módszere és feladata iránt, azok is másképen kezdettek dolgozni, akik hűek maradtak a vallástani irodalomhoz. Munkásságunk elvesztette az élettel való kapcsolatot s gonddal és mesterségesen nevelt virághoz kezdett hasonlítani. A vallásos irodalom, mely *Pázmány*, sőt *Dévai Biró* Mátyás korában is olyan kelléke volt

minden művelt ember szellemi táplálkozásának, mint ma az ujság, elszigetelt kis körnek: a papságnak lett céhbeli foglalkozása. S még a papság legnagyobb része is csak addig törődött vele, amíg kénytelen volt.

Korunk gondolkozásában újra kezdenek tért foglalni a vallásos eszmék. Intelligenciánk egyre szivesebben hallgat és olvas theologiai fejtegetéseket is. Minden iró vagy szónok, aki a vallás kérdését korszerűen tudja felfogni és előadni, gyorsan jut sikerhez és népszerűséghez. Az irodalom is kezd közeledni az élethez. S bár épen a vallási élet az a tér, amelyen a szokás hatalma és a hagyományok kényszerítő ereje legerősebben érvényesül s legnehezebben leküzdhető, sok jelenség biztat azzal a reménnyel, hogy vallási irodalmunk s ezzel vallásos életünk is vissza fogja nyerni azt az élénk és jótékony kapcsolatot az élettel, melyet a társadalomnak s a vallásnak egyformán kárára olyan sokáig nélkülözött.

Hatalmas előrelépésnek tartjuk e tekintetben dr. *Mihályfi* Ákos egyetemi tanárnak most megjelent *Az Igehirdetés* c. könyvét. E munka *Mihályfi* Ákos lelkipásztorkodástani egyetemi előadásainak gyüjteménye, tehát épen annak a tudománynak vezérfonala és kifejtése, amely arról szól, hogy a papságnak miként kell az Isten igéjét hirdetni, miként kell hivei lelki üdvösségét gondozni, miképen kell papi kötelességeit a XX. század szociális és humánus szellemének is megfelelően teljesíteni. A lelkipásztorkodástan elméletének kifejtése s irodalmának ismertetése után három könyvben szól a templomban, az iskolában s az életben végbemenő igehirdetésről. A modern élet minden helyzetére, minden viszonylatára megadja a helyes útbaigazítást s ezeket az útbaigazitásokat egyformán sugalta a dogmáknak való gondos engedelmeskedés és a kor igényeinek latolgatása. A legorthodoxabb theologus sem kárhoztathatja és a modern szociologus is csak épülhet, okulhat rajta, örvendhet neki. Tanítása támogatására mindig feltárja előttük a tárgyalt kérdés egész irodalmát: megismerteti a papi hivatás nehéz feladatainak megoldásában segédkező intézményeket. Küzd a gőg, az elfogultság, a kasztszellem ellen, igyekszik beleönteni tanítványai gondolkodásába a világi társadalom helyes méltánylását, szóval kifejti a papságnak olyan ideálját, mely egyaránt harmonizál az Evangélium és a XX. század szellemével.

Munkája vezérlő eszméit tárgyalási módja is szerencsésen igyekszik érvényre juttatni. A harminc ives, vaskos kötetben, nincs egy oldal, amelyen fölütné fejét a tudományos és plane theologiai munkák nálunk már egészen megszokott nagyképűsége, fontoskodása vagy homályossága. Zamatos magyar nyelve olyan világos, szabatos és eleven észjárást közvetít, mely e munkát a nem szakemberekre nézve is élvezetes olvasmánnyá teszi.

A magyar katholicizmusnak ma nem igen lehetne nagyobb szeren-

csét kívánni, mint hogy a következő évtizedekben ennek a munkának útmutatásai szerint készüljenek a lelkipásztorkodásra ifjú levitái, de eredményt várunk Mihályfi munkájától a felekezeti érintkezésben, a világnézeti harcokban is. Ez után a könyv után, mely végre is az állásánál fogva is első magyar szakember munkája, csak az elfogultság és igazságtalanság mondhatja a katholikus lelkipásztorkodás szerves kellékének és fegyverének a türelmetlenséget és maradiságot.

A mű a Stephaneum nyomda kiváló műizlését dicséri s hat korona árban megrendelhető a Szent-István-Társulat könyvkereskedésében.

***

Jó, népies olvasmányok, amelyeket nem győzünk eléggé ajánlani, az Egri Népkönyvtár következő füzetei: *A két Daru testvér.* Irta: Kriston Endre. Ára 20 fillér. Pompás kijózanító szer a szociáldemokraciától mámoros fejeknek. — *Kincskeresők tisztító tüze.* Irta: Helvey Lajos dr. Ára 20 fillér. Ez meg kerékkötőnek jó az Amerikába kivándorlás ellen. — *Ingyen házi patika.* Irta: Csepela Lajos dr. Ára 10 fillér. — Népszerű egészségtan. — Tárkányi Béla *Népies költeményei.* Ára 20 fillér. — Kedvelt imádságos könyve a népnek Tárkányi Béla *Vezérkönyve.* Ára 1 korona; és a *Szomorúak Vigasztalója,* szintén Tárkányitól. Ára 70 fillér. Mindeme kiadványok Egerben, az érseki liceum nyomdájában rendelhetők meg s ha valaki egyszerre legalább 10 füzetet, vagy könyvet rendel, akkor már a jelzett áraknak egynegyed részét elengedik neki. Sok rossz nyomtatvánnyal rontják a magyar népet; azért igyekezzünk, hogy az irodalmi mérges gombákat hasznos lelki táplálékkal ellensúlyozzuk.

EGYESÜLETI ÉLET.

Decemberi választmányi ülés 9-én folyt le az oltáregyesületi palota tanácstermében. Jelen voltak: Kánter Károly igazgató, őrgróf Pallavicini Edéné elnök, Maria de Jerusalem, Kiss Aladárné alelnökök, dr. Tiefenthaler József szerkesztő, továbbá báró Orosdy Fülöpné, özv. Heinrich Ferencné, Návay Kálmánné és Fellmayer Vilma választmányi hölgyek.

A jegyzőkönyv fölolvasása és hitelesítése után az igazgató a saját és az egész választmány nevében kifejezi nagy örömét a fölött, hogy az isteni Gondviselés özv. Majláth Györgynének megengedte érni 80 éves születésnapját. Az agg úrnő iránt nagy hálával adózik az Oltáregyesület, mert hiszen ő adományozta a zárda telkét és egyébként is nagy jótevője. Azért a választmány szive mélyéből gratulál elnökasszonyunk jubiláló édesanyjának s kéri a Mindenhatót, tartsa meg továbbra is a kegyelmes asszonyt boldog családja körében.

Az igazgató jelentést tesz a primásváltozásról.

Az Oltáregyesület fájdalommal látja Vaszary Kolos ő eminenciáját távozni, mert szívjóságát gazdagon éreztette az Oltáregyesülettel. Évenként 1000 koronát adományozott s folyton figyelemmel kisérte működését. Adja az euch. Jézus, hogy agg napjait a béke és nyugalom áldása édesítse meg. Másrészt azonban hódolattal és szeretettel üdvözli dr. Csernoch János ő exellenciáját a primási széken s bizalommal reményli, hogy az új hercegprimás kegyes érdeklődésében és jóakaratában helyet talál Oltáregyesületünk is. Az Oltáregyesület fog gondoskodni arról, hogy örömteljes üdvözlését valamiféle módon ő hercegsége elé juttassa.

Az elnökasszony ő excellenciája konstatálja, hogy már 153 kérvény érkezett be. Az iroda beszámolása szerint a tagdíjak is szorgalmasan jönnek. Az Oltáregyesület novemberi bevétele 2000 korona.

A választmány az igazgató előterjesztésére Szilágyi Lajosné és Payer Istvánné úrnőket fölveszi az oltáregyesületi terjesztőnők lisztájába.

Szóba kerül azután dr. Császik besztercebányai oltáregyesületi igazgató kérvényügye, mire az igazgató a szokásos imával az ülést bezárja.

Az esztergomi oltáregyesület közgyűlése. Az esztergomi oltáregyesület november hó 10-én tartotta rendes évi közgyűlését az esztergomi vizivárosi felsőbb nőnevelő-intézet nagytermében. A közgyűlésen résztvett Reviczky Gáborné elnöknővel és Marosi Józsefné alelnöknővel a tisztikar és választmány teljes számban és azonfölül számos egyesületi tag és érdeklődő. A közgyűlést dr. *Walter* Gyula v. püspök, egyesületi igazgató nyitotta meg magasröptű beszéddel, melyet lapunk más helyén közlünk.

Az egyesületi igazgató beszéde után dr. *Breyer* István pápai kamarás, egyesületi titkár tartotta beszámolóját az elmult egyesületi évről. A magas nivón álló és gondolatokban gazdag beszámoló örvendetes betekintést enged az esztergomi oltáregyesület rendkívül tevékeny életébe.

Fönnállásának 18. évében diadalmasan halad előre a lelkek megszentelődésében és a szegény templomok fölsegítésében.

Az oltáregyesületi tagok havonként egy szabadon választott imádási órát tartottak akár a templomban, akár otthon. Ezenfelül a tagok közös szentségimádásra is összejöttek az ú. n. oltáregyesületi vasárnapon, melyen az Oltáriszentség egész napon imádásra volt kitéve. Számosan járultak a szent áldozáshoz.

Résztvettek az úrnapi bazilikai körmeneten és a diszes egyesületi zászlónak elővitele mellett kisérték a Szentséget s emelték így az Úrnap ünnepének fényét. S bár testületileg nem is jelenhetett meg az egyesület a bécsi eucharisztikus kongresszuson, mégis hogy kifejezést adjon annak az igazságnak, hogy

ahol a kincsed, ott van a szived is (Máté 6, 21), s hogy vallomást tegyen arról, hogy hisz abban a szeretetben, mellyel Isten irántunk érez (János 1, 26) s bizik abban a győzelemben, mellyel a hit fog diadalt aratni (János I. 5, 4) diszes kiállítású s a választmány összes tagjaitól aláírt ünnepi föliratot küldött a kongresszus szine elé, hogy ez uton is nyilvánítsa legteljesebb csatlakozását, legőszintébb üdvözletét.

A szegény templomoknak fölruházását a tagok évi alamizsnáival valósítja meg az egyesület. Ez az évi alamizsna, hogy senki, a legszegényebb se legyen kizárva az oltáregyesület szent munkájából és lelki kegyelmeiből, a tagok tehetségéhez mért. Sőt, amennyiben a munka is érték, az egyesület iránt tartozó kötelességnek az is eleget tesz, aki dolgozik valamit, pl. horgol, himez, varr az egyesület javára. Az Oltáriszentség iránt gyakorolt ezen irgalmassági cselekedetre szépen alkalmazhatók a szentirás szavai: a nő «lent keressen és munkálkodjék önkezei ügyességével», legyen meggyőződésévé, hogy «jó ez az ő foglalkozása» és jutalmul dicsérjék őt cselekedetei». (Péld. 31. 13, 18, 31.)

Az oltáregyesület tagjai készséggel bocsátottak kézimunkájukból az oltárnak szolgálatára. Az egyesületi elnöknő, Reviczky Gáborné úrnő, lakásán csütörtökönként, az Oltáriszentségnek emléknapján, munkaórát rendezett, melyen a részvevők az oltár fölruházására való közös munkával a legtisztább szeretetnek tényét gyakorolták Azzal szemben, ki az érte végzett munkáért szeretetét és kegyelmét adja cserébe.

Hogy pedig az oltár szolgálatára szánt kézimunkának művészetét illetőleg az oltáregyesület tagjai, valamint az érdeklődő nagyközönség is minél behatóbb tájékozódást szerezzen, Velics László S. I. a jeles magyar műtörténetiró szives volt a kézimunkák művészetéről előadást tartani. A szemléltetéssel kisért előadást a tudós esztétikus október hó 17-én tartotta a helybeli Kath. Kör nagytermében. Az elnökség gondoskodni fog, hogy hasonló művészi előadások a jövében is fejlesszék a műérzéket az Isten házához méltó belső templomi fölszerelés iránt.

Midőn még az egyesület pénztári állapotának feltüntetésére szükségesnek látszik annak elmondása, hogy az egyesületnek 831 korona 41 fillér összes bevétellel szemben 710 korona 19 fillér kiadása volt. Az egyesület összes vagyona jelenleg 2292 korona 90 fillér. — Hálás köszönet adassék mindazoknak, kik az egyesület anyagi terheinek elviselését nagylelkű adományaikkat megkönnyíteni kegyesek voltak.

Az egyesületi titkárnak jelentése után különböző egyesületi ügyek kerültek megbeszélésre. Nevezetesen az egyesületi munkanapok, melyek az elnöknő lakásán hetenként csütörtök d. e. tartatnak, képezték különös érdeklődés tárgyát. Elhatározta még a közgyűlés, hogy 1914-ben az esztergomi oltáregyesület húszéves fönnállása alkalmából kiállítást fog rendezni, melyre az előkészületeket már most megkezdi.

A közgyűlés dr. *Walter Gyula* v. püspök, egyesületi igazgató záró-szavaival ért véget.

A közgyűlést 5 órakor a rendes havi ájtatosság követte, melyen az ünnepi beszédet dr. *Kiss Károly* theologiai tanár mondotta, a litániát pedig *Schiffer Ferenc* prelátus-kanonok végezte.

A budapesti Központi Oltáregyesület engesztelő kilencede.

Január 12-étől, vasárnaptól kezdve egész jún. 20-ig, hétfőig, az Örökimádás-templomban kilenc napi ima-ájtatosság lesz, a szentséges Úr Jézus kiengesztelésére az elmult évben elkövetett bántalmakért.

Mindennap 10 órakor engesztelő szentmise, mely alatt a hívek énekelnek, utána megkérlelő ima. Délután 5¼ órakor szentbeszéd és ünnepies áldás.

Azok számára, akik a legfölségesebb Oltáriszentség előtti imádásra beíratkoznak, külön térdeplők lesznek fönntartva.

Intézetek is jelentkezhetnek imaórára, melyek alatt fölváltva imádkoznak és énekelnek.

Az Oltáregyesületnek 1912-ben elhunyt tagjai:

Almádi Mária Tarnaméra, Anka Paulina Budapest, Alexi Kati Budapest, Barkóczy Sándor Budapest, Bogyai István Zsitvaújfalu, Bors Anna Budapest, Bunyor Mária Venga, Budánszky Kálmán Salgótarján, Bartoloti Edéné, Binder Ferencné Sárvár, Bozeberg Róza Arad, Boró Mária Arad, Botos Ignácné Salgótarján, Bajtai Mihályné Budapest, Bátka Zsuzsánna Pétervásár, özv. Czompo Ferencné Arad, Czesznik Károly Bozovics, Dávid Antal Arad, Dála Mária Budapest, özv. Edelmüller Gusztávné Arad, Fazekasné Kudó Julianna Kisvárda, Grónai Boriska, Gárger Kelemen Strém, Gratzer Mária Strém, Gál Borbála Pétervásár, Horváth Julia Budapest, Huszka Erzsi Arad, Ham Franciska Versec, Hoszmann Katalin Bozovics, Stáli Jánosné Budapest, Grgovics Anna Pétervásár, Kék Magdolna Rakamaz, Kajdácsi Mária Tatárszentgyörgy, Koos Mária Várgede, Kovács Rozália Tarnaméra, Kenesd Kutyka Ilona Szelepcsény, Kutyka Minor Francza Malonya, Kostka Pálné, Kubanik Károly Budapest, Kozma Teréz Budapest, Kinczel Emilia Arad, Kis Teréz Arad, Korona György, Király Józsefné Arad, Kolinkás Kálmánné Salgótarján, Káncsek Teréz Pécska, Kása Péterné Egyházgelle, Lebar Mária Cserföld, Lebar Klára Cserföld, Lados István Jászapáti, báró Luzinszky Henrikné Budapest, Lehner Irma Budapest, özv. Mészáros Károlyné Budapest, Ulachaj Czigány Katalin Zsitvaújfalu, Ulásik János Kisapáti, Milla Sarolta Bozovics, Neidenbach Cecilia Arad, id. Nyáry Béla Arad, Németh Józsefné Tárkány, Német Róza Németújvár, Pál Mária, Zsibrita Borbála, Helemba Polgár Klára Tarnaméra, Platon Constancia, Petrovic Zsuzsanna, Obociach, Petrovich András Obiciach,

Péchy Irén Arad, Platon Constantin Budapest, Richter Paula Selmecbánya, Rácz Nagy Istvánné Budapest, Rendek Ilona Tatárszentgyörgy, Rzival Johanna Budapest, Szép Verona Kum, Szalóki János Visonta, Szomolovszky Luiza Budapest, özv. Szelmayer Károlyné Budapest, Staiber Borbála Rakamaz, Tillmayer Erzsébet, Mózi Rozália Felcsut, Spiesz Erzsébet Kufejész, Szvoboda Katalin Rakamaz, Szilágyi Katalin Párka, Surda Borbála Obiciach, özv. Sárai Jánosné Arad, Suwáda Karolin Arad, Schauer Ádámné Arad, Stanzl Teréz Orbánfalu, Szlama Erzsébet Tatárszentgyörgy, Simon György Budapest, Staszek Nándor Bozovics, Trubacs Apolló Visonta, Torma Rozál Arad, Tolt Mária Budapest, Unger Adorján, Unger József, Unger Jusztina Strém, Urbán Róza Jászapáti, Urbán Lacza Apollónia Szelepcsény, Versenyi Kállay Róza Budapest, Valásik József Zsitvaapáti, Virág Lajosné Arad, Zeizl András Budapest, Ziegler Ferencné Budapest, Zeizer Zsuzsanna Versec, dr. König Henrikné Budapest.

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 «	— «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	— f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 «	50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 «	50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 «	50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	— «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 «	— «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 «	— «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K	60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 «	50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K	20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 «	50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 «	50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 «	— «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28a.

XIV. ÉVF. 1913. 2. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

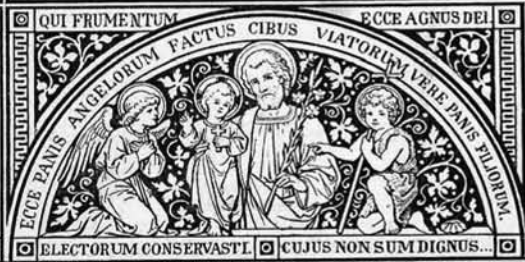

Az oltáregyesület terjesztésével foglalkozó úrinők névjegyzéke.

Az I. kerületben: Bacsa Andrásné, Bercsényi-utca 15 sz.; Karkis Malvin, Tigris-utca 2. sz.; Lorenz Adél kir. várpalota; Miskó Józsefné, Apród-utca 1/3. sz. I.; özv. báró Skerlecz Károlyné, Skerlecz Cara bárónő, Uri-utca 64. sz.; Szabó Alajosné, Fehérvári-út 16a.; özv. Zubriczky Józsefné, Naphegy-utca 1/c.; Páyer Istvánné, Naphegy-utca 13 sz.

A II. kerületben: Blaskovics Ida, Oszlop-utca 23. sz.; II. b/2.; Gervay Luiza, Medve-utca 22. sz.; Dr. Jambrikovics Lászlóné, Ybl Miklós-tér 5. sz., Knapp Konstancia, Toldy Ferenc-utca 30. sz.: Lutter Nándorné, Fő-utca 42. sz.; Rosner Ferencné, Ybl Miklós-tér 2. sz.; özv. Edvi Illés Gyuláné, özv. Zuber Kálmánné, Csaba-utca 12., II. 9. sz.

A III. kerületben: Laub Jánosné, Pacsirtamező-utca 57. sz.

A IV. kerületben: Finta Róza, Veres Pálné-utca 27. sz.; Fischer Róza, Városház-utca 4. sz., III. 13.; Galli Betti, Régipósta-utca 1. sz.; Hellebronth Berta, Királyi Pál-utca 4. sz.; Novák Mártonné, Ferenciek-tere 2. sz. I.; Tausch Hermin, Borz-utca 1. sz.

Az V. kerületben: özv. Aigner Gyuláné, Rudolf-rakpart 7. sz.; Hámor Józsefné, Dorottya-utca 1. sz.;

A VI. kerületben: Kraemer Gézáné, Rákóczi-út 10. sz., I.; özv. Lafrankó Jánosné, Erzsébet-körút 58. sz.

A VII. kerületben: Dancer Aloisia, Dob-utca 14. sz., I.; Harer Gyuláné, Bajza-utca 14. sz.; özv. Kluzatsek Rezsőné, Vörösmarty-utca 10/b. sz.; Madaras Józsefné, Rákóczi-út 53. sz., III.; Steiner Mártonné, Thököly-út 50. sz.

A VIII. kerületben: Báró Barkóczy Ilona, Sándor-utca 23/b.; özv. Bányay Miklósné, József-utca 20. sz., I.; gróf Batthyány Tivadarné, Horánszky-utca 4. sz.; özv. Gosztonyi Kálmánné, József-körút 63. sz; Hermann Lászlónné, Német-utca 37. sz.; özv. Hoffmann Tódorné, Mária-utca 22. sz.; Holéczy Józsefné, Kemény Zsigmond-utca 12. sz.; Holzschuh Lajosné, Baross-utca 59. sz., II.; Jungmayer Mihályné, Nagytemplom-utca 31. sz.; Kvassay Jenőné sz. Barkóczy bárónő, Rökk Szilárd-urtca 41 sz.; Lafrankó Károlyné, Mária-utca 21 sz.; Murmann Alexandra, Horánszky-utca 28. sz.; Rózsay Valéria, Sándor-utca 13. sz., II.; gróf Serényi Istvánné, Szentkirályi-utca 16. sz.; özv. Stiepek Pálné, Jázmin-utca 9. sz.; Tihanyi Béláné, Szentkirályi-utca 11. sz.; Tretter Györgyné, Magdolna-utca 22. sz.; Haasz Emilia, IV., Váci-utca 79. sz.; gróf Zichy Livia Klára, Scitovszky-tér 2. sz.; Éberling Józsefné, Üllői-út 66. sz; Várady Elekné, Szigony-utca 16 sz.; Szilágyi Lajosné, Orczy-út 10 sz.

A IX. kerületben: Cseley Józsefné, Üllői-út 79. sz., I.; özv. Kemenes Jánosné, Mester-utca 3. sz., II. 11.; gróf Keglevich Miklósné, Erkel-utca 15. sz.; Pesthy Árpádné, Bakács-utca 8. sz.; Rabolt Margit, Üllői-út 9. sz.; Kégl Gizella, Üllői-út 85. sz.; Rumpler Gézáné, Üllői-út 85. sz.; özv. Marchán Jánosné, Ranolder-utca 23.

A X. kerületben: Herfort Ilona és Irén, Füzér-utca 34. sz.; Mitskó Ferencné, Szapáry-utca 34. sz.

XIV. ÉVFOLYAM. 1913. FEBRUÁR. 2. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: Felirat a nm. püspöki karhoz az Oltáregyesületek országos szervezése és egyesítése tárgyában. — *Dr. T. J.:* Hamvazó szerdán. — *Lukácsy István:* Negyven órai szentségimádás. — *Cl. Adoratrix:* A nap megszentelése. — *Prónai Rezső:* Egy lap Riant Valentine naplójából. — *Dr. Bilczewszki J.:* Az élet kenyere. (Folytatás). — *Timár Kálmán:* Történelmi tár. A budai Krisztus teste-Társulat. — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. Az orvos-ág. — A gyermek első áldozásának egyesülete. — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil.* Nellikéről. — Szent Jeromos beszélgetése a kis Jézussal. — Eucharisztikus szövetségek. — Feslő bimbók. Karcsi, az Úr Jézus buzgó gyermeke. — Jézus a genezareti tavon. — Röptében a nagyvilág körül. — Irodalom. — Egyesületi élet. — Telefon-pósta. — Kimutatás.

Felirat a nm. püspöki karhoz az Oltáregyesületek országos szervezése és egyesítése tárgyában.

Méltóságos és Főtisztelendő Püspök Úr!

A bécsi eucharisztikus kongresszus magyar szakosztálya a következő határozati javaslatot fogadta el:

Mondja ki a szakosztály, hogy az Oltáregyesületeknek minden plébánián való fölállítását, ez egyesületeknek egyházmegyei szervezetét és országos szövetségét szükségesnek tartja és Méltóságodat, mint a szakosztály elnökét kéri föl arra, hogy a nm. püspöki kart e határozat támogatására megnyerni kegyeskedjék.

Méltóságod, ki az oltáregyesületi életnek hazánkban való föllendítése körül gyönyörű eredménnyel igen sokat fáradozott és hervadhatatlan érdemeket szerzett, felesleges megindokolnunk az oltáregyesületek működésének fontosságát. Elég arra utalnunk, hogy szentséges Atyánk, X. Pius pápa a Sacra Tridentina Synodus s a Quam singulari kezdetű körleveleivel mindennek Krisztusban való megújítását a hívek, illetve a gyermekek gyakori, illetve naponkinti szent áldozásával iparkodott megvalósítani.

A modern lelkipásztorkodásnak ezen legfőbb és legbölcsebb útbaigazítás szerint egészen át kell alakulnia. A papság nehéz munkájának sikerét könnyíti meg az, ha a hívek gyermekkoruktól kezdve olyan hitbuzgalmi egyletekbe vannak törömítve, amelyek a gyakori szent áldozást tűzték ki egyik legfőbb feladatukul. Az oltáregyesülethez tartozó szülő legfőbb gondját fogja képezni, hogy kis gyermekével az Oltáriszentséget

megismertesse és őt annak mielőbbi és gyakori vételére képesítse. Így lesz a korai és gyakori szentáldozás a családokban intézményileg biztosítva; az oltáregyesületek segélyével fogja a lelkipásztor hiveit eucharisztikus lelki gondozásban részesíteni. Ezért az oltáregyesület virágzása, egyúttal az illető hitközség fejlett lelkigondozásának is a bizonysága.

Az oltáregyesületek egyházmegyei szervezését szükségessé teszi az, hogy a magukra hagyott egyesületek a tapasztalat szerint a hanyatlás és fölöszlás veszélyének vannak kitéve, sok helyütt a tagok törzskönyvezéséről és a központi főegyesületbe való bekebelezéséről nincs gondoskodva, mi miatt a tagok az egyesületi búcsukban nem részesülhetnek; az ilyen egyesületek rendesen csak imatársulatokká válnak, tagdíjakat rendesen nem fizetnek, meglevő pénzüket miseszolgáltatásokra, saját templomuk díszítésére fordítják; a szegény templomokra és missziókra mit sem áldoznak; az oltáregyesület hivatalos közlönyét az Örökimádást nem ismerik, az országos központot nem támogatják. Pedig minél értékesebbek ez egyesületek ha jól vezettetnek, annál inkább kívánatos, hogy az egyházmegyei szervezet révén a megyéspüspök állandó ellenőrzése alatt működjenek. Miért is az egyházmegyei igazgatónak kinevezése minden püspöki megyében szükséges.

A megyei szervezetnek azonban az országos központtál kell szerves összeköttetésben lennie. Az oltáregyesületek alapszabályaik szerint országos központokat alakítanak. Így vannak a mintaképül szolgáló belga oltáregyesületek is szervezve. Ha ezt az országos szervezetet be nem hozzuk, a mi egyesületeinek továbbra is szabályellenesen, az oltáregyesületek eredeti intézményével ellenkező módon fognak működni. Ennek hiányában a legtöbb vidéki egyesületünk országos kath. mozgalmakban részt nem vesz, annál kevésbbé támogatja a budapesti központnak Méltóságod által részletesen ismert nagy és sok anyagi áldozatot igénylő műveit, amelyek pedig nagy jelentőségüknél és az egész országra kiterjedő hivatásuknál fogva országos érdekeltségre és támogatásra tarthatnak igényt. Az Örökimádási templom ára még most sincs kifizetve. Jelenleg egyes buzgó családokat nyomja az a teher, amit az oltáregyesületek könnyen elviselhetnének. Az országos központ az örökimádási apácáknak alkalmas helyen való letelepítésével jól meg van alkotva, itt állandóan serény munka folyik az oltáregyesületek érdekében s jelenleg az a visszás helyzet áll fönn, hogy a vidéki oltáregyesületek, amelyek miatt a központi intézmény tulajdonképen létezik, a budapesti főegyesülettel szerves összeköttetésben nincsenek.

Ez az oka annak, hogy a hazai oltáregyesületek a belgiumi egyesületekhez viszonyítva, a hívek sokkalta nagyobb száma dacára elenyésző csekély tevékenységet és eredményt tudtak fölmutatni. A belgiumi oltáregyesületek fönnállásuk első 50 évében hat millió frank értékű egyházi ruhákat készítettek Belgium részére, míg a hazaiak ez idő alatt egy milliót sem hoztak össze e célra. Amott ez idő alatt 750 missziót másfél millió frank értékű fölszereléssel segélyeztek; míg minket méltán ér az a vád külföldi katholikusok részéről, hogy a külföldi missziókra alig adakozunk, aminek pedig az erre való szervezetlenségünk a főoka.

A missziók segélyezésének országos intézménye biztosítását szerény véleményünk szerint főleg az oltáregyesületek buzgó közreműködésével fogjuk elérni, mert a legutolsó falusi asszony is szívesen fogja eddigelé sokszor haszontalan célokra fordított kézimunkáját a misszióknak javára fölajánlani, ha erre ösztönzést és útbaigazítást kap. A munkaórák betartása kedves, új életet teremtene a hazai oltáregyesületekben.

Országos szervezés nélkül az egyesületek tulajdonát képező pénzek is elfecsérlődnek apró, kis dolgokra, amiknek alig van látszatja, haszna még kevesebb; legszomorúbb pedig az, hogy ez országszerte mégis sokra menő pénz elköltése dacára országos jellegű oltáregyesületi ügyeink, intézményeink szegénységben maradnak. Ha már a pénzvilágban a bankok is szövetkeznek, mennyivel szükségesebb, hogy a mi anyagi zavarokkal folyton küzködő országos katholikus mozgalmainkat megerősítsük.

Jelenlegi szervezetlenségünkben az oltáregyesületek férfi tagjairól alig gondoskodunk. Országos szervezkedés esetén az ő támogatásukat jobban kihasználhatnók, s őket az egyházért végzett munkáikban is jobban segíthetnők.

Így talán arra is jutna pénz, hogy a francia katholikus lapok példájára a mi katholikus napilapjainkban, legalább az ünnepi, illetőleg vasárnapi számokban hitbuzgalmi rovatot nyithatnánk s a köztünk megalázottan élő Úr Jézus dicsőségét jobban növelnők.

Az örökimádási apácák letelepítésével, az ottani templom, zárda és egyesületi ház létesítésével megalkottuk azon országos központot, mely minden katholikusnak méltó büszkeségét képezi. Remélhető tehát, hogy az ország katholikus közönsége a legnagyobb örömmel fogja fölkarolni az országos szervezkedés eszméjét, ha erre fölhívást kap.

Mi minden munkánkban a nm. püspöki kar bölcs vezetéséhez és intézkedéseihez tartjuk magunkat. Azért ezt az országos szervezkedést, az egyházmegyei igazgatóknak az országos központ választmányába való bevonását, az egyházmegyei központoknak a budapestivel való szerves összeköttetését, az egyházmegyei pénzekből a központnak támogatását, a szegény templomok segélyezéseinek rendezését és ezáltal egy templomnak több oltáregyesülettől való felesleges segélyezése körüli visszaélések

megszüntetését, a missziók támogatását, a szentségi irodalom bővebb művelését és népszerűsítését óhajtanók az országos szervezet keretén belül elintézni.

Mély tisztelettel kérjük tehát Méltóságodat, kegyeskedjék a szerény határozatunkat, illetve alázatos kérelmünket a nm. püspöki kar előtt tolmácsolni és odahatni, hogy az oltáregyesületeknek a plébániákon való rendszeres szervezésére, szabályszerű megalakítására és vezetésére a papság fölhivassék, az egyházmegyei oltáregyletek működésének ellenőrzésére, ahol eziránt intézkedés még nem történt volna, egyházmegyei igazgatók neveztessenek ki és az országos szervezkedés végzésére a budapesti központ fölhatalmaztassék.

Egyúttal alázattal kérjük a nm. püspöki kart, hogy szerény javaslatunk elfogadása esetén az országos szövetség fővédnökséget elfogadni kegyeskedjék.

Felszentelt kezeit mély tisztelettel csókolva maradunk Méltóságodnak

Budapest, 1913. jan. 8.

alázatos szolgái

Kánter Károly s. k., a budapesti központi Oltáregyesület igazgatója.

Dr. Révay Tibor s. k., előadó.

Hamvazó szerdán

Szent Szylveszter apát egy nagyon eltorzult halottat látva, ezt mondotta: «Ami ez volt, az vagyok és ami ez most, az leszek». Ugyanezt hirdeti neked az egyház is, midőn hamvazó szerdán hamuval hinti be homlokodat és mondja: Emlékezzél meg ember, hogy por vagy és porrá leszel!

A halandóság gyermeke vagy! Itt e földön nincs maradásod s mint a földdel együtt mozog az őt körülnyaldosó levegője, úgy mulik el veled együtt minden földi értéked. Elmulik biztosan. Csak az időt nem tudod, de már most megírhatnád halotti jelentésedet, hisz ki tudja, mely percben lehet reá szükség. Allandóan sorsod felett lebeg mulandóságod Damokles kardja, ablakodnál mindig ott lebben a halálmadár s szárnyának suhogása ugyanazt súgja neked, mit az egyház: Por vagy és porrá leszel. Talán most, talán ma, talán holnap. Ki tudja azt a bizonytalan biztosságot. De emlékezzél meg róla!

Mulandó minden földi s elmulása föltartózhatatlan.

Vagy talán segíthet a gazdagságod?

Az is sírba száll veled anélkül, hogy magaddal vihetnéd. Talán a hír és dicsőség? Egy ideig ott lebeg sírod felett, de aztán az is eloszlik, mint a buborék, mint a délibáb.

A mulandóság biztos és föltartózhatatlan.

Van azonban egy orvosság, mely kifog ezen a bajon. Van egy orvosság, mely a mulandóság sötét éjébe nappalt, fényt, életet, föltámadást hoz. Mert van egy test, amely megtörte a sírnak éjjelét s bár hétpecsétes zár tartotta fogva, szétrepesztette a zárt, a zárt fedő követ és föltámadt. Föltámadt harmadnapon és dicsőségesen. Föltámadt azért, hogy örökké éljen, szebb életet a földi életnél. Föltámadt azért, hogy mindenki ki e testet érinti, annak sebeiből áradó kellemét élvezi, szintén új életre keljen, örök életre, szebb életre a földi életnél!

Halljuk csak Krisztus szavait: Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete leszen. Mert az én testem valóban étel, az én vérem valóban ital. S aki eszik e kenyérből és iszik ezen italból, az ha meghal is, élni fog... örök élete leszen és én föltámasztom őt az utolsó napon.

Tehát keresztény ember, ha homlokodat behintik hamuval és elmondják feletted a mulandóság szörnyű igéit, emlékezzél meg arról, gondolj arra, hogy te is meg fogsz halni. S halálodban semmiféle földi kincs vagy hír, avagy dicsőség nem segít neked. Abból nincs haszna lelkednek. Annak nincs becse Istennél, ki birád lesz, ítélő birád. Olyan kincseket keres benned, melyeket a moly meg nem rág, a rozsda meg nem emészt. Lelki kincseket, kegyelmet, erényt, jócselekedetet, buzgó keresztény életet. S mindezt megnyerheted az Eucharisztiától, a legméltóságosabb Oltáriszentségtől. Az az élet forrása, a föltámadás záloga. Ott lakik az, ki mondotta magáról: Én vagyok az út, igazság és élet.

Út, hogy az Eucharisztiában lakó Úr Jézus életét utánozzad; igazság, hogy vallását, tanítását kövessed; élet, hogy szent testével a szent áldozásban táplálkozzál. *Dr. T. J.*

Negyven órai szentségimádás.

A negyven órai szentségimádás a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt, mely emlékeztet arra a negyven órára, míg Jézus halálra vált szent teste sírjában pihent, első ízben borromei szent Károly által lőn bevezetve a templomokba 1534. évben.

Bevett szokás volt Lorettóban, hol most a szent Szűznek názárethi kisded házát tiszteli a katholikus világ, farsang három napján szinészek jöttek a városba s izetlen, erkölcsöket mélyen sértő, vallásos érzülettel merőn ellenkező darabokat tűztek ki előadásra. Nagy rombolást okoztak

e fellépések s a különben is a farsangi mulatozás mámorában álló városi közönség köréből mintha csak elszállt volna a józan ész belátása s erkölcsös viselkedés minden nemessége. Egy jámbor jezsuita, Olivier Maszaräus, szerette volna a szindarabokat megváltoztatni, hogy a nagy lelki romlásnak elejét vegye, de minden jóravaló törekvése sikertelenné vált. Az ő mélyen vallásos, Isten iránt gyermeki odaadástól lángoló, a hivők lelkiüdvén komolyan aggódó lelke elszorulva nézte népének elfordulását Istentől s azt a sülyedést az erkölcstelenség örvényébe, mely oly sok halálos bűnnek lett szülőoka.

Mit tett tehát?! Miután szándéka, hogy a színészeket jobb belátásra birja, nem sikerült, püspökéhez sietett s tőle engedelmet kért, hogy e három napra templomában ájtatosságot rendezzen.

A templomot remekül földiszítette; az oltárokat, de különösen a főoltárt virágözönbe borította; fényáradat gyulladt ki a szentély körül s az ezernyi gyertya ragyogó díszt adott a templom belsejének. Ami fényt és pompát, tündöklő káprázatot csak összegyüjthetett, bevitte a templom falai közé s ebbe a környezetbe helyezte ki negyven órára az Oltáriszentséget.

Szent énekek hangzottak föl a boltivek alatt, fölolvasásokat tartott a vallási dolgokról s naponkint háromszor szentbeszédet.

S ime, az Istennek rendezett tüntetés jobban sikerült, mint a színészek előadása. Az egész város a templomba sietett s ott látva Jézus szent testét a tündöklő fényözönben s hallva a lelki intelmeket, megfeledkezett a farsangi tombolásról s a világi ledérségekről. Mindig többen s többen áradtak a templomba s a szinielőadások helyisége ürességtől tátongott. A templom kedvesebb lett, mint a szinház s több lelki öröm szállott a szivekbe Jézus szine előtt, mint Thália körében.

Lorettóból az ájtatosság elterjedt egész Olaszországban, különösen a milanói egyházmegyében, melynek szentéletű főpásztora, borromei szent Károly meleg szeretettel karolta föl.

Miután V. Pál pápa búcsukkal látta el s szentelte meg, szétterjedt az egész katholikus világban s ma is, a farsangi idő lázas mulatozásaiban, a világ mámorral teli kedvtelésében a negyven órai imádásra kitett Oltáriszentség az a hely, hol a hivők buzgó imádságaikkal engesztelődést nyujthatnak a sok bűnnel megbántott s megszomorított isteni Szívnek s ahol a világ örömei s mulandó gyönyörei helyett oly gyönyöröket s oly boldogságot nyerhetnek, minőt csak az Isten adhat: a szív békéjét, nyugalmát s égi derültségét.

Lukácsy István.

A NAP MEGSZENTELÉSE.

A kelő napnak fénye
Ha reggel földerül,
Hozzád száll hő fohászom
Első üdvözletül:
Üdvözlégy Oltáriszentség!

Ha templomodba lépve
Oltárra néz szemem,
Szivemben újra éled
Ez édes érzelem:
Üdvözlégy Oltáriszentség!

Ha térdrehullva áldlak
Szent trónod zsámolyán,
Boldog örömérzettel
Csak így zeng hő imám:
Üdvözlégy Oltáriszentség!

Szent tested vételéhez
Uram, ha járulok,
Szivem nagy szeretettel
Feléd ekkép dobog:
Üdvözlégy Oltáriszentség!

Ha munkáimat végzem
A napnak folyamán,
Rólad zeng tiszta hévvel
Dicsérő szent danám:
Üdvözlégy Oltáriszentség!

Ha szenvedések érnek,
Ha gond, bánat gyötör,
Ez egy szó megvigasztal,
S a kín nekem gyönyör:
Üdvözlégy Oltáriszentség!

Ha kisértések jőnek
Ostrommal ellenem,
A harcban győzelemre
Ez biztos fegyverem:
Üdvözlégy Oltáriszentség!

Ha nyugalomra térek
Napi munkám után,
S fáradt szemem lezárul,
Ez édes est-imám:
Üdvözlégy Oltáriszentség!

Cl. Adoratrix.

Egy lap Riant Valentine naplójából.

Jóformán ismeretlen név ez a Riant Valentine, úgy-e? Hát igaz, csak egyszerű Reparatrix-apáca volt; meghalt 1879-ben tizenkilenc éves korában. A Père Lachaise-ben van eltemetve. Az volt a hivatása, hogy az engesztelő szeretet áldozata legyen. Misztikus fénnyel égett egyideig a tabernakulum előtt, mint az oltárlámpa. De a Jegyes, néhány hónappal a szerzetbe lépése után, úgy találta, hogy «tota pulchra est, egészen makulátlan» és elszólította a földről. Ez az élettörténete.

Párisi nő volt: élénk, szikrázó szellemű. Jellemében azonban megvolt a «mulier fortis» minden vonása. Nem csodálatos-e, ha egy tizenhárom éves leány azt írja: Istenem, add, hogy szivesen gondoljak a halálra, hogy ha majd kopogtatsz, azt mondhassam: Uram, készen vagyok. — A komoly, praktikus, férfias lelkek vezetőjét, szent Ignácot

szerette, akiről találóan mondotta, hogy szent és katona volt, egyszerű és energikus, gyakorlati és harcias. Ő volt eszménye. Nagy értelmi műveltsége ellenére is kedves, szeretetreméltó, naiv maradt mindvégig. Egy napon a zárdából azt írja: Ma varrni tanulok és seperni; ez a programmom. Szenvedéllyel tanulta a latin nyelvet, a geometriát, algebrát, de a költészet remekművei is lelkesítették. Erős jellem volt ez a Riant Valentine, de az erő összhangban volt lelkében a leggyöngédebb szeretettel. Ez jellemrajzának a vázlata. Amint mondottam, rövid életének egyetlen eseménye hivatásának története.

Ennek a kiválasztott léleknek írásaiból mutatok be egy lapot.

Midőn már minden akadályt elhárított az útjából s elhatározta, hogy búcsut mond a világnak, érzelmeit, amelyek akkor szivét dobogtatták, az Énekek Énekének szavaival írta le.

Naplójának ez a részlete így hangzik:

«Ime az én választottam beszél hozzám: Végre már elmult a tél, a zápor elült, virágok tüntek elő földünkön, a gerlice szava hallik mezőinken. Kelj föl, én szép választottam, szerelmem és jöjj sietve...

Végre már, ó Jézus, eljött a várva-várt pillanat. Itt van. Mit mondjak? Végre, vagy már?

Végre, hiszen csak Te tudod, lelkem Jegyese, vágyakozásomnak mélységét. Végre, a csendes várakozás annyi hosszú esztendeje után; végre!

De úgy is mondhatom: már? — Már, ez a természet sikoltása, mikor borzad az áldozattól.

Már, ez a halhatatlan lélek kiáltása, amikor örvendező ámulattal, de egyben fájdalommal nézi a földi dolgok mulását.

Már, mert ez a boldogság megsemmisít és elragad.

Már, végre — végre már!

Elmult a tél. A tél, amely megfélemlített és ijesztett a hozzád való közeledéstől. Ó, Jézus, tudod, igazat mondok-e? A tél, amikor távol voltál, a tél, amely a tavaszt előkészítette. A zápor: a fájdalmak, amelyek a Te boldogságodtól elválaszthatatlanok; mindennek már vége!

Virágok tünnek elő földünkön. A virágok! De míg a tél tartott, sejtettem jövetelüket; úgy látszik, sohasem hiányoztak teljesen. Virágok, ó én Szerelmesem, de mennyei virágok Jesse törzséből, a Te lépteid nyomában. Szavadnak édes hangja csendüljön meg újra szivemben. De nem harvadnak el minden pillanatban!

A virágok! Az én szivem is amolyan virág, szép liliom, amely csak neked nyilik s örökké virágozni fog. Ó, igen, örökké! Köztünk, Jézus nincs válás, nincs távollét.

A virágok! Ó, Jézus, Te teremtetted a virágokat, hogy fáradt szemünk felüdüljön. Nagy és bőkezű vagy adományaidban. Azt akarod, hogy szép úton járjunk, amelyet telehintettél virágokkal. A gerlice hallik mezőinken. A virágok után a madarak. Ó, Jézus, mindent elkövetsz, hogy a lelkeknek örömet szerezz. Te tudod, Uram, hogy minden rólad beszél nekem. Lépten-nyomon Téged látlak s megyek utánad. Te, ó Jézus és mindig csak Te. Te arádnak mindene vagy. Te vagy életem és boldogságom, itt és a túlvilágon. Nem tudom kimondani, de Te tudod, mit érezek.

Kelj föl én szép választottam, szerelmem és jöjj sietve! S ugyan mit kíván tőlem hívó szavad, amelyről szent Bernát mondja: Fülben dal, ajkon méz, szívben parancs? Mit kíván tőlem? Halljad, ó Jézus, válaszomat, a választ, amelyre az ég királynéja tanította meg nyelvemet. Válaszom az a magasztos és egyszerű: Fiat — legyen.

Kel föl és jöjj sietve — legyen, legyen! Ó, édes Jegyesem, fiat! Egész lelkemmel repülök feléd. Fiat, Mester, legyen. Szivem hevesen dobog, de nem a fájdalomtól, mert a világról való lemondás fájdalma elvész hálám mély tengerében, mint csepp az óceánban.»

Ime a kegyelem az ékesszólásnak és költészetnek forrásait fakasztotta Riant Valentine lelkében.

Megütközzünk ezen a bizalmas, merész hangon? De hiszen, ahogy Prohászka mondja, a szentek ajkán egészen természetes az Énekek Énekének hangja. A Szentlélek sugallatára öltözteti a «legszebb ének» a földi szerelem képeibe azt a megfoghatatlan szeretetet, amellyel Isten öleli át a tiszta, a hűséges lelkeket.

Valentine-ről el lehet mondani, amit Manning mondott Vaughan Klár ról, hogy élete egy fejezet a Fioretti-ből. És aki tudja, hogyan énekelt az Isten trubadurja, assziszi szent Ferenc, aki belemélyedt egy szent Teréznek, szent Mechtildnek elmélkedéseibe, az a Canticum Canticorumot, Énekek Éneké»-t, ha nem is tudja épenséggel *értelmezni*, de — érti. *Prónai Rezső.*

Az élet kenyere.

Irta: *Dr. Bilczewszki J.*, érsek. Lengyelből.

I. A legméltóságosabb Oltáriszentség mily értelemben az élet kenyere?

(Folytatás)

Sokféle eszköz van a természetfeletti élet föntartására, ú. m. Isten igéje, a szentek példája, az imádság, a tudat, hogy az Isten mindenütt jelen van, a lelkiismeretvizsgálás, a bold. Szűz tisztelete, a szent gyónás és a bérmálkozás. Ezen eszközök használata nélkül nincs valódi lelkiélet; ezek azonban egyedül nem elegendők a kegyelmi élet fönntartására és arra, amit Krisztus akar, hogy t. i. a tökéletességre eljuthassunk. Itt

még egy más, tökéletesebb, táplálóbb eledelre van szükség és az édes Üdvözítő meg is adta azt. Mert ime, megmutatta szent szivét apostolainak s az egész világnak és e szavakat mondotta: «*Az én testem bizonynyal étel és az én vérem bizonnyal ital*». Földi anyák testüket, vérüket adják gyermekeiknek a tej alakjában — mint élettelen eledelt. Jézus azonban az ő átszellemült, megdicsőült, eleven testét, vérét, szivét, lelkét s a kenyér meg bor szine alatt elrejtett istenségét adja minden egyes léleknek.

Jól tudom, hogy mikép Jézus idejében voltak, úgy most is vannak emberek, kiknek «*ez a beszéd keményen hangzik*», akiknek megfoghatatlan, hogy mikép lehet Istennel táplálkozni. Mi azonban, kik minden konzekrált ostyára lelkünkben ezeket a szavakat mondjuk: Isten a szeretet, ki vég nélkül szereti népét, akkor mi bátran hisszük és valljuk, hogy Istennel táplálkozni nem mesébe illő, csodás, hanem Istenhez és az emberekhez legméltóbb, a legfönségesebb titok, a szeretet csodája, a léleknek legboldogabb eljegyzése Krisztussal, a tiszta, isteni szeretet győzelme a világ felett és az örökös mennyei vigasság előképe.

Isten a teremtéssel nekünk ajándékozta a föld minden kincsét. Végtelen szeretete azonban ezzel még nem volt kimerítve. Azért később saját, emberré lett egyszülött Fiát adta az emberiségnek, mint közvagyont. De még ez sem elégítette ki végtelen szeretetét s ez a határtalan szeretet indította, mintegy kényszerítette őt arra, hogy isteni Fiái a legmélt. Oltáriszentségben minden egyes embernek, megfoghatatlan értékű adományként ajándékozza s a szent áldozásban örök kincs gyanánt hagyja hátra: csak akkor ért határt mindenhatósága s csak ezzel lett kielégítve végtelen szeretete. Most már nem mondhatja a legszegényebb ember sem, hogy nincs semmi, amit magáénak vallhatna; mert van, csak akarnia kell s végtelen kincs birtokába jut: Istent magát hordhatja szivében.

Az újszövetségben tehát Isten maga lett a természetfölötti életnek főtápláléka s az egyedüli igazi Élet. Mélyen átértették ezt az igazságot már a szent Ágoston idejében élő keresztények is. Az Oltáriszentséget «Élet»-nek nevezték; ahelyett, mint ma mondjuk: Voltál-e áldozni? — így kérdezték: «Magadhoz vetted-e az Életet?»

Ha a módot tekintjük, amellyel ez a táplálási folyamat végbemegy, látni fogjuk, hogy Jézus épen olyan csendben, zajtalanul vonul lelkünkbe, mint egykor a jeruzsálemi házba, hol nyolc nappal föltámadása után zárt ajtók és ablakoknál megjelent apostolainak. Mikor azonban az Oltáriszentségben hozzánk betér, mikor szentséges teste, isteni szive gyarló szivünkbe érkezik, akkor áthatja ez az isteni eledel teljes lényünket, gyöngíti, elnyomja azt, mi bennünk vétkes, gonosz, sőt közöl velünk valamit isteni tevékenységéből, menyei életéből. Ezért tulajdonképen azt kellene mondanunk, hogy a szent áldozásban Jézus magába fogad

bennünket, nem pedig mi fogadjuk magunkba őt; mert nem mi változtatjuk át Ot, hanem Ő emel minket magához. Istensége hatol be lelkünk legbensejébe.

De még jobban és alaposabban megismerjük az Oltáriszentség értékét és kiválóan jótékony erejét lelkünk természetfölötti életére, ha annak hatását szembeállítjuk azzal a hatással, melyet minden jó testi táplálék, minden jó földi eledel gyakorol a testre s annak életére.

Aquinói szent Tamás négyféle hasznot tulajdonít a közönséges eledelnek: a testi táplálék *fönntartja, gazdagítja az életet, pótolja az elhasznált anyagokat s a táplálkozóban az egészséges jóllét kellemes érzetét kelti föl.*

Az isteni eledelben ezek az üdvös hatások szintén megvannak, sőt még sokkal nagyobb mértékben.

A legmélt. Oltáriszentség ugyanis *fönntartja* a természetfölötti életet. Miképen? Úgy hogy az elszenvedett károkat, melyek lelkünk egészségét és isteni életét folytonosan veszélyeztetik, kijavítja, hitünket állandóan megőrzi és erősíti, akaratunkat új, isteni erővel táplálja, mintegy fölvillanyozza s szivünket Isten és felebarátaink iránt való szeretettől lángolóvá teszi. És még? Ezenfelül a tápláló, egészséges eledelhez hasonlóan megóvja lelkünket a betegségektől, gyöngeségektől és tökéletlenségtől. A lélek nehéz, halálos betegségei a halálos bűnök. Ezektől véd meg az Oltáriszentség; segít, hogy elkerülhessük őket s ha mégis súlyos bűnbe esnénk, hamarosan visszavezérel az isteni életre. A szent áldozás ugyanis gyarapítja lelkünkben a megszentelő malasztot; az Isten és felebarátaink iránt való szeretetet; ezáltal pedig a lelket megedzi, hogy ellen tudjon állani a zabolátlan hajlamoknak s hogy erős legyen azon harcokban, amelyeket a világ s az ördög kisértéseivel szemben vív. Minél nagyobb malaszt és minél több szeretet van lelkünkben, annál kevésbbé fog az megbotlani. Ami a bocsánatos bűnöket illeti, azok a léleknek mintegy kisebb betegségei. Ezektől szintén megvéd a szent áldozás, midőn az önző vágyakat és hajlamokat elfojtja bennünk; igen, az égi eledel itt még többet is tesz: kiirtja, eltörli, elpusztítja tökéletlenségünk eme salakjait, miként a földi tűz megemészti a polyvát és a szalmát.

Ebben a hitben nevezte szent Ágoston a legmélt. Oltáriszentséget kenyérnek, mely meggyógyítja a beteg sziveket. Ebben a reményben mondotta Skarga Péter, a hires szónok, hogy az Oltáriszentség fegyver, mely a harcban kitűnő szolgálatot teljesít. Ennek a szeretetnek erejében mondjuk el minden szentáldozásnál a bizalommal teljes imádságot: «Uram, csak szóval mondd és meggyógyul az én lelkem».

Ennek a megfoghatatlan, dicső égi mannának egy másik hatása abban nyilvánul, hogy nemcsak megtartja a hit, remény és szeretet természet-

fölötti életét, hanem *erősíti, gyarapítja és növeli is azt.* Az isteni táplálék magasztossága itt ismét teljes fényében tündököl s a közönséges eledelek fölötti előnye. Mert amíg a földi táplálékok az embert csak bizonyos fokig fejlesztik, erősítik, t. i. míg teljesen felnő, azután azonban — még a legkiválóbbakat sem véve ki — nincs hatalmuk arra, hogy testünket a sínlődéstől, gyöngüléstől, lassú pusztulástól s a haláltól megóvják, — addig a méltóképen elvégzett szentáldozás felüdíti a hit, remény, szeretet kegyelmi életét, megfiatalítja, növeli és gazdagítja azt s oly erőt ád, hogy — legyünk bár százesztendősek is — mindig ifjúi tűzzel, ifjúi üdeséggel fogunk birni s bátran mondhatjuk minden egyes szentáldozásnál a lépcsőimádság eme szavait: «*Bemegyek az Isten oltárához, az Istenhez, ki megvidámítja ifjuságomat*». (42. Zsoltár 4.)

A legmélt. Oltáriszentség másik jótékony hatása abban nyilvánul, hogy a lelket olyan *gyönyörrel, boldogsággal, természetfeletti örömmel tölti el,* melyről a világnak sejtelme nincs. Szent Tamás tanítja: «Ez égi kenyér ereje által a lélek szellemileg annyira fölfrissül, hogy szellemi módon gyönyörben úszik s mintegy ittas az isteni jóság édességétől; az Énekek énekének szavai szerint: «Egyetek barátaim és igyatok és részegüljetek meg, szeretteim!» (5. 1.) Ha ez az égi eledel nem is távolítja el minden esetben a szenvedéseket, de bensőleg annyira megerősít bennünket, hogy nem adjuk át lelkünket a kétségbeesésnek, elhárítja a komor gondolatokat, sőt még örvendezünk is a szenvedéseknek, mert éltet az égi jutalom reménye.

Egy atya, ki nemrégiben tért meg, elveszítette fiát. Szentáldozáshoz járult. Az Úr Jézus testének vétele után könnyek között szorította meg annak a hittérítőnek kezét, ki őt megkeresztelte. «Miért sírsz még mindig?» kérdezte a pap. «Hiszen tudod, hogy a mennyországban fiacskádat újra fölleled.» «Igen, atyám, jól tudom, hogy őt újra fogom látni; azért csak szemem könnyezik, szivem azonban nem, amióta ezt a kitűnő orvosságot magamhoz vettem, mert csak ez teszi a szivet erőssé.»

Az a keresztény, ki méltóképen áldozik, ha fájdalmak, szenvedések gyötrik is, szerencsétlennek nem mondható. Ettől a meggyőződéstől áthatva beszélhetett így az az anya, ki egyetlen leányát elveszítette: «Könnyezem, de az Oltáriszentségtől megvigasztalva mégis örömet érzek!»

Ennek a közösen megfontolt, csaknem fölfoghatatlan, de mégis megdönthetetlen igazságnak végső következményét ezekben a merész, de alázatosan vakmerő szavakban foglalom össze:

«*Az ember abból áll, amiből táplálkozik — az emberi lélek azonban Istennel táplálkozik, azért az ember bizonyos tekintetben isteni!*»

Ennyit az isteni kenyér kegyelmi hatásairól.

(Folyt. következik.)

Történelmi tár.

A Budai Krisztus teste-Társulat.

A KÖZÉPKORBAN is voltak nálunk, ép úgy mint a külföldön, vallásos társulatok, melyek az Oltáriszentség tiszteletének terjesztését és mélyítését tűzték ki célul. Krisztus testének testvérülete (confraternitas corporis Christi) néven ismeretesek ezen társulatok. Budán is létezett ilyen társulat a XV. században. Működéséről ugyan csak szórványos feljegyzéseink vannak; de ezek a gyér adatok is arra vallanak, hogy a társulat szép virágzásnak örvendett.

A társulat a budavári Nagyboldogasszony plébánia-templomban, a mai Mátyás-templomban működött. A társulat cime: *A Legfölségesebb Oltáriszentség Oltárának Testvérülete* (Confraternitas altaris sacratissimi Corporis Christi). Külön oltára is volt a társulatnak: *Krisztus szent testének oltára.* Itt tartották a társulat közös ájtatosságait. Ezen oltárról a legrégibb feljegyzés 1375-ből maradt fönn. Valószinű, hogy a társulat is csaknem egyidős az oltárral. Krisztus testének oltára és társulata együtt szokott járni; úgy hogy a történetirók véleménye szerint, ha egykori adatok említenek valamely templomban ilyen oltárt vagy kápolnát, ott a társulatra is bizvást következtethetünk.

Magáról a társulatról azonban csak későbbi okmányokban esik szó. Legelsőbben Buda városának egy 1461. évi okmánya tesz említést a társulatról. Birtokadományozásról szól ezen okmány.[1] *Garai Jób* ugyanis 1461. december havában a komárommegyei Bay és Halap nevű birtokok kezelését a Krisztus teste-Társulatra bizta. Ezen birtokokat annak idején *Garai Miklós* nádor örökös misealapul adományozta az ő költségén épült Mindszentek kápolnája, más néven nádorkápolna számára. Az átruházás következtében ezentúl a Krisztus teste-Társulat tartozott gondoskodni a Garai nádor lelke üdvéért mondandó szentmisékről. A társulati oltárnak is volt külön javadalmazása. Komárommegyében fekvő birtokából s budai házából volt az oltárnak jövedelme.

Miként az eperjesi, pozsonyi, pozsonyszentgyörgyi s más ilyen társulatok, úgy a budai is a céhekkel kapcsolatosan működött. Innen van, hogy elnökei sorában iparosok nevével is találkozunk. Névszerint a társulatnak csak néhány elnökét ismerjük. A társulat elnökei: 1461-ben *Clamer Menyhért* és *Pirger István* budai polgárok, 1477-ben *Gergely* nevű polgár, 1508-ban *Harbor János* polgár, 1519-ben *Kolchan János* és *Péter* fűszeres.[2] Többnyire német nevek, hiszen a Mátyás-templom akkor

[1] *Némethy* Lajos: Nagyboldogasszonyról nevezett budapestvári főtemplom története. Esztergom, 1876. 54. l. [2] Magyar Korona. 1877. évf. 105. sz.

a németek plébánia-temploma volt. A Krisztus teste-Társulat is főleg a német lakosú városokban volt elterjedve.

A társulatnak a mindenkori plébános volt az egyházi vezetője. Közös ájtatosságát minden hónap első csütörtökjén tartotta a társulat. Hogy a társulati ájtatosság minél nagyobb vonzó erőt gyakoroljon a tagokra, *Ilkusch Márton* budai plébános, a pozsonyi egyetemnek egykori tanára és Mátyás királynak híres csillagásza, 1490. május 22-én búcsut eszközölt ki a társulat tagjai számára a hónap első csütörtökére. A pápai bulla öt évre engedélyezte a búcsut.[1] Ezen búcsukiváltsággal még fontosabb tényezője lett a társulat Buda város hitéletének.

Így működött, fejlődött és virágzott a társulat a XVI. század elejéig. De jött a végzetes Mohács. Odaveszett a haza s a magyarnak mindene. 1526. szeptember 10-én Buda alá vonult a török sereg. Buda elfoglalásakor, szeptember 15-én a Nagyboldogasszony-templom is áldozatul esett a törökök pusztításának. A várossal egyetemben fölgyujtották, majd mecsetté alakították át. A török uralom vetett véget a Krisztus teste-Társulat működésének is.

1542-ben hallunk utoljára hírt a budai Krisztus teste-Társulatról. A társulat tőkéjének egy részét még régebben Nürnbergben helyezték el; de a kamatokat már évek óta nem vették föl. Erre *Weymann János dr., Bornemisza Gergely, Bornemisza Tamás* és *Paltzan Péter* német földre menekült budai polgárok I. Ferdinánd királyhoz fordultak s mint a társulatnak úgyszólván egyedül életben maradt tagjai, arra kérték, engedje meg, hogy az esedékes kamatokat fölvehessék s négyük közt eloszthassák. Ferdinánd király Speyerben 1542. február 22-én kelt adományozó levelében[2] hozzájárult a kérelemhez, de azon kikötéssel, hogy tartoznak mindent visszafizetni a társulat pénztárába, ha Budát sikerül a töröktől visszafoglalni. Erre azonban egyhamar nem kerülhetett a sor.

Timár Kálmán.

[1] Monumenta Romana episcopatus Vesprimiensis. Budapest, 1902. I. II. pg. 317.
[2] Egyháztörténelmi emlékek a hitujítás korából. Budapest, 1903. IV. k. 8—9. l.

***Egyházi Közlöny** 25 éves jubileumát üli. Méltán ünnepelhet ilyen hatalmas ünnepi számmal, mint a januári, közölve összes munkatársainak arcképét, mert hiszen ezen 25 éven át a legderekabb egyházi folyóiratok közé küzdötte fel magát. Különösen Gerely József szerkesztőt illeti nagy elismerés. Az ő 10 évi szerkesztői fáradalma és hozzáértése a titka a lap kiváló virágzásának. — Örömmel üdvözöljük és köszöntjük a jubiláns lapot és szerkesztőt egyaránt. A katholikus közönség bizonyára támogatásával siet a jubileum örömeit fokozni.*

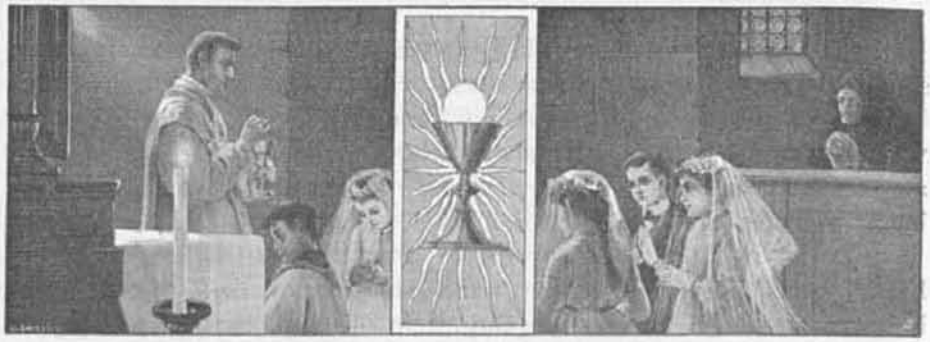

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Az orvosság.[1]

EMLÉKSZEL k. hívő, az irgalmas szamaritánus esetére. A szerencsétlen zsidó vándor halálra sebesítve, mindenéből kifosztva tehetetlen ott fekszik a nagy országút szélén és várja, hogy irgalmas emberek megszánják és gondozzák.

De hiába vár. Egymásután elvonúlnak előtte a pap és levita, de látván őt, elmének mellette. Honfitársai közül senki sem könyörült meg rajta.

Ekkor arra jön egy jobb módú szamariabeli lakós. Ez meglátja a szerencsétlen vándort, leszáll barmáról, hozzája megy, felnyitja ruháit, vigyázva megmossa sebeit, bort és olajat önt azokba, gondosan bekötözi, aztán barmára emeli a félholtat és lassú vigyázó menetben beszállítja a legközelebbi szállásra; ott szeretettel gondját viseli és mikor útját folytatni kénytelen, két tizest ad a házigazdának, hogy gondozza tovább a szerencsétlent, míg csak föl nem gyógyul; majd visszatértekor megfizeti neki a többi költséget. (V. ö. Luk. 10, 30—37.)

E megragadó példabeszédben az Úr tulajdonkép az irgalmasságra akar tanítani; de egyben az egész emberiség egyetemes történetének képét is festi és ebben többé-kevésbbé mindegyikünknek szomorú valóságban lejátszódó élettörténetét.

O hányszor fekszünk tehetetlenül, ezen sebből vérezve a nagy országút szélén, mely az örök hazába visz. Az emberek szívtelen vagy tehetetlenül elhaladnak mellettünk. Hiába rimánkodunk, hiába kiáltozunk irgalomért; nem akarnak, vagy nem tudnak segíteni rajtunk.

[1] Részlet Klett István S. J. »Az Úr nagy kívánsága« c. munkából.

Ott fekszünk. Sebeink kínja éget, halálos szomjuság gyötör. De senki, senkisem könyörül meg rajtunk. Kétségbeesésünkben végső erőnk megfeszítésével föltápászkodni iparkodunk, hogy a magunk erejéből tovább vánszorogjunk, célunk vagy legalább valami csendes pihenő felé. De jaj! alig teszünk pár remegő lépést elaléltan rogyunk újra össze. Elvesztünk, ha az irgalmas lélek meg nem könyörül rajtunk.

De im már jön a jószívű kegyes szamaritánus, az irgalmas Jézus. Könyörületes Szive megindul szánalmas állapotunkon. Leereszkedik hozzánk, szeretettel fölemel magához, szent istenségéhez; irgalma olajával kimossa, megtisztítja gennyedő sebeinket, teste és vére erejével elűzi bágyadtságunkat, fölvesz kegyelme szárnyaira, sőt néhány percre isteni szent Szivén pihentet.

E szent Szív dobbanására aztán új élet kezd lüktetni ereinkben, sebeink behegednek, az életkedv visszatér; meggyógyítva, megerősödve folytatjuk az utat a nagy, a — boldog örökkévalóság felé. Mindez pedig ott történik az oltár közelében, a szent áldozás pillanatában.

Ime, kedves hívő, a gyakori szent áldozás másik nagy jelentősége. Nemcsak táplálék, hanem egyúttal orvosszer mindennapi hibáink, lelki betegségeink, főleg a sorvadás és általános elgyengülés ellen.

Amint a kifejezésekből kiolvashatod, itt csak bocsánatos bűnökről és a halálos bűnöket előkészítő lelki nyavalyákról van szó. A halálos bűnt a szent áldozás nem törli el egyenest, sőt ha tudatosan halálos bűnben áldozol, újabb súlyos vétket követsz el.

Ama szerencsétlen vándor is nem volt még halott, hanem csak veszedelmesen meg volt sebezve. De úgy is mily szomorú volt az állapota.

Ha az irgalmas szamaritánus még egy ideig késik, már csak hűlt tetemre talál.

Ép azok a bocsánatos bűnök és lelki nyavalyák az, ami előbbutóbb, ha alkalmas ellenszert nem alkalmazasz, a halálos bűnre visz és lelked életét veszi. Gondolj csak erős érzéki hajlamaidra, fékezetlen birásvágyadra, indulatos bosszuvágyó természetedre, a veszedelmes lelki restségre stb. stb., mily veszedelmes bajok, mennyire gyengítik kisebbnagyobb sebek által naponkint lelked ellenálló erejét. S ha nem is ölik még meg; tegyük föl, hogy nem visznek még halálos bűnre, de vajjon azt semmibe sem veszed, hogy késleltetnek utadban, hogy hét, sőt hónapszámra nyomorogva, véred vesztve vánszorogsz az országúton; or repülhetnél, mikor naponkint begyógyíthatnád a vett sebeket, ségesen helyre pótolhatnád a vesztett vért és üdén, egészségesen vigadozva folytathatnád utadat?

O mily korlátoltak vagyunk lelkünk ügyét illetőleg. Amit észellenesnek tartanánk a mindennapi életben, azt a természetfeletti életrendben számtalanszor megcselekesszük. Nyomorogva, sebekkel borítva, a halál csirájával lelkünkben a magunk erejéből akarunk előbbre vánszorogni, noha közvetlen közelünkben az orvos és kéznél a behegesztő, erőt, életkedvet adó orvosság.

Ó, nézd a vézna, nyomorúságos alakokat, amint ezer bajjal küzködve, számtalan sebből vérezve, el-elbukva, avagy csak csúszva-mászva tovább iparkodnak. Még győzik, még megy. De erejök fogytán van, a mennyei haza pedig távol.

Egyik a másik után dől ki, megtört, bágyadt szemük nem nézi az igéret földjét. Ragadmánya lesznek az éhező vadaknak.

Szomorú kép. Forduljunk inkább még egyszer az irgalmas szamaritánus, az édes Jézus felé. Nézd mint emeli föl a szegény sebesültet, mint öleli keblére, szorítja szivére. Mint hegednek a szerencsétlen sebei, mint támad benne új, erőteljes élet és önti el vidám életkedv. Mily boldogító, vigasztaló látvány!

A te képed lehet az ker. lélek, valahányszor odaveted magad isteni orvosod lábához, fölfeded előtte sebeidet, őszintén megvallod nyomorúságodat és szent teste és vére orvosságát veszed, szóval valahányszor buzgó és jó áldozást végzesz.

«Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtok és terhelve vagytok és én megenyhítlek titeket».

A gyermek első áldozásának egyesülete.

Tisztelt olvasóink ismerik X. Pius pápának az 1910. évben kiadott azon rendeletét, mely a gyermekek korát határozza meg, midőn első alkalommal bocsáthatók a szent áldozáshoz. Hogy ezen rendelet minél könnyebben és hatásosabban megvalósítható legyen, Őszentsége bíboros helynöke Rómában, a szent Kolos-templomban egy jámbor egyesületet szervezett, melynek az a célja, hogy az első áldozókat jól előkészítsék a mennyei kenyér első és gyakori vételére. Az egyesületet a római eucharisztikus atyák vezetik az általános helynöktől jóváhagyott szabályok szerint.

Az egyesületnek minden kath. hívő tagja lehet, ha a fönti céi eléréséhez tehetségei szerint közreműködik, ha az egyesületi imádságot naponkint elvégzi, vagy helyette egy Miatyánkot és Udvözlégyet imádkozik ezen fohásszal: «A legméltóságosabb Oltáriszentségről nevezett asszonyunk, könyörögj érettünk!»

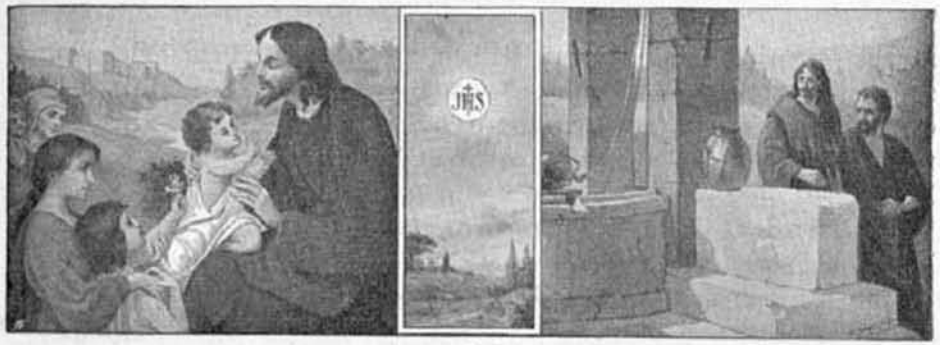

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szvllaba Emil.

Nellikéről.

Teljes neve: Organ Nelli, társai és előljárói pedig csak így hívták: Kis Nelli. Négyéves kis leány volt Irországból, kit szentnek tartanak és sírjánál csodák történnek. Ezerkilencszáznyolcban halt meg február másodikán. Életrajza majdnem minden nyelven megvan írva. Magyarul is. Olvassátok csak gyermekeim, hogy mily áhitattal ment ez a kis négyéves Nellike először a szentáldozáshoz. Akkor ő már nagyon beteg volt és sokat szenvedett. Vigasztalni nem kellett őt, mert ő minden szenvedését az Úr Jézusnak ajánlotta. A nagy nap — az első szentáldozás napja — végre fölvirradt 1907-ik évben december 6-án.

«Az álmatlan, nyugtalan éj után attól lehetett tartani, hogy a gyenge gyermeknek megárt a sok izgalom és nem lesz olyan helyzetben, hogy a Legszentebbet magához vehesse. De Nelli nyugodtan viselkedett. Csöndesen feküdt ágyában. Gyönge remegés átjárta ugyan tagjait, a nagyon rettegett köhögési roham azonban ismét szerencsésen elmult.

A hónap első péntekén történt ez, a szent és engesztelő szeretet napján, amikor a buzgó lelkek az egész templomot betöltik: eljönnek az Oltáriszentségben elrejtőzött Istenükhöz, hogy neki hűségüket és hódolatukat bemutassák.

Ez volt az a bizonyos nap, amelyen a szentségház csendjének titokzatos és kedves hangja lassan, alig érthetően ezt az evangéliumi kérést ismételte: «Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket!» Ez volt az a nagy nap, amelyen az angyalian tiszta lelkű kis Nelli szive fehér országában üdvözölhette az édes Jézust, elbeszélgethetett vele, elrebeghette résztvevő szeretetében gyermeki imáit annak, akit ő «szegény jó Isten»-nek nevezett.

A zárdabeliek számára tartott reggeli szentmisének épen vége volt; utána kitették a legfölségesebb Szentséget a főoltárra.

Már összegyültek a nővérek és az iskolás gyermekek a kápolnába, hogy imájukkal hálát adjanak a jó Istennek ama csodálatos kegyelemért, melyet kis szentéletű barátnőjüknek akar nyujtani.

Majd behozták őt, a gyönge beteg gyermeket, kezében a rózsafüzérrel, fején az áldozási fátyollal és Istenének oltárához vitték.

Ünnepélyes csönd szállta meg a gyülekezetet... A gyermekek még jámbor és ártatlan imájuk halk suttogását is visszatartották, hogy a boldog kis testvér lelki összeszedettségét meg ne zavarják, ki a Legszentebb előtt ült hallgatagon, mozdulatlanul, meghajtott fővel és az imádáshan mélyen elmerülve.

Most előjött a pap, Isten szolgája, a szent titkok sáfárainak ruhájában és elfordította a zárt, mely a szeretet önkéntes foglyát elzárta.

«Misereatur vestri...» és minden kéz megjelölte a szent kereszt jelével homlokát, mellét, vállait.

«Domine non sum dignus...» és minden fej alázatosan, imádva hajlott meg.

És megindult lefelé a pap és a pappal az Úr Jézus...

A kis Nelli fölemeli fejecskéjét s a «szegény jó Isten» szivébe száll...

Teljesült végre mélységes vágya, meghallgattatott kérése, nem kellett tovább epekednie hiába.

«A gyermek — írja a fennemlített jézustársasági atya — éhezett Istene után és átszellemült szeretettel fogadta kezemből az Urat.»

Az első szent áldozási ének ünnepi dallama hangzott föl a többi gyermek ajkáról és szivéből; lelkük mélyén sóvárogva óhajtották, bár betérne hozzájuk is az Isten.

A kicsike pedig ott ült mozdulatlanul, nem figyelve semmire sem, ami körülette történik, csak csendesen és szeretetben társalogva az Üdvözítővel. Örömtől sugárzó arcán a szivében fölragyogott örök boldogság fénye nyugodott».

Szent Jeromos beszélgetése a kis Jézussal.

Egyszer egy karácsony éjjelén szent Jeromos elment a betlehemi barlangba, ahol a kis Jézus született. Mikor mélyen elgondolkozott a kis Jézus születéséről, megjelent neki az Úr Jézus és így szólt hozzá:

— Jeromos, mit adsz nekem születésnapomra?

— Ó, isteni gyermek — felelte Jeromos, odaadom szivemet.

— Jó — mondja a kis Jézus — de adjál még valamit.

— Neked adom szivem minden imáját, érzését — volt a felelet.

— Ez is jó — szólt ismét Jézuska — de csak adjál még valamit.

— Mindent odaadtam már, amim van és ami vagyok — válaszolta remegve a szent.

De az Úr Jézus bizony még most sem volt megelégedve és szigorúan mondta Jeromosnak:

— Akarom, hogy még adjál nekem valamit.

Jeromos most már siránkozva kérdezte, hogy mit akar tőle a Jézuska. S erre a kis Jézus megmondta, hogy mit kíván még:

— Azt akarom, hogy vétkeidet add nekem, azért, hogy megbocsáthassam őket. Azt akarom, hogy bűneidet bánd meg én érettem, hogy lelkedről letörülhessem azokat. Mert csak tisztán, bűn nélkül akarlak látni.

És szent Jeromos keservesen kezdte bánni, meg siratni bűneit és sohasem vétkezett többé.

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Budapesten, január 28-án Az Euch. Gyermekszövetség fiútagjainak, 30-án pedig a leánytagoknak volt lelkes összejövetelük. Sokat a nagy távolság, vagy a délutáni iskolai órák tartottak vissza a gyűléstől, de mégis jelen volt körülbelül 200 fiú és ugyanannyi leány. Mozgóképeken láttuk a kis Jézus történetét s azonkívül az igazgató bácsi adott többféle intést és oktatást.

Muzsla (Esztergom megye). December 8-án ünnepélyes tagfölvétel volt, melyet dr. Tóth Kálmán főiskolai tanár tartott. Karácsony napján a Gyermekszövetség és az Ifjak és Leányok Szövetsége remek két szindarabot adott elő, melyeket ötször kellett megismételni. A jövedelemből kapnak a szövetségek husvétra egyesületi zászlót. A szövetségnek van kis könyvtára és hetenkint kétszer jönnek össze gyűlésre.

Bár minél több ilyen örvendetes hirt kapna az igazgató bácsi!

Érsekujváron nagyon lelkes gyermekek vannak. A tagok száma már 170. Sokan közülök (kilencen) boldog ünnepeket kivántak az igazgató bácsinak. Mennyire örültem neki. Nagyon, nagyon köszönöm gyermekeim. Hálából imádkoztam értetek a jó Jézushoz. — Szivélyesen üdvözlöm a jó tisztelendő urat, aki veletek gyermekeim annyit törődik. Pá — *igazgató b.*

Többeknek. A «Jézusom, örömöm» egy példánya 4 fillérbe kerül. Ezentúl már 10-ike előtt mindenki megkapja.

Baja. Nagyon örülök, hogy a tagok folyton növekednek. Az Úr Jézus nagyon szereti a bajai gyermekeket.

Karcsi, az Úr Jézus buzgó gyermeke.

(Folytatás és vége.)

Karcsi tehát eltürte azt is, hogy bántalmazzák, kigúnyolják a szent áldozásért s tovább is kitartott az Úr Jézus mellett. Most aztán már meg is elégelte a jó Jézus küzdelmét, látva azt, hogy képes a kis Karcsi bármily áldozatot meghozni, csakhogy Vele egyesülhessen. Édesapja intézkedett, hogy ne gördítsenek akadályokat gyermeke boldogsága elé. Karcsi azóta boldog lélekkel térdelhetett oda az Úr asztalához.

Áldozatok árán jutott Karcsi a mindennapi szent áldozásban az Úr Jézushoz, meg is kapta a jutalmat. Örömmel és boldogan fogadta Jézusát reggelenkint szivébe, de a jó Jézus még nagyobb örömmel és szeretettel ölelte kedvére jó kis fiát. Bőven elhalmozta őt szent kegyelmével, úgy hogy a Karcsi lelke egy-kettőre olyan szép lett, amilyennel kevés gyermek dicsekedhetik. Gyermeki szivének egész teljével tudta szeretni a jó Jézust s kerülni a bűnt. «Mikor elkezdtem áldozni — mondotta — úgy féltem, hogyan tudok én úgy élni, hogy mindennap magamhoz vehessem a jó Jézust; most már olyan könnyű bűn nélkül élni, hogy észre sem veszem».

Nemcsak a lelkén, a tanulásán is meglátszott a mindennapi áldozás eredménye. «Örömmel tudatom — írja év végén — hogy beváltottam a vakációban tett igéretemet: *tiszta jeles* vagyok, de ezt csak a *jó Jézusnak* köszönhetem...»

Mikor hazajött, kérdéseimre részletesen elbeszéli, hogy mikor és hogyan tudta meg legelőször, hogy tiszta jeles lett. «Úgy-e örültél, mikor megtudtad?» — kérdeztem tőle.

«Örültem, de nem az a legnagyobb öröm, ami engem érhet. Érhet engem ennél sokkal nagyobb öröm, és ért is már».

«Mi az az öröm?» — kérdeztem meglepődve.

«Ha egyszer a szent áldozáshoz járulhatok, sokkal nagyobb öröm nekem, mintha 15-ször tiszta jeles vagyok», mondotta a kis Karcsi olyan őszinte lélekkel, hogy én először a meglepetéstől s meghatottságtól nem tudtam szólni, majd örömkönnyek borították el szemeimet.

Boldog gyermek vagy, gondoltam magamban, hogy már ily fiatalon érzed azt, hogy a földi örömek — amelyekben pedig eléggé volt része

épen szép bizonyítványa miatt — nem tudják kielégíteni a mi szivünket. Többre vágyunk s ezt csak a jó Jézusnál találjuk meg. Bizonyára azért az áldozatokért kapta jutalmul ezt helyes gondolkodást, amelyeket elviselt azért, hogy mindennap járulhasson a szent áldozáshoz.

Kövessétek ti is kedves gyermekek a kis Karcsi példáját, járuljatok ti is mindennap a szent áldozáshoz. Ne csak akkor menjetek áldozni, amikor egész könnyen megtehetitek, hanem akkor is, amikor egy kis nehézségbe kerülne az áldozás. Mindig nagyobb örömmel tér annak a szivébe az Úr Jézus, akinek valami fáradságába került a Hozzá való eljutás. Ha nem ijedtek meg a nehézségektől, hanem bátran kitartotok és buzgó szívvel igyekeztek minél többször, lehetőleg mindennap magatokhoz venni a jó Jézust a szent áldozásban, akkor ti is hamarosan fogjátok tapasztalni, hogy az igazi boldogságot csak az Úr Jézusnál lehet megtalálni. Az a gyermek a legboldogabb, aki az Úr Jézussal van, mert a mennyországi boldogság előizét érzi. *Felmayer.*

JÉZUS A GENEZÁRETI TAVON.

Valamikor réges-régen,
Cedrusos, pálmás vidéken,
Szép Genezáreti tavon,
Zajló, hangos hullámokon
Elfáradván elszunyada
Jó Istenünknek egy Fia.

De vihar kél és zúg a tó,
Küzd a habokkal a hajó.
«Ó bölcs isteni Mesterünk
Szabadíts meg, mert elveszünk.»
Jézust felköltve szólának
Félve mind a tanítványok.

Megfeddé őket Mesterünk,
Ki vészben, bajban van velünk.
«Kishitűek ne féljetek,
Hisz én itt vagyok veletek»
Szállt ajkáról a szent ige
Zúgó tenger közepette.

Felállván, szólt a viharnak,
A háborgó hullámoknak.
«Legyen csend és égi béke!»
Zajló tenger közepébe'
Megérték a szent szózatot
A csapkodó szilaj habok.

Csend, béke lőn a tengeren,
Csodálkozás a sziveken.
Szent szózattal égi béke
Terjed szét a lelkeken.
Vihar s szelek imádják
Jó Istenünknek egy Fiát.

Varju Mária.
az euch. gyermekszövetség tagja.

Sopron.

Röptében a nagyvilág körül.

Dr. Csernoch János hercegprimás az Örökimádás-templomban. Január elseje óta új hercegprimása van Magyarországnak. Esztergom érseki széke — a magyar Sion — gazdát cserélt. *Vaszary Kolos* bibornok lemondott s lemondásával szívjóságtól és lelkifinomságtól ragyogó egyénisége csodálatos lelkierőről tanuskodott. Volt ereje könnyedén levetni magáról a legmagasabb magyar egyházi és közjogi nagyságot, az esztergomi érseki székkel egybeforrott hercegprimási méltóságot. A Pázmányok, Lippayak, Lósyak egyházfejedelmi székének új birtokosa *dr. Csernoch János* lett. Feszült várakozással néz feléje az egész magyar közvélemény. Nagy tetteket, nagy alkotásokat vár tőle! Vajjon mivel fogja kezdeni uralkodását, hová vezetik majd első léptei? Mert ezen lépések döntők lesznek és jellemzőek egész tevékenységére.

S örömmel látta a katholikus Magyarország, hogy az új hercegprimás első nagy funkciója és főpásztori szózata az Örökimádás-templom gotikus ivei alatt történt.

A mai idők katholikus újjászületésében, renesszánszában az Eucharisztia, a legméltóságosabb Oltáriszentség a tengely. Azzá tette X. Pius pápa, midőn uralkodását az 1905-iki eucharisztikus encyklikával kezdte. Vezérelvét: «Mindent megujítani Krisztusban», úgy értelmezte: mindent megujítani az Eucharisztia fényében és erejében!

Dr. Csernoch János szintén az Eucharisztia erejével és áldásával kezdi apostolfejedelmi munkásságát az esztergomi érseki székben. Nagy tetteket, nagy alkotásokat a legméltóságosabb Oltáriszentség kegyelmével akar véghezvinni.

Régente szokásban volt, hogy római pápák megkoronáztatásuk után Lorettóba zarándokoltak a názárethi szent házhoz, hogy az onnét kiáradó krisztusi szellemből töltekezzenek s a názárethi ház egykori lakójának dicsőségére uralkodhassanak a pápai széken.

Dr. Csernoch János az Örökimádás-templomába zarándokolt pri-

mássága elején, hogy ebben a katexochen eucharisztikus templomban az Oltáriszentségnek életre és tevékenységre serkentő szelleméből táplálkozzék s annak dicsőségére tölthessen hosszú szerencsés esztendőket a primási széken.

Január 20-ika, amikor a hercegérsek az Örökimádás-templomban beszélt és áldást tartott, magára az Oltáregyesületre is nagyjelentőségű. Jelenti, hogy a hercegprimás az Oltáregyesületet, melynek temploma az Örökimádás és e templomhoz, valamint a Reparatrix-zárdához füzött vallásos egyesületeket és hitéleti mozgalmakat felette nagyra becsüli. Hisz mikor a hercegprimás az oltáregyesületi templom szószékéről beszél először budapesti hiveihez, nem lehet a keretet, a milieu-t felejteni és figyelmen kívül hagyni. Ez a keret az Oltáregyesület, rája derít fényt és dicséretet ő hercegségének huszadiki kegyes funkciója. Hálául szolgáljon az Oltáregyesület azon forró imája, mellyel az általa féltve gondozott eucharisztikus Úr Jézus bőséges áldását és kegyelmét esdi le az új hercegprimás minden útjára és apostoli tevékenységének minden mozzanatára.

A legközelebbi nemzetközi eucharisztikus kongresszus tudvalevőleg április 24-től 27-ig fog megtartatni Malta-szigetén. Csak az állandó háborúveszedelmek meg ne hiusítsák. Malta-szigetén, mely Szicilia és Afrika között fekszik, nagy hitélet uralkodik. A nemzetek apostolának, szent Pálnak szelleme, ki Rómába hurcoltatásakor itt járt, most is erősen élteti a sziget lakóit. A sziget angol fönnhatóság alatt áll. A kongresszus vezetője és rendezője itt is *Heylen* namuri püspök. Valamennyire meg van állapítva a kongresszus terve is. A kongresszus természetesen La Valetta nevű fővárosban fog lefolyni. A nagy nyilvános ülések szinhelyéül egy 10.000 ember befogadására alkalmas csarnokot szándékoznak felállítani. A kongresszust eucharisztikus körmenet fejezi majd be. Európának valamennyi országa képviselve lesz. Afrikából Tunisz és Algir.

Adományok Bosznia részére. Ujabban a következő adományok folytak be a boszniai és hercegovinai szegény templomok részére: Szentkirályi Zsigmond Jászi 10 K, Kurucz András Dunaradvány 10 K, Szent-Erzsébet-kórház Budapest 3 antipendium, 1 misekönyv, 2 korporale, 4 purifikatorium, 9 humerale, 3 lavabo kendő, Székesfehérvári Oltáregyesület 7 miseruha, 1 minisztráns ruha, 2 karing, 1 antipendium, 4 minisztráns ing, 1 ciborium-köpenyke, Kaszab Józsefné 12 K, N. N. 20 K, Fedák Rózsa Tata 2 K, Gregoretz Mária 1 K, budapesti lazaristák 6 antipendium, 3 könyvállványterítő, 1 csengetyűhuzó, 4 oltárterítő, 1 alba, 1 stóla, 2 palla, 2 purifikatorium, N. N. 100 K.

Isten fizesse meg a jótéteményeket.

A gyűjtést befejezzük s a fönnti dolgokat a sarajevói érseki irodának megküldjük.

IRODALOM

Népujság — Képes Hirlap. A Huszár Károly országgyűlési képviselő szerkesztésében dr. Vass József és dr. Molnár István közreműködésével megjelenő pompás katholikus hetilap a *Népujság* két hét óta egy *Képes Hirlap* cimű 8 oldalas melléklettel jelenik meg és azóta a maga nemében páratlanul álló *családi ujság lett.* Röviden összefoglalva, az egyszerű kisemberek által is megérthető modorban tartalmazza mindazt, amit a politikáról, a hazai és külföldi fontosabb eseményekről, a háborúról, a szociális szervezkedésről, a katholikus mozgalmakról tudnia kell a népnek. Ismeretterjesztő és gazdasági cikkei valóságos kulturmissziót teljesítenek a tudomány eredményeinek népszerűsítése által. Apologetikus és szépirodalmi cikkei praktikus célok szolgálatában állanak. *A Népujság és Képes Hirlap hetenkint 15—20 illusztrációt tartalmaz, félévenkint csak 3 koronába kerül.* Politikai, szépirodalmi, szociális, gazdasági és hitbuzgalmi lapot együtt ilyen olcsó áron sehol a világon nem lehet kapni. Mivel tudjuk, hogy a Népujság-nak a nagy katholikus tömegre óriási kihatása van, rendkívül örvendezünk ezen organum gyarapodásának és melegen ajánljuk terjesztésre mindenkinek. Mutatványszámokat három hétig szivesen küld kivánatra a kiadóhivatal, melynek cime: *Népujság és Képes Hirlap kiadóhivatal, Budapest, IV., Ferenc József-rakpart 27. szám.*

A kék skapuláré. Vagyis a szeplőtelenül fogantatott szent Szűz vállruhája. *Löcherer* József nyomán átdolgozta: *Szalai* Károly plébános. Kiadja: a Rózsafűzér-készítő Háziipar Kalocsán. Ára 10 fillér. (Postaköltség külön fizetendő.)

A Szeplőtelen Fogantatás skapuláréját, az úgynevezett kék skapuláré ismerteti ez a füzet. Szól ezen skapuláré eredetéről, céljáról, alakjáról, viseléséről, a hozzákötött búcsúkról s e búcsúk elnyerésének föltételeiről. Szóval összefoglal e vállruháról minden tundnivalót.

Az isteni gondviselés zsolozsmája. Magánhasználatra. *Lehmkuhl* Ágoston, jézustársasági atya hetedik német kiadása nyomán. Kiadja: a Rózsafűzér-készítő Háziipar Kalocsán. Ára 10 fillér.

Mint többi kiadványaival, úgy evvel is a ponyva ellen veszi föl a küzdelmet a kalocsai olvasógyár. A vállalat célja olcsó hitbuzgalmi iratokkal kiszorítani a ponyvairodalomnak babonát és mételyt terjesztő termékeit. Hisszük is, hogy ezt a költői lendületű zsolozsmát s a hozzájáruló letenyét az isteni gondviseléshez örömmel fogadja a hivő közönség. A benső áhitatról tanuskodó imádságok nagy lelki vigaszára lesznek a hiveknek, megerősítik bizodalmukat az isteni gondviselésben.

Jézus Szentséges Szivének Országa. Imádságos könyv, melyet a hivek használatára dr. Mohl Antal vál. püspök, nagyprépost, a vaskorona-rend lovagja, «Jézus Szentséges Szivének Szentelt Élet» cimű nagy munkájából Ujlaki István dori plébános állított össze.

Ez az imádságos könyv alkalmas ajándékul szolgál azoknak a hiveknek, akik Jézus Szentséges Szive tiszteletének, a legfölségesebb Oltáriszentség imádásának s a gyakori szentáldozás terjesztésének és gyakorlásának előmozditói. 350 oldal terjedelmű, mély tartalmú fényesen kiállított imakönyv, melyet úgy az egyházmegyei hatóságok, mint a rendi elüljáróságok a legnagyobb elismeréssel fogadtak és erősen ajánlanak a hiveknek pártolásra. Kapható 3, 4, 5, 6 és 9 koronás árban a Szent-István-Társulatnál Budapesten, Kecskeméti-utca 2. sz. és minden könyvkereskedésben.

EGYESÜLETI ÉLET.

Ghyczy Ida. Levett kalappal és maszerű áhitattal illik Ghyczy Ida választmányi úrnőt köszönteni 70-ik születésnapján. Bocsánatot kell tőle kérnünk, hogy ismerve határtalan szerénységét, mégis megemlékezünk róla. De ez alkalommal legyen szabad levenni egyéniségéről a szerénység fátyolát, amely alá ritka gazdag erényeit rejti. Csak azért tesszük ezt, hogy példája hasonló tökéletes lelkeket alakítson. Nem azért ég a gyertya, hogy véka alá rejtsék, hanem hogy asztalra téve másoknak is világítson. Ghyczy Ida lelkületéből az alázatos és szelid szivű Jézus kegyelmének fénye világít felénk.

Mindenütt ott volt, ahol munka és Isten dicsősége várt rá és mindig utolsó tudott lenni ott, ahol ünneplésről volt szó. Föltünés nélkül tudott szerény lenni és tolakodás nélkül mindenben résztvenni. Nemcsak az oltáregyesület tudja ezt, hanem egyéb egyesületek is, melyeknek hosszú éveken át tevékeny tagja. A Mária Erzsébet jótékonysági egyesületnek ő a disze. A szervita harmadrendnek elnöke és vezető lelke.

Jótékonysága abból a fajtából való, mellyel szent Erzsébet tündököl előttünk: maga viszi kosarakban az ételt a szegényeknek. De mindenekelőtt nagy az ő bensősége és buzgósága. Valódi kegyelmi lélek. Járt Lourdesben, háromszor Rómában és igazán otthon érzi magát az Oltáriszentség szine előtt.

Sok ilyen tagot és választmányt adjon a szentségi Jézus az oltáregyesületnek s akkor mindig az Eucharisztia szellemét fogja sugározni az oltáregyesület.

Januári választmányi ülés. Tizenharmadikán folyt le, melyen jelen-

voltak Kanter Károly igazgató, őrgróf Pallavicini Edéné elnök, Maria de Jerusalem, Kiss Aladárné alelnökök, dr. Tiefenthaler József szerkesztő, továbbá Cziráky Lujza grófnő, br. Orosdy Fülöpné, Ghyczy Ida, özv. Návay Kálmánné, özv. Heinrich Ferencné és Fellmayer Vilma választmányi hölgyek.

Az ülésnek különös ünnepi jelleget kölcsönzött *Ghyczy Ida* úrnő 70 éves születésnapja. Kanter Károly igazgató emelkedett, mondhatnók meghatott hangon ecsetelte az ünnepelt lelki nagyságát. Végtelen szerénysége nagy erényeket takar és szívvel-lélekkel kell hálát adnunk a szentségi Úr Jézusnak, hogy őt az oltáregyesületnek adta. Valóban mintakép és az Úr Jézus kegyeltje. Az oltáregyesület választmánya szive mélyéből kívánja, hogy e mintakép még soká élvezhesse e földön az Úr Jézus kegyelmeinek bőségét.

Az ülés formális megnyitása csak ezután történt. A jegyzőkönyv fölolvasása és hitelesítése után örömmel jelentette az igazgató, hogy a hercegprimás, ki e hó végével jön egyházmegyéjébe, első nyilvános funkcióját az Örökimádás-templomban tartja 20-án, midőn befejezi az engesztelő kilencedet. Óhajtandó, hogy a teljes választmány üdvözölje ez alkalommal őhercegségét. Az igazgató tudatja a választmánnyal, hogy a bécsi eucharasztikus kongresszus határozata, hogy az oltáregyletek községenkint és egyházmegyénként szerveztessenek és egységes szerves központba egyesíttessenek, legközelebb a püspöki konferencia elé fog kerülni. A batározat bécsi előadója dr. Révay Tibor kalocsai érseki titkár volt. A püspöki karban Glattfelder püspöktől reméli a választmány a nevezett hatarozat pártoló előterjesztését. Azután sorra kerül Maximos Sedfaoni egiptomi püspök kérvénye egyházi szerelvények tárgyában.

Szives készséggel szavaz meg a választmány az Örökimádás egyes állandó munkatársainak honoráriumot.

Miután a főnöknő bemutatta az amerikai magyarok számára készült zászlót, a gyűlés a szokott imával véget ért.

Pozsonyi oltáregyesület kimutatása. Ötvenkettedik kimutatását bocsátotta közre a pozsonyi oltáregyesület, fényes tanujelét adva annak, hogy mennyire dolgozik az Eucharisztia felruházása érdekében. Az adományozott tárgyak május hó 4., 5, és 6. napján lettek fényes kiállítás keretében közszemlére kitéve. A következőket emeljük ki:

I. Készletek: 6 vecsernyepalást, 34 misemondóruha, 3 velum, 5 különstóla, 3 ciboriumköpenyke, 4 bursa, 4 oltárvánkos, 1 ravataltakaró, 2 sekrestyésöltöny, 10 ministránsruha, 2 csengetyűpersely.

II. Szent edények és szerek: 1 szentségmutató, 4 kehely, 3 ciborium. 2 füstölő tömjéntartóval, 2 szenteltvíztartó, 1 beteglátogató patena, 4 olajtartó, 2 kanna tányérral, 1 oltárcsöngetyű, 1 lámpa, 6 gyertyatartó

1 beteglátogató lámpa, 3 üveg medence, 1 ostyatartó szelence, 2 könyvállvány, 3 Missale Rom., 2 Missale defunct.

III. Fehérnemű: 9 alba, 7 karing, 10 ministránsing, 3 oltárterítő, 7 antipendium, 27 vállkendő, 40 corporale, 38 kehelykendő, 43 törülköző, 45 palla, 2 öv, 1 oltárkendő.

Jelentés a szegedi Oltáregylet második évi működéséről. Oltáregyletünk ez évi működését a szentkereszt fölmagasztaltatása napján szeptember 14-én kezdette meg ezzel a jelszóval in cruce salus, keresztben az üdvösség. Minden műveletében és életnyilvánulásában az ismert kettős cél lebegett előtte, amely minden oltáregyletet egy nagy testvérületté egyesít s amely nem más, mint a keresztény vallásos érzület ápolása s a szegény kath. templomok fölruházása.

E végből állapította meg Oltáregyletünk alábbi ügyrendjét:

1. Szentségimádás volt minden hó II. vasárnapján reggel 7-től délután 5 óráig a belvárosi sz. Demeter-templomban.

2. Ugyanitt minden hó II. csütörtökön délelőtt 11 órakor egyleti szentmise s utána elmélkedés.

3. Munkadélutánokat tartottunk minden hó II. keddjén a Dmke palota ülésztermében délután 3-tól este 8 óráig, amely alkalommal igazgatónk több izben lelkiolvasmányokat olvasott föl.

Ezen fennebbi ügyrend által akartuk némikép biztosítani a bensőséges élet ápolását, másrészt előmozdítani a tagok serény munkálkodását. Hogy ezt elértük, ennek fényes bizonyítéka az évvégi egyleti kiállítás, amely gazdagságával, változatosságával s a munkák finomságával messze túlszárnyalta egy vidéki szerény oltáregyleti kiállítás arányait. Láttunk ott nehány kiváló műizléssel himzett misemondó ruhát, antipendiumot, könyvállványtakarót fehérhímzéssel gyönyörűen horgolt és kötött csipkéket; föltűnést keltett egy smyrna-szőnyeg (kézimunka). Azonkívül hosszú sora volt többnyire a tagok által készített templomi fehérneműeknek úgy, hogy szerény anyagi erővel rendelkező egyletünk képes volt kevés kivétellel minden kért egyházi ruhaneműt a szegényebb templomok s kápolnák rendelkezésére bocsátani. Nem mulaszthatjuk el ezért az áldozatkész és szorgalmas egyleti tagok előtt ehelyt is a segélyezett templomok nevében köszönetünket nyilvánítani s mintegy az életkönyvébe följegyezni azt a sok munkaórát, fáradtságot s anyagi áldozatott, melyet buzgó tagjaink az eucharisztikus Úr Jézus oltára elé hoztak.

Hogy azonban az év folyamán történt változásokról és az egyletet ért kitüntetésekről is beszámoljunk, legyen szabad a következőkre is kiterjeszkednünk. — Örömmel jegyezzük föl az Oltáregylet évkönyveibe, hogy a március havi közgyűlésből kifolyólag az Oltáregylet fővédnökségét Vaszary Kolos Magyarország biboros primása, a díszelnökségeket pedig dr. Csernoch

János, kalocsai érsek és dr. Glattfelder Gyula csanádi püspök kegyesen elfogadni méltóztattak. Egyletünk a magyar kath. egyház e nagynevű főpásztorai iránt érzett mély hódolattal köszönte meg ezt a kitüntetést s ebből újabb erőt merített a további buzgó munkálkodásra.

A másik magas kitüntetés akkor érte egyletünket, amikor apostoli buzgalmú főpásztorunk a husvéti szent exercitiumok tartását főpásztori ténykedései közé fogadta s három napon át egy apostolutód lelkes szavával vezette az egylet tagjait a magábaszállás és lelki megújhodás útjaira és a kegyelmek bőséges forrásához, az Oltáriszentségben rejtőző Úr Jézushoz. S a lelkek üdvösségéért égő főpásztorunk hivó szavára sokan járultak a szent gyónáshoz és áldozáshoz.

Hálával gondolunk azokra az előadásokra és szentbeszédekre, amelyeköel egyletünket az advent folyamán ft. P. Bangha Béla, májusi ájtatosságok keretében pedig Jászai Géza c. püspök belvárosi apátplébános úr voltak kegyesek a további buzgó tevékenységre, a hitvallásra és az Úr Jézus imádására lelkes szavakkal buzdítani.

A havonként ismétlődő elmélkedésekért köszönetünket fejezzük ki h. igazgatónknak, aki a bensőséges életről s annak lényegéről és eszközeiről tartott időszerű s életbevágó elmélkedéseket, amelyekben Krisztus Urunk evangéliumának s egyházának a szeretetére, a katholikus hitélet ápolására serkentette az egylet intelligens katholikus tagjait.

Hogy az egyletet érintő események hű képét adjuk, nem lehet megfeledkeznünk az Oltáregylet *közgyűléséről* sem, amelyen ft. Mátyás Béla belvárosi s.-lelkész úr tartott az egylet nagy számban megjelent tagjaihoz lelkes beszédet a kath. intelligentia szépséges hivatásáról s az Oltáriszentségnek intenziv tiszteletéről.

Ugyane közgyűlésen történt meg a tisztújítás is. Az elnöknői tisztet továbbra is mlt. Kray Istvánné, táblai elnökné volt kegyes elvállalni, aki eddig is teljes odaadással töltötte be szép tisztségét s a megváltó Úr Jézus iránti szeretettől áthatva lelkesítette és buzdította a meglévő tagokat s gyűjtötte az újakat. A további tisztségek a következőkép oszlottak meg: Alelnökné dr. Nagy Aladárné, törvényszéki elnökné; igazgató Jászai Géza c. püspök apátplébános; h. igazgató dr. Henny Ferenc belvárosi segédlelkész lett; titkár és pénztáros dr. Aigner Károly ügyvéd, aki azóta mintaszerű pontossággal végzi a pénztárnoki és titkári teendőket. A választmány tagjai lettek a tisztviselőkön kívül: dr. Aigner Károlyné, Aigner Nándorné, Bartha Ferencné, Buday Jánosné, Elekes Gyuláné, Hauser Rezsőné, dr. Juhász Istvánné, Meskó Antalné, Molnár Elemérné, Polgár Lászlóné, dr. Raskó Istvánné, Rohr Jakabné, Sarkadi Györgyné, Vészits Lajosné, Vládár Mihályné őnagyságaik.

A dunaföldvári fiók-oltáregylet október hó 20-án tartotta mult évi közgyűlését, az «Egyenlőségi kör» nagytermében, hol igen szép számú oltáregyleti tag gyült össze. A közgyűlést Főt. P. Szencsár Péter o. e. igazgató nyitotta meg lelkes szép beszéddel, melyben az egylet nagy fontosságát és magasztos céljait fejtegette. Az 1906. évben megalakult egyletnek jelenleg 302 tagja van. Meleghangú beszéddel zárta be a gyűlést özv. Bruzer Mihályné, az egylet buzgó elnöke.

Békéscsabán az oltáregyesület tisztikara: Elnök: Nemeskey Andor plébános; igazgató: ifj. Csahéz Mihály káplán; alelnök: özv. Jávor Gyuláné; pénztáros: özv. Szeres Gyuláné és Tóth Györgyné; ellenőr: Dusbaba Vilmos; jegyző: Szalay Gyula; ruhatáros: Korossay Anny. Van még 25 tagú választmány. Sok tag jelentkezett az intelligenciából és köznépből egyaránt, úgy hogy az egyesület szép reményekre jogosít.

Telefon-pósta.

Szentóra: A megigért minta szentórát a jövő számban hozzuk.

R. L. Felszélle: A pályázatot nyert cikket alkalomadtán leadjuk némi változtatással.

H. G. Kiskunfélegyháza. Hálanyilatkozatot nem közölhetünk, mert akkor azzal telnék meg a lap, annyit küldenének. A jó Isten meg az ő nagy szentje úgy is látják hálaérzetét szivében és megjutalmazzák érte.

Zs. A. Győr. Sajnáljuk, hogy nem adhatunk helyet költeményének. Talán máskor természetesebb és szerencsésebb lesz.

KIMUTATÁS.

Szeptember hóban begyült adományok:

Bantó Mihály, Gázder Józsefné, özv. Pável Jánosné, Tolt Éva, Tolt János Vörös Teréz Vághosszufalu, Bodos Sarolta, Pichlmayer Albert Adam, Homolka Erzsébet, Scholtz Róza, Rózsa Katalin, Kévay Zsuzsanna, Csincsa József, Geöcze Erzsébet, özv. Köteles Lajosné, Mózes Erzsébet, Balázs János, Gager Katalin Bonrád Jánosné, Puteani Vilma 1 K, Csempész Lajos 30 fill., Darázs Jakab 24 fill.

A budapesti közp. Oltáregyesület rendes tagjaitól 1912. október hóban befolyt tagdijak:

Csere Adolfné 5 k., Horváth Jánosné 1 k., Kaltnecker Teréz 2 k., Horváth Mária, özv. Czakó Ferencné 2 k., özv. Funk Antalné 2 k., Novák Edit 1 k., Szajkó Teréz 2 k., Fray Istvánné 2 k., Wöller Krisztina 50 f., Vrbny Vilma a pécskai

tagoktól 10.36 k., Balonyi Ilona 4 k., Kovács Erzsébet 2 k., özv. Hauk Gusztávné 2 k., Jakab Juliska 2 k., Katona Erzsébet 1 k., Salamon Juliska 1 k., Wagner Margit 5 k., Landsteiner Gizella 4 k., özv. Horváth Jánosné 4 k., Ferenc Anna 10 k., Dudás Mária 100 k., Krämmer Géza 10 k., Krämmer Gézáné 10 k., Kelemen Antalné 6 k., Anda Mártonné a tárkányi tagoktól 9.04 k., Killer Ignácné 1 k., Bencze Szentpáli M. Gabriella 10 k., Weisz Rozina 2 k., Molmáni Mária 1 k., Ft. dr. Rusznyák M. a gkath. eperjesi tagoktól 68.36 K., Galba Józsefné 2 k., Vatay Teréz 1 k., Patocska Jánosné 2 k., Sörtér Mária 1 k., Kőszegi Antalné 1 k., N. N. 5 k., N. N. 2.40 k., özv. Seiring Ferencné 3 k., Seiring Erzsébet 2 k., özv. Ujvári Istvánné, Németi 2 k., Babosa Éva 2 k., Szolgavits Irma Podolin 2 k., Dr. Fuhrmann Ferenc 10 k., özv. Krammer Ferencné 4 k., Fuhrmann Ferencné 4 k. özv. Moldován, Antalné 4 k., Kárpáti Zoltán a radoskői tagoktól 20 k., Szulók Gáborné Nagyatád 2 k., Magyar Éva 1 k., özv. Horváth Antalné 1 k., Lovrencsi Józsefné 1 k., özv. Radhban Ferencné 2 k., özv. Horváth Józsefné 1 k., Horváth Anna 1 k., Bodics Jánosné 1 k., Greler Ferencné 1 k., Gabriel Magdolna 60 f. Matykó Karolin 1 k., Moser Pálné 3 k., Góbi Julianna 2 k., özv. Iliás Sándorné 30 f., Stiassni Szilveszterné Keszthely 3 k., Schelly Irma 3 k., Kiss Teréz 60 f., Moravcsik Verona 3 k., Sebestyén Ferencné 30 f., Sebestyén Luiza 30 f., Danka Erzsébet 30 f., özv. Krizsánné 1 k., Krizsán István 1 k., Kánitz Józsefné 3 k., Labanovich Anna 3 k., Árvai Jánosné 1 k., Árvai Mariska 1 k., Stankovits Ferencné 30 f., Major Mária 30 f., Pap Bálint 2 k., Gungl Mária 1 k., Faragó Lajosné Nyéresháza 4 k., Schlovencsák Józsefné Solymos 1 k., Gazder Józsefné 1 k., Teichmann Józsefné 1 k., Szabó Mária 2 k., Tóth Teréz Csáb 2 k., özv. Kósa Lászlóné 2 k., Molnár Juliska 60 f., Nedeczky Antónia 8 k., Bárány Erzsébet Szombathely 4 k., Szlobodnyik Zsuzsanna 2 k., özv. Belházy Emilné Gyöngyös 2 k., Magyar Sára Kecskemét 2 k., Polgár János Nagyszentmiklós 4 k., Polgár Jánosné 2 k., özv. Szatmáry Józsefné 2 k., Kermács Károlyné 1 k., Vaszkó Gizella 5 k., Miskó Józsefné terjesztőnő által: Batta Ilona 2 k., özv. Mambriny Jánosné 4 k., Nagy József és neje 4 k., özv. Putz Vincéné 1 k., Dinesi Ágota 1 k., Kolonits Sándorné 1 k., Dallia Antal és neje 4 k., Posztoczky Mária 2 k., Burgmann Györgyné 1 k., Huber Mária 1 k., Leeb Aranka 1 k., Wastel Udóné 4 k., Leitzinger Istvánné 1 k., Lei Károly és családja 4 k., Leeb Ágostonné 4 k., Schreil Jánosné 4 k., özv. Szabó Péterné 10 k., Klein Borbála 1 k., özv. Pálházy Andrásné 4 k., Tóth Ilona 1 k., Gohr Franciska 1 k., Christian A. 4 k., Bursch Miklósné 4 k., Gürsch Ferencné 4 k., Rosival Vilmosné 1 k., Feith Paula 4 k., Hilscher Anna 2 k., Zselesznik A. 2 k., Fiedler Konrádné 2 k., özv. Ottó Albertné 4 k., özv. Hanke Antalné 2 k., Klüger Lajos és neje 4 k., lov. Pfriem Irén 10 k., Pfistiel Jozefin 4 k., Deutsch Károly és neje 2 k., Sterl Károly és neje 4 k., Sipos N. és neje 4 k., Sipos Paula 2 k., Sipos Róza 1 k., özv. Gierl Győzőné 2 k., Millok Károlyné 2 k., Zauberer Ferenc és neje 2 k., Bulusek Jánosné 2 k., Bosnyakovits Miklósné 1 k., Boldini Emilia 1 k., Juhász Irma 2 k., Horváth Erzsébet 4 k., Nagy Ilona 4 k., Wiesner Terézia 1 k., Berényi Józsefné 1 k., Vogl Vilmosné 2 k., összesen 140 k. Konkoly Mária 2 k., özv. Kimnach Józsefné Sátoraljaújhely 1 k., Mészáros József Guta 2.50 k., Nagy Margit 2.50 k., Moldova Hédi Elek 96 f., Lengyel Katalin 2 k., Mordavszky Franciska 5 k., Fischer Julia 1 k., özv. Pálinkás Mihályné 2 k., Loewel Matild 2 k., Binder Rezső 1 k., Lutter Nándorné terjesztőnő

által: Szabó Jánosné 5 k., Dr. Szabó János 5 k., Eckermann Mariska 2 k., Vagács Mihályné 2 k., Vagács Julia 1 k., Pócs Norbertné 2 k., Klenk Hilda 24 f., Kiss Piroska 24 f., Lutter Nándorné 10 k., összesen 27.48 k., Kafka Franciska Nyulvölgy 5 k., Müller Mária 1 k., Baksa Róza 1 k., Ullrich Pálné 1 k., Maczkó Mária 2 k., Márkus Julia 1 k., Schultz Paula 1 k., Váradi Andrásné Rákosszentmihály 3 k., Czuczor Ilona Zsigárd 5 k., özv. Szabadhegyi Zoltánné 5 k., a deméndi tagoktól 11 k., a kaposkeresztúri és mosdósi tagoktól 7.92 k., Dobó Julis 32 f., Kalikin Teréz a vingai tagoktól 10.30 k., Takács Erzsébet 1 k., Slancsik Luca 2 k., Rökk Ilka 2 k., özv. Lichtneckert Károlyné 4 k., Kohut János 2 k., Gyenge Gyuláné 6 k., Dobcsik Adél 2 k., Göndöcs Katalin 6 k., Dániel Mártonné 6 k., Seenger Béláné 10 k., Zakariás Antalné 4 k., Pap Mária 2 k., özv. Windisch Jánosné 2 k., Wohlgeschaffen Mária 3 k., Berta Vilma 5 k., Lehner Vilma 3·30 k., Lenz N.-né 5 k., Bausa Andrásné 3 k., özv. Koch Antalné 4 k., Spuller Gyula Garamszöllős 4 k., a garamszöllősi hivektől 4 k.

1912. november havában befolyt tagdíjak.

Székely Erzsébet 4 kor., Kubesch Katalin 2 kor., Nyirábrányi tagoktól 16·24 kor., Holli Emma 2 kor., Csaplár Katalin 2 kor., Horváth Teréz 1 kor., özv. Fehér Mária 24 f., Máthé Mariska 40 f., Csizlovics János 24 f., özv. Pehán Györgyné 1 kor., Német Sándorné 30 f., Fodor Erzsébet 2 k., özv. Méhes Jánosné 4 kor., Takács Mihályné 1 kor., Heinze Anna 30 f., Horváth Irma 30 f., Itali Juliska 2 kor., Belvátai Illésházi tagoktól 2.40 kor., özv. báró Wodianer Albertné 100 kor., Weszely Mária 2 kor., Husz Jánosné 1 kor., Sipőcz Istvánné 40 f., Reitzi Miklósné 1 k., Fodor Jánosné 50 f., Fodor Borbála 50 f., Losonc-apátfalvai tagoktól: Kliment Pál 1 k., Bignó Gyuláné 4 k., Kövessy Teréz 1 k., Kaiser Antal és neje 3 k., Szőke Gizella 2 k., Barta Teréz 1 k., Okolicsányi Gézáné Nyiregyháza 1 k., Gogyi Katalin 1 k., Gálszécsi tagoktól 13 k., özv. Réz Andorné 2 k., Kovács Sándorné 1 k., Forgács Istvánné 1·40 k., Kiss Teréz 40 f., özv. Keller Károlyné 2 k., Zeleznik Mária 2 k., Szabó Teréz 30 f., Orosz Amália 1 k., Lecskó Jánosné 70 f., Nagy Jánosné 4 k., özv. Nagy Károlyné 1 k., Nagy Erzsébet 1 k., Kronfrater Anna 1 k., Krajcsik Mária 2 k., özv. báró Orczy Szerafinné 4 k., Nagydivényi tagoktól 50 k., Winkle Paula 4 k., Juhász Amália 1 k., gróf Csekonics Endréné 40 k., Cziráky Luiza grófnő 4 k., gróf Cziráky Jánosné 4 k., Pintér Endréné 2 k., özv. Tömöry Károlyné 200 k., Fromm Julianna 1 k., Dénes Mária és Szücs Miklós 6 k., Ettensberger Antal 2 k., Ettensberger Antónia 2 k., Hoszpodárcsik Ágnes 6 k., Mazárcsák Zsuzsánna 4 k., Nagykeresztényi tagoktól 30 k., Göndöcs Katalin 6 k., Dániel Mártonné 6 k., Seenger Béláné 10 k., Zakariás Antalné 4 k., Pap Mária 2 k., özv. Windisch Jánosné 2 k., Wohlgeschaffen Mária 3 k., Berta Vilma 5 k., Bán Amália nógrádmarcali tagoktól 11·16 k., Gyerki tagok 250 k., Unyi tagok 6.60 k., Bars-alsóváradi tagok 7·08 k., Ludányi tagok 30 k., özv. Kriszter Ignácné 6 k., Thal Mátyásné 1 k., Tretter György 1 k., Tretter Gy.-né 1 k., Obendorfer Anna 4 k., Szilágyi Lajosné 2 k., Obendorfer Erzsébet 1 k., özv. Tarninger Józsefné 3 k., Tarninger Ferenc 2 k., Tremmel Borbála 1 k., Palkovics Róza 5 k., Horvát Anna 4 k., Horvát Emma 4 k., Horvát Etel 12 k., Privitzer Julia 30 f., Wolland Ilona 30 f., Osternica Veronka 1 k., Vágfarkasdi tagoktól 42.24 k., Szemeti Luiza 4 k., Sipos Mária 6 k., Németujvári tagoktól 22·32 k., Uyka Anna 30 f., Tóth Anna 1 k., Juhász Mari 1 k., Molnár Józsefné 4 k., Brydzinsky József 3 k, Brydzinsky Józsefné 2 k, Dankos Ferencné 10 k, Berkes Kálmánné 10 k, Győry Ferencné 1 k, Győry Ferenc 1 k, Bárány Ferencné 1 k, Kist Jánosné 1 k, Hozza Julianna 2 k, Tihanyi Béláné 10 k, báró Rudnyánszky Józsefné 10 k, özv. Merkenberger Józsefné 4 k, Haukvitz Alajos 4 k, özv. Jung Mihályné 5 k, özv. Gozon Zsigmondné 6 k, Gudeinez Anna 3 k, özv. Szusztrovitcz Antalné 2 k, dr. Rottenbiller Fülöp 2 k, Rottenbiller Fülöpné 2 k, özv. Vértessy Ferencné 4 k, Grundl Józsefné 4 k, Ebner Béláné 4 k, Galli Beth. 4 k, Ebner Béláné 4 k, Vitziek Antalné 10 k, Rácz Károlyné 1 k, Grozinger Ida 4 k, Khegel Elemérné 6 k, Bőcsödi Teréz 24 f, Bőcsödi Lidi 24 f, Terk Angela 24 f, Mátiascsik Mária 2 k, Neukirchner Magdolna 40 f, Seyer Róza 4 k, ifj. Lenz Ferencné 4 k, Kameter Katalin 2 k, Birkl István 2 k, Lenz Barbara 2 k, Willinger 2 k, Bauer Magda 1 k, Hollós Istvánné 2 k, özv. Feith Józsefné 8 k, Uejtik Józsefné 4 k, Kusz Ferencné 4 k, özv. Gerstenbrein Józsefné 2 k, özv. Gemeiner Istvánné 6 k, özv. Stiepek Pálné 6 k, Prehovszky Vincéné 4 k, Prehovszky Paula 4 k, özv. Berner Józsefné 1 k. (Folytatjuk.)

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya: Elnök: Őrgróf Pallavicini Edéné, I., Verbőczy-u. 23. sz., másodelnöknő: Marie de Jerusalem főnöknő, alelnöknő: Kiss Aladárné, úrnő, VIII., Múzeum-körút 41. sz., igazgató: Kánter Károly praelátus, kir. várpalotai plébános, Választmány: gróf Almássy Dénesné, IX., Erkel-u. 15. sz.; özv. dr. Bangha Istvánné Nyitra; Cziráky Luiza grófnő, IV., Ferenciek-tere 9. sz.; Cziráky Almásy Erzsébet grófnő, IV., Váci-utca 48. sz.; Fejérváry Celesztin úrnő, VIII., Rökk Szilárd-utca 22. sz.; Felmayer Vilma úrnő, VIII., Baross-utca 44. sz.; Ghyczy Ida úrhölgy, V., Sas-utca 11. sz.; Győry Teréz grófnő, IV., Szép-utca 4. sz.; özv. Heinrich Ferencné úrnő, VIII., Üllői-út 32. sz.; özv. gr. Korniss Miklósné, VIII., Baross-utca 10.; özv. Kürthy Antalné úrnő, IV., Váci-utca 70. sz.; özv. Návay Kálmánné úrnő, I., Istenhegyi-út 40. sz.; báró Orosdy Fülöpné, VI., Damjanich-u. 12. sz.; Orczy Thekla bárónő, VIII., Baross-utca 10. sz.; I., Pálffy Anna grófnő, VIII., Esterházy-utca 44. sz.; özv. Reviczky Gáborné úrnő, Esztergom; gróf Széchényi Andor Pálné, Marcali; Szögyény-Marich Julia úrnő, Székesfehérvár Kégl-utca 14. sz.; Török Hermin grófnő, Szobráne; báró Vécsey Józsefné, Vécsey Eszter bárónő, VIII., Rökk Szilárd utca 24. sz.; gróf Zichy Nándorné, VIII., Scytovszky-tér 2. sz.; Zichy Luiza grófnő, VIII., Vas-utca 10. sz.; Zichy Kray Irma grófnő, VIII., Múzeum-utca 15. sz.

Szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Női kézimunkákhoz szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER

Budapest, IV., Korona-utca 4. szám.

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 « 50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 « — «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 « 50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « 50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 « 50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 « 50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 « — «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Reviczky Aladár C. M. munkái:

Mindennapi kenyerünk. Gyakran áldozók imakönyve. Ára 3, 4, 5, 10 kor.
Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.
Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1·60 kor.
Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.
Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 16 fillér.
Előadások az Oltáriszentségről. Ára 80 fillér.
Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára 80 fillér.
Imák és énekek. Ára kötve 80 fillér.
Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.
A vegyesházasságról. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 20 fillér.
Jöjj, Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K.
Isten nevét hiába ne vegyed! Ára 4 fillér.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28a.

XIV. ÉVF. 1913. 3. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 « 50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 « — «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 « 50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « 50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 « 50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 « 50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 « — «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Reviczky Aladár C. M. munkái:

Mindennapi kenyerünk. Gyakran áldozók imakönyve. Ára 3, 4, 5, 10 kor.
Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.
Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1·60 kor.
Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.
Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 16 fillér.
Előadások az Oltáriszentségről. Ára 80 fillér.
Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára 80 fillér.
Imák és énekek. Ára kötve 80 fillér.
Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.
A vegyesházasságról. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 20 fillér.
Jöjj, Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K.
Isten nevét hiába ne vegyed! Ára 4 fillér.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

XIV. ÉVFOLYAM. 1913. MÁRCIUS. 3. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Bozóky Géza:* A szeretet Szentsége. — *Dr. T. J.:* «Ne féljetek — feltámadt». — *Adoratrix:* Szenvedő király. (Költemény.) — *Dr. Hanauer Á. István:* Két szentóra. — *Dr. Herodek Antal:* Történelmi tár. A XV. századbeli magyar szentségtársulatok belső életének néhány vonása — *Dr. Bilczewszki J.:* Az élet kenyere. (Folytatás.) — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. Jézus Szive Társulata a haldoklók lelki segélyezésére. — Ébredjünk és buzgólkodjunk. — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *dr. Szyllaba Emil.* Földi mennyországunk. — Alleluja! — Euch. szövetségek. Egy év! — Feslő bimbók. A kis Gyuszi mint apostol. — Mit tett Kláver szent Péter Társulata az Oltáriszentség kultuszának előmozdítására Afrikában? — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Kimutatások.

A szeretet Szentsége.

A TAVALYI nemzetközi eucharisztikus kongresszus alkalmából a föld minden tájáról jelesebbnél-jelesebb előadók gyültek össze Bécsben, hogy az Oltáriszentség nagyszerű titkát egyhangulag magasztalják. Az üléseken elhangzott különböző beszédek változatossága, a magas röptű gondolatok és a bennük megnyilatkozó mély tudomány s hódolat, a lángra gyullasztó erős hit, költői ihlettség vagy meggyőző érvelés nem egy hallgató lelkében olyan hatást kelthettek, mint aminő érzelmek felhőtlen nyári napon a délszaki őserdő lombsátorából kilépő turistát tartják hatalmukban. A tropikus növényzet pazar pompája, a sudár törzsóriások galyaira fölkuszó indák, a különféle fák és bokrok sajátos eredetisége, az ágak közt röpködő tarka tollú madarak, a virágok édes illattengere s a levelek földjét intenziv erővel átvilágító nap tüzes sugarainak játéka által kiváltott fényhatások olyan összképet alkotnak emlékezetében, melynek varázslatos igézete tán egész életében az elragadtatás, a gyönyör és csodálkozás hangjait fogják ajkaira csalni. Hasonló benyomások foglyai lehettek a kongresszuson jelenlevők is, midőn hitünk legnagyobb remekművét, az ostya szinében jelenlevő Megváltónak fenséges és megfoghatatlan alkotását: az Oltáriszentséget, annyi különböző szónok ajkairól és oly változatos gondolatokban hallhatták dicsőíteni, hiszen e csodás szépségeknek az is valóságos délszaki erdeje.

Nagyon megkapó volt többek között egy francia Jézus-társasági szerzetesnek — Calot Józsefnek — eszmemenete, mellyel előadását be-

vezette. A keresztény dogmák összessége, mondotta, nem egyéb mint Isten szeretete az ember iránt. Mert szeretni annyi, mint adni: ime ezért történt a *teremtés*.

Szeretni annyit is tesz, mint a szeretett lényhez beszélni; ezért történt a *kinyilatkoztatás*.

Szeretni annyit is tesz, mint megosztani vele az életet és az ő sorsát; ezért történt a *megtestesülés*.

Szeretni annyit is tesz, mint megmenteni, ha kell, még életünk árán is, azt, akit szeretünk, ezért történt a *megváltás*.

Szeretni annyit is tesz, mint a lehető legdrágább ajándékkal meglepni őt; ezért lett alapítva az *Oltáriszentség*.

Szeretni annyit is tesz, mint a legbensőbben egyesülni vele; ime ezért van a *szentáldozás*.

Szeretni végül annyit is tesz, mint megosztani a szeretett lénnyel vagyonunkat és boldogságunkat, még pedig örökre; ime azért van a *mennyország*.

Viszont az ember szeretete Isten iránt alkotja az erkölcstant. Melyik a Mindenható nagy parancsa? Szeresd a te Uradat és Istenedet.

Valóban a lélek, mely Istent szereti, szeretni fogja őt felebbvalóiban, kik e földön az Ő képviselői. *Ez az engedelmesség*.

A lélek, mely Istent szereti, szeretni fogja őt felebarátaiban, kik az ő képére és hasonlatosságára vannak alkotva. *Ez a jótékonyság*.

A lélek, mely Istent szereti, szeretni fogja őt a saját vesztébe rohanó tömegben is. *Ez az apostolkodás*.

A lélek, mely Istent szereti, felolvad ebben a szeretetben s önmagáról megfeledkezik. *Ez az alázatosság*.

A lélek, mely Istent szereti, szeretetének legfőbb zálogát akkor adja, ha feláldozza magát érte. *Ez az áldozatkészség*.

E gyönyörű gondolatsor valóban elragadó rapszodikussággal fejezi ki azt, hogy az Eucharisztia és a lélekben általa előidézett eredmények végső analizisükben a szeretet forrásaiból táplálkoznak s annak hatásai. Az Oltáriszentséghez való járulás azt jelenti, hogy Istent szeretjük. Szeretet gyullad szivünkben iránta, mert oly kimondhatatlanul jó velünk szemben. Nincs lény a földön, ki e szeretetnek részese nem lenne. Az egészségesnek azért kell hálásnak lennie, mert épek szemei, melyekkel a természet pompáiban s a művészet alkotásaiban gyönyörködhetik, mert kifogástalan szervezete, mely munkára és derült hangulatra képesíti, mert van hallása, mellyel a zene kellemes melódiáit élvezheti, mert beszélni tud s gondolatait másokkal közölheti. A betegnek viszont azért kell hálásnak lennie, mert szenvedés jutott neki osztályrészül. A Gondviselést mindig a leggyöngédebb szeretet vezérli, még akkor is, ha fájdalmakat bocsát reánk. Tán meg akarja ezzel törni gőgösségünket vagy a betegség

által távol tart a bűnalkalmaktól; tán elmélyedésre, magába szállásra késztet s fölkelti bennünk a túlvilág gondolatát, mellyel viruló egészségünk alatt nem akartunk eléggé törődni. Nézzük az élet bármely pillanatát és nem találunk soha egyetlen percre sem, melyben az ember nem volna hálára kötelezve Alkotója iránt.

Hogy Isten milyen kimondhatatlanul szeret bennünket, azt azonban megközelítőleg csak akkor kezdjük sejteni és átérteni, ha gyakran áldozunk. Azt a sok elégedetlenséget, a sors mostohasága elleni temérdek panaszt, mely ezt a világot folytonos jajkiáltásokkal tölti be, egyszerre megnyugvás és csönd váltaná föl, ha Jézust gyakran látnánk vendégül sziveinkben. Akkor a legnagyobb kínok is elveszítenék fájdalmas töviseiket, a legkegyetlenebb csapások súlya alatt sem görnyednénk össze, hanem egybekulcsolt kezekkel s ég felé emelt szemekkel rebegnék ajkaink: Legyen meg a te akaratod; mert soha, de sohasem felednénk, hogy *Isten csupa szeretet s mindig és mindenkinek a lehető legjobbat akarja*. Amíg tehát e földön élünk, mindig remélhetünk. Vagy azt, hogy sorsunk jobbra fordul vagy pedig, hogy Isten a másvilágon fog és tud is kárpótolni a szenvedésekért. S inkább ezt az utóbbit kérjük, mint az előbbit, hiszen az egyik csak ideig-óráig tart, a másik ellenben örökké. A kárpótlás nagyszerűségét pedig némileg sejthetjük, ha a következőket vesszük fontolóra.

A szentek Isten barátai voltak. Közülök nem egy már földi életében abban a kitüntetésben részesült, hogy a Megváltó vagy a bold. Szűz megjelentek előtte. S ime ezeket az embereket ugyanez a mindenható Isten mégis engedte áldozatul dobni a vadállatoknak; tűrte, hogy máglyára vessék vagy börtönbe csukják és megkínozzák őket. Hogyan lehet mind ez? Hol van itt a végtelen szeretet? A magyarázat egyszerű. Isten jól tudja, hogy a túlvilágon olyan jutalmak állanak rendelkezésére, melyeknek nagysága s a kiállott szenvedések semmiféle arányban nincsenek. E jutalom elvesztése ellenben oly rettenetes csapás, hogy Isten képes lenne bármely pillanatban ma is visszatérni a földre s újra kiállani a keresztrefeszítés összes gyötrelmeit csak azért, hogy a mennyország számára egyetlen egy lelket megmentsen. Egyetlen egyet, tán az utcasarkon görnyedő koldusét vagy a gazdagságában tobzódó milliomosét, a megvetett s lenézett néger rabszolgáét vagy a vétket vétekre halmozó, halálos ágyán fetrengő, s őt káromló gonosztevőét. Ime ilyen az ő szeretete a maga elérhetetlen nagyságában és csodálatos voltában. A gyakori és méltó szent áldozásban Isten megérteti velünk, hogy miért óhajtja és várja oly forrón a mi szeretetünket Ő, ki nem szorult erre a szeretetre, de tudja, hogy mit veszítünk, ha ezt a szeretetet elveszítjük.

A szent áldozások lassanként fölnyitják lelki szemeinket; mind job-

ban és világosabban látjuk Isten végtelen nagyságát, páratlan jóságát s egyre tökéletesebben átérezzük fölfoghatatlan szeretetét s mindez egyre nagyobb viszontszeretetet ébreszt bennünk is. Akit pedig szeretünk, azt nem bántjuk meg, ezért van az, hogy a gyakori áldozó nemcsak a halálos bűnöket, hanem az apró hibákat is kerüli. Hiszen a legkisebb bocsánatos vétek is ellenkezés és lázadás a határtalanul bőkezű s kimondhatatlan jóságú Teremtővel szemben. Ha gyakran áldozunk, mind inkább meggyőződünk továbbá arról, hogy mennyire méltó Isten arra, hogy összes tehetségeinkkel az ő szolgálatába szegődjünk s készebbek leszünk inkább az egész világgal szakítani, mintsem az ő parancsait megszegni. A nagy szenteket ennek tudata annyira áthatja, hogy gondolataiknak utóljára nincs is egyéb tárgya, mint Isten. Szent Alajosnál például ez a benső egyesülés oly magas fokot ért el, hogy végül már nem az került fáradtságába, hogy összeszedett elmével s szórakozástól menten imádkozzék, hanem az, hogy egyáltalában el tudja terelni gondolatait Istenről. A kegyelem annyira csordultig megtöltötte szivét, hogy az Oltáriszentség elé borulva, azért fohászkodott, hogy Isten mérsékelje szeretete tüzét, mely lángjaival csaknem fölemésztette.

Az Oltáriszentséget a szeretet hozta létre, mi sem természetesebb tehát, hogy szintén szeretetet kelt bennünk. Mentől méltóbban áldozunk tulajdonképen, annál jobban igyekezünk viszonozni azt a szeretetet, mely e nagy szentségben megnyilvánult. A méltó áldozás legbiztosabb iskolája azonban a gyakori szentáldozás. Az visz minket folyton közelebb az isteni Szív lángtengeréhez, hogy végül teljesen egybeolvadjon vele. Minden méltó szentáldozás egy-egy pöröly csapás szivünkre s arra való, hogy áttüzesítse annak fagyos hidegségét s így minél alkalmasabbá tegye arra, hogy halálunk után ez az összeforrasztás mielőbb végbe mehessen. Boldog, ezerszer boldog, kit utolsó órája ilyen állapotban talál. Ki tudná leírni az ilyen lélek minő dicséretekkel fogja egykor magasztalni a mennyben a szeretet szentségét — az Oltáriszentséget, hogy erre képessé tette őt!

Dr. Bozóky Géza.

«Ne féljetek — feltámadt».

(Máté 28, 5; Márk 16, 6.)

NE FÉLJETEK — feltámadt, szól az angyali követ Krisztus üres sírjának párkányán állva az aggódó jámbor nőkhöz, a kétkedő és félénk apostolokhoz és a keresztények millióihoz. — Egyszer már hallottuk az angyal szózatát, de nem a sír széléről, hanem a jászolybölcső mellől. — «Ne féljetek, mondotta akkor is, ne féljetek, mert nagy örömet hirdetek

«Ne féljetek — feltámadt».

nektek, mert Üdvözítő született ma nektek, ki az Úr Krisztus, Dávid városában.» (Luk. 2, 10—11.) S azóta, ezen nagy örömhirdetés óta harminchárom esztendő mult el. Harminchárom esztendő tele szenvedéssel, tele megaláztatással. A siralomvölgy élete volt ez, egy hosszú-hosszú keresztút, melynek első stációja a betlehemi jászol szegénysége és elhagyatottsága, utolsó állomása pedig ott kezdődik a vérizzadásnál az olajfákhegyén. Mert akinek születését angyal hirdette Betlehemben, az a bűn és kárhozat átkát jött leemelni az emberiség sorsáról. A pokol kapui ellen jött harcolni; reá nehezedett a bűn minden gonoszsága és iszonya. Áldozati bárány lett, kinek bűntelen vállát az emberiség vétkeinek tengere nyomta. Össze is roskadt azok szörnyű súlya alatt. Kéklő ajkáról elhangzott a consummatum est — beteljesedett «s lehajtá fejét és kiadá lelkét». (Ján. 19, 30). Szent testét még aznap sziklasírba helyezték, melyet lepecsételtek és katonákkal őriztettek.

S mindennek azok, akik hittek megváltói küldetésében, tanúi voltak. Csodálkozhatunk-e tehát, ha szivüket a csalódottság keserűsége önti el? Szörnyű lelki kínok azt sugták nekik, hogy Krisztus sírba szálló testével együtt talán a megváltás egész műve is sírba szállott. Kétkedés, gyötrelem, lehangoltság ült a lelkeken. «Mi pedig hittük, hogy ő váltja meg Izraelt s most már harmadnapja halott» (Luk. 24, 21). Ez a keserű csalódottság marcangolta a hivők szivét, a kenetet vivő szent nőkét és az apostolokét. De ám jő az égi követ, mennyei fényben oda ül az üres sírnak párkányára és fennen hirdeti az örömök örömét: Ne féljetek, mert él, ne féljetek, mert feltámadt. «Ó ti balga szivűek! Vajjon nem kellett-e a Krisztusnak azt szenvednie és úgy bemenni az ő dicsőségébe.» (Luk. 24, 25—26). — Legyőzte a bűnt, a sátánt, a halált! Eleget tett gyarlóságainkért, vétkeinkért, gonoszságainkért! Megváltott bennünket a bűnnek rabságától és az örök kárhozattól!

Ezt jelenti számunkra a husvét ünnepe. Ezt hirdeti a feltámadás csodája. Ha már nagy öröm volt Krisztus születése, mily áradó boldogság az ő feltámadása! Ott a megváltás kezdete, itt annak dicsőséges befejezése; ott a szenvedés első lépcsőfoka, itt az örök örömök nyitánya. Betlehemben Krisztus siró gyermek, kinek szegénységén szánakozunk, a feltámadásnál dicsőséges Megváltó király, kitől üdvösségünket esdjük. Most értjük meg igazán Krisztus Urunk önjellemzését: Én vagyok a feltámadás és élet. Mert szent Pál apostollal együtt kell vallanunk: Feltámadás nélkül hiábavaló a mi prédikációnk és hiábavaló a ti hitetek. A feltámadt Krisztus birtokosa, kiosztója és forrása az örök életnek. Ezt az örök életet sugározza felénk, mikor Őt, amint sírjából dicsőségen kikél, imádjuk; ennek erejét önti lelkünkbe, midőn szentségeihez járulunk; az örök élet zálogát és biztosítékát nyerjük, midőn a szentáldozásban szent testével szivünkbe tér. «Ne féljetek — feltámadt!» *Dr. T. J.*

SZENVEDŐ KIRÁLY.

Lelkem! Öltözz mélyen gyászba,
Nézd, szenved az ég Királya,
Rettentők gyötrelmei:
Hull a Bárány tiszta vére
Váltságul a bűnös földre,
Minket jő tisztítani.

Ostorokkal marcangolják,
Mint egy gonoszt úgy hurcolják,
Fején tüviskorona.
Bár a teste vérzik, reszket,
Viszi tűrve a keresztet
Az Istennek egy Fia.

Már felért a magas hegyre,
Rafektetik a keresztre
S átszögezik kezeit.
Minden izma széjjeltépve,
Sok sebéből omlik vére,
Ah! Ki mérje kínjait?

Ott függ már a szégyen fáján,
Az Atyához felkiáltván:
Atyám! Fogadd lelkemet.
S meghal értünk szeretetből
Hogy a vétkek zord éjéből
Kiragadjon bennünket.

Ó, ember! Őt hát imádjad,
Nagy szerelmét meghálálad.
Szeresd. Hisz Ő Istened!
Itt vagyon a szent oltáron,
Kis kenyérben, titkos módon
Lelked üdvös étke lett.

Mindenkor csak Őt dicsérjed,
Kegyes szivét ó, ne sértsed
Elkövetett vétkeddel!
Engeszteld meg alázattal
Mások helyett buzgalommal,
Tiszta, jámbor élteddel.

Adoratrix.

Két szentóra.

(Amint a budapesti Örökimádás templomban szokás.)

I. Nagy bőjtben: a szenvedő Jézus.

I. negyedóra. Ének az Oltáriszentségről, utána beszéd: Kedves Hivek! Csütörtökön este, ebben a kései órában a mi Urunkat az olajfák hegyén találhattuk volna. Az evangélium egy pár szóval megdöbbentő képét rajzolja a mi Urunk szenvedésének. «Szomorú az én lelkem mind halálig», panaszkodik az Úr. «Rettegni és iszonyodni kezdett», «haláltusába esvén, hatalmasabban imádkozott» és «verejtéke olyan lett, mint a földre lefolyó vérnek csöppjei», «angyal jelent meg neki az égből és megerősítette őt».

Nézzétek csak, az a Jézus, aki nyugodt volt a háborgó tengeren és csendesen aludt a nagy viharban, aki nem ijedt meg akkor sem, mikor a hatalmas farizeusok meg akarták kövezni, most egyszerre szomorú és

fél, vért verejtékezik. Mi az, ami bántja, ami miatt szomorkodik. Ugyebár nem nehéz kitalálni. Előtte ott a rettenetes szenvedés, a testi gyötrelem, a lelki kín, a sok gyalázat és a halál. Ez sem bántaná annyira, hisz mindezt önként vállalta magára. Hanem mindez annyi bűnnel jár Judás, Kaifás és a zsidók részéről! és sok emberre oly eredménytelen, meddő lesz, mintha értük nem is szenvedett volna.

Kedves Hivek! Jézus, aki ezt a kimondhatatlant szenvedte, itt van, nézzétek ott az Oltáriszentségben. Ide nem küld hozzá angyalt a mennyei Atya, hogy megvigasztalja őt, hanem minket hív hozzá, hogy vigasztalására legyünk. Nagy vigasztalása az Úrnak, ha mi, az ő hivei, imádására jövünk és meghálálju k neki, hogy értünk annyit szenvedett. Venite adoremus, jöjjetek, boruljunk le előtte és imádjuk őt... Elmélkedés, 4—5 percig.

II. negyedóra. Ének az Oltáriszentségről, utána beszéd: Nézzétek csak ker. Hivek, a mi Urunkat rettenetes lelki vívódásában imádságban keres menedéket: «letérdelve arcára borult a földön és imádkozott: Atyám, muljék el tőlem e pohár; de ne az én akaratom, hanem a tied teljesüljön. És tovább is imádkozott, ugyanazt mondván».

Ugyebár mi is tapasztaltuk már, hogy az imádság a lélek nagy orvossága, benne találtunk enyhülést lelkünk nagy szenvedéseire.

Itt az Oltáriszentségben is imádságba merülve találjuk a mi Urunkat. Itt azonban már nem szenvedés eltávolításáért imádkozik, hanem mi értünk k. Hivek, hogy mi megtaláljuk mindenkor az Isten akaratát, hogy üdvösségünkre hordozzuk az élet keresztjét.

Nagy menedékünk nekünk, k. Hivek, ez a mi imádkozó Urunk! O tudja, mi fáj nekünk, mennyit birunk el, mi válik lelkünk javára. Meneküljünk hát hozzá nagy bizalommal, tárjuk föl előtte szivünk sebeit, mondjuk el neki lelkünk bajait és meg fog minket erősíteni, amint az angyal megerősítette őt... Elmélkedés, 4—5 percig.

III. negyedóra. Ének az Oltáriszentségről, utána beszéd: Egy új, nagy szomorúság érte a mi Urunkat ebben a nehéz órában: az apostolok, akiket azért hozott magával, hogy bennük némi vigaszt találjon, egészen magára hagyták őt. Panaszkodott nekik: «szomorú az én lelkem mind halálig», kérte őket: «maradjatok itt és virasszatok velem», újra figyelmeztette őket: «imádkozzatok, hogy kisértetbe ne essetek» és azok, mintha körülöttük semmi sem történt volna, mélyen aludtak. Jól esett volna a mi Urunknak, ha látta volna, hogy az apostolok vele virrasztanak és imádkoznak. De azok elaludtak, mikor az Úr haláltusát vívott, csak egyedül Judás, az áruló nem aludt.

K. Keresztények, szakasztott így történik az Oltáriszentség körül is. Az Úr virraszt és imádkozik és mi, az ő hivei, vagy távol vagyunk a templomtól, vagy pedig oly álmosan, gondolkodás nélkül vagyunk jelen, mintha aludnánk. Nekünk is szól az Úr: virrasszatok velem, imádkozzunk vele, k. Hivek, hogy a sok kisértés erőt ne vegyen rajtunk... Elmélkedés, 4—5 percig.

IV. negyedóra. Ének, áldásadás az Oltáriszentséggel, mely a szentóra alatt ki van téve. (Tantum ergo, Genitori, esetleg előtte lilánia is. Az énekbetétek szólhatnak általában az Úr Jézusról is.)

II. Husvét után: a feltámadt Jézus.

1. Kedves Hivek! Nagy megnyugtatást hozott nekünk az Üdvözítő feltámadása. Láttuk őt kimondhatatlan szenvedésében, borzasztó volt az ő kínteli halála. De most vége van a szenvedésnek és feltámadása által legyőzte a halált. Most már értjük az ő szavait, amelyekkel az emmausi úton tanítványainak magyarázta: «nemde ezeket kellett Krisztusnak szenvedni és így kellett neki országába bemenni».

A mi lelkünket is megfélemlíti a szenvedés és halál. A sok szenvedés megvisel minket, elfáraszt, kimerít, elveszi a kedvünket minden jótól. Keresztény szenvedő lélek! itt van a te feltámadott Üdvözítőd! Nézz rá és ne félj többé! Ha szenvedsz, hozd ide elébe bánatodat, öntsd ki előtte szenvedő szivedet. Nézd a te Urad szent sebeit, meg vannak azok itt az Oltáriszentségben, mert megmaradtak feltámadása után is. Az Úr neked mutatja sebeit: nézd, én is szenvedtem, sokat, többet, mirt te; de a nagypéntek után jött a husvét. Bizzál te is, kegyelemmel győzedelmeskedni fogsz. Hallgassuk csak figyelmesen bátorító szavát...

2. Nagyobb baj, mikor a lélek maga oka szenvedésének, mikor bűn terhe alatt nyög. Hogyan lehet a bűn terhétől megszabadulni?

Nézzétek a feltámadt Jézust. Feltámadása után első útja két bűnbánó lélekhez vezeti, először Péternek és Magdolnának jelenik meg és megvigasztalja őket. Bánatos lélek, te szeretnéd, ha neked is megjelennék és megvigasztalna téged.

Neked is megjelent az Úr! Hol? és mikor? akkor, mikor apostolai közé lépve azt mondotta nekik: «béke veletek. Akiknek megbocsátjátok bűneit, meg vannak bocsátva». Ez egyenesen nekünk szól, k. Hivek! megbocsátja a mi bűneinket. Itt van ő az Oltáriszentségben, innét szól nekem: fiam, leányom, békét akarok hozni a te szivedbe. Menj az én szolgámhoz, annak van orvossága a te sebedre. Menj hozzá és élni fogsz. Ha ott, a gyóntató székben megmostad sebedet, jöjj ide, itt kapsz lábadozó betegeknek való tejet és puha kenyeret. Jöjj hozzám, egészséges, erős lész, élni fogsz.

Menjünk oda, ahonnét ezeket az életet adó igéket halljuk. Kérjük az Urat, hogy vegye le rólunk bűneink terhét és gyógyítsa meg beteg szivünket...

3. Lelkünk világossága a hit. Nagy baj, kész veszedelem a sötétség, ha a hit dolgában nem látunk tisztán, nem ismerjük ki magunkat, könnyen tévedésbe esünk. Pedig sokan akarnak megtéveszteni, világosságot igérnek és port hintenek szemünkbe.

A mi Urunk erről is gondoskodott feltámadása után, hogy legyen, aki nekünk világítson, tévedéstől megóvjon. Szent Pétert megbízta, hogy legeltesse bárányait és juhait. A juhok és bárányok mi vagyunk, minket az egyházi elöljáróság tanít és vezet.

Hol van az igazi egyház és egyházi elöljáróság? Sok templom van, melyik az, melyben Krisztus egész világosságát, tanítását megtaláljuk? Az, amelyikben magát Jézust is megtaláljuk, amelyikben Oltáriszentség van. Amely templomban nincs Oltáriszentség, az nem Jézus háza, amely egyház az Oltáriszentséget nem tiszteli, az nem Jézus egyháza ott, nem az egész kereszténységet tanítják.

Igen, k. Hívek, itt az Oltáriszentségben van a mi Urunk, aki nekünk a mennyei világosságot hozta, a hittel megajándékozott, a keresztény vallás tisztaságát ma is óvja. Köszönjük meg neki minden tanítását és az egyház alapítását. Imádjuk őt, ő az örök igazság és örökké való világosság... *Dr. Hanauer Á. István.*

TÖRTÉNELMI TÁR.

A XV. századbeli magyar szentségtársulatok belső életének néhány vonása.

Az «ÖRÖKIMÁDÁSBAN» egy-két XV. századbeli szentségtársulatot említettem föl s utánam mások hazánk északi részének majd minden városából jelentettek be hasonló szentségtársulatokat. Nem történeti értekezést írtam, hanem a jámbor oltáregyesületi tagok buzgóságát, hitét és szeretetét óhajtottam szítani, amikor bemutattam nekik a 600—500 év előtti szentségtársulatokat.

Látom és érzem, hogy manapság ízzik a szív és a szeretet a legfölségesebb Oltáriszentség iránt, sőt a mi időnket szeretik az Oltáriszentség századának nevezni. De ép így volt ez a XV. században. Ismerem e századot. Más dolgok miatt foglalkozom vele, mégis lépten-nyomon akadok rá a jámbor hívőknek az Oltáriszentség iránt fönségesen nyilatkozó szeretetére és tiszteletére. Király és pór, gazdag és szegény, tudós és együgyű, papok és világiak, férfiak és nők mind az Oltáriszentség köré sorakoztak, mindnyájan tagjai iparkodtak lenni a «Grossbruderschafft des heiligen Leichnams» vagy latinosan «Fraternitas Corporis Christi» című szentségi társulatoknak.[1]

I. Régi okiratok tanuskódnak a tagok eleven szeretetéről. Legfőbb vágyuk volt, hogy a legfölségesebb Oltáriszentséget minél nagyobb tiszteletben részesítsék. Ezt tanusítja Rivuli Ádám nagybányai városi esküdt és feleségének alapítólevele, melynek értelmében a kassai szent Erzsébet-templomban az Oltáriszentség tiszteletére örökös szentmisére és minden hó első csütörtökén a szentmisével kapcsolatos ünnepi körmenetre tesznek fejedelmi alapítványt.[2] Ilyen, az Oltáriszentség tiszteletére, állandó örökös szentmiséket találunk Selmeczbányán,[3] Sopronban[4] a szent Mihály- és szent György-templomokban, melyeket a Gross Bruderschafft des heiligen Leichnams (szentségtársulat) tart fönn. Késmárk városában Tarkői Tarcai Tamás tesz az Oltáriszentség állandó tiszteletére örökös szentmisealapítványt.[5]

Ide sorozhatom a társulatok alapszabályaiban előírt szentmiséket is az Oltáriszentség tiszteletére, melyeken a tagoknak részt kellett venni.[6] Mindezt azért teszik, hogy végnélkül áldassék és tiszteltessék a legfölségesebb Oltáriszentség. Ezek a régiek is tudták, úgy mint mi, hogy a földön nincs nagyobb tiszteletnyilvánítás az egyház szentmiséjénél. Azért vele és általa tisztelték a legfölségesebbet.

Az eleven szeretet, a mély tisztelet kifejezése mellett, szent helyekről is gondoskodott. Lőcsén,[7] Körmöczbányán[8] a templomban emeltek kápolnát a legfölségesebb Oltáriszentségnek, mit a gótikus templom tagozata lehetővé tett. Másutt különálló kápolnákat építettek külön az Oltáriszentség számára, hogy amint az ég madarainak van fészke, a rókának verme, legyen az édes Üdvözítőnek is helye, ahol trónoljon és ahol buzgó híveivel időzhet. Az Oltáriszentség kápolnáin fölül külön templommal is találkozunk. A boldogságos Szűzről nevezett papóczi Ágostonos-kolostor mellett áll a papóczi Krisztus Szent Testéről címzett egyház (templom), melynek kántora hetenkint 40 denárt kap a papóczi városi vámból.[9]

Ezek tanui az áldozatos szeretetnek, mely keresve-kereste a módot, hogy a legfölségesebb Oltáriszentség tiszteletében az utókornak követendő példát állítson.

II. A régi szentségtársulatok a gyermekeket, a serdülő ifjúságot is belevonták az Oltáriszentség tiszteletébe. Rivuli Ádám alapítólevelében

[1] A lőcsei és körmöczbányai társulatok névjegyzéke. [2] Dr. Békefi, A népoktatás története cimű műhöz csatolt okmánytár CXLI. okmánya. [3] U. o. a CLXXXVIII. [4] U. o. a CLXXII. [5] Dr. Békefi, A népoktatás története cimű műhöz csatolt okmánytár CLXVI. [6] A lőcsei Fraternitas Corporis Christi alapszabálya. [7] U. o.; [8] A körmöczbányai szentségtársulat. [9] Dr. Békefi — i. m. XXVIII. és XXIX. okmány.

olvassuk, hogy a szentségi körmeneteken bizonyos számú gyermek énekelje a kántorral az «Ecce panis angelorum» (Ó, angyali kenyér) kezdetű éneket, miért ezek is résztkapnak az alapítvány kamatjából.[1] Egy szepesmegyei városi iskolamester a várostól negyven denárt kap, mivel a tanulókat odaengedi az Oltáriszentség kiséretére, amikor a «Homo quidam fecit» kezdetű éneket éneklik.[2] Tarkői Tarcai Tamás alapítólevelében pedig kiköti, hogy négy tanulónak kell az énekes szentmisénél közreműködnie.[3]

Nem szabad szem elől téveszteni, hogy ez a néhány adat sok száz mást födöz. Joggal következtethetjük belőle, hogy amint manapság az Oltáregyesület fölkarolta az eucharisztikus gyermekszövetséget, úgy a régi szentségi társulatok szintén nagy gondot fordítottak arra az édes kapocsra, mely a gyermekeket és az Oltáriszentséget összefűzte.

III. A tagok kölcsönös megbecsülése szintén kedves vonása a régi szentségtársulatoknak. A társulatok neve testvérület, Bruderschafft, Fraternitas. A körmöczbányai társulatban nyomát látjuk, hogy mint segítik egymást, miszerint az anyagi szükség senkit vissza ne tartson a legfölségesebb Oltáriszentség tiszteletében.[4] Kiválóan azonban a halálesetek alkalmával nyilvánul ez a megbecsülés. Minden élő tag elmegy a ravatalhoz virrasztani, hogy aki életében tisztelte az Oltáriszentséget, tisztelve legyen a jámbor lelkektől haló porában.[5] A mai oltáregyesület is a közös imádás alkalmával külön megemlékezik az elhalt tagokról. A régi szentségtársulatok e néhány vonása azonos szellemet tár elénk a mostani oltáregyesületével. Nem is lehet ez másképp. Az Oltáriszentség előtt ma ugyanazok az erények fakadnak, miket a XV. században vagy a katakombákban föltünni láttunk.

Dr. Herodek Antal.

[1] U. o. CXLI. okmány; [2] u. o. CCXXIII. okmány. [3] u. o. CLXVI. okmány. [4] Lemmel Kolos alapítványa. Városi levéltár 19. 1. 15/16. [5] A lőcsei szentségtársulat alapszabálya.

Az élet kenyere.

Irta: *Dr. Bilczewszki J.*, érsek. Lengyelből. (Folytatás.)

II. A gyakori szentáldozás szükségessége.

A LEGMÉLTÓSÁGOSABB Oltáriszentség kenyerünk a szó legigazibb értelmében; megtartja bennünk az isteni életet, erősít és tökéletesít bennünket, szenvedéseinkben fölszárítja könnyeinket, vagy legalább enyhíti fájdalmunkat, szivünkben megteremti a valódi békét, boldogságot, aminőt csak Isten adhat.

De mily gyakran kell táplálkoznunk ezzel az élő kenyérrel, hogy részesüljünk mindezekben az üdvös hatásokban?

Talán egyetlen szentáldozás már annyi világosságot, annyi természetfölötti egészséget, életerőt ad, amennyi elegendő földi vándorlásunk egész tartamára?

Mindenesetre adhatott volna Krisztus a szentáldozásnak olyan isteni erőt, hogy egyetlenegy is elegendő legyen az emberi kor legvégső határáig. Csupán ezt nem tette. Ellenkezőleg, elrendelte, hogy kegyelmi életünk föntartása, erősítése és gyarapítása céljából gyakran üdítsük föl magunkat az égi kenyérrel, miként az ősszülőknek gyakran kellett a számukra kijelölt életfájának gyümölcseivel táplálkozniok, hogy ez megóvja őket a földi haláltól.

Seholsem határozta meg az isteni Megváltó az időközöket, melyekben testével táplálkoznunk kell. Először az Egyház döntött e kérdésben, megparancsolván a IV. lateráni zsinaton (1215.), hogy minden ember, ki eszével élni tud, köteles évenkint legalább egyszer bűneit az Anyaszentegyház törvényeszerinti áldozópapnak meggyónni és húsvéttáján az Oltáriszentséget magához venni.

Ezzel a parancsolattal az Egyház legszélsőbb időhatárt szabott, amelyen túl nem szabad a szentáldozást elmulasztani. Aki ezt a szigorúan előírt húsvéti szentáldozást saját hibájából el nem végzi, halálos bűnt követ el s így elveszíti a kegyelmi életet, annak lelke halott.

Az Egyház ezen parancsának tartalma s egész szövege világosan mutatja, hogy az évenkinti szentáldozás legkevésbbé sem fejezi ki azt a hő vágyat, mely az Udvözítő szeretettől lángoló és szeretetért epedő szentséges Szivét eltöltötte abban a pillanatban, midőn a legméltóságosabb Oltáriszentséget megigérte és megalapította.

Halljátok az indokokat, melyek Krisztus azon forró óhaját bizonyítják, hogy minden hivő gyakran, sőt naponkint táplálkozzék szent testével.

Az Udvözítő lelkünk főtápláléka gyanánt rendelte a legméltóságosabb Oltáriszentséget. A földi eledel, legyen az a legkitünőbb is, csak akkor gyarapítja, erősíti testünket, ha gyakran élünk vele. Ki hallott már arról, hogy valamely étel évenkint, vagy az egész életen keresztül csak egyszer élvezve, a fejletlen gyermekből érett férfit nevel? Ha bárhol ilyen jelenségre bukkannánk, csodának kellene azt minősítenünk. Mert tényleg nem ismernek a természet törvényei ilyen erőszakos ugrásokat.

Ha az édes Udvözítő a legméltóságosabb Oltáriszentséget a lélek főtáplálékául rendelte, akkor már tudomásunkra hozta, hogy annak hatásai nem egy évre, vagy egész életre szólók, mint pl. a keresztség, bérmálás, egyházirend hatásai, hanem csak rövidebb időre. Bizonyára végtelen

különbség van a közönséges kenyér és az égi kenyér lényege és hatásai között; mert ez utóbbi magában rejti az igazság és kegyelem kiapadhatatlan forrását. Másrészt az is igaz, hogy az emberi lélek, épen azért, mivel teremtve van, csak lassankint fejlődik ki s életnedvét csak cseppenkint merítheti az élet forrásából, Jézus Krisztusból. Tehát csak akkor növekedhetik, csak akkor juthat el végül életszentségre és tökéletességre, ha gyakorta táplálkozik Krisztussal, hasonlóan a magvacskához, mely csak kicsiny, kevés táplálóanyagot von el a földből és dolgoz föl, hogy lassankint kifejlődhessenek levelei, virágai, gyümölcsei. Ezért tehát ha a Krisztus testével való egyszeri táplálkozás a tökéletlen, gyarló embert hirtelen jámborrá, tökéletessé s azután valóságos szentté alakítaná, akkor ezt rendkívüli dolognak, csaknem csodának kellene tekintenünk; minthogy a természetfölötti rend, épen úgy, mint a természeti, csak fokozatos haladást ismer, nem pedig fokozat nélkül való hirtelen átalakulásokat.

Hogy a hivők gyakran, sőt naponkint járuljanak a legméltóságosabb Oltáriszentséghez, azt az isteni Megváltó a külső alak megválasztásával is értésünkre adta, mely alatt szent testét elrejteni szándékozott. Ime, Ő nem valami különleges, ritka, nehezen hozzáférhető táplálék szine alá rejtette szent lényét, amelyet csak ritkán, nehézségekkel vehetnénk magunkhoz, hanem a legközönségesebb, legegyszerűbb és legáltalánosabb eledelünk, vagyis a kenyér szine alatt akart közöttünk maradni, mely épen úgy mindennapi tápláléka a szegénynek, mint a gazdagnak.

Fontos az a körülmény is, hogy Krisztus az Oltáriszentséget a mannához hasonlította, melyet a zsidók naponkint ettek a pusztában. Mindebből azonban nem volna szabad azt következtetnünk, hogy minden embernek szigorú kötelessége az Úr testével naponkint táplálkozni. Nem pusztul az el, ki nem eszik naponkint. A léleknek más természetfölötti eszközei is vannak élete fönntartására. Mindazonáltal nem szenved kétséget, hogy Krisztus az Oltáriszentségnek az ószövetség mannájával való összehasonlításával hangsúlyozni, jelezni akarta, mennyire kedves előtte és a lélekre nézve mily üdvös szent testének gyakori, naponkinti vétele.

Ezenfelül csaknem az összes egyházatyák és egyházi írók egyértelműleg azt tanítják, hogy az Üdvözítő, midőn a «mindennapi kenyerünkért» való imádkozást megparancsolta, nem annyira a közönséges, mint inkább az égi kenyeret értette.

Nem megvetendő fontosságú az első keresztények példája; ők mindenesetre legjobban megértették isteni Mesterük szándékát és kívánságát a szentáldozást illetőleg. Azt olvassuk a Szentírásban, hogy a hivek «*állhatatosak valának... a kenyérszegés közösségében*» (Ap. csel. 2, 42), ami annyit jelent, hogy naponkint siettek az élet forrásához, a legméltóságosabb Oltáriszentséghez. «*És mindennap egyakarattal a templomban valának és házankint szegdelvén a kenyeret, örvendezéssel és egyenes szívvel vevék az eledelt*» (Ap. csel. 2, 46).

A gyakori és naponkinti szentáldozás üdvös szokása még a következő századokban is fenntartotta magát s a hivők szivében a tökéletességnek és szentségnek gazdag gyümölcseit termelte s az Egyház üldözői ellen vívott küzdelmekben rettenthetetlen bátorsággal töltötte el őket.

Lassankint azonban a gyakori szentáldozásban való buzgóság alábbhagyott, még pedig annyira, hogy a pápáknak és püspököknek mind sürgetőbben kellett a hiveket figyelmeztetni, hogy a gyakori szentáldozást el ne hanyagolják. A századok folyamán minden serkentés dacára odáig fajult a dolog, hogy némelyek egész esztendőn keresztül nem járultak az Úr asztalához. Ezért az Egyház szükségesnek látta, hogy a IV. lateráni zsinaton (1215.) meghozza az ismeretes, ma is érvényben levő törvényt, melynek értelmében minden hivő, ki már eszével élni tud, halálos bűn terhe alatt köteles évenkint legalább egyszer az Oltáriszentséghez járulni.

Nem szükséges megjegyeznem, hogy az Egyház ezt a törvényt nehéz szívvel hozta meg; mert mint azelőtt, úgy ezután is hő kívánsága volt, hogy a hivők utánozzák az első keresztények példáját és az isteni Üdvözítő testével annyiszor táplálkozzanak, amennyiszer csak lehetséges.

Ezt látjuk a trienti zsinat szavaiból: a hivek ünnepélyesen fölszólíttatnak, hogy minden szentmisén járuljanak a szentáldozáshoz, még pedig nemcsak lelkileg, vagyis fölindítva a Krisztus után való forró vágyakozást, hanem valóságban, szentségileg.

Ámde csakhamar ismét visszaesés állott be, főképen a janzenizmus következtében. Ennek az eretnek felekezetnek követői túlhajtott buzgóságból és az Oltáriszentség iránt való mély hódolatuk ürügye alatt, nagymértékben meghiúsították az Egyháznak a gyakori és naponkinti szentáldozás fölújítására irányuló törekvését. Tévesen azt állították, hogy már tökéletesnek, szentnek kell lennie annak, ki méltó módon akar az Üdvözítő testével gyakran, naponkint táplálkozni. A janzenisták ezen tanainak tulajdonítható, hogy a napi és heti áldozók száma folyton csökkent.

Másrészt nem hiányoztak olyanok sem, kik az ellenkező tévedésbe esvén, azt tanították, hogy az isteni törvény előírja a naponkinti szentáldozást s ennélfogva a hiveknek naponkint kell áldozniok.

A Szentszék elitélte úgy a janzenisták téves tanait, mint azokét, kik a kötelező naponkinti szentáldozást hirdették. Minthogy azonban a viszályok véget nem értek, az Egyház kiváló férfiai a Szentatyához, X. Piushoz fordultak esdeklő kérésükkel, hogy ő döntsön legfelső hatalmánál fogva a gyakori és naponkinti szentáldozást illetőleg.

X. Pius atyai jóságában nem késett teljesíteni ezt a kívánságot és 1905. december 17-én megerősítette a szent kongregációtanács rendeletét, amely a gyakori és naponkinti szentáldozás föltételeit állapítja meg és annak használatát, mint az Üdvözítő előtt igen kedves, a lélekre nézve pedig fölötte üdvös dolgot ajánlja.

Ezt a pápai rendeletet szándékozom behatóbban ismertetni, különösen azért, mivel a Szentatya nemrég sok egyéb idevágó rendelet közül egy különösen fontos rendelet is bocsátott ki a gyermekek szentáldozására vonatkozólag és ez némiképen kiegészítése az előbbinek.

A pápai dekrétum főbb pontjai a következők:

1. A gyakori és naponkinti szentáldozáshoz, mint amely Krisztus Urunk és a katholikus Anyaszentegyház előtt nagyon kívánatos, az összes hivők, bármily rangúak és állásúak, járulhatnak, úgy hogy senki, aki a kegyelem állapotában van és tiszta szándékkal járul az Úr asztalához, tőle el nem tiltható.

2. A tiszta szándék abban áll, hogy aki a szentáldozáshoz járul, ne szokásból vagy hiúságból, vagy emberi tekintetből tegye, hanem Isten akaratának akarjon eleget tenni, vele bensőbb szeretetben egyesülni és ezt az isteni orvosszert gyengéi és gyarlóságai gyógyítására használja.

3. Habár nagyon kívánatos volna, hogy akik gyakori vagy naponkinti szentáldozáshoz járulnak, mentek legyenek a bocsánatos bűnöktől, legalább a teljesen szándékosaktól és az iránt való vétkes hajlandóságtól, mindazonáltal mégis elég, ha a halálos bűnöktől mentek, összekapcsolva azon erős elhatározással, hogy soha többé nem vétkeznek; mert lehetetlen, hogy ezen erős elhatározás által azok, akik naponkint járulnak a szentáldozáshoz, a bocsánatos bűnöktől és az iránt való vétkes hajlandóságtól meg ne tisztuljanak.

4. Minthogy pedig az újszövetségi szentségek, jóllehet maguk hordozói és eszközlői a szentségi kegyelemnek, mégis annál bőségesebb kegyelmet közölnek, minél jobb lelkiállapotra törekszünk fölvételüknél, azért rajta kell lennünk, hogy a szentáldozást gondos előkészület előzze meg és utána megfelelő hálaadás következzék, kinek-kinek tehetsége, állapota és kötelmei szerint.

5. Csak annak nem szabad a szentáldozáshoz gyakran, vagy naponkint járulnia, ki nincs a kegyelem állapotában és aki nem tiszta szándékkal közeledik hozzá. De, hogy a gyakori és naponkinti szentáldozás nagyobb okossággal történjék és több érdemmel járjon, szükséges, hogy a gyóntatóatya tanácsa előzze meg.

Amint látjátok, a Szentatyának ez a dekrétuma rendkívül nagy jelentőségű, mert mélyen belenyul az egész kereszténység lelki életébe. X. Pius ezzel kiérdemelte az «Oltáriszentség pápája» elnevezést, mint

ahogy XIII. Leót a «munkáspápa» névvel tiszteljük meg. Méltán mondják, hogy ez a pápai rendelet a legnagyobb azon kegyelmek között, melyeket Isten végtelen irgalmasságában Egyházával közölt a trienti zsinat és a boldog Margit Máriának tett a Jézus szentséges Szivére vonatkozó kinyilatkoztatás óta. A pápai rendelet híre bejárta a világot és minden jó katholikusnál örömet keltett. Nem is csoda! Hiszen azt olvassuk benne, hogy *a legméltóságosabb Oltáriszentséghez mindenkinek egyformán joga van járulni*, hogy a szentáldozás nem a papok és szerzetesek kiváltsága, hanem minden embernek, bármily állású legyen is az, akár napszámos vagy paraszt, kereskedő vagy hivatalnok, tudós vagy tudatlan, gazdag vagy szegény, szabad annyiszor járulni a szentáldozáshoz, amennyiszer csak akar, tehát naponkint is.

Hogyne örülne hát az ember, ha Krisztus csalhatatlan helytartójának ajkáról hallja, hogy a gyakori és a naponkinti szentáldozásra vonatkozólag nincs semmi nehézség, sőt az egészen egyszerű! Mert hát miféle előkészület kell a naponkinti szentáldozáshoz? A szó szoros értelmében ugyanolyan, mint a havi, vagy az évenkinti szentáldozáshoz. Vagyis elegendő, ha ájtatos lélekkel és halálos bűntől menten járulunk az Úr asztalához. Az természetes, hogy ezen föltételek alól senki föl nem menthető. Mindaz, akinek halálos bűne van, lelkére nézve halott. Halottnak pedig a legkitűnőbb táplálék sem adhatja vissza életét. Az ilyen embereket az oltárról elrabolt Oltáriszentség a lelki halál még mélyebb örvényébe dönti. A szentségtörő halált eszik, vagyis Isten büntetését, az örök kárhozatot vonja magára.

Jegyezzétek tehát jól meg, hogy a bocsánatos bűnök nem akadályozói a naponkinti szentáldozásnak. Az édes Üdvözítő *nem kívánt tökéletességet azoktól, kik naponkint akarnak szent testével táplálkozni, csupán csak azt követeli, hogy a szentáldozás által törekedjenek a tökéletességre eljutni.* O nagyon jól tudja, hogy az öntökéletesítés fáradságos munkája nem fejeződik be egy nap alatt, hanem rendszerint az egész életre kiterjed és hogy szerencséseknek mondhatjuk magunkat, ha minden egyes szentáldozás tökéletesedésünk munkájában csak egy lépéssel is előbbre visz és ha javulásunkhoz egy kevéssel is hozzájárul.

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy a bocsánatos bűnöktől nem szükséges óvakodnunk. Ellenkezőleg, minden törekvésünknek oda kell irányulnia, hogy ezektől az ellenségeinktől is megszabaduljunk. Ezek ép úgy visszatetszenek Istennek, mint amennyire kárára vannak lelkünknek.

(Folytatása köv.)

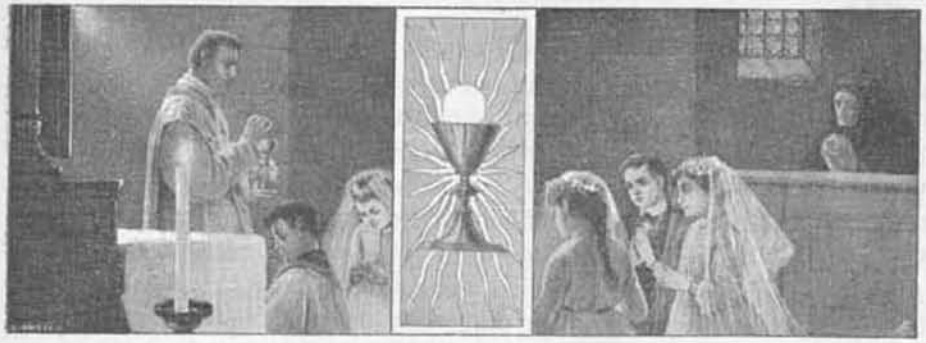

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Jézus-Szive-Társulata a haldoklók lelki segélyezésére.

A FÖNTI társulatnak is egyúttal az «Örökimádás» c. folyóirat lévén hivatalos közlönye, értesítjük a tisztelt olvasó közönséget az utolsó hat hónap óta történtekről.

A társulat augusztus havában lett szervezve a lazarista misszionáriusok budapesti gát-utcai szent Vince-templomában. A társulat célja a halálgyötrelmeket átélt Úr Jézus szentséges Szivének és a szent Fia fájdalmain kesergő boldogságos szűz Mária szivének tisztelete; azon kegyelemnek kérése, hogy naponkint körülbelül 100.000 haldokló boldog halállal muljék ki e világból és a vigasztalás kegyelmének megszerzése a szomorkodók számára.

Tekintve a társulat magasztos célját: sok-sok haldokló felebarátunknak a jó halál kegyelmének kiesdeklését s a csekély kötelezettséget: az egy Miatyánknak és Üdvözlégynek naponkinti végzését, reméljük, hogy katholikus testvéreink mind nagyobb csoportokban fognak beállni ezen társulat tagjai közé. A társulat eddigi állapota a következő: országos igazgatója Danielik József lazarista házfőnök. Helyi igazgatók: Budapesten Reviczky Aladár lazarista, Temesváron Fiedler István lelkiigazgató és Simsik János s. lelkész, Varannón Urbán István s. lelkész, Esztergomban Számord Ignác igazgató, Bátaszéken Romaisz Ferenc plébános. Muzslán Pintér József s. lelkész, Vágkeresztúron dr. Madurkay Miklós plébános. A tagok száma 561. Legtöbb tag van Esztergomban, Budapesten, Muzslán, Vágkeresztúron és Kúnágotán.

Az eucharisztikus Úr Jézusnak nagyobb örömet nem okozunk, mint hogyha a haldoklók részére iparkodunk a megtérés és megigazulás kegyelmét kiesdekleni a szentséges Szívnél és a fájdalmas szűz Anyánál.

A társulatba beiratkozni lehet — levél útján is — a lazarista misszionáriusoknál: Budapesten, IX., Gát-utca 6. sz.

Ébredjünk és buzgólkodjunk!

Hány keresztény katholikus hivő hanyagolja el lelkének természetfeletti életét! Hányan vannak, kik egyáltalában nem törődnek azzal, hogy lelkük az Istennel szoros kapcsolatban van-e, vagy csak a természet rendjében tengődik? Jézus Krisztus van közöttük, hogy magát a szentáldozásban nekik adja, ők pedig nem törődnek vele, szavára nem hallgatnak, szeretetét szeretettel nem viszonozzák, mert minden gondjuk, minden törekvésük, minden cselekedetük arra irányul, hogy jó menjen a dolguk ezen a világon, hisz a másvilágban úgysem hisznek, vagy legalább is nem sokat tesznek érte.

Hányan vannak, kik évenkint csak egyszer mennek a szentáldozáshoz s talán is csak azért, mert az egyház ezt halálos bűn terhe alatt parancsolja! Ezen katholikusok épen hogy csak eleget tesznek kötelességüknek, de buzgóknak nem mondhatók. Vannak, kik évenkint többször is áldoznak. Ezek, bár jó példát adnak, mégis eszményképül föl nem állíthatók. Vannak, kik hetenkint, naponkint áldoznak, de ezeknek száma — sajnos — nem nagy. Vannak végül, kik évek hosszú során át nem járulnak a szentségekhez; ezek a bűn álmát alusszák s a sötétség birodalmában élnek; ezek halálos órájukra halasztják a szentáldozást, de hányszor megtörténik, hogy ez a kegyelem nem adatik meg nekik; vannak, kik lelkükkel semmit sem törődnek s még halálunk előtt sem óhajtják a szentségi Üdvözítőt! Ezekért imádkoznunk kell, hogy irgalmazzon nekik az Isten nagy irgalmassága szerint.

Az áldozók jó nagy részében nincs meg az a lelki készség, az a buzgóság, az az összeszedettség és — úgymondhatnám — előélet, mi ezen nagy szentséghez megkivántatnék. Az áldozók nagy részében látni lehet valami könnyelműséget, valami kedvetlenséget, másoknál gyenge akaratot, az áldozásoktól való visszaijedést, a nehézségek miatt való hátrálást s így hiányzik róluk az a mennyegzős ruha, melyet az isteni Mester megkíván mindazoktól, kiket asztalához meghivott. És mégis napról-napra ismétli az Üdvözítő a kedves meghivást: Jöjjetek, lépjetek asztalomhoz, egyétek szent testemet, igyátok szent véremet, hogy így élet, örök élet legyen és maradjon bennetek; jöjjetek mindnyájan, ne maradjon el

senki sem, jöjjetek, hisz csak egy föltételtől függ ez: hogy ti akarjatok jönni. Akarjatok a bűnöktől mentesen élni, akarjatok szenvedélyeitek fölött uralkodni, akarjatok szellemi, lelki életet élni, akarjatok tisztán élni, akarjátok bűneiteket komolyan elhagyni és akkor jöhettek naponkint asztalomhoz. Tehát egyedül a ti akaratotokon fordul meg a nagy kérdés megoldása.

A nagyböjti szent idő a legalkalmasabb arra, hogy a gyakori szentáldozást megkezdjük. Úgyis el kell végeznünk husvéti szent gyónásunkat és áldozásunkat s ha ezen gyónásunk jó, vagyis valóban el akarjuk hagyni bűneinket, úgy rajta leszünk, hogy a kisértéseknek állandóan ellenálljunk s így lelkünket megőrizzük legalább is a halálos bűnöktől s ha ily állapotban maradunk, akkor már naponkint is járulhatunk az Úr asztalához.

S még egyet. A gyakori áldozók, főleg a nagyböjtben, apostolkodjanak. Rokonaikat, ismerőseiket, családtagjukat beszéljék rá a husvéti gyónásra — néha egy jó szó is sokat használ. Hívják meg őket egy-egy nagyböjti prédikációra, egy keresztúti ájtatosságra, egy szentórára, vagy szentségimádásra, adjanak kezükbe egy jó könyvet, füzetet a gyakori és mindennapi szentáldozásról, vagy az «Örökimádás»-nak néhány számát, hívják föl figyelmöket a gyakori szentáldozás rovatára, kedves, megnyerő modorban tegyék mindezt: s a Szentlélek kegyelme nem marad el és sok buzgóságuk fáradsága meghozza a bőséges aratást.

Krisztus szeretete szenvedésének idejében vezéreljen minket gyakorta az Úr asztalához s vezessünk hozzá sok lelket, kik maguktól meg nem tennék az édes Üdvözítőnek ezt az örömet!

Lelkigyakorlatok. Az oltáregyesület házi kápolnájában, IX., Üllői-út 77. sz. nagyböjt folyamán még a következő lelkigyakorlatok tartatnak:

Francia lelkigyakorlatok márc. 6—10-ig.
Az oltáregylet tagjai számára márc. 11—15-ig.
Tanítónők számára márc. 15—19-ig.
Gyermekek (8—15 éves) számára márc. 17—20-ig.

*

Népmissiók alkalmával vidéken sokszor okoz nehézséget a missiói emléktárgyak beszerzése. Ezt megkönnyítendő, a kalocsai rózsafüzérkészítő háziipari vállalat a szentmissiók idejére készséggel küld kegytárgyakat bizományba. Az elszámolás utólag történik előnyös föltételek mellett. A tiszta jövedelemből a Katholikus Sajtóegyesület is részesül.

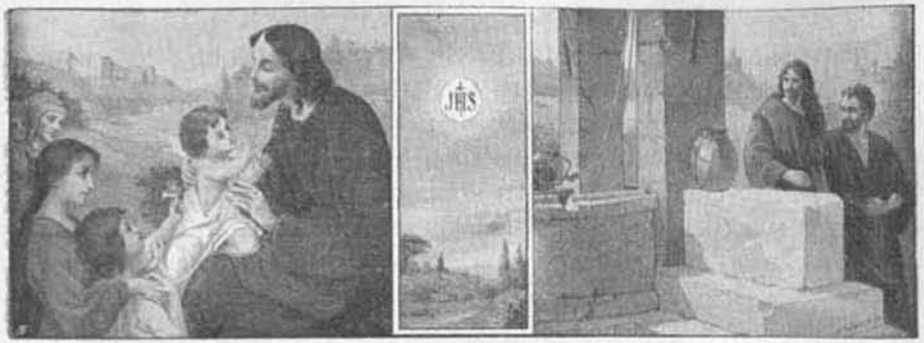

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Földi mennyországunk.

Kedves gyermekeim! Bizonyára szivesen tanuljátok a katekizmust s azért tudjátok, hogy mindjárt az első kérdés a mennyországról szól. Kedves nekünk a mennyországról gondolkodnunk; nektek különösen kedves lehet, mert hiszen tudjátok, hogy Jézus a gyermekeknek igérte elsősorban a mennyországot, mikor a zsidó anyák gyermekeit megáldotta.

Ámde az édes Jézus, mikor a földön járt, nyiltan megmondta, hogy nemcsak a másik világon van mennyország, hanem már a földön is. «*Mennyeknek országa köztetek vagyon*», így szólt. Hol van a mennyország a földön? — ezt kérditek? Gondoljátok meg először, mi a szentek legnagyobb boldogsága az égben, aztán gondoljatok a szentáldozásra s rájöttök, hogy a földi mennyország a szivetekben van, amikor megáldoztok. Hiszen mi a szentek legnagyobb boldogsága? Nemde az, hogy szinről-szinre látják az Istent és örökre egyesülnek vele? Boldogok lennének, ha nem volnának az Úr Istennel? S most tudd meg, hogy amikor Jézus az Oltáriszentséget megigérte, többek között így szólt: «*Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, énbennem lakik és én őbenne*». Hát nem igazi mennyország Jézus szentséges Szive? Nem édes ott lakni? Lám, lelked ez isteni Szívben lakik, amikor áldozol! S nem igazi mennyország a te lelked, ha Jézus lakik benne? S Jézus ezt megigérte. Csak az a különbség a szentáldozás és az égi mennyország közt, hogy a szentáldozásban nem látod szinről-szinre Jézust.

De hogy mégis igazi mennyországunk az Oltáriszentség, azt jól tudták a szentek. Innen van az, hogy például de la Fabre szent Benedek, ez a szent koldus, boldognak érezte magát, mikor órákon át térdelhetett

az Oltáriszentség előtt. Sokszor éhezett, de ennél nagyobb fájdalmakat is szenvedett: rossz gyermekek utána futottak az utcán, gúnyolták és csúfolták. Nagyon fájt a szive, hogy épen Jézus kedveltjei, a gyermekek, bántak vele így, de ilyenkor bement a templomba, leborult az Oltáriszentség előtt, egyszerre elfelejtette minden szomorúságát, mint ahogy az üdvözültek sem éreznek semmit a földi bajokból, mikor Jézus trónja elé lépnek haláluk után a mennyországban. Hát még mikor áldozott, mennyire boldog volt!

Csakhogy, mint a másvilági mennyországot, úgy ezt a földi boldogságot sem adja ingyen az Úr Isten. Kíván érte valamit, nem sokat ugyan, de teljesen ingyen még sem nyujtja. Mit kíván? Ugyanazt a három dolgot, amely szükséges, hogy üdvözülhessünk; hogy a szentáldozáshoz járulhassunk: 1. hinnünk kell, amit Isten kinyilatkoztatott; 2. meg kell tennünk, amit Isten parancsol; 3. használnunk kell azt, ami által megkapjuk Istennek kegyelmét.

1. Hinnünk kell, amit Isten kinyilatkoztatott, azaz tanított.

Akinek nincs hite, az nem tudja, hogy már a földön is van számára mennyország; az nem tudja megérteni, hogy a koldus szent Benedek miért boldog az Oltáriszentség előtt: a hitetlen csak kis ostyát lát és semmi egyébről nem tud. Szegény olyan, mint a vak ember, aki soha sem látott szint, soha sem szép kék égboltozatot, sem édesanyja arcát: ő azt hiszi, hogy csak sötétség van, egyéb semmi. Milyen szerencsétlen! Sokkal szerencsétlenebb, mint az a vak ember, akinek hite van, mert ha ez nem is lát semmit, mégis megtalálja a szentáldozásban a maga mennyországát, a jó Jézust, aki így szólt: «*Megfeledkezik-e az anya gyermekéről? S ha igen, én nem feledkezem meg rólatok soha!*»

Az édes Jézus nemcsak a vakoknak nyitotta meg a szemüket, mikor a földön járt, hanem szent tanításával megvilágosította a lelkünket is. A mi hitünk olyan, mint valami jó angyal, akit hozzánk leküld, hogy hozzá, az Oltáriszentséghez vezessen bennünket. Képzeld magadat sötét éjszakán sűrű erdőben. Valahol epret vagy virágot szedtél és eltévedtél. Sírva keresed az utat, haza vágyódol kedves szüleidhez. Ekkor jobbról is, balról is rossz emberek lépnek hozzád. Mindenikük fölszólít, hogy kövesd, nála jó dolgod lesz. Már-már követni akarod valamelyiket, mert nem tudod, hogy rosszat akarnak neked, de akkor hirtelen mennyei fényesség támad, a gonoszok elmenekülnek: angyal szállt le az égből s elvezet édesanyádhoz, aki már szomorkodott miattad. Értsd meg a példát! Amely embernek hite nincs, annak lelke szörnyű sötétségben van: messzire tévedt el az atyai háztól, az Úr Jézustól. Ekkor kisértések érik, megtámadják a különböző bűnök. Majd a kapzsiság ördöge mondja neki: «Szerezz pénzt, ha lopni, csalni, gyilkolni kell is!»; majd a bűnös

örömök ördöge: «Elj a bűnnek s meglásd, boldog leszesz!» Ezek az ördögök rád is támadhatnak, de milyen jó, hogy az Úr Jézus a szent hitet adta neked: a szent hit, mint valami jó angyal megmutatja neked, hogy az ördög meg akar csalni és rontani téged, a gonosz lélek megfutamodik s a szent hit elvezet téged a szentáldozáshoz; megmondja neked: «Itt van a te mennyországod, a te boldogságod! Itt egyesülsz legjobb atyáddal, Jézussal!»

Alleluja!

Többször jártam valahol Sopronmegyében egy nagyon régi várban. Magas sziklahegyre épült, ahonnét majdnem az egész megyét lehet belátni. Belülről gyönyörű régi bútorokkal, törököktől elvett hadi zsákmánnyal, rengeteg sok képpel és hatalmas fegyvertárakkal van tele. Mutogatták azt a vasszéket is, amelyre ráültették azokat, akiket lefejeztek. Aztán láttuk a kardot is, amellyel a halálra itéltek fejét leütötték. Bizony, hideg borzongatás futott végig a hátunkon.

A vár udvarán óriási magas rakásokban ágyúgolyók hevernek s mellettük a régi módi ágyúk.

Különösen érdekelt azonban mindenkit a szörnyű mély kút, mely a várudvar egyik sarkában tátongott. Arról híres, hogy minden szótagot, melyet valaki belekiált, háromszor ismétel.

Ha belelőnek, akkor a puskaropogást a kútból háromszor lehet hallani. Ez ugy-e visszhang. A puskaropogásnak háromszoros visszhangja.

Lássátok gyermekek, az Alleluja is visszhang és pedig háromszoros visszhang. Csak vigyázzátok meg, hogy husvétkor és husvét után egy egész héten át a misező pap sokszor kezdi az Alleluját mondani vagy énekelni és pedig mindig háromszor. Ha egyszer belekezd, hát akkor legalább is háromszor mondja őket. Vajjon miért? Minek a visszhangja ez az Alleluja? Azt már mind sejtitek, hogy nem a puskaropogásnak. Az alleluja zsidó eredetű szó. Jelentése a következő: Istennek legyen dicséret!

Tudjátok, a husvét ünnepe örömünnep és pedig a legnagyobb örömünnep. Mennyire örülne az az árva gyermek, ha elvesztett jó édesanyját, ki őt annyira szerette, újra visszakapná! S lám, az Úr Jézust elvesztették az apostolok, a tanítványok és a hivek, amikor a zsidók őt gonoszul megölték és sírba zárták, de azután újra visszakapták, mert az Úr Jézus újra föléledt, kikelt sírjából, feltámadt. Feltámadt és többé meg sem ölhető, hanem örökké él. A világ végéig él itt az Oltáriszentségben,

hogy engem a szentáldozásban erősítsen és tápláljon. Örökké él az én drága Jézusom a mennyországban, ahol nekem is helyet készített, ahová engem is elvár halálom után. Hát nem végtelen nagy öröm ez? Bizony kimondhatatlan nagy öröm ez s azért mondja az egyház a pap ajkával annyiszor az Alleluját — Istennek legyen dicséret. A háromszoros Alleluja tehát a mi kimondhatlan benső nagy örömünknek háromszor visszhangja.

Feltámadt Krisztus e napon — Alleluja! Alleluja! Alleluja!

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Egy év!

Most februárban volt egy éve, hogy az eucharisztikus gyermekszövetség a budapesti Örökimádás templomnál megalakult. Egy év, ugy-e kis emberek, nem hosszú idő. Hiszen alig vetted észre s talán csak egy centimétert nőttél azóta. És nézd csak, milyen nagyra, milyen hatalmasra nőtt ezen rövid egy éven át a mi kedves szövetségünk:

Helység: Budapest	Tagok száma
az igazgató b. vezetése alatt	430 fiú 480 leány
főt. Knapp N. úr vezetése alatt	54
főt. Kriegs-Au Emil úr vezetése alatt	90
főt. Molnár L. úr vezetése alatt	150
főt. Hévey J. úr vezetése alatt	55
főt. Török Z. úr vezetése alatt	40
összesen	1299

Helység neve	Tagok száma	Helység neve	Tagok száma
Adony (Fejér megye)	174	Csurgó	53
Alcsút (Fejér megye)	22	Eperjes	86
Árpás (Sopron megye)	30	Érsekujvár	179
Baja	150	Felsőleszéte (Nyitra megye)	15
Bajót (Esztergom megye	66	Felsőzélle (Nyitra megye)	22
Baranya-Nagynyárád, Sátorhely (Baranya megye)	66	Hegykörcsatár (Bihar megye)	20
Bonyhád (Tolna megye)	105	Homonna	30
Csákvár (Fejér megye)	69	Királyrév (Pozsony megye)	41
		Kisvárda (Szabolcs megye)	137

Helység neve	Tagok száma	Helység neve	Tagok száma
Merczifalva (Temes megye)	65	Sopron	82
Mehádia	11	Szepesolaszi (Szepes megye)	67
Muzsla (Esztergom megye)	47	Temesvár (főt. Kiss Gyula, Simsik J. és a szegény iskola nővérek vezetése alatt)	265
Nagymányok (Tolna megye)	77	Törökszentmiklós	278
Nagyvárad	56	Ujpest (f. Held J. vezetése alatt)	54
Nyalka (Győr megye)	43	Vágfarkasd (Nyitra megye)	121
Nagyczétény (Nyitra megye)	22	Vasvár	37
Nezsider (Moson megye)	91	Zalatna (Alsófehér megye)	27
Óbecse (Bács megye)	57	Zavar (Pozsony megye)	142
Pázmánd (Fejér megye)	9	Összesen:	2887
Rétság-Tolmács (Nógrád megye)	71		

Tíz-tizenöt helyen most alakítják meg a szövetséget.

Szepesolaszi. Köszönöm kedveseim a gyönyörű levelet. A kis Novák Mária bizony már a mennyországban lehet a jó Jézusnál.

Rétság-Tolmács. Szervusztok gyerekek! Mondjátok meg a jó esperes úrnak, hogy a kis újság díját elég negyedévenkint elküldeni.

Baranya-Nagynárád. Úgy látszik ez a huncut pósta rendetlenkedett, hogy nem kaptatok jókor újságot. Majd a körmére koppintunk.

Királyrév. Az aranyos levelek könnyeket csaltak szemembe. Menynyire örülhetett a jó Jézus nekik! Sokszor üdvözöllek benneteket!

Mohács. Üdvözlésteket gyermekeim hálásan köszönöm. Végtelenül örülök, hogy beléptek a szövetségbe. Csak legyetek kitartóak az Úr Jézus szeretetében és a buzgó szentáldozásban. Pá!

Esztergom. Isten hozott, gyermekeim, tagjaink sorában! Csak minél többen legyetek!

Budapest II. kerület és Angyalföld. Nagyon vártalak benneteket, gyermekek! Igen sokan vagyunk ám már! Majd egyszer meglátogatlak benneteket. Addig is sok buzgóságot kívánok nektek. Pá!

Érsekujvár-gimnázium. Vivát! Csak rajta fiúk! Csókol benneteket — igazgató.

Kedves tagok! Fontos kötelesség vár reátok. Márciusban és áprilisban mennek a kicsinyek az első szentáldozáshoz. A jó Jézus őket is szeretné az eucharisztikus Gyermekszövetség buzgó tagjai között látni. Azért hát semmi fáradságot ne sajnáljatok, hogy a ti kis áldozó társaitokat a mi kedves szövetségünkbe beirassátok. Nagyon kér benneteket erre az igazgató bácsi. Legyetek az Úr Jézus kis apostolai!

FESLŐ BIMBÓK

A kis Gyuszi, mint apostol.

Csöppnyi kis tömzsi fiúcska volt a kis Gyuszi. Hollófekete hosszú hajfürtjei piros kis almaarcot fogtak körül, barna, bársonyszerű szemecskéi megható ártatlansággal néztek a világba. E szemekből egy olyan lélek tekintett mindenkire, ki még nem tudta, hogy hamisság is van a világon! Az ő számára minden ember egyformán jó és nemes volt, ő határtalanul bizott bennük és e benső bizalom sugarai fénylettek oly kedvesen barna szemcsillagaiban. Mindenki szerette a kis Gyuszit és ő is szeretett mindenkit. Persze legjobban atyját és anyját, de különösen anyját! Apró, kövér karocskáival átfonta anyjuskájának soványas, szikár nyakát, aztán megcsókolta láztól piros orcáját.

— Ugy-e mamuci, te vagy a legkedvesebb nyuszika a világon? — mondogatta. Mert hát a nyuszi is igen kedves volt ám neki, amit a Jézuska hozott karácsonykor. Négy kereken járt, fényes, szürke szőre volt, nagy elálló fülei és szemei olyan furcsán meredtek a világba. De Gyuszi nem adta volna oda a félvilágért sem! Vele aludt, vele ébredt és egész nap a karján hordozta. Csak néha-néha tette le a földre és húzta maga után, de mert egyszer fölfordult a nyuszi, hát azóta nagyon sajnálta a padlóra tenni, nehogy szegény nyuszi megüsse magát!

Gyuszi mamája sokat betegeskedett, de azért nem mulasztotta el a kis fiút lehetőleg alaposan megtanítani mindarra a keresztény vallásból, amit kis buksi feje megérthetett. Igy már egész kicsi korában magába szívta az Úr Jézus iránti hitet és szeretetet. Igazán megható ájtatossággal imádkozott anyja mellett és olyan bizalommal és szeretettel nézett a szobájukban levő szent képekre, hogy aki csak látta, a meghatottságtól szinte sírni jött kedve.

Mikor hatéves korában iskolába adták, majdnem mindent tudott, ami a kis katekizmusban és bibliában foglaltatik. Szerény, kedves magaviselete ott sem változott meg és ő volt az osztály legelső, legjobb tanulója.

Igy tartott ez vagy két évig, ekkor nagy csapás érte a kis Gyuszit. Anyukája elrepült a jó Istenhez és őt itthagyta. Gyuszi már nem volt annyira tudatlan, hogy ne sejtette volna, mi a halál? Látott sokszor temetést és azt, hogy a földbe helyezik a halottat. De édesanyja arra is tanította, hogy holtunk után a másvilágra jutunk, valamint hitoktatója se

mulasztotta el a gyermek fogékony lelkét a túlvilági élet szép reménységével telíteni. Igy tudta és remélte, hogy az ő édes jó anyjukája, ki szelid és jó volt, mint egy angyal, a Jézuskához került az örök örömök helyére, de az már nem fért kis buksijába: miért ment anyuka egyedül? Miért hagyta őt itten a földön? De ekkor eszébe jutott atyja. Persze! azt kell neki vigasztalni, hiszen olyan bús! Kicsi, szerény hivatala volt apának és csakis úgy tudott annak jövedelméből megélni, hogy anyuka varrt, sokat varrt, éjjeleket varrt. Most ez a mellékjövedelem elmaradt és Nagy Antal, a szegény városi díjnok alig élhetett meg pusztán a fizetéséből. Aztán az is baj volt, hogy Gyuszinak nem volt gondozója! Cselédet fogadjon ebben a drága világban? Valami kényes, alamuszi teremtést ki sok fizetést akar, de dolgozni annál kevésbé? Mit tegyen? Mint mentőangyal érkezett meg egyetlen nővére Lujza, ki egy kisvárosi orvoshoz ment férjhez.

— Add hozzánk a kis Gyulát! — mondta Lujza asszony. Ami kis Tónikánk úgyis meghalt, helyette fölneveljük a kis Gyulát.

És ennél maradt. Gyuszi elment Kiskenderesre a nénjéhez. Amilyen bizalomteljes kedélye volt a gyereknek, még ahhoz a száraz szivű keménylelkű asszonyhoz is hozzá simult volna. De az nem akarta a bizalmaskodást.

— Nem kell a gyereket kényeztetni! Ez volt a főelve. Csak szigorúan, egyszerűen kell nevelni! Férjét, a jó Andor bácsit is így utasította, de az titokban sokszor enyelgett a kis fiúval, mikor felesége nem látta, meg nem egy almát, körtét csúsztatott a zsebébe, ha iskolába ment. Mert a néni ilyesmit nem tűrt volna meg. Csak nem neveljük föl a fiút valami torkosnak? — mondogatta. Még ez kellene! Szegény ember lesz belőle, minden fillérre szüksége lesz, nem szabad őt fölösleges kiadásokra szoktatni.

Hát hiszen a néninek igaza volt... de mégis... a felnőtt is emlékszik saját gyermekéveiből... mennyire megörült egy-egy almának vagy más kis csemegének, és nem fog követ vetni a kedves öreg doktor bácsira. Szegény pedig nem sokáig enyhíthette Gyuszi kemény sorsát, mert beteg lett és ágynak dőlt! Hüh, most lett csak szigorú a néni! Egész nap szaladgált, kiabált azon a cimen, hogy ápolja a beteget. Türelmetlen és ideges volt nagyon, a kis Gyuszi nem egyszer kikapott tőle, ha csak az ajtónyitásnál is nem vigyázott eleget. Piff-paff, csattantak a pofonok, a beteg erre nyöszörgött ágyában, de hiába. A néni nem értette meg. Hanem nagy hangon kiabált, hogy ez mégis milyen szörnyűség, beteg van a háznál és ez a gyerek mily sok zörejt csinál.

Gyuszi már alig mert a szobába jönni. Ha megtanulta a leckéjét a templomba sietett. Ott legkevésbé érezte árvaságát, elhagyatott voltát. Imádkozott a bácsiért, a néniért és órákig elbeszélgetett az Oltáriszentségben levő Úr Jézussal.

Csókoltatom mamácskámat, atyámat, kérlek mondd meg nekik Jézuskám, hogy sokszor nagyon fáj a szivem. Hiszen tudod, miért; mennyit szenvedek.

(Folytatása következik.)

Mit tett Kláver Szent-Péter-Társulata az Oltáriszentség kultuszának előmozditására Afrikában?

Nem lesz érdektelen, ha néhány adattal megvilágitjuk, hogy mit tett Kláver Szent Péter Társulata eddigelé az Úr házának ékesitésére és az Oltáriszentség tiszteletének előmozditására Afrikában.

Nem tudjuk itt elősorolni mindama helyeket, ahol *templomok és kápolnák épitéséhez* tekintélyes összegekkel hozzájárult. Mellőzni akarjuk a néger nyelveken nyomtatott *imádságos- és énekeskönyveket*, melyeket a társulat missziósajtója előállitott s amelyekből a fekete hívek a legszentebb áldozat bemutatása alkalmával dicsőitik az oltárra alászálló szentségi Istent. Csak a *templomi fölszerelésekről, egyházi ruhákról* és *fehérneműekről* óhajtunk vázlatos kimutatást nyujtani.

A társulat 18 évi fönnállása óta **templomi fölszerelésekben** a következőket küldte Afrikába: több mint 29 harangot, 16 oltárt a hozzávaló szentelt oltárkövekkel együtt, 12 szentségházat, 82 kelyhet tányérkával, 61 áldoztatókelyhet, 47 szentségmutatót, több mint 77 pár misekannácskát, 36 füstölőt tömjéntartóval együtt, 87 öröklámpát, 5 diszcsillárt, 437-nél több különféle gyertyatartót, több mint 71 oltárcsengetyűt, 43 oltárfeszületet, több mint 50 misekönyvet stb.

Egyházi ruhákból szétküldésre került: 13 mennyezet, 102 körmeneti lobogó, 3 teljes dísz-miseruha készlet, 63 palást, 1425 teljesen fölszerelt miseruha, 30 szerpapiköntös, 199 ministránsruha, 134 különféle szentségtakaró (vélum), körülbelül 850 stóla, 361 áldoztatókehely köpenyke, 602 betegellátó és másféle tarsoly, 130 oltárpárna, 370 oltárelülfüggő stb.

Az egyházi fehérneműek közül csak a közvetlenül a szentmisénél és az oltáriszentség kiszolgáltatása körül használatban levőket akarjuk fölsorolni: 670 miseing, több mint 894 karing, 460 ministránskaring, 1242 vállkendő, 635 öv, 1149 különböző oltárterítő, 183 áldoztatópad-terítő, 2568 oltár-kéztörlő, 2714 oltárabroszka (korporále), 2690 kehelyfödő (palla) és 4095 kehelytörlő stb.

Bármily tekintélyeseknek is tünjenek föl e számok első pillanatra, ha kissé elemezzük a dolgot, mégis szembeötlő, mily szegényesen van mindeddig az Úr oltáráról Afrikában gondoskodva. Mily kevés pl. a 82 kehely, a 61 áldoztatókehely, 47 szentségmutató, 50 misekönyv, amelyek közül pedig minden misszióállomásra *legalább egy*, kehely és misekönyv pedig annyi kellene, ahány miséspap van. Hát a 43 oltárfeszület, mikor szigorú előirás, hogy *minden oltáron* feszület legyen, különben nem is szabad rajta misézni. — Tudná-e valaki csak gondolni is, hogy e csekély számú tárgyból *mindenüvé* jutott, ahol égető szükség volt ilyenekre?

Az egyházi fehérneműek közül kivált a miseingek (670 drb) és a vállkendők (1242 drb) vannak aránylag alacsony számmal képviselve. A gyors piszkolódás és erős rongálódás következtében jóval tekintélyesebb mennyiségre volna szükség, hogy az igényeket ki lehessen elégiteni és a hithirdetők a legszentebb cselekményhez méltóan öltözve járulhassanak az Úr oltára elé.

Adományokat, pénzben és tárgyakban szivesen fogad el a **Kláver Szent-Péter-Társulat, Budapest Ferenciek-tere 7. III. lépcső I. em.**

Röptében a nagyvilág körül.

A szentatya lelkipásztori gondos szive. Az embereknek sűrű vándorlása más országokba vagy világrészekbe, régen alig ismert nehéz feladatokat ró a lelkipásztorok vállára. Ezren és ezren vannak idegen országokban, kik elől el van zárva a vallás vigasza és ereje, mert nem ismerik a nyelvet, melynek földjén kénytelenek kenyerüket keresni. Ma már minden művelt ország igyekszik ezen a lelki nyomoron segiteni. Nálunk a Szent-László-Társulat gondoskodik arról, hogy a kivándorlókkal lelkész is menjen s új hazájukban se legyenek kénytelenek lelküket elhanyagolni. A fontos szükséglet a pápa előtt sem maradt rejtve s atyai szive siet is a maga részéről az ügyet elősegiteni: A legelőkelőbb kongregációt — a «Congregatio Consistorialis»-t kötelezte, hogy a maga kebelében szervezzen egy alosztályt a kivándorlók lelki üdvének gondozására. Ez alosztály kötelessége leend: Keresni és szervezni mindazokat a módokat és eszközöket, amelyek a kivándorlók lelki üdvének gondozási ügyét előbbre vihetik. A Congregatio Consistorialis ezen újabb kötelessége és jogköre csak a latin szertartásúakra terjed ki. A görög szertartású katholikus kivándorlók ügyét ezentúl is a hitterjesztés kongregációja vagyis a «Congregatio de propaganda fide» kezeli.

Testvérek, kik a legméltóságosabb Oltáriszentség fátyola mögött rejtőző Isteni Fölség előtt imádással borultok le, hogy kárpótlást nyujtsatok a hitetlenség okozta bántalmakért, segitsetek gyógyitani azon sebeket is, melyektől titokzatos Teste a világ zürzavaros forgatagában hajótörött embertársaink személyében vérzik.

Segíttek, ha csatlakoztok a Szociális Missziótársulat Szeretetszövetségéhez, mely adományaitokkal lelkeket ment, jótéteményetek viszonzásául pedig elétek önti nagy védő elnökének, Prohászka püspöknek havonta megjelenő s a társulat kizárólagos tulajdonát tevő örökbecsű körleveleiben az ő nagy lelke kincseit, hogy azokból viszont a Ti lelketek gazdagodjék.

Vigyétek előre nagy vezérünk kibontott zászlaját és mentsétek a Krisztus drága vére árán megváltott lelkeket, kik Őt imádjátok. Korunk nemcsak imát és hódolatot kíván tőletek, de munkát és áldozatot is.

Társulatunk beltagjait: Slachta Margit és Kreisel Matild nővéreket, kik az osztrák fővárosban és a vonatokon körleveleinket osztják s kiknek jelvénye a Társulat kék csillagkeresztje, szives védelmetekbe ajánljuk és ez uton tudatjuk, hogy egyedül ők vannak feljogosítva jelentkezéseket elfogadni, illetőleg tagsági díjakról elismervényt adni, mely elismervényeket a Társulat bélyegzője hitelesít.

Jelentkezni lehet: Központi irodánkban (Budapest, IV., Ferenciektere 7. I.) és a fönt nevezett nővéreknél, kik a pártoló tagsági díj legcélszerűbb beküldése végett postai befizetési lapokat is adnak annak, ki azt kéri. Ugyancsak náluk vagy az irodában beszerezhetők:

1. A Szociális Missziótársulat rövid ismertetése. Irta Farkas Edith, alapítványi hölgy, elnök; ára 1 K.

2. Az élet művészete. Irta Foerster Fr. V.; fordította a Szociális Missziótársulat irodalmi bizottsága, ára 3 kor.

3. A társulat Időszaki Értesítője, ára 1 kor.[1]

Budapesten, 1912. *A Szociális Missziótársulat.*

Szeraphi lélek. Az angyalok kilenc karában a szeraphok a legelőkelőbbek, mert ők legjobban égnek Isten iránti szeretettől. A gyarló emberek sorában sem hiányoznak a szeraphi lelkek. Hiszen szent Bonaventurát ezzel a névvel tiszteli meg az egyház. Ilyen szeraphi lélekről ad hirt Bosznia, ahová egy szegény cselédleány egy szentségtartót küldött. — A bécsi eucharisztikus kongresszus gyújtotta benne lángra ezt az assziszi lelkületet, hogy magát szegénynek lássa és az Úr Jézust gazdagnak. A monstrancia 400 K értéket képvisel s bizonyára értékesebb tartója az Oltáriszentségnek, mint a dómok és kathedralisok akárhány ezreket érő monstranciája. Róla is elmondhatta az Úr Jézus azt a dicséretet, mellyel a szegény asszonyt magasztalta, aki utolsó fillérjét tette a templom pénztárba. Méltán alkalmazza a boszniai hiradás erre a megindító esetre a Megváltó szavait: Így lesznek az utolsók — az Isten országában az elsők.

[1] Nem régen jelent meg a Társulat negyedik kiadványa: a «*Probation officer*» (hivatalos pártfogó), irta Farkas Edith. Kapható a Szent-István-Társulat könyvkereskedésében (IV., Kecskeméti-utca 2.) és a Szociális Missziótársulat Nővédelmi Hivatalában (IV., Ferenciek-tere 7.)

EGYESÜLETI ÉLET.

A budapesti közp. oltáregylet februári választmányi ülése nevezett hó 10-én szokatlan nagy látogatottság mellett folyt le. Jelen voltak: Kanter Károly igazgató, őrgróf Pallavicini Edéné elnök, Maria de Jerusalem és Kiss Aladárné alelnökök, dr. Tiefenthaler József szerkesztő, továbbá Cziráky Lujza grófnő, Fejérváry Coelestin, Fellmayer Vilma, Ghyczy Ida, Pálffy Anna grófnő, Szögyény-Marich Julia, özv. báró Vécsey Józsefné és Vécsey Eszter bárónő választmányi tagok.

A jegyzőkönyv fölolvasása és hitelesítése után az igazgató fölhívja a választmány figyelmét oltáregyesületi életünk azon kiemelkedő nagy eseményére, hogy Jézus nevenapja előtt tartott szentkilenced bezárását maga a hercegprimás őfőméltósága tartotta, mely alkalomra József főherceg, Klotild, Auguszta és Erzsébet főhercegnők is megjelentek. Az illusztris vendégeket istentisztelet után az oltáregyesület nagytermében üdvözölhette az igazgató.

Örömmel értesül a választmány a kolozsvári oltáregyesület tizévi fönnállásának fényes jubileumáról. Az ezen alkalomra megjelent évkönyv tényleg gazdag működést, szorgalmas munkát és lüktető életet tár elénk. Ezután hosszas és fölötte élénk diszkurzus indult meg az oltáregyesület azon memoranduma fölött, mely jelenleg a püspöki kar előtt fekszik. Az igazgató gazdag tapasztalatai alapján meggyőző erővel tárja az úrnők elé, hogy mennyire fontos nemcsak az oltáregyesületek mindenfelé való szervezése, hanem egyházmegyei és országos központosítása. A belgiumi oltáregyletek virágzása és bámulatos munkaképessége, továbbá a németeknek ezelőtt 10—15 évvel tapasztalható dekadenciája mind arról tanuskodnak, hogy az oltáregyesületek igazán csak akkor állnak hivatásuk magaslatán, ha kellőleg központosítva vannak az egyházmegyei és országos központ útján. Reméljük, hogy a hercegprimás és a magas püspöki kar jóindulata dülőre juttatja végre a már régóta vajudó ügyet. Ezt kéri a jelzett memorandum. Az igazgató jelenti, hogy az oltáregyesület utóbb elhunyt jeles tagjaiért február hó 18-án szentmisét mond. Vele kapcsolatban a választmányi úrnők általános figyelme és érdeklődése mellett ismerteti a szentatya újabb rendelkezését a nagyböjt folyamán a halottakról mondandó szentmisékről, melyeket okvetlenül lilaszínben kell végezni s a kérdéses halottról miseima veendő. A választmány szives érdeklődését kívánja az igazgató fölkelteni, midőn jelzi a máltai eucharisztikus kongresszus rohamos közeledtét. A látogatott választmányi ülést a szokásos ima zárja be.

Oltáregyesületi közgyűlés. A besztercebányai oltáregyesület január hó 26-ikán tartotta meg rendes évi közgyűlését a helybeli róm. kath. polgári leányiskola földszinti nagy termében. A közgyűlésen, mely délután 5 órakor vette kezdetét, vagy 200 tag vett részt. Ott láttuk a helybeli katholikus úrnők szinejavát, kik majdnem kivétel nélkül odaadó, szorgalmas tagjai az egyesületnek. A vidéki fiókegyesületek képviseletében Matunák Mihály breznóbányai esperes-plebános és Felix Béla turóczremetei lelkész jelentek meg.

Szép számmal jöttek le a padkóczi és zólyomi tagok. A közgyűlést dr. Császik István igazgató nyitotta meg «Az Oltáriszentség az egyén boldogságának és a társadalmi békének kútforrása» czímű beszédével, meleg közvetlenséggel mutatva rá azokra a momentumokra, melyek az Oltáriszentséget úgy a lelkek megújhodásának, valamint ezáltal a társadalmi béke létrehozásának is eszközlőjévé teszik. Ezután következett az egyesület kiváló buzgalmú, agilis elnöknőjének, Kócsy Jánosné úrnőnek elnöknői beszámolója, amelyet gyöngélkedése miatt dr. Czeizel János tanulmányi felügyelő olvasott föl. E jelentés részletesen számol be úgy az elmult 1912. év működéséről, valamint az egyesület fönnállása óta lefolyt négy esztendő munkájáról. Számokban kifejezve 4796 kor. 70 fillért tesz ki azon tárgyak értéke, melyekkel ez idő alatt Zólyom vármegye szegény templomai megajándékoztattak, míg az egyesület úrnői által végzett kézi (himzés, varrás) munka értéke 2640 korona és 41 fillér. Beszámolt e jelentés keretében az egyesületi elnöknő a felséges uralkodó legmagasabb fővédnöksége alatt 1912. szeptember 12—16. napjain Bécsben tartott XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus sikere érdekében kifejtett munkaeredményről is, mely szerint vagy százan vettek részt az egyesület részéről ez ünnepségeken Zólyom vármegye képviseletében. Dr. Kohúth János szentszéki ülnök, városi plébános beszéde következett ezután, melyben az elnöknői beszámolónak tót nyelvű tolmácsolása után meleg szavakban köszönte meg az elnöknő és vezetése alatt dolgozó választmány fáradtságát. A közgyűlés befejezte után a tavaly szeptember közepén Bécsben tartott XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus nevezetesebb mozzanatait és «Tarzicius vértanú életét» mutatták be fölolvasás kiséretében vetítőképekben dr. Czeizel János és Szkalák Ágoston hitoktatók.

Barstaszári oltáregyesület tevékenysége és életereje valójában mintaképül szolgálhat összes oltáregyesületeinknek. A rendes tagoknak száma 1203 s az 1912-ik évre 360 korona adományt küldtek szegény templomok fölruházására. — A mult évi szentáldozások száma 12.074. Bizonyára nagy öröme telik az eucharisztikus Úr Jézusnak ennyi buzgóság és bensőség láttára. — A barstaszári hivek szintén elmondhatják szent Pál apostollal: Benne, t. i. a szentségi Úr Jézusban élünk, mozgunk és vagyunk. Szívből gratulálunk az ottani plébánosnak, ki ilyen hiveket nevel. Bonus pastor!

Az oltáregyesület halottai. Szokatlan gazdag aratása van e télen a halál őfelségének az oltáregyesület buzgó tagjai közt. Az 1912. évi deczember hó 25-ik napján hunyta le szemét *Kesztely Betti* terjesztőnő. Buzgóságának jutalmát talán már az Úr Jézusnál élvezi. Annyira szerette az Örökimádás-templomot, hogy temetése alkalmából se tudott előtte közönyösen elmenni. Itt szentelte be holttestét a szertartást végző lelkész. — 1913. január havában hunyt el *Edviné Illés Gyuláné*, ki szintén fáradhatatlan és buzgó tagja volt a terjesztőnők tiszteletreméltó gyülekezetének. — Oltáregyleti munkásságban igazán gazdag életet vágott el a halál február hónapjában, amikor *Musard Franciska* angolkisasszony adta vissza lelkét Teremtőjének. Éveken át ő volt az oltáregyesület ruhatárosa s számosan vannak az oltáregyesület mai vezetőtagjai között, kiknek lelkébe ő csepegtette az angolkisasszonyok iskolai padjain a vonzalmat és szeretetet az oltáregyesületi munkásság iránt. — Ugyancsak február hónapban hunyt el *Zichy Kray Ilona* grófnő választmányi tag is. A szentségi Jézus legyen jutalmazója minden lépéseért, melyet érte tett földi zarándoklásában! Mert igazán munkás tagja volt a választmanynak és a halála fölött érzett fájdalmat csak Isten szent akaratának tisztelete csökkenti.

Nagyheti szertartások.

(Az Oltáregyesület Örökimádás-templomában).

Virágvasárnap: Reggel 3/47-kor barkaszentelés; 7-kor szentmise szentségkitétellel. Délután 1/46-kor szentbeszéd és áldás.

Nagykedden: délután 1/46-kor utolsó áldás husvétvasárnapjáig.

Nagyszerdán: 7 órakor szentmise szentségkitétellel, utána áldás, melynek végeztével a legm. Oltáriszentség visszatétetik a tabernákulumba. Délután 1/46-kor gyászzsolozsma. Este 8-kor «Stabat».

Nagycsütörtökön: 8-kor nagymise, utána az oltárok megfosztása. A templom ezután d. u. 5 óráig zárva marad a szentsír készítése miatt. Délután 1/46-kor gyászzsolozsma; este 8-kor «Stabat».

Nagypénteken: 9-kor szertartások. Délután 1/46-kor dr. Vass József mond szent beszédet, utána gyászzsolozsma; este 8-kor «Stabat».

Nagyszombaton: 9-kor szertartások. Este 6-kor feltámadás.

Szerkesztő: Dr. Tiefenthaler József.

KIMUTATÁS.

1912. november havában befolyt tagdíjak.

Berner Irma, 1 k., Berner Emmi 1 k., Berner József 1 k., Knapp Endréné 2 k., Koncz Istvánné 2 k., Knapp Konstancia 2 k., Lincz Rezső 4 k., Lincz Rezsőné 4 k., özv. Matteitesz Jánosné 40 k., Tóth Jánosné 10 k., özv. Simay Jánosné 4 k., Király Julia 8 k., özv. Pachmanny 20 k., Nagy Vezslényi Mária 2 k., özv. Horvát Veronika 2 k., özv. Korsensky Antalné 4 k., Szongod Gyuláné 6 k., Láncz Nándorné 10 k., Lengyel Lászlóné 8 k., Spularics Vilmosné 5 k., Varga Teréz 4 k., Pataki Ferenc 2 k., Cserna Anna 10 k., Fehér Lidi 1 k., Jekelfalussy Rózsi 4 k., Spitz Teréz 2 k., Kapotics Anna 2 k., özv. Balló Károlyné 3 k., özv. Timár Péterné 2 k., Sembery Miklósné 10 k., Pecha Anna 2 k., Bányay Miklósné 5 k., Seefelder Lajosné 1 k., Dergel Éva 2 k., Kumor Károly 4 k., Árkossy Károlyné 2 k., Szabados Mari 24 f., Köhl Anna 50 f., Kothen Terézia 24 f., Ottinger Irén 1 k., Ottinger Ilonka 1 k., Ottinger Nándorné 1 k., Vermes Mihályné 1 k., Szőllősy Ilona 2 k., Fórián Albert 2 k., Fejes Lina 1 k., Komjáthy Ilona 1 k., Papp Lászlóné 1 k. (Folytatjuk.)

Női kézimunkákhoz szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER

Budapest, IV., Korona-utca 4. szám.

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüstből többféle kivitelben kaphatók **Kalocsán a Rózsafüzérkészítő Háziipari Vállalatnál.** Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárék, skapuláré-érmek és egyéb kegytárgyak. **Első szentáldozási képek.** Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím:

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28a.

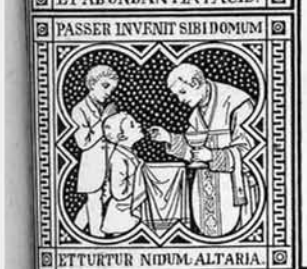

XIV. ÉVF. 1913. 4. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 « 50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 « — «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 « 50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « 50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 « 50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 « 50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 « — «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

XIV. ÉVFOLYAM. 1913. ÁPRILIS. 4. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Smeringa Antal:* Hogyan terjesszük a gyakori szentáldozást. — *Tyukoss Ev. János:* Szentóra. — Érdekes úrnapi körmenet. — A belvárosi Szentségrablás. — *Dr. Bilczewszky:* Az élet kenyere. (Folytatás). — *Timár Kálmán:* Történelmi tár. A szentmise Kalocsán kétszáz év előtt. — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. A mennyei manna. — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil.* Higyjünk az angyali kenyeret nyújtó anyaszentegyháznak! — Eucharisztikus szövetségek. — Feslő bimbók. — A kis Gyuszi, mint apostol. — Történet. — Imádságos keresztes hadjárat! — Röptében a nagy világ körül. — Irodalom. — Egyesületi élet. — Kimutatások.

Hogyan terjesszük a gyakori szentáldozást.[1]

1. A szülői házban.

Óriási a földi élethez való ragaszkodás. Ragaszkodik hozzá gazdag, szegény, előkelő és nyomorult egyaránt. A sok újévi és névnapi gratuláció is csak hosszú boldog *földi* életről zengedez.

Ha betegeskedünk, sebtiben orvos és gyógyszer után rohanunk. Ha éhezünk, minden gondolatunk az étel megszerzésére irányul. Sokszor, ha bűnös uton is, hanyatthomlok rohan az ember a mulandó javak után. Leírhatatlan a kenyérhajsza. Divatos öltözetre, drága, sokszor ártalmas ételek s italokra áhitozik a köznép is. Szóval az emberek legnagyobb része csak testének hódol. Pedig tudni kell, hogy az ember nemcsak testből, de lélekből is áll, amelynek szintúgy táplálékra és ápolásra van szüksége. Szomorú, hogy a kevésbbé fontos: a test, melynek értéke nem emelkedik, becézésben részesül. Pedig: «Por vagy és porrá leszesz».

A mai romlott társadalmi élet javításra szorul. Nemesen gondolkodó pedagógusok sokféleképen tesznek kisérletet. Minden törekvés között legbiztosabb eszköz az emberiség megjavítására a gyakori szentáldozás.

Mielőtt a terjesztés gyakorlati oldalát próbálnánk latolgatni, buzdításképen a terjesztőknek emlékezetükben felidézzük ama ismert igazságokat, melyek a szentáldozás szükségességét hirdetik.

[1] Egy buzgó *néptanitó* tanulságos sorai.

Szentáldozás révén lesz szoros értelemben véve felebarátunkká minden ember. Közerkölcsiségnek, kötelességtudásnak, engedelmességnek s mindmegannyi erénynek alapja a szentáldozásban van letéve. O lesz szomorúságunkban vigasztalás, gyengeségünkben erő, hányattatásunkban útjelző, csüggedésben buzdítás; oltalom a gonosz kívánságok mérge ellen; Isten akaratában való megnyugvást csak általa nyerhetünk. Csodálatos gyógyszer ez, melyről szent Ambrus így ír: «E mennyei kenyeret mint gyógyszert élvezzük a földi gyarlóságok ellen». Kevélység, fösvénység, irigység, mértékletlenség s a többi főbűn pusztul, ahol Krisztus testét áldozzák. Mert Ő tisza, alázatos, türelmes adakozó, 40 napig böjtölt, epével itattatott s mindezt a szentáldozásban leikünkbe sugározza át.

Az Úr megáldá Obodedomot, kinél a zsidók frigyszekrénye három hónapig tartatott. Téged is megáld, ha hajlékot nyujtasz lelkedben szent Fia testének. A szentáldozás mérhetetlen áldások forrása, melyet az Isten mindenhatósága, bölcsesége és gazdagsága nyujthatott.

A régi keresztények átértették Krisztusnak hivó szavát s naponként táplálták lelküket angyalok kenyerével, melyet oly szükségletnek tartottak, akárcsak a testi táplálékot. A vértanúk ezen útravalóval bátran léptek kínzóik elé. A jelenkor embere is akkor, legnagyobb veszedelmek közepette, fölkiálthat: «Ha Isten velünk, ki ellenünk?»

Aranyszájú szent János szerint: Krisztus vére szépséget és nemességet ad a léleknek s elejét veszi, nehogy elgyengüljön». Szent Tamás így szólt gyakran: «Kétféle embereknek van szükségük a gyakori szentáldozásra, t. i. tökéleteseknek és a tökéletleneknek. A tökéleteseknek, hogy tökéletességben megmaradjanak, tökéletleneknek pedig, hogy tökéletességre jussanak».

Első elengedhetetlen föltétel a gyakori szentáldozásra szoktatásnál, hogy a vezető, illetve kezdeményező, a ténykedés magasztosságához képest a helyzet magaslatára emelkedjék. Kutasson, tudakozódjék, olvasgasson, kérve Isten malasztját, hogy fáradságát siker koronázza. Mert, ha a vezér jó, a sereg is jó lesz.

Lelkünk naponkénti táplálása a szentáldozásban a régi keresztények vallásos medrébe visszatér, ha a lelkipásztorokon kívül az atya, a tanító, az előljáró átérzi a kor szükségletét s megérti szentegyházunk látható fejének, a szentséges atyának hivó szózatát: «Vissza a gyakori szentáldozáshoz!» Különben e tekintetben mindenki lehet apostol, ha a politikai s egyéb hirek olvasása mellett vallásos dolgot is olvas és elmélkedik.

A szülők vallásossága, igazi keresztényi élete világító szövétnek gyermekük lelkivilágában. A helyes alapra könnyű az építés. Hogy pedig helyes alapot nyerjünk, a szülőket kell kioktatnunk. Ezen főfaktorokat céltudatos érintkezés által lehet ügyünknek megnyerni. Van a szülőnek

egy érzékeny húrja, melyet pengetve, alkalmassá válik tanácsaink megszivlelésére. Ez a gyermeke. Ha érdeklődést mutatunk gyermeke iránt, kedves emberünkké válik. Ki kell tehát használni a helyzetet.

A téli előadások alkalmával a beavatottak, a gyermeknevelés keretében a vallásos érzület ápolásáról szólva, nyomatékosan figyelmeztetik a szülőket, hogy gyermekeik áldozásaira éber figyelmet fordítsanak. Mert nem elég a vagyont csak megszerezni, de fontosabb azt megtartani. Különösen az anyák hivatottabbak és készebbek gyermekeik lelkivilágát irányítani, miért is ezekre fordított fáradság örvendetesebb eredményt biztosíthat.

A téli előadások tartásánál óvatosak legyünk. 5—5 előadás atyák és anyák részére elegendő. Magától értetődik, hogy az egy órai beszéd ki legyen dolgozva, példákkal illusztrálva, figyelmet megkapó. Az előadások fölváltva történjenek. Mert a nagyon sűrű tanítgatás érdekességet veszítve, közömbössé válik, különösen a férfiaknál. A további apostolkodás csak látogatások, vagy találkozások alkalmával történjék. Feltünni akarni jámborságunkkal nem vezet célhoz. Mennyi gúnynak leszkitéve ilyenkor a buzgólkodó! Lehet, hogy a gúny nem bánt, de munkásságunk eredményét hátráltatja.

Fősúlyt fektessünk a szülők oktatásánál arra, hogy főleg az *iskolából kikerült gyermekeik vallásos nevelésénél legyenek figyelmesek.* Ekkor dől el vallásos és erkölcsi irányuk.

Hogyan szokja meg a gyermek a reggeli, déli és esti imádságot? Hogyan jutott ahhoz, hogy harangszókor, vagy feszület előtt kalapot emelve, keresztet vessen? Hogy lesz tisztaság- és rendszerető? Ez mind a jó példa eredménye. Ennek gyakorlását egy percre sem szabad elhanyagolni. Szentáldozásra kényszeríteni valakit, céltévesztett dolog. Kényszer hatása alatt még megteszi a gyermek, de csakhamar elhagyja e szép szokást, amint kis szabad szél fujdogál felette. A serdülő korban levőknek nincsenek még megállapodott elveik. Olyanokká válnak ők, amilyen a környezetük. Szorosan alkalmazkodik a gyermek a családban bevett szokásokhoz, anélkül, hogy zúgolódna. Ajánljunk a szülőknek vallásos olvasmányokat, melyek a nevelésnél vezérfonálul szolgáljanak. Ha netalán egyik-másik szülő lanyhán fogná föl hivatását, az irgalmasság lelki cselekedeteinek gyakorlására kérjük föl a rokonokat, illetve a buzgóbb szomszédokat is. Ellenszegülőbb természetű gyermekek a jobbak között észrevétlenül és önkénytelenül követni fogják a jó példát.

Faluhelyen a gyakori szentáldozást meghonosítani kevesebb fáradsággal jár. Sőt a jó falusiak például szolgálnak a városiaknak is. Anyagi előnyökért a városba szolgálni menők és az Amerikába kivándorlók leginkább mulasztják el a gyakori szentáldozást, lelkük nagy hátrányára. Mivel ott nincs alkalmuk azt gyakrabban gyakorolni, lassanként elhidegülnek. Magától értetődik, hogy az ilyenek vallásos életükben megingatva,

visszatértük után nem fognak példányképül szolgálni. Nem közös érdek köt bennünket, hogy ezeket is megmentsük Istennek és hazának? A távozónak szándéka a szülőkön kívül a lelkész és az előljáró tudomására is jut. A jól nevelt gyermek távozásakor a szentségekhez is járul. Itt a lelkiatyától útravalóul bölcs tanácsokat kap követésre, hogy lelke szeplőtlenségét megvédje az idegenben.

Az előljáró a bizonyítvány s miegymás kiállításakor a többi életreval ó tanács mellett a leghathatósabb oltalmat a kisértésekben s a vallásos érzület ápolásának legfőbb eszközét: a szentáldozást, ajánlja a távozandónak. Ez dicséretére fog válni, ezzel megkedveltetí magát a nép előtt. Istennek szolgálni legfőbb és legszentebb kötelességünk. Hisz az előljáró is isteni törvények által erre köteleztetik s a haza, melynek ügyét szolgálja, szintén elvárja ezt tőle. Kötelességének tartsa az előljáróság a testileglelkileg romlottak viselkedésének szemmeltartását; a kihágásokat a törvény szigora szerint torolja meg. Ne legyen a törvény csak papirmalaszt. Akkor a többi faktorok munkája is meg lesz könnyítve.

A nyilvános népmulatságok szabályoztassanak, a 15 éven aluli gyermekekre vonatkozó törvények betartassanak. Ellenkező esetben a rossz példa szedi a maga áldozatait. Az éjszakai lődörgések és kurjongatások megakadályoztassanak. Ezek nagy kerékkötői a gyakori szentáldozásnak. A gyakran bűnbeső álszégyenből nem járul a szentségekhez; teljesen elfásul; sőt rosszaságának takargatása s hibás lelkiismeretének megnyugtatása céljából másokat is romlásba dönt.

Rá kell szoktatni a szülőket, hogy mesterségre menő gyermekeik tanácsot kérjenek pap, tanító s egyéb jóakaró egyénektől. Csak olyan mesterhez menjenek, aki nemcsak megengedi, hanem buzdítja is tanoncait a vasárnaponkinti szentáldozásra. Hála Istennek, vannak oly mesteremberek, akik tudják, hogy a gyakori szentáldozás megbizható embereket nevel.

Eszembe jutott egy igen kedves eset. Karácsonyi gyónás idején történt. Egy uri embernek a szolgája, úgy 19 éves suhanc, szintén szent gyónáshoz készült. Gyónás előtt reggel beállít urához, térdre esik, bocsánatot kér s kezet csókol neki. Az úr meglepődik s könycsepp jelentkezik szemeiben. Eszébe jutottak gyermekévei, mikor ő is hasonlóképen járult a szentségekhez. A szolgát nemcsak megdicsérte, de szép karácsonyi ajándékkal is meglepte. Ez volt — úgymond — egyike legjobb szolgáinak. Sokszor nyilatkozott, hogy a szentáldozásban nagy erő rejlik s Krisztus szelleme munkálkodik gondolkozásunkban s tetteinkben ilyenkor. Általában szabályul fölállítható: a keresztény elvektől áthatott intelligencia a közerkölcsök javítója és őre. A világiak nemes példája nagyobb vonzerővel bir. *Smeringa Antal.*

(Folytatása következik.)

SZENTÓRA.

(A második módszer szerint, melyben nincs beszéd, hanem ima és ének fölváltva.)
Szerkesztette: *Tyukoss Ev. János.*

Bevezető ének.

I. negyedóra. Nyisd meg, Uram, ajkaimat szent neved dicséretére, tisztítsd meg szivemet minden hiú és vétkes gondolattól, hogy tisztelettel, figyelemmel s áhitattal tarthassam meg e szentórát s hogy meghallgatásra találjak szent szined előtt.

Imádságomat egybekapcsolom azon isteni szándékoddal, mellyel egykor te mennyei Atyádnak dicséretet s magasztalást bemutattál — s a legszentebb Oltáriszentségben most is bemutatsz — s egybekapcsolom azon szándékkal, mellyel a szeplőtelen Szűz imádott téged, egybekapcsolom a szentséges Atya szándékával s az Oltáriszentségről nevezett társulatok jó szándékaival. Minden bűcsut is meg akarok nyerni, melyek csak nyerhetők a magam s a tisztítótűzben szenvedő lelkek javára.

Fölajánlom ezen dicséretet első sorban lelkem üdvösségéért, hogy mindig ment maradjak a halálos bűnöktől s hogy rajtam a Te legszentebb akaratod teljesüljön, hogy nap-nap után növekedjem a legméltóságosabb Oltáriszentség megismerésében és szeretetében s egykor Téged szinről-szinre az égben szemlélhesselek.

Fölajánlom ezen órát az egész Anyaszentegyházadnak javára, de különösen a mi egyházmegyénk javára; a gyermekekért, hogy ártatlanságban növekedjenek s kegyelemben és bölcsességben gyarapodjanak; az itjakért és hajadonokért, hogy minden kisértések közt állhatatosak maradjanak, jámborul és tisztán éljenek s a pályaválasztásban meg ne tévedjenek; a házastársakért, hogy békében éljenek, kölcsönösen egymásnak épülésére szolgáljanak, hogy gyermekeiket Isten Szive szerint neveljék; az öregekért és betegekért, hogy csak az örökkévalókat keressék s szenvedéseiket Isten iránt való szeretetből türelmesen viseljék; a haldoklókért, hogy győzedelmeskedjenek az utolsó harcukban; a bűnösökért, hogy megtérjenek; a világi elüljárókért, hogy hivatásuknak igazságosan és lelkiismeretesen megfeleljenek; a lelkipásztorokért, hogy apostoli módon éljenek s működjenek s a gondjaikra bizott nyájjal együtt eljussanak az örök életre; a tisztítótűzben szenvedő minden lelkekért, hogy minél előbb megszabaduljanak; végezetül az itt levő, vagy lélekben velünk egyesült minden jó lélek jó szándékainak előmozdítására, mint akikkel a Szentlélekben egyesülve, egy szívvel és szóval mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen,
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

1. A legmélyebb hódolattal imádlak, Jézus Krisztusom, ki mennyei Atyádat velünk megismertetted s nekünk, magadhoz emelt testvéreidnek is mennyei Atyánkká tetted. Kinyilatkoztatásodból ismertük meg a *teremtő gondviselést*, mely minden teremtett lények között minket, porszemnyi embereket alig kisebbé teremtett az angyaloknál, mert Istent ismerni és szeretni nemcsak képességet, de jogot és kötelességet adott, hogy a mennyei Atyának földi zarándoklásunkban s azon túl az örökkévalóságon át szerető és szeretett gyermekei legyünk...

Ezért az áldott kinyilatkoztatásért most hódolatteljesen hálálkodva, bemutatom neked a Hiszekegyben naponként hangoztatott hitemet s minden hivő kereszténynek hitvallását, melynek erősségeért, állhatatosságáért esdve, hitvalló szívvel és szóval mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen,
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

2. A legmélyebb hódolattal imádlak, Jézus Krisztusom, második isteni személy, az Atyának egyszülött Fia, mi Urunk és Istenünk! ki további kinyilatkoztatásodban megismertetted velünk *a te megváltó jóságodat is*, mellyel, mint az ősatyák mondták, miattunk, elesett emberekért és a mi üdvösségünkért leszálltál az égből, megtestesültél a Szentlélek által, emberré lettél a Szűz anyától, három évig szóval, 33-ig pedig szívvel és példaadással az Isten Fiának szent életét tanítva, leereszkedtél gyarlóságainkhoz s mint az irgalmas szamaritánus, kötözgetted sebeinket, gyógyítgattad testi, lelki bajainkat; aki megváltásunkra, hogy minket a bűntől s kárhozattól megments, a kereszt oltárán magadat értünk föláldoztad, sőt naponként is föláldozod magadat a szentmisében; aki annyira szerettél minket, hogy addig is, míg a visszaszerzett mennyországot itt kiérdemeljük s ott fenn elérhetjük, isteni szereteted isteni találékonyságával az Oltáriszentségben a világ végezetéig velünk maradtál s legszentebb Anyádat is anyánkká téve, mindnyájunkat testvérül fogadtál; ki itélni fogsz eleveneket és holtakat s megadod mindenkinek érdeme szerint az igazságos jutalmat...

Ezért az áldott kinyilatkoztatásért most hódolattal hálálkodva, hitemmel együtt bemutatom neked Tőled való, Benned bízó, Hozzád törekvő reménységemet s minden jó léleknek reménykedését, melyeknek erősségeért, állhatatosságáért esdve, gyermeki szívvel és szóval mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen,
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

3. A legmélyebb hódolattal imádlak, Jézus Krisztusom, a Szentlélekisten elküldője, a Szentháromság titkának kihirdetője, hét szentségünknek szerzője, Anyaszentegyházunk láthatatlan feje, a szentek egyességének s az örök életnek királya, ki szent kinyilatkoztatásaidban megismertetted s megosztottad velünk *a megszentelő szeretetnek adományait*, melyekben az Isten lelkét, a Te lelkedet, a Szentlélekisten kiáradását közlöd a mi lelkünkkel; amikor a keresztségben ujjászületést, a bérmálásban a pünkösdi lelket, a bűnbánat szentségében a megigazulást, a legméltóságosabb Oltáriszentségben lelkünk kenyerét, a szentkenetben a jó halál zálogát, az egyházi rendben Egyházad halhatatlanságát s a házasság szentségében a keresztény családoknak a názáreti szent családhoz való felmagasztaltatását, mindezekben mindnyájunknak megszentelődését adományozod; aki a Szentlélek kegyelmeivel szüntelen ott állsz az emberi gyarló értelemnek és jóakaratnak gyengeségei mellett, megvilágosítva, megerősítve a jóra és igazra, megtanítva, megsegítve az Isten gyermekeinek örökségére: a szent szeretet hős tetteire, áldozataira s egyedül igaz boldogságaira...

Ezért az áldott kinyilatkoztatásért most hódolatteljesen hálálkodva, hitemmel s reményemmel együtt bemutatom Neked a Tőled tanult, a Szentlélektől ébresztett és megszentelt szeretetemet is s minden jó léleknek tiszta szent szeretetét, melyeknek erősségeért esdve, a Szentlélekisten kegyelmeiből föllelkesült szívvel és szóval mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen,
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

Miatyánk. Üdvözlégy. Dicsőség. Ének:

Uram, hiszek és reménylek,
Tiszta szivből szeretlek!
Hiszem, hogy csak egy Isten van,
Kinek három személye van,
Ki a jókat jutalmazza,
Gonoszokat ostorozza.
Ezen hitben, reménységben,
Szeretetben erősíts.

II. negyedóra. 1. A legmélyebb hódolattal imádlak, minket szerető, minket nevelő Jézus Krisztusom, ki a legméltóságosabb Oltáriszentségben magad a legcsodásabb szent *engedelmességet* tanítod és gyakorlod, de tanuja és birája vagy a mi sok *engedetlenségünknek és parancsszegésünknek is*, miknek ellensúlyozására s kiengesztelésére fölajánlom neked a szent angyalok mindig kész engedelmességét s velük egyesülve mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen,
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

2. A legmélyebb hódolattal imádlak, minket szerető, minket nevelő Jézus Krisztusom, ki a legméltóságosabb Oltáriszentségben magad a legcsodásabb szent *buzgóságot* tanítod és gyakorlod, de tanuja és birája vagy a mi sok lanyhaságunknak, közömbösségünknek, miknek ellensúlyozására s kiengesztelésére fölajánlom neked a szent arkangyalok mindig lángoló buzgóságát s velük egyesülve mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen,
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

3. A legmélyebb hódolattal imádlak, minket szerető, minket nevelő Jézus Krisztusom, ki a legméltóságosabb Oltáriszentségben magad a legcsodásabb szent *alázatosságot* tanítod és gyakorlod, de tanuja és birája vagy a mi sok kevélységünknek és hiuságunknak is, miknek ellensúlyozására s kiengesztelésére fölajánlom Neked az angyali karok között minden szent Fejedelemségek, Uraságok, Hatalmasságok alázatos hódolatát s velük egyesülve mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen,
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

4. A legmélyebb hódolattal imádlak, minket szerető, minket nevelő Jézus Krisztusom, ki a legméltóságosabb Oltáriszentségben magad a legcsodásabb szent *hűséget* tanítod és gyakorlod, de tanuja és birája vagy a mi sok hűtlenségünknek és hitetlenségünknek is, miknek ellensúlyozására s kiengesztelésére fölajánlom Neked az angyali karok között különösen a szent Trónok és erősségek alázatos hódolatát s velük egyesülve mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen,
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

5. A legmélyebb hódolattal imádlak, minket szerető minket nevelő Jézus Krisztusom, ki a legméltóságosabb Oltáriszentségben magad a legcsodásabb szent *szeretetet* tanítod és gyakorlod, de tanuja és birája vagy a mi sok szeretetlenségünknek és oktalanságunknak is, miknek ellensúlyozására s kiengesztelésére fölajánlom Neked az angyali karok közt különösen a *szent Kerubok* nagy szeretetét és bölcseségét s velük egyesülve mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen,
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

6. A legmélyebb hódolattal imádlak, minket szerető, minket nevelő Jézus Krisztusom, ki a legméltóságosabb Oltáriszentségben magad a legcsodásabb szent *odaadást* és *alázatot* tanítod és gyakorlod, de tanuja és birája vagy a mi sok húzódozó, vonakodó hálátlanságunknak, miknek ellensúlyozására s kiengesztelésére fölajánlom Neked az angyali karok között, különösen a szent Szeráfok odaadó szeretetlángolásait s velük egyesülve mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen,
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

7. A legmélyebb hódolattal imádlak, minket szerető, minket nevelő Jézus Krisztusom, ki a legméltóságosabb Oltáriszentségben magad a legcsodálatosabb szent *tisztaságot és szerénységet* tanítod és gyakorlod, de tanuja és birája vagy a mi sok gyarlóságunknak s érzékiségünknek, miknek ellensúlyozására s kiengesztelésére fölajánlom Neked az angyalok dicsőséges királynéjának, a Te szeplőtelen és boldogságos Szűzanyádnak szent és buzgó áhitatát s vele egyesülve, mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen,
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

Miatyánk. Üdvözlégy. Dicsőség. Ének:

Uram, hiszlek és reménylek,
Tiszta szívből szeretlek;
Hiszem Krisztust, Isten Fiát,
A világnak Megváltóját.
Ki a mennyből alászálla
S embertestet vett magára.
Ezen hitben, reménységben,
Szeretetben erősíts!

(Folytatása következik.)

Érdekes úrnapi körmenet.

Nagyon szeretett az Úr Jézus földi életében Genezáreth taván hajózni. Ezen útjaiban rendszerint leghivebb tanítványai, az apostolok kisérték. Ilyesvalami történik esztendőnkint a felső-ausztriai Hallstatt-i tavon, ahol az úrnapi körmenet alkalmával az Oltáriszentségben rejlő Úr Jézust csónakon körülhordják. Hallstadt buzgó lakósai sokat adnak arra, hogy az Úr Jézus Úrnapkor áldásában részesíti a tó körül elterülő sóbányákat. Hiszen belőlük merítik földi megélhetésük szükségleteit. Az első úrnapi stáció Hallstadt városka piacán van Szűz Mária szobra tövében. Azután csónokokra ülnek. Az Oltáriszentséget mennyezet fedi és a papság, a városi előkelőségek, valamint a bányamunkások áhitata térdeli körül. A tó közepén van a második stáció. Mikor elolvasták az evangéliumot, a magasra emelt szentséggel áldást ad a pap. A magasztos percet kürtszó hirdeti a táják lakósainak. S nincs az a kis viskó bent a messze hegyekben, melynek lakója térdre ne borulna és ne imádná az Úr Jézust. Szivéből az a forró imádság tör elő: áldja meg a szentségi Jézus őt, családját, a tó vidékének minden lakóját és áldja meg a sóbányákat, melyekben kenyerüket keresik.

A harmadik stáció a tó túlsó partján van diszes oltár mellett. A szárazon tartott rövid kis körmenet után újra csónokba száll az áhitatos csoport imádattal körülvéve a nagy szentséget. Az utolsó stáció ismét Hallstadt városkában van.

A belvárosi Szentségrablás.

Mikor az Úr Jézust álnokul vádolták a zsidó főpap előtt, egy elvetemült kéz arcul ütötte őt. Azóta már tizenkilencszáz év mult el, de az az elvetemült kéz még most is itt van közöttünk s keresi az alkalmat, hogy újra meggyalázhassa Őt, újra pokoli gonoszsággal rátörhessen és Őt bántalmazhassa. Ez történt néhány évvel ezelőtt Kőbányán, idén pedig február 14-ik napján a belvárosi templomban. Világos nappal, míg a templom kapui zárva voltak, feltörte egy gonosz kéz a szentségházat és kiragadta onnét a szentségtartót, mely az Úr szent testét tartalmazta. Undor fogja el lelkünket, ha valaki egynéhány hatosért képes embert ölni, amikor Husz Ábrahámok néhány rozsdás krajcárért vérfürdőt rendeznek. Hát mit érez szivünk, mit mond a mi lelkünk, mikor egy szerencsétlen ember azért a hitvány kis fémértékért, mely a szentségtartóban volt, nem retteg az Úr testét megragadni, az útszélére dobni vagy sárba

Budapest-Belváros-i templom kivülről.

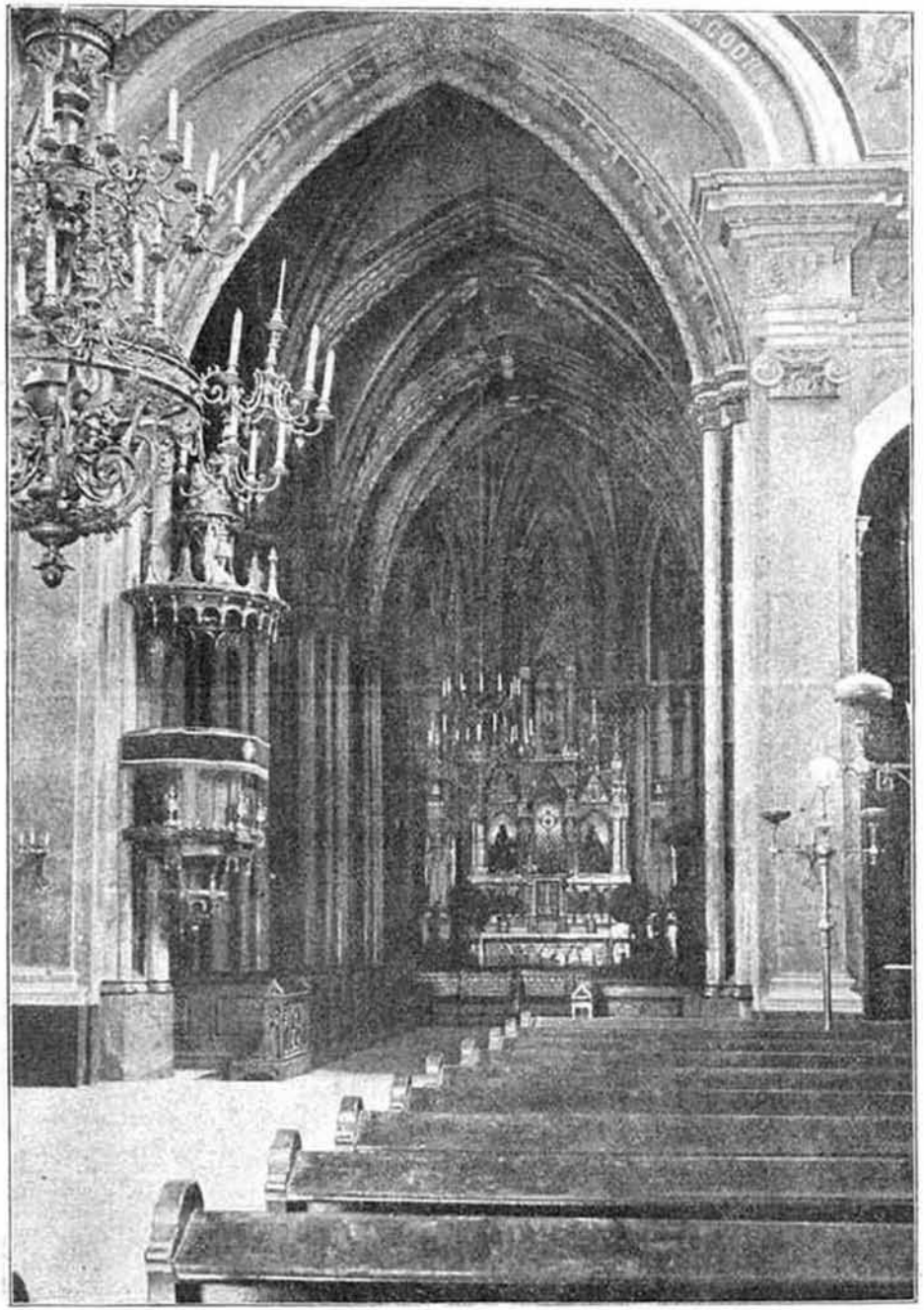

Budapest-Belváros-i templom díszes főoltára, ahonnét egy gonosz kéz az Oltáriszentséget elrabolta.

taposni? Meg is remegett a hivők szive, megborzadt az ő lelkük s siettek a gonoszságot, a judási bűnt kiengesztelni. Március első vasárnapján volt a nyilvános kiengesztelés napja. Bakács János apátplébános külön meghivókkal adta hivei és a főváros lakóinak tudtára. Folytonos imádások, tömeges szentáldozások, szentbeszédek, szentmiseáldozatok egymásutánja igyekezett a szentségi Jézus szent testén ejtett sebet gyógyítani, szomorodott szivét, mely még a bűnös betörő üdvéért is dobog, kiengesztelni és megkérlelni.

A közös szentáldozás nyolc órakor volt.

Kilenc órakor a piarista tanítórend végezte áhitatát a nagyszentség előtt. Tíz órakor, az ünnepi nagymise után, Hunkár Géza káplán mondott szentbeszédet. Az ő szivén nyilalott át legelőször a fájdalom az Oltáriszentség elrablása fölött, mert épen ő akarta a rablás napján délután a legméltóságosabb Oltáriszentséget kitenni és szine előtt a hivek nagy részvétele mellett ájtatosságot tartani. Délután 3 és 4 óra között a papnövendékek hódoltak az Eucharisztiának. Öt órakor Kánter Károly oltáregyesületi igazgató mondott óriási alkalmi beszédet.

Az Oltáriszentség egész nap ott díszlett az oltár trónusán és fogadta a buzgó hivek imáit és engesztelését. Különösen az Oltáregyesület és a reparatrix Mária-kongregáció buzgó tagjai látogatták szorgalmasan az ősi templomot, melyet erősen fenyeget a lebontás veszedelme. A belvárosi plébánia-templom Budapestnek egyik főérdekessége. A templom belső gótikus hajójának hüvös levegője Árpád-kori eredetről suttog. Ezen csúcsives hármas hajóhoz a XVIII-ik században építették hozzá az egyhajós külső templomot barokk-stilusban. Egyik oldalkápolnában a boldogságos Szűz egy ősrégi kegyképét tisztelik századok óta. Ezt is megrabolta az elvetemült kéz ékességeitől. A Szűzanya közbenjárására bizonyára sok kegyelem, sok vigasz és gyámolítás áradt ki az oltárszekrényben rejlő isteni Fiától. Mindketten csak jót tettek, csak bánatot, nyomort enyhítettek s szerényen, csendesen huzódnak meg az Erzsébet-híd hivalkodó hídfője tövében. Mégis rájuk tört a gonoszság ereje s a számtalan jóért egy újabb arculütéssel, újabb meggyalázással fizetett.

De most már a régi fényében, sőt nagyobb imádattól és hódolattól körülvéve időzik ismét az Úr Jézus a csendes oltárszekrényben. Diadallal helyezte Ot vissza az a fényes körmenet, mely a ciszterciták, premontrei és piarista papnövendékek mintegy 75 főnyi részvétele mellett a hivők ezreinek imájától kisérve az engesztelő ájtatosságokat bezárta. Szentségtartó nélkül sem maradt az Úr, mert két szegény asszony sietett filléreiből az Úr Jézusnak megrontott ékességét kétszeresen pótolni.

Bár e nagy felbuzdulás a szerencsétlen gonosztévőt is megbánásra és magábaszállásra birná!

Az élet kenyere.

Irta: *Dr. Bilczewszki J.*, érsek. Lengyelből. (Folytatás.)

II. A gyakori szentáldozás szükségessége.

Végül nem szabad megfeledkeznünk arról, amit a Szentatya annyira hangsúlyoz, hogy t. i. miként azok, kiknek jó étvágyuk van, a közönséges ételből testük számára nagyobb hasznot húznak, úgy azok, akik éhezik a szentáldozást, vagyis akik eleven hittel, forró szeretettel és vággyal közelednek a legméltóságosabb Oltáriszentséghez, lelkük számára abból több isteni erőt, egészséget merítenek, mint azok, kik az Úr testét kisebb hittel, csekélyebb szeretettel s kevésbbé forró vággyal fogadják.

Talán néhányan közületek vállukat vonogatják és úgy gondolkoznak, hogy a Szentatya új vallást hirdet, mivel ez a dekrétum, mint látjátok, sok ismeretlen tanítást tartalmaz.

Pedig nem úgy van a dolog. A pápa csak régi katholikus alapigazságokat tisztázott és az első keresztények szokásait idézte újra az emlékezetbe. «Nincs abban semmi szégyelni való — mondja Skarga, a hires szónok — hogy a hitben atyáink munkakedvéhez, lángbuzgalmához, élénk kötelességérzetéhez, jobb és tökéletesebb szokásaihoz térünk vissza. Ellenkezőleg, dicséretes visszaidézni azokat a jó szokásokat, melyek már feledésbe mentek, vagy eltüntek».

Ezenfelül nincs új egyházi parancsról szó. A IV. lateráni zsinatnak az évenkinti husvéti szentáldozásra vonatkozó rendelete kötelező erejét és jelentőségét továbbra is megtartja. *A gyakori és naponkinti szentáldozás korántsem parancs, hanem azt az Egyház mindenkinek melegen ajánlja és tanácsolja.* Annak dacára, hogy a Szentatya a gyakori és naponkinti szentáldozást annyira megkönnyítette, hogy ahhoz oly bensőséges, meleg szavakkal hív mindenkit s hogy annak óriás hasznát szemünk elé tárja, mégis akadnak olyanok, kik különféle kifogásokat használva, nehézségeket találnak ki azért, hogy ezzel mentegessék az Úr asztalánál való ritka megjelenésüket.

— Gyakori áldozás nélkül is lehet valaki jó keresztény! — halljuk sokszor. Az Egyház csak az évenkinti husvéti áldozást parancsolta meg — és ez nekem elég.

— Barátom, rosszul értelmezed az Egyház parancsát — mondja Skarga. Nem egyszer kell évenkint a szentáldozáshoz járulni, hanem évenkint *legalább* egyszer. Ne hagyjuk ki ezt a szócskát! Vajjon egyszer táplálkozol-e csak évenkint, hogy tested erősítsd? Nem, naponkint, sőt naponkint többször is. Nos, a szentáldozás, mint lelkünk eledele, annak felüdítésére, életbentartására van rendelve. Egyetlen áldozás hatása nem terjed ki egy egész esztendőre. Továbbá az isteni Megváltó nem azt mondotta: Ezt cselekedjétek évenkint egyszer az én emlékezetemre, hanem csak röviden: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Akinek szive nem érzéketlen Krisztus jótéteményei iránt, ki örömmel tartja meg emlékét, aki őt szereti, az nem vár egy esztendeig, hanem minél gyakrabban siet az Úr asztalához, mert jól tudja, hogy az Úr előtt felette kedves dolgot cselekszik.

— Nem érzem magamat méltónak, hogy az Úr testét gyakran, sőt naponkint vegyem magamhoz, vádolja magát a másik.

— Szép és dicséretre méltó, hogy méltatlanságodat beismered, de gondolj csak az isteni Megváltó végtelen kegyelmére és jóságára! Ismeri tökéletlenségedet és hibáidat. Jól ismeri a szivet, melyet ő alkotott és tudja, hogy érdemeid soha, de soha nem tesznek méltóvá teste vételéhez... De lám mégis azt mondotta: Jöjjetek és vegyétek!... Te azt mondod: Nem vagyok méltó reá. De az Úr feleli: én pedig méltóvá teszlek, különben nem pazaroltam volna rád szeretetem ajándékait. Részedről nem kell sok ahhoz, hogy vele egyesülhess. Csak az szükséges, hogy legyőzd ellenségeit. Kik azok? A bűnök, melyek őt a keresztre feszítették...[1]

— Ne mondjátok, hogy méltatlanok vagytok — kiáltja az arzi pap. Igaz, tényleg nem vagytok méltók, de reá szorultok!

— Sohasem tudom, hogy mikor vagyok ment a súlyos bűnöktől s így minduntalan gyónnom kellene.

Ha gondos lelkiismeretvizsgálat után sem tudod, vajjon halálos bűn terheli-e lelkedet, vagy sem, akkor ne félj semmitől. Lépj bátran az áldoztató rácshoz. S ami a gyónást illeti, sem Isten, sem az Egyház nem írja elő, hogy minden szentáldozás előtt gyónnod kell. Az Egyház szent tanítói azonban azt tanácsolják, hogy akik naponkint járulnak a szentáldozáshoz, gyónjanak nyolc naponkint, akkor is, ha nincs súlyos vétkük. Valóban üdvös ezt a tanácsot követni; ilyen időközökben a gyónás minden nagyobb nehézség nélkül lehetséges. De feltétlenül még ez sem szükséges; a gyónáson kívül vannak más eszközök is, amelyek megtisztítják a lelket a bocsánatos bűnöktől. Ilyenek a természetfölötti, ha mindjárt tökéletlen bánatnak fölkeltése, a Miatyánk, a szenteltvíz jámbor használata, főképen pedig maga a szentáldozás, mely lényegénél fogva eltörli a bocsánatos bűnöket. Eszerint nem követsz el bűnt, ha egy gyónás után, súlyos bűntől menten, két hétig, vagy talán még hosszabb ideig is járulsz naponkint az Úr asztalához, sőt még érdemeket szerezhetsz Isten előtt, ha néhány heti gyónásodról lemondasz, hogy felebarátaid, kik arra jobban reá szorulnak, könnyebben a gyóntatószékhez jussanak.

[1] Skarga.

— Előkészület nélkül nem szabad az Oltáriszentséget magamhoz vennem, nekem pedig nincs időm megfelelő előkészülethez — mondják ismét néhányan.

Felelet: Keresztény ember, egy kis jóakarattal találsz időt az előkészületre is. Csak kissé korábban kell felkelned, a nap folyamán jól kihasználnod az időt, ne fecséreld el és mindenekelőtt ne feledd, hogy a szentáldozáshoz legjobb előkészület az állapotbeli kötelességeink lelkiismeretes teljesítése. Erre pedig nem kell külön idő, mert a nap kötelességeink teljesítésére van adva. «Több idő nem szükséges ahhoz, hogy jók legyünk, mint ahhoz, hogy gonoszak legyünk. Nem kell több időt szentelnünk akkor, ha Istennek élünk, mint akkor, ha a világnak élünk». Ha különben valakinek kevés az ideje, de állapotbeli kötelességeit jól teljesíti, templombamenet a szentáldozáshoz való előkészület gyanánt keltse fel szivében a hit, remény, szeretetet és az Úr után való vágyakozást, hálaadó imádságát pedig hazafelé menvén, végezze el. Ha többet nem tehetne, az édes Üdvözítő ezzel is meg lesz elégedve.

— Egyelőre nem érzek áhitatot és kedvet a szentáldozáshoz; talán megjön inkább egy hónap mulva.

Ellenkezőleg; egy hónap mulva még rosszabbul lesz. Az édes Üdvözítő iránt még hidegebb és közönyösebb leszesz. Közeledjél azonnal a tűzhöz melegedni és ne mondd: fázom s azért nem megyek a tűzhöz. Miféle dőre beszéd ez! Azt mondod: addig nem megyek orvoshoz, míg egészséges nem leszek. Előbb jő a halál, mint az egészség![1]

— Nem tudom magamat elhatározni, hogy gyakrabban járuljak a szentáldozáshoz, mert azáltal nem leszek jobbá; eddigi áldozataimnak sem láttam még hasznát, kisértések épen úgy gyötörnek, gyöngeségeim, tökéletlenségeim épenúgy uralkodnak rajtam, mint azelőtt.

Nyugodj meg, kedves barátom! Minden egyes áhitattal és a kegyelem állapotában végzett szentáldozásnak megvan az üdvös hatása, ha szemmel nem is látható az. A szentségek nem irtják ki belőlünk a bűnre való hajlamot. Míg e világon élünk, botlani fogunk, csaknem naponkint és bevallhatjuk, hogy a legjobbak is rosszak némi tekintetben. Nagy eredmény már az is, hogy a szentáldozás után nem leszünk gyöngébbek és ha legalább is sulyos bűnökbe nem esünk. A bűnöktől való megszabadulás legtöbbször csak észrevétlenül, lassankint megy végbe s gyakran az egész életen keresztül tart. Még egy szent Pál, ki naponkint táplálkozott az Úr testével, sem volt képes minden kisértéstől szabadulni. Ha az isteni Üdvözítő gyakori szentáldozásod dacára sem szabadít meg a test kisértéseitől, azt csak szeretetből teszi: mivel épen szent Pállá akar tenni.

[1] Skarga.

«Naponkint hibázol — irja szent Ágoston — tehát naponkint áldozz.» Vigasztalásodra hozom fel egy másik szent szavait: «Azok, kik gyakran áldoznak, ritkábban botlanak s ha mégis elestek, könnyebben talpra állanak és a malaszttól támogatva gyorsabban gyarapodik Istenfélelmük».[1]

— Ha a szentáldozás lelki egészségünkre szolgál, utána bizonyos jóleső érzést, boldogságot, édességet kellene éreznem ezt — sajnos — nem veszem észre magamon.

Nem nyalánkságul nyujtja az Egyház az Úr testét, kedves barátom, hanem hogy tápláló kenyérül szolgáljon s hogy a szükséges erőt nyujtsa ahhoz, hogy vigyázhass Isten parancsaira. Ezenfelül, ha lelked-szived húrjait jó előkészület által felajzod, előbb-utóbb olyan szellemi boldogságot fogsz érezni, hogy ujjongásodban megerősíted e szavakat: «Ismerek napot, mely boldogabb volt első szentáldozásom napjánál, t. i. a második szentáldozásomét. Igen, van még szebb napom a második szentáldozásoménál is; ez a harmadik, negyedik s minden utána következő szentáldozásom napja».[2]

(Folyt. köv.)

TÖRTÉNELMI TÁR.

A szentmise Kalocsán kétszáz év előtt.

A KALOCSAI plébániának régi naplója érdekes képet nyujt arról, hogyan tartották meg vasárnap és ünnepnapokon a szentmisét Kalocsán a XVIII. század első negyedében. Érdemes ezeket a fakult irásokat megszólaltatni.

Vasárnapon kilenc órakor kezdődött a nagymise a plébánia-templomban Kalocsának akkoron egyetlen templomában. A nagymisére az iskolásgyermekek is fölvonultak párosával, szép rendben. A templomba érve, az egyházi évszaknak megfelelő éneket énekeltek vagy pedig közösen imádkoztak, míg a pap felöltözött s a szentmise megkezdődött. Vagy a kántor, vagy két tanuló imádkozta elő a Miatyánkot, Üdvözlégyet, Hiszekegyet, Úrangyalát s a confiteort.

A tízparancsolatot is elmondották. Amolyan felnőttek oktatása volt ez. Igen alkalmas módja annak, hogy az irástudatlan népnek emlékezetébe vésszék hitünk alapigazságait. S mily megható lehetett mindezt ártatlan gyermekek ajkáról hallani.

[1] Zaccaria M., Szent Antal. [2] P. Hermann.

A prédikáció mise közben volt, a Credo után. Ezt a szokást a kalocsai plébánosok lelkipásztori bölcsesége honosította meg. Igy kényszerítették rá a magyar szótól vonakodó illir nyelvű hiveket a magyar szentbeszéd meghallgatására. Hamarosan meg is magyarosították a bevándorolt illireket.

Különös szokásra találunk egyes ünnepnapokon a szentmise bemutatását illetőleg. Karácsonykor a hajnali mise, a helyi jellegű ünnepeken, búzaszenteléskor s néhány egyéb alkalommal úrfelmutatásig énekes nagymisét (cantatum sacrum), úrfelmutatás után pedig kismisét (lectum) tartottak. Ilyen alkalmakkor a szentmise félnyolckor kezdődött.

Hasonló szokás a középkorban s a XVI. század első felében külföldön, nevezetesen Németországban is divott.[1] Különösen a gyászmiséket tartották úgy, hogy csak úrfölmutatásig énekelte a pap s amint vége volt az úrfölmutatásnak, nyomban egy másik oltárnál kezdődött énekes gyászmise, hogy így minél több énekesmisét szolgáltathassanak a ravatalon fekvő halottnak lelkiüdvéért. Ez a szokás azonban tévedésbe ejtette a hiveket. Ugyanis amint úrfölmutatáskor véget ért az énekesmiserészlet, a hivek tódultak ki a templomból, mintha már egészen vége lett volna a misének. Ép azért az egyház mindenkor fölemelte szavát ezen szokás ellen. A német prédikátorok és hittudósok, többi közt *Pirstinger* Berthold chiemseei püspök, hevesen kikelnek ezen rossz szokás ellen. Az akkori prédikációkban igen sűrű a panasz, hogy a hivek csak félmisét hallgatnak s úrfölmutatás után kisietnek a templomból s úgy látszik mindez az imént említett szokásnak rovására irandó. S mivelhogy hasonló panasz a mi középkori prédikációinkban is megcsendül, következtethetjük ebből, hogy a panaszra okot szolgáltató helytelen szokás hazánkban sem volt ismeretlen. *Laskai* Ozsvát, a XV. század végén virágzó hirneves ferencrendi hitszónok ostorozza szentmisemagyarázatában[2] azt a szokást, hogy sokan az úrfölmutatás után elmennek a misérő. Ez az adat közvetett tanúbizonyságnak vehető, hogy a félig énekes, félig csendes mise nálunk sem volt ismeretlen fogalom.

Hogy a XVIII. századeleji kalocsai szokás honnan eredt, vajjon magyar szertartási régiség-e vagy csupán célszerűségi szempont szülte-e, azt behatóbb kutatás dönthetné el.

Timár Kálmán.

[1] Adolph *Franz:* Die Messe im deutschen Mittelalter. Freiburg i. Br. 1902. 18—19. l.

[2] Biga salutis. Sermones dominicales. Hagenau, 1498. 79. szentbeszéd N betüje alatt.

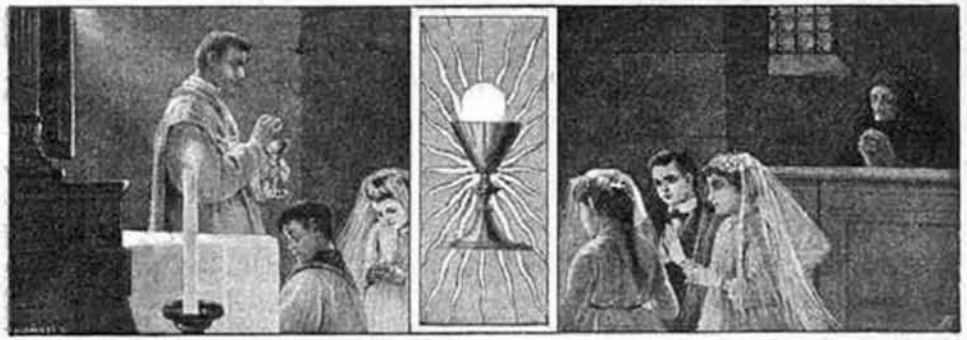

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

A mennyei manna.[1]

DIUTÁN a zsidók már másfél hónapig úton voltak az igéret földje felé, Elim városából elindulva, a város és a Sinai-hegy között elterülő nagy pusztaságba értek és csakhamar nagy éhséget kezdtek szenvedni.

És mondák Izrael fiai Mózesnek és Áronnak: «Bár inkább az Úr keze által haltunk volna meg Egiptom földjén; miért hoztatok ki minket a pusztába, hogy az egész sokaságot éhséggel öljétek meg?»

Mondá az Úr Mózesnek: «Ime, én égből adok nektek kenyeret; menjen ki a nép és szedjen, amennyi elég naponként».

És reggel a tábor körül harmat szállott vala és mikor ez befödé a föld szinét, látszik a pusztában valami apró, fehér, hasonló a földre szállt dérhez.

És mondák Izrael fiai: «Man hu? — azaz: micsoda ez?»

Mondá nekik Mózes: «Ez azon kenyér, melyet az Úr adott nektek eledelül».

Es szedték és ettek. Nevét meg mannának nevezték. Ize olyan vala, mint a mézespogácsáé.

Negyven esztendeig evék a mannát Izrael fiai, míg a lakásukra szánt földre jutottak.

Ime, k. o., a legméltóságosabb Oltáriszentség előképe. Maga az Úr Jézus is hivatkozik reá, mikor mondja: «Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannát ettek a pusztában és meghaltak. Ez a mennyből szállott kenyér, hogy aki abból eszik, meg ne haljon». (Ján. 6, 18—50.)

[1] Klett István S. J.: «Az Ur nagy kívánsága» c. művéből. Kapható: «Dunántúl» nyomda-részvénytársaság, Pécs.

Ami volt rendeltetése a mannának, ugyanaz a rendeltetése a legméltóságosabb Oltáriszentségnek; csakhogy sokkal nemesebb értelemben és a természetfölötti élet rendjében. — A manna a zsidók testi életét volt hivatva fönntartani. Az Újszövetség mannája, az égből szállott kenyér, a felsőbb, a természetfölötti életet tartja meg és gyarapítja bennünk.

Ugyan mi lett volna a zsidókból, ha Isten csodás módon meg nem könyörül rajtuk és a felhőkből nem juttat nekik életfönntartó kenyeret? De épúgy: «Ha nem eszitek az ember fiának testét és nem isszátok az ő vérét, nem leszen élet tibennetek». (Ján. 6, 53.)

Táplálni, életet adni, erőt és üdeséget önteni lelkünkbe: ez tehát a legméltóságosabb Oltáriszentség első és legfőbb hatása. Ez sajátos célja és rendeltetése, miként a természetes kenyér célja és rendeltetése a testi életnek tápot és erőt adni.

Ahol az Úr Jézus a legfölségesebb Szentségről beszél, mindenütt az élettel, a teli, üde, természetfölötti, a «bőségesebb» élettel hozza kapcsolatba.

O az «élet kenyere», az «élő kenyér», hogy aki abból eszik, «meg ne haljon». A zsidók mannát ettek a pusztában és meghaltak, de aki e kenyérből eszik, az «örökké él».

Tehát életet akar az Udvözítő a legméltóságosabb Oltáriszentségben nyujtani. De nem akármilyent. «Bőségesebb» életet akar adni. Isteni életet, a maga titokzatos, isteni életét. «Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az énbennem marad és én őbenne». (Ján. 6, 57.)

Ó, valóban bőséges, valóban isteni élet! Krisztus él az áldozóban és az áldozó él Krisztusban. Ime, mikép mondhatta az apostol: «Élek én, de nem is annyira én, mint inkább Krisztus él énbennem».

Krisztus él az áldozóban. Az ő isteni ereje tölti el, isteni szentsége ihleti, istenségének titokzatos, éltető fénye sugározza be, hatja át tagjait.

Csodálkozunk-e még az első századok hősiességén, a szüzek állhatatosságán, a hitvallók önsanyargatott életén?

Krisztus ereje éltette őket naponként, Krisztus istensége ihlette lelküket naponként. Naponként élt Krisztus őbennök és ők Krisztusban.

Ó, fölséges! Ó, erőteljes! Ó, valóban «bőséges» élet.

Mi ezzel szemben a mai keresztények nagy tömegének sápadt, erőtelen élete, kik Krisztus ereje és kenyere nélkül akarják a nagy utat az örökkévalóságba megtenni s mindössze talán egyszer járulnak az esztendőben az Úr asztalához. Mily gyér a hitük, mily halavány a reményük, mily gyenge, önző, fagyos a szeretetük! Nyomorogva vánszorognak az Isten parancsainak útján; örvendező, víg, nagylelkű istenszolgálatról szó sincs náluk. Áldozatot hozni hitük s az erényért nem tudnak.

Még élnek, még nem haltak meg egészen. De életük tulajdonkép nem is élet. Csendes sorvadozás. Élő halál. Élnek, mint él a fűszál a nyár tikkasztó melegében; mint él a gyenge fácska, ha gyökerei sziklás talajt értek; mint él a csokorba füzött nefelejts a csillogó, szines tartályban.

O, sivár! Ó, terméketlen! Ó, valóban «szűk» élet!

Pedig életük lehetne a parti rózsa viruló élete a tavasz üde pompájában, vagy a százados tölgy erőteljes élete a lankás hegyoldal napsütéses, kövér talajában. Üde, friss, viruló, vésszel-viharral dacoló, erőteljes élet. Csak gyakrabban kellene táplálkozniok az élet kenyeréből, gyakrabban és bővebb mértékben meríteniök Krisztus minden élet és erő kiapadhatatlan forrásából.

Valóban megfoghatatlan a mi nagy következetlenségünk. Egyrészt érezzük, rémülve érezzük, hogy szivünk-lelkünk aszik, sorvadoz, akárcsak a zsidók a pusztai nap égető hevében; hogy ellenálló erőnk ijesztően fogy, gyengeségünk meg nő; hogy már-már közel a pillanat, amikor talán végkép kidőlünk s a bűn és enyészet örök martaléka leszünk. Másrészt meg az Úr kioktat minket, hogy mit kelljen tennünk erőnk helyrepótlására, hogy ép e végből szerzette az imádandó isteni Szentséget. Hogy saját isteni erejével akar támogatni, saját halhatatlan életéből mintegy részt juttatni. Csak járuljunk hozzá, csak vegyük gyakran szent testét és vérét. Aki eszi e testet és issza e szent vért, az örökké él. És mi mégis vonakodunk hozzája járulni, vétlen hagyjuk az éltet, erőt adó isteni kenyeret. Inkább aszunk, inkább sorvadozunk, inkább ki-kidőlünk, a bűn terhe alatt roskadunk.

Csoda-e aztán, ha nem érezzük az istenszolgálat vigasztaló voltát, ha az Úr parancsai nekünk csak teher, csak nyűg, csak nyomasztó iga, míg a zsoltáros szavai szerint méz és édesség és öröm és világosság. «Izleljétek meg és lássátok, mily édes az Úr.»

Igen, ha megizlelnők, ha gyakran vennők szentséges testét és imádandó isteni vérét, akkor szivünk ujjongó örömérzetével tapasztalnók, mily jóságos az Úr, mily édes és vigasztaló a szolgálata.

Ne legyünk hát továbbra is ily következetlenek. Akarunk szolgálni az Istennek. Szent parancsainak útján akarunk járni a világ nagy pusztaságában. Ne feledjük el lelkünket az éltetadó kenyérrel táplálni. Nehogy mi is kénytelenek legyünk talán hosszú, szomorú bolyongás után a királyi prófétával fölsóhajtani: «Jaj nekem! hogy elfeledtem kenyeremet enni. Levágattam, mint a zörgő széna és lelkem kiszáradott».

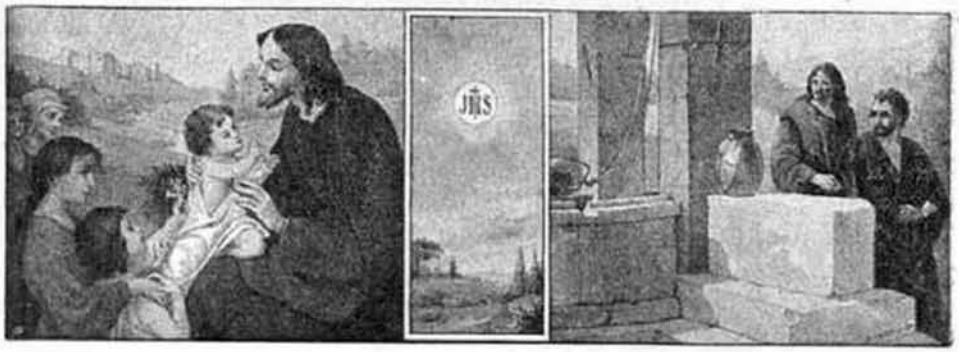

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Higyjünk az angyali kenyeret nyujtó anyaszentegyháznak!

1. Milyen bölcsen hagyta meg az Úr Isten, hogy azt higyjük, amit az anyaszentegyház ad elénk!

Ismersz bizonyára gyermeket, akinek betegségében az orvos keserű orvosságot írt elő. Talán magad is voltál már oly betegségben. Mondd csak, mikor a gyermek a keserű orvosságot megízlelte s bevenni nem akarta, ki vette kezébe az orvosságos üveget, hogy neki beadja? Úgy-e, az édesanyja s édesanyja kezéből bevette, pedig az orvosság akkor is keserű maradt, de megédesítette az édesanya jósága és szeretete! S ha a gyermek senkinek sem hinné el, hogy a keserű orvosság jó neki: édesanyjának elhiszi, bár nem tudja, miképen válik javára a gyógyszer. Miért hisz épen leginkább édesanyjának? Mert az édesanya jó hozzá. Honnan tudja, hogy anyja jó hozzá? Onnan, hogy szivesen megad mindent, ami szükséges és hasznos. Nemde az édesanya osztja ki a gyermekeknek a kenyeret, a táplálékot? S ha csak egy darabka kenyere volna, megvonná a maga szájától, hogy éhező gyermekének adhassa.

De ha ez így van, úgy az anyaszentegyház mindenesetre a legjobb édesanya. Hiszen nem is közönséges kenyeret nyujt nekünk, hanem azt, amelyről az Úr Jézus nyiltan mondta, hogy az ő szentséges teste. Mint az édesanya a házban, terített asztalhoz ülteti gyermekeit, úgy az anyaszentegyház a templomban mindennap megteríti az Úr asztalát, az angyalok kenyerét kinálja eledelül s meghívja rá összes gyermekeit.

Ezért ezt a jó lelkianyánkat szeressük nagyon s amit mond, higyjük el készségesen. Tanítása orvosság a mi szegény, beteg lelkünknek. Sokszor ugyan keserű orvosság némelyiknek, például, mikor tiltja a bűnt és tanítja, hogy van pokol; nem is lehet átérteni, fölfogni mindazt, amit tanít, például a Szentháromság titkát; de hiszen a beteg gyermek sem érti, miképen használ neki a keserű orvosság, mégis elfogadja édesanyja kezéből.

Fogadjuk el mi is mindig az anyaszentegyház tanítását; ez a jó anya nem csal meg, hiszen az édes Jézust nyujtja nekünk a szentáldozásban. Mily jó és bölcs az Úr Isten, hogy ily édességes anyával taníttat minket: könnyű az anyaszentegyháznak hinnünk, mivel a szentségi Jézust tartja kezében!

Különben is az anyaszentegyház, azaz a pápa és a püspökök, mint tanuljátok, nem maga találta ki, amit tanít, hanem a Szentirásból és a szent hagyományból veszi minden tanítását. Már pedig a Szentirás és a szent hagyomány drága nekünk, mivel Isten nyilatkoztatta ki s még drágább és kedvesebb, ha őszintén szeretjük az Oltáriszentséget. Ugyanis a Szentirásban és a szent hagyományban sokszor van szó az Oltáriszentségről; ha nem szólnának róla, nem tudnók, hogy Jézus köztünk él a kenyér külső szine alatt.

(Folyt. köv.)

Ez a kis ember itt a képen igen nagy úr ám! Neve: *Poincaré Raymund.* Most ő Franciaország legelső embere, úgy mint nálunk a király. Csakhogy ott *elnöknek* hívják. Képünk első szentáldozása idejéből való. Boldog komolyság tölti el szivét, hogy a jó Jézust magába zárhatta. Most mint nagy úr is bizonyára tisztelettel gondol arra az időre, amikor a nálánál is nagyobb urat, a királyok királyát vendégül láthatta.

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Az Eucharisztikus Gyermek Szövetség nagyobb testvérei. Kik ezek? Hát az «Ifjak Eucharisztikus Szövetsége» és «Leányok Eucharisztikus Szövetsége».» Ezek is már szépen kezdenek terjedni. Bizonyára az Eucharisztikus Gyermek Szövetség összes tagjai mindnyájan átlépnek ezekbe, ha már olyan nagyok lesznek, hogy nem illenek többé a Gyermek-Szövetségbe.

Ifjak Eucharisztikus Szövetsége van *Pozsonyban.* Ez a legrégibb és 177 tagot számlál. Mindannyian a pozsonyi katholikus királyi főgimnázium derék növendékei.

Roppant eleven és buzgó csoport van *Érsekujvárott* a főgimnáziumban. Számuk 66. *Sátoraljaujhelyen* 35 lelkes gimnazista csatlakozott a szövetséghez.

Zomborban 17 taggal indult meg a szövetség. S amilyen buzgók az ottani fiúk, bizonyos vagyok benne, hogy rövid idő alatt többen lépnek be a szövetségbe.

Muzslán is már megalakult az Ifjak Szövetsége 12 taggal. Nagy a remény, hogy még sokan fognak hozzájuk csatlakozni. Egynéhány tag van *Nagymányokon* is. Szeretném, ha többen lennének.

Leányok Eucharisztikus Szövetsége van *Muzslán.* Muzsla tehát itt sem hiányzik. Van ott Gyermek-Szövetség, Ifjak és Leányok, valamint Felnőttek Eucharisztikus Szövetsége is. Ez aztán derék község. Sok öröme telhetik bennük az Úr Jézusnak.

Törökszentmiklóson 30 tagot számlál a szövetség. S nagyon buzgók. Kisebb csoportok vannak: *Felsőleszéten, Nagymányokon és Alcsuton.*

Természetesen *Budapesten* is van már az ifjakból és leányokból csinos számú szövetség.

Üzenet! Sok helyről még egyáltalában nem kaptunk pénzt a kis ujságért. Pedig nagyon kellene, mert a nyomda nagyon drága. Inkább írják meg, hogy nem akarják a lapot.

Januári és februári kis ujság már nem kapható. Ne tessék tehát kérni. Az újra való kinyomatást nem tudjuk megfizetni.

Jámbor Kempis Tamás intelmei: *Dávid király a frigyszekrény előtt olyan nagy áhitattal dicsérte Istent: Mily nagy tiszteletre s áhitatra kell nekem és minden keresztény embernek gerjednie az Oltáriszentség színe előtt, Krisztus felséges testének vételekor?*

A szentáldozás visszatart a rossztól és megerősít a jóban.

A kis Gyuszi, mint apostol.

(Vége.)

Tehát a kis Gyuszi sokat szenvedett, mikor a bácsika beteg volt. Nem védhette többé Gyuszikát, pedig a néni igen rosszul bánt vele. Azt is tudjátok, hogy fájdalmát mindig a kis Jézusnak panaszolta el. Neki mondta el az ő nagy szomorúságát s tőle kérdezte, hogy mikép segítsen magán? Erre a kérdésre nemsokára meg is kapta a feleletet. A jó hitoktató bácsi a gyakori szent áldozásról kezdett beszélni a gyermekeknek.

— Fiaim — mondotta — áldozzatok gyakran, különösen, ha van valami nagy kívánságtok, ha szenvedtek, ha valaki bánt titeket, akkor áldozzatok! Mert az Úr Jézus az Oltáriszentségben most is az a hatalmas Isten, mint földi csodatévő életében. Előtte semmi sem lehetetlen, a sziveket oda hajlítja, ahova akarja. A betegek meggyógyulnak, a rosszak megjavulnak, a bűnösök megtérnek, ha ő akarja. Azért, ha van valakitek a rokonságban, aki gonosz és hitetlen, áldozzatok érte gyakran. Kérjétek az Úr Jézust, mikor hozzátok száll, hogy javítsa meg azt az embert, meglássátok, hogy segít.

A hitoktató úr természetesen a fiúk szüleire gondolt első sorban, mert tudta, hogy sok apa van, ki soha feléje se néz a templomnak, sőt még anya is, aki inkább szinházba vagy moziba megy, sajnos, mint a szentegyházba. De Gyuszi a nénire alkalmazta a jó tanácsot. És azontúl gyakran áldozott és ilyenkor buzgón kérte az Úr jézust, hogy lágyítsa meg a néni kemény szivét. A bácsi pedig mindig rosszabbul lett és már a végét járta.

— Fiacskám! — intette őt egyszer ágyához. — Gyere csak ide. Én már elköltözöm ez árnyékvilágból, el akarok tőled búcsuzni.

— Ó bácsikám — zokogott Gyuszi — ne menjen el. A néni olyan szigorú hozzám.

— Kedves fiam! Nem tőlem függ, hogy itt maradok-e vagy sem!?

— Tudom, bácsikám, a jó Isten adja az életet és halált. De ha már ily rosszul van, bácsikám, miért nem gyón és áldozik meg? Hiszen az Úr Isten az örök életet azoknak igérte, akik áldoznak!

A bácsi nem felelt és sokáig csak nézett-nézett maga elé. — Igazad van — szólt végre — hívd a nénit, megkérem, küldjön papért.

A néni bejött és csodálkozott férje kívánságán, mert hát az öreg minden volt életében, csak ájtatos katholikus nem. De azért elhivatta a papot és szépen földiszítette a szobát is. Fehér terítővel terítette le az asztalt, ezüst karosgyertyatartókba gyertyákat gyújtott és még virágot is helyezett az asztalra.

A bácsi elvégezte a gyónását, megáldozott és az utolsókenet megindító szentségét is reáadta a pap. Mikor mindennek vége volt, magához hivatta Gyuszit a beteg.

— Köszönöm, te kis angyal, hogy figyelmeztettél. Nélküled talán a pokolba jutottam volna!

— Hogyan, férjem szólt? — kérdezte a néni, ki ezt hallotta.

— Igen, én! És igazán kérlek, kedves feleségem, légy szerető jó anyja e fiúnak, mert megérdemli. A jó Isten a mi Tónikánk helyett küldötte nekünk.

Néhány nap mulva meghalt a jó bácsi és eltemették. A néni pedig feltünően nyugodtabb és szelidebb lett. Hiába, a halál őt is gondolkodóba ejtette! De Gyuszihoz még mindig igen szigorú volt. Egy napon a cseléd eltörte a néni legszebb lámpáját és ijedtében Gyuszira fogta, mert a gyerek is épen ott settenkedett. Gyuszi már szólásra nyitotta ajkát, hogy tiltakozzék, mikor pillantása a leány könyörgő szemével találkozott. Ekkor az Úr Jézusra gondolt, összeszorította a száját és lehajtotta a fejét.

— Ó te haszontalan! Hát így hálálod meg jóságomat. Most azonnal takarodj a szemem elől és ma nem kapsz ebédet! — kiáltotta a néni mérgesen.

Gyuszi bizony szerette a jó ennivalót és ma épen palacsinta volt. De azért nem panaszkodott, hanem csendesen kiment az udvarra, akármilyen éhes volt.

A néni ezután néhány napig egy jó szót sem szólt hozzá és az ennivalóját csak úgy oda dobta eléje. Gyuszi pedig igen szenvedett, szive fájt nagyon e szívtelen bánásmód miatt. De csak tűrt. Reggelenként azonban kétszeres áhitattal áldozott és egyre kérte az Úr Jézust, hogy segítsen, javítsa meg végre a néni kemény szivét!

Egy délután a néni a méhesben szunyókált. A cseléd nem vette ezt észre és a szomszéd kertben dolgozó kertészlegénnyel tereferélt jó hangosan.

— Aztán jó-e az a maga asszonya, Kati? — kérdezte a legény.

— Jó-e? Mint a hétfejű sárkány. Úgy félek tőle, mint a tűztől.

— Ne mondja! — nevetett a kertész, tán meg is veri magát?

— Meg bizony, hanem túljárok az eszén. Multkor is ráfogtam az úrfira, hogy ő törte el a lámpát, pedig én voltam. Aztán ő kapott ki, nem én.

— Hát ő nem mondta meg az igazat?

— Nem. Olyan jó az, mint a vaj. Pedig ebédet se kapott.

— De azért csak nem maradt éhen?

— De bizony éhen maradt, mert nekem megtiltotta erősen az asszony, hogy adjak neki valamit, meg úgyis szükösen oszt ki.

No de nagyot is ugrott a Kati, mikor egyszerre csak előtte állt a néni. Úgy a torkán akadt a szó, hogy majd megfulladt tőle.

— Ejnye, te szívtelen gonosz, te! — és még néhány cifra titulussal toldotta meg ezt a megszólítást. — Hogyan volt lelked azt az ártatlan fiút így befeketíteni előttem!

De Kati már a végét nem hallotta, ijedtében úgy elszaladt, hogy meg se állt az anyjáig és nem ment volna vissza egy világért sem a nénihez, ha tyúkkal, kalácsal is csalogatták volna.

Gyuszi pedig örvendetesen tapasztalta ettől fogva, hogy a néni megváltozott irányában. Nyájas, jó indulatú, sőt apró gyermekes hibái iránt elnéző és türelmes lett. Persze Gyuszi nem mulasztotta el ezt az Úr Jézusnak az Oltáriszentségben megköszönni.

— Már engem szeret, már hozzám jó a néni, drága Jézuskám! — mondogatta — és ezt igen, igen köszönöm, de még Hozzád is legyen jó, Téged is szeressen, arra kérlek ám.

Ezt is megérte a kis Gyuszi. Most már a hetedik osztályba jár, nagy, erős, komoly fiú, csak azok a szép kedves szelid nézésű szemei a régiek. A néni most szintén sokat jár a templomba, beiratkozott az Oltáregyesületbe is és gyakran áldozik. Gyuszit pedig úgy szereti, mintha a saját fia lenne. Igy meglágyult az ő kemény, rideg szive! Vajjon ki tette ezt? Az, aki a vizet is borrá változtatta. *Antal Margit.*

Történet

Egy anyának egyetlen gyermeke megvakult. A szegény anya kész volt gyermekéért akár meghalni, csakhogy visszakapja szemevilágát. Már összejárt minden orvost, hogy megmentse gyermekét e nagy veszedelemtől, de senki sem volt képes segíteni.

Midőn egy napon az anya gyermekével a templomban volt, az a gondolata támadt, hogy drága gyöngysort vesz és ezt föláldozza a boldogságos szűz Máriának. Igy is történt. Vett egy igen drága gyöngysort és elindult gyermekével Máriaremetére. De amint a szenthelyre mentek, útközben a gyermek egyszer csak visszakapta szemevilágát és kérdé édesanyját, hogy mik azok, amik az útszélén legelnek? Ugyebár bárányok?

Az anya nem értette gyermekét és megkérdezte, hogy mit lát és a gyermek újra kérdé: ugy-e, anyám, bárányok, amik ott az útszélén legelnek?

A boldog anya meggyőződött arról, hogy gyermeke valóban lát s örömében össze-vissza csókolta.

De abban a pillanatban megszállta a fukarság és gondolta magában: úgyis lát már gyermekem, egész fölösleges ezt a drága gyöngysort föláldozni. Sőt még a templomba sem megyünk — mondá gyermekének — mert még messze van. Megfordultak tehát és haza mentek.

Azonban még otthon sem voltak, a gyermek már megint nem látott. Bármit tartottak eléje, hogy nézze meg, azt felelé: anyám, már nem látok semmit sem.

Lám, a jó Isten próbára tette az anyát, hogy megteszi-e, amit annyira fogadott. S szegény asszony azt hitte, hogy a jó Istent meg lehet csalni. Büntetésül gyermeke sohasem kapta vissza többé szemevilágát.

Közli: *Mayer Teréz,*
a leányok eucharisztikus szövetségének tagja.

Imádságos kereszteshadjárat!

Volt a rómaiaknak egy hatalmas, nagy császárjuk, ki nagy hírnévre tett szert a világtörténelemben. Szent Ilonának fia volt, Konstantinnak hívták. Konstantinnak egy alkalommal csatát kellett vívnia egyik elkeseredett ellenfelével, a pogány Maxenciusz császárral. A csata kimenetelétől nagyon sok függött. Konstantin ellenfelének háromszorannyi katonája volt, mint neki. Isten segítsége nélkül bizony nem sokra vitte volna.

Az egyik nap este a lenyugvó nap fölött egyszerre egy hatalmas kereszt tűnt föl az égen. Mintha csak a mennyországból rajzolta volna fel valaki oda tüzes lángvonásokkal. S a kereszten e fölírás volt olvasható: *E jelben győzni fogsz!*

Fogta magát Konstantin császár és mindenüvé kereszteket csináltatott a hadilobogókra s odatűzte melléje Krisztus nevének kezdőbetűit. Aztán megütközött Maxenciussal és fényesen legyőzte. — A kereszt jelében győzött!

Ez megtörtént esemény. Ép most ülik a tizenhatszázados évfordulóját.

Az Úr Krisztusnak, az ég és föld királyának is van egy elkeseredett ellensége Afrikában. Tudjátok kicsoda? A gonosz lélek és az ő cinkostársai. Ép a mi időnkben vívnak ott is döntő csatát egymással Krisztus kisded serege és a hatalmas pogány tábor és más rossz emberek. Ezen elkeseredett csata kimenetelétől sok, nagyon sok függ. Millió s millió néger lelkének sorsa.

A hithirdetőket nem hagyja cserben az Isten. De azért segédcsapatokra is szükségük van. Ezeket toborozza minden évben Kláver szent Péter Társulata, mikor felhív az *imádságos kereszteshadjáratra.*

Keresztesvitézeket gyűjt, akik lelki fegyverrel, *ájtatos imával* segítik a győzelmet kivívni. Kis barátaim, ifjú barátnőim, háborúba menni, ahhoz ti még kicsikék vagytok. A leányoknak meg nem is mesterségük a katonáskodás. De imádkozni, ahhoz mindannyian kitűnően értetek. Imátokra biztosan hallgat az ég.

Azért álljatok be most mindannyian az Afrikáért tartandó *imádságos kereszteshadjárat* seregébe. Még édes szüleitek és ismerőseitek is tartsanak veletek. — *Április 4-től 13-ig* bezárólag ki-ki nagy áhítattal imádkozzék el naponkint *Jézus legszentebb Szivéhez az afrikai négerekért három Miatyánkot.*

Imádkozzunk győzelemért, hogy Krisztus serege Afrikában győzzön a a pogányság fölött. Imádkozzunk sikerért, hogy a hithirdetőknek sikerüljön minél jobban terjeszteniök az Isten országát.

Röptében a nagyvilág körül.

Új templomok Budapestnek! Aki a soktemplomú belvárosból nézi a fővárost, annak halvány sejtelme sincs arról a nagy templom-nyomorról, melyben Budapest katholikus népe sinylődik. Csak föl kell ülni a villanyosra és a Soroksári-út, vagy a Rákóczi-út irányában egy kirándulást tenni. Telep telepet ér. Hatalmas gyárak, óriási bérkaszárnyák, munkáslakások, uri villák váltják föl egymást. Sorban követik egymást a korcsmák és pálinkamérések; garmadával éktelenkednek a mozireklámok, itt-ott impozáns iskolaépületekkel is találkozhatunk, de templomot hiába keres szemünk. A lelki életnek emporumai hiányzanak. S a lelki kultura teljes hiánya következtében senkinek se jusson eszébe itt különb népet keresni, mint istentelent, káromkodót és erkölcstelent. Nem is kell szociáldemokratává lenni.

Mennyi kereszteletlen gyermek él ezekben a munkáscsaládokban! Új pogányság nő itt föl az Úrnak 1913-ik esztendejében. Az ezeréves katholikus Magyarország kellősközepében.

De Tertullián mondása még itt is igaz marad: Anima humana naturaliter christiana — az emberi lélek természeténél fogva keresztény. Mert ahol csak egy kissé is megveti a lábát egy lelkészség, vagy kápolna, ott mindjárt pezseg az élet, jelentkeznek a lelki finomodásnak csirái.

Meggyőződést szerezhetsz erről, ha felülsz a 65-ös villamosra és kimégy pl. Pestujhelyre. Ma már kis kápolnával egy bérházban van elhelyezve új plébániája. S mennyi fölbuzdulás fakadt ennek nyomában! A lelkészt tenyerükön hordják s bárminő áldozatra készek, csakhogy templomot kapjanak. Az úrinők önként felosztják maguk közt a templomi mosást, gondoskodnak olajról. Csak a munkabiró új plébánosnak kell teljes apostoli elszántsággal beleállni a küzdelembe s csakhamar pezsgő hitélet sugározna felénk.

Hát hiszen a közeli évek több új templomot fognak a fővárosnak adni. A Domonkos-rendieké a Thököly-úton már a befejezés stádiumában

van, innen-onnan belekezdenek a lágymányosi és tisztviselőtelepi templomok fölépítéséhez. Mindezek ügyét szivén viseli a hercegprimás. De ez csak kezdet. A fővárosnak hatalmas külvárosai még mindig szánalmas elhagyatottságban lesznek templom és lelkigondozás tekintetében. Ide kellenek sürgősen szükségkápolnák, apróbb lelkészségek, ha nem akarjuk, hogy a szegény munkásság továbbra a hitetlenség és teljes lelki eldurvultság posványában feküdjék.

Mire képes egy missió! Kapuvárott (Sopronmegyében) a nagyböjt elején 15 napos missiót tartottak a lazarista atyák a helybeli és vidéki papság jelenlétében. A missió óriási hatással volt a lelkekre. A szentbeszédeket állandóan 3—4 ezer hivő hallgatta. Vagy 9—10 ezer szentgyónást hallgattak ki és az áldozások száma elérte a 30 ezret. A hivek ájtatosságában igen szépen vett részt teljes számban a helybeli intelligencia is, urak és hölgyek egyaránt, ami igen jó hatással volt a népre.

A szent missió gyümölcseként alakulóban van a Leányok Mária-Kongregációja, a Földmíves Ifjak Katholikus Legényegylete, úgyszintén az asszonyok Szent Anna-egylete. Bár a missió csodákat művelt a lelkekkel, mégis egy-kettőre elcsitulnak annak hullámai és hatásai, ha nem siet a helybeli papság alkalmas vallásos társulatok utján a fölébredt buzgóságot állandóan ébrentartani és táplálni. Csak így lesz a missiónak maradandó hatása.

IRODALOM

Katholikusok kincsesháza. *Vallásos díszmű.* A csanádegyházmegyei hatóság jóváhagyásával közrebocsátotta *Hodács Ágost*, csanádegyházmegyei áldozópap. A diszes vászonkötésű mű (n. 4°, 682 lap) ára 16 K 50 fillér. Könyvünk először a legfontosabb hitcikkelyek magyarázatát tartalmazza, amelyekhez azután elmélkedő részek járulnak. A legkülönfélébb állapotok, életkorok számára és minden elképzelhető alkalomra szolgáló imádságoknak hosszú és bőséges magyarázatát adja a könyv, amint azt csak igen ritkán találhatjuk föl imádságos könyveinkben. Nyujtja továbbá néhány szent, közöttük a magyar szentek életrajzait is. Hasonlóképen bemutatja hazánk főbb kegyhelyeit írásban és képben. Végezetül b. e XIII. Leó és jelenleg dicsőségesen uralkodó X. Piusz pápa őszentségének életrajzát adja a pápaválasztás leirásával egyetemben. Meg vagyunk győződve, hogy ez a könyv a keresztény családoknak valóban kincsesháza lesz, amint azt cime is jelzi. Kincsesház lesz, amelyben megvan mind az, ami az embert földi pályáján támogatja és megszerzi számára az égi boldogságot. Legfőbb óhajtása a kiadónak, hogy bárha minél több csa-

lád asztalán ékeskednék e könyv és terjesztené a jót. (A díszmű «Előszavából».)

A kiadó nem kimélt fáradságot és költséget, hogy e pompás munkát minél diszesebben állítsa ki. Kétszáznál több kép ékesíti, ebből tizennyolc többszinű, önálló műmelléklet.

Hogy a díszmű megrendelését megkönnyítse Hodács Ágost lelkész, Kisiratos (Csanádm.), azt készséggel szállítja havi részletfizetésre. A megrendelt mű ára egy éven belül törlesztendő postai befizető-lap útján.

***

Szerzetes rendek és társulatok Magyarországon. *Tóth Mike* S. J. főgimn. tanár. Második kiadás. Kalocsa, 1913. — 8-adrét 248 l. Megrendelhető Kalocsán a «Hirnök» szerkesztőségénél. *Ára fűzve 2 kor. 40 fill.*, vászonkötésben 3 K 50 fill. Minthogy a munka nem csupán pontos statisztikai kimutatás, hanem főképen tájékoztató az egyes rendek és társulatok föladatáról, mostani működésük teréről és arról, hová forduljanak azok, kik szent hivatást éreznek szivükben; a mű első kiadása csakhamar elfogyott és gyakori keresése a szerzőt a második javított és kiegészített kiadására késztette.

E második kiadás papírja, nyomása és finom illusztrációi tekintetében talán még csinosabb, mint az első volt; mindannak dacára tetemesen olcsóbb.

***

Az Emberfiáról. (Krisztus-elbeszélések.) Irta *Krane Anna* bárónő. Fordította *Hodács Ágost*, lelkész. Kisiratos. (Csanádm.)

Krane Anna bárónő e könyvben az Üdvözítő földi életének részleteit dolgozta föl elbeszélések alakjában. Ragyogó tollával bebizonyította, hogy nemcsak a szent személyek és események általában, de még Krisztus személye is mennyire méltó tárgya lehet a szépirodalomnak. Tulajdonképen nem is annyira Krisztusról, mint inkább azokról a személyekről szól, akik Krisztus környezetében éltek. Ha az Udvözítő személye többé-kevésbbé mégis szerepel, Krisztus Isten-ember maradt Krane Anna tolla alatt. Az olvasó ezekben az elbeszélésekben szinte látja az isteni ragyogást, mely az Üdvözítő személyéből előtör, de azért mégis emberi részvéttel van iránta. A könyv hat elbeszélést tartalmaz: «A názáreti álomszövő», «Alfeuszfia Lévi», «A százados», «A bűnösök lakomája», «Dizmasz» és «Mária búcsúja». Az írónő a szentírás adataihoz annyi kedves vonást vegyít a sajátjából, hogy az embernek úgy tetszik, mintha újat olvasna. Szóval Krane Anna bárónőben olyan írónőt üdvözölhetünk, aki a keresztény nő szivével és a művésznő szemeivel látta meg és dolgozta fel a gazdag anyagot. Könyve keresztény módon gondolkodó köröknek bizonyára kedvelt olvas-

mányuk lesz. A 128 lapra terjedő könyv finom kiállításban fűzve 1·50 K-ért a fordító cimén rendelhető meg, de kapható bármely könyvkereskedésben is.

***

Religio. Tudományos és társadalmi folyóirat. Mint a theologiai folyóiratok nesztora gazdag és mély tudású tartalommal jelenik meg minden szombaton *dr. Hanuy Ferenc*, egyetemi tanár szerkesztésében. Előfizetési ára egész évre 12 kororna. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, IV., Duna-u. 3.

EGYESÜLETI ÉLET.

A központi Oltáregyesület lelkigyakorlatai az idén az «Örökimádás»-templomban folytak le április 11—15. között. Valóságos búcsujárás volt egész nap a templomba. A lelkigyakorlatokat dr. Vass József igazgató tartotta. Hatalmas ékesszólásával mélyen belenyult a lelkekbe. Naponként négy beszéd volt és pedig d. e. 1/210 órakor, d. u. 1/24 órakor — ez kizárólag hölgyeknek; továbbá 1/46 órakor és 8 órakor, mely utóbbi tisztára urakhoz volt intézve. A lelkigyakorlat teljesen nyilvános volt s sikerét az bizonyítja legjobban, hogy a gyóntatószékek állandóan ostrom alatt állottak. A tömeges és óriási számú áldozások, melyeket dr. Vass József osztott ki 15-én reggel 8 órakor, bizonyára legszebb jutalmát képezték óriási fáradságáért.

A gyulafehérvári központi Oltáregyesület szerény keretekben mutatja be a nagyközönségnek létezését és működését. Az egyesület tisztviselőkara jelenleg: gróf Majláth G. Károly fővédő, özv. Majláth Györgyné, özv. báró Huszár Károlyné díszelnökök, Soóthy Gyula igazgató, Ávéd Jákóné elnök, dr. Csubry Bonifácné és Korbuly Ignácné alelnökök, Bujáky Domonkos titkár, özv. dr. Szőcs Ákosné és Suhr Károlyné jegyzők, Roska Józsefné pénztáros és Fogarassy Jánosné ruhatáros.

Lelkigyakorlatok. A besztercebányai Oltáregyesületben az ez évi lelkigyakorlatok február 17—21-ik napokban tartattak meg. A lelkigyakorlatok vezetésére ismét P. Áronffy Ferenc missiós atya vállalkozott, ki naponta három szent elmélkedést tartott az egybegyült tagoknak.

A kolozsvári Oltáregyesület ritka fénnyel ünnepelte önnállásának 10 éves évfordulóját. A rövid mult is már gyönyörű jelent teremtett. Működése messze túlszárnyalja a fiókoltáregyesületek tevékenységét. — A jubileum központja a pazar fényű és páratlanul gazdag kiállítás, mely bőségével, szépségével és a munkák értékével méltán kelt bámulatot. A jubileumot egy kis évkönyv örökíti meg, amely különféle jelentéseket és kimutatásokat tartalmaz. Remek fölvételeket találhatunk a kiállításról, továbbá az oltáregyesület kitünőségeinek arcképével is találkozunk. Mindig is öröm tölti el bensőnket, ha az Eucharisztia tiszteletének és gondozásának jeleit látjuk valahol. Ép azért sietünk most is örömmel üdvözölni a jubiláris kolozsvári egyesületet és kívánjuk, hogy még sokat tehessen az Eucharisztia érdekében!

KIMUTATÁS.

1912. november havában befolyt tagdíjak.

Krizsák Andrásné 1 k., Almássi Zsuzsi 1 k., Jeszenszky Róza 1 k., Takács Ilona 1 k., Dabay Paula 1 k., Stefán Anna 1 k., Bálint Ernőné 4 k., Kostka Irén 4 k., Ámán Jánosné 2 k., Báthory Ivánné 4 k., Jordán Ferencné 4 k., Szelke Józsefné 4 k., Wederber Józsefné 2 k., Picke Józsefné 3 k., Fekete Emerencia 2 k., Sziver Luiza 1 k., Brankner Veron 2 k., Fok Ferencné 1 k., Fok Mariska 1 k., Fok Emma 1 k., Ottinger Károlyné 1 k., Ottinger Lajoska 1 k., Murmann Alexandra 14 k., Kampf Karolina 30 f. Keszter Erzsébet 24 f., Bartel Erzsébet 24 f., Ruz Róza 24 f., Wetzer Erzsébet 24 f., Bartinszky Mari 40 f., Seffer Juli 40 f., Keller Magdal 30 f., Hegedüs Mari 24 f., Pozsgai Klára 24 f., Gombár Ilona 24 f., Mucik Ignác 50 f., Mucik Róza 50 f., Wetten Anna 24 f.; Hubert Magda 24 f., Balogh Györgyné 60 f., Lindner Mari 24 f., Kubis Anna 4 k., Danzer Alojzia 2 k., Kasch Györgyné 1 k., Király Rozina 1 k., Kőszeghy Vendelné 24 f., Holló Györgyné 2 k., özv. Roth Emilia 1 k., Stowasserné 1.40 k., Hoferné 2 k., Weiss Irén 1 k., özv. Richter Nándorné 1 k., Bezetei Márton 2 k., Szabó Kálmánné 10 k., Szlimák Irma 5 k., Durai Julianna 2 k., Kukuk Katalin 2 k., Deteki tagoktól 32·90 k., Géczy Teréz 1 k., Bodnár Izabella 2 k., Papp Irén Szarvas 24 f., Brandstätter Mária Pozsony 2 k., özv. Viktor Józsefné 1 k., Keresztényi Józsefné 40 f., Köberlink Róza 30 f., Izolmuss Julia 60 f., Dix Vilmos 24 f., Dix Anna 24 f., Török Hermin grófnő 4 k., Aszósi tagoktól 14 k., Sződe Apollónia 4 k., Jurán Gizella 4 k., Hegedüs Gizella 2 k., Strémi tagoktól 35·60 k., Felsőlendvai tagoktól 45·40 k., Somogytaszári tagoktól 26·68 k., Vincze Mária 60 f., özv. Eckhardt Károlyné 1 k., Stankovics Mihályné 2 k., Liptószentmiklósi tagoktól 50 k., Petes Antalné 5 k., Lesso Anna 24 f., Balázs Terézia 24 f., Szegner Paulin 24 f., Garbicek Terézia 24 f., Csecsek Mária 6.28 k., Kun Terézia 2 k., Winkler Erzsébet 1 k., Kramarik Carola 1., Kiss Józsefné 1 k., Kassai tagoktól 70 korona.

Kimutatás a budapesti Központi Oltáregyesület által 1912-ben ajándékozott tárgyakról.

Esztergom főegyházmegyében: Dercsika 1 viola, 1 fehér kazula; Aszós 2 oltárterítő; Nagy-Czétényi (Nemes Panne Félia) 1 ünn. fehér kazula, 1 pluviale; Hely-

ben I. Maglódi-uti kápolna 1 vörös kazula ; Tardoskedd zárda 1 fehér kazula, 1 fekete kazula ; Köpösd 1 fehér-, 1 vörös kazula, 2 alba és cingulum, 2 vörös ministerruha, 2 ministering, 1 karing, 1 ciboriumköpenyke ; Palást 1 kehely, 1 alba, 1 karing, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo ; Helyben Damjanich-u. főgimn. 1 fekete, 1 piros kazula ; Barsbese 1 ünn. fehér kazula, 1 fekete kazula, 2 alba, 2 vállkendő, 1 karing, 6 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo ; Zsitvaapáti (Ebedec filia) 1 szentségtartó ; Nemcsény I. 1 ünnepi vörös kazula, 1 burza, II. Nagyvezekény filia 1 fekete kazula, 1 burza, III. Kisvezekény filia 1 fekete pluviale, IV. Valkóc filia 1 pacificale, 1 velum ; Vámos Mikola 1 zöld kazula, 1 pacificale ; Bars Alsóvárad 1 zöld kazula, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo ; Nyitrabajna 1 ünn. fehér kazula, 1 viola kazula, 1 stólavédő ; Nagykereskény I. 1 fehér ünn. kazula, 6 corporale, 12 purificatorium, II. Hontkiskér filia 1 füstölő, 1 karing, 1 velum, 12 lavabo, 6 vállkendő ; III. 1 öröklámpa, 1 olajtartó ; Felsőtúr 1 fehér, Barstaszár I. 1 vörös, 1 viola kazula, 4 viola, 4 fekete ministerruha, 4 ministering, II. Barskisfalu filia 2 oltárpárna, 1 alba, 1 karing, 1 felső, 2 alsó oltárteritő ; Helyben Irgalomház 1 ünn. fehér kazula ; Albár 1 fehér, 1 vörös kazula ; Helyben Ráday-utcai gimn. 1 viola pluviale ; Vámosladány 1 szentségtartó, 1 ünnepi fehér kazula, 1 fehér pluviale, 3 vállkendő, 3 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo ; Csáb 1 kehely, 2 alba, 1 ünn. fehér kazula, 1 velum, 4 vállkendő, 4 corporale, 6 lavabo, 6 purificatorium,; Szent Mihályúr 1 tabernaculum, 1 készlet kánontábla, 6 gyertyatartó, 1 kehely, 1 pár ámpolna, 1 fehér, 1 fekete kazula, 1 fehér-, 1 fekete pluviale, 2 alba, 2 oltárteritő ; Helyben VIII. ker. főgimn. 1 kehely, 1 miszszálé, 1 fehér kazula, 1 viola kazula ; Szimő 1 fehér kazula,; Ógyalla 1 fehér kazula, 1 fehér, 1 fekete pluviale, 1 alba, 1 karing, ; Helyben Erzsébet-kórház 1 fehér pluviale, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo ; Helyben Jézus szent Szive-temploma 1 zöld kazula, Helyben lazaristák temploma 1 ünn. fehér-, 1 ünn. piros kazula ; Selmecbánya kórházi kápolna 1 antipendium, 1 fehér-viola stóla, 1 beteglátogató burza, 1 palla; Helyben Szt Alajos-Segélyező Társ. kápolnája 1 fekete kazula, 1 ciborium, 1 ciboriumköpenyke ; Helyben Angyalföld 1 fekete kazula ; Stomfa 1 ciborium ; Pozsony-Szentgyörgy 1 fekete kazula, 1 stóla ; Egeg 6 vállkendő, 6 corporale, 12 lavabo, 12 purificatorium.

Besztercebánya egyházmegyében : Baczur főoltárhoz való hozzájárulás ; Bajnóclaza tabernákulumhoz való hozzájárulás ; Borosznó 1 feszület, 1 csengő, lavabo ; Felsőapáti 1 füstölő, 1 tömjéntartó; Kömesmocsár 6 gyertyatartó ; Sebesér 1 kánontábla készlet, 1 kehely, 1 pulpitus ; Besztercebánya szeminárium 1 cibórium.

Veszprém egyházmegyében : Zselickislak I. 1 zöld kazula, 1 beteglátog. készlet, II. Somafa filia 1 cibórium, 1 beteglátog. készlet, 1 füstölő, tömjéntartóval ; Lábod 1 vörös, 1 fekete kazula, 1 kehely ; Somogysámson I. 1 ünn. kazula, 1 fekete pluviale, II. Sávoly filia 1 zöld kazula ; Kutas 1 fekete kazula, 1 feszület ; Borzavár 1 fehér kazula ; Csurgó (Szenta filia) 1 kehely ; Orosztony 1 fehér kazula, 1 szentelt olajkészülék, 1 szenteltvíztartó hintővel ; Bezeréd 1 kánontábla készlet 1 kétrúdas mennyezet, 1 öröklámpa ; Aka 1 vörös kazula. (Folytatjuk.)

Szerkesztő : **Dr. Tiefenthaler József.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28a.

XIV. ÉVF. 1913. 5. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 « 50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 « — «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 « 50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « 50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 « 50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 « 50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 « — «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

XIV. ÉVFOLYAM. 1913. MÁJUS. 5. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Tiefenthaler József:* Úrnap. — *Tyukoss Ev. János:* Szentóra. — *Halácsy Endre:* Édesanyám. (Költemény.) — *Dr. Saly László:* Május királynéja. — *Smeringa Antal:* Hogyan terjesszük a gyakori szentáldozást. — *Cl. Adoratrix:* Énekem Úrnap reggelén. — *Dr. Bilczewszki:* Az élet kenyere. (Folytatás). — *Gyakori szentáldozás.* Ravatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. — A gyakori szentáldozás hatása az afrikai missiókban. — Az «Örökimádás»-templom szentáldozási statisztikája. — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *dr. Szyllaba Emil.* Három-négyezeréves nyomok az Oltáriszentségről. — Eucharisztikus szövetségek. — Feslő bimbók. Fejedelmi példaadás. — Főtisztelendő igazgató úr. — Tersatto. — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Budapesti oltáregyesületi érem. — Kimutatások.

URNAP

Alacoque Margitot azzal tüntette ki az isteni Megváltó, hogy kilépett a tabernakulum, az oltárszekrény néma csöndjéből és megmutatta az emberekért lángoló szentséges szivét. — Úrnapkor is kilép az Úr Jézus a tabernakulumból. Nem csendben, némán, mint amikor a szentáldozásban lelkembe jő, hanem fénnyel, pompával, dísszel. A jó Jézus egész életét a világ végezetéig a szentély csendjében kívánja tölteni. Itt fogadja a hódolatunkat, imádásunkat. Itt akar tanúja lenni küzdelmeinknek és szenvedéseinknek. Innen hallgatja meg imáinkat és csepegtet írt a szentáldozásban sebeinkre. Az Oltáriszentségben lesz az Úr Jézus mindenben mindenünk. S ebben a munkájában nem tartja őt vissza az emberek hálátlansága, nemtörődömsége. Nem ijed meg attól se, ha egy gonosz kéz rablási szándékkal tör reá, amint nem futott meg, amikor az Olajfák hegyén elfogására jelentek meg a gonosz zsidó papok bérencei. Igazi jó barát az Úr Jézus, aki élete árán is kitart mellettünk. — Jó pásztor, aki nem hagyja el nyáját, irgalmas szamaritánus, aki mindenkor kész bajainkat gyógyítani. Folytonos és örökös áldozat az Úr Jézus az Oltáriszentségben. Áldozatul hozza érettünk külső fényét, pompáját. Áldozatul hozza isteni fenségének minden külső jelét és isteni hatalmának minden külső megnyilvánulását. A Sinai hegyen mennydörgés és villámlás közt jelent meg az Úr. Angyalok harsonája hirdette a hegy tövében levő népnek Isten nagyságát és hatalmát. — S a nép remegett és félt. — Nem mert közeledni, nem mert feléje se nézni, hanem arcra

borulva mondotta Mózesnek: beszélj te az Úristennel, mert mi meghalunk félelmünkben.

Az Úr Jézus nem ezt akarja. Igenis megkívánja Ő is, hogy térdreboruljunk előtte és megalázzuk szivünket szine előtt, mert hisz elrejtettségében és egyszerűségében is Isten Ő az ostyának leple alatt, kit hódolat és imádás illet. De nem akarja, hogy tőle remegjünk, hanem csak a bűntől; nem akarja, hogy ne merjünk feléje közeledni s tekintetünket reá vetni. — Halljuk csak, mit mondanak szent ajkai: Jöjjetek hozzám mindannyian, kik szenvedtek és terhelve vagytok és én meggyógyítlak titeket. Tárt karokkal vár bennünket, hogy szivébe zárjon, hogy gyarlóságainkban és testi-lelki bajainkban vigasztalónk és segítőnk legyen. Köztünk akar mindig időzni, mint saját maga mondotta: Ime, én veletek vagyok a világ végezetéig. Köztünk akar lenni, szivünkbe kíván jönni, hogy vigasztaljon, erősítsen és lelkesítsen. Lássátok, ezért nem jelenik meg a Sinai hegy félelmességével és külső hatalmával; ezért nem választott jelenlétének módja gyanánt valami drága kincset, hanem az egyszerű kenyérformát, melyet mindenki — szerény és gazdag egyaránt — ismer, mellyel a szentáldozás útján szivünkbe, lelkünkbe férkőzhetik. Amily egyszerű és igénytelen a kenyér szine, ép olyan némán és csendesen kíván az oltárszekrényben időzni és az áldozásnál lelkembe szállni.

De *Úrnapján* kilép a tabernakulum csendjéből és egyszerűségéből. Kilép az utcákra, fénnyel és pompával hordatja magát körül. Virágvasárnapi diadal fogadja mindenfelé; de szent arcát nem nedvesítik meg a virágvasárnapnak fájdalmas könnyei, hanem az Úrnapnak örömkönnyei. Isteni áldását osztja a világ mindanégy tájéka felé. Megáld mindenkit: a jókat, hogy jóságukban és Krisztus-szeretetükben állhatatosak maradjanak; a bűnösöket, hogy magukba térjenek és bűnbánatot tartsanak; a másvallásúakat is, hogy fölismerjék Krisztus tanításának igaz őrzőjét, megtalálják az evangéliumi igazság hajóját: a katholikus anyaszentegyházat. — Az Úr Jézus Urnapkor megáld mindenkit, amint meghal mindenkiért a keresztfán. Alkalmat ád a hivő lelkeknek, hogy hódolatukat és imádásukat ország-világ előtt nyilvánvalóvá tehessék. Kijő a falu és város utcáira, hogy mindenki lássa nagyságát és hatalmát, amellyel elrejtettsége és egyszerűsége mellett is milliók és milliók lelke fölött uralkodik.

Tegyük fényessé ezt a napot! Legyen ez a legméltóságosabb Oltáriszentség diadalnapja! Minden királynál lelkesebben és fényesebben vonuljon végig köztünk a királyok királya. Öltöztessük pompába utcáinkat, ékesítsük föl házainkat és diszítsük föl ablakainkat! Virág borítsa az Úr Jézus útját mindenfelé s szivünk szeretetének szálaiból fonjunk drága szőnyeget lépései elé! Dísz, pompa, ragyogás fogadja az Úr Jézust mindenütt, de elsősorban lelkünket hozzuk rendbe, öltöztessük a bűntelenség fényébe, hogy Úrnapján oda is bevonulhasson diadallal és örömmel, és tiszta, kegyelemtől, megszentelő malaszttól ragyogó trónust találjon lelkem lángoló szeretetének oltárán. *Tiefenthaler József dr.*

SZENTÓRA.

(A második módszer szerint, melyben nincs beszéd, hanem ének és ima fölváltva.)
Szerkesztette: *Tyukoss Ev. János.*

Bevezető ének. (Folytatás.)

III. negyedóra. 1. A legmélyebb hódolattal imádlak Jézus Krisztusom, *Te a patriarkák és próféták* vágyakozása és reménysége, ki az Oltáriszentségben többet adtál, mint amit ők remélhettek s mégis most annyi ember nem vágyódik Utánad! Azért helyettük is, fájlalva e hidegséget, s csak annál jobban vágyódom a gyakori szentáldozások után.

A ritkán és lanyhán áldozók e viselkedésének ellensúlyozására fölajánlom Neked a szent pátriarkák és próféták nagy sóvárgásait s velük egyesülve mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

2. A legmélyebb hódolattal imádlak Jézus Krisztusom, *Te az apostolok és evangélisták tanítója* vagy a világ végezetéig s mégis annyi ember nem tud eléggé hinni Benned, azért helyettük is fájlalok minden hitetlenséget s csak annál jobban akarok hinni a szent apostoloknak meggyőződésével, akikkel egyesülve mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

3. A legmélyebb hódolattal imádlak Jézus Krisztusom, *Te a vértanúk erőssége*, ki az Oltáriszentségben is a mi erősségünk, megerősítő kenyerünk akartál lenni s most mégis annyi gyenge hűségű van a szentek unokái, a vértanúk utódai között. Azért helyettük is fájlalok minden hitben és hűségben való gyengeséget s csak annál jobban akarom követni a szent vértanúk erősségét, akikkel egyesülve mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

4. A legmélyebb hódolattal imádlak Jézus Krisztusom, *Te a hitvallók világossága*, ki az Oltáriszentségben is a világ világossága vagy, mert megvilágosítod e szentségeddel a jóratörekvő gyarló embert s fájdalom, mégis annyi ember nélkülözi, kerüli a Te igaz világosságodat, azért helyettük is fájlalok minden lelki vakságot s csak annál jobban teszek hitvallást a Hiszekegyben foglalt hitigazságokról, miért is a szent hitvallókkal egyesülve mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

5. A legmélyebb hódolattal imádlak Jézus Krisztusom, *Te az újszövetség csodálatos főpapja*, ki az Oltáriszentségben magad vagy a szeplőtelen áldozat, a legszentebb főpap egy személyben; mégis annyian nem ismerik, nem becsülik eléggé a szentmise mulasztások, vagy a templomban való tiszteletlen viselkedések visszásságait s ezek ellensúlyozására és kiengesztelésére fölajánlom Neked a szent püspökök és leviták minden jámborságát, kikkel egyesülve mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

6. A legmélyebb hódolattal imádlak Jézus Krisztusom, *Te a tanítóegyház legfőbb tanítója* s a tökéletes életnek legfőbb példája, ki az Oltáriszentségben Magadat kívánod odaadni nekünk, csakhogy bűntől tiszta szívet nevelhess bennünk s mégis annyian vannak, kik parancsolataidat meg nem tartva, előtted bűnös lélekkel járnak, bűneikben hanyagul vagy makacsul megmaradnak, azért helyettük is fájlalom a tízparancsolatnak s az ötparancsolatnak minden megszegését s e tenger bűnnek ellensúlyozására és jóvátevésére fölajánlom Neked a szent egyháztanítóknak, valamint a szent szerzeteseknek és remetéknek tökéletes cselekedeteit s velük egyesülve mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

7. A legmélyebb hódolattal imádlak Jézus Krisztusom, *szűzeknek vőlegénye s minden szentek koronája*, ki a legméltóságosabb Oltáriszentségben a szent szűzességnek s az állapotbeli tisztaságnak isteni erőforrást adtál, az állapotbeli kötelességeknek pedig nevelő iskolát nyitottál. — Ó, mint fájlalom, szent Szívednek fájdalmával siratom, hogy annyian nem értik, át nem érzik a tiszta szívnek Istent látó, Istent érző

magasságait, állapotbeli kötelességeik teljesítésében pedig föl nem ismerik a tökéletes élet teljességét s mindezekhez föl nem használják kellőképen a szentáldozások fölsegítő erőforrását... Mindezen idevágó bűnöknek és mulasztásoknak ellensúlyozására s jóvátevésére fölajánlom Neked a szent szűzek és özvegyek előtted kedves erényességeit és minden szentek öröm- és bánatkönnyeit, szívbeli szent gerjedéseit, a szentek kincstárának összes érdemeit s velük és minden hozzájuk hasonló jó lélekkel egyesülve mondom:

Alleluja! Legyen áldva és imádva szüntelen,
Jézus Krisztus, én Uram és Istenem,
A legméltóságosabb Oltáriszentségben. Amen.

Miatyánk. Üdvözlégy. Dicsőség. Ének:

Uram, hiszlek és reménylek,
Tiszta szivből szeretlek!
Hiszem a Szentlélek Istent,
Aki áld és éltet mindent,
Megszentelő kegyelmével,
Az angyalok tengerével!
Ezen hitben, reménységben,
Szeretetben erősíts!

IV. negyedóra.

Jézus szent Nevéről, vagy
Jézus szent Szívéről való litánia.

ÉDESANYÁM!

Tested hideg volt, ajkad nem mozgott,
Mikor utoljára borultam rád;
S csak a szomszédok suttogták halkan:
— Szegény fiú, nincs már édesanyád.

S én a feszületre néztem,... vártam,...
Nincsen-e vigasz a számomra már?...
S a krisztusi arc beszélni látszott:
— Megtért édesanyád epedve vár!...

Halácsy Endre.

Május királynéja

Tavasznak szépséges királynéja, a virágok illatával, szines pompájával, a bőséges termést igérő lombos gyümölcsfákkal hajlongva-hódolva köszöntünk téged és azért szórunk minden virágot és lombot a lábaid elé, mivelhogy a virágok virága vagy te és mi szeretnénk a lelkünkben úgy kivirágozni és úgy megérlelődni, mint ahogyan te jársz előttünk liliomos, édes gyümölcsű szűz Mária. Áldott vagy az asszonyok között, mondjuk a szüzességedért s áldott a te méhednek gyümölcse, mondjuk a szent Fiadért. Nézünk téged, kérünk téged, hallgass meg minket.

Sok-sok lelki virágot kérünk tőled cserébe a kerti virágunkért, nálad akarunk megrakodni egész esztendőre, gyökeres virágot akarunk, telelő, évelő virágot, hogy a liliom soha el ne fonnyadjon, hogy az ibolya illata soha el ne szálljon, hogy a szobánkban és az ablakunkban minden mindig fényárban, illatárban ússzon. Ó szűz Anyánk, adj nekünk valamit a te tavaszi napsugaras, mosolygó lelkedből.

Tudjuk, kell tudnunk a lelkünk kerti mivelésének módját, hisz annyi sok tanításban volt részünk zsenge gyermekkorunk óta. Anyánk a beszéddel együtt tanított imádságra, jóságra; mire mozogni, tenni tudtunk, már a jótettet meg tudtuk különböztetni a rossztól. Hányszor hallgattuk pici, értelmes szemekkel, a lelki örömtől meghatott könnyező szemekkel a bibliai történetek sok szép tanulságát, diadalmas önérzettel mondottuk föl a káté bölcs szavait s évek multán is játszva tanultuk, szivesen jegyeztük meg az evangélium örökbecsű szavait. Nem egyszer, de százszor hallottuk a szent igazságokat és nagyon szégyenlenők magunkat, ha nem tudnók a hitünk finom lelki tartalmát. Tudjuk és mégis olyan alélt, bágyadt, száraz virág ez a mi hitbeli tudásunk, benn van az emlékezetünkben, de ezer gondolat fut át az elménken, míg egyszer egy vallásos gondolatunk is támad, tízezer fölösleges és felszines gondolatot mond ki a szánk, míg egyszer rászánjuk magunkat, hogy az Úr Jézusról is beszéljünk. Benn van a jó mag a lelkünkben, de nem akar kicsirázni. Szűz Anyánk mosolyogj ránk, kérd a kegyelem napját, a te szent Fiadat, indítsa fejlődésre a lelkünkben szunnyadó nemes gondolatokat és érzéseket, ne száradjon össze terméketlenül, ne penészedjék el a lelkünk mélyén, ne legyen gyümölcstelen prédája gonosz férgeknek az evangéliumi vetés jó magja. Hiszen a jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig kivágatik, hát az a mag mennyire elvetésre méltó, amelyik még csak ki sem zsendül a földjéből? Mi ki akarunk emelkedni a földből, magasra akarunk nőni, mint a Libanon cedrusa, vonzz bennünket, hivj, szólíts életre bennünket tavaszi kikelet jóságos királynéja.

Május királynője.

A másik, amit kérünk, hogy megismerjük az élet virágait és a halál virágait. Könnyű megizlelni az érett gyümölcsöt és itéletet mondani róla, de a fa pici csemetéi annyira hasonlítanak egymáshoz és a gyógyító füvek és a mérges füvek annyira egyformák. Minden kiidulás eleinte jónak látszik, sok gondolatunk, tervünk némi okosságot, szépséget mutat, sokszor azt hisszük, Istennek tetsző munkát végzünk, pedig csak a saját hiúságunkat elégítjük ki. Eleinte talán kissé öntudatlanul is. De ha a szűz Anyát kérdezzük meg, ő ismeri a szép lélek, a tiszta lélek minden virágát, minden fáját, neki elég rátekinteni s megmondja, van-e ez a virág az ő lelke örökszép kertjében? És irgalmatlanul ki kell azt gyomlálni, amelyik a szent Szűz lelkében föl nem található, mert a halál virága az. Ne a magunk szemének gyönyörködésével, hanem a szent Szűz tiszta szemének átható nézésével kell a lelkünket megvizsgálnunk s akkor mindig eltaláljuk a dolgok helyes értékelését. A jót mindig jónak látjuk és a kis jót, a semmi jót nem fogjuk a legjobb fölé emelni. Mennyit hibázunk azáltal, hogy a szegélyvirágot díszhelyre tesszük és sokszor az illatos rózsát zárjuk el a bimbófakasztó napsugártól. Elvesződünk egy hatodrangú jelentéktelenséggel s annak a kedveért tövestől kitépjük az elsőrendű, színpompás virágot. Nem vétkezünk, de ügyetlenek vagyunk s ügyesebbek lehetnénk, ha a szent Szűz kezére vigyáznánk.

Ahogy a természet viseli az első bűn átkát és csak fáradsággal, verejtékkel lehet belőle virágot, gyümölcsöt fakasztani, ép úgy a megromlott emberi természet is állandó gondozásra szorul, különben visszahanyatlik vadságba, műveletlenségbe. A folytonos, csüggedést nem ismerő munka az egyedüli, amellyel erényt lehet fönntartani. Szűz Mária nemcsak példát ad, hanem valósággal segít is bennünket ebben a legfontosabb fáradságunkban. A májusi ájtatosság nem egyszerű szemlélése Mária erényeinek, hanem hathatós segítség bőven áradó forrása. Anyai közbenjárása nem maradhat meghallgatás nélkül. Ha tehát őt tudjuk szeretettel, gyengédséggel, állhatatosan kérni, a többi az ő dolga lesz. Hogyan adja elő szent Fiának, mit mondjon, mit kérjen, bizzuk öreá. Mi csak legyünk állhatatosak az imádságban, ő majd állhatatos lesz a meghallgatásban.

És legyünk állhatatosak «a kenyértörésben», az Úr Jézus szent testének gyakori vételében. Szűz Mária földi s örök boldogságának egyetlen oka szent Fia közelsége volt. A bánata, a fájdalma is akkor volt legnagyobb, mikor a Fiát a keresztfán lassan, véresen elszakították tőle. Immár örökre szent Fia mellett ül és az ő boldogságának részeseivé akar bennünket is tenni. Egyelőre tehát azt óhajtja legjobban, hogy halandó életünkben sokszor fölkeressük az Oltáriszentséget és sokszor vegyünk magunkhoz az Úr Jézus szent testét, hogy mindig egyesülve legyünk szent Fiával. Ez a mi egyesülésünk nagyban megkönnyíti az ő közbenjárásának sikerét.

Május királyné-asszonya, boldogságos szűz Mária! Tanulékony lélekkel tekintünk a te lelked ezer szépségére, megfigyeljük erényeid kivirágzását, növekedését, de nem elégszünk meg a figyeléssel és a próbálgatással, azt akarjuk és azért imádkozunk és azért áldozunk állhatatosan, május folyamán, hogy Te légy a mi szivünk-lelkünk segítő, gondozó áldott királynéja. Itt a lelkünk jószándékában, minálunk hadd köszöntsünk téged, te ismered legjobban szent Fiad izlését, tetszését, mi az ő örök tavaszos menyegzőjére készülünk, öltöztess bennünket fénybe, ragyogásba, virágpompába, illatárba, szentséges szűz Mária.

Saly László dr.

Hogyan terjesszük a gyakori szentáldozást.[1]

2. Az iskolában.

(Vége.)

Most térek át az iskolára, mely áthidaló a mult és jövő között; kapocs, mely a jövő küzdelmében a mult tiszta, kedves erényeivel támogat. Az iskolában szerzettek, ha jól vésődtek be szivünkbe, második természetté válnak. Amit az ifjú megszokott, azt mint férfi is fogja gyakorolni.

Kezdődik az iskola. Ott gubbaszkodik egy lurkó, tekintete zavaros, magatartása bátortalan; alighanem kiszökhetnékje van, de nem lehet ám. Az átkozott tanulás sok gondot okoz neki; segítséget sehonnan sem remél. Rövid idő mulva azonban fölvidul, mert a tanító többi között e szavakkal fogadja a sereget: Nagy föladat előtt állunk, a mi erőnk elégtelen volna annak megoldására, de a jó Isten malasztjával megsegít, ha igénybe vesszük azt. Amint éhségben táplálék után áhitoztok, ép úgy szomorúságban, nehéz küzdelmekben az angyalok kenyerét kell élveznetek; mert az édes Jézus maga mondja: «Jöjjetek Hozzám mindnyájan, kik fáradtak és terhelve vagytok és én megenyhítlek titeket». Mivel pedig a nehézségek napirenden vannak, «Jöjjetek Hozzám»... gyakrabban.

Ezer és ezer életből vett példa kinálkozik, melyet ha idején fölhasználunk, jelentékenyen előmozdítják törekvéseinket. Nincs tárgy, melybe ügyesen ne lehetne beleszőni a szentgyónás- és áldozásra való buzdítást. Pl. a Szent-Bernát-hegyi kolostor közelében hófúvás eltemetett

[1] Egy buzgó *néptanító* tanulságos sorai.

egy utast. A kolostorban tartott kutyák kikaparták a hó alól s magukkal hozott étel- és itallal életerőt öntöttek fázó testébe. Amint teste fölüdült, a szentáldozás által lelke fölüdítésére is gondolt. Egy ifjú, aki magasabb iskolákat látogatott, végső vizsgára készült. A vizsga napjától nagyon remegett; hisz ettől függött jövője. Vizsga előtti napon reggel templom mellett haladt el. Ide tért be, hogy segedelmet kérjen az Istentől. Ima közben azon szándék érlelődött lelkében, hogy holnap a szentségekhez járul. Az elhatározást tett követte. Teljesen elkészülve, megjelent másnap a gyóntatószékben. Méltó szentáldozás után teljes nyugalom szállta meg lelkét. Az iskolában bátran kiállt a bizottság elé s fényes sikerrel letette a vizsgát.

Amott az alvégen Bokrosék katonasorba kerülő Pista fiát agyonütötte a fa. Mily boldog lenne, ha aznap áldozott volna! Tapasztalat igazolja, hogy téli időben sohasem árt ködmönre a bunda. Lám, mily fölületes az ember! Szalmáját, szénáját, gabnáját, marháját s egyéb mulandó vagyonát biztosíttatja. Számít az eshetőségekre. De sokan megfeledkeznek a halálról, mely minden oldalról leselkedik rájuk. Lelkük érdekében annyit sem tesznek, mint cigány a becsülete érdekében. Pedig amilyen az élet, olyan a halál.

Túlvilágra podgyász a jótettek, elemózsia pedig a szentáldozás. Ez beléptijegy az örökkétartó vigadalomba. Szabálytalanul kiállított útlevél sok huzavonának, utánjárásnak, kellemetlenségnek, sőt teljes eredménytelenségnek az okozója.

Igy van az a nem jól vezetett lelki életben is.

A gyászjelentésen «a szentségek ájtatos fölvétele» mily megnyugtató a gyászoló atyafiakra. Nem jut eszedbe, hogy a te gyászjelentésed esetleg ezt nélkülözni fogja, mivel ritka vendég voltál?

Nekünk nevelőknek főkép az iskola a hadműveletek gócpontja.

Itt neveljünk elsősorban kis apostolokat.

Megemlítek néhány mozzanatot, mely a felnőtteknél is nagy hatást gyakorol.

Mily megható jelenet, midőn az első áldozók körmenetben imádkozva, vagy énekelve bevonulnak a templomba; az orgona mélabús hangja, a harangok ércnyelve üdvözli. Ime a tisztalelkűek hajlékot készítettek Isten Fiának. Midőn pedig a lelkiatya elmondatja velük a keresztségi fogadalmat, beszédet intéz hozzájuk s a szülőkhöz, a hívők szemeiben kivétel nélkül megjelennek az örömnek könnyei. Ez jó alkalom, amikor az első áldozók hozzátartozói is járuljanak szentáldozáshoz.

A hála az emberi érzés legszebb nyilvánulása. Mivel fejezi ki a gyermek háláját szülője iránt? Ha engedelmes és szorgalmas. Milyen ajándékot nyújthat a gyermek szülőjének, alattvaló fölebbvalójának, jótevőjének? Legjobban kedveskedhetik nekik, ha szentáldozását fölajánlja érettük. Ez a legszebb névnapi s egyéb gratuláció. A tiszta lelkek kérelmét meghallgatja az Úr. Hány eltévedt atyát, hitvestársat s mást térített meg a szentáldozás fölajánlása.

Kedves halottunk van. Elkisérjük az utolsó útra. Mit adhatunk neki? Megint csak a szentáldozást ajánljuk föl. Halottak napján, évfordulók napján szentáldozással emlékezünk meg ismerőseinkről.

Nevezetesebb alkalmakkor ünnepélyesebben megy végbe a szentáldozás. Ilyenkor, ha lehet, a szentáldozás előtti imák az iskolában közösen végeztetnek. Iskolai föladat alakjában összeállíttatjuk tanítványaink emlékezetesebb évnapjait s szivükre kötjük, hogy e napokon áldozzanak.

Vannak mindig óhajaink. Időről-időre elősorolja a tanító ezeket; a siker elnyerésére kéri a tanítványok szentáldozásait. Hogy a tanítványok kedvvel és megilletődéssel járuljanak a szentáldozáshoz, mindenkor a célt kell kitűzni.

A szentáldozások végzésénél bizonyos tervet kell kidolgozni, hogy a gyermekek ebben is megszokják a rendet. Ha ez betartatik, szintén, mint szükségképeni, elmaradhatatlanná válik későbbi éveikben is. Ehhez hozzájárul az isteni malaszt is, mely csüggedni nem enged s kedvező fordulat áll be a szentáldozó lelkivilágában.

Túlzásba vinni a dolgot nem szabad, mert a kevésbé buzgók akadékoskodni fognak s törekvéseinknek gáncsot vethetnek. Itt is az általános pedagogiai elvhez: könnyebbről-nehezebbre alkalmazkodjunk. Úgy osszuk be az osztályokat, hogy a fiúk és leányok fölváltva egy héten belül, hetenkint legalább egyszer áldozzanak; ne gátoljunk azonban senkit, ha mindennap akar áldozni.

A szülőket kérjük, hogy utasításainkhoz képest ösztönözzék gyermekeiket, mert hisz az ő érdekeiket szolgáljuk.

Sokszor az anya egy szava s idején föltünt könnye nagyobb intés és buzdítás legékesebb beszédünknél.

Figyelemmel legyünk a vallásos élet mozzanataira; a magasztos, példaadó eseményeket soroljuk el.

Latba kell vetni a nehézségeket. Simán és könnyedén kell hozzáfogni a szoktatáshoz. Kényszereszközök sohasem vezettek célhoz.

Egyik-másik gyengébb fölfogású gyermeknek hathatósan ajánljuk a gyakori szentáldozást, hogy a nehézségeket könnyebben legyőzhesse. Az ilyeneknél észrevétlenül több elnézést és jóindulatot éreztessünk.

Néha a tanítás előtti és utáni imákat azokért ajánljunk föl, kik a szentáldozást lanyhábban gyakorolják.

Büntetésből valakit szentgyónáshoz és áldozáshoz kényszeríteni, elítélendő cselekedet. Ima, szentgyónás és áldozás csak akkor kedves az

Úr előtt, ha örömmel végzik. A gyakori áldozókat jutalmazni, szerintem nem helyes eljárás. Ez a meggyőződés nélküli áldozókat szaporítaná, a kik hasonlók az ingó nádhoz. Legszebb és legüdvösebb jutalom az isteni kegyelem. Ezen Istennek tetsző ténykedést nem csak a földi javakért, de főkép a túlvilági jutalmakért végezzük.

Nehéznek látszik a gyakori szentáldozás bevezetése; pedig az emberek munkaköre még nem oly sokoldalú, hogy ezt is ne lehessen beékelni. Mennyi idő elpocsékoltatik hiábavalóságokra. Eszembe jut az egyszeri ember nyilatkozata: «Annyi a dolgom, azt sem tudom, hol kezdjem; úgylátszik, le kell feküdnöm».

Egy iskolában órarend mellett imarendet is láttam. Különféle kegyelmekért fohászkodtak a gyermekek az egek Urához. Ezen imádságokra alapítványokat tettek a jámbor hívők. Az alapítványok kamataiból kikerült a szegénysorsú gyermekek könyvszükséglete. Ha a nevezett imádságok az alapítványozó szándékára szentáldozással is kapcsoltatnának össze, tudom, még ruházatra is kikerülne a szegény gyermekeknek. E tekintetben a lelkész urak sokat tehetnének.

Egyéb módok után is néztem, de úgy láttam, hogy vajmi kevés eredménnyel kecsegtetnek.

Fődolog, hogy a bevezetett szokáshoz ragaszkodjunk s ne sokat változtassunk programmunkon.

Folytonos újítások zúgolódásra adnak alkalmat. Többször hallottam «Már megint valami újdonság». Szentáldozást nem mint újdonságot kell föltüntetni, hanem mint a régi keresztények által használt kegyelemosztó eszközt.

Szerény soraimból látszik, hogy a gyakori szentáldozást nemcsak a papság, de főleg a világiaknak kell terjeszteniök országszerte. Akkor sok bűnnek eleje vétetik. Fölöslegesekké válnak az alkoholellenes és mértékletességi egyesületek, kevesebb lesz a szerencsétlen teremtések száma, rendezve lesz a munkaadó és a munkás közti viszony.

Általában édes hazánk minden polgára megelégedetté válik.

Smeringa Antal.

Többek kérdésére: Az Oltáregyesület bizalmának örvendő templomszerelési cégek: *Oberbauer Alajos utóda*, Budapest, IV. Váci-utca 41. sz. *Prinner Károly*, Budapest, IV. Váci-utca 61. sz. *Wilfinger F. Béla* ötvös, Budapest, IX. Viola-utca 37/c. *Leopold Kadax*, Wien, XII/B. Randgasse 5. Amint az Oltáregyesület ezekért nem vállal felelősséget, ép olyan kevésbbé akar ezzel más céget lebecsülni.

Énekem Úrnap reggelén.

Zengő szavú lantot
Adjatok nekem!
Hadd zengjem vidáman
Kedves énekem:
Üdvözlégy örökké
Szívből áldva légy
Szeretet csodája:
Oltáriszentség!

Égi csillagok, s te
Fényt sugárzó nap!
Dicsérjétek vélem
Alkotótokat:
Üdvözlégy örökké
Magasztalva légy,
Szeretet csodája,
Oltáriszentség!

Ti kedves virágok,
Zöld erdők, mezők,
Jertek velem együtt
Magasztalni Őt:
Üdvözlégy örökké
Hőn imádva légy
Szeretet csodája,
Oltáriszentség!

Isten hű szolgái
Áldozópapok,
Lángoló érzettel
Zengje ajkatok:
Üdvözlégy örökké
Hőnszeretve légy
Szeretet csodája,
Oltáriszentség!

Jer te is, hívő nép,
Gazdag és szegény
Térdrehullva zengni
Oltár szent kövén:
Üdvözlégy örökké
Dicsőítve légy
Szeretet csodája,
Oltáriszentség!

Szent örömérzettől
Lángoljon szivem,
S zengje égen-földön
Minden lény velem;
Üdvözlégy örökké
Hőn imádva légy
Szeretet csodája,
Oltáriszentség!

Clara Adoratrix.

Az élet kenyere.

Irta: *Dr. Bilczewszki J.*, érsek. Lengyelből. (Folytatás.)

II. A gyakori szentáldozás szükségessége.

— Ha naponkint áldozom, föligézem a hozzámtartozók elégedetlenségét.

Ha a hozzátartozóknak rosszul esnék, hogy te naponkint eszel, vajjon abbahagynád-e az evést? Különben hamarosan felhagynak a panaszkodással, ha észreveszik, hogy minden egyes szentáldozás javít téged,

hogy valóban jobb hitvestárs, szülő, fiú, testvér lettél. De mégis olykor kötelességed családod kívánságának engedve, lemondani Krisztusról, ha ugyanis jelenléted szükséges otthon. Pl. ha beteget kell ápolnod, vagy más fontos kötelességeknek megfelelned. Ilyen esetben mondj le a szentáldozásról.

— Gyakori szentáldozásommal ismerőseimnek botrányra adok okot.

Nem! Lehetetlen, hogy valaki szentáldozásával botrányt keltsen. Az kelt botrányt, ami rossz; a jó nem lehet jogos ok a megütközésre. Hanem ha embertársaidnak kellemetlenséget okozol azzal, hogy gyakori szentáldozásod dacára nem ügyelsz nyelvedre, szívtelen vagy, állapotbeli kötelességeidnek nem felelsz meg úgy, mint kellene stb., ne a gyakori szentáldozást okold, hanem azon légy, hogy gyengeségeidet megjavítsd és akkor majd megszünik a botrány is.

— Halljunk még egy álokoskodást, mellyel a ritka áldozást mentegetni, szépíteni akarják.

A gyakori szentáldozás — jó a nőnek, de nem a férfinak való.

Bizony üdvös a nőnek, ki általa jó feleség, anya, leány, testvér lesz. De jó, sőt nélkülözhetetlen a férfinak is. A családfőre nehezedik ugyanis a legfőbb kötelesség: a mindennapi kenyér megszerzése. Ez a nehéz kötelesség nem válik elviselhetetlenné, ha a férfi gyenge tehetségeit egyesíti a legmélt. Oltáriszentségben Jézus Krisztus erejével; ha Őt társává teszi, akkor nem merül ki a napi munka terhe alatt. Az Oltáriszentség ugyanis áldozatkészséget teremt a férfi szivében s arra ösztönzi, hogy abban lássa boldogságát, hogy felesége, gyermekei boldogok, megelégedettek legyenek. Létrehozza továbbá a családhoz való ragaszkodást, szeretetet, aminek következtében a családapa boldogságát inkább kötelességei teljesítésében találja, mint szive hívságos vágyainak kielégítésében, mert megérti, hogy önző kívánságait háttérbe kell szorítania a család érdekei miatt; így azután sohasem fogja a béke elhagyni a családi tűzhelyet, hanem öröklámpa gyanánt fog rajta világítani.

Még egy más oknál fogva is jó, sőt elkerülhetetlenül szükséges a szentáldozás a férfiak számára.

Napjainkban az Egyház különböző ellenségei mind nyiltabban, mind vakmerőbben merészelik Krisztust az iskolákból, városi tanácsból, parlamentből kiűzni. Hiány van az olyan emberekben, kik Isten lelkétől ihletve, elveik mellett hiven kitartva, rettenthetetlen bátorsággal támogassák a püspököket és papokat a keresztény erkölcsökért és hitért folytatott küzdelemben, akik nem vonulnak vissza a harctérről, ha Krisztus ellenségei nyiltan gúnyolják s maradiaknak, klerikálisoknak merik nevezni őket. «Alkalmatlanok azok a Krisztusért vívott kitartó harcra, kiket a Egyház arra a gyakori szentáldozás által fel nem vértez és el nem lát állandóan

új harci kedvvel».[1] Szépen mondja egy ujabbkori iró: «Amilyen a vér, olyan a szív; szolgavér — szolgaszív; hősi vér — hősi szív; krisztusi vér — krisztusi szív; ez kell az Isten országáért küzdőknek».

Jó és feltétlenül szükséges a gyakori szentáldozás a serdülő ifjúságnak.

Görögországban egykor, még az ókorban, szörnyű járvány ütötte fel fejét; Hippokrates, a hires orvos, legott nagy tüzeket gyujtatott szerte az országban és a ragály megszünt.

Az erkölcsi romlottság pusztító pestisként dühöng a mai ifjúság között. Orvosok és pedagogusok kutatnak azután, hogy mikép lehetne segíteni a bajon s adnak különféle, többé-kevésbbé helyes tanácsokat. Tisztán emberi eszközök azonban csekély fontosságuak a léleknek azon benső csatateren, ahová emberi szem be nem hatolhat s ahol az ifjú egyedül dönt, választ jó és rossz között. Az ifjúság barátainak tehát, ha igazán menteni akarnak, azokat az orvosságokat kell használniok, melyeket Krisztus Urunk gyógyszertára nyujt. Támogatniok kell a pápát, vagy legalább is nem szabad gátolniok munkájában, mikor a gyakori szentáldozással az Isten iránt való szeretetet fel akarja gyujtani az ifjúi szívben, az Isten iránt való szeretet azon tüzét, mely egyedül képes elfojtani a szenvedélyek tüzét és megoltalmazni a szivet a tisztátalanság járványának halálos fertőzésétől.

Akik tagadják az Üdvözítő testének azon csodálatos erejét, mely az érzékiséget gyengíti s a lélek sebeit begyógyítja, magukat csalják meg, de meg az ifjúságot is, könnyelmű itéletet mondván olyan orvosságról, melynek hatását sem magukon, sem másokon meg nem próbálták. Annak ugyanis, amit ők az Oltáriszentség hatástalanságának okául felhoznak, nincs semmi bizonyító ereje. Azt mondják, hogy a tanuló ifjúság annak dacára, hogy él az Oltáriszentséggel, mégis elbukik a bűn ingere alatt. A válasz egyszerű: hogy az ifjúság oly gyakran hódol a gyönyöröknek, annak nem az Oltáriszentség hatástalanságában van az oka, hanem azon körülményben, hogy ezt a felette üdvös orvosságot méltatlanul, vagy csak nagyon ritkán használja. Az évi szép szentáldozás, mely mint ma a nyilvános iskolákban szokásos, ha mindjárt méltóan is végzi azt, épen olyan kevéssé képes az ifjú izzó szenvedélyeit lehűteni, mint «a vízcsepp az izzó követ». Nehéz, állandó betegségnél, mint amilyen a mindenkiben lakozó érzékiség is, hosszabb ideig tartó, hathatósabb kúrát kell alkalmazni, tehát az angyalok kenyerével, az egészségnek, az istenes életnek a kenyerével gyakrabban kell élnie az ifjúságnak.

Vonjuk le ismét a következtetést:

[1] Szent Cyprian.

A gyakori szentáldozás jó és üdvös az apának és anyának, férjnek és feleségnek, szolgának és úrnak, ifjúnak és öregnek, jó a napszámosnak, kereskedőnek, földmívesnek egyaránt. Egyszóval mindenkinek: a sok szabad idővel rendelkezőnek és kevés foglalatosságúnak, ki könnyen, nehézségek nélkül járulhat az Úr asztalához, de viszont több és nagyobb veszélynek van kitéve, mint a sok munkával elfoglalt. Üdvös a gyakori szentáldozás annak is, kinek kevés szabad ideje és sok munkája van, mivel az ilyen erővel teljes, gyakori táplálék nélkül nem képes kitartóan dolgozni; jó az erősnek, hogy el ne gyengüljön, a gyengének, hogy megerősödjék; jó a tökéletesnek az állandó és magasabb tökéletesség után való törekvésben épen úgy, mint a tökéletlennek, hogy eljuthasson a tökéletességre. *Jó végül a gyermekeknek!*

III. A gyermekek szentáldozása.

«Mentsük meg gyermekeinket — tegyünk érettük valami nagyot!» — ez valóban magasztos jelszó, mely jelenleg beharsogja a világot és a nemesebb szivek millióinál talál élénk visszhangra.

De gyermekeinket ne csak a skarláttól és más, évről-évre százezernyi ifjú, viruló életet követelő fertőző betegségtől mentsük meg, hanem különösen óvjuk őket a tisztátalanság járványától, mely tönkreteszi testüket és megöli lelküket.

Miféle gyermekeket mentsünk meg hát?

Talán csak azokat a falusi árvagyermekeket, kik védtelenül, minden nevelés hijjával, gyakran szívtelen emberek szolgálatában állván, az egész napot barmok társaságában s az éjszakát szalmán heverve az istállóban töltik? Vagy talán csak azokat a városi gyermekeket, akik szülőiktől elhanyagolva, télen át nedves pincelakásban, rothadt szalmán fagyoskodva senyvednek, a melegebb idő beálltával pedig ott lebzselnek az utcákon, amelyek a bűnnek és romlásnak állandó tanyái?

Vannak még más gyermekek is, kiknek a legsürgősebben kellene segítséget és védelmet nyujtanunk.

Fájdalommal vette észre egy derék katholikus anya, hogy azok a gyermekek, kik kényeztetésben részesülvén, a hideget és éhséget csak nevükről ismerték vagy legfeljebb szemléltek akkor, ha koldus nyújtotta az utcán feléjük remegő kezét, feltűnő nagy számban mennek tönkre testileg, lelkileg. Mivel megszokták, hogy minden, még a legesztelenebb óhajtásuk is teljesedjék, semmiről sem tudnak lemondani és nem képesek a kisértéseknek ellentállani. A fiatal sarj ahelyett, hogy kifejlődnék, elhervad, ahhoz a virágocskához hasonlóan, amelynek gyökereit titkos féreg foga rágja.

A kereszténység atyja észrevette a gyermekvilágnak ezt a pusztulását és mint egykor Jézus a pusztában, ő is mondja: *Szánom a gyermekseregeet, mely elfonnyad, elbukik és elpusztul* már életének kezdetén s ennek, sajnos, épen azok az okai legtöbbször, kik égre-földre megesküsznek, hogy gyermekeiket jobban szeretik, mint saját életüket. Valóban, helytelen szeretettől elvakítva, sok szülő nem igyekszik gyermekének fülét, szemét, képzelőtehetségét annyira megoltalmazni az erkölcsi szennytől, mint azok a pogány rómaiak, kik a családi élet számára fölállították a megdönthetetlen alapigazságot, hogy a gyermek ártatlanságát tisztátalan képekkel beszennyezni nem szabad — «*puero debetur reverentia!*»

A pápa még egy másik, következményeiben súlyos okát ismeri annak, hogy a gyermekek oly könnyen dőlnek romlásba és hogy oly ész nélkül rohannak a bűn karjaiba. *Nagyon későn* — mondja a Szentatya — *és csak igen ritkán veszik a gyermekek az élet kenyerét magukhoz; pedig egyedül ez tartalmazza a kegyelmi élet és a gyermeki ártatlanság megóvására szükséges erőt.*

Krisztus helytartója erre vonatkozó aggodalmait 1910. augusztus havában kimerítőleg ismertette egy nyilvános iratában, mely egész tartalmánál fogva *a gyermekek és szülők iránt való szeretetének nagy nyilatkozata — magna charta amoris.*

Halljuk hát ezen irat főbb gondolatait.

Mindenki tudja — mondja a Szentatyja — hogy Krisztus Urunk földi életében mily rendkívüli szeretettel bánt a kisdedekkel. Az egyház megemlékezvén erről, már az első években, mint egykor Izrael jámbor anyái, rögtön a szent keresztség fölvétele után odavezette a kisdedeket az édes Üdvözítőhöz, még pedig az Oltáriszentség közvetítésével, amelyet a bor szine alatt vettek magukhoz.

Ez a szokás, hogy már a csecsemők is részesültek az Oltáriszentségben, lassankint megszűnt, részint azért, mivel a gyermek a szent kereszténység által az üdvösségre elkerülhetetlenül szükséges megszentelő malasztnak már birtokába jutott s míg eszével élni nem tudott, ezt amúgy sem veszítette el, részint pedig azért, mivel a gyermek több hasznát élvezte az életkenyerének, ha öntudatosan és ájtatos előkészülettel vette magához.

Ezt az újítást, mely szerint a gyermek akkor bocsátható a szentáldozáshoz, ha eszével már élni tud, véglegesen és ünnepélyesen csak a IV. lateráni zsinat mondotta ki 1215-ben, az a zsinat, mely az anyaszentegyháznak azt az ismeretes negyedik parancsát állapította meg, hogy mindkét nembeli hivő, amint jó és rossz között különbséget tud tenni, köteles bűneit évenkint legalább egyszer az anyaszentegyház törvénye szerinti áldozópapnak meggyónni és legalább husvét táján az Oltáriszentséget magához venni.

(Folyt. köv.)

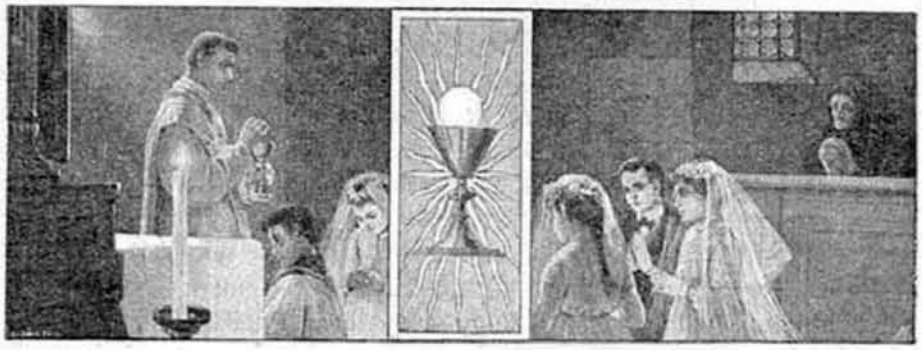

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

A gyakori áldozás hatása az afrikai missiókban.

HABAGAMOJÓI apost. helytartóságból az egyik hithirdető a következőket írja püspökének: «Minden elsőáldozás alkalmával tisztán látom, hogy az olyannyira veszélyben forgó keresztényeink üdve merően csak a ‚Quam singulari' határozat betartásától függ... E rendelet vétele előtt többet törődtünk a keresztelésekkel, mint a megkeresztelttekkel; pedig hát mindkettő szükséges».

Álljon itt még egynéhány nyilatkozat, melyekben jobbára maguknak a hithirdetőknek jellegzetes kifejezéseivel ecsetelünk.

«A pápai határozat alkalmazásának az lett a következménye», írja az egyik Jézus-társasági atya Madagaszkárról, «hogy a hithirdető a gyóntatószékben egy nagy sereg tiszta gyermeklélekkel lépett érintkezésbe, akikkel egyébként tán nem igen törődött volna. Azelőtt a templomok felnőttekkel voltak zsúfolva, de gyermek, a hithirdető nagy fájdalmára, csak nagyon kevés jött. A hithirdetők gáncsolták ugyan a szülőket, de ez hiábavaló fáradság volt. Mióta a gyermekeknek a szent áldozáshoz szabad járulniok, azóta maguktól jönnek a templomba. Most háromszor annyian vannak mindig jelen, mint azelőtt.» — «A szent áldozás révén», írja egy másik Jézus-társasági atya, «sokáig a kegyelem állapotában maradnak a gyermekek és súlyos bűnök nagy ritkaság számba mennek». — «Az eredmények», írja *Corbet* püspök, Észak-Madagaszkár apostoli helytartója, «igen kedvezőek a gyermekek lelkületére. Most sokszor járulnak a szentségekhez s e tekintetben jó példát adnak a felnőtteknek».

Sweens püspök, Dél-Nyanzából, így nyilatkozik: «A hithirdetők arról biztosítanak engem, hogy a gyermekek viselete szemlátomást változott».

Lerouge atya, Francia-Guinea apostoli felügyelője pedig így ír: «Az első szent áldozás valóban csodás eredményeket érlelt a mi szegény, nyolc-kilenc éves fekete kisdedeinknél. Mily édes kellem nyugszik e csöppségek arcán és főleg szivecskéjükben! Mily hálásan magasztalják ők a Szentatya nevét!»

Álljon itt néhány számadat is. Sokat nem nyujthatunk ugyan, sőt még kevesebbet, mint a felnőttek áldozásáról, de ezek is elégségesek arra, hogy bizonyságot szolgáltassanak arról, mily jámbor vágytól hevülnek a négergyermekek a szent áldozás után. Ha a gyermekek áldozásának száma látszólag jóval alacsonyabb, mint a felnőtteké, úgy ennek okát első sorban abban kell keresnünk, hogy a gyermekek áldozását ritkán tüntetik föl a felnőttekétől különváltan, továbbá abban, hogy a missiós-vidékeken a szülők többnyire nem eléggé törődnek gyermekeik kellő oktatásával és végül abban, hogy sok szülő egyáltalán nem katholikus. Ennek aztán rendesen az a következménye, hogy azoknál a gyermekeknél, akik elérték már a megkívánt kort, sem a szükséges előismeretet, sem a megkívánt vallásos lelkületet nem találjuk. Ott, ahol a missió-iskolába járnak, könnyű őket előkészíteni. De, ha nagyon messze laknak, úgy hogy nem jöhetnek el a missióállomásra, akkor nehéz föladat az előkészítésük. E célból vagy a hitoktatók számát kellene a távoleső falvakban megszaporítani, vagy mindezeket a kis elsőáldozó-jelölteket rövidebb-hosszabb időre a missióba kellene fölvenni s nekik ott élelmet és ruházatot is nyujtani, amely terhet a missió — sajnos — a legtöbb esetben nem birja vállalni. Keresztény gyermekek különben sincsenek is még valami óriási számmal Afrikában. De, ha a gyermek-áldozások nem is tünnek még ki nagy mennyiségükkel, azért mégis azt hisszük, hogy gyakoriság szempontjából fölülmulják a felnőtteket.

Hét apostoli helytartóság és két felügyelőség jelentése megállapítja, hogy az 1911. évben 3797 gyermek járult az első szent áldozáshoz. Hét másik apostoli helytartóságban ugyanazon évben 8748 husvéti áldozást jegyeztek föl gyermekek részéről; Közép-Madagaszkár apostoli helytartóság egymaga 5118-at.

Ha az ájtatossági áldozásokat vesszük szemügyre, a következő kép tárul elénk: Nem kevesebb, mint 19 jelentés általános szabályként azt említi, hogy a gyermekek minden hónapban járulnak a szent áldozáshoz, öt helytartóságban havonkint többször áldoznak, további öt helytartóságban hetenkint többször. Észak-Nyanza, Shiré s Észak-Madagaszkár apostoli helytartói főleg a gyermekek mindennapi áldozásának gyarapodását emelik ki.

A legtekintélyesebb számot *Streicher* püspök, Észak-Nyanza apostoli helytartója szolgáltatja. 1911. nagybőjtjétől ugyanazon év december 31-ig

30.000 szentostya fogyott el a helytartóság gyermekeinek áldoztatására.

Minden nagyítás nélkül állíthatjuk tehát, hogy, ha a felnőttekre évenkint átlag 3—4 szent áldozás esik, a gyermekeknél e szám legalább is tizenkettőre tehető, mivel aránylag sok gyermek hetenkint is áldozik.

«Mily szép látványt nyujtanak az isteni Üdvözítőnek eme apró kedvencei», írja az egyik missiópüspök, «mikor Őt a legméltóságosabb Oltáriszentségben magukhoz veszik! Némelyek közülök oly aprók, hogy állva kell maradniok, hogy elérjék az áldoztató padot. S mily nagy az örömük és minden bizonnyal az isteni Gyermekbaráté is!»...

És — fűzzük hozzá — mily bőséges kegyelemáradatot, hány megtérés kegyelmét fogják e tiszta lelkek idősebb társaik számára leesdeni, kik — sajnos — oly sok esetben még az undok babonának hódolnak!*

Az «Örökimádás»-templom szentáldozási statisztikája.

1908-ban a szentáldozások száma	...	...	...	19.425
1909-ben «	«	«	... ...	27.282
1910-ben «	«	«	... ...	37.035
1911-ben «	«	«	... ...	44.870
1912-ben «	«	«	... ...	57.800

A rohamosan emelkedő számok tanusítják, hogy az «Örökimádás»-templom gyönyörűen teljesíti hivatását a legméltóságosabb Oltáriszentség gyakori vételének terjesztésében. A szentségi Jézus pedig nagy örömét találhatja azon lelkesedéstől duzzadó fiatal papságban, mely az Örökimádás templom élénk és immáron nehezen lebonyolítható lelkipásztori munkájában ideális önzetlenséggel vesz részt s mindenkor készen áll a hivek gyóntatására. — A hálás hivek imái sem maradnak meghallgatás nélkül.

* «Őszentsége X. Pius pápának a szent áldozáshoz való járulást újonnan szabályozó rendeleteinek gyümölcsei az afrikai missiókban» cimű iratból szemelvény. (Kapható: Visszhang «Afrikából» Nagybecskerek; ára 10 fillér.)

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Három-négyezeréves nyomok az Oltáriszentségről.

2. Az Oltáriszentségről sokszor van szó a szentírásban s ne gondoljátok, hogy csak az új-szövetségiben, hanem az ó-szövetségiben is.

Tudjátok, hogy a szentírást a Szentlélek sugalmazásából írták. A Szentlélek pedig öröktől fogva tudta, hogy lesz Oltáriszentségünk. Öröktől fogva előrelátta az összes templomokat, amelyeket a katholikus keresztények eddig építettek s a világ végéig építeni fognak, hogy bennük az Oltáriszentség jelen legyen; látta a mi templomunkat is, amelybe járunk, s azokat a szent ostyákat, amelyek most a szentségházban vannak. Örömmel gondolt e templomokra öröktől fogva, mert végtelenül szereti az Úr Jézust az Oltáriszentségben. Öröktől fogva ismeri az összes embereket, akik valaha áldoztak és áldozni fognak a világ végezetéig, kezdve szent Pétertől, aki az utolsó vacsorán elsőnek vette magához az Úr szent testét, egészen az utolsó katholikus emberig, aki talán épen itélet napjának reggelén fog áldozni. Előrelátta azt is, hogy ti és én áldozni fogunk s végtelenül örült a mi szent áldozásunknak, annál jobban, minél többször áldozunk.

Azonban, kedves gyermekem, amit szeretsz, annak szereted a képét látni, vagy magad is lerajzolod. Lásd, volt nekem egy kis tanítványom, akit szülei bizonyos festőnél rajzolni taníttattak. Egyik nap beállít hozzám: ajándékul hozza első képét, amelyet rajzolt. A kép szűz Máriát ábrázolta. Ez a fiúcska Jézus szent Anyját szerette nagyon, azért rajzolta le. El is tettem a képet emlékül. Mivel a Szentlélek végtelenül szereti az Oltáriszentséget öröktől fogva, azért már több ezer év előtt az ó-szövetségben is előképeket alkotott róla. Ezek az előképek azonban

nincsenek rajzolva vagy festve, hanem olyan dolgok, amelyek hasonlítanak az Oltáriszentséghez s azért nevezzük előképeknek, mert a kép hasonlít ahhoz, akit ábrázol.

Az Oltáriszentségnek ilyen előképe volt Melkizedek áldozata. Melkizedek Ábrahám idejében élt. Mikor Ábrahám unokaöccsét, Lótot, öt ellenséges király fogságba hurcolta, Ábrahám az ő 318 szolgájával kiszabadította Lótot. Akkor előlépett Melkizedek, Jeruzsálem királya és főpapja, kenyeret meg bort mutatott be áldozatul és megáldotta Ábrahámot. Melkizedek Jézus előképe, mert kenyeret és bort áldozott, amint Jézus is az utolsó vacsorán kenyeret és bort használt. Csakhogy Jézus kezében átváltozott a kenyér az ő szent testévé, a bor az ő szent vérévé, Melkizedek kezében pedig nem.

Az Oltáriszentségnek egy másik előképe a manna. Ez darához hasonlított, az égből esett minden hajnalban, mikor az izraeliták negyven éven át a pusztában vándoroltak. Nem volt eledelük: ezt adta nekik az Úr. Ize édes volt. Az Oltáriszentség is oly kenyér, mely az égből száll alá, mert Jézus a mennyekből jön le az oltárra; az Oltáriszentség is édes, nem a testnek, hanem a léleknek. De az Oltáriszentség sokkal több, mint a manna, mert a manna csak a testet táplálta, az Úr Jézus a kenyér szinében pedig lelkünk eledele.

Sok más előképet is alkotott a Szentlélek Úristen az ó-szövetségben az Oltáriszentségről, azért, mert öröktől fogva szerette. Azonkívül megjövendöltette Malakiás prófétával sok száz évvel Jézus születése előtt, hogy eljön az idő, mikor az egész világon, minden helyen a szentmisét fogják bemutatni. Azért jövendöltette meg, hogy biztosan tudjuk: a szentmisét nem emberek találták ki, hanem az Úristen rendelte s azért igaz, hogy Úrfelmutatáskor a kenyér átváltozik Jézus testévé s a bor az ő vérévé.

Kedves gyermekeim, mondjunk el egy Miatyánkot a Szentlélek Úristenhez hálaadásul, hogy már az ó-szövetségben is szólt az Oltáriszentségről.

Hogy az új-szövetségi szentírás ismételten beszél az Oltáriszentségről, mindnyájan tanultátok a bibliában. Magatok is el tudjátok mondani, miképen igérte meg Jézus Kafarnaumban az Oltáriszentséget és miképen rendelte az utolsó vacsorán.

Olyanok leszünk, mint a zsidók és a tanítványok Kafarnaumban? Úgy-e, drága lesz nekünk a szentírás, amely a mi földi mennyországunkról, a szent áldozásról szól?

3. Ti, kedves gyermekeim, ezeket tudjátok olvasni a bibliában. Ha nagyok lesztek, vehettek magatoknak szentírást, vagy talán otthon, kedves szüleiteknek van szentírásuk. Megtaláljátok benne bőven azt, ami bibliátokban röviden van meg az Oltáriszentségről.

De minden ember nem tud ám olvasni! Manap ugyan tud a legtöbb, azonban régente, például az apostolok idejében ugyancsak kevesen értettek az íráshoz és olvasáshoz. Ezek csak nem olvashattak szentírást, tehát nem tanulhatták a szent könyvből, amit az Úr Jézus az Oltáriszentségről tanított. Aztán meg akkor a könyveket nem nyomatták, hanem kézzel írták, azért csak kevés embernek volt szentírása. Hát a többi ember nem tudott az Oltáriszentségről? Dehogy nem! Azt olvassuk a régi keresztényekről, hogy többnyire naponkint járultak a szent áldozáshoz. Honnan tudták, hogy van Oltáriszentség? A szent hagyományból, mert apostolok élő szóval is hirdették az Oltáriszentséget, mondtak róla sok oly dolgot is, amit a szentírásban meg nem írtak.

Nem, a szent apostolok nem tudták elhallgatni, amit nekik az Úr Jézus az Oltáriszentségről kinyilatkoztatott. Hiszen te is, ha nagyon örülsz valaminek, nem hallgatsz róla. Például egyik kis rokonom az első szent áldozásra készült. Előre is nagyon örült a szent napnak, azért sokat is emlegette. A szent áldozás napján meglehetős hideg volt a templomban. Azt mondta azután nagymamájának: «Nagymama! fáztam a templomban a szent áldozás előtt, de amint megáldoztam, egyszerre melegem lett.» Miért mondta el ezt? Azért, mert örült a szent áldozásnak: ezért lett melege is. S a szent apostolok nem szerették volna ennyire az Oltáriszentséget? Szűz Máriát kivéve, senki sem szerette jobban, mint ők. Mivel szerették, sokat beszéltek róla, s amit beszéltek, az Úr Jézus nyilatkoztatta ki nekik.

Kérdezed, gyermekem, tudjuk-e, amit a szent apostolok élő szóval hirdettek az Oltáriszentségről? Igen, tudjuk. Megőrizte azt az anyaszentegyház; a Szentlélek Úristen vigyáz arra, hogy az anyaszentegyház abból el ne felejtsen semmit.

Szeresd azért az anyaszentegyházat, amely neked a lelki kenyeret, az Oltáriszentséget, nyujtja. Szeretetedet azzal mutatod ki, hogy úgy hiszel az anyaszentegyháznak, mint a gyermek az anyjának. Szeresd a szentírást, szeresd a szent hagyományt! Szereted a szemed világát? Miért szereted? Úgy-e, mert nélküle nem láthatsz. De hát, ha az anyaszentegyháznak sem szentírása, sem szent hagyománya nem lenne, nem tudna Oltáriszentségről, vallási dolgokban vak lenne s magad is a lelki dolgokban világtalan lennél: nem volna Oltáriszentséged!

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Jön a nagy vakáció!

Micsoda boldogság, micsoda öröm! Nem kell iskolába járni, tanulni, drukkolni. S mennyit lehet majd játszani, meg lapdázni! — Hát bizony csak örüljetek gyermekeim a boldog vakációnak. Örüljetek neki és élvezzétek. — Aki évközben szorgalmas volt, az nagyon is megérdemli a nagy vakációt.

De egyről nem szabad ám megfeledkeznem. S mi lehet az? — Az Úr Jézus nyáron is ott van a templomban, lát téged, engem, vár reám, hogy jöjjek szentáldozáshoz. A vakációban is kell őt szeretnem, nyáron is kell a lelkemet a bűntől tisztán tartani és azt áldozással táplálni. Hiszen ő szerezte nekem a fényes nyarat, gyönyörű virágokat, ragyogó napsugárt. O adja nekem egészségemet, hogy tudjak igazán örülni a nagy vakációnak. Épen ezért nem is akarom az Úr Jézust elhanyagolni a vakációban sem. Örömmel megyek gyónni és áldozni. A szövetségi imát is buzgón akarom elimádkozni s a mi aranyos kis ujságunkat, «a Jézusom örömöm»-et elolvasni. Mert a kis ujság nem tart vakációt. Akkor is megjelenik és bekopogtat hozzátok gyermekek.

Jöjj tehát minél előbb, te boldog vakáció és én akkor is buzgó gyermekszövetségi tag leszek!

***

A muzslai gyermekszövetség öröme. Gyönyörű zászlót kapott a muzslai gyermekszövetség. Egyik oldalára az Oltáriszentség van reá hímezve, a másikra pedig Jézus szentséges szive, mely ott él, ott dobog érettünk az Oltáriszentségben. Maga az igazgató bácsi ment ki a zászlószentelésre. Néhányan akkor léptek be ünnepélyesen a szövetségbe. Délután remek ünnepély volt, melyet a szövetség tagjai rendeztek örömük kifejezésére. Most is boldog vagyok, ha reágondolok azokra a szép énekekre és szavalatokra, melyek könnyeket csaltak az anyák szemébe.

A fényes, nagy napot futball-meccs fejezte be. A jó Jézus virágoztassa föl a muzslai szövetségeket és áldja meg azt a jó káplán urat is, aki ennyit fáradott a szövetségek érdekében.

Hegyközcsatár. Sietek üdvözölni az új szövetséget. Sok buzgóságot kivánok.

Baranya-Nagynyárád. Fogadja az új helyi igazgató úr a legszivélyesebb üdvözletemet. Gondolom, hogy a tagok főtisztelendőségednek is sok örömet fognak szerezni buzgóságukkal.

Márkusfalva. Köszönöm a gratulációt. Örülök a sok buzgó tagnak.

Somogy-Kéthely. Aranyos soraitokat köszönöm, gyermekek. Adja a jó Jézus, hogy meg tudjátok tartani fogadástokat, mely szerint buzgón fogtok mindig hetenkint áldozni menni.

Pécs-Bányatelep. Isten hozott benneteket gyermekek a mi szövetségünkbe! Csak kövessétek a káplán úr hivását, ő az Úr Jézushoz vezet benneteket.

Törökszentmiklós. Talán ti vagytok a legbuzgóbb tagok. Köszönöm gyönyörű leveleiteket s szívből üdvözlöm a tisztelendő urat és a jó tiszt. nővéreket.

Budapest Főt. Knapp N. úr csoportja. Úgy látszik, nálatok gyermekek jó fogadtatásban részesül az Úr Jézus kedves szövetsége. Gratulálok!

Fejedelmi példaadás.

A kis Teruska tehénpásztor volt a főhercegi uradalomban. Már kora gyermeksége óta ott lakott az istállóban, hol csak egy vékony deszkafal választá el az őrizetére bizott állatoktól, melyeket szerető gonddal ápolgatott a vallásos lelkületű gyermekleányka.

Egy reggelen azonban szokása ellenére nem mutatta magát a tehenek körül s amikor szolgatársnői keresésére indultak, ott találták őt láztól gyötörve, nagy betegen az ágyán.

Másnap a főherceg nagy ebédet adott, melyre több magasállású úr és katonatiszt volt meghíva és egy redemptorista szerzetes is, aki a főhercegi háznak udvari papja volt.

Asztal fölött sok mindenféléről szó esett, végül a kis beteg pásztorleánykát is fölemlítette valaki, mire a szerzetes atya így szólt:

— Az a szegény gyermek ma elvégezte a szentgyónást és holnap kellene őt megáldoztatnom, de itt igen meg vagyok akadva.

— Miért? — kérdi a főherceg.

— Azért, mert az istállón kell keresztül mennem. Fenséged tán nem tudja, hogy az a leány ott lakik a tehenek között és ez a hely nem igen illendő az Oltáriszentség fogadására.

— Át kell őt hozni a kastélyba.

— Arra gondoltam én is, de az orvos nem engedi meg; azt mondja, hogy a mozgatás halálát okozná.

A főherceg hallgatott; gondolkodott egy ideig, de aztán így szólt:

— Ha már mindenáron menni kell, hát meglesz, de ha az Úr Jézus-

nak istállóba kell mennie, ne menjen legalább egyedül. Én el fogom őt oda kisérni, még pedig az egész tisztelt vendégkoszorúval együtt.

Az urak zavartan nézegettek egymásra. Nem tetszett nekik a főherceg nyilt hitvallása, végre az udvarmester törte meg a csöndet és megpróbált ellenvetéseket tenni, az etikett és illendőség szabályait emlegetvén. A főherceg azonban hamar szavába vágott:

— Ugyan, kedves marsall! Ha az Úr Jézus nem tartja méltóságán alólinak egy szegény pásztorleányt az istállóban fölkeresni, akkor nekem sem szégyen őt oda elkisérni. Önök pedig, uraim, nem fognak kisebbséget szenvedni, ha velem jönnek. Hiszen Istent megvallani keresztény kötelesség. Hány órakor megy, tisztelendő atyám, áldoztatni?

— Reggel hétkor, fenség.

— Jó. A kápolnában várni fogom. Önök pedig, uraim, sziveskedjenek öt perccel hét előtt díszruhában a kápolnaajtónál megjelenni, honnét égő gyertyával kisérjük el a Szentséget a haldokló leánykához.

A vendégek némán hajoltak meg a nagy úrnak akarata előtt, aki, miután már mindenki távozott, udvarmesterének a következő rendeletet adta:

— Az egész személyzet gyülekezzék reggel az udvaron. Az istálló ajtaja elé állítsák a nagy díszfákat az üvegházból s a legszebb virágokat vigyék a betegnek kamrájába, ahol a komornyikom egy oltárt fog fölállítani és fölékesíteni a lehető legszebben!

Másnap, ködös, hideg novemberi reggelen, pontban hétkor indult a kápolnából a tisztelendő atya az Oltáriszentséggel. Utána lépdelt a különben mindig egyszerűen járó főherceg, most teljes díszben, ékesítve méltóságának összes rendjeleivel, alázatosan, összetett kezekkel. Őt követték csillogó egyenruhájukban az udvari tisztek és urak. A menet az udvaron és kerten át, cselédlakások között haladt, egészen az istállóig. A csengetyű hangjára az összes cselédség, munkáját félbenhagyva, megilletődve csatlakozott hozzájuk.

A szegény, beteg pásztorleányka nyugvóhelye számtalan gyertyával megvilágítva, illatos virágokkal ékesítve vala. A szentáldozást jelző csengetyűszóra, a főherceg példáját követve az összes urak térdreborultak a szalmával behintett földön s egy szívvel-lélekkel imádták a Szentségi Urat. A főherceg nemes, nyilt hitvallomása még a leglanyhább szivűeket is föllelkesité.

A szent ténykedés után a jó főherceg még néhány vigaszteljes szót intézett a nagybeteg, de túlboldog kis Teruskához és azután a menet, amint jött, oly rendben tért vissza a kastély kápolnájába. A szegény cselédnép könnyes szemekkel nézett fennkölt lelkű ura után s teljes lelkéből imádkozott az úrhoz: Istenem! Tartsd meg nekünk még igen sokáig ezt a jóságos és szeretetteljes szivű főherceg urunkat! *Német eredeti után.*

Főtisztelendő Igazgató úr!

Örömmel tudatom kedves igazgató úrral, hogy a gyakori szentáldozásnak nálunk is szép eredménye van. Nemcsak hetenkint áldozunk, de körülbelül hatvanan vagyunk, kik mindennap áldozunk. Ezek között vagyok én is. Úgy el tudok beszélgetni a szentáldozás után az édes Jézussal. Nekünk a szentáldozás nagy boldogságunk. A tisztelendő nővérek is mindent megtesznek, hogy nekünk ezen boldogságunkat megszerezzék. Az összes eucharisztikus szövetségben levő gyermekeknek kivánom, hogy naponkint mehessenek áldozni. Nekem úgy tetszik a «Jézusom örömöm» cimű folyóirat. Hogyan bánt az a Lujza néni a kis Gyuszival s már alig vártam az áprilist, hogy megtudjam, mi lesz vele. Igazán hálát adok a főtisztelendő igazgató úrnak, hogy ezt a szövetséget alapította. Úgy-e, ezt a Jézuska súgta meg igazgató úrnak, engesztelésül azokért, akik csak hustvétkor, vagy talán sohasem áldoznak.

El nem mulaszthatom, hogy ne közöljem főtisztelendő igazgató úrral, mily örvendetes volt a törökszentmiklósi gyermekszövetség tagjainak husvétja. Nagycsütörtökön közös szentáldozásunk volt. Nagypénteken félóránkint fölváltva 12—12 gyermek imádkozott a szent sírnál. Nagyszombaton lámpákkal, oltáriszentségi litániákból vett föliratos lobogócskáinkkal vonultunk ki a föltámadásra. Husvét vasárnap és hétfőn szentáldozáshoz járultunk.

De most már zárom levelemet.

Kezeit csókolja

Törökszentmiklós. *B. Flórika,*
Euch. Gyermeksz. tagja

Tersatto

Tersatto a Karsztnak Fiume fölötti könyökhajlásában rejtőzködik. Valósággal rejtőzködik, mert a sűrű fák öléből csak a jól gyakorolt szem látja előkandikálni kisded tornyát. A templom pedig jókora. Két egymás mellé épített hosszú hajó sajátságos jelleget kölcsönöz belsejének.

A két hajó közül az egyik mégis egy kissé nagyobb, melynek szentélye jelzi ama helyet, ahol valamikor a názárethi szentház egy ideig állott.

A templomból pompás kilátás nyilik a Karszt-hegység azon lan-

kás tengerpartjára, melyen egymás után sorakozik a hatalmas forgalmú és nagy jövőnek örvendő Fiume, továbbá Voleszka, Abbázia, Ika és Lovrana tengeri üdülőhelyek.

Egészen egymásba fonódnak kedvesen szerteszórt házaikkal. S ha a nap rájuk ragyog és meglátják magukat az Adria haragos kékjében, akkor igazán mesébe illő gyönyörüség áll a szemlélő előtt. Valóságos földi paradicsom!

Talán épen ezért nem maradt itt a názárethi szentház. Egyszerűségében nem birta volna el a mesés panorámát. Fölkerekedett tehát, ráhelyezkedett újra a boldog angyalok kezére és elrepült messze Lorettóba.

1291-ben megint üres volt Tersatto fönnsíkja. A ház eltünése még inkább mozgásba hozta az embereket, mint annak idején a megjelenése.

Keresésére indultak s keservesen siratták méltatlanságukat. Elmentek a messzi Lorettóba is, megkérlelni a szentházat. Eközben mindegyre növekedett a tisztelet azon hely iránt, melyen Tersatto kis önnsíkján a szentház állott.

Frangepán Miklós gróf egy kis kápolnát építtetett a helyére.

Igy beszélik a templom freskói. Ebből a kápolnábó
sanként az a kettős terjedelmes templom, melyet ma Tersattóban szemlélhetünk.

S hogy a tersattóiak öröme teljes legyen, V. Orbán pápa 1367-ben ünnepélyesen elküldte azt a hires Mária-képet, melyet a keresztény hagyomány szent Lukácsnak tulajdonít. Ma is őrzik a főoltáron. Most már hosszú századokon át járnak a buzgó hivek Tersattóba, hogy a Mária-kegykép előtt kérjék a szent Szűz hatalmas közbenjárását, hogy tiszteletüket rójják le azon hely iránt, melyen a názárethi szentház valaha megpihent.

Én is bemutattam hódolatomat a szent Szűznek s önkénytelen az a gondolat cikkant át agyamon: Micsoda kincs nekünk minden templom szentélye, ahol maga az isteni Megváltó honol. Nem nyomát találjuk ott az ő házának, hanem saját magát istenségével és emberségével.

Röptében a nagyvilág körül.

Malta — Róma. Ezen két szó ragyog most az egyház egén. Körülöttük forog, nyüzsög a katholikus nagyvilág.

Malta szigetén az Eucharistia szórja soha ki nem alvó fénycsóváit két világrész: Európa és Afrika partjaira. Mindegyiken van elég sötétség, elég jégmező a sziveken és lelkeken. Bár világítana bele a legméltóságosabb Oltáriszentség értelmet megvilágító fényével s bár hevítené föl a hitetlen sziveket kegyelmének melegével. Betlehem kicsiny volt ugyan Juda sok városa között, de a belőle származó nagy Dávid király emléke kedvéért méltó lett arra, hogy a világ Megváltója benne szülessék. Malta szigete is igénytelen és jelentéktelen, de szent Pál apostol megszentelte jelenlétével és csodájával és így a nemzetek apostolának tradiciója érdemessé tette arra, hogy a XXIV. euch. világkongresssusnak helyet adhasson. A kongresszus április 23. és 27. között folyt le. Mire e sorokat olvassuk, már egész nagyságában áll a világ előtt a XXIV. euch. világkongresszus jelentősége.

Rómában javában folynak a Konstantin-ünnepélyek. Hullámai átcsapnak Róma határain és mozgásba hozzák az egész keresztény világot. Bizony sok államforma és államfő lelkiismeretfurdalást érezhet, hogy katholikus voltára talán aláásni igyekszik az egyház és kereszténység szabadságát, amelyet 1600 évvel ezelőtt olyan nagylelkűen adott ez a pogány császár. Az ünnepélyek fehérvasárnapon kezdődtek a szent Kallisztus-katakombában és április végén érik el tetőpontjukat, amikor a magyar zarándokcsapat is Rómába ér. Ott lesz majdnem az egész magyar püspöki kar. Az ünnepségek központja mindig a legméltóságosabb Oltáriszentség, amely a katakombák egyházának is ép úgy, mint a szabadságát élvező egyháznak erősítője volt sok-sok üldözésében és megpróbáltatásában.

Ragyogjon fennen a világ végezetéig Konstantin császár keresztfölirata: E jelben — a kereszt jelében — fogsz győzni!

Papiros-templom. Ne tessék gyerekjátékra gondolni. A Norvégországban fekvő Berzen városnak templomáról van szó. A templom papirosból készült. Oltatlan mész, savanyú tej és tojásfejérnye keveréke teszi vízhatlanná; ezer embert képes befogadni. Ennek a javítását bármikor lehet eszközölni és úgy látszik, elég kevés anyagi áldozattal. Arról már nem szól a fáma, hogy az ilyen agyonjavított templom hogyan festhet kivülről és hogy miképen képes ellenállani az idő viszontagságának.

A máltai eucharisztikus világkongresszusra az angol hatóságok erős előkészületeket tettek. A pápai követet külön díszhajó hozta. Emiatt az angol protestánsok egy kis fanatikus töredéke szemrehányást is tett a kormánynak. A londoni kormány azonban nem engedett lojalitásából, mellyel egy idegen hatalom képviselője iránt akarta udvariasságát tanusítani.

EGYESÜLETI ÉLET.

A budapesti középponti Oltáregyesület márciusi választmányi ülésén — Kánter Károly igazgató és őrgróf Pallavicini Edéné elnöknő távollétében — dr. Tiefenthaler József szerkesztő elnökölt. Jelen voltak: Maria de Jerusalem és Kiss Aladárné alelnöknők, özv. br. Vécsey Józsefné, Vécsey Eszter bárónő, Felmayer Vilma, Ghyczy Ida, özv. Návay Kálmánné választmányi hölgyek.

Az elnöklő dr. Tiefenthaler József tudomására hozza a választmánynak, hogy az igazgatót gyengébb jelentőségű meghülés tartja távol a gyűléstől. Sajnálattal nélkülözi a választmány a kegyelmes elnöknő jelenlétét is. A jegyzőkönyv fölolvasása után pénztári jelentés következett.

Az elnök jelenti, hogy az oltáregyesületi kiállításra erősen folynak az előkészületek, de meghatározott programmal még nem szolgálhat. Majd a fényesnek igérkező máltai kongresszusra hívja föl a választmány figyelmét. A hölgyek örömmel értesülnek, hogy a bőjti lelkigyakorlatok az idén kitünő eredménnyel jártak. Sok lélek találta meg nyugalmát és buzgóságát.

A következő lelkigyakorlatok tartattak: «A keresztény anyák»-é; német, francia lelkigyakorlatok, március 11-től 15-ik az Oltáregyesületek nyilvános lelkigyarkorlatai a templomban dr. Vass József kitünő vezetése alatt, továbbá a tanítónők, gyermekek lelkigyakorlatai, melyek hosszú sorozatát dr. Prohászka püspök úr lelkigyakorlatai fogják befejezni.

Élvezettel és gyönyörrel tekinti meg a választmány a templom remek új áldoztató kelyhét, mely a papi Eucharistia-Társulat ajándéka. Kántor Vilma és Erzsi terjesztőnőkké választatnak.

A gyűlés befejezéséül fölkéri az elnöklő szerkesztő a hölgyeket, hogy vállaljanak a szentsírnál imádási órákat és a föltámadási körmeneten minél nagyobb számban sziveskedjenek résztvenni.

A kalocsai Oltáregyesület virágvasárnapon tartotta meg évi kiállítását. *Kleiner* Lajos c. püspök, káptalani helynök március 15-én délután nyitotta meg a kiállítást. *Horváth* Győző dr. fölszentelt püspök, az Oltáregyesület elnöke üdvözölte a káptalani helynököt s fölajánlotta a kiállított tárgyakat az egyházmegye rendelkezésére. Kleiner c. püspök megáldotta a kiállított tárgyakat és szép beszédben fejezte ki elismerését és köszönetét az oltáregyesületi hölgyek áldozatos munkájáért. Végül *Jámbory* Lajosné kalocsai és dr. *Koller* Imréné bajai egyesületi elnöknő kalauzolása mellett megtekintették a vendégek a kiállított munkákat. A kiállítás másnap, 16-án is nyitva állott a közönség előtt.

Meglepő volt mindenekelőtt a kiállított készletnek gazdagsága s a kézimunkáknak művészi kivitele. A horgolt, vert és tüll-csipkétől a madeira-himzésig képviselve volt a csipkekészítés és himzésnek majdmegannyi válfaja. Különös elismerést érdemel az oltáregyesületi tagoknak gyakorlatias érzéke, mely abban nyilvánult meg, hogy az egyházi ruhák előállításánál a tartós és szolid kivitelre fektették a súlyt.

A kiállítás a *kalocsai* és *bajai* Oltáregyesületek kézimunkáit és adományait ölelte föl. A *zombori* fiókegyesület tárgyai megkésve érkeztek Kalocsára, a *szabadkai* fiókegyesület pedig pünkösd táján rendez kiállítást előbb Szabadkán, majd Kalocsán.

A kiállítás előkészítése a közös munkadélutánokon folyt le, melyeken nagy buzgósággal vettek részt a kalocsai tagok. Jó példával jártak elő: *Jámbory* Lajosné, dr. *Szűcs* Zoltánné, *Husszy* Istvánné, *Musza* Józsefné, *Raichl* Konrádné és özv. *Jagicza* Józsefné.

A kiállított készletet főleg a kalocsai egyházmegye szegényebb sorsú templomai között osztották szét. De jutott jó sok tárgy a hercegovinai és afrikai missziónak is. Csupán a zombori fiókegyesület ajándékaiból 1353 kor. 20 fill. értékű tárgy jutott a szegény templomoknak.

1912. febr. elejétől 1913. márc. 18-ig 4297 kor. 79 fillér bevétele volt a kalocsai Oltáregyesületnek. Tagdíjakból befolyt Kalocsáról 449 kor. 68 fillér, harminchárom fiókegyesülettől 1230 kor. 7 fillér. Misepénzekből befolyt összesen 2618 kor. 4 fillér. A szabadkai és zombori fiókegyesületek önállóan rendelkeztek a tagdíjakkal s azt egyházi fehérnemüek előállítására és templomi szerelvények beszerzésére fordították.

A budapesti középponti Oltáregyesület kiállítása a pünkösdi ünnepek után lesz. A kiállítás teljesen méltó lesz a régi fényhez és gazdagsághoz s emelni fogja nevezetességét az a körülmény, hogy valószinüleg dr. Csernoch János hercegprimás fogja megnyitni. A kiállítás előreláthatólag május 15-én nyilik meg és négy napon át áll a közönség előtt nyitva a megtekintésre.

Budapesti oltáregyesületi érem.

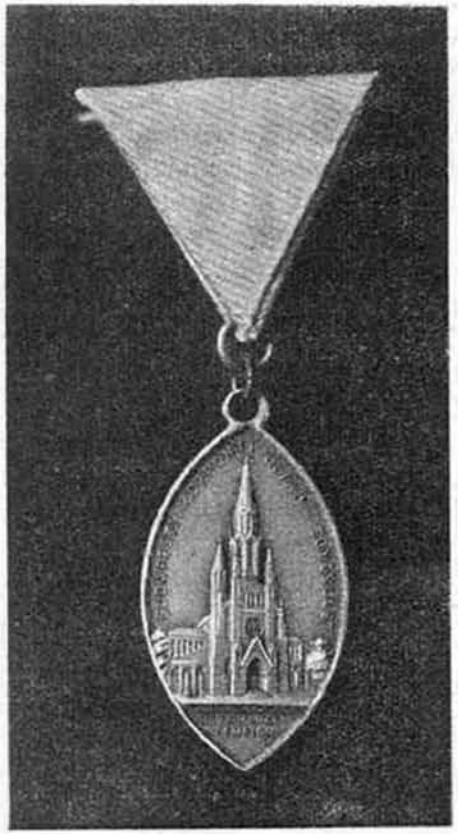

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda, Budapest IX., Üllői-u. 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Aluminium kivitelben: 90 fillér.

KIMUTATÁS

a budapesti Központi Oltáregyesület által 1912-ben ajándékozott tárgyakról.

Szepes egyházmegyében: Fenyőháza fürdőkápolna 2 gyertyatartó, 2 alsó-, 1 felső oltárterítő, 1 kehely, 1 fehér kazula, 2 alba, 2 cingulum, 1 karing, 4 vállkendő, 2 vörös ministerruha, 6 corporale; Magurka filia 1 ciboriumköpenyke, 1 velum, 1 fehér kazula, 2 alba, 2 karing, 1 burza; Kriva 1 fehér pluviale, 1 pár oltárpárna, 1 ministering, 6 corporale, 6 vállkendő, 12 purificatorium, 12 lavabo; Szepesmindszent 1 ciborium, 1 fehér kazula, 1 fekete pluviale, 1 alba, 1 karing, 2 ministering, 1 öröklámpa; Erdődika 1 fekete pluviale, 1 alba, 1 négy rúdas mennyezet, 1 cibórium; Hidasnémeti 1 fehér pluviale, 1 fehér-, 1 fekete kazula, 1 kehely, 1 velum, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo; Kvacsán 1 kehely, 1 öröklámpa,; Lokca 1 viola pluviale; Trsztena zárdakápolna 2 alba, 2 karing, 6 corporale, 6 purificatorium, 6 vállkendő, 6 lavabo.

Szombathely egyházmegyében: Vasfarkasfalva 1 fehér pluviale, 1 ciboriumköpenyke, 1 fekete pluviale, 1 beteglátogató készlet; Orbánfalu 1 fekete kazula; Rohonc 4 gyertyatartó, 1 kehely; Szentsebestyén 1 fekete pluviale; Zalaegerszeg zárdakápolna 1 ünn. fehér, 1 zöld kazula, 4 gyertyatartó, 1 alba, 6 corporale, 6 vállkendő, 12 purificatórium, 12 lavabo; Kukmér I. 1 viola pluviále, 1 füstölő, II. Felsőujlak filia 2 fekete ministerruha.

Rozsnyó egyházmegyében: Felsőtisztás I. 1 mennyezet, 1 fekete-, 1 viola kazula, 1 kehely; II. Dévényhuta filia 1 fehér-, 1 fekete kazula, 9 válkendő, 9 corporale 18 corporale, 18 purificatorium; Sajópüspöki 1 ünn. fehér pluviale, 1 viola kazula;' Egyházasbást 1 kétrúdas mennyezet, 1 velum, 1 ciboriumköpenyke, 1 alba, 1 karing, 1 pár ámpolna, 1 cingulum, 1 fekete ministerruha,; Rozsnyó kórházi kápolna 1 fehér pluviale; Rimaszombat fegyházi kápolna 1 kehely; Csetnek 1 zöld kazula, 1 kánontáblakészlet, 1 füstölő, 2 viola ministerruha, 2 fekete ministerruha, 2 cigulum 3 lavabo, 3 corporale.

Eger érs. egyházmegyében: Kunszentmárton 1 fehér, 1 fekete, 1 vörös kazula, 1 kehely, 2 karing; Pásztó 1 lila kazula, 1 ministering; Tiszaőrs I. 1 fehér ünn. pluviale, 1 ciboriumköpenyke, 2 vörös ministerruha, 2 ministering, 1 viola kazula, 1 burza; II. Ujszentgyörgy filia 1 fekete pluviale, 1 alba, 1 oltárterítő, 2 vállkendő, 2 pár ámpolna, 1 vörös ünn. kazula,; Eger 1 viola kazula; Dorogháza I. 1 viola kazula, 1 viola pluviale, 1 burza szelencével, II. Mátramindszent filia 1 fehér kazula, 2 alba, 2 vállkendő, 1 karing, 2 piros ministerruha; III. Szuha filia 1 zöld kazula; Dédes 1 fekete pluviale, 1 fekete kazula, 1 kehely, 1 ciborium, 1 szenteltolajtartó.

Csanád egyházmegyében: Csermő 1 fehér, 1 viola kauzula, 1 fehér, viola stola, 1 velum, 1 burza, 2 alba, 2 karing; Oravicabánya 1 kehely, 1 vörös kazula; Újantalfalva 1 fekete kazula, 1 velum; Bozovics I. 1 ciborium, 6 gyertyatartó II. Sumica filia 1 alba, 1 karing; Ujszentpéter Egres filia 1 fehér, 1 fekete kazula, 1 ciborium, 1 kehely, 1 pár ámpolna, 1 burza szelencével 1 sz. olajtartó, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 lavabo, 2 purificatorium; Magyarszentmihály 1 öröklámpa, 1 fehér kazula, 1 piros kazula; Nákófalva kápolna 1 viola ministerruha, 1 fekete ministerruha, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 lavabo, 12 purificatorium.

Kassa egyházmegyében: Lénártó 1 fehér pluviale, 1 viola kazula; Felsőolcsvár 4 gyertyatartó, 2 gyertyatartó tabernaculumhoz; Bártfa kórházi kápolna 1 fehér, 1 fekete kazula; Kassa börtöni kápolna 1 vörös, 1 fehér, egy viola kazula; Kassamindszent 1 oltárterítő, 3 alba, 3 karing, 4 ministering, 1 fehér kazula, 1 szenteltolajtartó; Krasznóvajda 1 fekete kazula, 1 kehely, 1 velum; Mezőlaborc 1 fehér, 1 fekete kazula.

Nagyvárad latin egyházmegye: Szentjobb zárdakápolna 1 zöld kazula, 1 vörös ministerruha.

Erdély egyházmegye: Brassó zárdakápolna 1 fehér kazula; Óradna 1 fekete pluviale, 1 velum, 1 karing; Kőhalom 1 kehely, 1 ciborium, 1 piros, 1 viola kazula, Szamosujvár 1 fehér kazula, 1 öröklámpa; Szentferencr. zárda 1 kehely, 1 viola pluviale, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo; Kolozsvár klinika 1 ciborium, 1 alba, 1 ciboriumköpeny.

Nyitra egyházmegye: Nagydévény 1 fehér pluviale, 1 füstölő, 2 viola ministerruha.

Székesfehérvár egyházmegye: Kistétény 1 ciboriumköpeny, 1 kanontáblakészlet, 2 alba, 2 karing, 1 cingulum, 6 corporale, 3 purificatorium, 3 lavabo; Ercsi-i zárda 1 alba, 1 karing, 1 fehér-viola stola; Bodajk 1 fehér kazula, 2 vörös ministerruha; Bakonysárkány 1 fehér kazula, 1 burza, 1 oltárterítő, 3 vállkendő, 3 corporale, 3 purificatorium, 3 lavabo; Felcsut 1 vörös kazula, 1 pulpitus, 1 karing.

Missió: Zágráb 1 fehér kazula, 1 ciboriumköpeny, 1 velum, 1 füstölő, 1 alba, 1 karing; Belgrád 1 fekete kazula; Serajevo 1 fehér pluviale, 1 kehely, 2 alaba, 4 karing, 30 lavabo, 12 purificatorium, 12 corporale, 6 vállkendő; Stojdraga 1 kék felon; Devetina 1 ciborium, 2 gyertyatartó; Frenton, Amerika 1 ünnepi fehér pluviale, 1 ünnepi fehér kazula, 1 lila kazula, 1 velum; Banjaluka Nazareth-zárda 1 fehér kazula; Cavalla lazaristák temploma 1 fehér, 1 fekete kazula, 1 vörös pluviale, 1 velum.

Lugos gör. kath. egyházmegye: Rakovica 1 ciborium, 2 gyertyatartó, 1 fekete felon, 1 pacificale; Illyéd 1 fehér felon, 1 pacificale; Zigribert 1 szines felon, 1 ciborium, 1 pacificale, ámpolnák; Csukics 1 szines felon, 1 füstölő, 1 oltárterítő.

(Folyt. köv.)

Szerkesztő: Dr. Tiefenthaler József.

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüstből többféle kivitelben kaphatók **Kalocsán a Rózsafüzérkészítő Háziipari Vállalatnál.** Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárék, skapuláré-érmek és egyéb kegytárgyak. **Első szentáldozási képek.** Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím:

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28a.

XIV. ÉVF. 1913. 6. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

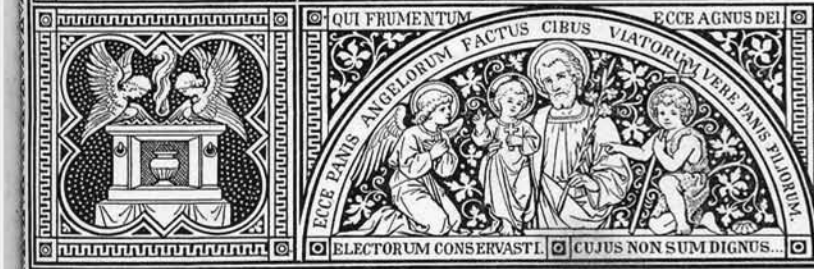

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-út 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Aluminium kivitelben: 90 fillér.

Női kézimunkákhoz szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER

Budapest, IV., Korona-utca 4. szám.

XIV. ÉVFOLYAM. 1913. JUNIUS. 6. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: A budapesti központi Oltáregyesület kiállítása. — *Dr. Tiefenthaler József:* Maltai eucharisztikus világkongresszus. — *Bognár Gergely:* Az Úr Jézus legszentebb Szivéről. — *Dr. Tiefenthaler József:* Tengermegáldás. — *Jeszenák Gábor báró:* Dubouche Mária-Terézia anya és az ő reparatrix intézménye. — *Dr. Bilczewszky J.*, érsek: Az élet kenyere (folytatás.) — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *Dr Szyllaba Emil.* Vértanuk üzenete. — Hősök szigetén! — Eucharisztikus szövetségek. Új testvérkék. — Feslő bimbók. Fekete galambból fehér galamb — Kedves Főtisztelendő Úr! — Templomban — Röptében a nagyvilág körül — Irodalom — Telefonpósta. — Kimutatások.

A budapesti Központi Oltáregyesület kiállítása.

Ismét megnyiltak néhány napra az Oltáregyesület csöndes termei a nagyközönség számára. Oltáregyesületi kiállítás volt május 15-től 18-áig. A tavasz minden évben visszatér, még sem ununk reá, sőt epedve és örömmel várjuk érkezését. Így vagyunk a kiállítással is. Örömmel és érdeklődéssel várja kiki s mindig találunk sok-sok gyönyörűséget az Eucharisztia iránti szeretetnek és élő hitnek eme gyakorlati és áldozatos megnyilatkozásában. Különben is az idei kiállítás gazdagsága és szépsége valóban bámulatraméltó. A kiállított tárgyak rendkívüli sokasága felett a szentelést végző hercegprímás is többszörösen kifejezte csodálkozását és elismerését.

A szövetek rendkívüli finomsága s a feldolgozás művészete egyaránt magára vonta mindenkinek a figyelmét.

Már a lépcsőház gazdag virágdísze közt is egyházi díszletek, miseruhák s görög szertartású ornátusok köszöntik az érdeklődőt. Az első emeleti tágas hosszú folyosó, a nagy terem, kibővítve az oltáregyesületi kápolnával s egyéb kisebb helyiségek szűkeknek bizonyultak a szebbnél-szebb egyházi ruhák és készletek befogadására. 185 miseruha, 60 vesperás köpeny, 10 remek baldachinum, 46 görög szertartású felonia, 150 miseing és karing, 7 szentségház, 90 gyertyatartó, 1800 vászon-kehely-készlet és vagy 100 darab kehely, ciborium és szentségtartó alkotják a kiállítás gazdag anyagát. Mindez egy évnek a produktuma és áldozata a szegény templomok felsegítésére. A legnagyobb elismerés és bámulat hangján

kell szólni a reparatrix apácákról és azon úrnőkről, kik kezük munkájával és ajándékaikkal járultak a remek kiállítás gazdagításához. Mennyi szegény templom, az Úr Jézusnak mennyi elhagyatott szentélye részesül ismét támogatásban és segítségben. A kiállítás gazdag tárlata a legkiáltóbb bizonyíték arról, hogy a budapesti oltáregyleti központ teljes mértékben áll hivatásának magaslatán. Annyi áldozat, lelkesedés, szorgalom áll az Oltár önzetlen szolgálatában, hogy a budapesti központ méltán központja, irányítója és példaképe lehet az összes magyarországi oltáregyesületeknek és egyházmegyei központoknak.

Az elrendezés valóságos szép élvezetet nyujtott. Nem csoda, mert hiszen az Oltáregyesület fáradhatatlan elnöknője, őrgr. Pallavicini Edéné őexcellenciája személyesen végezte és vezette a főnöknővel együtt az elrendezés nehéz munkáját. Felette érdekessé tette a kiállítást a zöld színnek uralma. Tudvalevőleg a pápa őszentsége intézkedéséből a zöld szín ezentúl sokszor nyer alkalmazást a szentmisénél. Így tehát sűrűen kértek a szegény templomok zöld miseruhákat.

A kiállítás megnyitását nagy ünneppé avatta dr. Csernoch János hercegprímás kegye, amellyel személyesen jött el a megnyitásra.

Négy órakor érkezett ő hercegsége. Az Oltáregyesületi ház kapujából egyenesen a kiállítási nagyterem kis oltárjához vonult nagyszámú papság kiséretében. Többek közt ott láttuk: Kanter Károly prelatust, oltáregyesületi igazgatót, Andor György dr. miniszteri tanácsost, Hanauer A. István apátot, Stieber Vince prelatus-plébánost, Galcsek György váci prelatus-kanonokot, Novák Lajos c. kanonokot, Bán Sándor prépost-plébánost és számos hitoktatót, hittanárt és segédlelkészt.

Az Oltáregyesület választmánya teljes számban jelent meg. Ott voltak: Pallavicini Edéné őrgrófné, Karácsonyi Jenőné grófné, Mailáth Györgyné grófné, Serényi Istvánné grófné, Zichy Miklósné grófné, Vécsey Eszter bárónő, Cziráky Lajosné grófné, Bethlen Istvánné grófné, özv. Návay Kálmánné, Zichy Karola grófnő, Skerletz Ivánné báróné, Szegedy Gina, Sternád Rezsőné, özv. Reviczky Gáborné (Esztergom), Rapcsák Imréné (Vác), özv. Zubcsek Mihályné (Esztergom), Reiner Irma, Pesthy Árpádné, Lafrankó Henrikné, Novák Mártonné, Gervay Lujza; továbbá gróf Mailáth György titkos tanácsos, Rajner János egyetemi tanár és még sokan.

A hercegprímás fennköltszavakkal nyitotta meg a kiállítást. «Az Úr sírjánál szorgoskodó ájtatos nőknek méltó utódai az oltáregyesületi hölgyek, kik az Oltáriszentségben az Úr Jézusnak véghetetlen szeretetét kezük munkájával viszonozzák. Ruházzák az Urat, gyertyát, tömjént gyujtanak az oltáron; világosságot ápolnak az Öröklámpákban, fehér gyolcsba takarják a szent testet, drága szőnyeget terítenek az Úr utjára. — Vagy ha ezt nem tehetik, jó példával tanítanak, hatnak, terjesztik és fejlesztik a jóizlést, szép lelkeket képeznek. Hiszen a végelemzésben a szép lelkek az Úr oltárának legszebb ékességei. Az Úr pedig, aki egy pohár vizet sem hagy jutalom nélkül, meg fogja jutalmazni hűséges leányainak szeretetét, megáldván őket és kedves családjukat s megadván szívük békéjében a boldogságot, mely felér minden kinccsel a földön, mert az örök boldogság záloga.»

A nagyhatású beszéd után megkezdődött az egyházi szerelvények megáldása és a kelyhek felkenése. A fáradságos szertartást tisztelettel nézte végig az előkelő hölgyközönség.

A szertartás végeztével Kanter Károly igazgató néhány szívből fakadó szóval mondott köszönetet a hercegprímásnak, hogy megjelenésével és lelkes szózatával tüntette ki egyesületünket. Őhercegsége ezután kedvesen elbeszélgetett az oltáregyesületi hölgyekkel és gyönyörűséggel nézegette a kiállítás egyes feltűnő értékű és szépségű tárgyait. Majd bevonult a templomba, ahol megtartotta az ünnepélyes áldást.

A kiállítás három napig állott nyitva a megtekintésre. A közönség sűrűen látogatta és számosan beiratkoztak az egyesületbe, hogy ebben a nemes és krisztusi munkában szintén résztvehessenek.

Utána azután százával mentek szét az országban a csomagok, hogy megörvendeztessék a szegény templomokat és Úrnapján már sok helyen azon egyházi ruhák emelték az Úr fényét, amelyeken néhány héttel előbb még buzgó Oltáregyesületi hölgyek végezték imádságnál értékesebb munkájukat. Itt pedig az oltáregyesület megürült termeiben újra megkezdődik a kegyeletes munka, hogy a következő évben ismét egész raját az egyházi ruháknak küldhessék szét az eucharisztikus Jézus szegény hajlékainak díszítésére.

Szebb és érdemesebb munkát e földön végezni nem lehet.

Maltai eucharisztikus világkongresszus.

A BÉCSBEN lefolyt szeptemberi euch. világkongresszus emlékei még soká fognak élni lelkünkben. Oly hihetetlen nagyarányú volt, hogy az ember szinte azt gondolta: nem kellene hamarjában eucharisztikus világkongresszust tartani, mert igénytelenül eltörpülne a bécsi mellett. De kellemesen csalódtunk Malta szigetén. Bár százezrek itt nem jöhettek össze, mert hiszen a kicsiny sziget partjait Szicilia és Afrika között belátthatatlan tenger mossa. Néptömegek ide el nem zarándokolhattak, mert nehéz és költséges az odajutás. De bensőségben, lelkesültségben, vala-

mint külső diszítésben messze fölülmulta a bécsit. Lelkem valóságos pünkösdi fürdőn ment át! Az a csüggedés és fájdalmas érzés, mely rá-ráül a szívre az itthoni hitközöny láttára, elolvadt a fellelkesülés lobogó lángjában, midőn a hit, buzgóság és bensőség feltétlen uralmának csodáit szemlélhettük.

Malta gócpontja a kelet és nyugat között, Európa és Ázsia között lefolyó világkereskedelemnek. Napsütötte mészköves halmain a modern tecknika minden kényelme veszi körül az embert. Villanyos és gőzvasut szeli át a szigetet, melynek legkisebb helységében is villanyos körték küzdenek az éj sötétségével. A lakosság vagyonos és jómódú!

De se a technika, se a kereskedelem, se a gazdagság nem zavarta meg Malta vallásos életét, hanem inkább minden téren a vallásos buzgóság és bensőség felelevenedését és fellendülését eredményezte. Micsoda katholicizmus lehet ott, ahol az egyetemi ifjúság kivétel nélkül járul az Úr asztalához! Nincs közte egy galileista sem, egy «felvilágosodott» sem. S a nagy szentségi körmeneten előbb fogyott ki a néző türelme, mint a férfikongregációk óriási sokasága. Különösen festői látványt nyujtottak az Oltáriszentség társulatának hatalmas férfitömege fehér miseingben és derékig érő biborszíngallérban. Szent Pál bátor, hitmegvalló férfias szelleme uralkodik az egész szigeten. Kincs gyanánt őrzik azt a helyet, melyet a nemzetek apostola maltai tartózkodása alatt jelenlétével megszentelt. Körülötte képződött Malta szigetének legrégibb városkája: Citta Vechia, melynek kathedralisa minden maltai ember szemefénye. Jelenleg La Valetta a legjelentősebb város. Hatalmas kőfalával, óriási bástyáival, gyönyörű alkotású épületeivel és palotáival ritka szép látványt nyújt. Büszke daccal rúg ki a tengerre, fennen hirdetve, hogy századok dicső harcait állotta ki a kereszténység érdekében. Magasra szökelő várfokáról az egész sziget áttekinthető: láncolatosan kapcsolódnak egymásba Florianum, Sliema, Birchircara, Citta Vecchia, mint a sziget érdemesebb városkái.

Legjobban lepett meg mindenkit a templomok sokasága, imponáló nagysága és ritka gazdagsága. Valóságos Róma Malta szigete. Rengeteg ezüst és arany van felhalmozva bennük. Legékesebb díszük mégis az eleven hitélet szülte tisztaság és gondozottság, melyet a gazdag olasz templomokban hiába keresünk. Ez a sziget joggal merészelhette az üldözött IX. Pius pápának vendégszeretetét felajánlani. A jelenlegi beteg Szentatya szeme is bizonyára messze elkalandozott a Vatikán loggiáitól, hogy a távol ködében az Eucharisztiára annyira érdemes népet, a maltai népet felkeresse. Személyesen nem mehetett közéje, hanem elküldötte követét.

Ferrata Domonkos bíboros-követ április 22-én szállt partra a Hussar

nevü angol hadihajóról, melyet az udvarias angol nemzet bocsátott rendelkezésére. A fényes fogadtatás lezajlásával végre április 23-ára virradt, mely napon a XXIV. euch. világkongresszus megnyilt. Sikeréért a maltai nép két hónapon át járult az Úr asztalához. S a jó Isten megmutatta szeretetét népe iránt. Gyönyörü idő kedvezett a kongresszusnak.

A nyilvános ülések Birchircara hatalmas körtemplomában, Musztában folytak le.

Tizenkétezer ember fér el benne. Mindjárt a megnyitón Norfolk

A maltai Szent János kathedralis remek belseje.

hercege, 54 bíboros, 30 püspök foglalta el a főoltár környékét, ahol a szónoki emelvény is állott. A templomi ünnepségek központja La Valetta tündérszép kathedrálisa, a Szent János templom volt. A valóságos kincstárszámba menő székesegyház örök emléke marad a maltai lovagrend egykori fényének és szellemének. Goblénjei leírhatatlan szépek. Rubens rajzai után készültek s a templom falait fedték el félig. Egyébként egy tenyérnyi hely sincsen a román alaphangulatú bazilikában művészi dísz nélkül. De Malta egyéb nagy kathedralisai is kaptak részt az ünnepi istentiszteletekből. Igy szent Publius templomában 24-én 9000 gyermek járult a szentáldozáshoz. 25-én Szent Pál hajótöréséről nevezett rendkívül

gazdag és a máltaiaktól kiváló módon tisztelt templomában misézett a pápai legatus, hogy személyesen nyujtsa az Úr testét annak az egyetemi hallgatóságnak, melyről érdemes feljegyezni, hogy ők vállalták egyszersmindenkorra a La Valletta-i Örökimádás kápolnában az örökimádást. 26-án Citta Vecchia ősi falait érte a kitüntetés, hogy a pápai követ megjelent és ünnepélyes misét mondott. Hatalmas mozsárlövések és ágyúdörejek fogadták a követet, ki rengeteg embertömeg és egetverő lelkesedések közepette vonult a Szent Pál kathedralisba.

Itt folyt le az első impozáns eucharisztikus körmenet. Április 27-ike az angolok napja volt. Ekkor mondott ünnepélyes nagy misét Bourne angol kardinális a Musztában. Útja diadalút volt. A 9 kilométernyi távolságban fekvő Muszta előtt pedig gyönyörű cserkész-csapat és a festői szep angol diszkatonaság fogadta.

Ami még ezenkívül történt, az már apotheozis, elragadtatás, földi menyország. Itt — a *tenger áldás* és a *befejező eucharisztikus körmenet* árjában érezte lelkünk, szivünk, hogy voltaképen teljesen az Eucharisztiáé vagyunk, egészen magával ragad, hogy nincsen nagyobb földi boldogság, mint szeretni az Eucharisztiát. Erről beszélt az a velőtrázó hajófütty és bömbölés, ágyúdörej és puskaropogás, mellyel egy fél órán át hódolt a tenger és annak erődjei a szentséges Úr Jézusnak; erről beszélt a fénytenger, mely Malta szigetének minden sarkában kigyúlt és tündéri szépségével megremegtette a lelket, könnyeket csalt a szemekbe. Sírni kellett az örömtől és boldogságtól, mellyel az Eucharisztia dicsősége a lelket eltöltötte, de sírni kellett a nyomasztó és fájó tudattól, hogy a nyomorult ember lelkében mindez elmosódik és ismét beletemetkezik földi gondjainak hétköznapiságába. *Dr. Tiefenthaler József.*

Az Úr Jézus legszentebb Szivéről.

Az esztergomi szemináriumnak 1892. évben végzett theologusait a legszentebb isteni Szív ünnepén szentelték diakonusokká. Prohászka Ottokár, hazánk aranyszájú Szent Jánosa, Székesfehérvár lánglelkű püspöke volt abban az időben a nevezett szeminárium lelkiigazgatója, ki bennünket az egyházi rend szentségének fölvételére előkészített. Próféta ihletségével, a nemzetek apostolának buzgóságával és ékesszólásával szólott hozzánk minden alkalommal a mi lelkivezérünk, de oly elragadó tűzzel és lelkesedéssel, lelket fölemelő, szivet megindító hévvel soha sem hallottam őt beszélni, mint az említett évben az isteni Szív ünnepét megelőző estén, a diakonátus előtt való napon.

«Legyenek önök az Úr Jézusnak szerpapjai, ne csak Melchizedek rendje szerint, hanem teljesen, egész odaadással, szívvel, lélekkel az Úr Jézus legszentebb Szivének kivánsága szerint. Az ősi egyházban a szerpapokra volt bizva az egyház vagyona, kincse és ők gondozták a szegényeket, özvegyeket, árvákat, a gyámoltalanokat. Most önök szerpapokká szenteltetnek; az egyház a legnagyobb kincsét, a legszentebb isteni Szív örök szeretetének zálogát, az Oltáriszentséget bizza önökre. Legyenek önök tisztalelkű lovagjai, hűséges sáfárai az anyaszentegyház legnagyobb kincsének. Nyujtsanak ebből a nagy kincsből annak a gondozatlan, gyámoltalan, beteg, nagy tömegnek, melyet katholikus társadalomnak nevezünk. Az életben lépten-nyomon fognak találni vergődő, szegény lelkeket, vezessék őket az Úr Jézus legszentebb Szivéhez. Táplálják őket a szeretet szentségével, hogy meggyógyuljanak, felüdüljenek, megerősödjenek és éljenek.»

Följegyzéseim szerint ez volt veleje annak a gyönyörű intelemnek melyet felejthetetlen lelkivezérünk intézett hozzánk a diakonátus előtt való napon. Akkor papirra vetettem a hatalmas gondolatokat, de egyszersmind a lelkembe is véstem. Közel 21 esztendő telt el azóta, épen elég idő, hogy a lelkipásztorkodás terén megtapasztalhattam, hogy Prohászkának mennyire igaza volt.

Láttam és folyton látok az életben vergődő lelkeket. Mindnyájan látjuk, hogy a mi társadalmunk nagy beteg, tengernyi nyavalya fojtogatja. Orvosokban sincs hiány, hisz mint a beteg paraszt ágya körül a kuruzslók, úgy hemzsegnek a fuldokló társadalom körül a különféle specialisták és gyógyítgatják, kötözgetik, flastromozzák a társadalom sebeit. Kisérletezés történik mindenféle modern reklámszerekkel, melyeket hirneves nemzetgazdászok, szociológusok, paedagógusok, philozophusok ajánlanak és nem jut eszünkbe, hogy a társadalom gyógykezelése mindaddig csak kuruzslás marad, míg az igazi doktor által előírt gyógymódot nem alkalmazzuk.

Mikor a társadalom minden rétegeiben züllést, pusztulást, végveszélyt látunk, nem kell-e az apostollal felkiáltanunk: «Uram! kihez menjünk, hiszen az élet igéi nálad vannak!»

Minden gyógykezelésnek első feltétele a diagnózis megállapitása. Ha a nyavalyát ismerjük, akkor könnyű lesz az orvosság meghatározása és alkalmazása is. Mik a társadalom bajai? A mi társadalmunk ideges, türelmetlen, elvesztette a jobbik eszét, mert vele higgadtan tárgyalni nem lehet. A mi társadalmunk gyomorbeteg, mert folyton a kenyér, a megélhetés kérdésével foglalkozik, de azt megoldani nem tudja. A társadalomnak vastag hályog borult szemére, mert csak az anyaföldet látja, az eget már észre sem veszi, de még színvakságban is szenved, mert ezen a tövissel és bojtorjánnal benőtt földön a siralomvölgyében is min-

denütt rózsákat akar aratni. Társadalmunkat ellepte a szociáldemokraták által terjesztett *vörheny*, de meg béna is, mert a saját lábán járni nem tud, mindent az államhatalomtól követel. Fejét migrénes fejfájás gyötri, mert gondolkodni képtelen, helyette a napi sajtó gondolkodik. Kirázta a fagyos szeretetlenség és önzés hideglelése. A vérszegénység legnagyobb fokban mutatkozik rajta, mert ereiben a tiszta erkölcsök helyett a gennyes erkölcstelenség nedve kering. Fogfájós, mert folyton másnak vagyonára áhitozik. Megkoppasztotta a divat szertelensége, agyát megzavarta a hitetlenség őrültsége, szívét elsorvasztotta az élvezetvágy heptikája.

Ime, csak nagyjából említve, mennyi nyavalya nehezedik a XX. század társadalmára! Ki lesz az a jeles doktor, aki ilyen nagy beteget gyógyítani, sikerrel operálni képes? Mint látjuk, az emberi tudomány erőtlen, gyenge ennyi nyavalyával szemben. Rajtunk csak egy jeles speciálista, egy kitűnő belgyógyász segíthet, aki az emberi sziveket és veséket ismeri, mert összes nyavalyáink fertőző bacillusai az agyban és szívben székelnek. És hol találjuk meg ezt a jeles belgyógyászt? Az Úr Jézus isteni személyében, aki a szívek orvosa és az elmék megvilágosítója. A test betegségeinek leküzdésére és gyógyítására óriási pénzáldozattal klinikákat, kórházakat, szanatoriumokat emelünk, fertőtlenítő intézeteket tartunk fenn és a legszigorúbban őrködünk, hogy a közegészségügyi rendszabályok mindenütt pontosan betartassanak. Mit teszünk a társadalom lelkibajainak orvoslására? Kapkodunk fűhöz-fához, kisérletezünk mindenféle szerrel, buzgólkodunk különféle egyletek, szövetkezetek, társulatok megalakításán, hogy ezekben mint valami szanatoriumokban megmentsük azokat, kiket a társadalomban még megmenteni lehet és a nagy kapkodás közt megfeledkezünk Arról, aki összes nyavalyáink ellen az írt, a gyógyító balzsamot, a kipróbált szerumot, az egyetlen biztos szert nyujtja nekünk. «Jőjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtak és terhelve vagytok és én megenyhítlek titeket.» Így szólít, így biztat és édesget magához a mi lelkiorvosunk. Az ő klinikái a hatalmas dómok, az ő kórházai a templomok, az ő szanatoriumai a kápolnák, az ő patikái a tabernakulumok tárva-nyitva állanak, asszistensekben, segédorvosokban sincs hiány, hisz az ő papjai ott forgolódnak a laboratoriumokban, csak a betegek jelentkeznek igen csekély számban. Miért? talán nem akarnak meggyógyulni? Ó nem! Hisz minden beteg epekedik a gyógyulás után, de saját erejéből az orvost felkeresni kénytelen. Szükséges, hogy hozzátartozói, barátai segítsék őt az orvoshoz.

Ha a humanizmus megteremtette a vöröskereszt egyletet, melynek tagjai a csatatéren megsebesülteket ápolás alá veszik és orvosi gyógykezelésben részesítik, a krisztusi szeretet is létesített társulatokat, egyleteket, melyeknek tagjai elsősorban hivatvák a beteg lelkeket az Úr

Jézushoz vezetni. A Jézus legszentebb Szíve társulatának és az Oltáregyletnek tagjai nem tesznek eleget kötelességüknek, ha az isteni Szív imádását, az Oltáriszentség kultuszát csak magukban ápolják, hanem kötelesek másokat is ugyanarra buzdítani. Legyenek ők a keresztény társadalomnak igazán vöröskeresztes tagjai, akik a kereszt jelvényét szívükben hordják és az Úr Jézus szent keresztjéről áradó végtelen isteni szeretet melegével a vergődő lelkeket oda segítik, ahol igazán megnyugodhatnak.

Ne gondoljuk, hogy ebben a mai társadalomban, mely úgy látszik, mindent csak a finomított ösztön hatása alatt cselekszik, nincs semmi finom érzés. Igaz, hogy sokan vannak, akik manapság nem a lélek előkelőségét, jóságát, nem a szellem tudományos értékét, nem a jellemszilárdságot, hanem a társadalmi állás magasságát, az ész produktiv képességét, az akarat elasztikusságát becsülik nagyra, de ez mind azért van, mert erkölcseink elposványosodtak, a posványban gázolók pedig csak dudvákba kapaszkodhatnak; őrjöngéssel határos kapzsiságunkban mindent pénzzé szeretnénk tenni, még a legdurvább gondolatot is, hasonlóan Midas királyhoz, aki mindent arannyá akart változtatni és csak akkor látta be botorságát, mikor a szájába teendő falat is arannyá változott; az elasztikus akaratú emberekre pedig azért van szükség, mert az ember- társas lény lévén, egyedül lenni nem szeret, még az erkölcsi posványba is akar társakat ragadni magával, ezt pedig csak a jellemtelenekkel teheti meg. Mindezek dacára az emberi lélek természettől fogva keresztény marad. A keresztény lélek pedig az élet nagy zürzavarában is megtalálja a helyes irányt, ráakad a helyes útra, mely a tiszta erkölcshöz, a szívmegelégedéshez, a benső békéhez, a lélek boldogságához, a tiszta örömökhöz vezet.

Egy hét éves kis lányka arra kért, hogy engedjem őt a szent áldozáshoz és írjam be Jézus legszentebb Szive társulatába. Kérdésemre, hogy miért kivánja ezt? ezt felelte: azért, mert ő mindig jó szeretne lenni. Egy munkás jött hozzám és kért, hogy írjam be a legszentebb isteni Szív társulatába, mert, mint mondá, ezentúl gyakrabban szeretne áldozni és ezt a többi társulati tagokkal együtt minden feltünés nélkül tehetné meg. «Hát miért akar ezentúl gyakrabban áldozni?» — kérdeztem emberemet. «Mert látom, hogy azok, akik gyakrabban áldoznak, megelégedettebbek, mint én» — volt rá a felelet. Egy szegény, súlyos betegen fekvő családapa szintén arra kért, vegyem föl a szent Szív társulat tagjai közé. Kivánságát így okolta meg: Lássa édes lelkiatyám, szegény vagyok, ha meghalok, csak árvákat hagyok hátra, de vagyont nem. Eddig sokat küzdöttem az életben nagyszámú családomért s bizony a lelkemre nem sokat gondoltam. Mi lesz szegény bűnös lelkemmel az Isten itélőszéke előtt? Igen sok mulasztást kell majd a tisztítótűzben leszenvednem. Azt gondo-

lom, ha mint a szent Szív társulat tagja halok meg, azok az áldozatos lelkek, akik oly gyakran járulnak az Oltáriszentséghez és többször fölajánlják szent áldozásaikat a tisztítótűzben szenvedő lelkekért, talán rám is gondolnak majd néha és segítségemre lesznek. Ez a gondolat és tudat nekem igen nagy vigasztalásomra szolgál súlyos helyzetemben.

Ime néhány vonás abból a számtalanból, miket az élet szolgáltat, s melyek igazolják, hogy az emberi lélek, a keresztény lélek üdvösségét, boldogságát, gyógyulását az Úr Jézusban keresi. Segítsük tehát a lelkeket az isteni Megváltóhoz, az ő legszentebb Szivéhez!

Lám a világ fiai mily nagy propagandát, mekkora reklámot csapnak egyik-másik specialista orvos érdekében, ha az esetleg pár sikerült nehéz műtétet tud fölmutatni. És mi hallgassunk? Mi talán közönyösen nézzük, miként züllik a keresztény társadalom csupán azért, mert lelkének orvosát, sebeinek gyógyítóját, az isteni Üdvözítőt nem veszi észre. Bontsuk ki az isteni Szív zászlóját és tüzzük oda minden templom tornyára az isteni Szív ünnepén. Tegyük figyelmessé a keresztény társadalmat Jézus legszentebb Szivének kultuszára. A hitben erősek, a szeretetben állhatatosak támogassák a gyengéket és vezessék a szentséges Szív zászlója alá és az üdvösség gyógyszertárához, az Oltáriszentséghez. Legyen a június hónap valóban Jézus legszentebb Szivének hónapja, melyben papok és világiak, gazdagok és szegények, nagyok és kicsinyek, ifjak és öregek, egészségesek és betegek, igazak és bűnösök mindnyájan rátalálnak az isteni Szívre és elmondják: «Add nekem Jézus Szivedet, akarlak szeretni.» Igen, akarjuk szeretni Jézust és Ő érte magunkat, kötelességeinket, állásunkat, állapotunkat, embertársainkat, hogy végre O általa legyen élet bennünk és az egész keresztény társadalomban. *Bognár Gergely.*

Tengermegáldás

Ki látta Lourdesben az esti gyertyáskörmenetet, mikor a vallásos lelkesedés mámora elragadja a lelkeket? Tízezer ember törtet a grottából a hármas templom legfelsőbbike felé, mintha csatarohamra tüzelné valami belső hang. A templom oldalán elhúzódó kolosszális árkádok gerincén odaérnek a bazilika homlokzata elé, ahol az égő gyertya karddá válik kezükben, a Mária-ének pedig harci riadó ajkukon s Lourdes bájos hegyei sokszorosan visszhangozzák a Szűz Anyát magasztaló éneket. Francia, olasz, német, spanyol és magyar nyelv az Istenanya lelkes szeretetében melegen egymásba fonódnak, sőt teljesen egybeolvadnak a latin refrén szavaiban: Ave, ave, ave Mária — Ave, ave, ave Maria.

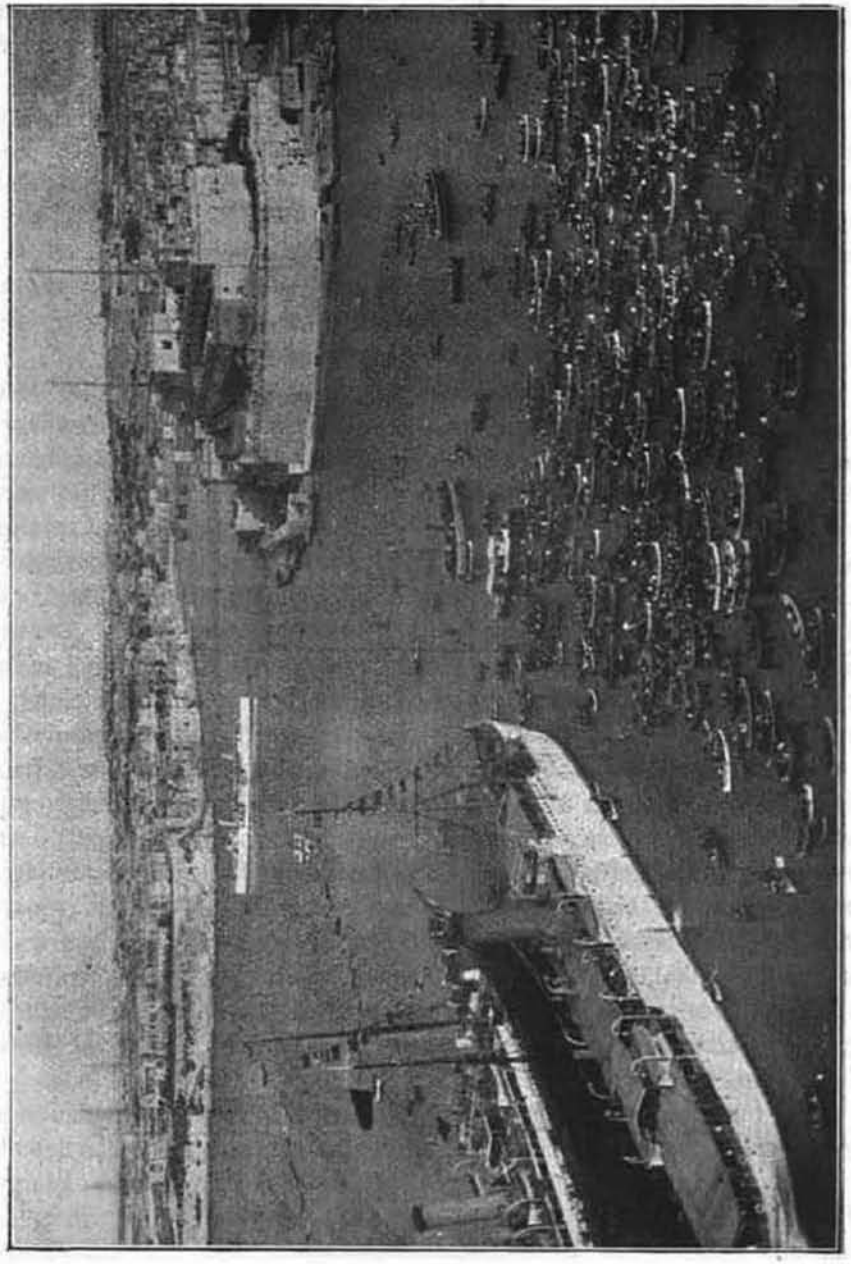

Részlet a tengeráldás jelenetéből.

Ez a vallásos fellelkesülés ittasultsága, fortissimója. Ennek teljes ellenkezőjét élveztem a Palermo felett diszeskedő Monreale mozaik pompájában. Nem mintha lelkem nem érezte volna a vallásos megindulás

rezgéseit. Nem itt van az ellentét. De ennek a csodaszép normann templomnak méla csendje, némán beszélő hatalmas mozaikképei, azoknak évezredes, misztikus ragyogása, továbbá a mellette meghuzódó croasade-udvar a maga páratlanul bájos és kecses oszlopocskáival és csobogó szökőkútjával kimondhatatlan meleg érzéssel simogatta lelkemet. Olyan álomba ringató, elmélázó érzéssel, melyben az ember képes órákat tölteni s talán előize a mennyei boldogság csendes nyugalmának és békéjének.

A maltai eucharisztikus kongresszus tengeráldása a legméltóságosabb Oltáriszentséggel Lourdes harcias lelkesedését és Monreale békés lelki boldogságát együtt, egyszere fakasztotta a szemlélő lelkében.

A nagy szentséget április 26-án délután a pápai követ vitte a szent János székesegyházból körmenetben a biborosok, püspökök, egyházi és világi előkelőségek és vallásos egyesületek kiséretében. A Grand Harbour-öböl fjordszerű bemélyedéssel szaggatja darabokra a sziget testét, melynek csipkés partszéleit erődítmények és városocskák szakadatlan sora fedi. Mindnyájára tüneményes panoráma nyilik La Valettanak a Grand Harbour-ba nyúló bástyafokáról. Rengeteg néptömeg feketélett mindenünnen. Az öböl vizét pedig száz meg száz csónak és hajó tartotta megszállva. A remek látványosságot csak hatásosabbá tette az az öt óriási hadihajó, melyek zordon komolysággal vesztegeltek az öbölben. A kis mótorok nyugtalanul surrantak ide s tova, a harangok zúgtak az összes templomokban. Az emberek lélekzetüket visszafojtva lesték a pillanatot, amikor a kardinális felér a Szentséggel a La Valetta-i bástyafokra. Az ember idegei a legvégső feszültséget érték el, mikor végre feltünt a vár fokán a nagy Szentség. Erre leirhatatlan jelenet következett. Ágyúdörgés és folytonos mozsárdurranás reszkettette meg a levegőt, a hajók, mótorok és csónakok bömbölésbe, sipolásba és füttybe törtek ki, az emberek szinte elvesztve lelki egyensúlyukat, harsány üdvrivalgással, kalap- és zsebkendőlengetéssel üdvözölték az eucharisztikus Jézust. A Krisztus iránti hitnek elementáris megnyilatkozása és apotheozise volt ez, melyet nem lehet megfesteni, ércbe önteni, elbeszélni, hanem át kell érezni.

Egy félóra kellett, mire elült a csodálatos hangzavar. Azután csend lengte körül a Szentséget és áhítat, néma imádat töltötte meg a lelkeket. Hő ima szállt a partokról és tengerről az Eucharisztia áldásáért esengve. Mély fohászok szakadtak ki a lelkekből s remegő sóhajok törtek elő a szivekből.

S a kardinális felemelte az Úr testét drága tartójával és hatalmas keresztalakjában áldást osztott.

Az üdvrivalgás és fenséges hangjáték újra megismétlődött, mire a Szentség eltünt a bástya fokáról. A hivő tömeg szétoszlott. Nem jött szó a nyelvre, sem kacaj a pajkos olasz ajakra. Minden lélek érzelmeivel odatapadt az Eucharisztia fehér ostyaszinére s nem akart tőle megválni.

Ha Máltában más nem történt volna a kongresszus keretében, a tengeráldásért magáért érdemes volt oda elzarándokolni.

Dr. Tiefenthaler József.

Dubouche Mária-Terézia anya és az ő reparatrix intézménye.

A MOSTANI időkben, amelyek az eucharisztia századába esnek, nem lesz érdektelen említést tennünk Mária-Terézia anya, a reparatrix apácák alapítójának a folyó évi március hó 4-én megindult boldoggá-avattatási ügyéről, és ezenfelül igen üdvös és haszonnal járónak találom egyet-mást elmondani e szentéletű nő élete körülményeiről és az abban felmerült nevezetesebb eseményekről. Mária-Terézia anya, kit a világi életben Dubouche Theodolindának hívtak, 1809-ben Montanban, Franciaországban született. Atyja ott akkortájban kerületi pénztárnok volt. Úgy ez, valamint neje is legkevésbbé sem tartozott a buzgó katholikusok osztályába. Volt Mária-Terézia anyának egy nővére is, ki a hithideg szülői légkörben szintén ilyen maradt. Mária-Terézia anyánál azonban megmutatta az isteni kegyelem, hogy az egyébként romboló légkör dacára is tud nagyokat művelni. Igen természetesen, önála is hiába keresünk eleinte valami rendkívüli lelki fellendülést, mert ez csak fokról-fokra fejlődött, míg végre ama mértéket el nem érte, amely méltóvá tette őt, hogy a közel jövőben, ami oltárainkra kerüljön. Születésétől fogva megáldotta őt az Úristen rendkívül finom és így minden szépért és nemesért felbuzduló és ez után törekvő lelkülettel. Olyan volt ő, mint ama mezei virág, amely a Teremtőtől bírja egyedül a szépnek a csiráit s minden emberi kéz beavatkozása nélkül, tisztán az ő gondozása által fejlődik és éri el azt a szépséget, amelynek szemlélete okvetetlenül ennek alkotójához és gondviselőjéhez vezeti az azt szemlélő embert. Mária-Terézia anyát vonzalma a művészetekhez, főként pedig a festészet felé terelte. Már Montanban is festegetett és különösen a szabad természet szépségei voltak azok, amelyeket, mivel rá nagy vonzóerővel birtak, vászonra tenni iparkodott. Minden ügyessége mellett azonban szüksége volt iskolára, amelynek a művészet iránt vele született hajlamát benne tökélyre vezetnie kellett. Az alkalom erre kevés idő mulva meg is jött, mert atyja már két helyen töltött rövid idejű hivataloskodás után Párisba lőn áthelyezve. Atyja, aki jól ismerte leányának ebbeli tehetségeit, örömmel vette ezen áthelyezésének a hirét. A legelső dolga volt tehát leányát ott a festészeti akadémiába beiratni. Igen természetesen Mária-Terézia anya

is örvendett ez okból e változásnak. Szorgalmasan járt el a tanfolyamokra, amelyeken tanárainak és tanulótársainak nemcsak csodálkozását vonta magára ügyessége miatt, hanem ezenfelül mindenkép nyájasan komoly modora s erkölcsös magaviselete által azok tiszteletét is mindenkép kiérdemelte. Ezen idő alatt azonban, amelyet a festészeti akadémián töltött, nemcsak fokról-fokra és gyorsan haladt tanulmányaiban, de ezenfelül, habár minden külső, földi befolyás és irányítás nélkül, a lelki megújhodás és tökéletesbülésben is bőven volt része. Hogy ez utóbbi mikép és mely eszközökkel ment végbe belsejében, azt még ő maga sem tudta teljesen elmondani és csak a mindezeket megindító és irányító Isten volna képes annak magyarázatát adni. Míg tehát Mária-Terézia anya ekként a festészet mellett a lelki tökéletesbülésben is mindinkább haladt s ezáltal mindinkább kimagaslóbb vonásokban alakította ki magában Jézusnak, mint ezen lelki tökélynek példányképét: nem mulasztotta ezt el egyszersmind másokban is megvalósítani. Mondhatni, hogy varázshatással volt az akadémián tanulótársain, akiket ezért nagyrészt meg tudott nyerni a művészetek művészetének, amely az isteni Mester szeretetében és teljes követésében áll. Oly vonzólag tudta velük közölni szándékait, hogy nem voltak neki képesek ellentállani, sőt érezték is mindjárt az üdvözítő eme szavainak az igazságát: «Az én igám édes és könnyű.» Örömmel követték tehát lelki vezetőjüket az áhitat gyakorlataiban, sőt bizonyos szent versengés volt e tekintetben közöttük tapasztalható. Nem feledkezett azonban meg Mária-Terézia anya édes szüleiről és nővéréről sem, akiket 1832-ben szintén megnyert Jézus szeretetének. Ő maga eleinte karmelita apáca óhajtott lenni, de az isteni gondviselés egy más irányba terelte mégis őt. A zavaros 1848. évben ugyanis egy éjjeli csodás jelenése volt, amelyben felszólította őt az Üdvözítő az örökimádás gyakorlatának a behozatalára. Ezen időtől fogva lelke buzgalmában határt nem ismert, fáradhatatlan volt nemcsak maga a szentségi Jézus iránti szeretetben és áhítatban, de felhasználta ezenfelül is minden összeköttetését az eucharisztiában számunkra rejlő végtelen nagy kincs mindinkábbi megismertetésére és ennek megszerettetésére. Nem volt ama időben semminemű eucharisztikus mozgalom sem, amelyből Mária-Terézia anya magának részt ne kért volna. Ami pedig az örökimádást magát illeti, ezt is ő kezdte meg legelőször gyakorolni és pedig Párisban, a d'Enher nevű utcában lévő kápolnában, az említett 1848. évben. Több társnője is akadt ebben, akikkel megosztotta a legfölségesebb Oltáriszentség ezen folytonos imádásának oly mindenkép dicséretes és vigasztaló gyakorlatát. De sem ő, sem pedig ezek akkor még szerzetesi ruhát nem viseltek. Egy ilyen alkalomkor, amidőn ezek így a nevezett kápolnában egy este egybegyülve voltak, történt, hogy az isteni gondviselés különös intézkedése folytán, egy fiatalember is vetődött oda. Ez a nővéreknek azt az ajánlatot tette, hogy ő velük együtt azt fogja cselekedni, amit ők művelnek; szive mélyéből örömmel imádja majd az oltárszekrény lakóját, az édes üdvözítőt. Mire ezek azt felelték, hogy ezen kivánsága egészen nem teljesülhet, mivel az ő imádásuk nemcsak a nappalra, de az egész éjjelre is kiterjed. Az illető nem volt más, mint Cohen Hermann nevű zsidó, a későbbi Mária Ágoston, karmelitarendi atya, ki még a rendbe lépése után is általánosan a P. Hermann név alatt maradt ismeretes. Ez, amidőn ott Mária-Terézia anyánál és társnőinél ekként célját elérni nem tudta, mégsem nyugodott, hanem felkereste Párisnak akkori lánglelkű érseki helynökét, Bonilleriet, kérve őt, hogy honosítaná meg tekintélyével maga is ezen ájtatos gyakorlatot, de olyképen, hogy ez mindenkinek hozzáférhetővé legyen. Nevezett érseki helynök nemcsak szivesen fogadta őt, hanem mindenkép hozzá is járult ennek behozatalához. Így történt azután, hogy ezen nemes eszme rövid időn belül, vagyis már 1848. december 6-án tényleg testet öltött, amennyiben nevezett napon a párisi «Notre Dame de Victorires» nevű templomban, a hivek közmegelégedésére, nagy ünnepélyességgel be lett vezetve. De közben Mária-Terézia anya intézménye is, a «l'Adoration Reparatrice» is gyors léptekkel haladt a megvalósuláshoz és pedig olyannyira, hogy az általa e célra alapított szerzetesrend Rómában már 1848. augusztus 6-án nyert megerősítést. Ennek tagjai szakadatlanul, még az éjjelt sem véve ki, váltakoznak egymással a legméltóságosabb Oltáriszentségben lévő Úr Jézus imádásában s célja ennek főként, hogy egyrészt elégtételt nyujtsanak neki ama sok bántalomért és hálátlanságért, amelyekkel őt az emberek mindenkép, de főként a szeretet eme szentségében illetik, másrészt elősegítik eme gyakorlatuk által a Jézus részéről annyira szeretett bünösök megtérítését is, amely szándékra a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt szintén imádkoznak. A szentéletű rendalapító szemei előtt elsősorban a romlott francia állapotok lebegtek s így ezeket óhajtotta ezzel mindenekelőtt orvosolni; de mindamellett nem mulasztotta el jámbor szándékait az egész világra is kiterjeszteni. Hiszen Jézus, amint minden emberért meghalt és így minden nemzeté is, úgy sajnos, mindenütt bántalmazták is őt. Mily boldogság volt az egykor Mária-Magdolnának, amidőn az Üdvözítő lábainál megpihenhetett, azokat csókolgathatta és isteni tanítását hallgathatta. Nem is mulasztotta el az Üdvözítő ezért kijelenteni, hogy «Mária a legjobb részt választotta, mely el nem vitetik tőle». Ezért történt azután, hogy nem akarta elereszteni Jézus lábait sem, amelyeket átkarolva tartott, midőn őt ennek feltámadása után a sír közelében végre megtalálta, mindig vele szeretett volna maradni. Ugyanezen Jézus van jelen a legméltóságosabb Oltáriszentségben is és ime az, ami nem volt megadva Mária-Magdolnának,

azt élvezik a Reparatrix kongregáció tagjai, akik még akkor is Jézusnál időznek, mikor mások éjjeli nyugalomban, mély álomban vannak elmerülve. Hogy mennyire esik ez jól az Udvözítőnek, azt mindenkinek, akinek csak némikép is volt alkalma betekinteni az ő szentséges Szive szándékaiba és érzelmeibe, okvetetlenül be kell látnia. Mert amennyire fájt Neki, hogy tanítványai az Olajfák hegyén még egy órát sem tudtak Vele virrasztani, olyan jól esik Neki az, hogy akadnak jámbor lelkek, kik még egész éjtszakákon sem hagyják Őt egyedül, hanem folyvást mellette tartózkodnak. De vigasztaló ez nemcsak Jézusnak magának, de mindazoknak is, akik oly szerencsések, hogy ezt megtehetik. A megkönnyebbülésnek gyógyító balzsamcseppjei hullanak a legméltóságosabb Oltáriszentségből megsebzett szivükre, amelyek okvetetlenül kell, hogy eloszlassák minden fájdalmukat. Nem egy szentségimádó kiáltott már fel ez okból, hasonlóan szent Péterhez, amidőn előtte Jézus a Táborhegyén átszellemült: «Uram, jó nekünk itt lennünk». Ezen boldogságban pedig nemcsak a Reparatrix apácarend tagjainak, de másoknak is lehet részük, hiszen Jézus különbség nélkül mindnyájunkat szeret és ha Nála vagyunk, jól is esik ez a sok hálátlanság és egyéb bünök miatt megsebzett szivének, úgy, amint vigasztaló a szenvedő betegnek is, ha valaki ágya mellett időz. Tegye is ezt mindenki, ha benne csak némi emberi érzés van és szolgálja e nemes célt legalább körülményeihez képest; de lépjen főként be ama társulatba, amely amidőn kapcsolatban áll a Reparatrix apácáknak intézményével, egyúttal ezeknek kegyelmeiben és búcsuiban is részesíti azokat, akik annak tagjaivá lesznek. Adná a Mindenható, hogy tetemesen járuljon ez eszme mindinkábbi megvalósításához és elterjedéséhez a Reparatrix apácák istenes alapítója, Mária-Terézia anya említett boldoggáavattatási pörének a folyó évben történt bevezetése, amelyre amidőn Jézus alkalmat nyújtott, egyben tudatta is ezzel, hogy mily jól esik Neki, midőn szerető lelkek az Ő vigasztalásában elmerülve, a szentségház előtt szeretik szabad perceiket eltölteni. *Jeszenák Gábor báró.*

Az élet kenyere.

Irta: *Dr. Bilczewszki J.*, érsek. Lengyelből. (Folytatás.)

III. A gyermekek szentáldozása.

Ennélfogva az egyház nemcsak a felnőtteknek, hanem a gyermekeknek is kötelességévé teszi, hogy mihelyt jó és rossz között már különbséget tudnak tenni, szentgyónást végezzenek és magukat az élet kenyerével erősítsék.

Annak dacára, hogy az egyház ezen parancsa világos és könnyen érthető, mégis megtörténik, hogy némely lelkipásztor, de kivált rosszakaratú ember az első szentáldozás idejét minél későbbre akarja tolni. Nézetük szerint a gyermeket szabad idejekorán, vagyis mikor már jó és rossz között helyes különbséget tud tenni, az első szentgyónáshoz bocsátani; az első szentáldozáshoz ellenben csak jóval később vezethető, vagyis 10, 11, 12 esztendős korában, mikor már birtokában van a hitigazságok beható ismeretének és képes az ájtatos előkészületre. A hivők, sajnos, meglehetős nagy számban vezettetik magukat tévútra ezzel az okoskodással.

A szülők ugyanis úgy vélekednek, hogy a gyermekeknek csak azzal a föltétellel előnyös a szentáldozás, ha meglehetős későn, vagyis szellemi tehetségeiknek teljes kifejlődése után bocsáttatnak az isteni lakomához.

Túlságos óvatosságukban nem veszik észre, *hogy a szentáldozásnak a 11, 12, 13 esztendőre való elhalasztásával mily mérhetetlen kárt okoznak gyermekeiknek.*

Ha ugyanis a gyermek az édes Udvözítőt segítőül, védelmezőül nem hordja szivében mindjárt akkor, midőn a hazugság, önzés, engedetlenség, tisztátalanság első kisértései megtámadják, saját erőtlenségére és tapasztalanságára utalva tönkremegy s gyakran elveszíti ártatlanságát, szívtisztaságát, még mielőtt az angyalok kenyerével táplálkozott volna.

Ezt az ügyet helyesebben felfogva, egyhangzásban Krisztus óhajtásával, akinek *különösen örömére szolgál, ha ártatlan gyermeki szivekbe térhet,* nem kevésbé egyhangzásban az egyháznak a husvéti szentáldozásra vonatkozó parancsával, továbbá arra való tekintettel, hogy ma, amikor a fölvilágosodás minden téren óriás léptekkel halad előre, a gyermekek is korábban fejlődnek, mint azelőtt s végül tekintetbe véve azt a körülményt, hogy napjainkban a gyermekeket több és nagyobb veszély fenyegeti, mint a régebbi időkben, a Szentatya a következő szabályokat állapította meg a gyermekek szentáldozására vonatkozólag:

I. Beszámíthatóság korának úgy a szentgyónásra, mint a szentáldozásra vonatkozólag az a kor tekinthető, mikor a gyermek eszével élni kezd, tehát úgy a hetedik év körül, esetleg azon fölül vagy akár épen azon alul is. Ettől kezdve kezdődik a szentgyónás és szentáldozás parancsának kötelezettsége.

II. Az első szentgyónáshoz és áldozáshoz nem szükséges a hittannak teljes és tökéletes ismerete. Kötelessége azonban a gyermeknek később az egész katekizmust értelmi képességéhez mérten fokozatosan elsajátítani.

III. Hogy a gyermek az első szentáldozásra méltóképen elkészül-

hessen, a hittannak oly fokú ismeretére van szüksége, mely szerint az üdvösségre elkerülhetetlenül szükséges hittitkokat fölfogásához mérten értse, a szentségi kenyeret a közönséges mindennapitól megkülönböztesse és korához való áhitattal járulhasson az Oltáriszentséghez.

IV. A gyónás és áldozás parancsának kötelezettsége, mely a gyermeket terheli, elsősorban is azokra hárul, kik a gyermekről gondoskodni tartoznak, úgy mint a szülőkre, lelkiatyára, tanítókra és plébánosra. Az atyának pedig vagy az ő helyettesének és a gyóntatónak dolga, a római katekizmus szerint, a gyermeket az első szentáldozáshoz engedni.

V. Rajta legyenek a plébánosok, hogy évente egyszer vagy többször is elrendeljék és megtartsák a gyermekek egyetemleges áldozását és arra necsak az első szentáldozókat engedjék, hanem másokat is, kik szüleik vagy gyóntatójuk beleegyezésével — mint fönnebb mondottuk — már előzőleg is részesedtek az oltár szent áldozatában. Egy-két napon az előzetes előkészítésben részesüljenek.

VI. Kikre a gyermekek gondozása van bízva, azon legyenek, hogy a gyermekek az első szentáldozás után többször is áldozzanak és ahol lehetséges, akár mindennap, mint azt Krisztus Jézus és az anyaszentegyház óhajtja és hogy azt olyan áhitattal végezzék, ahogy azt koruktól várni lehet. Ne feledjék továbbá azok, kiket illet, hogy súlyos kötelességük utána nézni, hogy a gyermekek a nyilvános hitoktatásokra eljárjanak; ha pedig ez nem lehetséges, akkor más uton-módon kell vallásos oktatásukról gondoskodni.

VII. Mindenképen rosszalandó az a szokás, hogy a gyermekeket nem engedik a szentgyónáshoz vagy őket egyáltalán föl sem oldozzák, mikor már eszük használatával bírnak. Miért is azon legyenek az egyházi hatóságok, hogy ez a szokás, ahol szükséges, akár fenyíték igénybevételével is, de föltétlenül kiküszöböltessék.

VIII. Fölötte kárhoztatandó visszaélés megtagadni a szent útra valót és az utolsó kenet szentségét oly gyermekektől, kik eszük használatával bírnak és őket kisdedek módjára eltemetni. Azok ellen, kik ebből a szokásból nem engednének, az egyházi hatóság legszigorúbban járjon el.

Ezen határozatokat épen úgy, mint a gyakori szentáldozásra vonatkozó rendeletet is, minden jó katholikus kitörő örömmel üdvözölte.

Kétségkívül a gyermekek minden igazi barátja nálunk is arra fog törekedni, hogy a Szentatya forró kívánsága teljesedésbe menjen; annál is inkább, mivel amit X. Pius minden keresztény katholikusnak szivére köt, nem ujság. A régibb tartományi zsinatokban ugyanis számos olyan határozatra találunk, amely a szülőket arra kötelezik, hogy gyermekeiket, amint már azok eszükkel élni tudnak, vagyis mindjárt hetedik esztendejük betöltése után, a bűnbánat szentségéhez és az Oltáriszentséghez vezessék.*

Emellett szól különben századunk tapasztalata is, amit oly találóan fejezett ki a gyermekek nagy ismerője és barátja Don Bosco, midőn azt mondotta, hogy minden nevelési rendszer gyenge alapon nyugszik, ha nem fordítja a legfőbb gondot a szent gyónásra és a gyakori — s mint most már hozzátehetjük — minél korábbi szentáldozásra. Más alkalommal meg azt mondja ez a nagy férfiú: «A gyakori szentáldozást a nevelésből kihagyni annyit tesz, mint kiszorítani belőle az erkölcsiséget.»

Minden félreértés kikerülése végett, kedves szülők, jól különböztessétek meg azt, amit Őszentsége ebben a gyermekek szentáldozására vonatkozó dekrétumban *mint tanácsot* ad elő és ajánl, attól, amit *mint szigorú parancsot* elrendel.

Csak tanács és nem szigorú parancs, hogy gyermekeinket gyakran, naponkint vezessük a legmélt. Oltáriszentséghez. A Szentatya tehát nem rótt szigorúbb kötelességet a gyermekekre, mint a felnőttekre. Azonban, kérlek benneteket, esedezem hozzátok, ne legyetek szűkkeblűek, ne álljatok annak útjába, hogy gyermekeitek az élet kenyerét gyakrabban vehessék magukhoz. Ellenkezőleg, segítsétek őket ebben, oly korán vezessétek őket az Oltáriszentséghez, amint csak lehetséges; keltsetek bennük vágyakozást a szentáldozás után; könnyítsétek meg nekik az élő kenyér gyakori vételét. Ez segíteni fogja őket, hogy hibáikat leküzdhessék, nem fogja engedni, hogy a kisebb vétkek idővel megrögzött bűnökké fejlődjenek!

Ne féljetek attól, hogy gyermekeitek az angyalok kenyerét idővel megszokják, megúnják, kevesebbre becsülik és közömbösek lesznek iránta!

Nem, nem fogják kevesebbre becsülni, ha a ti ajkatokról tanulják, hogy minden szentáldozást valamely szándékra ajánljanak fel, élők vagy megholtak javára! Sohasem fogják megúnni; senkisem simul az édes Üdvözítő szivéhez oly bensőséggel, oly igazán, mint a kis gyermek. Csak azon iparkodjatok, hogy gyermekeitek kiolvashassák mindennapi éltetekből, mily szeretettel gondoltok Jézusra, a szent ostyára, mint legdrágább kincsetekre. Ne okozzon az nektek aggodalmat, hogy gyermeketek túlságosan jámbor talál lenni. Senkisem túlságosan jámbor a világon, amint-hogy túlságosan jó sincs.

* Pl. az 1717-iki kulmi zsinat teljesen a IV. lateráni zsinat álláspontjára helyezkedik. A krakói püspök, Szaniawski Felicián 1720-ban elrendelte, hogy minden gyermek, amint hetedik életévét betöltötte, köteles évenkint gyónni és áldozni. Ugyanezt ismétli a lucki püspök, Rupniewski István 1723-ban kiadott pásztorlevelében.

A pápai dekrétum azonban a gyermekek *szigorú kötelességévé* teszi, hogy amint eszükkel élni tudnak, tehát hétéves koruk körül, a szent gyónáshoz és szentáldozáshoz járuljanak. Ez a parancs — mondotta a Szentatya egy püspöknek — nem az én parancsom, hanem magáé Jézus Krisztusé.

Akadnak talán aggódó szülők, kik azon kétségüknek adnak kifejezést, vajjon a pápa mégis nem arra kényszeríti-e a gyermekeket, hogy túlságos korán járuljanak a szentáldozáshoz?

Nem, kedves hiveim! Hiszen amint hallottátok, a Szentatya nem azt kívánja, hogy a gyermekek pontosan hétéves korukban járuljanak az Úr asztalához, hanem hétéves koruk körül. Annál a kérdésnél, hogy a gyermek mikor bocsátható a szentáldozáshoz, egyáltalán nem a keresztlevél és a kor számít, hanem *a gyermek szellemi fejlettsége* az irányadó. Sok függ a nevelési módszertől, a kulturviszonyoktól és a környezettől, melyben a gyermek él és nevelkedik. Ennélfogva azok a gyermekek, kik gyorsabban fejlődnek korukban, vagyis hétéves korukban bocsáthatók a legmélt. Oltáriszentséghez, azok pedig, kiknek fejlődése lassabban történik, később járuljanak az Úr asztalához.

Azoknak a szülőknek pedig, akik huzódoznak és nehézségeket találnak, azt mondom: A korai szentáldozás még senkinek sem ártott meg *Ne akarjatok jobb katholikusok lenni, mint a pápa!*

* * *

Hozzátok is szeretnék egynéhány szót intézni, kedves gyermekeim. Arra emlékeztetlek benneteket, hogy az édes Üdvözítő mily mérhetetlenül szeret titeket.

Mert lássátok, drága gyermekeim:

Az isteni Üdvözítőt nem elégítette ki az, hogy érettetek kis gyermekké lett; nem volt az elég Néki, hogy a gyermekeket isteni Szivére szorította; nem elégszik meg azzal, hogy a szülők keze által naponkint kenyeret ad nektek; nem elégedett meg végül azzal, hogy a keresztfán meghalt értetek! Nem, ez mind nem elégítette ki az édes Üdvözítőt. Minden gyermeknek oda akarta adni mindazt, amije volt, amiből van: testét, vérét, lelkét és egész istenségét. És evégett alapította a legmélt. Oltáriszentséget, amelyben Ő a léleknek legfontosabb, legmagasztosabb isteni tápláléka. De nemcsak egyszer akar az édes Jézus szivetekbe térni a szentáldozásban. Ó, sokszor, igen sokszor kiván évenkint vendégetek lenni, igen, naponkint és pedig már éltetek hajnalától kezdve. (Folyt. köv).

Ó Jézusom édes Szive, add, hogy téged mindig jobban szeresselek!

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Vértanuk üzenete.

Kedves gyermekeim, az Úr Jézus meghalt azért, amit tanított. Kész lenne arra is, hogy újból és újból kilépjen a szentségházból és keresztre feszíttesse magát, csakhogy tanítását erősen és állhatatosan higyjük. Kész lenne arra, mert tudja, hogy aki nem akarja hinni, amit ő kinyilatkoztatott, azt az itélet napján a pokolba kell majd taszítania. Jézusnak pedig nagyon fáj, ha csak egyetlen lélek is elkárhozik.

Csodálkozik valaki közületek azon, hogy lehet azt nem hinni, amit Jézus kinyilatkoztatott? Gyermekeim, ha nem szeretitek őszintén az Oltáriszentséget, még ti is hitetlenek lehettek egykor, ha felnőttök.

Említettem az előbb, hogy Jézus szivesen kilépne a szentségházból és keresztre feszíttetné magát, csakhogy tanítását erősen és állhatatosan higyjük. Ámde szükség van arra, hogy Jézus újból és újból halálra kínoztassa magát? Nincs rá szükség. Van más mód arra, hogy hitünk mindig erős és állhatatos maradjon? Igen, van. Melyik ez a mód? A gyakori szent áldozás. Erre tanít minket a szent vértanuk története.

A szent vértanuk életüket adták Jézusért. A pogányok halálra kínozták őket, mert nem akarták hitüket megtagadni. Eddig több, mint tizenkét millió vértanú volt. Annyi az, hogy, ha nem 1900 év alatt, hanem egy év alatt ölték volna meg őket, úgy abban az egy évben január 1-től december 31-éig mindennap éjjel-nappal többet, mint harminchárom-ezret kellett volna megölni, azaz minden egyes órában körülbelül ezernégyszázat, percenkint huszonhármat.

A szent vértanuk között nemcsak felnőttek, erős férfiak és nők, hanem gyenge gyermekek, leányok és ifjak is voltak. Például Szent Tar-

zicius, a kis ministráns fiú, akit pogány iskolatársai követtek agyon, mert nem akarta nekik az Oltáriszentséget átadni, mikor azt a börtönbe vitte a halálraitélt keresztényeknek; vagy Szent Pongrác, akire tizennégy éves korában párducot bocsátottak a pogányok, hogy szétmarcangolja. Ilyenek voltak Szent Szimforóza és Szent Perpetua fiai is, számszerint tizennégyen: mind meghaltak kínosan anyjukkal együtt. Továbbá Szent Ágnes, Szent Cecilia és sokan mások.

Talán ezek a gyermek-vértanuk azért, mert szentek, nem érezték a borzasztó fájdalmakat, melyeket a pogányok nekik okoztak? Gyermekek voltak, mint ti; némelyik kisebb, gyengébb és fiatalabb, mint ti. Ők is szerették a játékot, a virágokat, az életüket: de mindezt feláldozták, mert jobban szerették Jézust. S miért szerették Jézust még életüknél is jobban? Mert majdnem mindennap áldoztak. Szivük egészen Jézusé volt s Jézus egészen övék volt: ezért nem tagadták meg hitüket. Gyermekek voltak, mint ti, fájt nekik minden kis szenvedés, mint nektek. De Jézus nagyon erős, Jézus még azt is kibirta, hogy rettenetes kínnal keresztre feszítsék. Ez a mindenható Jézus volt szivükben, mert őt vették magukhoz a szent áldozásban, ő nem engedte, hogy nagy fájdalmaikban megtagadják a hitüket.

Ezek a szent gyermekek most már sok száz év ota boldogok a mennyországban; némelyik már több, mint ezerhatszáz éve van ott. Letekintenek az égből a földre; a földön különösen két hely drága nekik: az, amelyiken áldoztak és az, amelyiken kínosan meghaltak. Mikor ezeket a helyeket megtekintik, leborulnak az Úr Jézus előtt és mondják: «Hála neked, Megváltóm, hogy annyiszor szivembe tértél a földön! Hála, mert, ha nem áldoztam volna, gyenge lettem volna szenvedésemben, megtagadtam volna hitemet s most a kárhozatban volnék!» És bizonyára imádkoznak a gyermekekért, hogy sokszor áldozzanak, mert csak akkor lesz erős és állhatatos a hitük.

Szükséges-e tehát, hogy Jézus kilépjen a szentségházból és ismét halálra kinoztassa magát? Volna-e gyermeknek oly kemény a szive, hogy azt kivánja? Nemde, a vértanukat nem azzal erősítette meg Jézus a hitükben! Nem, hanem azzal, hogy a szent áldozásban szivükbe fogadták. Járuljatok ti is minél gyakrabban az Úr asztalához s hitetek mindig erős és állhatatos marad. Most ugyanilyen a hitetek, de a gonosz lélek irigyli azt tőletek és később, majd mikor felnőttök, szivetekből kitépni akarja. Ha szivetek a gyakori szent áldozás által Jézusé lesz egészen, úgy a gonosz lélek már későn jön, nem árthat nektek.

Hősök szigetén!

Van térképed, kicsinyem? Keresd meg rajta Olaszországot és ujjaddal utazzál le Afrika felé. Útközben ott találsz a tenger közepén egy kis szigetet, melynek *Malta* a neve. Ez a hősök szigete. Hatalmas kőfalakkal és óriási bástyákkal van körülvéve. A bástyafokokról félelmetes nagy ágyúk bámulnak ki a tengerre. Minden talpalatnyi földjét hősök

A 9000 áldozó gyermek körmenete Máltában.

vére szentelte meg, melyet a maltai lakósság az ő hitének és Jézusának védelmében ontott. Századokon harcolt a hitetlenek, a mohamedán-törökök és a mi egyházunk ellenségei ellen.

Ezt a bátor szigetet mostanában nagy boldogság érte. Április huszonharmadikától egészen huszonhetedikéig itt tartottak a legméltóságosabb Oltáriszentségről nagygyűlést és mesés ünnepségeket az egész világ számára. A pápa őszentsége követet küldött Rómából s volt ott 50 püspök és sok ezer katholikus ember az egész világ minden országából. Még Indiából is jött egy püspök. Április huszonnegyedikén már korán reggel nagy sürgés-forgás volt az egész kis szigeten. Az utcák tele voltak

virágokkal, zászlókkal, lobogókkal s öröm ragyogott mindenkinek az arcán.

A nagy templomba óriási csoportokban jöttek katonás járású fiúk és fehérruhás leányok.

Nyolc órakor a püspököknek és papoknak a kiséretében megjött a pápa követe is, s szentmiséje alatt 9000 gyermek járult a szentáldozáshoz. A szentáldozás után a gyermekek díszes menetben körüljárták az utcákat és szívvel-lélekkel énekeltek gyönyörű énekeket az Oltáriszentségről. Az Oltáriszentség, melyben az Úr Jézus lakik, nevelte hősökké, bátor férfiakká nagyapáikat; most ők is az Oltáriszentséggel táplálkoznak, hogy bátor nagyapáiknak hősi unokái lehessenek. Mélyen megmeghatva néztem lelkesedéstől és boldogságtól kigyúlt arcukat és könnyes szemekkel követtem a diadalmas menetet. Magamban forrón kértem a jó Jézust, hogy öntsön a magyar gyermekszövetség tagjainak szivébe is ilyen lelkesedést és szeretetet ő iránta. S mintha azt sugta volna nekem az Úr Jézus: Megadom szivesen ezt a szeretetet és lelkesedést a magyar gyermekeknek, csak jöjjenek hozzám örömmel és gyakran a szentmisében és szentáldozásban.

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Uj testvérkék.

Ha valahol új tagok lépnek be a mi szövetségünkbe, azokat bizony örömmel fogadjuk. Ők, ami új testvéreink. Az utolsó kis újság óta is sokan jelentkeztek.

Budapesten különösen a Szvetenai-utcai elemiből, továbbá a Ranolder- és Simor-intézetből iratkoznak be sűrűen. Egyébként gyűlésünk is volt április elején, külön a fiúknak és külön a leányoknak. Remek vetített- és mozgóképeket láttunk. Az igazgató bácsi erősen hangsúlyozta, hogy nyáron el ne hanyagoljuk a gyónást és áldozást.

Nagyperkátán (Fehérm.) 130 tag jelentkezett a szövetségbe. Isten hozott!

Récsén (Pozsonym.) 217 tagból álló hatalmas szövetség alakult. Adja Isten, hogy nagy legyen a buzgóságban is. Ezekért imádkozzunk különösen gyermekeim, mert szegénykék nem értik a «Jézusom örömön» újságot s azért nehezebb nekik a buzgóságot megőrizni.

Márkusfalván 102 lelkes tag állott az Úr Jézus katonái közé. A *temesvári* óriási szövetség ismét 50 taggal szaporodott meg. *Sopronban* 31, Esztergomban 77, *Magyaralmáson* (Fehérm.) 28 új tag iratkozott be. Mindnyájatokat szeretettel ölelünk keblünkre!

Jegyzet! Egy fiú Pestről elköltözött Budára. Eljött tehát az igazgató bácsihoz megkérdezni, hogy miképen tehet majd ott eleget a szövetség kötelességeinek. Én természetesen egy budai főtisztelendő úrhoz adtam neki ajánlólevelet. Lássátok, ez derék és gondos szövetségi tag!

Fekete galambból fehér galamb.

Kedves kis olvasóim, engedjétek meg, hogy az életemnek történetét nektek elmondjam. Nem mese, ne gondoljátok, sőt annak, aki átélte, a világ legnevezetesebb históriája.

Kicsi kis lány voltam, mikor a házunkban tűz ütött ki. A tető ropogott, a szikrák tüzesőként röpültek szanaszét és a kéményből vastag csomókban és szétterülő ostorok alakjában lobogott ki a láng. Egykettőre égett az egész háztető, mindenki kiabálva, fejvesztetten szaladgált. A férfiak az oltáshoz fogtak, a nők az értékesebb holmit mentették biztos helyre. Én és kis Józsi fivérem az általános zűrzavarban könnyű éji pongyolában kiszaladtunk az udvarra. De ott se volt valami kellemes a tartózkodás. A kocsik tele vizes hordókkal és dézsákkal sorban robogtak be, mert a jó falusiak kötelességüknek ismerték a nagy tűz oltásánál segédkezni.

— Jaj Manci, menjünk innen, mert agyontaposnak! — zokogott Józsi egy szál ingben. Egészen kék és zöld volt már a hidegtől, mert hát március közepe lehetett akkor.

— Tudod mit, szaladjunk az ispánékhoz! — indítványoztam.

És szaladtunk. Mezitláb és ázdogálva. Józsinak eszébe jutott valami: Manci, Manci, hol fogunk mi holnap ebédelni?

Végre ott voltunk a jó ispánné meleg szobájában. Ő a majorságban lakott, valami egy puskalövésnyire a mi házunktól. Menten belefektetett saját ágyába, meleg theát főzött nekünk és mikor Józsi megint sírva emlegette: jaj, hol fogunk mi holnap ebédelni, megcirógatta az ijedt gyereket e szavakkal: nálam, kis fiam!

Ez megnyugtatta a kis Józsit és csendesen elszenderült velem együtt.

De odahaza nagy futkosás támadt utánunk! Miután mostohaanyánk gyémántjait, aranykarpereceit biztos helyre rejtette, eszébe jutott neki a

két gyermek is. Kerestek, mint a gombostűt, míg végre az ispánéknál megtaláltak. Józsika épen imádkozott a jó Kati néni szavai után. Édes Istenkém, ments meg minket minden bajtól, betegségtől, tűztől villámcsapástól és aztán önmagától hozzátette; és adj nekünk ma ebédet.

Mostohaanyánk kissé megvetőleg mosolygott, mikor meglátta az imádkozó gyermeket. O maga hitetlen volt és minket nem tanított imádkozni. Ó mily sivár, mily kietlen is volt a gyermekkorunk! A tűzesetnek mégis volt annyi haszna reánk nézve, hogy nevelőnőt fogadott mellénk, aki minden lépésünkre vigyázzon. Hildegard kisasszonynak hívták és Észak-Németországból származott, tehát protestáns volt. Ő szigorúan ügyelt arra, hogy a leckéinket jól megtanuljuk, illedelmesen viselkedjünk, de imádkozni — imádkozni ő is alig tanított! A kath. katekizmust és bibliát egyszerűen félredobta és még templomba se járt velünk, mert mélyen lenézte a kath. istentiszteletet.

Józsival egyszer egy szép tavaszi napon egészen a kertünk széléig merészkedtünk, Hildegard épen a lugasban szunyókált. Túl a kerten áll pedig az ispánék háza és Kati néni, ami kedves Kati nénink az udvaron csibéket etetgetett.

— Kati néni, jaj kedves Kati néni, adjon nekem olyan kis pelyhes csibikét! — kértem.

A jó asszony menten fölkapott egy sipogó kis jószágot és a kezembe nyomta a kerítésen át.

De nagy lett Mancika! — mondta...

— Hiszen már nyolcéves leszek! — feleltem.

— Nyolcéves? És volt már áldozni?

— Nem én.

— Csak kérje meg kedves mamáját, hogy eressze el. Jövő hónapban lesz a templomban az első áldozók áldozása.

— Mama bajosan fog engedni!

— Csak kérje őt — buzgólkodott a jó néni. — Hiszen szép fehér ruhát kap akkor Mancika és hófehér fátyolt a fejére, mint egy menyasszony!

— Igazán? — örvendeztem. No akkor megkérem.

— De aztán ájtatosan imádkozni is kell ám!

De ezt már nem hallottam. Mert megpillantottam anyámat, ki épen lefelé jött a terrasz lépcsőin a kertbe.

— Mama, kedves mama, úgy-e elengedsz első áldozásra? — kiáltottam feléje. — Szép fehér ruhában kell menni, hófehér fátyollal, mint egy menyasszony.

— Csakugyan? És mikor?

— Jövő hónapban!

Mamám épen vendégeket várt arra az időre, az «unalmas» nyugalmazott tábornoknét és leányait, mint ő mondta és azt remélte, hogy az én első áldozásom ünnepélye egy kis változatosságot fog hozni az akkori egyhangúságba. Így beleegyezett kívánságomba. Szép fehér ruhát varratott nekem. A fejemre hófehér fátyolt, sőt finom gyöngyvirágkoszorút is hozatott. Mikor a plébános úr előzetesen kérdezte, vajjon el vagyok-e készülve a szent ténykedésre, büszkén csak annyit mondottam: ó hogyne!

Pedig — ó én szerencsétlen — összes előkészületem abból állt, hogy valahogy betanultam a gyónási formulákat és hogy szorgalmasan próbálgattam a fehér ruhámat a tükör előtt. (Folytatása következik.)

Kedves Főtisztelendő úr!

Mc Keesport Pa. 1913. Febr. 12.

Ne tessék haragudni, hogy csak most irok. De most beváltom igéretem és irok az apácákról, a gyónókról, a templomról, a királyunk és gróf Csáky püspök ajándékáról.

K. Testvérek is vannak itt. Október vagy novemberben jöttek ki Magyarországból. Az ő dolguk iskolában gyermekeket tanítani. A Várady püspök küldte őket. Nagyon szerethetik a helyet, mert azt mondják, hogy olyan, mintha itt laktak volna mindig. A Berchmana nővér azt mondta, hogy ismeri a főtisztelendő urat.

A gyónókról kezdek most beszélni. Egy hónapban legalább kétháromszáz gyónó van. Itten, akik a husvéti gyónást nem végezték el és valamelyik meghal, azt római katholikus pap nem temetheti el. December 1-én volt a bérmálkozás. Regis Canevin püspök bérmált, több mint hatvan magyar leány bérmálkozott.

A király egy gyönyörű szép oltárképet küldött, amelyet majd akkor szentelnek föl, ha elég keresztanya és apa lesz. Kitüntetés a magyarokra, mert Amerikában senki sem kapott ajándékot a királytól.

Csáky tisztelendő úrtól is kaptunk ajándékot, a boldog Csáky eredeti arcképét; majd le fogjuk vetetni és elküldjük a mását.

Máskor többet irok. Ne tessék haragudni, hogy háborgattam a tisztelendő urat.

Maradok hü tanítványa

Amerika. *Kováts Margit,*

Euch. Gyermeksz. tagja.

TEMPLOMBAN.

Titokzatos sötétség van a szegényes templomban,
Árva mécses islog-pislog elhagyatva magában;
Szegény mécses de szivesen társad leszek teneked,
Azt a magányt imádkozva hadd osszam meg teveled.

Sötét van bár, de az oltár misztikus fényben ragyog,
Mintha körül szállanák a hófehér kis angyalok.
Áhitatba ring a lelkem, ihlet szállja meg szivem,
A mennyei boldogságnak egy kis cseppjét érezem,

És sovárgó sejtelemmel suttogom el hő imám,
Szivemnek minden rejtekét Te előtted kitárván.
Óh segits meg mindennemü szükségemben engemet,
Tedd Tiedhez hasonlóvá a szivemet, lelkemet.

Add, hogy tiszta legyek mindig, mint az égi angyalok,
Szivemet be ne szennyezze semmiféle bün, piszok.
Add nekem az ártatlanság tiszta, szüzi köntösét,
Adj erőt a győzelemre, hogyha a bűn megkisért.

S amig végzem hő fohászom az oltárra néz szemem,
Téged óhajt, Téged keres mindenkor az én lelkem.
Maradj velem kegyelmeddel az utolsó óramig,
Birásodért az én szivem nagyon-nagyon vágyódik,

Oly mélységes, oly megható a csend a kis templomban.
A sötétben az örökmécs gyér világa fellobban.
Az utolsó sóhajomat visszhangozzák a falak:
Menny királya, édes Jézus mindörökre áldalak.

Sopron. *Varjú Mária.*
az euch. gyermekszövetség tagja.

Boldog vakációt kivánok minden kedves tagunknak!

A kis újságot csak kérjétek nyáron is, akárhol vagytok.

Igazgató b.

Röptében a nagyvilág körül.

Eucharisztikus értekezlet Kaposvárott. Somogyvármegye fejlődő fővárosában fényes és felette látogatott eucharisztikus értekezlet volt május 8-án. Ott volt a veszprém-egyházmegyei papság szine-java, sőt Pécs és egyéb egyházmegyék is képviselve voltak. Kilenc órakor *Kránitz Kálmán* flsz. püspök mondott nagy misét és épületes, lelkes szentbeszédet. Az értekezlet a megyeház nagytermében folyt le vagy 80 pap jelenlétében. A püspök megnyitó szavai után *dr. Sipos István* pécsi theologiai tanár tartott előadást *X. Pius pápának az Oltáriszentségre vonatkozó intézkedéséről*, majd *dr. Tiefenthaler József*, az Örökimádás szerkesztője beszélt *Az Oltáriszentség az ifjúság pasztorációjában* cimen. Végül az Eucharisztia Társulat országos igazgatója, *dr. Hanauer Á. István* apát fejtegette mély lélektannal és szívrehatóan *Elmélet és gyakorlat* cimen, hogy milyen a gyakorlati pasztorációnk elmaradása a theoria fenségétől. A délután az Oltáregyesületé volt. Három órakor oltáregyesületi díszgyűlés volt, melyet a fiatal, de máris hatalmas kaposvári Oltáregyesület agilis elnöknője, *Huszár Aladárné* nyitott meg. Az ünnepi szónoki tisztet *dr. Hoos József* veszprémi oltáregyl. igazgató töltötte be. Költői lendületű beszéde mély hatást gyakorolt. *Zimmerl József* prépost szavai után a finom lelkű Kránitz püspök arany szavai rekesztették be a díszgyűlést.

Utána következett a nap egyik fénypontja: *Buttykai Antal* ferencrendi tartományi őr hatalmas szónoklata a templomban, melyet a közönség belül-kívül valósággal megszállott. A valóban sikerült napot fényes szentségi körmenet zárta be.

Egészséges a Szentatya. Nagy örömet keltett mindenfelé a hír, hogy a pápa immár teljesen felgyógyult. Régen nem fordult meg annyi idegen Rómában, mint az idén. A Konstantinünnepek is sok embert vonzanak az örök városba, de a legtöbben mégis attól a szinte észrevétlen belső kényszertől hajtatnak, hogy lássák az Eucharisztia nagy pápáját és hódola-

tukat fejezzék ki iránta a katholikus hitéletben felkeltett renesszanszért. Eddig azonban a szentatyát — betegsége miatt — még a bíbornokok sem láthatták. A hír szerint azonban most már annyira egészséges, hogy ismét fogadhatja a zarándokokat.

Magyar apáca csodás gyógyulása Lourdesban. A Szűzanya csodás szeretete, mellyel Lourdesben a betegeket gyógyította, a magyar zarándok hitét is kitüntette és megjutalmazta. Ugyanis az idei májusi zarándoklaton a Megváltóról nevezett apácák soproni anyaházának egyik tagja, *Rimpfl* Rozamunda is résztvett, aki hosszabb ideje, gyógyíthatatlan hátgerincbajban szenvedett, úgy, hogy a zarándoklattal is alig tudott elmenni, csak támogatással és utolsó erejének megfeszítésével követhette a zarándokcsapatot hosszú útjában. A zarándokok megérkezése után mély áhitatban, folytonos imádkozásban töltötte az időt és egyszer csak azt vette észre, hogy fájdalmai megszünnek és minden átmenet nélkül, súlyos, gyógyíthatatlan betegségéből, amelyen az orvosi tudomány nem tudott segíteni, *hirtelen teljesen meggyógyult.* A jelenlevők, az ismerősei, akik látták nagy betegségében, alig ismertek rá a csodás gyógyulás után, annyira megváltozott egész lénye, arcán, a szemében az egészség, az élet öröm fénye ragyogott. *Az orvosok megállapították, hogy ez a legnagyobb gyógyulása ennek az évnek.*

Hol lesz a következő eucharisztikus világkongresszus? Ennek eldöntése a Szentatyától függ. Tervezgetések azonban már most folynak. A maltai kongresszusról körülbelül az a megállapodás szürődött le, hogy jövőre *Dublin*-ban, Irországban tartják az euch. világkongresszust. Az ős irkatholicizmus bizonyára a legfényesebb napokat fogja az Eucharisztiának szerezni. Az angol pedig büszke lehet, hogy lojalitását a kath. világmozgalmak olyan szivesen veszik igénybe.

A maltai kongresszuson arról is szó esett, hogy Dublin után Lourdes és Palermo kapnák meg a kongresszust.

Eucharisztikus élet Muzslán. Muzslán is fölragyogott az Eucharisztia. A sok előítélet, tudatlanság és rosszakarat ellenére is szépen indul a legméltóságosabb Oltáriszentség elevenebb tisztelete és gyakori áldozása, hogy ennek nyomában azután tevékeny és pezsgő katholikus hitélet fakadjon. Derekasan munkába állt az Oltáregyesület, megalakult az Eucharisztikus Szövetség, az Ifjak és Leányok, továbbá a Gyermekek Eucharisztikus Szövetsége.

Ismerjük az isteni Megváltó remek példabeszédét a magvetőről. A magvető — Jézus szavai szerint — kiment vetni. Sok mag kőre hullott, más kemény földre, ismét más tövisek közé, vagy épen elvitték a ragadozók. De jutott a jó földbe is és ez a mag kikelt, felnőtt és százszoros gyümölcsöt hozott.

Muzslán is megjelent a magvető, a lankadatlan fáradalmú és buzgó káplán személyében. S az ige, melyet az emberek szivébe akart plántálni, sokaknál kemény, makacs szívre talált, másoknál tövisek, vagyis a szenvedélyek nyomták el, vagy pedig a ragadozó, az ördög vitte el. De jó földbe, Istent szerető szívbe is jutott a szent igéből. És máris gyümölcsöt termett, a vallásos föllelkesülésnek és fölbuzdulásnak gyümölcsét. Erről tanuskodott az a fényes ünnep, amely fehérvasárnapon Muzsla községben lefolyt.

Pünkösdi tűz és lelkesedés lobogtatta szeretetre és imádásra a lelkeket a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt. Lelkes csapat — a felnőttekből és kicsinyekből egyaránt — vette körül azt a gyönyörű új zászlót, melyet a budapesti Központi Oltáregyesület ajándékozott. A zászlót agg plébánosuk szentelte föl és adta kezükbe, hogy tőle bátorságot és erőt nyerve terjesszék az Oltáriszentség tiszteletét és a gyakori szent áldozást.

Az ünnepi szentbeszédet és nagymisét az euch. szövetségek központi igazgatója mondotta. A zászlóanyai tisztet Pápay Gézáné úrnő — a muzslai templom földi örangyala — viselte.

Most már csak ki kell göngyölni azt a zászlót, hogy suhogása, lengetése lelkesítsen minden euch. szövetségi tagot. Az apostolok is csak tizenketten voltak és mégis meghódították Krisztus számára az egész világot. Ti, kedves muzslai eucharisztikus szövetségi tagok, is még kevesen vagytok, de ha a zászló mellett kitartotok, sőt bátran küzdötök, akkor csakhamar Muzsla község szine-java, egész valamit érő része szintén a zászló katonái közé fog állani. Adja Isten! A gyönyörű ünnepély, melyet a gyermekek rendeztek, meggyőzhette a muzslai apákat és anyákat, hogy az eucharisztikus szövetségben igen jó nevelő iskolát kaptak gyermekeik számára.

IRODALOM

Gyermekeknek ajándékul cifra, törékeny játékszernél, mulandó nyalánkságnál sokkal okosabb és célszerűbb *a jó olvasmány. Patkó Pista* története méltán is érdekli jobban az olvasni tudó gyermeket, mint a játék vagy édesség. Amellett, hogy pompásan mulat rajta az olvasó, nemesedik is tőle, jobbá is lesz attól. A gyermekek jutalomkönyvéül kiválóan alkalmas *Patkó Pista* cimű könyv 50 fillérért kapható a Szent-István-Társulat könyvkereskereskedésében (Budapest, IV. Kecskeméti-utca 2.), vagy Egerben Szolcsányi Gyulánál.

* * *

«Jézusom, örömöm» imakönyv. Terjedelme 360 oldal, gyönyörű díszes kiállításban az ifjúság számára szerkesztette Vargha Damján. Kapható a könyvkereskedéseken kívül az Oltáregyesület budapesti központjában IX., Üllői-út 77. sz. alatt. Ára 4 korona. Kitünő ajándékkönyv bérmáláskor vagy más alkalmakra.

***

Die hl. Eucharistie und ihre Verherrlichung in der Kunst. B. Kühlen. Von Corb. Wirz. Remek kiállításban tartalmazza az Oltáriszentség képeit a leghiresebb művészektől, kezdve a katakombák korabeli szimbolikus ábrázolástól egészen a legújabb német festőkig. A képeket bő szöveg kiséri. Az igazán értékes könyv hihetetlen olcsón kapható: 2 korona 16 fillérért fűzve. 93 művészi képet tartalmaz. A Szent-István-Társulatnál megrendelhető (IV., Kecskeméti-utca 2.).

***

Őszentsége X. Piusz pápának a szentáldozáshoz való járulást ujonnan szabályozó rendeleteinek gyümölcsei az afrikai missiókban. *Ledóchowska M. T. grófnőnek*, az 1912. évi bécsi eucharisztikus világkongresszus lengyel, francia és belga szaküléseín tartott előadása. Különlenyomat a «Visszhang Afrikából» havi folyóiratból, 16 old., 3 képpel. Ára **10 fillér.** Kapható a «*Visszhang Afrikából*» kiadóhivatalában, **Nagybecskereken.**

A kis röpirat betekintést ad a missiók nagyarányú eucharisztikus munkásságába. Másrészt a Kláver Szent Péter-Társulattal is megismertet bennünket. Nyomatékosan vagyunk bátrak erre fölihvni olvasóink becses figyelmét, mert bizony nálunk a missió-ügy nagyon elhanyagolt talaj

***

Euch. Értesítő. A magyarországi papi imaegyesület és Euch. Társulat lapja. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Győr, Papnevelő Intézet.

Telefon-pósta.

Többeknek. A szerkesztő maltai útja miatt több dolog nem nyerhetett rögtönös elintézést, amiért ezúton kérünk bocsánatot.

T. K. Kalocsa. Maltai utam miatt korábban került a májusi kézirat a nyomdába s így természetesen nem közölhettük már, mind aktualitást. Gondosan megőrizzük. Sokszoros üdv!

Br. J. Pozsony. Hálás köszönet az érdekes cikkért. Bámulom Nagyságodat fáradságáért.

Szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

KIMUTATÁS

a budapesti Központi Oltáregyesület által 1912-ben ajándékozott tárgyakról.

Munkács gör. kath. egyházmegye: Mezőlaborc 1 vörös felon, 4 gyertyatartó; Ungsasfalva 1 vörös felon; Oroszvég 1 ünnepi felon, 1 pacificale; Zsukó I. fekete felon, 1 alba, II. Csapolc filia 1 szines felon, 1 alba, 1 kehely; Nagypeleske 1 kék felon; Nagydoboz 1 fekete felon; Alsóhatárszeg 1 ciborium, 1 füstölő, 1 szenteltvíztartó, ámpolnák; Mártonháza I. 1 szenteltvíztartó, 1 füstölő; II. Havasalja filia 1 ciborium, 1 pacificale, 1 alba, 6 purificatorium; Bányafalu 1 fekete felon, 1 füstölő; Szőlősvégardó 1 piros felon, ámpolnák; Beregbárdos I. 1 fekete felon, 2 alba, 6 vállkendő, 1 füstölő, 1 áldozó kés; II. Pereháza filia 1 ciborium, 1 alba Nagykároly 1 fekete felon; Taracújfalu 1 ciborium, 1 alba, 1 vállkendő, 1 ciborium takaró; Gálszécs 1 alba, 1 aspersorium; Kisalmás 1 kehely, 1 oltárterítő; Gánya 1 fekete felon, 4 gyertyatartó, 2 alba, 2 vállkendő, 1 szenteltolaj-tartó; Jánk 1 fekete felon, 1 füstölő, 1 beteglátogató szelence; Zemplénagád 1 ciborium, 1 fekete felon, 1 szenteltolaj-tartó, 2 purificatorium; Ungvár Szent Bazil-rend 1 kehely, 1 kék, 1 fekete felon; Iszka 1 fehér felon.

Eperjes gör. kath. egyházmegye: Szuhakálló 1 ciborium, 1 fekete felon, 1 alba; Szaláncújváros 1 fekete bársony felon, 2 alba, 2 vállkendő, 1 füstölő; Sajópálfala 1 füstölő, 1 ciboriumköpeny, 1 öröklámpa; Kardoskő 1 kehely, 1 pacificale; Sajóvámos 1 aspersorium, 1 füstölő; Viszló I. 1 cibóriumköpeny, II. Pamlény filia 1 fekete kazula, 1 fehér felon.

Nagyvárad gör. kath. egyházmegye: Kresztaménes 1 tabernaculum, 1 felonion, Battonya 2 oltárterítő, 1 beteglátogató szelence, 1 kettős olajtartó; Belényes 1 fekete felon, 1 tabernakulum, 4 gyertyatartó, 3 lavabo, 3 purificatorium.

Szamosújvár gör. kath. egyházmegye: Seredeu 1 alba, 2 ministering, 2 fekete ministerruha; Szilágyperecsen I. 1 fekete felon, 3 alba, 6 purificatorium, 1 pacificale, 1 csengő, 1 pár ámpolna, 1 füstölő, 6 lavabo; II. Mármarossziget 1 világos felon; Mármarossziget fogházi kápolna 1 alba, 1 palla, 1 kanál; Bábca 1 csillár, 1 pacificale, 1 beteglátogató készülék, 1 alba; Pecsely 1 kehely, 1 discus, 1 stella, 1 lancea, 1 kanál; Felsőkosály 1 ciborium, 1 felon.

Utólagosan: Sopron 1 viola ministerruha, 1 antipendium; Bedő 1 oltárterítő, 1 füstölő.

1913. február havi tagdíjak.

Özv. Józsa Károlyné 1 k., Kügler Gusztávné 5 k., Barta Irén 2 k., Kleineisel Jánosné 1 k., Sebestyén Mária 60 f., Korpecs Anna 1 k., Posch Borbála 1 k., Dér Teréz 1 k., Viszenpart Aloizia 1 k., Nagy Anna 1 k., Szappanics Matild 1 k., Pogrányi Lidia 4 k., Lenz Anna 1 k., Kassa egyházmegye 80 k., Herich Károlyné 10 k., Kösler Vilmosné 3 k., Feld Anna 1 k., Borostyánkői tagoktól 19 k., Mihálik Jánosné 1 k., özv. Kovács Vilmosné 1 k., Halasy Gézáné 10 k., Pejcsik Gézáné 1 k., Gerhardt Antal 2 k., Csere Mihály 2 k., özv. Győry Gáborné 50 f., Pekári Károlyné 1 k., Juhász Anna 6 k., Michl Alajosné 8 k., Martinovich Elekné 4 k., sziklási tagok

3 k. 86 f., mária-radnai tagok 5 k. 4 f., Marutykó Klára 1 k., Kéfer Irma 1 k., Czinger Mihályné 1 k., Czinger Mihály 1 k., Bakonyi Márta 6 k., Kiss Teréz 30 f., Faulwetter Anna 1 k., Mihálka Jánosné 2 k., Nacsa János Makó 20 k., Schneider Borbála 2 k., Kajnoka Margit Pozsony 10 k., gróf Pálffy Anna 40 k., özv. gróf Pálffy Pálné 30 k., Galambos Zsigmondné 4 k., Balog Margit 3 k., Kuzmits Johanna 3 k., Gyulai Béla és neje Resicabánya 1 k., özv. Nagy Róza 40 f. Altdorfer Nándor 1 k., Altdorfer Nándorné 1 k., Altdorfer Mária 1 k., egri egyházmegyéből 2180 k., egri érsek úr 100 k., egri főkáptalan 280 k., özv. Balás Ignácné 2 k., Katrenyák Pálné 4 k., Szabó Ferencné 4 k., Nemcsányi Emma 2 k., muzslai tagok 14 k. 40 f., Kokovay Ilona 2 k., Blaskovich Irma 2 k., Blaskovich Ida 5 k., Szabó Ferencné 4 k. Boda Anna 2 k., özv. Beliczey Jánosné 1 k., özv. Koka Józsefné 2 k.. Palkovics Jánosné 2 k., Lesztenszky Julia 2 k., Zsigmond Margit 3 k., Deneluki Karolin 5 k., Kollár Borbála 1 k., Hideg Róza 3 k., Perleberg Gizella 10 k., Perleberg Zelma 10 k., Freiler Katalin 2 k., Kubáti Róza 4 k., Schlieder Mihály 24 f., özv. Dentz Antalné 1 k., Pilcher Ferencné 2 k., Simon Istvánné 1 k., Galli Betti terjesztőnő által: Grundl Józsefné 4 k., Galli Vilma 2 k., Galli Betti 4 k., Laub Jánosné terjesztőnő által: Kren Józsefné 2 k.,Dinczer Benedekné 2 k., Taller Istvánné 2 k., özv. Tüll Jánosné 5 k. (Folyt. köv.)

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 « 50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 « — «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 « 50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « 50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 « 50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 « 50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 « — «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28a.

XIV. ÉVF. 1913. 7. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

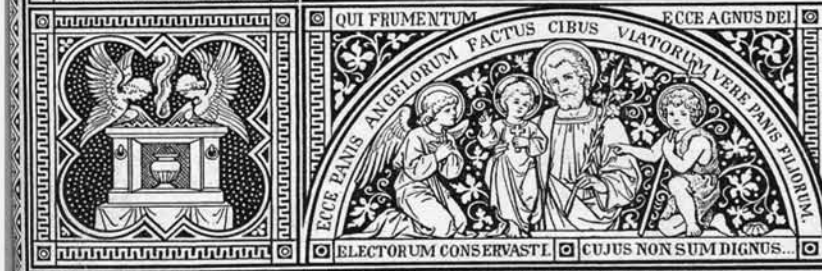

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 «	— «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	— f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 «	50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 «	50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 «	50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	— «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 «	— «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 «	— «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K	60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 «	50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K	20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 «	50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 «	50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 «	— «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüstből többféle kivitelben kaphatók **Kalocsán a Rózsafüzérkészítő Háziipari Vállalatnál.** Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárék, skapuláré-érmek és egyéb kegytárgyak. **Első szentáldozási képek.** Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím:

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

XIV. ÉVFOLYAM. 1913. JULIUS. 7. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Tiefenthaler József:* Örökimádás templom áldoztató kelyhe — *P. Feisz Hugolin:* A legméltóságosabb Oltáriszentség titkaiból I. — *Lukácsy István:* Ünnep a viharban. — *Prónai Dezső:* Virágos templom. — *Dr. T. J.* Muszta. — *Dr. Bilczewszky J.* érsek: Az élet kenyere. (Folytatás). — *Timár Kálmán:* Történelmi tár. Örökimádás a székesfehérvári egyházmegyében. — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil.* Légy hálás katholikus hitedért! — Eucharisztikus szövetségek. — Feslő bimbók. Fekete galambból fehér galamb. — A jótett jutalma. — Mikor voltam a legboldogabb? — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Telefon-pósta. — Kimutatások.

Örökimádás templom áldoztató kelyhe.

VÉGRE méltó szent edényt kapott az áldozó lelkeket váró Úr Jézus. Mikor az Úr Jézus oltárainkra száll a kenyér szinében, hogy őt imádjuk és belőle táplálkozzunk, akkor teljesen az emberekre bizza magát. Nekünk kell hajlékát, szent edényeit ékesíteni, diszíteni. Az örökimádás templom szentségtartója, ahol az Úr Jézus az oltár trónusán kitéve fogadja a hivek imádását, már eddig is gyarlóságunknak megfelelő méltó hajléka volt az Úr Jézusnak. A szentségtartót 4 évvel ezelőtt a magyarországi papság és elsősorban az Eucharisztia-Társulat papjai adományozták. Leheletfinomságú gótikus cirádák, sűrű arany-, ezüst- és értékes drágakövek közt fehérlik a szent kenyér, melynek egyszerű szinei alá a mi Megváltó Krisztusunk, az édes Jézus rejtőzik. Sok kemény szív megolvadt e drága tartó lakója előtt, sok áhitatos lélek merült el az emberekért magát lealázó nagy istenség jóságának és szentségének szemléletében. A gyönyörű szentségtartó rejtett isteni lakójával a patyolatfehér, fényárban uszó márványoltárról felejthetetlen emléket hagy az áhitatos imádó lelkében.

Csak diszes áldoztató kehely hiányzott még. A mindig gazdagon terített és vendégeket hivogató Úr-asztala nem volt sehogysem méltó a királyi ételhez. Ezen a hiányon is a magyar papság, jelesen az Eucharisztia-Társulat kivánt gondoskodni. Magának tartotta fenn azt a boldogságot, hogy az Úr Jézusnak, kit naponkint gyarló kezei érinthetnek, diszes és drága edényt szerezhessen.

Az új áldoztató kehely monumentális a maga nemében. 900 szent-

ostya befogadására alkalmas. Elragadóan szép látványt nyujt a szemnek üdeségével és életet lehelő elevenségével. A ciborium nem nyugvó helye, nem sírhelye az Úr Jézusnak, hanem eleven székhelye, ahol nyugtalanul várja, hogy természetfeletti életet, erőt, bátorságot, üdeséget, életerőt öntsön az áldozó lelkébe. Ezt a gondolatot fejezi ki az új áldoztatókehely üde tavaszi színpompája. Az egészet zománc fedi. Az alapszín ibolyakék, a képek mezője élénk zöld. A modern művészeti törekvéseknek hódoló gót szent edény — hatmezőjű kuppájának megfelelően — hatszegletű, mérsékelten felfelé épített fedőben végződik, melynek tetején bájos kis aranykereszt tövében istenbárányа nyugszik. A fedő hat háromszögű síkját három Krisztus-kép (Krisztus a kereszten, főpásztor, tanító) és három szymbolikus kép (áldozati bárány, füstölő, világ világossága) ékíti. A kuppa hat négyszögletű mezőin remek és sikerült kidolgozásban sorakoznak egymásután: a boldogságos szűz Mária, szent János apostol, szent Imelda, szent Julianna, szent Tamás, X. Pius pápa eucharisztikus vonatkozású képei.

Örökimádás-templom szentségtartója.

Irányadó volt, hogy olyan eucharisztikus szentek kerüljenek rá, kik nincsenek rajta a szentségtartón. Nem anachronizmus X. Pius pápának a képe a ciboriumon, mert ő restauratora az Eucharisztia, a szentáldozás mindennapi vételének. A ciborium is temploma az Úr Jézusnak. Templomban pedig gyakran találjuk meg egyházi — de nem szentté avatott — férfiak képeit vagy szobrait (pl. az esztergomi bazilikában Pázmány Péter és Simor János szobra). A hatalmas kuppa filigrán kis ivezetekkel támaszkodik a felfelé szolidan vastagodó kehely-nyakra, melyen az úgynevezett nodus (csomó) drágakövekkel van imaginálva.

A kehely talpán csupa szimbolikus kép van, melyek részben az Oltáriszentséget jelképezik, részben a lélek törtetését fejezik ki az Oltáriszentség után. Ezek: buza, szőlő, forrás, galambok, bárány, szarvas.

Az új áldoztató kehely a diadalmas husvét ünnepén került alkalma-

Örökimádás-templom áldoztató kelyhe.

zásba s 4—5 nap alatt kiürül. Százan és százan merítik belőle naponkint az Élet kenyerét, az erősek eledelét, Krisztus testét. Élet, felfrissülés, vígság száll ki a szent edényből, természetfeletti üdeség árad ki a szenttartóból nemcsak azoknak lelkébe, kik sóvárogva és tiszta lélekkel veszik magukhoz a szentséget, hanem mindazon papok lelkébe is, kik filléreikkel hozzájárultak az Úr e drága tartójának megszerzéséhez.

Dr. Tiefenthaler József.

A legméltóságosabb Oltáriszentség titkaiból.

VIII. A szentségi Jézus dicsősége.

Most tehát mindnyájan, kik szeretitek az Úr Jézust, jöjjetek közém, hadd váltsunk egymással bizalmas beszélgetéseket a legmélt. és legfőns. Oltáriszentség titkairól. Én most nektek a szívelragadtatás hangján szólani akarok az «*eucharisztikus Úr Jézus*», a «*legszentebb*», «*az én szerelmesem*» dicsőségéről. Ó ha volna aranyszivem, beh' aranyszínben tüntetném föl előttetek az «*elrejtezett istenség*» dicsőségét! Ó ha volna mézajkam, beh' mézédesen szólanék hozzátok a «*szentségi Jézus*» fönséges dicsőségéről! Ó ha tudnám én azt mind nektek elmondani, mit érez szivem az oltár előtt, ha én azt mind el tudnám mondani, mit látnak lelki szemeim, a hit ragyogó fénye mellett, az oltáron! De most elégedjetek meg ezzel az egy s igen kevéssel. Adjatok tehát kezembe lantot, tízhúros hárfát s csengőn hangzó citerát! és te, ó Uram! adj nyelvemnek erőt, ihletet, hogy rólad kedves legyen énekem s zengzetes dallamom! Hanem tőletek is elvárok valamit: emelkedjetek ki a hétköznapias érzelmekből, öltözzetek szellembe és tündér, fölemelt szívvel, tüzes szeretettel figyeljetek áhitatos mozdulatlanságban, ünnepi csendben, szent érzülettel szivetekben, hogy a csodadolgok, mikről itt most szó fog esni, szívboldogító érzelmeiből, hatásaiból, sokat szívhassatok be.

Most hinni, imádni és szeretni kell!

***

A szentségi Úr Jézus dicsősége abban áll, amellyel Ő vagy amiben O, vagy ami által Ő mások és mindenekfölött kitünik, mindeneket fölülmul, amihez fogható nincs — nem is lehet az egész földkerekségen, mert csak itt van jelen O a kenyér és bor külső szine alakjában, az Oltáriszentségben, minden századokon keresztül a világ végezetéig.

I.

Tekintsetek csak széjjel az egész földkerekségen! ime, mint elbűvölten s elragadóan, telve magasztossággal és kifejezhetlen fönséggel emelkednek ki a mindenféle stilben épült bazilikák, dómok, szentegyházak, templomok, székesegyházak ég felé törtető tornyaikkal! Az ember rabja lesz a magasztos emelkedettségnek! A térhatás fensége elbűvöli a szemlélőt egy ily csodaműnek láttára! A lelket kimondhatlan erővel vonzza a magasba! Az égbetörő tornyok, a csodahomlokzatok remek párkányzattal, az óriás arányú építmény, a páratlan harmónia, a klasszikus finomság, a szédítő magasságú és hideg merészséggel épített mestermű kupolák, a gyönyörű oszlopok, a csodapillérek stb. mind, mind a szónál is erősebben kiáltják felénk: fel a szivekkel a magasba! Itt van leírva láthatlan betükkel, de annál kiolvashatóbban a magasztos idealizmus, kifejezve és kézzelfoghatóan feltüntetve: a fönség, a szépség, a nagyság, a magasztosság, a formai tökély, a művészet, a fantázia, a szimbolika (jelképezés) s mind, mind, amit csak az emberi elme, ész és értelem, akarat és erő, képesség és tehetség, szorgalom és rátermettség képes alkotni, kőből, fából, vasból, ércből önteni, kiformálni, fölépíteni, megalkotni. Valóban csodaművek, egy költői ihlet szüleményei!

És e magasztos, csodás varázzsal eltöltő észművek, amelyek szemléletére az ember be- és elismeri méltatlan és tehetetlen voltát, gyöngének érzi magát s meghajol az Isten fönsége és nagysága előtt, melyet e szemkápráztató műalkotásokban mintegy előtüntetve érzi s látja; mondom, e csodaművek a szentségi Úr Jézusnak épültek, azért is: Isten háza. És mégis nem ebben áll az Oltáriszentségben elrejtőzött istenség dicsősége Ó nem! Mert kezdve a salamoni templomtól, a világ valamennyi csodanevezetességű templomokig, folytatódva a római szent Péter templomától a világ végezeteig épülő templomokig, ha még oly magasztosak, ha még oly fenségesek s teljesen eltöltik fantáziánkat, még mindig nem méltók eléggé az «elrejtett nagy istenség» befogadására!

Ha belépünk az ily lélek elbűvölő, elragadó alkotásokba, egyszerre egy magasztos szférába emelkedik föl a földi élet porában vergődő emberi elménk, képzelmünk s érzelmünk. Szinte lelki szemeink előtt látni véljük az isteni fenséget, szépséget. Az óriási nagyság, a titokzatos homály, a halvány ragyogás, a mélységes csend, a művészet, az izlés, az elrendezés, a szépség, a harmónia, az ornamentika s annak ezerféle alkalmazása, a kitalálásnak, a kompoziciónak mindenféle alkotása, meglepő változataival, a tünemény és látományszerű képek, festmények, freskók, alakok, szobrok és faragványok, oltárok, padok, padlózat kiterítve a legdrágább szőnyegekkel, oszlopok, boltivek, aranyozás, festészet, csillárok

kárpitok stb. mind-mind hallgatag bámulatra ragadják az embert, úgy hogy nem talál szót a megnyilatkozó szellemi fenség jellemzésére. Minden leírhatlanul szép s minden kielégítést nyer: a szem, az érzelem, a tetszés, a benső és külső jóleső érzés, az ideál, a fantázia, a jóság és szépség, szóval minden és megnyugvással telünk el. Úgy látszik, mintha maga az istenség tündökölne, az ő szépsége sugározna ki. Ez valóban szép, mert nem az érzékeknek nyujt örömöt, tehát érzékit, hanem az észnek, a szemlélődésnek, a képzeletnek ad értelmi gyönyört. És e szépség és a harmónia egyenesen a templomban jelenlevő Úr Jézusra irányul. Minden csupa bensőséget, érzületet, benső elmélyedést, lelki szárnyalást, látományszerű elragadtatást fejez ki; a keresztény ideáknak és erényeknek örökké nevezetes szimbolikáját meglepő formákban tünteti föl. Ilyen a mi szentegyházaink, leirhatlan szépségű templomainknak belseje! És mégis e csodás varázs, a belőle ránk ömlő bűbájos hatás, amely alatt jól és áhitatosan érezzük magunkat, mely tetszik nekünk, melyet megkivánunk, mely után mindig vágyunk, mely oly csodaérzéssel tölt el s megnyugvással egész lényünket, nem ebben áll a szentségi Úr Jézus dicsősége! Mert vajjon a művész keze alkothat-e olyan alkotást, mely teljesen magán viselné az istenség mulásnélküli bélyegét? Ó nem!

Beljebb hatolva a templom legfőbb részébe: a szentélybe, ahol az Isten háza legszentebb helye: az oltáron van; amelyen az Egyház, az ő papjai által a mi Urunk Jézus Krisztus, a kereszten bemutatott véres áldozatát a szent misében vérnélküli módon oly mistice megujítja; ahol a tabernakulumban láthatatlan módon, de személyesen, valóságban jelen van Jézus; aki a szentáldozásnál lelkünk tápláléka. E helyen összpontosul minden és a legfőbb pompa és fény, a legmélyebb szimbolika! Mennyi művészet, mily fönséges idealizmus megvalósulás van összetömörülve a renaissance, barok, rokokó, góth, román stb. stilű fa, kő, márvány, érc, aranyozott oltárokon! mily meseszépségű s kimondhatatlan erővel vonzó ezeknek az oltároknak a művészete! Mennyi ékesség, dísz és drágaság! Hogy diszelegnek a remek antipendiumok, az ötvösművészet remekeiként feltüntetett gyertyatartók a maguk ezer és ezerféle formájukban; s ha az oltárok fényárban úsznak és a virágok fönséges disze ünnepi szinbe öltözteti fel azokat és az édes illatár, mely az arany, ezüst s másból készült csoda virágvázakba rakott virághalmazból szerte árad: akkor az ember lelke is ünnepélyessé lesz; gyönyörűséggel telik el, szinte egekben képzeli magát, beismeri emberi voltát, térdre hull s az elragadtatás benyomása alatt a legcsodálatosabb szemlélődésben gyönyörködik.

És mégis nem ebben áll a szentségi Úr Jézus dicsősége! mert mindez csak a fönséges áldozattétel eszközeként szerepel s szükséges és a lélek áhitat érzelmének fölemelésére szolgál.

Ennél még magasztosabb dolgot mondok! Ha istentisztelet van, s az egyedül igaz kath. Egyház papsága díszbe-pompába, fénybe, arany és ezüstbe öltözve megjelenik az Isten oltára előtt, hogy gyakorolja magasztos küldetését s bemutassa a legszentebb áldozatot: akkor ez a jelenet elbüvöli az embert, a lelket magasra emeli, a szív kimondhatlan érzéseket érez. Látni az Úr szolgáit a himzési, a szövési technika remekeibe öltözve. Azok a diszes albák, remek kivitelű stólák, kincset érő kazulák (miseruha), palástok, gyönyörűséges velumok, dalmatikák stb. s mindez vászon-, selyem-, gyapju-, gyapot- vagy pamutból, arany, ezüst betétekkel, paszományos szegélyekkel, különböző szinekben; mindez a szemlélőre nézve igen jó hatással van. Mennyi ragyogás! mennyi fönség! mennyi szépség és dísz! Hogy járja át a hivő lelkét a szent érzelmek édes érzete! S mind e himzési technika, a tűfestés, az ezer meg ezer szemecskékből álló csipkeművészet remekei, melyeken a szem gyönyörűséggel eltelve elbámul, a szentségi Úr Jézus érdekében van.

És mégis nem ebben áll az ő eucharisztikusi dicsősége!

De mit mondjak a gyönyörűséges, a meseszerű kelyhekről, ciboriumokról, szentségtartókról, amelyeket országok és népek, fejedelmek és királyok, pápa, a püspökök és a papok, mind a hivő katholikusok milliói ajánlanak fel imádó lélekkel az Urnak földi trónul?! Remekei az ötvösművészetnek, zománcozás- és fémmetszetnek! Egy-egy ilyen eucharisztikus földi trón az Úr Jézusnak valóságos műterméke a művészetnek! És mily változatos az ötvösség művészete! aranyból, ezüst és más drága ércből kiver vagy önt gyönyörűséges kelyheket, monstranciákat, ciboriumokat góth tornyocskákkal, finom hajlású ivezetekkel, angyalfejekkel, virág vagy gyümölcsmotivumokkal, füzérekkel, melyek közé a szinekben pompázó festett zománc medaillonokat rak, drágaköveket, mozaik szent képecskéket, gyöngy- vagy gránátsorokkal, kiszögelő paizsocskákkal, Jézus, Mária neveinek monogrammjával vagy szent keresztjellel. És ez mind a szentségi Úr Jézus szolgálatában.

De nem ebben áll az Oltáriszentség királyának dicsősége!

És midőn megkezdődnek az Úr oltáránál a legszentebb ténykedések, felzúg az orgona ünnepélyes hangja. Kezdetben mint a mennydörgés, mely megrezegteti a falakat, majd lecsendesedik s hangja természetes nyugodtsággal, méltóságteljesen hangzik. Szava megörvendezteti a bánatos kebleket, emlékeztet a mennyei Jeruzsálem örömeire, felvillanyozza a lanyhákat, serkenti a buzgókat, fokozza az áhitatot, s figyelmet az oltáron végbemenő szent cselekményre irányítja. Mily csodálatos hatások a szívben! E «sacra musica» emeli az istentiszteletek fényét, ünnepélyességét.

De ebben sem áll a szentségi Jézus dicsősége!

Midőn pedig az orgona ünnepélyesen zúg fel, majd magasztosan

folytatja zengését, akkor egyszerre csak fölhangzik az énekkar, mondjuk p. o. egy «solemnis missa» keretében. Mintha az égből a földre szállott ének hangzana, oly fönségesek a hangzatok négy, öt, hat vagy nyolc, vagy több szólamban. Mily gyönyör és élvezet hallgatni a hangok változásait! Kis vártatva egyszerre csak tisztán csengő, magas gyermekhangok szólalnak meg a vallásos áhitat tiszta gyümölcse gyanánt, mely érző sziveket megrendít s feledteti velünk a földi élet küzdelmeit. És szólnak az erőteljes férfihangok, vegyest az ártatlanok melodiájával a legkellemesebb dallamban az orchester csodaváltozattal, amelyben megszólal: a hárfa, a lira, a citera, a psalterium, a trombita, a harsona, a cimbalom, a hegedű, a klarinett és fuvola, a fagott és kornett, a piccolo és cello, a kürt és dob, az orgona, mint a «hangszerek királynő» összes változataival, kezdve a harsogó pedáltól a leheletszerűségig eljutó vox coelestisig. A hatás leírhatlan! O a «sacra musica» mily csodálatosan, mily tisztán, a szenvedélytől menten, oly igen elragadóan hangzik a megszentelt falakon belül, majd erősen, majd mintegy a távolból majd titokzatosan! Mennyi öröm, mennyi vigasztalás, mennyi könny az édes eucharisztikus énekekből, az ünnepélyes misékből, a magasztos himnuszokból, a kedves Mária-dalokból, az allelujákból, a Psalmadiából!

És mégis nem ebben áll a szentségi Jézus dicsősége!

De ez még nem az egész! Mit mondjak a fölséges öröm- és hálás ünnepről: az «Úrnapjá»-ról és annak diadalmas körmenetéről?! Micsoda dicséret és örömujjongás a városok és falvak utain, terein és utcáin! Jézus kivonul a templomból; amerre csak megy, virágos utakon megy, fény és pompa közepette, hivők ezreinek kiséretében, kik ünnepi díszbe öltözve, zászlókkal, virágokkal, égő gyertyákkal lépkednek. Hangzik az örömének, telt harmóniával a harangok zúgása. Mindenütt kivilágítás csupa illatár, bűbájos zene, századok és ezrek porba hullása, öröm és szeretet, imádás és áhitat. Ez a diadal valóságos ekszt ázisa! Mind rendkívüli, mind magasztos!

És mégis ebben sem áll a szentségi Jézus dicsősége!

És ha meggondolom az «eucharisztikus kongresszusok» e misztikus napok káprázatos diadalmámorát, ünnepi hangulatát, szent varázsát, akkor lelkem, képzeletem örömben úszik, szemeim örömkönnyekben gyöngyöznek. Amidőn száz, meg százezrek, a világ minden tájékáról, messze, távoli országokból jönnek, hogy hódolatukat tegyék a szentségi Jézusnak. A gazdagok és szegények, férfiak és nők, világiak és egyháziak, minden korú és állásuak zarándokolnak a nagy napok szinhelyére. Amidőn az ész és tudomány férfiai kiséretében, a zene és énekkarok dallamai, a hivők mái mellett, zászlóerdők, drapériák, koszorúk és csokrok között, diadalkapukon és iveken keresztül hatol az Úr Jézusnak ünnepélyes körmenete:

a látvány elragadó, úgy hogy ennél hatalmasabb meghódolás Isten tekintélye előtt nem képzelhető.

És mégis ebben sem áll a szentségi Jézus dicsősége!

— — — — — — — — — — — — — — —

***

Ismétlem tehát röviden: nem a fönséges templomok, felhőkbe emelkedő tornyaikkal az eucharisztikus Úr Jézus dicsősége, hisz írva van: «Ha az ég és az egek egei téged, ó fölséges Úr Isten! be nem fogadhatnak, mennyivel kevésbbé e házak, t. i. templomaink, melyeket építettünk Neked?» (II. Par. VI. 18.); nem az Isten-háza belső ékessége, leirhatlan pompája s elragadó szépsége; mert jól mondja egy költő, mintegy az Urat megszólaltatván, így:

«Hideg a fény, a pompa, mely körit,
Ha nem lobog sziveknek lángja fel!
Erényvirágok kertje boldogít,
Enélkül puszta, árva ez a hely!»

Nem a harangok magasztos zenéjében áll a szentségi Úr Jézus dicsősége, nem az orgonák fönséges harsogásában, nem a szent edények ragyogásában, nem a diszes ruhák pompájában, nem a szivet-lelket emelő énekkarok zengésében, nem az úrnapi körmenetek ünnepélyességében, de az eucharisztikus kongresszusok diadalünnepében sem. Ó nem! mert az Úr Jézusnak minden dicsősége, szentségi dicsősége egészen más jellegű, a mi dicsőség fogalmunktól teljesen különböző. Olyan, mint a szent zsoltáros mondja: «Omnis gloria eius abiutus» (Ps. 44. 14). Jelezni akarja, hogy az Úrnak dicsősége: természetfölötti, isteni, hatalmas, láthatlan, telve titokzatossággal, fönséggel és csodálattal. (Folyt. köv.)

Nem Dublin, hanem Lourdes lesz XXV. eucharisztikus világkongresszus szinhelye. Az első kongresszus itt volt s azért akarják a jubileum számba menő huszonötödiket is itt tartani. Bizonyára sok millió szív megdobban e hír hallatára. Sokaké azért, mert eltörülhetetlen emlékeket őriznek Lourdesról, másoké pedig azért, mert itt az eucharisztia dicsősége mellett meglátják egyúttal a lourdi Szűz nagyságát is. Valószinüleg jövő év szeptemberben tartják meg a kongresszust.

Ünnep a viharban

PÁRISBAN Robespierre s Camille Desmoulius forradalmi törvényszékei szedték áldozataikat a vallásához s királyához hűséges néposztályok köréből a gillotin alá; künn a tartományokban a közbiztonsági csapatok viseltek irtó háborút minden ellen, hol az Istenben való hit vagy a királyhoz való ragaszkodás nyomaira akadtak.

Egész Franciaország reszketett a forradalmi düh lázától s ép az az idő volt, mikor Robespierre, mint a közjóléti bizottság feje s az állam kormányzója a hitetlen Páris tapsai közt letaszította trónjáról az Istenséget s egy ledér nő alakjában oltárra emelte az ész hatalmát s az istentelenséget.

Az egyháznak üldözéssel s véres viharokkal teljes történetében kevés oly kor van, mint az 1793-ik év Franciaországban, mikor a vértanúság pálmája oly bőségesen jutott osztályrészül kath. vallásukhoz ragaszkodó papoknak s hiveknek. De abban a véres forgatagban, mely mint pusztító orkán ott kavargott a francia nép feje fölött, a hivőknek volt egy drága talizmánjuk, minden szenvedést s küzdelmet legyőzni segítő mennyei oltalmazójuk, mely megóvta őket a csüggedéstől, forró lelkesedést öntött szíveikbe a válságok nehéz óráiban, egy szebb jövő s örökké tartó győzelem reménységét nyujtotta nekik a sötét halál borzalmai között: ez volt az Oltáriszentség.

Különösen Vendée, Maine, Bretagne hithű népe találta meg vértanúságában erősségét Krisztus szent teste s vére tiszteletében s buzgó vételében, hol már harmadszor száguldott végig a forradalom véres támadása anélkül, hogy a nép szívéből kitépni tudta volna az Istenben való hitet s a kath. valláshoz való szivós ragaszkodást.

Az ünnep, mely emlékünkbe hozza az első keresztények szent agapéit, akkor folyt le a maga lelket megindító varázsával, mikor Vendéebe betörő köztársasági csapatokat Miranda, ez a vérszomjas perui kalandor vezette, a királypártiak pedig De Hoialles marquis fehér liliomos zászlaja alá csoportosultak.

***

... Már vagy harmadik hónapja készítgette elő Soyer abbé híveit Chaseauban az első szentáldozásra. Egész télen át járta a sötét erdőket, a hóval borított mezők végtelenségén rejtőző tanyákat s dacolt szent hivatása gyakorlásában az üldözésnek minden dühével s ravaszságával. Éjjente, mikor az égre sötét palást borult, elhagyta rejtekhelyét, felkereste hiveit: a harcosokat, hogy lelkesítse őket, az özvegyeket, hogy megvigasztalja, a betegeket, hogy a haldoklók szentségével ellássa, a gyermekeket, hogy a hitigazságokra oktassa őket. Meleg szeretet s borongós aggodalom áradt szavaiból, mikor arra kérte őket, tegyenek meg mindent szegény vérző anyjuknak, az Egyháznak vigasztalására s imádkozzanak a beteg s szerencsétlen Franciaországért. Ha a körülmények megengedték s nem kellett tartani a hirtelen meglepetéstől, az erdők tisztásán, a folyók partján, homályba boruló völgyekben misét mondott; a szerény oltárt szegény özvegyek, elárvult gyermekek s fegyverbe öltözött harcosok vették körül. Minő imádság fakadhatott e sokat gyötört szívekből az ég felé? Bátorságért esedeztek, hogy az üldöztetésekben helyüket megállhassák s erőért, hogy ellenségeiknek szívből megbocsássanak...

Krisztus halálának napját egy rombadőlt vár sötét pincéjében ülték meg; a feltámadás ünnepének allelujái egy patak partjának lombotereszto fái alól hangzottak fel csendesen s halkan, inkább sok fájdalom s könnyek közt, mint derülten s égre csapongón. Husvét után a második héten már alig találkozott valaki Soyer abbé hivei közül, ki el ne végezte volna husvéti szentgyónását s áldozását. Áldozó csütörtök előtti vasárnapra tüzte ki a gyermekek első szentáldozásának idejét.

Mauverzinnek, ennek a komor hegyóriásnak lábánál terül el a frischau-i fensik. Vadregényes sziklatömbök, irtatlan hatalmas erdők koszorújában sejtelmes völgykatlanok csobogó patakokkal, bársonyos fűvel benőtt mezőségekkel. A boróka fenyő áthatlan sűrűje és a vadon nőtt cseresznyefák fehér virágba borult ágai mint függöny ereszkednek le a hegykatlanok nyilásai elé.

Egy ilyen tisztás harmatos pázsittal, középen két öreg bükkfa zöldbe boruló terebélyes koronájával képezte a templomot, mely összejövetelre várta a hiveket. Ezen viruló zöld dóm alatt emelkedett az oltár; egyszerű deszka-alkotmány, beborítva hófehér lenkendőkkel, középen egyszerű kereszttel s körüskörül a harcokban megtépett s vértől pirosló zászlódiszekkel. Borostyán-ágakból füzéreket fontak össze gyöngéd kezek, beleszőve a szikla oldalán nyiló vadrózsa s a patak habjaiban ringó liliom kék és sárga virágait. Ezzel a fűzérrel vették körül a Bárány édes alakját, melyet valamelyik jámbor lélek könnyezni való leleményességgel mohából állított össze.

Az éjszaka már hanyatlóban volt, közeledett a hegyek s erdők mögül a szürkület s a hajnal. Az égen, mely ennek az egyszerű, de természetes pompájában elragadó templomnak boltját alkotta, még világítottak a csillagok; lenn a lombok közt hallgató némaság terült el; egy-egy álmodó madár halk füttye csattant fel s a szellő láthatatlan szárnyain mézédes illatot hordott szerte.

Soyer abbé néhány bizalmasával a rendezésnek utolsó simításait végezte az oltáron.

Már rózsás volt az ég alja s a csillagok hosszú haldoklással fényüket veszítették, mikor távolból halk moraj kélt, mely lábdobogások elmosódott zajából s fegyverek zörejéből verődött össze. A hegyről leereszkedő utakon közeledő embersokaság kigyózó vonalai szálltak lefelé. A szétnyiló, majd ismét bezáruló lombfüggönyök mögül többen s többen tüntek elő a tisztáson. Fekete ruhába öltözött asszonyok, fehér ünneplőben díszlő leányok elöntötték az oltár előtti tért. A veendéei fiúcskák vállát fehér köpenyke borította, kalpagjuk mellett zöld tölgyfalevél ringott. A felfegyverkezett férfiak kettős sorokban állták el a bejáratokat s sorakoztak a magasabb partokon.

Soyer abbé magára öltötte misemondó ruháit, melyeket egy égő templomból sikerült nagy veszélyek közt kimentenie. S elkezdte a szentmisét.

Fenn az égen arany szegéllyel tündököltek már a felhők, lenn a völgyben halk hymnust susogtak a fák levelei, az oltár előtt négyszáz gyermek térdelt összekulcsolt kezekkel s áhitattól égő arccal. A leánykák fehér ruhája akár a friss hóhullás lepte el a zöld pázsitot. Valami igéző varázs ömlött végig rajtuk, a jóság és ártatlanság csodálatos varázsa. Az édesanyák könnyes szemeiket áldóan pihentették csemetéiken, a férfiak pedig féltérdre ereszkedve egyik kezükben fegyverüket, másikban rózsafüzérüket tartva tekintettek le a kedves látványra, mely derűs, mosolygó, rózsás szineivel szinte szokatlannak tünt fel a háború tüzes viharának borzalmasságaihoz szokott szemeik előtt.

Mikor Soyer abbé már magához vette Krisztus imádandó szent testét s vérét, kezdetét vette a gyermekek áldozása. Reszketett a keze, remegett a hangja a nagy megindulástól, mikor bűnt feloldozó áldását hintette az előtte térdelőkre. Ahogy pedig felemelte a hótiszta fehér szentostyát, abban a pillanatban felragyogott a hajnali nap, tüzes sugaraival elöntötte a pázsitot s fényes glóriát font a pap kezei közt levő Szentség körül, a madarak harsány dalokba kezdtek s a hivek ajkán halk hymnuszokban tört elő a Bárány dicsérete és imádása. Ah, ez fönséges s mámorító pillanat volt, megreszketett bele az ember szíve s szinte érezni lehetett, hogy a fönséges Isten, mint jóságos Atya leszáll sok üldözést szenvedett gyermekei közé, széthinti közöttük a béke áldását, mint mikor feltámadása után a zárt ajtók mögött reszkető tanítványok közt megjelent s így szólott hozzájuk: «Békesség nektek... Én vagyok, ne féljetek.»

A mélységes hit, hogy a kenyér szine alatt az Üdvözítő időzik közöttük, sőt többet tesz, bevonul szivük hajlékába s velük legbensőbben egyesül, különös változást idézett elő. Az ének, mely halkan s félénken kezdődött, folyton erősbödött, férfiak, nők, gyermekek összhangzó karban dicsérték az Urat. A napfölkelte bíborában ragyogó berek zengett, mint egy óriási hárfa. De az énekben többé nyoma sem volt a szomorúságnak s kétségbeesésnek; inkább öröm s diadal hymnusza zendült meg benne. Nem törődtek többé vele, ha a hang felszáll az égig, átrepül a hegyeken, beárad a köztársasági katonák kaszárnyáinak ablakain s kiszólítja onnan az egész vérszomjas ármádiát. Arcuk ihlettől fénylett, szívök Krisztus szeretetétől dobogott s szemükben a vértanúság koronája után való vágy csillant fel. Mikor a szent ténykedések után hazatértek, mindegyikük úgy érezte, hogy most avatták fel Krisztus bátor harcosává s ezt a bátor, hősies lelkületet Jézus véréből merítette.

A frischaui első szentáldozás, mely 1793. év tavaszán folyt le, még most is ott él a vendéei jámbor nép emlékezetében s a késő kor unokáit folyton lelkesíti az elődök szép példájának követésére.

Lukácsy István.

Virágos templom

Falusi templomaink az istentisztelet idejét leszámítva, többnyire zárva vannak. Rám egy ilyen templom elsősorban is azt a benyomást teszi, hogy a köztünk lakó Udvözítő el van hagyatva és el van hanyagolva. Mondom, ez csak olyan impresszió. Van egy megfigyelésem még gyermekkoromból. Mise végével a sekrestyés csörömpölő nagy kulcsokat vett elő, kitessékelte a netalán hosszabb ideig alkalmatlankodó jámbor lelkeket és annak rendje szerint becsukta a templomot, miután előbb eloltotta az öröklámpát. Nagyon gondos és körültekintő sekrestyés volt. Akkor csak sejtettem, de most világosan látom, hogy ez az eljárás kitünő szimboluma volt annak a bánásmódnak, amelyben az eucharisztikus Jézus ebben a templomban részesült. Gondosan elzárt templom volt!

Igaz, újabban már falun sem ritkaság a nyitva tartott templom, de ez a szép és kivánatos szokás ma még csak kivétel a szomorú szabály alól.

Pedig milyen kellemes, vidám érzést vált ki a lélekből az a szerény falusi templom is, ha friss levegő és virágdísz, virágillat van benne.

Mert most nem is a zárt templomról akarok beszélni, hanem a virágos templomról mondanék el néhány észrevételt.

A bártfafürdői kis templomban a szezon alatt már évek óta pazar virágdísszel ékes a főoltár, s a közelében álló Jézus Szive-szobra és a lurdi Szűz előtt sokszor egész kis kert pompázik. Ez a virágdísz egy budapesti előkelő uriasszonynak szerető gondoskodása és figyelme az Úr Jézus iránt. Egy időben feltünt nekem, hogy közvetlenül a tabernákulum

ajtaja mellett jobbról és balról mindig friss rózsák illatoztak. Megtudtam, hogy ezeket Klára-rózsáknak hívták (az ötlet talán onnan van, hogy szent Klárát az Oltáriszentséggel festik), s az volt a hivatásuk, ami az örökmécsé. Mindenesetre kedves, poétikus gondolat.

A virágok szimbolikája különben is megfelel az egyház szellemének, mert az egyháznak is van virágnyelve és ennek a virágnyelvnek szókincse a Szentírásból való. Az Úr Jézus maga mutatott a mezők virágainak királyi pompájára s a virágok jelképes beszédjét maga is használta és megszentelte. Azért olyan megfelelő az oltáron a virágdísz. Egy Mária-oltár virág nélkül olyan hiányos; és nemcsak májusban! Mert úgy odaillő a virág annak az oltárára, aki maga is titkos értelmű rózsa, égi szűz virág. És mit szóljunk az Oltáriszentség-ünnepről, az egyházi év virágos napjáról?

Mivelhogy pedig virágok, hála Istennek, mindenütt vannak, miért ne lehetne a falusi templom is virágos? A szezon idején, amely itt az első ibolyától az «utolsó rózsáig» tart. Nem kell ahhoz költséges virágkultura, még a kerti virágok hiánya sem hozhat zavarba, mert a mező virágai is szépek és alkalmasak az Isten házának díszítésére.

Ha a faluban van jámbor társulat, főkép Mária-kongregáció, ezek révén könnyen lehet a népet rávezetni és ránevelni arra, hogy a nyitott templomba alkalmilag betérjen egy kis «látogatásra», s esetleg virágot hozzon akár a mezőről is. Azt mondják, hogy a nép nem tudja a mezei virágot becsülni. Ez igaz. S Pierre Loti-nak — ennek a mostanság annyira csodált francia írónak — igaza van, mikor azt mondja, hogy «a falusi ember nem képes megérteni azt a paradicsomot, melyben él, de még meg se látja.» De én azt tapasztaltam, hogy erre a látásra bizonyos mértékig az egyszerű embert is meg lehet tanítani. Az esetem a következő: Itt ezen a tájon, ahol «a mi kis templomunk» emelkedik 467 m. magasságban a tenger szine fölött, — Szabolcska alighanem rólunk énekelte: «Gyönyörű vidék ez, szeretem... Azon töröm csak a fejemet: Miből sütik itt a kenyeret?» — nos hát ezen a szép vidéken épenséggel nem csodálni való, ha a búzavirágnak csak annyi a becsülete, mint a vadrepcének. Egy évben Úrnapra búzavirágból kis koszorúkat fontak a lányok s azzal díszítettük az egyik oltárt, amelyen a lurdi Szűz képe volt s egyéb kék-fehér dísszel is ékeskedett, s a hatás oly meglepő és tartós volt, hogy azóta minden évben van úrnapi «kék oltárunk». De nemcsak nálunk, hanem a közeli falvakban is meglátták már a búzavirágot.

Mert ahhoz bizony nagyobb műveltség kell, elhinni Tyltyllel, hogy «minden kő drágakő», de azt már nem olyan nehéz elhitetni, hogy minden virág szép és csunya virág nincsen.

És abban az említett falusi templomban azóta mindig van virág, ha csak kankalin is, ibolya, gólyahír, nárcisz, muskátli, boglárka, búzavirág, klárisszegfű, örökzöld, mályva, hogy csak a mező, az erdő, a falusi kert szerény virágait említsem. De akármilyen szerény is ez a dísz, mégis virágos tőle a templom. A virágos templom pedig nem elhagyatott, nem elhanyagolt templom.

A nép a maga díszítő kedvének szeret művirággal, sokszor magacsinálta papirosvirággal eleget tenni. Vannak buzgólkodók, akik a papirosvirág említésére összeborzadnak. Hát a jóizlés bizony igen szép dolog, de tudvalevőleg nem olyan egyszerű dolog. Annyi tény, hogy a nép szereti az élénk szineket, s meglehet, hogy a népnek igaza van. Mert a falu milieu-je azt kivánja, hogy az arcok pirosak, a ruhák tarkák legyenek. A halavány arcok és a bizonytalan szinek itt nem érdekesek. Nem a kiabáló szineket ajánlom, hanem ajánlom az elnézést és a megértő bánásmódot a nép izlésével szemben.

Igen, de a papiros! Porfogó, tűzveszélyes stb. Amikor van élővirág, kinek jut eszébe — egy kis ránevelés után — csinált virágot hozni a templomba? Télen pedig, ha néha-napján, bizonyára valami okból koszorút hoznak, ne utasítsuk vissza «elvből», mert papirosból van. Nem, kell azt sokáig otthagyni, ahová szánták, de azzal számolni lehet és kell, hogy ami Szent-István-bazilikában a lehetetlenségek közé tartozik — ein Ding der Unmöglichkeit — az a felsőkőcsényi meg az alsókerekréti templomban okkal-móddal helyénvaló való lehet, még pedig a jóizlés sérelme nélkül is.

A papnak a dolga az ellenőrzés, az irányítás, a nevelés és főképen az ő személyes dolga a főoltárnak díszítése. Ott aztán, ha csak tudja, érvényesítheti akár legmodernebb esztétikai elveit is, a «szigorú tárgyilagosságot», az anyag eleganciáját, szépségét és valódiságát.

Csak azt ne felejtse, hogy a virágos templom nem érte van, hanem elsősorban az eucharisztikus Jézusért és azután a népért. *Prónay Dezső*

Muszta

A KÖZÉPKORNAK örök dicsősége marad utánozhatatlan vallásos emlékei. Nemzetek ambiciójukat, kulturális erejüket és képességüket legtöbbször nagyszerű templomok és kolostorok alkotására fordították. Erről beszél minden nagyobb olasz város, amely valamikor egy duodec fejedelemség székhelye volt. A nemzeti önérzet legeklatánsabb kifejezője mindenütt a dóm. Tudomány, gazdagság és plasztikus művészet szolgálatába állottak teljesen és soha el nem pihentek a díszítésben és szépí-

tésben. Sőt egyes városok és államok közt valóságos verseny tört ki. Pisa és Flórenc évszázadokon át nemzetet kimerítő küzdelmet fejtettek ki azért a dicsőségért, hogy dómja felülmulja a másikét.

Ma a művészet már nem táplálkozik kizárólagosan az egyház emlőin. A nemzeti gazdagság is már száz és száz irányban van igénybevéve. De azért a vallás, mint az emberiség legmélyebb és legerősebb lelkiszükséglete, ma is nagy vallási alkotásokra buzdítja a nemzeteket. Amerika erősen ambicionálja, hogy még a szent Péter bazilikánál is nagyobbat alkosson. A Montmartre Szent Szív temploma büszkesége Franciaországnak. Sőt itt-ott a régi vallási enthusiazmus és áldozatkészség is feltűnik. Ennek bizonyítékát nyujtja *Muszta* maltai helység gyönyörü körtemploma, ahol a XXIV. eucharisztikus világkongresszus gyűlései folytak le. Az a gondolat rakta le alapkövét 1833-ban, hogy Isten dicsőségére valami nagyot, valami rendkívülit alkossanak. Minden tudásuk, gazdagságuk és munkaerejük ennek a gondolatnak a megvalósításán dolgozott. Kiki maga állt munkába. Istenért semmiféle munkát sem tartottak szégyennek. Némelyik nap 30 ezer munkást talált a nagy eszme szolgálatában. Erénygyakorlat, istentisztelet számba vették, azért vasárnap dolgoztak rajta leginkább. Hétköznap kenyerüket keresték s azt a drága fölösleget, melyet a templomra szántak. Harminc évi áldozatos munka után készen állott a mű, fennen hirdetve a maltai nép, főleg Muszta gyémántlelkületét. Olyan kincs nekik ez a templom, mint Dávid és Salamon királynak a régi jeruzsálemi templom. S mint a két nagy király, úgy ők is egy emberöltő munkaképességét, szorgalmát, gazdagságát és lelkesedését temették belé. Az Istenanya mennybevitelének szentelték bizonyára azért, hogy mennybe, Isten trónja elé vigye mindazt a buzgóságot és áldozatkészséget, melyből, mint kövekből, a templom létre jött. De a jó Isten földi jutalomban is akarta őket részesíteni. Azért érte az a kitüntetés, hogy a XXIV. euch. világkongresszus diszülései benne tartassanak.

A templom kívülről teljesen dísztelen, de a homlokzatán levő hatalmas oszlopcsarnok klasszikus külsőt kölcsönöz neki. Terjedelme 12 ezer ember befogadására alkalmas.

A díszülésekre tömörülő püspököket, előkelőségeket és nagyközönséget élvezetes orgona koncert fogadta. A magas belépti-díj és nagy távolság dacára is 5—6 ezer ember állotta körül a főoltár jobbján fölállított szónoki emelvényt. Az öt bíboros, középen a pápai követtel, a főoltár előtt foglalt helyet s tőlük két oldalvást félköralakban az érsekek, püspökök és egyéb egyházi és világi előkelőségek. A templom belseje gyönyörü a maga összhangjával és elegáns egyszerűségével. Festményei természetesen nem az olasz mesterek mesés értékű alkotásai, hanem az ujabb festők termékei. Impozánsak az oltárai hatalmas ezüst-szobraikkal és

óriási, fenséget lehelő gyertyáikkal, melyek sulyos és nagyértékű gyertyatartókon nyugosznak. Minden oltáron csak hat.

A megnyitó és zárógyűlésen kívül a Muszta legszebb napja volt Bourne angol kardinális nagymiséje. Zászló, koszorú és jelképes dísz szegélyezte a 9 kilométer hosszú útvonalat La valletla-tól Musztáig. Az emberek ezrével álltak sorfalat. A templom előtti téren angol katonai pompa, zene és cserkészcsapat fogadta az angol kardinálist. Ott voltak az egész maltai hivatalos Anglia teljes díszben. Angolország önmagát tisztelte meg azáltal, hogy bíborosát ilyen hódolattal és dísszel vette körül. Az április 28-iki díszes zárógyűlés után bevégződtek Muszta fényes napjai. S kapui talán sohasem fognak többé ilyen nagy világesemény számára megnyilni.

De hiszen már így is beteljesedett rajta az isteni igéret, hogy a kicsinyek nagyokká, az utolsók elsőkké lesznek. Muszta, egyszerű falu létére kathedralist állított Urának. Nagy lélekről tett tanuságot s azért föléje helyezte pöffeszkedő nagy világvárosoknak, melyek talán sohasem fogják tudni falaik közé fogadni az eucharisztikus világkongresszus fényében megjelenő Eucharisztiát. *Dr. T. J.*

Az élet kenyere.

Irta: *Dr. Bilczewszki J.*, érsek. Lengyelből. (Folytatás.)

Honnét tudjuk, hogy az édes Üdvözítőnek ez az óhajtása? Erről felvilágosít bennünket az isteni Megváltó földi helytartója, a Szentatya, aki nemrégiben egy külön iratban meghagyta a püspököknek, papoknak és szülőknek, hogy a gyermekeket idejekorán és gyakran bocsássák a szentáldozáshoz.

Hogy milyen idős korotokban kell az édes Üdvözítőt magatokhoz venni elsőizben és hogy azután mily gyakran áldozzatok, azt majd megmondják nektek szülőitek, elöljáróitok. Csak arra gondoljatok, kedves, jó gyermekek, hogy ha szivetek tiszta és az édes Üdvözítő testével azért akartok táplálkozni, mivel az Előtte igen kedves és azért, hogy mindig jobb gyermekek legyetek, áldozásaitok sohasem lesznek koraiak és túlgyakoriak az édes Jézus előtt.

Még egyet — drága gyermekek! Mivel tiszta szívből szeretlek benneteket, naponkint imádkozom érettetek. Ti is emlékezzetek meg rólam ártatlan szivetekből fakadó imádságaitokban!

Imádkozzatok naponkint, hogy egyetlen gyermek sem vesszen el örökre Jézusra, a mi Megváltónkra nézve!

Szerető atyai szivem mélyéből megáldlak benneteket!

IV. A lelki áldozás.

Ó boldog pillanata a szentáldozásnak! Valóban boldog pillanat; de sajnos, csak... pillanat. Jól tudja a Szentatya, hogy mily rövid ideig tart s azért óhajtja, hogy minden keresztény annyi ilyen boldog pillanatot élvezzen életében, amennyi csak lehetséges. Ez az egyik indítóoka annak, hogy ő oly buzgón törekszik arra, hogy a hívők gyakran, naponkint áldozzanak.

Sajnos, sok olyan ember van, aki forró óhaja ellenére, talán hivatala, vagy rossz egészségi állapota miatt, vagy azért, mivel a templomtól igen messze lakik, nem jelenhetik meg naponkint a szentmisén és emiatt nem is áldozhatik. Mily irigylésreméltóknak tünnek fel előttük azok, kik naponkint táplálkozhatnak az angyalok kenyerével. Vannak olyan kiváló lelkek is, kiket a naponkinti szentáldozás sem elégít ki, akik az édes Jézussal minden órában, minden pillanatban szeretnének egyesülni.

Van-e hát mód arra, hogy ez a felette nemes kivánság teljesüljön?

Kosztka Szent Szaniszlóról tudjuk, hogy betegsége alatt angyal nyujtotta néki a legméltóságosabb Oltáriszentséget, minthogy környezete nem akarta teljesíteni kérését, hogy áldozhassék.

Ilyen kegyelem: az édes Üdvözítőt közvetlenül angyal kezéből vehetni magunkhoz, csak nagyon ritkán jut osztályrészül. A jó Isten nyomós ok nélkül nem tesz csodákat.

Örömmel mondhatjuk, ime birtokában vagyunk olyan eszköznek, mely bizonyos tekintetben szentség és amely a szentáldozást helyettesíti azoknál, kik azt valóságban el nem végezhetik. Ez az eszköz a tökéletes szeretet, összekötve az Oltáriszentség után való bensőséges vágyódással. A szeretet szükség esetén víz nélkül keresztel, vagyis részesít a megszentelő malasztban s eltörli az eredeti bűn következményeit. A tökéletes szeretet papi feloldozás nélkül is megbocsátja azok bűneit, akik őszintén óhajtanának gyónni, de nincs rá alkalmuk. A szeretet végül titokzatos módon megnyitja a tabernákulum ajtóit és megáldoztat papi közreműködés és szentostya nélkül.

Úgy tünik fel nekem, mintha ez, a gyakori szentáldozásrol szóló pásztorlevelem nem lenne teljes, ha fel nem hívnám figyelmeteket arra a módra, amellyel pap és szentostya nélkül lehet áldozni, amely a valóságos, a szentségi szentáldozással ellentétben, a *lelki vagy vágyáldozás* nevet viseli. Mert ámbár katekizmusaink és imakönyveink említést tesznek erről a lelki áldozásról, mégis kevéssé ismeretes az és még kevésbbé élnek vele. Ez annál is inkább sajnos, mert a lelki áldozás, a valóságos szent áldozás után, legtökéletesebben egyesít Krisztussal; ez a legfőbb erő, a legcsodálatosabb eszköz, amellyel áldozásaink számát és azok hatásait végtelenül fokozhatjuk.

* * *

A lelki áldozás Jézus Krisztus testének élvezése, még pedig nem valóságban, hanem a hit és az Utána való vágyódás következtében; más szóval, szellemi módon véghezvitt egyesülés Krisztussal. Tehát a hitnek, *szeretetnek* és bűneink felett való bánkódásunknak felkeltése és *mindenekfelett a szív bensejéből fakadó azon vágyódás és szándék* szükséges a lelki áldozáshoz, hogyha az isteni kenyeret most nem is vehetjük magunkhoz, de amint alkalmunk nyilik, magunkhoz fogjuk venni. Az óhajtás, amellyel az Úrhoz fohászkodunk, hogy térjen be titokzatos módon szivünkbe és csak egy szót szóljon, hogy meggyógyuljon lelkünk, ez az óhajtás annyira lényeges feltétel, hogy *enélkül nincs lelki áldozás.*

A lelki áldozásra szolgáljon mintául a következő imádság:

«O Jézusom, ki a legméltóságosabb Oltáriszentségben lakozol, hiszek Benned. Dicsérlek, áldlak és imádlak, ó én Uram és Istenem! Teljes szivemből szeretlek Téged! Egyedül irántad való nagy szeretetemből bánom bűneimet és nem akarlak soha többé megbántani. A valóságos szentáldozásban kivánnálak magamhoz venni, de minthogy ez most nem lehetséges, szivem mélyéből könyörgök Hozzád: Ó jöjj, szivem szerelme, szentséges Jézus, mindenem, térj legalább szellemileg szivembe! Mint a szarvas hűs forrásra, úgy óhajtozom Utánad!... O jöjj, jöjj Jézusom!...

És mivel már lelkemben lakol, ó Jézusom és mivel már Magadat egészen nekem ajándékoztad, ó végtelen szentség, vedd mérhetetlen hálámat... fogadj el engem viszonzásul. Egészen a Tiéd akarok lenni. Neked adom, Neked szentelem magamat most és mindörökké!»

Ha valakinek hosszú ez az imádság, fejezze ki forró óhajtását egy rövidebb, a szív mélyéből fakadó fohászban:

«Uram, hiszek Benned, szeretlek Téged, kimondhatatlanul vágyódom utánad, jöjj szivembe!»

Ime ez a lelki áldozás!

Ami a lelki áldozás *hatásait* illeti, a szentostyát természetesen nem juttatja valóságban a lélekbe, nem is ajándékozza a kegyelmeket oly nagy bőségben és nem is egyesít a Megváltóval oly bensőleg, mint a valóságos, szentségi áldozás. Azonban kétség nem fér hozzá, hogy az embernek egész különleges, sajátságos kegyelmet ad, melynek hatása megközelíti azt a hatást, melyben minden egyes valóságos szentáldozás részesít.

Ezen kegyelem által ugyanis a lelkileg áldozó és Krisztus között bizonyos egyesülés jő létre.

Ha közelebbről vizsgáljuk a lelki áldozás gyümölcseit, észrevesszük, hogy az, ha kisebb mértékben is, mint a valóságos szentáldozás, fenntartja, gyarapítja bennünk az isteni életet, erőt ad a kisértések, szenvedélyek legyőzésére, bajainkban, szomorúságunkban vigasztal, lelkünkben szent boldogságot, békét teremt, eltörli a bocsánatos bűnöket, a halálosaktól megoltalmaz és az ideiglenes büntetések alól felment. Ezeknek a kegyelmeknek mértéke attól a kivánságtól függ, amellyel az Oltáriszentségben rejtőző Jézust magunkhoz hívjuk. Ennélfogva minél forróbban óhajtja szivünk az áldozást, minél izzóbb szeretetünk, minél jobban éhezzük és szomjazzuk az édes Üdvözítőt, annál több világosságot és kegyelmet merítünk az Oltáriszentség napjából és annál bensőbben egyesülünk Krisztussal.

A lelki áldozás nagy előnye, hogy nem ütközik nehézségekbe. Elvégezhetjük akár éhgyomorral, jóllakottan. Időt semmit sem vesz igénybe. Papra nincs szüksége. Elegendő magának az Úr Jézusnak engedélye, amelyet sohasem tagad meg, ha megfelelünk a valóságos szentáldozásnál is előírt föltételnek, vagyis, ha lelkünk ment a halálos bűntől és ha tiszta szívből vágyakozunk azután, hogy ezen tettünkkel Istent dicsérjük és magasztaljuk, saját életünket pedig szentebbé tegyük. Ezért lehet a lelki áldozást bárhol elvégezni: templomban, vagy otthon és bármely időben, amikor csak akarjuk. (Folyt. köv.)

TÖRTÉNELMI TÁR.

Örökimádás a székesfehérvári egyházmegyében.

Hazánkban az örökös szentségimádásnak rendszeressé tételére már a XVIII. század végén alakultak külön szentségi társulatok. A *csanádi* egyházmegyében a temesi és torontáli francia telepesek alakítottak örökimádás társulatot, a székesfehérvári egyházmegyében az ujonnan felállított püspökségnek első főpásztora, sélyei *Nagy* Ignác püspök alapított társulatot az Oltáriszentség folytonos imádására.

Az Oltáriszentséget szüntelen imádó ájtatos társaság — ez volt az örökimádás társulatnak hivatalos cime — Székesfehérvárott 1780-ban keletkezett. Nagy Ignác püspök 1780. szeptember 1-én keltezett leiratával megalapította a társulatot s kiterjesztette működését az egész egyházmegyére. Nemcsak szervezetét nyerte a társulat az eucharisztikus szellemű főpásztortól, hanem maga a püspök állította össze és adta ki a társulatnak kézikönyvét is. Az imakönyv 1780-ban jelent meg e címmel: «Az Oltáriszentséget szüntelen imádó ájtatos társaság székesfehérvári püspökségben.»

A társulat első tagjai között találjuk *Mária Terézia* királynét. A királyné sajátkezűleg írta nevét a fölvételi lapra. Mária Terézia halála után gróf Esterházy Ferenc kancellár a fölvételi cédulát emlékül felajánlotta a székesfehérvári püspöknek.[1] A szentségi Úr Jézus tiszteletének terjesztésében buzgólkodó királyné tagja volt az egri szentségi társulatnak is.

A társulatot szervező püspök búcsukat is eszközölt ki a társulat tagjai részére. VI. Pius pápa 1787. február 3-án a székesfehérvári társulatnak engedélyezett búcsukat, február 6-án pedig ezen búcsukat kiterjesztette az egyházmegyére is. Teljes búcsut nyertek a társulati tagok a fölvétel napján, ha a szentségekhez járultak s az egyház szándékára imádkoztak. Teljes búcsut nyertek továbbá a tagok, ha imaórájukat ájtatos szentségimádásban töltötték s előzetesen a szentségekhez járultak. Töredelmes gyónás és szentáldozás mellett teljes búcsut nyerhettek a tagok április havának első vasárnapján, azonkívül a társulat főünnepén. Teljes búcsut nyertek a tagok haláluk óráján, ha a szentségeket méltóképen fölvették vagy ezt nem tehetvén, töredelmes bánatot indítottak föl magukban. Karácsony, kisasszony, mindenszentek napján, nagy-csütörtökön, úrnapján és ennek nyolcadán hét esztendei és hétszer negyvennapi búcsut nyerhettek a tagok, ha a szentségekhez járultak. Végül hatvannapi búcsut nyerhettek a tagok, ha a társulat miséin, közös istentiszteletein, gyűlésein megjelentek s valami jócselekedetet végeztek, például az irgalmasságnak testi vagy lelki cselekedetét. Ajánlották a tagoknak a körmeneteken való részvételt s az Oltáriszentségnek kiséretét, midőn a legszentebbet a beteghez viszi a pap.[2] Mindebből elénk tárul a társulatnak belélete is. Sok rokon vonást találunk a mai Oltáregyesületek működésével. Főcél mindakettőnél az Oltáriszentségnek folytonos imádása. A társulatnak tagjai a fölvételkor maguk választották ki havi imaórájukat s azt a fölvételi jegyre is rávezették.

A régi hagyományokat ujították föl Székesfehérvárott, midőn Cziráky Jánosné grófnő és báró Splényi Paulina buzgólkodására 1861. március 18-án megalakult a székesfehérvári Oltáregyesület. *Timár Kálmán.*

[1] Károly-Nyirák: Emlékkönyv a székesfehérvári püspöki megye százados ünnepére. Székesfehérvár 1877. 175. l.

[2] Religio 1861. I. félév 253 l.

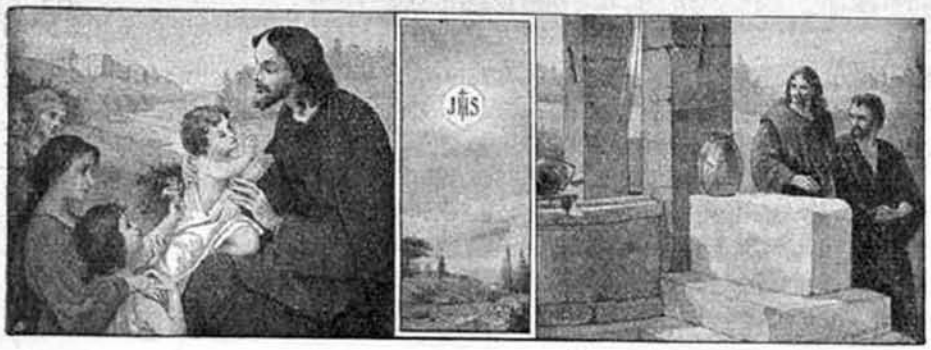

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Légy hálás katholikus hitedért!

Kedves gyermekem, adj hálát az Úr Jézusnak, mert nekünk a kath. vallást adta! Menj elébe még ma vagy holnap a templomba és köszönd meg ezt. Mondd az Úr Jézusnak, mikor ma szentséglátogatást végzesz, vagy holnap szentmisét hallgatsz: «Édes Üdvözítőm! őszintén köszönöm, hogy nem vagyok pogány, sem pedig zsidó vagy nem kath. keresztény; különösen azért köszönöm, mert akkor nem volna Oltáriszentségem!»

Úgy van, Gyermekem, Oltáriszentsége csak a katholikus kereszténynek van!

Ime, a szegény pogányok! Még ma is 900 millió ember pogány. Pedig lám, az Úr Jézus még 1900 évvel ezelőtt hirdette a katholikus vallást; az apostolok és hithirdetők mindenfelé elmentek és tanították az embereket; beszéltek nekik az Oltáriszentségről is. Mégis a törökök hányszor alakították át istállókká a katholikus templomokat! Oltárainkhoz kötözték lovaikat; azokhoz az oltárokhoz, amelyeken a kenyér szinében az Úr Jézus lakott. Milyen vak volt a lelkük! Ahelyett, hogy leborultak volna a mi templomainkban, meggyalázták azokat. Ahelyett, hogy kérték volna a keresztény papokat: kereszteljék meg s azután áldoztassák meg őket, megölték a papokat, szétrombolták a legdíszesebb oltárokat és templomokat. S a többi pogány? Sokan közülük állatokat tartanak istenüknek. Beugranak azokba a folyókba, hol az ő «szent» állatuk, például a krokodilus lakik és örülnek, ha ez a «szent» állat harap a húsukból. Ó, ha tudnák, hogy az Istent nem mi tápláljuk a testünkkel, hanem épen megfordítva, az Isten Fia adja nekünk a maga szent testét ételül és drágalátos vérét italul! Szegény, szegény pogányok! — Más pogányok

meg bokrokat, csillagokat, a napot, holdat imádják. Nem tudják, hogy kár ezek előtt térdet hajtani. Ha tudnák, hogy maga az ég és föld Ura kész nekik engedelmeskedni az Oltáriszentségben, szivükbe bemenni, ahányszor csak akarják! Ó, ha tudnák, hogy, aki a napot, a holdat és a csillagokat teremtette, minden egyes ember kedvéért lakik a kis szent ostyában: mily más lenne az életük!

Ha pogánynak születtél volna, neked is ilyen isteneid volnának és Jézust az Oltáriszentségben nem ismernéd. Pedig, ha Isten akarta volna, épúgy születhettél volna pogány szülőktől, mint keresztény katholikusoktól.

Vagy gondolj a zsidókra. Nincs templomuk, nincs oltáruk. Ahová imádkozni járnak, áldozatot be nem mutatnak. Azért ezeket a házakat nem is nevezzük templomoknak, hanem imaházaknak, zsinagógáknak. Mikor még Jézus nem jött a földre és nem hirdette a keresztény katholikus vallást, legalább élőképeik és jövendeléseik voltak az Oltáriszentségről. Egyetlen templomuk volt csak, Jeruzsálemben; de ott legalább felhőoszlop lebegett a frigyszekrény fölött s ez jelentette, hogy velük van az Isten. Mivel azonban haragosan mentek el Jézustól, mikor a kafarnaumi zsinagógában megigérte nekik az Oltáriszentséget, nem is kapták meg ezt az angyali eledelt, nem lettek keresztényekké. Hallottad a bolygó zsidó meséjét? Mikor Jézus a nehéz keresztfával a Kálvária-hegyre ment, egyik jeruzsálemi varga háza előtt meg akart pihenni. Ámde a varga eltaszította, nem engedte a házküszöbén leülni. Ezért a kegyetlen zsidót azzal büntette meg az Isten, hogy itéletnapig folyton vándorol a földön. Gyermekeim, ez csak mese. Ilyen bolygó zsidó nincsen. De az egész zsidó nép bolyong, országról-országra vándorol, szivének nyugtot nem talál. Pedig, ha ismerné Jézust az Oltáriszentségben, megbánná a maga bűneit, megkeresztelkednék, áldoznék és boldognak érezné magát. De nem teszi meg.

Ó, ha zsidónak születtél volna, neked is nyugtalan lenne a szived, te sem ismernéd Jézust az Oltáriszentségben. Pedig, ha Isten akarta volna, épúgy születhettél volna zsidó szülőktől, mint keresztény katholikusoktól.

Ámde még a kereszténykeknek sincs mindnek Oltáriszentségük. Az egész földön körülbelül 1500—1600 millió ember van. Akkora szám ez, hogy éppoly kevéssé tudnád megolvasni, mint az ég csillagait. Ebből a rengeteg sok emberből, mint már mondtam, körülbelül 900 millió pogány és zsidó, a többi, körülbelül 550 millió keresztény. De ne gondold ám, hogy minden keresztény templomban lakik az Úr Jézus, a kenyér szine alatt! Ezek a keresztények nem mind katholikusok, hanem csak 260 millió, tehát körülbelül a felük. A többiek majdnem mind nem hisznek az Oltáriszentségben. Milyen üresek az ő templomaik! Ugy-e

bár, mit használ, ha még oly szépek, ha márványból lennének is és tele arannyal — de nincs bennük Jézus? Épen olyan az ilyen templom, mintha neked az Úr Isten menyországot adna, azonban ő maga nem lenne benne. Ó, ha nem katholikus kereszténynek születtél volna, te is ilyen üres templomba járnál s a másvilágon olyan helyet kapnál, ahol nincsen Jézus? Ugy-e bár, a kárhozat! Pedig ha Isten akarta volna, épúgy születhettél volna nem katholikus szülőktől, mint keresztény katholikusoktól.

Örülj tehát gyermekem, hogy az a vallásod van, amelyet Jézus adott az embereknek! Kérd az Úr Jézust, hogy minden ember katholikussá legyen s őt az Oltáriszentségben ismerje és magához vegye. Tégy úgy, mint a jó gyermek, kinek testvérei ismerni sem akarják jó atyjukat. Az ilyen gyermek csak annál jobban szereti az atyját és így szól hozzá: «Édes atyám, testvéreim helyett is akarom szeretni!» Szeresd Jézust az Oltáriszentségben a pogányok, zsidók és nem-katholikus keresztények helyett is, vedd őt magadhoz minél többször — helyettük is. Jézus szivesen menne be szivükbe, ha hinnének benne és szeretnék őt. Mondd az Úr Jézusnak: «Ime, az én szivem nyitva áll neked: jer be, mikor mások nem ismernek és lelkükből kizárnak!»

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Szövetségi érem.

Már jó előre megsúgom nektek, gyermekeim, azt a nagy örömünket, hogy szeptembertől kezdve külön szövetségi érmünk lesz. Már nagyon sok helyről kérik, de majd csak augusztusban lesz készen. Egyik oldalán Oltáriszentség lesz, a másikon pedig szent Tarzicius, ki 14 éves korában vértanúságot szenvedett az Oltáriszentségért, őt választjuk majd védőszentül. Fehér kis szalagcsokron fogjuk a mellünkre tűzni, ha valahol körmeneten résztveszünk, hadd lássa mindenki, hogy szövetségi tagok vagyunk. Bizony nagyon gyönyörű lesz az érem és nagyon olcsó. Csak spóroljatok, hogy szeptemberben mindenki megvehesse magának.

* * *

Budapest. Úrnap után következő vasárnapon az Örökimádás templomban úrnapi körmenet volt, melyen a gyermekszövetség is résztvett. Mi nyitottuk meg a körmenetet. Százhatvan fiú és százkilencven leány vett részt. Elül a fiúk mentek katonás rendben, utánuk pedig a leánykák fehér ruhában. Mindenkinek a mellén fehér selyemszalagon érem függött. Persze ez az érem még nem volt a mienk. Még gyönyörű kis zászlónk is volt az Oltáriszentség és Jézus szivének képével.

Olyan szép volt, hogy érdemes lett volna lefotografálni. De majd más esztendőben meg is tesszük.

Szolnok. Itt is megalakult a gyermekszövetség; 47 tag van. Udvözöllek gyermekeim és csak legyetek buzgók!

Nyitrán Rektory Gyula és Greschner János főtisztelendő urak alakítottak hatalmas szövetséget. 115-en vannak. Isten hozott benneteket! Mennyi öröme lehet a jó Jézusnak lelkes buzgóságtokban!

Nagyvejke (Tolnamegye). Csak rajta, gyermekeim! Örülök, hogy tagjai lettetek a szövetségnek.

Muzslán már megint jelentkeztek új tagok. Nagyszerű! Bizony megint kimegyek hozzátok, ha meghivtok. A vakációban el ne feledkezzetek a tagsági imáról és a szentáldozásról!

Taszár. Isten hozott kedveseim. Csak szerezzetek még sok tagot!

Kenderes. Nagyon helyes, gyermekek, csak lépjetek be minél többen, szeretném, ha a jövő kis újságban újra írhatnék új tagokról.

Fekete galambból fehér galamb.

(Folytatás.)

Én édes Jézusom! Míg végre megtaláltalak! Kis koromban Józsi öcsémmel azon búsultam, mikor leégett a házunk: hogy hol fogunk ezután ebédelni. De most már tudom, hogy kedvesebb, drágább mindennapi eledel is van, mint a testi ebéd. Ezt pedig kinek köszönhetem? A jó Isten utai kifürkészhetlenek! Hildegard kisasszony volt az eszköz, mely által megtéritett. Egyszer szüleim több hónapig tartó messze útra tértek és engem otthon hagytak a kisasszonnyal. Józsi akkor már városban járt iskolába. Hilda kisasszony igen unta magát és unalmában az ispánékhoz járt esténkint. Míg én kint játszadoztam a csirkékkel, kacsákkal, ő bent beszélgetett a nagyon vallásos Kati nénivel. Néha a plébános úr is beállított egy kis beszélgetésre az ispán családhoz és Hildegardnak apróra elmagyarázta szent hitünk tanait. A vége a dolognak az lett, hogy Hildegard a katholikus vallásra tért. Ekkor velem is többet kezdett foglalkozni, azaz a kath. hittant nekem is alaposan meg kellett tanulnom. Nemsokára együtt jártunk mindennap a kis falusi templomba. Keserű könyeket hullattam, mikor megvilágosodott előttem, hogy milyen volt az én első áldozásom! Alig gondoltam az Úr Jézusra, csak a ruhámra! De most már tudtam, ki Ő

és mennyire meg kell becsülni azt az isteni eledelt, melyet nekünk nyujtani kegyeskedik! Az volt a főgondom, hogy megtisztítsam a lelkemet. Tiszta és hófehér legyen, mikor az Úr Jézus lakást vesz benne. És oly tükörben nézegettem magamat, mely a lélek hibáit tüntette föl.

Mikor szüleim hazatértek, megint nagy csend borult a házra, mert anyám súlyos betegséggel küzdött éveken át. Én félretéve félénkségemet, szent hitünk vigasztalásait iparkodtam a lelkébe csepegtetni.

És sikerült! A legnehezebb dolog, ami létezik, sikerült. Egy lelket a pokol, a hitetlenség karmaiból megmenteni! Mily boldog voltam.

No de már be kell fejeznem e történetet. Józsival sokszor nevetünk még azon, mint sirdogált ő egykoron, hogy «hol fogunk holnap ebédelni?»

Most már ő se ezen busul. Hiszen a jó Isten oly bőkezű és mindenkiről gondoskodik. Hanem a mindennapi lelki kenyér, az az ő fő gondja és vigasztalása. Hiszen pap lett. Boldog, ujjongó szivű, mosolygó szemű fiatal pap, kinek szelid dallamos szavára leszáll az Úristen az égből, hogy «ebédünk» legyen. Ekkora szeretet, ekkora! Nem csoda, ha sokan az ő szűk, kicsinyes, hideg szivükkel meg nem értik.

Ó uram, adj nekik több világosságot és az örök szeretet fénye melegítse, derítse föl szivük hidegségét és eszük sötétségét.

Dr. T. Lászlóné.

A jótett jutalma.

P... községben történt, hogy egy gazdag ember fia a falusi tóra ment csónakázni. Közben a csónak felborult s a fiú a vízbe esett. A falusi gyermekek nem sajnálták, sőt örültek rajta, mert a gazdag gyermek sokszor kinevette, kicsúfolta őket. Már-már elmerült, mikor a falu árvája odajött s látva a veszedelmet, nem habozott, hanem utána ugrott. Szerencsésen kimentette.

Azalatt egy gyermek elszaladt a kastélyba a fiú apjáért, ki nemsokára megérkezett. A fiú elmondta apjának, miként mentette meg őt az árva gyermek. Jutalmul a gazdag ember fiának fogadta s az ő fiával együtt neveltette.

Az eucharisztikus tagok is sok gyermek lelkét megmenthetik a szorgalmas taggyüjtéssel. Ne csak másokat buzdítsunk, hanem mi is tegyünk eleget szövetségünknek. A jutalmat nem a földön, hanem az égben nyerjük el.

Közli: *Pataki Irén,*
a «Gyermekek euch. Szövetségé»-nek tagja.

Mikor voltam a legboldogabb?

A következő történetet különösen azoknak a gyermekeknek szeretném elmondani, akik szeretnek örülni és akik szeretnének vidámak és boldogok lenni. Az 1911-ik évben ez valóban megtörtént. Hát ugyan mi történt? A tanító úr már elfáradt az iskolában és hogy maga kissé pihenhessen, azt mondta az iskolásoknak: Fiúk, elő az irkátokkal! És mindenki beleírja most az irkájába, hogy mikor volt a legboldogabb! A fiúknak szokatlan és váratlan volt a tanítónak ezen feladványa. Hozzáláttak tehát a munkához. Majdnem mindenki mást írt, hogy mikor volt boldog. Az egyik fiú azt írta: «Akkor voltam a legboldogabb, amikor még nagyon pici voltam.» (Hogy miért, azt nem tudta vagy nem merte leírni.) A másik fiú pedig így írt: «Akkor voltam a legboldogabb, amikor még élt édesanyám, mert nagyon jó volt hozzám». Egy harmadik ezt írta az irkába: «A legboldogabb akkor voltam, amikor Máriacellbe mehettem». (Máriacell hires búcsujáróhely a boldogságos Szűz tiszteletére Ausztriában.) Végül fölemlítem, hogy egy negyedik fiú pedig ezt írta: «A legboldogabb mégis akkor voltam, mikor először járultam a szentáldozáshoz, mert akkor az Úr Jézust fogadtam be szivembe!»

Mit gondoltok és itéltek kis testvérek, ki felelt meg legsikerültebben a tanító kérdésére? Rátok bizom a feleletet. Én csak annyit akarok mondani, a szentáldozás alkalmával örül és boldog a mi szivünk. Ilyenkor nyugodtak és jók vagyunk, mert az Úr Jézus lakik bennünk. Ilyenkor örülhetünk csak igazán, mert a jó Jézus szivünk vendége, lelkünk lakója. Szerezzünk hát magunknak sok ilyen szép és boldog napot. Menjünk el gyakran az édes Jézushoz az Oltáriszentségben. Minél gyakrabban vesszük őt magunkhoz, annál örömteljesebb a mi életünk.

Közli: *Pali bácsi.*

Halló, itt az igazgató bácsi beszél! És pedig hozzátok gyermekszövetségi tagok! A nyáron sokat játsszatok és lapdázzatok, de kerüljétek azokat, kik rosszat beszélnek.

Magatok soha rosszat ne beszéljetek!

Egy gyermekszövetségi tag nem verekedik.

Nemcsak vasárnap fogsz szentmisére menni, hanem hétköznap is látogasd meg többször az Úr Jézust. A szentáldozást ne hanyagold el. Ha nyáron idegen faluba vagy városba mész nyaralni, csak menj bátran áldozni és ne szégyeld magad, mert Isten angyalai csodálják bátorságodat. S minő boldogság lesz az, ha jó példád másokat is az Úr Jézushoz vezet. — Pá! Jól mulassatok!

Röptében a nagyvilág körül.

Euch. triduum és szentségi körmenet. Oltáregyleti Örökimádás-templom idén is megtartotta szokásos triduumát az Úrnapot követő napokon. P. Soós karmelitaatya beszélt a gyakori szentáldozásról. A hivők egészen megtöltötték a templomot és tömegesen járultak a szentáldozáshoz. A triduum az idén a szokottnál sokkal fényesebben zárult. A szentségi körmenet nem akart ismét a zárda falai közé szorulni, hanem kiment az utcára. Szép idő kedvezett az Oltáriszentség e diadalának. Csak az Örökimádás-templom egyesületei vettek részt s mégis nagyarányú volt, jeléül annak, hogy az Örökimádás erősen vonzza magához a lelkeket. Végtelenül bájos volt a kis leánykák hosszú sorozata fehér ruhában, fátyolban, kis zászlókkal s felülmulhatatlan komoly lejtekkel. Az oltáregyesületi hölgyek élén ott láttuk Pallavicini őexcellenciáját is. Négy oltár volt felállítva, amelyeknél a központi szeminárium énekkara énekelt gyönyörű quartettet. A legméltóságosabb Oltáriszentséget fényes assziszlencia kiséretében Kanter Károly oltáregyleti igazgató, praelatus vitte. Köszönetet mondunk mindazon jó lelkeknek, kik ajándékaikkal és munkájukkal diszessé igyekeztek a körmenetet tenni. Az Úr Jézusnak cselekedték!

«Nézd e lángoló szivet.» Mióta e szavak elhangzottak az Úr Jézus ajkáról Alacoque Margithoz, mindinkább több szív, több lélek hódol Jézus szentséges Szivének. E szent Szív lángjai mindinkább több keresztényt gyujtanak szeretetre, buzgóságra. Erről tanuskodnak azok a fényes Szent-Szív körmenetek, melyek június elején lefolytak. Nagyszombat, Kalocsa már számtalan hosszú évek óta tartják fényes szent szív körmeneteiket. De Jézus keres magának új gócpontokat is, hogy szent Szivének diadala folyton terjedjen és növekedjék. Ilyen a csallóközi magyarság számára *Duna-Hidas*, melynek románstilű Jézus Szive temploma az idén sok embert vonzott maga köré. A *budapesti* Jézus Szive körmenet pedig igazán nagy esemény volt. Az a vigasztaló tanulság melengette az ember

lelkét, hogy Budapesten is van katholikus férfivilág. Alig egy pár napja láttuk szemünk előtt ellépni a besnyői zarándoklat 3000 katholikus férfiát s most ismét beláthatatlan sora vonult el előttünk a gyertyát tartó és hitvalló férfiaknak. Ezt a hódítást Jézus Szive az Oltáriszentségből tette.

Fényes Jézus Szive ünnepről tudósítanak bennünket *Andocsról* (Somogym.) is, ahol 4—5 ezer ember nyitotta meg szivét az Úr Jézus dicsőítésére.

Az ünnepre a hivek közül nagyon sokan szentgyónást és áldozást is végeztek.

Vidékről egész processziókban zarándokoltak el a lelkek, hogy új erőt és szeretetet merítsen a «szeretet kiapadhatatlan forrásából».

Ezen a napon két szentbeszéd is volt. Az ünnepi körmenet pedig délután lett megtartva, amelyet a ferencrendi ház másodfőnöke vezetett. Az ünnepséget litánia és áldás zárta be, mely után szeretettől megittasult erővel tért ki-ki hajlékába, hogy a szentségi Szív tüzétől fölgyuladva tovább folytassa napi munkáját, kialakítsa önmagában a tiszta, munkás, áldozatos Jézus Szivének hű képmását.

Eucharisztikus értekezlet Pozsonyban. Különös fényt és jelentőséget adott a június 9-én tartott pozsonyi euch. papiértekezletnek dr. *Csernoch János* hercegprimás jelenléte. Százötven pap jelent meg az értekezleten, mely a kapucinusoknál folyt le. Budapestről fentjártak *Hanauer A. István* központi igazgató és *Kanter Károly* oltáregyl. igazgató. A központi igazgatón kívül *Ernyey Lajos* modori esperes-plébános és *Czajkowszky Evariszt* lovag pozsony-virágvölgyi plébános, továbbá *dr. Kereszty Viktor*, *Szűcsy Géza*, *dr. Babura László* és *Boll János* tartottak praktikus témákról előadásokat, melyeket élénk eszmecsere követett. A hercegprimás kegyes érdeklődését ezen értekezletek után mi sem bizonyítja jobban, minthogy minden értekezlet tárgysorozatát be kivánja magának mutattatni.

Kanosszába! Sokszor visszatérő história IV. Henrik német-római császár kanosszai útja. Államfő lehet talán olyan hatalmas, hogy Istent egyidőre számúzi országából, de nincsen olyan hatalmas, hogy Isten nélkül képes volna uralkodni. Az aztán a szerencsések közé tartozik, aki — mint IV. Henrik — megtalálja a bűnbánat útját. Igy járt most — bár öntudatlanul — a francia köztársaság. Számúzte az egyházat. Számúzte az Istent. Most azonban azt a rövid hírt hozták az ujságok, hogy Poincare elnök a francia hadsereg züllött viszonyainak megszüntetése céljából visszaállítja a katonai lelkészeket. Csak a hit, az erkölcs, Isten tudja a francia hadsereg régi nevét visszaszerezni. Vajjon elég lesz-e csak a hadseregnél?

EGYESÜLETI ÉLET.

Választmányi ülés volt május 19-én az oltáregyesület budapesti palotájában, melyen Kánter Károly igazgató és őrgrófi Pallavicini Edéné elnöknő elnököltek. Jelenvoltak Mária de Jerusalem alelnöknő, továbbá Felmayer Vilma, Ghyczy Ida, özv. Heinrich Ferencné és báró Vécsey Eszter választmányi hölgyek.

A jegyzőkönyv felolvasása és hitelesítése után emelkedett hangon emlékezett meg az igazgató szent Paszkálról az oltáregyesületek védőszentjéről, kinek emlékét az egyház május 14-én ülte. Majd a kiállításra tekint vissza nagy lelki örömmel. Szívből jövő köszönetet mond az Elnöknő őexcellentiájának, a zárdafőnöknőnek és apácáknak, úrnőknek és mindazoknak, kik fáradhatatlan munkájukkal és áldozatkészségükkel hozzájárultak a kiállítás fényes sikeréhez. Különösen kiemeli az igazgató a finom izlést, mely a szövetek megválasztásában és a kidolgozás módjában nyilvánult meg. E téren elsősorban a főnöknő anyát illeti az elismerés. Vidéki egyesületek bátran jöhetnek ide a központba izlést tanulni. Nagy örömére is szolgált az oltáregyesületnek, hogy a váci és esztergomi oltáregyleti igazgatói és elnökei megjelentek a megnyitás ünnepségén.

Nagy kitüntetés és öröm volt az oltáregyesület számára dr. Csernoch János hercegprimás kegyessége, melylyel személyesen nyitotta meg kiállításunkat. Szavai mély benyomást tettek a jelenlevőkre és buzdításul szolgáltak az úrnőknek felemelő munkájuk tovább folytatására. Az oltáregyesület igazgatója külön is megkeresi az alkalmat, hogy az oltáregyesület háláját a kegyelmes úr elé juttassa. Örömmel konstatálja az igazgató, hogy sok új tag jelentkezett a kiállítás alatt. Azután beszámol az igazgató a maltai eucharisztikus világkongresszus felemelő benyomásairól, üdvözletet hoz az úrnőknek és az oltáregyesületnek Mária La Salette anyától, ki a budapesti főnöknői tisztet a rómaival cserélte fel. Alkalma volt az igazgató urnak Vanutelli bíborosnál tisztelegni és kifejezni a budapesti oltáregyesület ragaszkodását a római központhoz, meglátogatta Laurenti új igazgatót is.

Örömmel hallgatja a választmány az igazgató ajkáról, hogy a pápa felgyógyulása általános hálaérzetet váltott ki a keresztény világ szivéből. Különösen Róma ujjongott és a Szent Péter templomban tartott hálaadó-istentiszteleten 70.000 ember vett részt. Azután jelenti az igazgató, hogy nálunk az úrnap az idén csütörtökön lett megülve. Az oltáregyesület a belvárosi templom körmenetén vett részt az igazgató vezetésével. Az Örökimádás-templomban eucharisztikus triduum volt az úrnapot követő három napon át, melyeken P. Soós kármelitaatya beszélt a gyakori szentáldozásokról. Sokan járultak a szentáldozáshoz.

Jóleső hír Lakatos Mór minorita tartományi főnök, oltáregyesületi helyi igazgató jelentése, hogy az aradi oltáregyesület csatlakozik a budapesti központhoz. Lakatos Mór tartományi főnök szives szavakkal hívja meg Kánter Károly igazgatót az aradi oltáregyesület zászlószentelésére, mely talán mindjárt alkalmul kínálkozik arra, hogy a központi igazgató megkérje a csanádi egyházmegye főpásztorát, dr. Glattfelder Gyula püspököt oltáregyleteinek egységesítésére.

Végül hálás köszönetet mond az elnöklő igazgató a választmánynak az egész évi fáradságáért és tisztelettel kéri az úrnőket, hogy nyári pihenőjük és üdülések közepette se feledkezzenek meg az oltáregyletek terjesztéséről és gyámolításáról.

A gyülés imával ért véget.

A dunaföldvári oltáregylet ez évben, május hó 26—30-ig tartotta lelki gyakorlatait. Lelkivezetőnek P. Zadravecz István hittudományi tanárt, a gyöngyösi szent ferencrendi zárda helyettes házfőnökét nyertük meg, ki e felette fontos megbizatásának nemes ambicióval felelt meg. Fáradozását valóban siker koronázta. Mélyen szántó, szivet-lelket megindító remek beszédeivel sokat lendített hallgatóinak lelki megújhodásán. A kegyelem három napján, reggel és délután szinte zsufolva volt a szent ferenciek temploma ájtatoskodókkal. Az irgalom helyeit, a gyónószékeket is sűrű egymásutánban hagyták el a bűnbánó lelkek. A kevésbbé buzgó tagok és hivek közül is sokan meggyóntak. Ezen örvendetes eredmény koronája volt Jézus szent Szive ünnepének reggelén a magasszárnyalású befejező buzdító szentbeszéd és közös szentáldozás. Megható percek voltak azok, midőn az egész Oltáregylet, élén szeretett elnöknőjével özv. Brúzer Mihálynéval és sok hivő példás áhitattal szivébe zárta az örök Szeretet kenyerét az ideiglenes megelégedés és az örök boldogság biztos zálogát. Visszagondolva a sok lelkiélvezetet, üdvös eredményt nyujtó napokra, az apostolokkal szinte kényszerülünk bevallani, felkiáltani: «Nem lehet, hogy amiket láttunk és hallottunk, ne beszéljük». Isten fizesse fáradhatatlan lelkivezetőnk buzgalmát!

Gróf Cziráky Jánosné oltáregyesületi alapító elnöknőért június 6-án volt szentmise az Örökimádás templomban. Az igazgató úr halaszthatatlan távolléte miatt — nagy sajnálatára — nem mondhatta személyesen e kegyeletes szentmisét. Az áldott lelkű úrnő emléke sohasem fog elhalaványulni az oltáregyesületi tagok szívében!

Telefon-pósta.

Sajtóhiba. A 6. szám 165. oldalán 54 biboros helyett: 5 biboros olvasandó.

KIMUTATÁS

1913. február havi tagdíjak.

Madaras Józsefné terjesztőnő által: Svarzl Józsefné 4 k., Struzzenwerter Ignácné 4 k., Proker Károlyné 2 k., Vándrák Lászlóné 2 k., Madaras Józsefné 10 k., Brauch János 10 k., Lorenz Adél terjesztőnő által: Barabás Adrienne 2 k., Szalay Gizella 4 k., Vézinger Ilka 20 k., Lorenz János 1 k., Lorenz Mária 1 k., Lorenz Adél 2 k., Gervay Luiza terjesztőnő által: özv. Koller Raimundné 4 k., Dvorzsák Ignác 2 k., Hofhauser Erzsébet 2 k., özv. Szlávik Józsefné 2 k., dr. Kakucsy Györgyné 2 k., Herfort Irén terjesztőnő által: Szarka Józsefné 1 k., özv. Kása Andrásné 1 k., Manterer Györgyné 40 f., Rojtsik Józsefné 1 k., Lerchner Mátyásné 1 k., Baumann Ferencné 4 k., Hegedüs Mária 1 k., Udvary Istvánné 1 k.; Balonyi Ilona terjesztőnő által: Frecskay Irén 2 k., Frecskay Izabella 4 k., Rákóczy Ferencné 5 k., báró Mühlen Gusztávné 4 k., dr. Herald Ferencné 4 k., Hazslinszky Ilona 2 k.; tárkányi tagoktól 7 k. 94 f., Radomaky Mihályné Rákosszentmihály 2 k., özv. Horváth Györgyné 1 k., szent-eleki tagoktól 68 k., szombathelyi tagoktól 31 k 12 f., Mitskó Ferencné 2 k., Mitskó Emilia 2 k., Berger Borbála 1 k., Benska Jánosné 2 k., Szmolen Anna 2 k., Mustos József Veszprém 1 k., Royer Károlyné 50 f., özv. Feleky Rezsőné 10 k., Feleky Géza 20 k., Bach Jánosné 2 k., Popovics Istvánné 2 k., Olasz Mariska 2 k., Horváth József 2 k. 40 f., Horváth Józsefné 2 k. 40 f., Tőry Emilia 10 k.. Kassa egyházmegyéből 355 k., Székely Miklósné 3 k., Rabits Erzsi 40 f., Huber Mari 1 k., Várgede, Balogfala, Kerekgede és kisgömöri tagoktól 89 k., Szabó Kálmánné Várgede 2 k., Frits Etelka Várgede 2 k., özv. Barna Jánosné 4 k. Jánossy Olga 2 k., Spissitz Erzsébet 3 k. Lindmayer Anna 2 k.

1913 március hóban befolyt tagdíjak.

Imre Ágnes 2 k., Deli Erzsébet 1 k., Siberna Julia 2 k. 40 f., pécsi Oltáregyesülettől 50 k., Erdőlaki O. E. tagoktól 8 k., Meiszner Emilné 2 k., Kicher Zsuzsanna 2 k., Huszti Istvánné 2 k., Troppa Emma 2 k., Simon János 1 k. 50 f., Simon Jánosné 1 k. 50 f., Nagy Ferencné 2 k., hédervári tagoktól 17 k., özv. Császlóczy Erzsébet 5 k., Esztergomi Mihályné 2 k., Veszprém Józsefné 1 k., Weidner Diesel Ernőné Oravicabánya 2 k., Horváth Malvina 50 f., Gajáry Ödönné 10 k., Miklin Emma 24 f., Gergen Margit 4 k., özv. Hartmann Jánosné 4 k., Paulus Teréz 2 k., Paulus Józsa 2 k., Zimmermann Márta 1 k., Mary Williams 2 k., Armande Chellard 1 k., Josephine Fiard 60 f., Lévay Gyula 2 k., Lévay István 2 k., Lévay Béla 2 k., Szentpáli Jusztin 1 k., Pajer Erzsébet 1 k., Gázder Józsefné 1 k., Lengyel Anna 1 k., Molnár Pálné 1 k., Gáspar Julianna 40 f., Kovács Julianna 1 k., Vojcsik Jánosné 50 f., Varga Mária 2 k., Kassa egyházmegyei tagoktól 50 k., Tomory Erzsébet 50 f., özv. Porpáczy Mihályné 2 k., özv. Holdonner Orbánné 5 k., Molnár Verona 20 f., özv. Tichy Józsefné 10 k., özv. Szentiványi Sándorné 2 k., Lévay Tamásné 1 k., Nagy Andrásné 1 k., Öhlsléger Sámuelné 50 f., Öhlsléger Anna 50 f., Pongrácz báróné 2 k., Prasznovszky Gézáné 10 k., Sas Pálné 3 k., Svaier Julia 2 k., Svaier Aranka 2 k., Fleischer Erzsébet 1 k., nagy-cétényi tagok 50 k. 82 f. Dörfler Janka, 2 k., Balonyi Ilona terjesztőnő által: Bognár Mária 1 k., Rózsa Katalin 1 k., Buttykó Irén 2 k., báró Riedel Zdenkóné 2 k., összesen 6 k.; Kümpler Gézáné terjesztőnő által: Becker Ferencné 4 k., Schmidt Józsefné 4 k., Szigeti Józsefné 1 k., Marjai Károlyné 6 k., Miskolczy Gyuláné 6 k., összesen 21 k.; Herfort Irén terjesztőnő által: Sallay Istvánné 2 k., Pruscha Irma 1 k., György Lászlóné 1 k., Akszmann Jánosné 1 k., Posselt Józsefné 2 k., összesen 8 k.; özv. Laub Jánosné terjesztőnő által: özv. Tamássy Ferencné 2 k., özv. Szantner Zsigmondné 2 k., összesen 4 k.; Hermann Lászlóné terjesztőnő által: Novák Márton 4 k., özv. Schmalhofer Ferencné 2 k.; Haász Emilia terjesztőnő által: Haász József 4 k., Várossy Józsefné 6 k., összesen 10 k.; Unger Teréz 30 f., Stranzl Jozefa 30 f., Puichl Mária 30 f., Schatz Teréz 30 f., Gerger Paula 30 f., Hévey Ida 2 k., Weiss Berta 1 k., Kristanits Jánosné 2 k., Klimm Antalné 1 k., Pozsay Mária 1 k., özv. Bodoky Lajosné 4 k., Sztahurszky Lászlóné 24 f., Bakos Jánosné 2 k., özv. Kajlinger Mihályné 2 k., Nagy Istvánné 2 k., özv. Bujtás Ferencné 3 k., Féja Istvánné 6 k., Hajósy Ida 6 k., Német Mihályné Dunapéntek 2 k., Bezó Jánosné 2 k., özv. Onódy Erzsébet 40 f., Takács Gizella 4 k., Takács Karolin 2 k., Schumichrast Józsefné Nemesujfalu 1 k., özv. Ohujec Julianna 1 k., Möller 84 f., özv. Rácz Károlyné 1 k., Rausch Ferencné 2 k., Schmiedbauer Henrikné 2 k., Szombathely egyházmegyei tagoktól 426 k., Lipp Karolina 1 k., Schuller Terézia 1 k., Kendei O. Cs. tagoktól 32 k. 64 f.

Az 1913-ik évi kiállítás után 170 templom és kápolna részesült a budapesti központi Oltáregyesület adományaiban.

8	kehely paténával.	65	alba.
11	kehely paténával és csillaggal és kanállal.	37	karing.
		23	ministering.
33	ciborium.	279	humerále.
7	monstrancia.	330	corporale.
15—18	custodia és olajtartó.	424	purificatorum.
25	füstölő tömjéntartóval.	740	lavabo.
7	szenteltvíztartó hintővel.	138	palla.
62	oltárgyertyatartó.	7	oltárteritő.
2	pár gyertyatartó tabernaculumra.	2	áldoztatókendő.
5	oltárlámpa.	6	cingulum.
3	ámpolna tálcával.	29	fehér kazula.
19	missale romanum.	9	fehér ünnepi kazula.
16	missale defunctorum.	16	vörös kazula.
6	kánontáblakészlet.	3	vörös ünnepi kazula.
8	pacificale.	15	viola kazula.
1	pulpitus.	2	viola ünnepi kazula.
4	tabernaculum.	44	zöld kazula.
11	mennyezet.	2	zöld ünnepi kazula.
1	zászló.	17	fekete kazula.
2	ostyasütővas vágókkal.	21	fehér pluviale.

10 fekete pluviale.
9 viola pluviale.
6 stóla.
8 dupla stóla.
24 felonion.
2 fekete dalmatika.
1 teljes zöld ornátus.
2 vörös pluviale.
1 discos.
15 velum.
8 ciboriumköpenyke.
11 busza.
21 miniszterruha.

A budapesti központi Oltáregyesület kiállítására 1913-ban beküldött adományok.

I. Ajándékoztak: Ft. Reviczky Aladár C. M. 2 monstranciát, 1 ciboriumot, 1 öröklámpát; a szentgellérthegyi-uti irgalmasnővérek főnöknője 1 kelyhet; Cziráky-Almássy Erzsébet grófnő 1 ciboriumot; Cziráky Luiza grófnő 2 kazulát és csipkét; kakucsi Liebner Józsefné 1 kazulát; Reiner Irma 1 kazulát és 2 dalmatikát; Eberling Józsefné 1 kazulát; Felmayer Vilma 1 kazulát; özv. Riegler József Edéné 1 kazulát; özv. Kövér Kálmánné stallákat; özv. Stiepek Pálné vásznat és csipkét; Guzikovszky Stefi horgolt csipkét; Vlasits Mária csipkét; Uitz Irma csipkét; Baross Paula csipkét; Piros Endréné csipkét; Horváth Antalné csipkét; Savary Irma csipkét; Zubriczky Józsefné csipkét; Berger Gizella 1 albát és csipkét; Adler Rácz Antalné albára való fodrot; Por Vilma és Metz Irma csipkét; Studniczky Mária csipkét; Abendhauser Mária apró fehérneműt.

II. Varrtak és himeztek, vagy horgoltak: Rabolt Margit, Heger Cecilia, Karriené Sarolta, Görgey Feri, Bauer Antalné, Fischer Róza, Ragányi Gézáné, Kócs Margit, Szilágyi Ákosné, Hellebronth Berta, Peringer Mária, Kerekes Istvánné, Reiner Irma, Bacsinszky Mária, Mlle Burdet, Balla Lászlóné, özv. Payr Lajosné, Turóssy Anna, Altdorfer Mária, báró Luczinszky Henrikné, Mlle Burdet, Madara, Józsefné, Jekelfalussyné, Haászné-Schober Ilona, Haarer Gyuláné, Freisz Károlyné, Mlle Burdet, Kovács Vilmosné 1—1 kazulát; özv. Aigner Gyuláné, Holma Mária 1—1 pluviálét; Aigner Anna 1 mennyezetet, 1 kazulát, 1 stólát; Tausch Hermin 4 albát, 36 vállkendőt; Hámor Józsefné, Rökk Ilka, Marjay N., Novák Mártonné 1—1 albára való fodrot; Cziráky-Almássy Erzsébet grófnő, Győry Teréz grófnő, Felmayer Vilma, Kraemmer Gézáné, gróf Hunyady Béláné, gróf Csekonics Endréné, özv. gróf Wenckheim Frigyesné, gróf Zichy Béláné, özv. Heinrich Ferencné, Murmann Alexandra, Tihanyi Béláné 12—12 karinget vagy albát; Ábrahám Györgyné 4 tucat karinget; Schelly Irma 12 ministeringet, Zubriczky Józsefné 6 karinget.

(Folyt. köv.)

Szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Női kézimunkákhoz szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER

Budapest, IV., Korona-utca 4. szám.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28*a*.

XIV. ÉVF. 1913. 8. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLŐNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

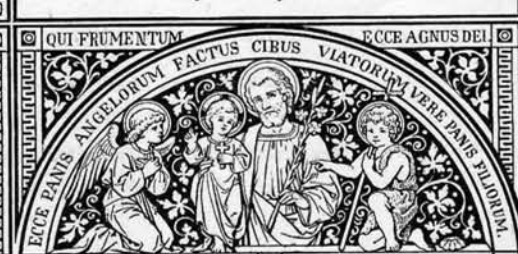

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-út 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Aluminium kivitelben: 90 fillér.

Női kézimunkákhoz szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER

Budapest, IV., Korona-utca 4. szám.

XIV. ÉVFOLYAM. 1913. AUGUSZTUS 8. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Vucskay Gyula:* Mária és az Oltáriszentség. — *P. Feisz Hugolin:* A legm. Oltáriszentség titkaiból. VIII. A szentségi Jézus dicsősége. — *Dr. Tiefenthaler József:* Szent Márton sírja Szombathelyen. — *Lukácsy István:* Hős lélek. — *Dr. Bilczewszki J.* érsek: Az élet kenyere. (Vége.) — A bécsi euch. kongresszus emlékműve. — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. Egy kis statisztika. — A gyakori szentáldozás melegágya. — *Jézusom örömöm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil.* Igaz Isten kenyér szinében. — Feslő bimbók. Egy angyallelkű ifjú gyönyörű halála. — Furcsa mese. — A kis Nelli 3 éves korában. — Röptében a nagy világ körül. — Irodalom. — Egyesületi élet. — Kimutatások.

Mária és az Oltáriszentség.

A SZENTSÉGI JÉZUS és a *Boldogságos Szűz Mária,* az Oltáriszentség imádása és a Mária-tisztelet a lehető legszorosabb összefüggésben, elválaszthatatlan kapcsolatban vannak egymással.

Mikor az első emberpár a bűnt elkövette, az ember a bűn gonoszsága, a Legfölségesebb megsértése miatt annyira kiesett Isten kegyelméből, hogy az Isten elűzte őt szine elől, kikergette a paradicsomból. Azóta az ember ellenállhatatlanul vágyott az elvesztett nagy boldogság, Isten szine látása után. Ezt a vágyat szivében megőrizte még a pogány bálványimádás szörnyű tévedései között is: Istennel együtt akart lakni, Isten közelében akart élni. Az emberiségnek ez a forró vágyakozása Isten után akkor teljesedett be, mikor Mária az angyal szavára kimondta a nagy szót: Legyen nekem a te igéd szerint. És az Ige testté lőn és miköztünk lakozék.

Lakozék pedig az aranyházban, a frigynek szent szekrényében.

Isten házának nevezzük a Boldogságos Szüzet, mert lakhelye volt a Legfölségesebbnek. Lakhelye volt pedig nemcsak a megszentelő malaszt által, mely benne az első pillanattól kezdve egész teljességében megvolt. Ilyen értelemben minden igaznak a lelke Isten házának mondható. De az igazak lelkében nem lakott mindig az Isten. A bűn állapotában voltak hosszabb-rövidebb ideig — legalább is a keresztség előtt — addig lelkük a sátán hajléka volt. Máriának a lelkét ellenben egy pillanatig sem érte a bűnnek szeplője, az ő lelke malaszttal teljes volt szeplőtelen fogantatásának pillanatától, Isten háza volt az mindig.

Azonban Máriát más, igazibb értelemben mondjuk Isten házának. Az embernek első lakását az áldott anyai test képezi, melyben nemcsak lakását birja, hanem életét, táplálékát is abból nyeri. Ilyen szószerinti értelemben volt Mária szent teste Isten háza, az isteni Igének hajléka.

Még pedig *aranyház* Mária. Amint az arany ellenáll a rozsdának s értékre és fényre messze fölülmúlja az összes fémeket, úgy Máriának lelkét is megóvta az isteni Ige jelenléte, az Isten mindenható ereje minden rozsdától, minden bűntől s értékre, becsre messze túlszárnyalja az összes teremtményeket, az angyalokat is, erényeinek fénye fölülhaladja a szentek és az angyalok tündöklő seregét.

Isten megparancsolta az ószövetségben Mózesnek, hogy készítsen akácfából egy szekrényt, kívül-belül vonja be arany lemezzel, tegyen reá fedőlapot tiszta aranyból s tetejére állítson két, aranyból készült angyalalakot, cherubot. Ebben az aranyos frigyszekrényben volt a tízparancsolatnak két kőtáblája, melyre Isten írta föl a törvény szövegét.

Mária az újszövetségnek élő *frigyszekrénye.* Mint az *akácfa* jól gondozva, századokig ellenáll a rothadásnak, csaknem elpusztíthatatlan, úgy Mária szent testét sem tudta elpusztítani a halál, fölvitte Isten a menynyekbe s megőrizte azt a rothadástól. Mária szivébe kitörölhetetlenül be volt írva a *törvény,* mindenben lelkiismeretesen megtartotta azt, élete és példája élőtörvénytábla számunkra, de ezenkívül szive alatt hordta a törvény hozóját, aki azt mondotta: Nem azért jöttem a világra, hogy megszüntessem a törvényt, hanem hogy tökéletesítsem azt.

Az ószövetségi frigyszekrényben egy arany csészében *manna* volt, az a csodálatos kenyér, amely az égből hullott alá, az a csodálatos étel, melyben megvolt minden édesség s amelynek ereje táplálta Izrael népét a pusztai vándorlás ideje alatt. Mária, az újszövetség élő frigyszekrénye hordozta szive alatt az égből hullott csodálatos kenyeret, Krisztus szent testét. Az a szent eledel, melyet mi a szentáldozásban veszünk magunkhoz, hús az ő husából, vér az ő véréből.

Az ószövetségi frigyszekrényben volt *Áronnak,* a *főpapnak kivirágzott vesszeje,* mely el nem hullatta többé levelét, virágát, mindig zöld maradt, új ágakat, friss hajtásokat, leveleket és virágokat hozott. Gyönyörű jelképe ez az Úr Jézus Krisztus *örök papságának,* mely meg nem szünik, ki nem hal soha, századok és ezredek óta új meg új ágakat hajt törzséből és szünet nélkül bemutatja az újszövetségi Melkizedek örök áldozatát, a szentmise-áldozatot.

A Oltáriszentség ugyanis nemcsak Krisztus lényegszerint való jelenléte az oltáron, a mi frigyszekrényünkben, a tabernakulumban, hanem egyúttal *áldozat* a nagy áldozatnak, a kereszt nagy áldozatának megujítása.

Ameddig csak az emberiség emlékei visszanyulnak a legrégibb multba, mind arról tanuskodnak, hogy nem volt nép áldozat nélkül, mindig és mindenütt mutattak be áldozatokat, engesztelő áldozatokat, de az ezredévek alatt kiontott áldozati vér nem volt képes, csak egyetlen bűntől is megváltani az emberiséget. Mária tette az oltárkőre az első igazi, engesztelő, megváltó áldozatot, az isteni Bárányt, kinek kintott vére eltörülte az egész világ bűneit. És az áldozat bemutatásánál Jézus keresztje alatt ott állott Mária és bár vérzett a Szive, a fájdalom tőre keresztül járta azt is, meghozta az áldozatot. Legyen nekem a te igéd szerint.

A kálváriai nagy áldozatnak megujítása a *szentmise,* melyben ugyanazon test és vér mutattatik be, mint a kereszten, ugyanaz a test, mely Mária testéből vétetett. A szentmise Krisztus kínszenvedésének emléke, de egyúttal emléke Mária szenvedéseinek is, melyeket Szent Fia keresztjénél állott ki.

Az Oltáriszentség a szentmisében a kereszt áldozatának a megujítása és folytatása. A keresztből áradt az emberiségre minden *áldás,* a szentmise pedig ennek az alkalmazása az egyes emberekre. És az *áldások osztogatásánál* megint előtérbe lép Mária, mert úgy akarja Isten, hogy általa részesüljünk a kereszt áldásaiban. A kereszt alatt lett ő mindnyájunk édes anyja, sok fájdalmába került, ezt akarja kárpótolni az Istenfia, mikor az ő nagy áldozatának érdemeit, gyümölcseit általa osztogatja.

És gondoskodik Mária arról is, hogy soha *ki ne hüljön az áldozati oltár tüze.* A fogékony ifjú szivekben vágyódást ébreszt a Szent Szűz a tiszta, a szüzi élet után, vágyódást ébreszt még a mai élvsóvár korunkban és ezrek és ezrek szivében és bátorsággal tölti el a papi szüzeket, hogy szent örömmel hozzák meg a tiszta, lemondással teljes papi élet nagy áldozatát.

Az Oltáriszentség végül az újszövetség mannája, *eledel,* lelkünk eledele, testünk tápláléka. Ez az eledel Jézus szent teste, a Szent Szűz testéből vétetett. «Én vagyok az élet kenyere», mondja az Úr Jézus. Nemcsak hivogat bennünket e mennyei vendégséghez, életet igérvén azoknak, kik vele élnek, hanem mindenáron hozzá akar juttatni bennünket s azért fenyeget is: Ha nem eszitek az emberfiának testét és nem isszátok vérét, nem leszen élet tibennetek. Mária sem marad tétlen. Ő a Bűnösök oltalma, kinek legfőbb öröme, ha a bűnösök lelkében fölébresztheti a bánatot s Fiának lábaihoz vezetheti őket. De nemcsak a bűnösöket, illetőleg megtérteket viszi Fiához, hanem az ő asztalához édesgeti az ártatlanokat, a gyermekeket és oda hivogatja az igazakat, a jámborokat. Ki tudná megmondani, Mária tisztelete, Mária olvasója hányat térített jobb életre, hányat vezetett a szentségi Jézushoz, az ő mennyei vendégségéhez és hányat juttatott a mennyei boldogsághoz?

Mária adja mindnyájunknak a legfölségesebb példát a *méltó szentáldozáshoz.*

Ha mi a kegyelem állapotában vagyunk, a mi szivünk is Isten háza, mert Isten lakik abban az ő kegyelmével. Mikor pedig a szentáldozásnál méltóan vesszük magunkhoz Mária fiának a testét, akkor a mi testünk-lelkünk aranyház, frigynek szent szekrénye. Arra kell azonban törekednünk, hogy arany legyen szivünk-lelkünk. Tiszta legyen az a bűnnek szennyétől s tündöklő, fényes, ragyogó az erényektől. Akkor a szentáldozás reánk nézve igazán életforrás lesz, az a mennyei manna fölfrissíti az élet küzdelmében ellankadt erőnket s kitartást kölcsönöz, míg csak el nem jutunk földi vándorlásunk végcéljához. Akkor az a szentáldozás az örök élet záloga lesz nekünk, s mint Máriának, a frigyszekrénynek a testét megóvta az enyészettől, beteljesedik rajtunk is az Istenfiának igérete: «Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete van és én föltámasztom őt az utolsó napon».

Dr. Vucskay Gyula.

A legméltóságosabb Oltáriszentség titkaiból.

VIII. A szentségi Jézus dicsősége.

II. (Folyt. és vége.)

Most tehát «kelj föl én psalteriumom! serkenj föl én hárfám és citerám» és ti, kik körém gyültetek áhitatos mozdulatlanságban, figyeljetek rám, megmondom nektek, miben látom az eucharisztikus Jézusomnak dicsőségét.

Azon műnek, melyet Jézus Krisztus alapított az emberiség újjáalakítása céljából, t. i. az anyaszentegyháznak a világ végezetéig kell fönnmaradnia. És ezen Egyházát Krisztus nagy hatalommal ruházta fel, isteniesen elrendezte s minden szükségessel ellátta. Ezen Egyház Krisztus tanainak, erkölcsi törvényeinek, általa kinyilatkoztatott isteni igazságoknak letéteményese s mint ilyen egyedüli megtartója, hirdetője. És ime ezen anyaszentegyház tekintélyét, erejét, bölcseségét, nyugalmát, megdönthetetlenségét, rettenthetetlenségét, tévmentességét az eucharisztiából meríti, amelyben benn van az ő isteni szerzője, Jézus Krisztus, aki megigérte, hogy a világ végezetéig mindennap vele marad (Matth. 28. 20.). Miért is az Oltáriszentség az Egyház szive, kincse, éltetője, élete, föntartója, erősítője, oltalmazója, vezetője, kormányzója. Az Egyház a szentségi Jézusból meríti mindazon tényezőket, amelyek az ő összes tagjainak életet adnak. Mi lett volna az Egyházból, ha Jézus nincs közte, ha O nem

vigasztalja, nem bátorítja, isteni titokzatos jelenlétével nem örvendezteti, és titokzatosan nem kormányozza?

Ime, ebben áll a szentségi Jézus dicsősége!

Ó Jézus! oltalmazd Egyházadat, szeplőtlen arádat, kiért vért és éltet áldoztál! Magasztald föl és dicsőítsd meg őt a szentség fényével, a kegyelmek gazdagságával, hogy ily isteni vőlegényhez és ily nagy váltságdíjra méltó legyen!

Az Egyházra ráruházott hatalom gyakorlói, az isteni munka folytatói, a legszentebb titkok őrei, a kegyelem közvetítői, a szentségek kiszolgáltatói: a papok, a püspökök az egy látható fő, mint Krisztusnak földi helytartója: a pápa vezetése alatt. Ezek mindnyájan együttvéve képezik a «szent papság»-ot, amelynek láthatatlan feje maga Jézus Krisztus, a csodálatos főpap, ki keresztáldozatát vérontás nélkül mindennap megújítja az oltárokon, ép e papság által. Az újszövetség e papságát Jézus Krisztus Melkizedek rendje szerint alapította és hogy az idők végéig folytassa az ő munkáját. Evégből a papságot föl is ruházta oly méltósággal, amely még az angyaloknak is nehéz, oly hatalommal, mely a legnagyobb és a kegyelmek oly dicső koronájával ékesítette föl, hogy még az égi fejedelmek előtt is tiszteletreméltó.

És e papság, melynek hivatali centruma ép az Oltáriszentség, tekintélyét, erejét, felhatalmazását, isteni hivatalát, küldetését az eucharisztikus Jézustól nyeri, veszi, mint akinek hirnöke, képviselője, képmása, kincsei kormányzója, drága szent teste és vére kiosztója, közvetítője. E papság a szentségi Jézus díszőrsége, királyi gárdája s kedves háznépe. Az eucharisztiából meríti a valódi, a dicsőséges életet, az élő hitet, a szilárd reményt, a gyöngéd szeretetet, buzgóságot, kitartást, vigasztalást, örömöt, önfeláldozást és állhatatosságot; Általa, Vele és Őbenne él; Belőle nyujtja azt az éltető s mindig új és mindig friss életerőt, mellyel táplálja, hevíti, fönntartja, telíti, tökéletesíti úgy a saját, mint a Krisztus nyája lelkét, lelkiéletét, lelkivilágát.

És ebben áll a szentségi Jézus dicsősége!

«Áldd meg, Uram! papságodat: a pápát, a püspököket és összes papokat! Ragyogtasd fölöttük arcodat és hallgasd meg esdeklő könyörgéseiket, midőn trónodhoz lépnek és kegyelemért, irgalomért esedeznek értünk, gyarló bünösökért! Hallgasd meg a mi alázatos könyörgésünket is, melyet papjaidért Felséged szine előtt terjesztünk, hogy erősítsd meg őket, légy segítségükre, hogy az egész világot a kereszt édes igájának alávessék!»

Az Egyháznak szent gyermekeit, a papságnak gondját: a hivők serege képezi. És e nép, a hivők milliói, a legfőbb Pásztoruk: Jézus Krisztus köré gyülekeznek, mint Uruk, Istenük, Királyuk és mindenük

köré. Köréje sereglenek s gyönyörűséggel telnek közelében. Belőle szívják az erényeket, a szívbeli tisztaságot, a világ és társaságai iránti hidegséget, a magány szeretetét, a nagy lelki édességet, a lemondást, erőt küzdelmükben, segítséget harcaikban, áldozatkészséget, a hitből fakadó legbensőbb jámborságot, rendíthetlenséget, hűséget, kitartást, a magasba törő lelkesedést; szóval: Krisztus nyája az Oltáriszentségben rejtőző Jézustól táplálja lelki életét, Általa ujul meg, Belőle fakad a keresztény társadalomban a kathotikus öntudat, a katholikus cselekvés bátorsága, az igazi krisztusi szellem; Belőle árad és indul ki az eleven, tetterős és gazdag katholikus belső és külső élet; Belőle meríti az erőt a bűn ellen, vigaszt a fájdalomban, diadalt a kisértésekben, örömet minden megpróbáltatása közepette is.

Ime, ebben áll a szentségi Jézus dicsősége!

«Kérünk téged, Uram, fogadd kegyesen kérésünket és hallgasd meg néped könyörgését, hogy minden veszedelmet és tévedést legyőzve, biztonságban szolgáljunk Neked tiszta testtel, tiszta lélekkel; hogy így az igaz hitben állhatatosan megmaradva, bűneink bocsánatát is elnyerhessük s Téged örökké dicsérhessünk!»

Tudjátok meg, hogy a szentségi Jézus hitünknek titka, isteni tiszteletünknek központja, belső és külső vallásosságunknak centruma. Ebben áll az eucharisztikus Jézus dicsősége!

Amidőn látjátok, hogy a koronás fők: királyok és fejedelmek porba hullva, leborulnak az oltár lépcsőire s könnyes szemekkel fölajánlják koronáikat, jogaraikat, hatalmukat, országukat, alattvalóikat s mondják: «Mik vagyunk mi, ó végtelen isteni Felség! por és hamu!! Azért, ó Jézus, a királyok gyönyörűsége, irgalmazz minekünk!» Amidőn látjátok jönni a biborba és bársonyba öltözött földnek nagyjait és gazdagjait, kiket fény és pompa, a kényelem és gazdagság vesz körül, s ezek térdeikre omlanak, kezeiket mellükre téve, lecsüggesztvén fejeiket, sírva panaszolják el: «Ó Jézus! nyugtalan s örömtelen a mi szivünk, bár mindenünk van, míg téged nem birunk; Te elég vagy nekünk egyedül, minden más semmi, s nélküled lélekgyötrelem». Amidőn látjátok jönni a föld lázárait: vakok és süketek, bénák és némák, sánták és ügyefogyottak, mind a nyomorgók és betegek, mind a nyavalyások és tehetetlenek, mind kik szenvednek és sinylődnek, mind kik küzdenek és fáradnak, mind akiket a világ megvet és lenéz, mind akiket a társadalom mellőzött, magától elűzött, kebeléből kizárt, mind az árvák és özvegyek, mind a szegények és elhagyatottak, mind-mind a testi és lelki nyavalyában, betegségben és különféle bajokban küzködők; látjátok, amidőn ezek támolyogva, reményteljesen sietve, örömittasan közelednek az Oltáriszentség elé, hogy vigaszt, erőt, enyhülést, betegségeikre gyógyító írt kérjenek és midőn leborulnak a szentségi

Jézus elé, ki-ki amint tudja: a sánta leteszi mankóit, a béna meggörnyedve könyezik, a süket arcra borul, a vak esdeklőleg tárja ki karjait, a nyomorgó és tehetetlen a tabernákulumra szegzi tekintetét, oly bizalmasan, hogy lehetetlen a meg nem hallgattatás. És ezekre, miután elpanaszolák bajaikat, keserveiket, bánatukat, szenvedéseiket s elmondák mind-mind, ami nekik fáj s sziveiket nyomja; midőn tehát ezekre a szentségi Úr Jézus kegyesen tekint s megáldja őket, kérésüket meghallgatja: az egyiknek megnyugvást önt lelkébe, a másiknak erőt szivébe, emennek vigaszt nyujt, amannak kitartást; ezt megszabadítja betegségéből, amazt kigyógyítja nyavalyájából, szóval: kinek-kinek valami égi kegyet ad. És ők a föld lázárai, telve megnyugvással, telve erővel, telve szívvidámsággal távoznak:

Tudjátok meg, ebben áll a szentségi Jézus dicsősége!

A szenvedő emberiség, ki miután minden reményről lemondott, fölhagyott, egyedül csak az oltáriszentségi Jézusban remél; és pedig mily reménységgel! Ó ez kimondhatatlan dicsőség! Ah, kövessük a dicső példákat! Legyünk mi is ekként Jézus dicsőségére.

De még ennél is magasztosabb dolgot mondok nektek! Amidőn az igazak versenyre kelnek, hogy minél tisztábban szolgálhassanak a szentségi Jézusnak: a pap azon van, hogy minél méltóbb legyen Mesteréhez, isteni tanítójához; a szerzetes mindenről lemond, hogy annál jobban ragaszkodjék az Úrhoz; az ifjú az oltárra teszi le szivét, hogy Jézusé legyen; a szűz szivében a tisztaság liliomját plántálja, hogy kedvében járjon az isteni jegyesnek; a megtért nem vétkezik csak azért, hogy annál jobban szerethesse lelke orvosságát; a művész, a zenész, a kőfaragó, szobrász és festő, építész és ötvös, himző és szövő stb. a szív legtisztább szándékával csak azon van, hogy minél dicsőbbé, fenségesebbé, ékesebbé, méltóbbá tegye az Úr szent hajlékát, a benne tartandó istentiszteleteket: ez az ihletett idealizmus a szentségi Jézus szolgálatában és érdekében:

Ez az eucharisztikus Jézus dicsősége!

Továbbá, amidőn Jézushoz jövünk, mint tanítómesterünkhöz, hogy tanuljunk Tőle: isteni életet élni, fönséges erényeket gyakorolni, örök igazságokat hallgatni, melyeket Ő nekünk a tabernakulumból, mint dicső föltámadása utáni szó- és tanszékéről hirdet és midőn mi úgy különkülön, mint egyedek és egybevetve összességben, mint egy nyáj, tanulékony szívvel közeledünk feléje, hogy meglessük szavait, lássuk cselekedeteit, hogy azok szellemében cselekedjünk; amidőn ezen isteni élettudomány irányítja cselekedeteinket, ebből válnak ki tetteink, ebbe állítjuk be egész életünket: ez t. i. az oltáriszentségi Jézus, nekünk, mint életeszme, mint erkölcs- és erénytanító és mi mint az ő tanítványai:

Ebben áll az eucharisztikus Jézus dicsősége!

«Jöjjön el, Uram! a te országod!»

De nemcsak mint egyedek változunk át, hanem amidőn egész falvak, községek és városok alakulnak át. Az iszákosság megszünik, a józan és mértékletes életmód terjed, a családi élet békés, a bünök mindinkább ritkulnak s chelyett a vallásosság, a jámborság, tiszta és öntudatos kath. élet és életmód kezd felvirágozni:

Ebben áll a szentségi Jézus dicsősége!

Amidőn a hivek társulatokba csoportosulva s főfeladatul az Oltáriszentség belső és külső kultuszának, intenziv terjesztését tüzik ki; amidőn egyesületekbe tömörülnek össze, hogy az «örök imádás», a «gyakori szentáldozás» révén mélyítsék a ker. kath. önérzetet; amidőn ligát alakítanak a szentségi Jézus szellemében, hogy minél jobban terjedjen az Úr Jézus «eucharisztikus, szentségi birodalma» a lelkekben, a szivekben; és hogy Őt kiengesztelják a szüntelen vétségekért, mikben részesül O a «szeretet szentségben»:

Ebben áll a szentségi Jézus dicsősége!

Amidőn az atya küldi fiát a templomba, hogy ott Jézustól kérjen kegyelmet, minő pályát válasszon; amidőn az anya oltár elé viszi leányát, hogy Jézustól segítséget kérjen, kit válasszon szive szeretete tárgyául és az egész életre szóló élettársat; amidőn a szülő élte legnagyobb öröme gyermekeiket az Úr oltáránál látni imádkozni s felejthetetlen óráknak és kibeszélhetetlen boldogságnak veszi azt a pillanatot, amidőn ártatlan kicsinyei először veszik magukhoz az «élet kenyerét»:

Ez mind a szentségi Jézus dicsősége!

Amidőn a szentáldozás alkalmával Jézus az áhitatosan áldozónak tiszta szivét birja és ártatlan lelkének ura, mivelhogy amaz teljesen és föltétel nélkül átadta magát és szivét szerelmes Ura-Istenének, a dicsőség királyának; amidőn a haldokló egyedüli vágya még egyszer s utoljára egyesülni Üdvözítőjével s Vele, Őt birván, az égbe költözni:

Ez mind a szentségi Jézus dicsősége!

De ez még nem az egész! nem mind! Van még valami magasztos! Nem szabad megfeledkeznem a bünösökről, kik, miután a vétek csordultig telt poharát a fenékig itták ki, de a lelkiismeret sajgó jajvészkiáltására magukhoz tértek s rájöttek kimondhatatlan lelkinyomorúságukra; miután lelküket a sok vétek hihetetlenül eléktelenítette, a bűn elpusztította szíveikben az Isten szent várát, a Magasságbeli templomát, szerencsétlen lelkük száműzve az üdvösség és béke országából; szivük vérzik a sok bűn tövisétől, gonoszságuk egész végtelen súlyával nehezedik rájuk és most a bűn által a kegyelem mennyei fenségéből a vétek mélységébe taszítva, a lelkiismeret mardosó furdalása alatt maguk előtt látják az örök Bíró kérlelhetetlen igazságosságát, alattuk a pokol kapui tárulnak föl, halál vár rájuk, azért félnek, remegnek és leírhatatlan aggodalom vesz erőt rajtuk. És e vigasztalan percekben csak egy remény, csak egy vigasz van: az Oltáriszentségben lakozó Jézus! Fölkelnek tehát a bánat legkeserűbb érzésével s azon erős elhatározással, hogy készebbek meghalni, mintsem ismét vétkezni, beismervén gonoszságukat, őrült elbizakodottságukat, megfoghatatlan balgaságukat és legsötétebb hálátlanságukat, az oltár elé járulnak, szemüket sem merik kinyitni a tabernakulum felé, hanem térdre hullanak, könnyeznek és sírva mondják: «Irgalmas Jézus, szerelmes Atyánk! nagy a te irgalmad, kegyelmed és jóságod, hosszan türő a te szelidséged! Te hívtál és mi ellenkeztünk, most, midőn mi szeretettel, bánattal és alázattal hozzád térünk, úgy-e nem fogsz előlünk elrejtőzni? Ne vesd meg tehát megtörődött szivünket; engedd, hogy újra kegyelmet találjunk szent szined előtt! Tekints fájdalmunkra és könyeinkre! Emlékezzél meg irgalmasságodról, ó Urunk!» És Jézus a leggyöngédebb szeretettel fölemeli a bünösöket, szivükbe a reményt és a jó gyónás után a bűnbocsánat vigasztaló tudatát csepegteti be; újra gyermekeinek fogadja; a mennyországra való jogot visszaadja nekik és a megtévedt bűnösöket, de most már mint megigazultakat újból fölékesíti a kegyelem ruhájával, szivükbe visszatér a béke és visszanyerik mindazt, amit a bűn által elveszítettek.

Ebben áll az eucharisztikus édes Jézus dicsősége!

Édes Jézus, a magam és az egész világ büneiért irgalmat és kegyelmet kérek! Ne boszuld meg rajtunk a sok sérelmet és ellened elkövetett sok-sok bántalmat. Könyörülj a szánalomra méltó megátalkodott bünösökön és térítsd őket kegyelmed erejével a te szent szeretetedre!

* * *

Ime ezekben szólottam röviden a szentségi Úr Jézus dicsőségéről.

Közli: *P. Feisz Hugolin, O. F. M.*

Szent Márton sírja Szombathelyen.

JÚNIUS HAVÁBAN negyvenezer katholikus szive ünnepelt Dunántúl egyik legélénkebb városában, Szombathelyen. Az ősi Sabaria újabban a nagyváros arányait kezdi magára venni. Népességének száma a statisztika adatai szerint, rohamosan emelkedik. Június havában azonban különösen előkelő lakós telepedett meg Szombathelyen. De nem új, ismeretlen lakós. A régi Sabaria halhatatlan nagyszülöttje, szent Márton püspök addig is itt élt szellemével és életszentségének illatával, most azonban tényleg is

ideköltözött. A franciaországi Tours püspöke, a szombathelyi megyés főpásztor kérésére örömmel engedett át az ott járt magyar küldöttségnek néhány csontereklyét a szent testéből. — S a szent olyan hódolat és diadal között vonult életével megszentelt városába, amilyent csak a középkornak szentek tiszteletéért hevülő enthüziazmusa mutat föl.

Szombathely eddig is kitünt szent Márton tiszteletében. Ez a tisztelet most gyújtó tápot nyert a szent ereklyéiben. A kathedrális szent Márton oltárának Hermájából, szent Márton ereklyéit tartalmazó monumentális mellszobortartójából nem holttetem fuladt levegője, hanem a szentnek örökkön munkálkodó és lelkesítő életereje árad felénk, hogy szivünket szent Márton hithűsége, katonai bátorsággal egyesített alázatossága, óriási szívjósága és a szegénnyel szemben való könyörületessége hevítse. Az Úr Jézus szintén reá mosolyog a tabernakulum csöndjéből szent Márton hermájára és azt sugja híveinek: hic est verus Israelita — ez a mintaférfiú, legyen ez mintaképe minden katholikus férfúnak.

Szent Márton tisztelete ép olyan erős ami hazánkban, mint amilyen ősi. Mily nagy mértékben fog ez a lelkeket nemesítő tisztelet fokozódni és erősbödni, széles ez országban, ha szent Márton sírjánál tartott évenkinti ünnepségek örömhangjai az egész országban szétrebbennek s visszhangot keltenek.

A szombathelyi kathedralis tényleg központja lesz ezentúl a magyarországi szent Márton-tiszteletnek. Érdemes e gyönyörű székesegyházba, a szombathelyi egyházmegye büszkeségébe betekinteni.

A kathedrális, mely a XVIII. század végén épült, a barock stilű építészet remeke. Szily János, első szombathelyi püspök nagy lelke hozta létre. Azért nagyon beszédes és találó a nagy püspök gondolkodó ülőszobra a templommal szemközt. A kathedrális nagyságával, összhangjával, művészi értékű festményeivel és diszítésével kétségkívül hazánk legszebb templomai közé tartozik. Római kereszt-alap fölé épült. Majesztetikus főoltára kitünően érvényesül a tágas szentély végében. Maulbertsch Ferenc bécsi festőművész hatalmas képe ékíti: A boldogságos Szűz Mária látogatása szent Erzsébetnél. Az Úr Jézus kis hajléka, a tabernakulum, barna sávokkal tarkított fehér márványból készült. Sűrűen aranyozott bronzajtaján Ábrahám áldozata díszlik relief alakjában. A főoltár plasztikus hatását nagyban emeli a kétoldalán elhelyezett hatalmas, csillogó fehér szoborgrupp. Egyik az angyal megjelenése Zahariásnál, a másik pedig az egiptomi futásra intő angyal szent Józsefnél.

A kereszthajó baloldali végében áll szent Quirinus püspök oltára. Szent Quirinus vértanúságával szentelte meg Szombathely területét. Ugyanitt őrzik a szent kereszt egy kis szilánkját és a győri csodatévő szent Szűz képmását.

Szemben a jobboldalon van szent Márton oltára. A szent püspök aranyozott mellszobra rejti magában a drága és újonnan megszerzett

Szent Márton.

ereklyéket. A nagy virágdiszt, mely a herma kezdetleges talapzatát és egyszerű oltárát ékíti, a megyéspüspök, Mikes János gr. bőkezűségéből csakhamar karrarai márványdisz fogja fölváltani.

A templom hosszú hajóját kétoldalvást kápolnaszerű bemélyedések szegélyezik. Ezek mindegyikében oltár van. Az oldalfalak veres stukkómárványból ékesek.

A templom egész mennyezetét teljesen elhalmozzák a vallásos tárgyú festmények.

Vannak ószövetségüek, újszövetségből számos krisztusjelenet, de a legtöbb mégis Szűz Mária életéből van merítve. Legnagyobbszerűbb a két hajó átmetszésében elhelyezett nagy barokkkupola freskója: Szűz Mária bemutatása a templomban.

A Maulbertschtől tervezett remekművet Winterhalter József znaimi festőművész lehelte a kupolára. A kathedrális egy hozzáértő ismertetője így jellemzi ezen alkotást: «A kép nagy méretei, az alakok eleven mozgása, a templom oszlopainak s általában az egész kép művészi tárlata megragadják a néző figyelmét». Talán csak a szentély mennyezetén látható Angyali üdvözlet szebb ennél. Itt a boldogságos Szűz Mária alázatának apotheozisát festette meg Maulbertsch.

Mielőtt búcsut mondanánk a remek templomnak, egy tapasztalatnak éles és követelődző szava tolul még tollunk alá. Több kathedrálist és szebb Isten-házát volt már szerencsénk szemlélnünk. Mindenütt az a fájdalmas benyomás ült a lélekre, hogy a dómok és kathedrálisok művészetén és díszén át alig jut el ember ahhoz, akiért mindezt az ősök áldozatul hozták — az Úr Jézushoz. Az emberek csodálkoznak, nézegetnek, de nem eszmélnek, nem éreznek mélységes Krisztus-érzelmeket. A szombathelyi kathedrális úgy látszik ebben örvendetes kivétel, mert az áldoztató rácsot sok ember vette körül. Az isteni Mester örül a templomoknak, örül az emberi művészet-tudomány hódolatának, de sokkalta inkább örül, ha sok tiszta lélekbe térhet be a szentáldozás leple alatt, mert neki «gyönyörűség az ember fiai közt lenni».

Dr. Tiefenthaler József.

Hős lélek

Az élet nagy könyvében, melyet angyalok irnak fönn az örök biró isteni itélete számára, lenn a földön pedig a jámbor hivők kegyelete ró össze a halhatatlanság megőrzésére, kedves neve van Romiguier Jakabnak, a navesi fiatal segédlelkésznek.

Bár családja, előkelősége fényes pályát nyitott volna számára akár a politikai, akár a katonai pályán, őt szive vágya az oltár felé vonzotta, hogy annak szolgálatára szentelje lelke szép tehetségeit.

Niel Péter plébános mellett buzgólkodott az Úr szőlőjében, mikor az égboltozaton megjelent az a sötét felhő, mely a megpróbáltatások, háborúk s egy véres forradalom minden irtózatosságát zúdította a francia nemzetre.

Azokban a fájdalmas s szomorú időkben (1793.), mikor Franciaországban a nagy forradalom törvényei minden vallásbeli cselekedetet betiltottak s az istenitisztelet külső megnyilatkozásainak gátat vetettek, a katholikus papok vigaszukat, erősségüket, kitartó állhatatosságukat az Oltáriszentségből merítették.

„Ha az a hit, hogy Jézus valósággal jelen van a szentostyában s midőn magunkhoz vesszük, a fönséges Isten vonul be szivünk hajlékába, átitatja a lelkeket, csodálatos változást tud előidézni az emberben. A gyengékből erősek s bátrak, a lanyhákból fáradhatlanok, a beteg szivekből áldozatra kész keresztények válnak.

A szent titok varázsa alatt ez a gondolat-láncolat vonul végig elménken: A nagy szentségben jelenlévő Jézus látja, tudja minden tettemet s számon tartja, ha érte szenvedek. Szivesen vállalom a keresztet ő érte, mert jutalmam lesz az ő drága szent vére. Nem itt a földön, hol minden romlatag, hanem ott, hol romlatlan babért osztanak.

A szent hajdankorban, az első keresztények véres századaiban az Oltáriszentségből vett erősödés nélkül senkit sem engedtek a vértanuság porondjára; épúgy Franciaországban, hogy a nyáj s a hivők serege szét nem oszlott, bátor, lelkes, vértanuságra kész lelkipásztorainak köszönhető, kik Jézus kegyelméből sugárzó tekintettel néztek szembe a poklok minden erejének s támadásainak.

Ahogy Párisból szétröppentek a forradalmi konvent vallásüldöző rendeletei, egymásután borultak lángba a templomok s plébániák s vad, vérszomjas csapatok bosszúszomjjal vetették magukat az egyházközségekre.

A navesi plébánia csendjét is harcias csapatok zaja verte fel. Mint ahogy a dalos madarak szétrebbennek, mikor a héja árnyéka jelenik meg fölöttük, úgy némult el a harangszó, az orgona búgása a navesi templomban s vált néma, szorongó imává a papok s hivők éneke s zengő könyörgése. Niel plébános pedig, mint jó atya, hogy megmentse hűséges fiatal paptársát a veszedelemtől, azt tanácsolta neki: meneküljön szülei kastélyába, egy, a tenger partján eldugott várba, mig a lázadás viharja kitombolja magát.

A fiatal pap ebbe a visszavonulásba nem tudott belenyugodni. Folyton gyötörte a gondolat: mi van hiveivel, ki áll mellettök megpróbáltatásuk nehéz óráiban? Plébánosát, kit már az aggkor gyöngesége letört, súlyos betegen hagyta plébániáján. Ki fogja a hiveket a hitvallásra lelkesíteni, ki osztja ki nekik az élet kenyerét, a szüzeket s vértanúkat erősítő égi mannát? Nem használt semmi rábeszélés: titokban, sok éber őrséget kikerülve, visszatért Navesbe.

Az éjszaka sötét leple alatt fölkereste hiveit, eldugott pincékben, tüzemésztette házak romjai között szentmisét mondott nekik.

A katonai őrségnek feltünt, hogy a hivek szétszórt csapata kezd szervezkedni; az első ijedelem mulófélben s mintha kicserélték volna az embereket, a lakosság nagy részén a derű vonásai kezdenek fölragyogni. Ki ez a láthatatlan valaki, ki ez üdvözítő munkát végzi a nép között...?

Eközben a plébános állapota napról-napra rosszabbra fordult. A halál már ott settenkedett az ajtója előtt. Mily szomorú ez az egyedüllét. Az örökkévalóság tájai felé közeledő lelkipásztor gyötrődő szívvel gondolt arra, hogy nincs senki, hogy megvigasztalja, nincs, aki a szent utravalóval enyhitse s megedzze lelkét.

Romiguier elhatározta, hogy fölkeresi plébánosát s a beteg szobájában misét mond, előkészíti őt a nagy útra. Hiába figyelmeztették, hogy már nyomában vannak apostoli tevékenységének, már ki van adva a parancs, hogy a katonai őrjárat elfogja s börtönbe hurcolja; az ő nemes lelke előtt egy gondolat lebegett: közelében egy lélek vívja haláltusáját s az enyészet ráboruló árnyai közt epedve várja a világ világosságát, az ő jó urát s mesterét, hogy annak kezébe tegye le örök üdvösségét.

Elképzelhető-e meghatóbb látvány: egy betegszoba, halálos ágyán a pihegő nehézbeteg, az ágy mellett oltár s két gyertya reszkető fényében a fiatal pap...

Mikor így egymás szemei közé tekintettek, ott csillogott a fájdalom könnye mindkettőjök szivében. A szentmisét, mint Jézus imádandó irgalmának zálogát az egész világnak legmélyebb hódolattal illenék becsülni s ime, mint kell remegniök, hogy a durva erőszak átgázol a szent titkokon s még halálra is viszi azokat, kik Jézust a legméltóságosabb oltáriszentségben imádják.

Reszketett a megindulástól mindkettőjök hangja s töredezett szavakban hullott ajkaikról a bánatos zsoltár:

Ab homine iniquo et doloso erue me. A gonosz s álnok embertől ments meg engem. Hisz te vagy, Istenem, az én erősségem. Miért vetettél meg engem. Quare me repulisti, quare me repulisti. S miért járok szomoruan, midőn engem az ellenség sanyargat? Ó irgalom szent atyja, bocsásd reánk világosságodat. Emitte lucem tuam...

A mise komoly méltósággal haladt előre; a két szenvedő ember szárnyai már fenn lebegtek a szent magasságokban s remegő ihlettel lesték a szavakat, midőn a törékeny s gyarló ajkak igéire leszáll az Isten fia szentjei tündöklő világából s végtelen szerelmében belerejti magát a szent ostya fehér fátyola alá, midőn a kenyér s bor átváltozik Krisztusnak szent testévé s vérévé.

E pillanatban künn az ajtón vad dörömbölés s fegyverek zaja hallatszott. A nemzetőrök voltak, szuronyaik megvillantak a gyertya fényében s egyszerre több puskacső meredt a misézőre s a betegre.

Azt lehetett volna várni, hogy a misemondást megakasztják s a sokat keresett papot, ki most végre hatalmukba esett, megkötözve elhurcolják. Nem így történt. Bármily durva volt a szivük, de egy pillanatra ellágyult bennük a lélek. Egy galambősz aggastyán vergődött előttük inkább halálra váltan, mint számot tartva az életre. Fájdalmas tekintete mintha szemrehányólag rivalt volna rájok: «Várjatok még egy kevéssé... Látjátok, hogy hatalmatokban vagyok, de csak annyit engedjetek meg, hogy hozzám jöhessen az én Uram, az én örök életem s reménységem...»

A szentmisét a fiatal pap, miután magához vette a legszentebbet s betegét is megáldoztatta, elvégezte. Jézus felkereste nehéz sorsuk sötét órájában hithű bajnokait. Távolról, messze tájak végtelenségéből, dallamok áradtak a szük szobácskába, a sphárák égizenéje. Mintha csak kinyilott volna előttük a menny kapuja s fényes csapás vezetne föl a Bárány trónusáig, a fehér lelkek birodalmába s mintha onnan felülről az angyalok hervadhatatlan pálmával integetnének feléjük.

A Te Deum, melyet egymásnak felelgetve zengeni kezdtek, friss forrásként áradt ajkaikról. A félelem eltünt sziveikből s szemeikben láng lobogott, az öröm s lelkesedés tüze. Keblük megtelt fölmagasztosult érzésekkel. Az egyik azután csendesen lehunyta szemeit, hogy átadja lelkét az ő mennyei Urának, a fiatal Romiguier pedig odanyujtotta kezét a katonáknak: «Ime, itt vagyok előttetek s köszöntelek titeket, testvéreim...»

Két hét mulva arról értesültek a navesi hivek, hogy segédlelkészük S. Severac piacán vértanui halált halt bátor hitvallásáért s papi kötelességeinek rendíthetlen teljesítéséért. *Lukácsy István.*

Az élet kenyere.

Irta: *Dr. Bilczewszki J.*, érsek. Lengyelből. (Vége.)

Nem szükséges kiemelnem, hogy mennyire tanácsos és üdvös lelki áldozást végeznünk olyankor, midőn a szentmisén jelen vagyunk, de valamely oknál fogva valóságban nem fogadhatjuk az Urat magunkba, — továbbá szentséglátogatáskor; ha a templom mellett elmegyünk; ha találkozunk pappal, ki beteghez viszi a legméltóságosabb Oltáriszentséget; fontos ügyeink elintézése előtt; ha kísértések törnek reánk; minden lenyugváskor.

Legmelegebben ajánlom azonban, kedves olvasóim a lelki áldozást

keserű szenvedések óráiban, különösen álmatlan éjszakákon, azokon a véget érni nem akaró éjszakákon, midőn a fájdalmakat kétszeresen érezzük és amidőn nincs oldalunknál résztvevő szív, mely osztozna bajainkban. Ilyen álmatlan éjszakákon járulj, kedves barátom, lélekben a tabernákulum elé, gerjeszd fel szívedben az élő hitet, mely szerint igaznak tartod Krisztus jelenlétét a legméltóságosabb Oltáriszentségben, keltsd fel a szeretetet és bűneid felett való bánatot s azután így szólj: «Jöjj, Jézusom, erősek kenyere, térj be lelkembe, világosítsd meg értelmemet, gyámolítsd, vigasztald szívemet!» És Jézus valóban betér hozzád, szívedben csodálatos változást idéz elő, hánykódó, beteg lelkedben pedig megnyugvást kelt. Ha lelked viharja nem szünik meg, végezz másodszor, harmadszor, negyedszer is lelki áldozást — s magadon fogod tapasztalni, hogy a szentostya, mely után esedezve nyujtod kezedet, hasonló a holdfényhez, mely szétoszlat minden sötétséget... A barátságtalan, kinos éjszaka a Krisztussal való egyesülés után szent éjszakává fog változni... és lelkedben visszhangozni fog az angyali ének: *Békesség az Istennek tetsző embereknek!*

Azt kérdezitek talán, kedves híveim, honnét ered ez a szent szokás? Már az Egyház kezdetekor kisérője s szükség esetén helyettesítője volt a valódi szentáldozásnak; ezért épen oly régi, mint az. Az üldöztetések idejében ez képezte a vértanúk áldozását, midőn azok Krisztus testét valóságban nem vehették magukhoz.

Az egyházatyák legmelegebben ajánlják. A trienti zsinat[1] világosan megkülönbözteti a lelki áldozást a valóságostól, dicséri azt és kimondja, hogy ezáltal a hívők vágyakozásuk nagyságához mérten élvezik az égi kenyeret és részesülnek annak előnyeiben. A szentek legnagyobb boldogságukat, gyönyörűségüket lelték benne. Szent Bernát mondja: «Teljes szívemből és lelkemből óhajtom az édes Udvözítőt magamhoz venni. És mivel szentségileg többször nem áldozhatom naponkint, mint egyszer, azért minden pillanatban egyesülök vele lelkileg.» Porto-Mauricioi szent Lénárd tanítja: «Ha ezt a szent ájtatosságot naponkint többször elvégzed, szíved egy hónap lefolyása alatt egészen meg fog változni.» Sienai szent Katalin a következő vallomást tette: «Mikor a legméltóságosabb Oltáriszentséget valóságban nem vehetem magamhoz, elmegyek a templomba, tekintetemet az Oltáriszentségben rejtőző Jézus felé irányítom és úgy érzem, hogy ezáltal ki vagyok elégítve.» Boldog Angeláról feljegyezték, hogy a szentáldozást naponkint százszor és éjszakánkint százszor végezte el lelkileg. Ő szokta mondani: «Nem lennék képes elviselni az élet terhét, ha gyóntatóatyám meg nem tanított volna a lelki szentáldozásra.»

[1] 13. ülés, 8. fej.

A tiszteletreméltó Paula Mareskának megjelent egyszer az isteni Megváltó s két drága edényt mutatott, amelyek közül az egyik ezüstből, a másik aranyból való volt. Közölte vele, hogy az aranyban a valóságos, az ezüstben a lelki szentáldozások vannak. A tökéletes élet nagy mestere, Kempis Tamás, «Krisztus követéséről» írt munkájában ennek a szent ájtatosságnak külön fejezetet szentel,[1] amelyet bátran nevezhetnénk a lelki szent áldozás dicsőítő himnuszának. Az is ismeretes, hogy ligouri szent Alfonznak kedves ájtatossága volt a lelki áldozás. Végül ne felejtsük el, hogy az angyalok naponkinti szentáldozása a lelki áldozás; az Oltáriszentség megalapítása óta az angyalok állanak díszőrséget mellette, szüntelenül imádják s állandó vágyódást éreznek utána és ezt a vágyakozásukat folytonosan ezzel a lelki táplálékkal elégítik ki.

***

Ha tehát a lelki áldozás az édes Üdvözítő előtt annyira kedves, nekünk pedig annyira előnyös, üdvös és kegyelemmel teljes, akkor a valódi szent áldozás mellett, mint állandó szokást vegyük fel életprogrammunkba! Papok és hivők, kiáltsunk föl gyakran, naponkint százszor is: «Jöjj, ó szentséges Jézusom, légy az én világosságom és erősségem!»

És az Úr, ki hű igéreteinek megtartásában, meg fog bennünket hallgatni és mondani fogja: «*Ime, jelen vagyok!*»[2]

Kedves lélek!

A kiválasztottaknak három dísze, vagy ismertetőjegye van: Jézus Krisztus helytartójához való hű ragaszkodás, az Istenanyának bensőséges szeretete és a legmélt. Oltáriszentség ájtatos tisztelete.[3]

Van-e közöttünk olyan, aki nem kivánna a kiválasztottak közé számíttatni? Bizonnyal nincsen, kedves olvasóim! Ennélfogva ennek, az Oltáriszentségről szóló iratnak záradékául keresnünk kell, vajjon birtokában vagyunk-e a fennemlített három ismertetőjegynek, amelyek jelenléte reményt nyujthat arra, hogy mi is a választottak közé tartozunk. Ennek kutatásánál egy kedvező alkalom önként segitségünkre szolgál.

A Szentatya mindnyájunkat felszólít, hogy az élet kenyerével oly gyakran táplálkozzunk, amint csak lehetséges, mert az isteni világosságot, isteni erőt rejti magában a lélek számára, épenúgy, mint a mag a virágot és a gyümölcsöt, mint a forrás a vizet.

Nos hát, papok és hivők, ha őszintén törekszünk arra, hogy a Szentatya kivánsága valóra váljon, akkor fényes bizonyítékát adjuk Krisztus helytartójához való ragaszkodásunknak, bebizonyítjuk azt is, hogy kiválóan tiszteljük a legméltóságosabb Oltáriszentséget és hogy a boldog-

[1] IV. könyv, 17. fejezet. [2] Iz. 58, 9. [3] Ségur.

ságos Szűz iránt való szeretetünk valóban bensőséges. Mert valakihez való ragaszkodásunk soha sem kézzelfoghatóbb, mint akkor, ha szeretetből azt cselekedjük, amit ő akar. Azonkívül nincs jobb alkalom tiszteletünket kimutatni Krisztus iránt és a boldogságos Szűz iránt is, mint a szentáldozás. Azt mondom: «a boldogságos Szűz iránt is;» igen, mert mindannyiszor, midőn Jézus szent szivével egyesülünk, bizonyos mértékben szűz Mária szivével is egyesülünk, akinek testéből, véréből és szivéből van alkotva Krisztus teste, vére és szive.

Kezdjük hát el azonnal: a Szentatya szándékát előmozdítva, tegyünk többet, mint idáig tettünk, a magunk és testvéreink eucharisztikus életének gyarapítására.

Mostantól kezdve elsősorban ne akadjon olyan, aki legalább husvéti gyónását és áldozását el ne végezné. Ha mégis találkoznék ilyen valahol, akkor azt szánalomraméltó embernek kell tartanunk, akiben hiányzik a lelki béke, akit éjjel-nappal fenyegethet az örök kárhozat veszélye. Imádkozzunk az ilyenekért naponkint, de különösen a nagyböjt idején, hogy a bűnbánat szentsége által amily gyorsan csak lehet, eljussanak a kegyelmi életre s a szent ostyát, mely reájuk nagy vágyakozással várakozik, elérhessék.

Közülünk azok pedig, akik mostanáig évenkint csak egyszer járultak az Úrasztalához, élvezzék negyedévenkint az élet kenyerét; akik negyedévenkint áldoztak, mostantól havonkint áldozzanak; akik idáig havonkint táplálkoztak az égi kenyérrel, jövőre hetenkint jelenjenek meg az áldoztató sorompónál; végül azok, akik hetenkint vettek részt az angyali vendégségben, most naponkint élvezzék azt!

Papok, szülők, előljárók és tanítók, tegyünk mindent, ami erőnktől telik, hogy egy gyermek se panaszkodhassék, hogy szive-lelke sóvárog az angyali kenyér után és épen barátai azok, kik nem akarják őt benne részesíteni.

Törekvéseinket, melyek a gyakori szent áldozást célozzák, támogassuk hathatósan imádságainkkal! Országunkban ifjú és öreg ajkáról egyaránt hangozzék az esdő imádság:

Mindennapi kenyerünket adjad nekünk ma, ó Atyánk, de necsak azt a kenyeret, mely testünket táplálja, hanem különösen azt, mely lelkünket erősíti és élteti! Add, hogy az élő kenyérre mind nagyobb tisztelettel és hódolattal tekintsünk, hogy azt naponkint boldogan élvezhessük és folytonosan új vágyakozást érezzünk utána! Add, hogy az erősek ezen kenyerével táplálva, támadjanak új, rettenthetetlen apostolok, akik készek a szent hitért és a jó emberek érdekeiért életüket adni! Tedd, Urunk, hogy mindannyian készek legyünk bármikor a halálra és a szent áldozásra; tedd, hogy saját hibájából senki sem mulasszon el egy áldozást sem. Engedd, hogy közülünk senki sem áldozzék soha méltatlanul, add, hogy halála után senki ne járuljon bűnös lélekkel ítélőszéked elé, hanem előbb Jézust vegye magához védelmezőül. Add, tudja meg mindenki közülünk, hogy ez az élő, szerető kenyér az embereket szilárdul, állandóan összekötő, széttéphetetlen szövetséget alkot, a testvériségnek, békének és szeretetnek szövetségét és hogy ez az élet kenyere föltámadásunk biztos záloga! Add végül, Urunk és Istenünk, amint népünk a boldogságos Szűz iránt való forró, véghetetlen szeretete által megszerezte a «Mária-népe» szép elnevezést, úgy a legméltóságosabb Oltáriszentségben rejtőző Jézus iránt való mély, kiváló hódolata által méltó legyen arra, hogy az «Oltáriszentség-nép»-ének neveztessék!

Jézusnak és a boldogságos Szűznek áldása legyen veletek, drága olvasóim és velem, folytonosan most és utolsó földi áldozásunk pillanatában!

Lemberg, 1910. karácsonyán.

A bécsi eucharisztikus világkongresszus emlékműve.

MÉG A KONGRESSZUS idejében többfelől az az óhaj nyilvánult meg, hogy a kongresszust valami emlékkel megörökítsék. Legtermészetesebbnek látszott templom építése, mert hiszen az Úr Jézus szentségi diadala, melyet a kongresszus jelentett, templomban folytatódik. Úgy hírlik, hogy a kívánság nemsokára a megvalósulás felé közeledik. Mária Annunciata királyi hercegnő védnöksége alatt bizottság alakult, melynek hivatása a monumentális és katexochén eucharisztikus templomot állandóan a napirenden tartani s mielőbbi megvalósítását lehetővé tenni. A hatalmas bizottság közt van a papság és világiak szine-java.

Az emléktemplom szükséges építési alapjainak összegyülése céljából meleghangú fölhivásban kéri minden nemzet katholikusainak a támogatását.

A templomot Bécs egyik templomszegény külvárosában szándékoznak kolostorral együtt fölépíteni. A kolostor és templom hivatása lesz az Oltáriszentség imádása és a felebaráti szeretet cselekedeteinek gyakorlása.

Az emléktemplom tehát sok tekintetben a mi kedves Örökimádás templomunknak a céljait fogja szolgálni.

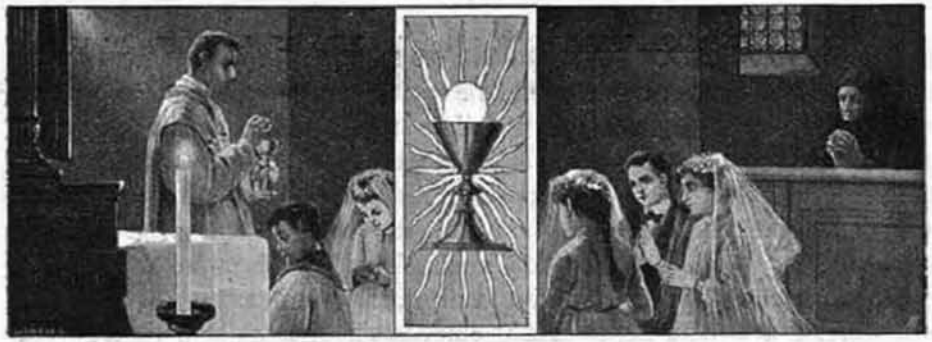

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Egy kis statisztika.

A KALOCSAI egyházmegyének névtára föltünteti az évi szentáldozások számát. 1912-ben (illetőleg az 1911/12. egyházi évben) az egész egyházmegyében 1 millió 289 ezer 999 volt az áldozások száma; a hivek száma az egyházmegye területén 660 ezer 632. Az egyházmegyei templomok közül legnagyobb volt a szentáldozások száma *Kalocsán* a jézustársasági templomban. Itt tavaly 108 ezer 883 szentáldozást végeztek. A Miasszonyunkról nevezett iskolanénék templomában 74.100, a kisszeminárium kápolnájában 11.646, a főszékesegyházban (egyúttal plébániatemplom is) 11.619 volt az áldozások száma. A többi kápolnákban végzett szentáldozásokkal egyetemben az 1912. évi összes áldozások száma Kalocsán 218 ezer 324. A kalocsai hivek száma 11.628, a tanulóifjúságé körülbelül 1100.

Künn az egyházmegyében legnagyobb volt a szentáldozások száma a *szabadkai* ferencrendi templomban, ahol 69 ezer 200 szentáldozást végeztek. A város belterületén levő plébániatemplomok áldozási statisztikája a következő: szent Teréz-templom 68.530, szent Rókus-templom 50.974, szent György-templom 20.662 áldozás. Hozzáadva a kápolnákban végzett szentáldozásokat, a város belső részein az évi áldozások összege 226 ezer 966. A három belső plébánia területén a hivek száma 65.882.

A *zombori* karmelita templomban az évi áldozások száma 40.201, ugyanott a plébániatemplomban 15.996, az iskolanénék vezetése alatt álló árvaházban 10.726. A többi kápolnákban végzett szentáldozással együtt a teljes szám 84.667, míg a hivek létszáma 17.038.

Baján a ferencrendieknél 37.403, az iskolanénék kápolnájában 10.000, a plébániatemplomban 7720 volt a szentáldozások száma. A különféle templomokban és kápolnákban összesen 65.115 szentáldozást végeztek. A hivek száma Baján 17.200.

Hogy a lelkipásztori buzgóság faluhelyen is szép eredményt érhet el a gyakori szentáldozás terjesztésében, erre nézve is találunk néhány ékesen szóló adatot a névtárban. *Monostorszegen* 36.349 volt az évi áldozások összege, míg a hivek száma 5600. Eszerint az áldozások összege hatszorosan is fölülmulja a hivek számát. *Akasztón* 4117 hivő mellett a szentáldozások száma 23.352, vagyis a hivek számának több, mint ötszöröse. *Hercegszántón* a hivek száma 2925, az áldozások száma ötödfélszer annyi, összesen 12.230. *Szentfülöpön* a szentáldozások száma 17.256, a hivek létszáma 3912. Vagyis a szentáldozások összege majdnem négyszerese a hivek számának. Ez az arányszám még nagyobb, ha a hivek számából levonjuk a gyermekek számát, kik még nem járultak a szentáldozáshoz.

A gyakori szentáldozásnak tűzhelyei az egyházmegyében az *iskolanénék* intézetei. Az apácák 25 intézetében az évi áldozások száma 184 ezer 958. Ugyanezen intézetekben a szerzetesnők és jelöltnők száma 529, az iskolások száma 15.032. *T.*

A gyakori szentáldozás új melegágya.

MI LEHET EZ? Az *éjjeli szentségimádás*. Már ezrekre megy az áldozóknak a száma a Jézus Szive Templom éjjeli szentségimádásainál. Az éjjelezés Isten szolgálatában mindig is kiválóan kedves volt a szenteknél. Ez életszentségük kiképzésében nagy szerepet játszott. Hiszen az annyira kedves éjjeli nyugalom óráiból adunk Istennek és lelkünknek; tehát nagy áldozatot hozunk. Azonkívül mennyi bűn történik főleg egy nagy városban éjjelen át! Mennyi megsértés zúdul a jóságos Isten felé! Ezekért engesztelés és pedig végtelenül kedves engesztelés Isten szemében egyes buzgó lelkek éjszakai imája és virrasztása Isten imádásában.

Ha még hozzá úgy szentelem meg az éj, a nyugalom és bűnözés perceit, hogy áldozom, az Úr Jézusomat zárom szivembe, hát akkor talán érzem, de ki nem mondhatom, mennyire kedves és gyümölcsöző az én áldozásom az éjjeli imádáson.

Máris ezren és ezren mennek az Úr asztalához az éjjeli szentségimádás reggelén, mennyire fog ezeknek a száma szaporodni, ha ilyen alkalmakkor végzett szentáldozásunkat a gyakori szentáldozás terjesztésére ajánljuk föl! Terjesszük az éjjeli szentségimádás gondolatát, hogy a budapesti példát másutt is kövessék! Legyen a mi éjjeli szentáldozásunk az Úr Jézus engesztelése mellett még a gyakori szentáldozás terjesztője is!

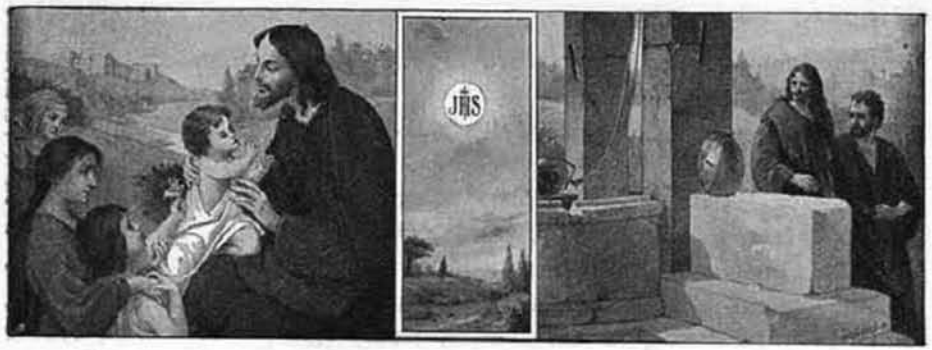

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Igaz Isten kenyérszinében.

Kedves gyermekem, ne feledd, hogy az egész világ Urát hordod lelkedben, amikor megáldozol! Végtelenül gazdag Úr a jó Jézus, aki akkor nálad lakik! Milyennek kell lenned azért, mert áldozol?! Trón a te szived, a te lelked; Jézusnak a trónja, akit úgy szoktak ábrázolni, hogy lábát a mennyei Atyával együtt a földgömbön nyugtatja és a föld hozzá képest kicsiny.

A királyok trónjai szépek, ékesek szoktak lenni. Salamon király trónja tiszta elefántcsontból készült, szinarannyal volt bevonva, hat lépcső vezetett föl a királyi székhez, a lépcsőkön tizenkét oroszlán állott; fönt a királyi széken aranyzsámolyon nyugtatta lábát a király s a szék mellett jobbról is, balról is egy-egy oroszlán volt elhelyezve. Azt mondja erről a trónról a Szentírás: «Nem volt oly királyi szék semmi országban».

Pedig ez csak Salamonnak a trónja, gyenge és bűnös ember királyi széke volt: ellenben az Oltáriszentségről el lehet mondani, amit Jézus is mondott magáról: «Ime, több van itt Salamonnál!» Milyen trón legyen tehát a lelked? Legyen fehér, vagyis ártatlan és tiszta: ezt jelenti az elefántcsont, amelyből Salamon trónja készült. Legyen lelked arannyal bevonva, azaz tele szeretettel Jézus és felebarátod iránt, mert a szeretet drágább az aranynál. Legyen erős és bátor a bűn ellenében, mint az oroszlán. Legyen benned magasan Jézus trónja, mint ahogy Salamon királyi széke is hat lépcső fölött állott, azaz soha se tekintsd, hogy mi tetszik neked, hanem, hogy mit kedvel az Úr Jézus. Így aztán lelked méltó trónja lesz az Oltáriszentségnek.

Ha pedig szentmisére, vagy szentséglátogatásra mégy, jusson megint eszedbe, hogy az egész világnak Ura elé járulsz. Lásd, a király elé csak

nagyritkán engednek gyermeket, oda csak kevés ember mehet. Mit is csinálna a király, ha hazánknak mind a húsz millió lakosa egy nap alatt meg akarná látogatni? A királyok Királya, az édes Jézus, mégis szivesen fogad téged is, mást is, mind az 1600 millió embert is; ha akarják nemcsak mindennap, hanem folytonosan. Ha valaki a királyhoz akar menni, előbb be kell azt jelentenie a királyi palotában; aztán megmondják, magához engedi-e a király, vagy nem; ha pedig magához engedi, nem mehet ám bármikor oda, hanem tudtára adják a napot és az órát, amikor jöhet és ha akkor pontosan meg nem jelenik, be nem engedik többet, mert a király az egész országot kormányozza és azért sok dolga van. Milyen jó az Úr Jézus, hogy hozzá bármikor mehetünk a szentmisére és szentséglátogatásra! Milyen jó: még meg is parancsolja nekünk az anyaszentegyház által, hogy legalább vasár- és ünnepnapokon jelenjünk meg az ő szent oltára előtt! S ha valaki ezt elmulasztja, nem szabad többet előtte megjelennie? Ó igen, csakhogy ugyebár, nagy vétket követett el! Csodáljuk, gyermekem, az Úr Jézust! Ő nemcsak egy országot kormányoz, mint a király, hanem az egész nagy világot, az eget és a földet; épúgy gondol a legkisebb fűszálra, hogy tápláléka legyen, mint a legszebb angyalra, hogy meg ne haljon, hanem életben maradjon és továbbra is boldog legyen a mennyországban. Jézusnak annyival több dolga van a királynál, amennyivel több a nagy hegy a porszemnél. Jézus mégis ráér arra, hogy velünk bármikor legyen a szentmisében, a szentáldozásban és a szentséglátogatásban — de csak azért, mert ő Isten.

Azt se feledd a szentáldozáskor, hogy az Úr Jézus, akit magadhoz veszel, nemcsak az egész világnak Ura, hanem a mi mennyei Atyánk is. Mennyire kimutatja ezt épen a szentáldozáskor! Először az édes anyához, az anyaszentegyházhoz küld, ha netalán súlyos bűnben vagy, hogy ez a jó anya tisztítsa meg lelkedet, öltöztessen föl a megszentelő malaszt mennyei ruhájába, aztán asztalához, a szentáldozáshoz hív, hogy saját testével táplálja lelkedet.

Ámde sokszor láthatsz gyermeket, aki nagyon válogat az ételben: nem az egészséges táplálékot, hanem csak a nyalánkságot szereti. Meg is látszik rajta, hogy nem egészséges: arcocskája nem pirospozsgás, hanem halovány vagy zöld. Épúgy vannak gyermekek, kiknek nem a legegészségesebb lelki étel, az Úr Jézus szent teste kell, hanem inkább a vétek. Azért aztán nem is egészséges, hanem beteges a lelkük. Kedves gyermekem, becsüld meg a lelki ételt, melyet a szentáldozásban a kegyes Megváltó nyujt neked s járulj hozzá minél gyakrabban. A szülőknek fáj, ha válogatós a gyermekük, mert ezért beteges is: Jézusnak is fáj, ha nem kell nekünk a szentáldozás, mert akkor meghal a lelkünk.

FESLŐ BIMBÓK

Egy angyallelkű ifjú gyönyörű halála.

Bécs városának kellős közepén áll az ősi ház, melyben Kosztka szent Szaniszló lakott. Deák volt, mint te gyermekem; iskolába járt mint akármelyik eucharisztikus szövetségi tag. Egykori szobája most gyönyörű kápolna az ő tiszteletére. Ezren és ezren jönnek ide imádkozni s a kis Szaniszlót az egész világon ismerik és tisztelik. Hogyan jutott ez az ifjú ehhez a dicsőséghez?

Hát bizony édes gyermekem, sok szenvedés árán. Szaniszló nem volt vásott, rosszviseletű fiú. Gyakori áldozó volt, a lelkét tisztán tartotta és nagyon szerette a boldogságos szűz Máriát. Jó mennyei anyjának nevezte mindig. De a bátyja, aki vele lakott, hitetlen, gonoszlelkű ifjú volt. Sokat kinozta Szaniszlót vallásosságáért. Folyton gúnyolta, csúfolta, de ezzel Szaniszló mitsem törődött. Az Úr Jézusért szivesen elviselte. Csakhogy a bátyja ütötte is. Ez már igen fájt Szaniszlónak. Alig birta elviselni.

Egyszer meg is betegedett. Betegágyában folyton az Úr Jézus után sóvárgott. Áldozni szeretett volna. De a gonosz bátyja nem engedte az Úr Jézust elhozni. Ekkor történt az a nagy csoda, hogy a szűz Mária megjelent Szaniszlónak és elhozta hozzá a szentáldozást.

A csoda megremegtette bátyját, de nemsokára ismét csak ütlegelni kezdte a már felgyógyult Szaniszlót. Szaniszló sokat szenvedett. Védelmet még szüleinél sem talált, mert azok sem voltak vallásosak. Már attól kellett félni, hogy megfosztják vallásos buzgóságától Szaniszlót.

Azért az őrzőangyal rávette Szaniszlót, hogy hagyja ott a bátyját. Sok viszontagság után Rómába jutott, a pápa őszentségének a városába. Itt belépett a Jezsuita-szerzetbe. Szivét az a vágy dagasztotta, hogy valamelyik nagy Mária-ünnepen a mennyországba juthasson jó mennyei anyjához. Hiszen már eleget szenvedett szegény.

Augusztus 10-én szent Lőrinc vértanu napján buzgón megáldozott s még aznap este láz lepte meg. Mikor emiatt ágyba kellett feküdnie, boldog arccal mondta a körülállóknak: Ebből az ágyból már nem kelek föl többé. Tudta, hogy augusztus 15-én, a boldogságos szűz Mária mennybevitelének napján az ő lelke is mennybe száll. A szűz Mária megsugta ezt az ő jó fiának, Szaniszlónak. A jezsuita főnök úrnak azt mondta: Én azt hiszem, hogy szent Lőrinc kérésére az én anyám mennybevitelének napján magához veszi lelkemet az égi boldogságba.

Persze szavaiban senki sem hitt, mert csak kis láza volt. Augusztus 14-én azonban erős aggodalom töltött el mindenkit a zárdában. Szaniszlónak a láza igen heves lett. Rosszul volt nagyon. Magához vette az Úr Jézust a szent áldozásban s felvette az utolsó kenet szentségét is. Arcát égi fény ragyogta be s boldogan tekintett körül szomorú társaira. Szive erősen dobogott az örömtől, mert közel érezte a percet, melyben megláthatja az Úr Jézust s üdvözölheti az ő szent anyját a mennyországban. Gyenge hangon kérte előljáróit, hogy fektessék le a földre, mert ezzel akart eleget tenni bűneiért. Talán soha sem bántotta meg a jó Jézust, mégis félt, hogy valami szennyfolt van a lelkén. Egészen tiszta, ragyogó lélekkel akart az Úr Jézus és a szűz Mária elé kerülni. Társai hevesen zokogtak körülötte. Érezték, hogy a kedves Szaniszló, ez a földi angyal már csak rövid ideig lesz köztük.

Mikor Augusztus 15-én, szűz Mária mennybevitelének a napján a nap felkelt, sugarai sietve keresték föl Szaniszló szobáját. De már halva találták őt. Liliomos lelke már a mennybe szállt. Szűz Mária meghallgatta könyörgését s így azt a nagy ünnepet már a mennyország véghetetlen szépségében és boldogságában ülhette meg.

Ó te tisztalelkű, boldog szent Szaniszló, tekints le kicsiny tisztelőidre, a gyermekszövetség tagjaira, imádkozzál érettünk, hogy mi is szeressük az Úr Jézust és a boldogságos szűz Máriát és vágyakozzunk a mennyország örömei után. Köztünk is van, aki szenved a testvérének vagy elvakult szüleinek hitetlensége miatt. Ó adj ezeknek erőt, hogy az Úr Jézus hitében kitartsanak.

Még valamit mondok kedves gyermekek, szent Szaniszlóról! Szent Szaniszló szentségének a hire ekkor már igen nagy volt. Sírjánál gonosz testvére és szegény szülei is belátták hibájukat és megtértek. Bátyja pap lett és épúgy mint szülei, teljesen Istennek éltek. Imádkozzatok szent Szaniszlóhoz, majd megtéríti testvéreiteket és szüleiteket is, ha nem szeretnék az Ur Jézust!

Furcsa mese.

Egy apa sétált a fiával. A fiú azt mondta édes atyjának: Apuka, egyszer láttam akkora kutyát, mint egy ló. Az apa természetesen észrevette ezt a csunya nagy hazugságot és ezt mondta fiának: Tudod fiam ezen az uton, amelyen megyünk, van egy érdekes híd. Minden ember, aki hazudik, eltöri a lábát rajta, ha keresztül akar menni. A gyerek erre megijedt és azt felelte rá: Igaz is, az a kutya nem volt ám akkora mint egy ló, hanem mint egy borjú. Mikor már messziről látszott a híd, a fiú újra visszatért a kutyára és így javította ki beszédét: Apuka, az a kutya akkora se volt mint egy borjú, hanem csak mint egy kecske. Tíz perc mulva

végre ráléptek a hídra. A fiú félelmében odaszólt atyjának: Bizony az a kutya, amelyet láttam, az is csak akkora volt, mint a többi kutya.

Hát úgy-e ez furcsa mese. De tanulságos, mert megmutatja, hogy milyen kelepcébe jut a hazug ember. Három-négy hazugságot mond előbb, mire végre az igazsághoz jut. Bizony ilyen híd néha nem ártana, mert sok gyerek nagyon csunyán szokott hazudni.

A meséhez még az is hozzátartozik, hogy az a fiú nagyon megemlékezett erről a sétáról és *soha sem hazudott többé.*

A kis Nelli 3 éves korában.

Az ápolónő néha, midőn a keresztutat végezte, elvitte a karján a kis Nellit is. Nelli komolyan, csodálkozó tekintettel nézett, szenvedést ábrázoló képekre. Egyszer, amidőn az ápolónő a keresztfeszítést ábrázoló csoportozathoz ért, Nelli igen nyugtalan lett. «Hát miért tették ezt?» — kérdezte remegő hangon. Az ápolónő röviden megmagyarázta neki, hogy a jó Isten szenvedni akart a mi bűneinkért. «De hát miért engedett magának fájdalmat okozni? — kutatott tovább a gyermek. Hisz elkergethette volna őket!»

A magyarázatot Nelli feszült figyelemmel hallgatta és mikor a jámbor ápolónő befejezte a kálvária történetét, a gyermek könnyekbe tört ki és zokogva kiáltott föl: «Szegény jó Isten! Szegény jó Isten!»

A kis Nellinek már volt fogalma arról, hogy Isten jelen van a szentségházban. Az Isten közelségének titka láthatólag mély benyomást tett fiatal kedélyére. Így egy kápolnai látogatás közben ezt kérdezte az ápolónőtől: «Miért van a jó Isten abba a kis házikóba bezárva?» Az ápolónőnek nem volt épen könnyű feladat, hogy a gyermeknek megmagyarázza, hogy Krisztus a szentségi szinek alatt jelen van. De úgy látszott, a gyermek mégis megértette. Örült annak, hogy «a jó Isten mégsem lesz beszorítva abban a kis házikóban».

A kis Nelli az ápolónővel, vagy a nővérek valamelyikével végzett kerti sétái alkalmával csodás szeretetet tanusított a virágok iránt is. Azt mondta: «Mégis nagyon kedves a jó Isten, hogy ilyen szép virágokat ad nekünk.» Gyakran tépegetett gyermekláncfüvet a kolostor temetőjében, épen ott, hol ma a szent gyermek teste pihen. A virágokat rendesen egy nővérnek adta át az oltár számára.

Közben meg kell említeni, hogy még ma is kedves szokása a kolostori iskola növendékeinek, hogy a kedves kis Nelli példájára gyermekláncfüvet tépegetnek a jó Isten számára. Egyszer, midőn a kis Nelli sétájáról hazaért, megállott Jézus szentséges Szivének szobra előtt, amely a beteg-pavillon falán áll. Észrevette, hogy a szobrot körülvevő virágok közül némelyek fonnyadtak, mások pedig már teljesen elszáradtak. «Nézd csak ezeket a csunya virágokat — kiáltott föl kedvetlenül — ezeket el kellene innen venni!» És még ezután is sokáig, midőn már oly gyenge volt, hogy az ágyat el sem hagyhatta, gyakran megkérdezte a tisztelendő főnöknőtől, vajjon a jó Isten szobra elől eltávolították-e a csunya virágokat?

Röptében a nagyvilág körül.

Egy darab őskereszténység a budapesti Jézus Szive templomában. Igen, az éjjeli szentségimádások, melyek újabban otthont találnak Jézus Szive templomában az őskereszténység szent szokásainak egy elfelejtett darabját újítják fel. Régente t. i. minden nagyobb ünnep előtt a nép egész éjjel a templomban tartózkodott. Készült az ünnep fenségére. Ennek gyenge pótlása, illetőleg csak emléke a nagy ünnep előtti vigilia böjt. A jelzett éjjeli szentségimádás célja és lényege természetesen egészen más: Jézus Szive kiengesztelése a főváros bűneiért; de tagadhatatlanul tapad hozzá bizonyos őskeresztény reminiszcencia. Tulajdonképen a hivek kérték az éjjeli szentségimádást. Az esztergomegyházmegyei hatóság engedélyével azután megtartották az elsőt január 4- és 5-ke közti éjjel. Az eredmény meglepő. Hiszen arról már régen meggyőződhetett mindenki, hogy Budapesten (Sőt falun is, tapasztalatból tudom. *Szerk.*) az esti és késői istenitiszteletek és ájtatosságok roppant látogatottak. Amely templomokban van igazi lelkipásztori érzék, ott sietnek is ezt kihasználni a lelkek üdvének érdekében. Még sem remélte volna talán az ember az éjjeli szentségimádás e nagy sikerét. Csak férfiakat engednek be, mégis állandóan vagy 100 imádó van a templomban. A nők természetesen teljesen megtöltenék a templomot. Az Oltáriszentséget este 6 órakor teszik ki az oltár trónusára, 10 óráig nők is résztvehetnek. Éjfél után 2-től kezdve vannak szentmisék és a szentáldozások száma mindegyiknél óriási. Éjfél előtt különféle imaájtatosságok. A gyóntatószékekben egész éjjel több pater található, kik bizony soha sincsenek gyónó nélkül. S itt van talán az éjjeli szentségimádás legfőbb eredménye. A legtöbb férfi nappal nem juthat templomba. Másrészt számosan szintúgy bevetődnek éjjeli kóborlásukban a nyitva talált és fényesen kivilágított templomba. A többit azután elvégzi a szentségi Jézus a tabernakulumban. A szeretet gerjedelmének nyilait küldi a megkövült szivekbe,

melyek az Úr Jézus szivének lángjaitól felmelegedve, Istenhez térnek, lelkük szennyét észreveszik és lemossák.

Bár minél szélesebb körben ismernék meg az éjjeli szentségimádást, mely külföldön, pl. Lourdesben már régóta áll a bensőbb lelkiélet kialakulásának — ami a valódi krisztúsi praktikus keresztény élet — szolgálatában.

XII. Katholikus nagygyűléshez! Erősen folynak az előkészületek a közeledő katholikus nagygyűlésre. November 9 és 11 közti napokra van tervezve. Legyen ez a nagygyűlés nagy demonstráció, a katholikus Magyarország fényes közgyűlése és társadalmi ünnepe; de ezzel legkevésbbé sem töltötte volna be a kath. nagygyűlés a rendeltetését. Hisz mennyi nagy problémája, mennyi sebe, baja van egyházi életünknek! Ezek komoly megtárgyalása, az orvosság megkeresése és alkalmazása legyen a kath. nagygyűlés főhivatása.

Különösen legyenek résen az eucharisztia apostolai. Tapasztalatból tudjuk, hogy a társadalmi szervezkedések nálunk alig mennek valamire. Mert legtöbb helyen nincsen meg a kellő hitbeli meggyőződés, vagy épen nincsen meg a praktikus hitélet. Viszont meg ahol sikerült a hitéletet fellendíteni, ott a katholikusok társadalmi rátermettsége, önérzete és szervezettsége önként következett be. *A hitélet fölvirágoztatása a legnagyobb szükséglet.* Erre törekedjen eszközöket keresni a nagygyűlés. A legméltóságosabb Oltáriszentség hozta létre az újabb hitéleti reneszszáncot. Az eucharisztia bensőbb tisztelete és gyakori vétele termette a gyakorlati, buzgó s minden körülmények közt vallásunkhoz hű katholikusokat. Soha se feledjük el, hogy a társadalmi vagy akár politikai katholikusok ideálja nálunk a megboldogult Zichy Nándor gróf. Ő volt a nagygyűlések lelke is, ameddig gyengesége teljesen meg nem akadályozta. S Zichy Nándort a gyakori áldozás tette azzá, ami volt. *Lépjenek tehát munkába az eucharisztia zászlóvivői.* Legyen gondjuk arra, hogy az eucharisztikus mozgalmak és egyesületek, főképen pedig *az oltáregyesületek* hivatásuknak és fontosságuknak teljes föltüntetésével lépjenek be a legközelebbi kath. nagygyűlés munkaprogrammjába. Így termékenyebbek és áldásosabbak lesznek katholikus nagygyűléseink.

IRODALOM

Letenye Páduai szent Antalhoz. Kalocsa, 1913. A Rózsafüzéripar kiadása. Ára 4 fillér.

A letenyén kívül több imát is tartalmaz. A csinos füzetnek cimlapját szent Antal képe diszíti.

Orate Fratres! A liturgikus nagymise énekeinek szövegkönyve. A nép és az egyházi énekesek használatára kiadta *Járosy* Dezső, csanád-egyházmegyei áldozópap. Temesvár, 1913. Ára 20 fillér. Kapható a szerzőnél (Temesvár, Szeminárium) és Kalocsán a rózsafüzérgyárban.

Szerzőt az a meggyőződés vezérli, hogy a nép örömét leli az egyház által előírt latin énekekben, ha a szöveg értelmét ismeri. Ezért adja az egyház liturgikus imáit és énekeit párhuzamos latin-magyar, illetve latin-német szöveggel. A nép liturgikus fölvilágosítása előföltétele az egyházi zene reformkérdései megoldásának. Ezt a célt is szolgálja ez a füzet, midőn útját egyengeti annak, hogy a latin nyelvű nagymise éneklését bevezessük a hívek körébe.

* * *

A Szent-István-Társulat irodalmi pályázata. A Szent-István-Társulat irodalmi bizottsága fölbuzdulva a mult évi pályázat sikerétől, elhatározta, hogy pártoló tagjainak szétosztandó tagilletmények megirására újból pályázatot hirdet. Az irodalmi bizottság tehát a Szent-István-Társulat igazgató-választmányának megbizásából pályázatot hirdet népies tagilletményül szánt következő két munkára: 1. Irodalmi szinvonalon álló oly egységes szépirodalmi elbeszélésre, mely alkalmas szórakoztatni, de nemesítő irányával tanítani is. 2. A magyar történelem valamely korának, eseményének (a tatárjárás kivételével) vagy nagyobb jellemének vonzó, megkapó leirására.

Egy-egy mű 6—8 nyomtatott ív terjedelmű lehet. A legjobbnak talált pályamű jutalma 500—500 korona s ezenkívül a kinyomtatáskor még a szokásos dijazásban is részesül. Az irodalmi bizottság a jutalom odaitélésénél teljesen azon az alapon jár el, mint az előző pályázatnál s fönntartja magának azt a jogot, hogy a pályadijat nyert munkákon kívül a közlésre alkalmasaknak itélt munkák kiadásának jogát is magának biztosítsa. A pályamunkák — a szerző nevét rejtő jeligés levéllel — a Szent-István-Társulat igazgatóságához nyujtandók be. A pályázat határideje 1913. október hó 15.

* * *

Népujság és Képes Hirlap. A *Huszár* Károly országgyűlési képviselő szerkesztésében megjelenő politikai és közgazdasági katholikus néplap. — A *Képes Hirlap* cimű szépirodalmi melléklet kitűnő cikkeket hoz. A sikerült képekkel diszített lapban sok szépirodalmi olvasmányt és szórakoztató apróságot találunk. A *Gazdasági Szaklap* cimű mellékleten *Bojdisz* Miklós karátsonfalvai plébános ismerteti az általa elért bámulatos termesztési eredményeket és a termesztés módját. A lapot kisebb gazdasági

közlemények zárják be. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, IV. Ferenc József-rakpart 27.

* * *

Bernardinus. A *Trefán* Leonard és *Hédly* Jeromos szerkesztésében megjelenő kitünő egyházi szónoklati folyóiratnak legújabb száma a szokottnál is gazdagabb és változatosabb tartalommal jelent meg. Több kitünően megírt, tartalmas vasár- és ünnepnapi szentbeszédet találunk benne, azonkívül érdekes és aktuális beszédsorozatokat is közöl. A folyóirat szerkesztősége és kiadóhivatala: Kolozsvár, Ferenciek-kolostora.

* * *

Szent Ferenc Hirnöke most ünnepli fönnállásának 10 éves jubileumát. Méltón ünnepelhet, mert mindenkor alaposan kivette részét a lelkek a vezetésében és a vallásos katholikus öntudat felébresztésében. Jelenleg pedig oly változatos tartalommal, szép képekkel és nagy terjedelemmel örvendezteti meg olvasóközönségét, hogy a legnagyobb pártfogásra érdemes. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Kolozsvár, Ferenc-rendi zárda. Örömmel üdvözöljük a testvérlapot fényes jubileuma alkalmából.

* * *

Mária-Kongregáció. Hitbuzgalmi képes havi folyóirat. Szerkeszti: Bangha Béla S. J. Előfizetési ára tömegesen rendelve (20 példány) 1 kor. Külön rendelve 2 korona. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Mária-utca 25.

EGYESÜLETI ÉLET.

Az Eucharisztia-Társulat új országos igazgatót kapott. *Dr. Hanauer A. István* eddigi központi országos igazgatót saját kérelmére a hercegprímás fölmentette. Aki sok éven át a központi szemináriumnak volt felejthetetlen spirituálisa, az mint az Eucharisztia Társulat országos igazgatója az egész magyar papságnak volt néhány éven át lelki vezetője az Eucharisztia szeretetében. Végtelen szerénysége tiltja, hogy a legkisebb dicséretet is mondjunk a legkiválóbb lelki mesterről. Adja a jó Jézus, hogy aranyigéi, melyeket az Eucharisztia mélységeiből merített, minél több papi lélekben gyümölcsöt teremjenek. Minden tagja a társulatnak fájdalommal búcsuzik tőle.

Helyébe a hercegprímás *dr. Babura László* központi szemináriumi spiritualist nevezte ki, kinek személye garancia arra, hogy az Eucharisztia-Társulat tovább halad virágzó fejlődésében.

Az Eucharisztia-Társulat részben hordozója az oltáregyesületeknek, mert eucharisztikus papokban mindig is meglesz a buzgóság és érzék, hogy az Eucharisztia végtelen gazdagságát és mélységét az oltáregyesületek révén a nép előtt is megnyissák.

Szeretettel és örömmel üdvözöljük az új központi igazgatót.

† **Özv. gróf Zichy Nándorné.** Július 18-án az adonyi sírkert hantjai elfedték a nagy patriarcha, Zichy Nándor hátrahagyott özvegyét is. — Aki részes volt Zichy Nándorral az élet küzdelmében, lelki nagyságban és jótékonyságban, az nem birta soká nélküle e földi életet. — Követte fenkölt férjét.

Az oltáregyesület első helyen borúl a nagyasszony sírjára, hogy megsirassa a távozót. Nagy része volt a megboldogultnak az Örökimádás templom létrejöttében s továbbra is állandó jótevője maradt.

Menyasszonyi fátyola, mely a legszebb brüsszeli csipke, az Örökimádás birtokában van s mikor szolgálja szépségével és értékével az Eucharisztiát, szinte a nagyasszony hosszú életpályáját látjuk, mint állandó szolgálatát, hódolatát a szentségi Úr Jézusnak.

Tagja volt a választmánynak és ameddig teljes elgyengülés nem akadályozta, pontosan eljárt a választmányi gyűlésekre.

Felejthetetlen mintaképe az eucharisztikus léleknek, melynek buzgósága nem merül ki az imában, hanem minden tettével és munkásságának fáradhatatlanságával gyümölcsözteti az Oltáriszentségnek, a napi szentáldozásnak kimeríthetetlen erőforrásait.

Gróf Széchenyi Pálné szül. Csekonics Andrea grófnő, már szintén nincsen az élők sorában. Tagja volt a választmánynak. Mélyen vallásos lélek veszett el benne egyesületünk számára. Hosszú betegségében angyali türelmet tanusított. Árva gyermekei az Örökimádás templom kertjében sírták el első fájdalmukat a legjobb anya halála fölött. Gyászukban mélyen osztozik az oltáregyesület. Lelkiüdvéért már is volt szentmise, de az első őszi választmányi ülés külön is fog kegyelettel megemlékezni róla.

Kedves halottja az oltáregyesületnek *Borbély Kálmán*, aki hosszú időn át (a Rákos-utcában) ministránsa volt az Örökimádás kápolnának. Az Úr Jézus sietett őt magához szólítani. 25 éves korában halt meg Barcson.

A székelyudvarhelyi oltáregyesület ünnepélye. Székelyudvarhelyről írják nekünk: Az itteni oltáregyesület most szenteltette föl új zászlóját és ebből az alkalomból nagyszabású ünnepélyt rendezett. A zászlószentelést gróf *Mikes* János szombathelyi püspök, Székelyudvarhely város volt plébánosa végezte, akinek megjelenése fényes ünneppé avatta a zászlószentelési ünnepséget. Mikes püspök a zászló fölszentelése után nagy-

szabású beszédet mondott, amely az óriási közönséget könnyekig meghatotta. Az oltáregyesület ebből az alkalomból kitünő műsorral díszközgyűlést tartott. A város egész társadalma megjelent az ünnepélyen, amely minden tekintetben fényesen sikerült. Az ünnepi beszédet *Pál* István kanonok, udvarhelyi főesperes-plébános mondotta. A műsor fénypontja G. *Jánossy* Ilus Mária éneke volt. Az énekesnő Hummel «Haleluja» cimű dalát adta elő és gyönyörű hangjával, nagy énektudásával, temperamentumos előadásával magával ragadta a jelenlévőket. Másodszor Hubay «Madárdalát» énekelte el és azzal is rendkívüli sikert aratott. Dicséretet érdemel még *Dömény* Mária fővárosi zenetanárnő. Még több beszéd, énekszám és szavalat szerepelt a műsoron. A szép ünnepély befejezésképen Mikes püspök beszélt.

KIMUTATÁS.

A budapesti központi Oltáregyesület kiállítására 1913-ban beküldött adományok.

Hámor Józsefné csipkét; özv. Várady Elekné csipkét; dr. Zsuffa Kálmánné különféle fehérneműt; Felmayer Vilma 12 pár karingre való kézelőt; özv. Heinrich Ferencné csipkét; Sara Irma 1 albára való fodrot és kézelőket; Payr U. csipkét; özv. báró Skerlecz Károlyné 3 tucat kéztörlőt; Poder Gizella csipkét; özv. Ramjonkai Goriuff Ferencné 6 corporalét; Gobi Julia az összes finom fehérneműnek apró keresztöltéssel való jelölését.

Az Oltáregyesület tagjainak adománya 1912. december hóban:

Werona László 2 K, Végh Mária 24 f, özv. Kohler Albertné 4 K, özv. Benedek Mária 4 K, Mecha Mária 2 k., kassai egyházmegyéből 80 K, Varga Ilona ópécskai tagoktól 3.24 K, Kemenczy Jánosné 24 f, Bakács Mózes 24 K, gróf Serényi Istvánné 20 K, eperjesi egyházmegyéből 20.48 K, Holenda Ada 4 K, Géczy Károlyné 2 K, Vincze Dániel Tiszapüspöki 12.24 K, özv. Heinrich Ferencné 200 K, özv. Tömöry Károlyné 200 K, özv. Heintich Ferencné gyüjtése 82 K, Grószinger Józsefné 3 K, lendvavásárhelyi tagoktól 46.18 K, Váróné Nagyenyed 6 K, Bartos Mária 2 K, sümegi tagoktól 30 K, özv. Mattay Istvánné 2 K, csekei tagoktól 70 K, nemcsényi tagoktól 120 K, egyházgellei tagoktól 18 K, Okolicsányi Erzsi 4 K, Schafner Rezsőné 4 K, Niklay Mária 4 K, Mikó Géza 2 K, Kiss Teréz 40 f, Ihnár Ferencné 1 K, Vinczel Mária 2 K, Grim Gusztávné 4 K, Franke Pálné 4 K, Német Luiza 2 K, Kajdacsy Teréz 2 K, Gödölle Emma 1 K, Gázder Józsefné 1 K, Schmierer Mária 2 K, Podhorszky Irma 2 K, Safranszky Anna 2 K, Mayerhofer Crescencia 5 K, Hunkár Ilona 10 K, Kóczán Lászlóné 2 K, Gyovay Mariska 2 K, Stromszky Matild 2 K, özv. Stromszky Lajosné 2 K, Kremer Samuné 4 K, Kremer Emilné 2 K, Kremer Ilona 2 K, Kremer Emil 2 K, özv. Telkessy Ivánné 2 K, Telkessy Erzsébet 2 K, Telkessy Márta 2 K, Greiszt Józsefné 1 K, Deák Mária 50 fill., Goseley Mária 48 fill., Kugler Izabella 4 K, Heidu Julia 1 K, Adler Hedwig 24 fill., Funk Ida 3 K, Chimanyi Elise 3 K, Chimanyi Romana 5 K, Karkis Malvin 5 K, özv. Asbóth Jánosné 50 K, Bellaágh Istvánné 6 K, Borka Imréné Kalocsa 5.90 K, Drávecz Teréz 1 K, Kelemen Mária 1 K, Tatárszentgyörgyi tagoktól 20.10 K, Dancsák Lina 1 K, Bucsek Erzsébet 1 K, özv. Szeidler Jánosné 1 K, Perger Stefánia 2 K, özv. Ohnmacht Lajosné 1 K, Haas Emilia terjesztőnő által: Mayer Stefánia 2 K, Haasz Józsefné 2 K, dr, Haasz Aladár 2 K, Karácsony Ilona 2 K, Kovács Rózália 3 K, özv. Kvell Ferencné 1 K, Haasz Emilia 10 K, Dubrocki Gizella Ujvidék 4 K, özv. Dabsy Gyuláné 1 K. dunakiliti-i tagoktól 24 K, gellérti tagoktól 16 K, Jászfényszarui tagoktól 14.94 K, Mareczky Jozefin 4 K, Pörneczi Jánosné 24 fill., Pup Jánosné 50 fill., özv. Lakatos Béláné 30 fill., özv. Polgár Istvánné 2 K, tornai tagoktól 28.60 K, Vocsna Jánosné 2 K, özv. Majláth Györgyné 200 K, őrgróf Pallavicini Edéné 20 K, herceg Hohenlohe Clodwigné 20 K, Blundell Luiza 20 K, Bartel Malvin 4 K, özv. gróf Wenckheim Frigyesné 24 K, Bánó Józsefné 20 K, özv. Kürthy Antalné 10 K, özv. Huszár Miklósné 5 K, Győrffy Kálmánné 4 K, Néveri Mária 2 K, Horváth Ilona 4 K, Gregovetz Mária 1 K, Keiner Ilka 10 K, Keiner Irma 10 K, dr. Keiner János 10 K, Szentirmay Imre 5 K, Mayer Julia 1 K, Tancsics Istvánné 50 fill., Michlbach Jánosné 4 K, Gosztonyi Kálmánné 10 K, szeti O.-E. tagoktól 20.86 K, alistáli tagoktól 7 K, Letovics Alajosné 40 fill., Letovics Alajos 40 fill., Beletháza-i tagoktól 4 K, gálszécs-i tagoktól 2.90 K, Tausch Hermina terjesztőnő által: Igeresics Gizella 2 K, Keller Éva 2 K, Koller Andrásné 2 K, Szelk Árpádné 5 K, Gyimenedi Józsefné 2 K, Német Ervinke 1 K, Pitfort Jánosné 24 fill., Poler Józsefné 24 fill., Zadány Ádámné 24 fill., összesen 14.72 K. Éberling Józsefné terjesztőnő által: Éberling József 1 K, Párdányi Emilné 2 K, Tihanyi Laura 2 K, Tomasovics Emilia 2 K, Günther Hermin 2 K, Pinsker Linka 2 K, Pinsker Auguszta 2 K, Rejtő Sándorné 4 K, özv. Schützenberger Alajosné 2 K, Schützenberger Ilona 2 K, Schützenberger Irma 2 K, Imre Róza 2 K, Éberling Józsefné 4 K, összesen 30 K. Lafrankó Károlyné terjesztőnő által: Áprily Ilona 2 K, Krenberger Jánosné 2 K, Matheides Béláné 2 K, özv. Váczy Ferencné 2 K, dr. Pausz Géza 5 K, Walther Ernőné 10 K, Lafrankó Károly 4 K, Lafrankó Károlyné 4 K, Lafrankó Margit 1 K, Bernhardt Mária 2 K, Mares Antal 2 K, összesen 36 K. Jungmayer Mihályné terjesztőnő által: Katlesz Anna 1 K, Mészáros Andrásné 1 K, Szigetváry Sándorné 2 K, Bretz Ferencné 2 K, Herold Mária 2 K, Jungmayer Mihályné 1 K, összesen 9 K. Kümpler Gézáné terjesztőnő által: özv. Király Jánosné 4 K, özv. Várady Elekné terjesztőnő által: Tóth Karolina 1 K, Kesztety Bethi terjesztőnő által: Veidinger Györgyné 2 K, Kegl Gizella terjesztőnő által: Minge Ilona 6 K, Minye Luiza 2 K, Kegl Gizella 2 K, összesen 10 K. Laub Jánosné terjesztőnő által: Seffer Istvánné 6 K, Gebhard Rezsőné 66 K, Hászmán Ferencné 2 K, Friedrich Jánosné 1 K, Weizere Rezsőné 2 K, Hallenbucht Katalin 2 K, Doszák Ferencné 2 K, Kuskutz Klára 1 K, Gigler Istvánné 1 K, összesen 24 K. Holzschuh Lajosné terjesztőnő által: Schönnerné 2 K, Gräber Leona Eger 5 K, Glatz Gézáné 10 K, Holzschuh Lajosné 5 K, összesen 22 K. Lorencz Adél terjesztőnő által: Postl Hugóné 2 K, Zubriczky Józsefné terjesztőnő által: Kautz Józsefné 4 K, Zubriczky Józsefné 2 K, Zubriczky József 2 K, Jankovics Jánosné 2 K, Bodnár Istvánné 2 K, Katenszky Etelka 1 K, özv. Lutter Jánosné 4 K, özv. Zubriczky Józsefné 8.40 K, Sik Magdolna 60 fill., összesen 27 K. Gervay Luiza ter-

jesztőnő által: özv. Unger Leóné 5 K, Schauschek Matild 2 K, Török Gizella 2 K, özv. Áldásy Antalné 4 K, dr. Emmer Kornelné 24 K, Zimka Gergely 1 K, Zimka Ilona 1 K, Zimka Alajos 2 K, Tezli Mária 1 K, Bozár Borbála 1 K, özv. Tabermann Gusztávné 5 K, özv. Melcher Máytyásné 1 K, Melcher Antónia 1 K, Cservay Luiza 2 K, Láng Margit 2 K, Keller Antalné 4 K, Bubola Sándorné 4 K, Lubinszky Györgyné 2 K, Perger Mária 24 fill., Perger Juliska 24 fill., Lustig Borbála 24 fill., Zvirna Anna 24 fill., Bregovics Évi 24 fill., Bregovics János 24 fill., özv. Schmidt Lászlóné 2 K, összesen 67.44 K. Pilisszentiváni tagoktól 26.60 K, iszkai tagoktól 14 K, Stankovszky Ilona 40 fill., Zsott Mária 1 K, Tamás Mária 4 K, Tollhauser Mária 4 K, Müller Mária 1 K, Szakadits Anna 2 K, Danzinger Józsefné 4 K, Dekleva Adél 3.60 K, Zermann Mária 1 K, Burdet Eugénie 2 K, Merkl Anna 60 fill., özv. Dávid Károlyné 4 K, selmecbányai tagoktól 13 K, dr. Cseley Józsefné 10 K, Braune Olga 5 K, Braune Margit 3 K, Springer Jozefa 2 K, Braune Józsefné 5 K.

(Folyt. köv.)

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 «	— «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	— f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 «	50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 «	50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 «	50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	— «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 «	— «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 «	— «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K	60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 «	50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K	20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 «	50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 «	50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 «	— «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28*a*.

XIV. ÉVF. 1913. 9. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

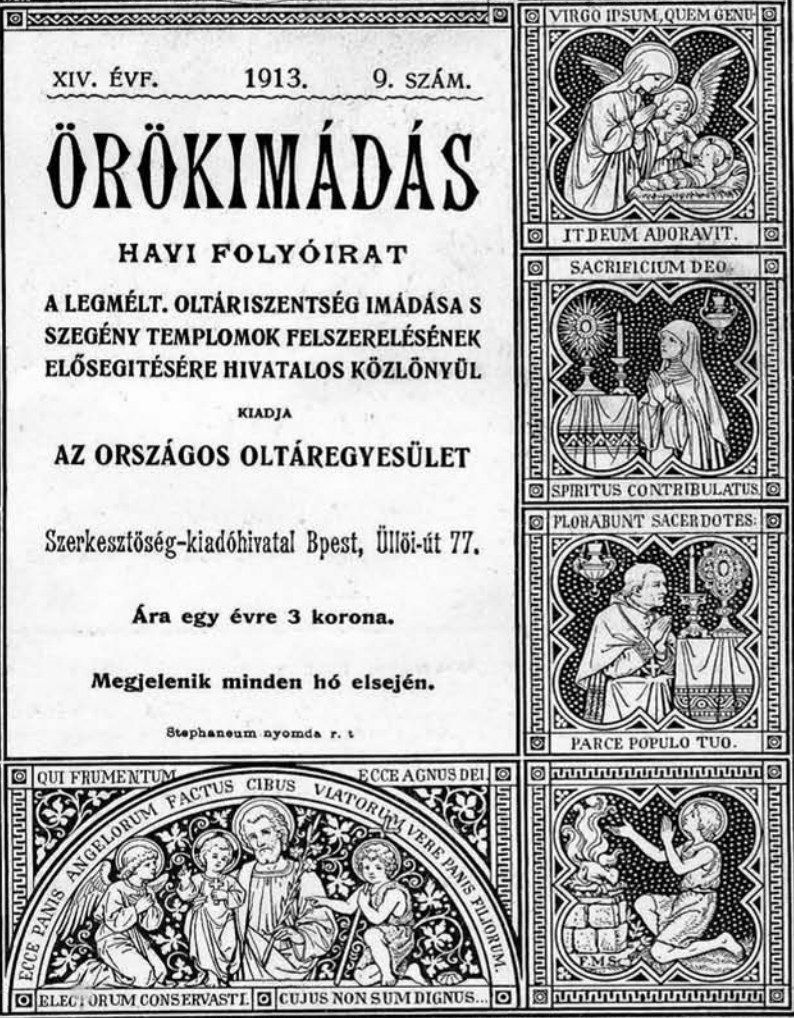

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-út 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Aluminium kivitelben: 90 fillér.

Női kézimunkákhoz szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER

Budapest, IV., Korona-utca 4. szám.

XIV. ÉVFOLYAM. 1913. SZEPTEMBER 9. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. T. J.:* A XXIII. bécsi eucharisztikus világkongresszus emlékkönyve. — «De bemenvén, nem találták az Ur Jézus testét.» — *P.—Sch.:* Ami a legégetőbb kérdés a lelkipásztorkodásban. — *Halácsy Endre:* Látomás. — *Lukácsy István:* Mysterium crucis. — *Harkabusz:* A gyakori szentáldozás és a katholikus nagygyűlés. — *Ivánczi Zoltán:* A monstrancia. — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil:* Lelkiismeretvizsgálat a szünidő végén. — Jézussal járj iskolába! — Eucharisztikus szövetségek. — Feslő bimbók. A kis kócos Kati. — Szent Alajos védence. — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Történelmi tár. — Irodalom. — Telefon-pósta. — Kimutatás.

A XXIII. bécsi eucharisztikus világkongresszus emlékkönyve.

A BÉCSI eucharisztikus kongresszust kolosszális nagy arányai miatt lehetetlen volt a résztvevőnek áttekinteni. A rengeteg embertömeg, a megbeszélt tételek hihetetlen sokasága, a nemzeti szakosztályok élénk munkássága továbbá a sok vallásos ünnepség között a résztvevő ember valóságos labirinthus beláthatatlan tekervényeiben mozgott. Azért alig vártuk a kongresszus évkönyvét, hogy így egyrészt madártávlatból nézve áttekinthessük a modern vallási mozgalmak legnagyobbikát, másrészt a felhalmozott értelmi és erkölcsi értékeket jobban megszívlelhessük és magunkévá tehessük. Augusztus havában végre napvilágot látott a könyv. Meleg szívvel nyúlunk utána, mert a szomszédságunkban lefolyt kongresszusban a magyar katholicizmus lelkesedése, hitmegvallói bátorsága és eucharisztikus lelkülete teljes erejével nyilatkozott meg. A hatalmas kötet 844 oldalt számlál s azzal a meglepetéssel szolgál, hogy csak a német beszédek foglaltatnak benne. Ez a kongresszus kolosszális nagyságának szükségszerű következménye. Minden nemzet nyelvén elmondott beszédek lenyomatása legalább még egy akkora kötetet igényelt volna. Ezért a nemzeti szakosztályoknak csak a programmja s lefolyása található meg benne német nyelven s minden nép külön füzetben örökíti meg szónokainak szavait. Mindenesetre sajnálatos, hogy így a nemzeti szakosztályok füzeteit nélkülöznünk kell.

Az *évkönyv* első lapjait a szentatya és őfelsége képe díszíti, úgy hogy önkénytelenül eszünkbe juttatja a kongresszus diszgyűléseinek szín-

helyét a Rotundét a pápa és király impozáns mellszobraikkal. Az évkönyv első főrésze a kongresszus nagyarányú előkészületeit és technikáját tárja elénk. A második főrésze a kongresszus lefolyásának időszerinti rendjében közli a tengersok szakosztály és a diszgyűlések beszédeit és határozatait. A kötet végén találjuk a már említett nem német szakosztályok gazdag tárgysorozatát. Sorban olvashatjuk a magyar, lengyel, cseh, szlovén, horvát, ruthén, olasz, spanyol és holland nép referádáit. Nem lehet eléggé sajnálni, hogy a francia és belga szakosztályokról mitsem olvashatunk. Azután még ott találjuk a kongresszussal egyidőben tartott kisebb internationális értekezletek vázlatos ismertetését (Katechetika, katholikus nők ligája, katholikus nevelés, az euch. kongresszusok állandó bizottsága, katholikus ifjúsági mozgalmak, kivándorlási konferenciák, Máriacelli zarándoklat) és több a kongresszusra vonatkozó érdekes okmányt. A magyar szakosztály külön kiadványát «*Magyarország részvétele a XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszuson, Bécs 1912*» címen bocsátotta közre *az országos katholikus Szövetség*. A kongresszus nagyarányú és lelkes magyarországi előmunkálatainak ismertetését követi a három nagy magyar ülés beszédsorozata. És pedig szeptember 12-én: Dr. Csernoch János érsek: *Megnyitó beszéd;* P. Komárik István S. J. *Az Eucharisztia története Magyarországon;* dr. Ámon Pál: *Az Oltáriszentség tiszteletének előmozdítása a papok és a hívek részéről;* dr. Prohászka Ottokár püspök: *Intelligencia s az Oltáriszentség.* Szeptember 13-án: Dr. Makay Lajos: *Az Eucharisztikus irodalom;* dr. Hanauer István: *A papi eucharisztia társulat;* dr. Mihályfi Ákos: *A gyakori áldozásról.* Szeptember 14-én: Dr. Galcsek György: *Az oltáregyletek feladatai — nem pusztán nőegyletek — a választmány, terjesztőnők és nőtagok szerepe;* dr. Tiefenthaler József: *Az oltáregyesületek viszonya a többi hitbuzgalmi társulathoz — A naponkinti Szentséglátogatás társulata — Eucharisztikus Gyermekszövetség;* dr. Révay Tibor: *Oltáregyesületek szervezése, egymáshoz való viszonya, országos szövetsége.*

Mindezen beszédek a kapucinus templomban hangzottak el, ahol a magyar szakosztály üléseit tartotta. Az esti magyar istentiszteletek az «Augusztiner kirche»-ben tartattak, melyeken dr. Várady Árpád: *Az Oltáriszentség a hitnek és szeretetnek titka;* Szinek J. Sándor: *Az Úr Jézus az Oltáriszentségben, a szentmisében a szentáldozásban* címen mondottak hatalmas szentbeszédet.

A kongresszus évkönyve úgyszólván teljesen felöleli az Eucharisztia tanát annak minden vonatkozásában és az élettel való minden kapcsolatában. Valóságos kincsesbányája az eucharisztikus tudománynak, nevelésnek és életnek.

Felette kívánatos, hogy az Oltáriszentség szolgái sorban megszerezzék maguknak, de az Eucharisztia buzgó hívei sem szerezhetnek be maguknak értékesebb és nemesebb könyvet. Ne csak a kongresszus részvevői siessenek a birtokába jutni, hanem minden Eucharisztiáért lelkesedő katholikus igyekezzék az évkönyvhöz jutni. Gondolom, az Országos Katholikus Szövetség bárkinek megszerzi. *Dr. T. I.*

„De bemenvén, nem találták az Ur Jézus testét."

(Luk. 24., 3.)

GYÖNYÖRŰSÉGES nyári napok. A fény izzik a kőjárdákon és tükrözi magát a pompás paloták ablakain. Mi a ragyogó napfényben járunk és fázunk. A lelkünk remeg a hidegtől, mely a velünk szemben jövő szemekből árad felénk. Itt Porosz-Németországban nem szeretnek minket. A ruhánkról fölismerik bennünk a katholikus papot és néznek idegenül, hidegen, kissé gúnyorosan. Azok az ellenséges tekintetek, melyek a múzeumokban, az utcán, az étkező helyeken egyforma szigorúsággal merednek ránk, hangosan beszélnek a protestáns szívek indulatairól. Nem, nem, itt nem szívesen látnak minket. A szívünk megreszket arra a gondolatra, hogy a reformáció gyűlölete az egyház ellen itt még élénken él a lelkekben . . . És az ember elgondolkozik, micsoda vihar dőlhetett akkor az egyház falainak, ha annyi pusztítás, rombolás után sem fáradt el? A szele még most is erős!

Így jártuk Németországot és kerestük a katholicizmus régi, elrabolt emlékeit, templomait, töredékeit, a kis katholikus emberszigeteket a protestantizmus tengerében.

Lipcse, Drezda, Berlin, Hamburg, Bréma, Nürnberg. Mind-mind a katholikus kereszténység melegágyai egykor! És ez a nagy hullámú, szédületes rohanású árvíz mindent elborított. Az emberi munkának, a XX. század kulturájának ma is hatalmas telepei, de a katholicizmus alig piheg e hatalmas testek óriási arányaiban. Pedig ami van, él. Intelligens, mélyhitű, testvéri. Az Urat szeretik, látogatják olyan szívvel, melynek meleg tüze fénybe borítja a tabernákulomot és az Úr gyönyörűséggel lép ki mindennap az ő házából, hogy életét adja az övéiért.

Aki talán tanulmányai folyamán nem érezte meg a reformáció szomorú katasztrófájának mély tragédiáját, az egy ilyen út folyamán a csontokig ható fájdalom kínjaival áll szembe a piacokon pompázó Luther-szobrokkal, hogy nagy néma fájdalmában töprengjen a kérdés felett:

— Hát van az emberi szívnek ily pokoli ereje is?

Ki teszi ezt jóvá?! . . .

És milyen szokatlan az nekünk, hogy ezek a templomajtók mind

zárva vannak! Ebben a rengeteg hajszában nincs az elfáradt protestáns ember számára egy nyitott ajtó, melyből az Úr lelke szólna:

— Jöjjetek hozzám, kik fáradtak vagytok . . .

De igen, a betű, «amely öl», mondja ezeket a szavakat a templomi bejárók felett. És ha valaki megindulna, meg kell állnia, az ajtó csukva van . . . .

Igaz! Nincs ott az Úr!

Csak azok a protestáns templomok vannak nyitva, amelyeknek régi, a katholikus korszakból maradt művészeti emlékeit a német nemzeti büszkeség belépődíj mellett mutogatja.

Milyen különös! Ez a mult büszkeség is egyúttal gyűlölete is annak a nemzetnek. Az a mult a maga hitével meghalt, csak műtörténeti értékei élnek gondosan számozva és katalogizálva. Itt a katholicizmus a maga képeivel, szobraival, mélységes szimbolikájával muzeális értékekké ferdült. A mi egész világunkat úgy kezelik itt, mint pl. a berlini Völkerkunde múzeumban a Kilimandsaro völgyében élő fetisismus fetiseit vagy az egyiptomi vallások bálványait. Kathalogizálják és belépődíj mellett mutogatják.

Ez, mintha egy kicsikét közel állna az európai értelemben vett barbarizmushoz. És senki se emlegesse a protestáns türelmességet, mely a protestáns istentiszteletekre szolgáló templomokban megtűri a kath. multat. Ezt a türelmet belépődíjak mellett mutogatják.

Nürnbergben például a katholikus multnak két gyönyörűséges monumentumát használják protestáns templomnak és alakították át múzeummá: a St. Lorenz- és St. Sebalduskirchét. A Lorenzkirche a gótikus, a St. Sebaldus-templom a román és gót építészet remeke. Az előbbit a 11-ik az utóbbit a 13-ik században építették. Szobrokkal, katholikus szimbolumokkal ékesített külsejük elárulja katholikus származásukat. És a város adta millió?! Tisztára katholikus. A középkori, s későbbi századok művészetével épült város köveiben őrzi annak a nagy katholikus korszaknak emlékeit, mely a katholicizmus szellemével ihlette a művészeteket. Régi, gyönyörűséges házak. A homlokzatokon a katholikus hit megtestesülése képekben, művészi szobrokban, föliratokban. Az élet minden megnyilvánulását betöltő kath. hit melegsége, békéje, szépsége köszönti az embert. Rómában nem teljesebb az illuzió. A pompás templomok egész serege, melynek alapjait a középkor rakta le. A közterek kútjai, szobrai mind a katholicizmus szépségeiből díszítve. És ezek közt a dokumentumok közt el kell fogadni a valót, hogy ez a sok kincse a katholicizmusnak, mind csak külső koloritja egy hideg protestáns világnak, amelyben mi csak múzeumi érdekesség vagyunk.

Bemegyek a St. Lorenzkirchébe. A belépőjegyet és fotografiákat

árusító sekrestyés hideg szemével megbámul, s figyelmeztet, hogy ez lutheránus templom. Erre a figyelmeztetésreigazán szükség is van. A mű-

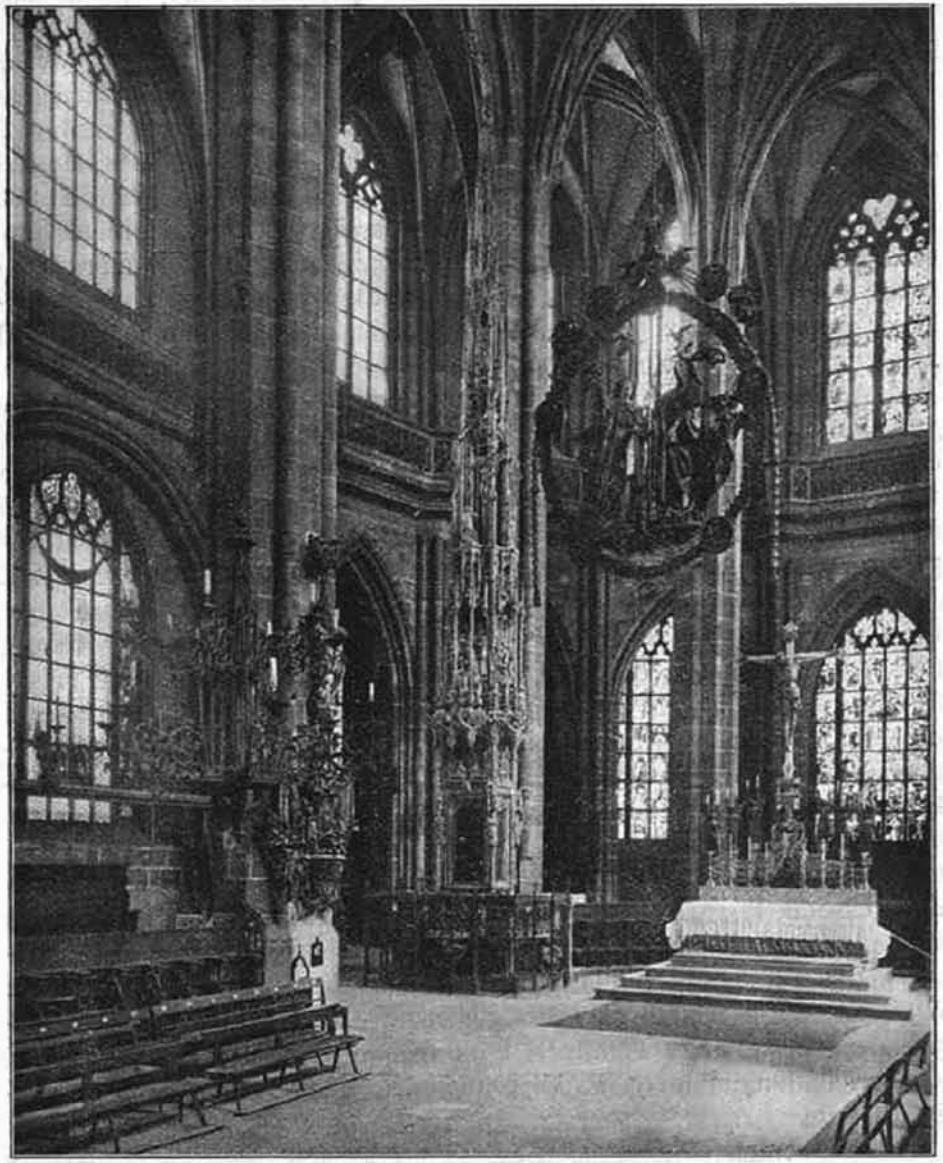

Nürnbergi «Lorenzkirche» üres szentségtornyával.

vészi értékében alig megbecsülhető szines üvegablakokon tüzes sugarakat küld be a nap. Az ablakok színjátékában nézem a mesteri festmé-

nyeket: Az angyal a kis Jézust hozza Szűz Máriának; szent Rókus születése, élete; Szűz Mária szent Bertalan és szent Barbara közt. A szentély ívéről Veit Stoss mestermüve: «Az angyali üdvözlet» csüng alá. Hatalmas, ovális keretben az angyal hozza a Szent Szűznek az ég üdvözletét és a fogantatás szent titkát. A gyönyörűséges jelenetet az ovális keret fölött székelő Atyaisten aranyos sugarakkal öleli át. Az egész képet pedig körülveszi egy hatalmas arany rózsafűzér. Ez alatt a függő szobormű alatt áll a főoltár. A gyertyatartók közül hatalmas mesteri feszület emelkedik a magasba. A főoltárról végigfut a tekintetem a fülkékbe épített oltárokon. Fölöttük a szentek képei, szobrai. Mind úgy öltöztetve, mint a mi oltáraink. És mégis milyen ijesztők. Immár közel ötszáz éve nem szállott azokra alá az Úr! Megemelem egyiknek a leplét és megcsókolom a meztelen, hideg követ, melyen valamikor az utolsó szent misében fájdalommal trónolt az Úr!

A főoltár mellett épült szentségházban az idegenek egész tömege gyönyörködik. A nagy középkori nürnbergi mester: Adam Kraft müve ez a kőcsoda. A középkori német képfaragó művészetnek legirigyeltebb remeke. A húsz méter magasságba felszökő építményt három görnyedő férfi tartja a hátán. A középső maga a mester. A merészen felszökő csúcs pásztorbot alakjára meggörbül és egy finom kővirágban végződik. A katholikus lelkű mester azt a gondolatot akarta ezzel a szokatlan befejezéssel szimbolizálni, hogy amint az a finomságában csodálatra ragadó virág betetőzi ezt a szentségházat, az Úr Jézus megváltói művét úgy koronázza meg az ő főpapi méltósága. Az oszlopos kőépítményt négy grupp tagolja. Az első gruppon három dombormű van: A getszemáni kert, az utolsó vacsora, az Úr Jézus találkozása a jeruzsálemi nőkkel. A másodikon: Krisztus Pilátus előtt; az «ecce homo»; a megkorbácsoltatás. A harmadik rész: a keresztfa. A föltámadt Üdvözítő a husvéti zászlóval. Az első gruppot a gótikusan stilizált töviskorona választja el a második résztől. Álomszerű finomság a kivitelben! Sokáig tartotta fenn magát az a vélemény, hogy Adam Kraft ismerte a kő megpuhításának titkát, s az agyag teknikájával formálta a korona leheletszerű díszeit. A mintát azután valamilyen sajátságos eljárással megkeményítette. A valóság azonban az, hogy a művész a hitnek oly mélységével dolgozott a tabernákulomon, mely a kimeríthetetlen türelemben mindig gazdaggá tette.

És e remekműnek minden szépsége csak arra szolgál ma, hogy az eléje tévedt katholikus szívben a szomorúságnak mélységes forrásait indítsa meg. Megdöbbentő ez a szépség az Úr nélkül. A bronzajtók zárva és a mi hitünk sír e kapuk előtt. Hívná az urat — de az Úr nincs ott. Itt átérezheti az ember a sírhoz siető szent asszonyok fájdalmát,

akikről a Szent Írás így ír: «De bemenvén, nem találták az Úr Jézus testét.»

A szent Sebaldus-templom minden régi díszében katholikus templom. Csak az örök lámpa aludt ki benne. A tabernákulum itt is üres, pedig a hitből fakadó ihletésnek micsoda bősége dolgozott itt is a művészi díszítésen. A főoltár előtt áll Vischer világhírű műve: szent Sebaldus szarkofágja. Az érckoporsóban ott nyugosznak a szent földi maradványai.

Ez is egy leltári tárgy. Nr. 8.

Társam arcáról a megdöbbent fájdalmat olvasom le. Összenézünk. A szarkofágot körülálló tömegben csendesen, halkan imádkozunk. Csendesen, halkan és észrevétlenül, nehogy figyelmeztessen a sekrestyés.

— Kérem, ez nem katholikus templom.

T. i. itt senki sem imádkozik, legföljebb vasárnap.

Hétköznap ugyanis múzeum, amelyben minket mutogatnak, mintha már meghaltunk volna, mint az egyiptomi istenek . . .

Az ajtóból mégegyszer visszanézünk a síremlékre és elgondolkozunk az isteni Gondviselés fölött, mely a nagy szentnek ezt a helyet jelölte pihenőül, ahol a tabernákulum sötétségében nem világoskodik a Világ Világossága.

Ami a legégetőbb kérdés a lelkipásztorkodásban.

Az az iskolát elhagyott ifjúság lelkigondozása. A papság manapság annyira az iskoláé, hogy gyakran szem elől téveszti, hogy az ifjúság jól indult lelki élete s vallási meggyőződése az iskolán kívül nagy megpróbáltatásoknak van kitéve s legtöbbször már az első csatákban teljes vereséget szenved. A lélek nagy csatái itt dőlnek el, ahová számtalan ifjút nem kisér lelkipásztori szem. És eldőlnek talán 70—80 százalékban a lélek soha ki nem reperálható kárára. Azért időszerűnek tartjuk az iskola év elején a most megjelent bécsi euch. kongresszus évkönyvéből az idevonatkozó klasszikus intelmeket megszólaltatni.

Hogyha a hivőknek kegyelem szerinti életet kell élniök az üdvözítő szavai értelmében: «Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az az életet birja magában,» akkor az iskolából kikerült ifjúságnak különösen szükséges a szentáldozás gyakori vétele; szükséges ifjúságuk szempontjából és szükséges az egész társadalomra való tekintettel. Ez utóbbi világos annak meggondolásából, hogy az ifjúságból lesz a jövő társadalom, az előbbit pedig megmagyarázza a serdülő ifjúság lelki és testi átalakulása és a fenyegető veszedelmek. Az ifjú bensejében erős

szenvedélyek jelentkeznek: a földi javakhoz való ragaszkodás, hiuság, élvezetvágy s mindenekelőtt érzékiség. Kivülről a világ a csábítás ezer módjával tüzeli ezen indulatokat.

A legnagyobb veszély fenyegeti az ifjúságot az ő legfőbb javában — a szent hitében. Eltekintve attól, hogy bűnös élet mindig a hit gyengülését okozza; irásban és szóval annyi és oly heves támadások érik az ifjút, hogy a legtöbb hitetlenségnek és erkölcstelen életnek esik áldozatúl.

Mi itt a segítség?

Csak *egyetlen egy erő* képes mindezen támadások felett diadalmaskodni: *az isteni kegyelem* és ez leggazdagabban a *szentáldozásból* árad, mely növeli az ifjúban az isteni életet és magának az Úr Jézusnak ellenálló erejét oltja lelkébe. Találó és igaz *Segur* szava: «Hogyha a legények és inasok közt annyian felejtkeznek meg már az első áldozás után az Úr Jézusról, ismételten súlyos bűnökbe esnek és gonosz szokásoknak esnek rabúl, annyian nem találják meg az utat a templomhoz és egyesületi házhoz, de annál inkább a korcsmához és mulatóhelyekhez, akkor az okot mindenekelőtt ottan kell keresnünk, hogy nem áldoznak elég sokszor, hogy nem engedjük elégszer áldozni.»

E tekintetben a középiskolai tanulóifjúság jobb helyzetben van, mert rája a papok, paptanárok mégis gyakorolnak hatást, sőt évenkint többször köteles az Úr asztalához járulni. Persze ezért itt is sok-sok felpanaszolni való bajok uralkodnak.

De szomorú, bizony nagyon szomorú a falusi ifjúság és ipar-ifjúság helyzete. Velük legtöbbször semmi kapcsolata sincsen a lelkipásztornak. A falusi ifjúságra a lelkipásztor legfeljebb vasárnap gyakorol befolyást. De miféle befolyás ez! A délutáni istentisztelet alatt bizony a legtöbben a korcsmában hüselnek. Délelőtti szent beszéd alatt pedig akárhány helyen a templomon kívül tréfálkozik a nagyobb ifjúság vagy legjobb esetben a templomkapuban szorong és a legkisebb áhítat nélkül van jelen a szentáldozatnál.

Ilyen viszonyok közt természetesen állandó lesz a falusi ifjúság alacsony erkölcsi élete s erkölcstelensége, valamint a törvénytelen születések növekedése szomorú jövőt tár a jámbor lelkipásztor lelke elé.

Még szomorúbb a kereskedői és iparos ifjúság helyzete — főleg nagy városban. Ezeknek vallásos igényeit egyszerűen semmi sem szolgálja, sőt életviszonyaik, melyeknek kénytelenek meghódolni, a bűnnek és érzékiségnek béklyói számukra. Míg a középiskolák tanulói serdültebb korában is nyernek vallásos irányítást, addig az inas, de még a kereskedelmi iskolák látogatói is ezt teljesen nélkülözik. Még a husvéti gyónás és áldozás elvégzéséről sem történik gondoskodás, míg más oldalról élet-

viszonyai mindinkább elhódítják Istentől és egyháztól és teljesen kiölik lelkéből a vallásos érzést.

Rombolólag hat az ifjú munkásra a *szociáldemokrácia.* Alig vonul be az üzlethelyiségbe, néhány hónap elegendő ahhoz, hogy még a legvallásosabb ifjúból is kiölje a vallást. Kineveti hitének szentségét és gúnyosan utasít vissza minden vallásos befolyást. Ó mennyi ifjú megy ilyetén módon tönkre!

De ha nem is nyög az ifjú a szociáldemokrácia igája alatt, házi viszonyai sincsenek rá sokkal jobb hatással. A törvény tiltja ugyan a vasárnapi munkát, de az ünnepekről nincsen intézkedés, sőt az inasok sok helyen vasárnap is dolgoznak s legtöbb helyen a törvény intézkedése dacára sem jut idő a vallási kötelességek teljesítésére. Az üzletek és kereskedők inasai vasárnap délelőtt is munkában állanak. Hozzá kell még gondolni a szülők nemtörődömségét, az ipariskolák romboló hatását, akkor ha fájdalmas is de könnyű belátni, hogy mért válik az iparosság, munkásság és kereskedői világ vallástalanná, vallásgyülölővé. Itt-ott jobbak lehetnek ugyan a viszonyok, de csak kisebb körökben, ami ugyan nem változtat a helyzeten.

Ezek után hogyan gondolható el, hogy a munkás ifjúság és a kereskedői ifjúság a gyakori szentáldozást gyakorolja? Némi kis vigaszt nyujt ugyan a most kikerülő ifjúság lelkesedése és buzgalma az Eucharisztia iránt, mely a közeledő férfikor veszélyes éveiben erős fegyver. De a fejlődő ifjúság helyzete mindamellett rendkívül aggasztó. Összetett kezekkel várjuk tehát a jobb időnek elérkezését? Korántsem! Mint katholikus papok tanítványai vagyunk annak, aki mondotta: «Tüzet jöttem bocsátani a földre s mit akarnék egyebet minthogy felgyuladjon.» Minél nyomorúbbak a munkás ifjúság viszonyai, annál megokoltabb a gyakori szentáldozásra való felhivásunk, mert rajta fordúl meg minden.

Doutreloux lüttichi püspök 1887-ben Don Boscohoz fordult, hogy rendtársaival Lüttichben megtelepedjék. Don Bosco kész volt rá és ezt felelte: Püspök Uram, a sok megkeresés között csupán azért hajlok az önére, mert Lüttich az Eucharasztia városa. Ahová csak rendtársaim mennek, mindenütt különös erővel tisztelik a legm. Oltáriszentséget és sürgetik a gyakori szentáldozást, mert *ezen fordúl meg minden.*»

«Sohasem fogom a munkás osztály nagy reformátorának szavait elfelejteni — mondotta a püspök — s kövessük a szent ember intelmeit»

Főtisztelendő Urak! Mi is kövessük az intelmet: ezen fordúl meg minden. Mi is akarjuk minden buzgóságunkkal a munkásifjúságot a Szentségi Úr Jézushoz juttatni. Ha csak egy inast, egy legényt, tudunk körünkbe vonni, már azt is tegyük teljes odaadással, mint d'Hulst

vikárius, aki két óráig éjfél után várt, hogy egy éjjeli munkás inasnak gyónási alkalmatosságot nyujtson. Bizony, amikor a karácsonyi ünnepek közeledtekor vasárnapokon is dolgoznia kellett a gyárban s szomorúan jelentette, hogy már nem hallgathat szentmisét, akkor a nagybuzgalmú lelkész azt kérdezte: «De a reggelizéshez mégis van időd? No akkor jöjj el ebben a kis félórában, várni foglak.» — «Munkászubbonyban?» Kérdé az inas. «Természetesen» felelte d'Hulst. S a kis inas eljött, mocskosan, munkászubbonyban, a lelkész már várta. Részesítette az Oltáriszentség vételében és szivére kötötte: «Siess most vissza a gyáradba és a hálaadást végezd el útközben» — Mi volt az eredmény? A mechanikus inas szerzetes lett.

Hámozzuk ki ebből uraim mindenekelőtt azt a tanulságot, hogy minden körülményt kell tekintetbe vennünk és mérlegelnünk, hogy megkönnyítsük az ifjúságnak az Oltáriszentséghez való járulást. Ne kívánjunk túlsokat, elégedjünk meg a legszükségesebbel és vigasztaljuk magunkat azzal a tudattal: A szentségek önmagukból árasztják ki erejüket — ex opere operato.

Más hathatósabb eszköz e téren nincsen, mint egyesületek alapítása. Egyesületekben az előadások és könyvek révén felvilágosítást és lelkesítést, a közösség révén pedig erőt és bátorságot nyernek az emberi félelem leküzdésére. A falusi ifjúság részére e célból szükségesek a «Legényegyesületek» városokban pedig az iparos és kereskedői egyesületek.

A név itt mellékes: akár egyesületek, akár szövetségek vagy kongregációk; a szabályok lehetnek a helyi viszonyok szerint változók, de mindannyinak igazi katholikus alapra kell helyezkednie; mindegyiknek tagjaiban a gyakori szentáldozás megszeretését kell ápolni. Sok okos belátás és körültekintés kívánatos. Ne szaporítsuk a szabályilag előírt közös áldozásokat, melyek talán a belépni akarókat visszaijesztik, a buzgókban pedig munkájukkal és életkörülményeikkel való összeütközést idéznek elő, inkább az isteni kegyelem, a lelkiatya vagy prézes okos befolyása és kioktatása vonzza a lelkeket az eucharisztikus Úr Jézus közelébe. Nagy eredménnyel járna az egyesületek kebelében az *eucharisztikus szakosztályok* alakítása. *P.—Sch.*—

Az I. század végén az apostoli tanítványok hősies vértanúja, ***szent Ignác*** *antiochiai püspök így inti hiveit: «Buzgólkodjatok és lépjetek gyakran az Úr asztalához, mert ha buzgósággal teszitek, úgy megtörik a sátán hatalma, ki mindent a bűnre fordít».*

LÁTOMÁS

Ki vagy, ki a sötétségen
Biztos utat mutatsz nékem?...
Üdvözölve légy!
Napkeleti csillag fénye,
Megtört szivek nagy reménye:
Oltáriszentség!

Elgyötört a fájó bánat,
Hogy a lelkem nem találhat
Vigasztalást még!?...
S im' csudásan felfünik az
Örökké szent, örök igaz
Oltáriszentség!

Krisztus testét látom ottan,
Hallom, hogy szent szive dobban...
Ó, dicsértessék!...
Te vagy e nagy titkok titka,
Te hófehér, kristalytiszta
Oltáriszentség!

Napkeleti csillag fénye,
Megtört szivek nagy reménye
Üdvözölve légy!
Leborulok, hiszek Benned,
Legkegyesebb, ó legszentebb
Oltáriszentség!

Halácsy Endre.

Mysterium crucis.

Elmélkedés.

Mikor Pilátus ajkairól elhangzott Jézust halálra adó itélete, a zsidók győzelmi kiáltásba törtek ki: «Egy lázadóval kevesebb... Eltettük útból az alkalmatlankodót...» S rögtön, minden késedelem nélkül előteremtették mindazt, ami a rómaiak szokása szerint a keresztrefeszítés kellékei közé tartozott: a keresztet, szögeket, kalapácsot, köteleket, fogókat, létrát, ecetet, szivacsot, mirhával kevert bort. Krisztus pedig megkötözve, töviskoszorúval a fején, könnyekkel szemeiben, véres verejtékkel áztatva, ütlegekkel elborítva, sebekkel telve, összekínzott testtel, lelkében halálos szomorúsággal, elhagyatva mindenkitől, várja-várja, hogy a keresztet előhozzák.

Lelke fölszáll mennyei Atyjához: «Tudod, Atyám, hogy neked engedelmeskedtem, mikor a jászolban világra születtem, midőn a pogányok közé Egiptomba menekültem. Most elérkezett a régóta várt idő, hogy engedelmeskedjem Neked a halálig s pedig a kereszt haláláig».

Jézus kereste a keresztet, e gondolattal járt, ez volt szivébe vésve, hogy soha felejteni nem tudta. S ime, most előtérbe kerül maga a kereszt...

Üdvözlégy szent kereszt, minden cédruserdők legdrágább fája, melyet századokon át kerestek, mely felé annyi sóhaj s könyörgés repült a megváltás után esengők kebléből... Üdvözlégy, ki az imádandó Szentháromság szent végzéséből arra lettél kiszemelve, hogy oltár légy, melyen Főpapunk bemutatja világot megváltó, Isten szivét kiengesztelő áldozatát!

Te hatalmas győzelmi jelvény, melyen nagy harcosunk, a seregek Ura, Istene diadalmi zászlaját lengeti. Magasba emelt világító oszlop, melyen a világ világossága akar tündökölni, hogy utat mutasson az élet sötét ösvényein a mennyei révpartok felé; Te éles s öldöklő kard, mely az Isten fiának kezében villog, hogy legyőzze vele az üdvösség pokolbéli elleneit.

Meglátta Jézus a keresztet, megcsókolta, szivéhez szorította a szent fát. Szerette a keresztet, átkarolta s vitte; vérével öntözte, sebeivel, öt piros rózsával borította, hősies lelkének illatával elárasztotta.

S mikor fölemelkedik a magasba a Kálváriahegyén a dicsőséges szent fa, rajta drága testével, égi gyümölcsével, Jézus vérző testével s a gyülölség s elvakultság viharzó tengere körülötte lecsillapodik, odaállok a szent Szűz és egy-két jólélek társaságába, az Isten végtelen szeretetének igézetébe. Fölvetem rája könnyes szemeimet s esdve könyörgök föl hozzája: «Csak egy cseppet, Uram, csak egy cseppet kiharmatozó piros véredből az én szegény, tépett lelkemre».

Jézust a keresztfán a kínok s a gyalázat özönében való halálra szánták ellenségei; de Ő onnan az örök élet dicsőségének mezébe öltözötten tündököl szerte a világba. Minthogy a szent fát, mint Isten akaratát s kegyelmét az ő kezeiből vette, az Atyaisten tekintete örömmel s a bűnös embereken szánakodva pihen meg rajta; az angyalok lángolnak elragadtatásukban; a gyötrődő s vétkeik súlya alatt görnyedő lelkek irgalmat esdve kúsznak hozzája.

Az ég felhői közt, a mennyei Atya oldalán ülve, uralkodva élők s holtak fölött, lenyügöz hatalma s ereje, de itt meghódít s szeretetre gyúlaszt leereszkedő szerény alázata, kimeríthetetlen jósága.

Mintha Jézus is inkább ezt a dicsőséget kereste volna, mit a keresztfa nyujt s nem azt, melyet isteni méltósága. Mikor a Táborhegyén az ég pompázó méltóságában tündökölt, csak három tanítványát vette maga mellé.

De mikor a keresztet hordozta, hogy bebizonyítsa, mennyire óhajtotta e szomorú és drága dicsőséget, kilép a nyilvánosság terére, a homályból a napfényre, a rejtekből az emberek társaságába, a puszta magányából egy nagy város nyüzsgő zajába. Nem is volt soha egy fejedelemnek annyi bámulója, udvarlója, kisérője, mint a keresztfán pihegő

Krisztusnak. A világi nagyság halványodásával eltünnek a trón körül a szolgalelkek, de Jézus keresztjéhez zarándokolni fog minden idők népsége egész a világ végezetéig...

Krisztus előtt a kereszt a gyalázat fája volt, Krisztus után a kereszt a dicsőségnek, az érdemnek s a nagyságnak kitüntető szimboluma. A kereszt fölkerült a tornyok ormára, hol a napsugár első csókja érinti s a napalkonyat biboros köszöntése illeti; ott ragyog a koronák tetején s a trónok ormán, a templomok szentélyében s az iskolák falán; uralkodók, hadvezérek s művészek mellén diszeleg s a műhelyek s földművesszobákban virágok közt pihen; az útszéleken az arra menőkre tekint le áldástosztó szemekkel, a temetőben nyugvók álmát őrzi a föltámadás édes reménységével; fölkeresik a csüggedők, szegények, betegek és árvák s forró csókjuk zápora fejezi ki az iránta érzett rajongást s hálát.

Honnét e nagy változás a kényelemhez, a pompázó hiúsághoz s a dicsőség biborához szokott világban, holott a kereszt fájdalmat, lemondást jelent s a szenvedések s könnyhullajtások árjába mélyed? Mikor a keresztet ölelem szivemhez, meg kell békélnem a fájdalommal, testvéreimmé kell fogadnom gyötrő ellenségeimet, a szégyent, bánatot, üldöztetést?

Mert mindenki, aki hozzásimul a kereszthez, közelébe jut Krisztusnak, az élet s halál urának, az ég s föld kormányzójának, az angyalok királyának.

Akinek hatalma végtelen, ereje megmérhetetlen, akinek fénye gyújtja lángra a napot s csillagokat, lehelete teremti a millió emberi lelket. Jézus szenvedése, fájdalmas keresztútja, halála átváltozott boldogsággá, örömmé, örök életté: így lesznek az ő keresztjének tisztelői, hűséges követői mennyei vigasságának részeseivé...

Én lelkem, hajtsd rá fejedet a keresztre, arra a szelid, töviskoszorúzott isteni főre, a kereszt halottjának fájdalmas öt sebére. Szánjad azokat, kik másutt keresik üdvösségüket s ennek a drága fának kidöntésén fáradoznak.

Jobb neked, ha halálos ágyadon a szentelt gyertya sápadt fénye a keresztet világítja meg neked, melyet hidegülő kezeidben szorongatsz s a kereszten a te Urad arcát hozza emlékezetedbe. Nem ér föl a világ összes dicsősége azzal a szived mélyén fölcsendülő sugallattal, melyet a te Megváltód intéz hozzád: Térj hozzám sokat gyötrődött, szegény lélek; sokat szenvedtél értem, mert szerettél, most légy boldog örökké... örökké...

Lukácsy István.

A gyakori szentáldozás és a katholikus nagygyűlés.

NOVEMBERBEN lesz a katholikus nagygyűlés s így valószinűleg az idén sem lesz eucharisztikus körmenet. Pedig maga ez a fönséges körmenet igen sokakat vonzott a nagygyűlésre s igen alkalmas volt, hogy a lelkekben élő hit és hódolat az Eucharisztia iránt hitvallói kifejezést nyerjen.

Van azonban még egy módja, amellyel ez a bensö hit és hódolat kifejezést nyer. S ez értékesebb a másiknál. *Legyen a kongresszus szentmiséin sok-sok szentáldozó.* A budapestiek mindenesetre gondoskodni fognak arról, hogy szentgyónáshoz jussanak. De azt nem lehet kívánni, hogy a budapesti papság a tömegesen érkező vidékieket is meggyóntassa. *Ép azért gyóntassuk meg a hiveinket otthon,* buzdítsuk őket, hogy egy se menjen a nagygyűlésre anélkül, hogy ott áldozni ne akarna. A hivek buzgósága, a sok szentáldozás meg fogja szerezni a kegyelmet, hogy a nagygyűlés megbeszélései az egyházra hasznosak legyenek és az életben gyakorlati megvalósulást nyerjenek.

Nagyon fontosnak tartjuk, hogy a papok, kik nem juthatnak misemondáshoz, szintén résztvegyenek a közös szentáldozásokon.

Harkabusz.

A MONSTRANCIA.

Mi van körőttem, Istenem mi van?
A monstrancia — ékes, lángoló.
Kék tömjénfüstben halk arany-folyó.
Szem. Isten szeme. Méltóságos Nagyúr,
Ki cirádás trónján ül szótlanul.
És néz... és vár. Fenséges, komoly,
Mint gyászmenetben, ki sirni nem tud,
Mint sápadt arcú, hallgató kerub,
Kinek kezében viaszgyertya ég.

S figyel énekre, csendes szivverésre,
Sziveket les és szivekbe néz be
S éberen hallgatja szelid papét.
Gyengéd, engedelmes, ki a pap szavára
Nagy fehér szemét kerekre tárja
S a lila fényben enyhén mosolyog...
Mosolya égi, borut édesítő,
Mitől mosolyog pap s hivő
S mosolyognak a márványoszlopok.

Ivánczi Zoltán.

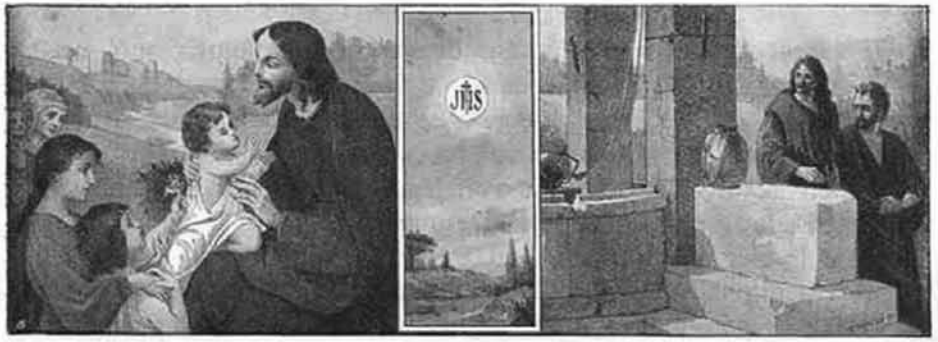

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Lelkiismeretvizsgálat a szünidő végén.

ELMULT A SZÉP SZÜNIDŐ, melyben inkább csak játék volt a dolgod, hasonlóan ősszüleinkhez a paradicsomban, akiknek minden munkájuk oly kedves és könnyű volt, mint a gyermeknek a játék. Az Úr Isten szivesen adta ősszüleinknek a paradicsomi boldogságot: örömmel nézte a te szünidei kedvteléseidet is, ha azok közben rosszat nem tettél. Igen, az Úr Isten örült a te örömeidnek, mert végtelenül jóságos. Ezt folytonosan láthattad a szünidőben is. Nemcsak levegőt teremtett, hogy lélekzetet vehess, hanem a levegőt benépesítette éneklő, ragyogó tollazatú madárkákkal is. A madarak szükségesek ugyan, mert a kártékony rovarokat pusztítják: ámde pusztítanák akkor is, ha némák lennének. Nem volna szükséges, hogy énekeljenek. Csakhogy az Úr Isten mégis akarta, hogy szép hangjuk legyen. Miért akarta? Azért, mert a madárének tetszik neked és jókedvet szerez neked. Hogy nagyon hosszadalmas ne legyen a beszédem, csak a virágokat említem még. Tisztítják a levegőt, melyet a mi leheletünk és az állatok lehelete elront. Úgy-e, hogy az iskolában, otthon is, ha soká vagytok és az ablakok nincsenek nyitva, rossz a levegő? Leheletünk rontja el. Az Úr Isten a fákat, növényeket, virágokat rendelte, hogy megtisztítsák a levegőt. Ámde ezt a virág akkor is megtenné, ha nem lenne ragyogó szép ruhája és illata. Miért adta nekik ezeket az Úr? Azért, mert a szép virág és annak illata tetszik neked és jó kedvet szerez neked. Látod, hogy az Úr Isten szereti, ha jó kedved van. Ezért mondom, hogy az Úr Isten örült a szünidőben a te örömeidnek.

Gondoltál erre az elmult két nyári szünidei hónapban? Voltál-e hálás az Úr Istennek e jóságáért? Szereztél-e sok örömet a jó Istennek

a tőle kapott sok örömért? Jártál-e buzgón a templomba, ahol az Úr Isten, minden örömed adományozója, a kenyér szinében lakik? Hiszen sok időd volt erre! Készítettél-e te is gyakran paradicsomot a te szivedben a kegyes Úr Jézusnak azzal, hogy gyakran áldoztál? Ha igen, örülj, mert akkor a te szereteted volt Jézus szemében a legszebb virág; a te imádságod volt neki a legkedvesebb madárdal; pihent nálad, mint ahogy te is megpihentél az iskolai munkától.

Ha pedig talán megfeledkeztél volna a szünidőben az Úr Jézusról, bánd meg és pótold ki a most megkezdett tanévben. Bánd meg, mert nagy kincstől estél el: hiszen épen a szünidőben mutathattad volna ki legjobban szeretetedet, akkor nem biztattak az iskolában szentáldozásra és nem kényszerítettek tanítóid szentmise hallgatásra. De azért kétségbe ne ess: az Úr Jézus életben hagyott, hogy az új iskolai évben jóvá tégy mindent.

Jézussal járj iskolába!

Úgy képzeld, mintha az Úr Isten most, szeptember elején, ezt mondaná neked és veled együtt minden iskolásgyermeknek: «Gyermekeim, eleget pihentetek, vigadoztatok, most már menjetek dolgozni, azaz tanulni! Egyidőre kis paradicsomban hagytalak a szünidőben, de jól tudjátok, hogy ez az élet nem paradicsom, hanem siralomvölgye, amint azt mindennap imádkozzák a szentmise után az én áldozópapjaim. Ősszüleitek vétkeztek, azért elhomályosult az elmétek s azért vagytok tudatlanok. Ámde szüleitek is akarják, hogy okosak legyetek — mert szeretnek titeket: én még jobban kívánom, hogy okosak legyetek — mert szüleiteknél is jobban kedvellek titeket».

Mikor az Úr Isten e szavakat mondja, minden jó gyermek hálát ad az Úr Istennek a szünidőért; hálát ad azért is, hogy tanulhat és okosabb lehet és elindulnak az iskolába. Sokan azonban kelletlenül mennek; megint sokan elbujni próbálnak az Úr Isten elől, mint valamikor Ádám a paradicsomban: ezek a lusta gyerekek; ők azt szeretnék, hogy mindig legyen szünidő. De akkor hogyan juthatnának a mennyországba, ahol az az Isten lakik, aki végtelenül okos; vele a boldogságos Szűz Mária, aki a legokosabb Szűz; az angyalok, akik az égnek és a földnek majdnem minden titkát ismerik és a szentek, akik mindnyájan csodálatosan okosak? Hagyjuk ezeket a lusta gyermekeket és nézzük a jókat, a szorgalmasakat!

Jól látnak szemeim? Ki az a szegényes öltözetű, de gyönyörű fiú, aki legelül siet az iskolába? Mezitláb jár, de ha szemébe nézek, úgy

veszem észre, hogy királynál is több. A gyermekek mind szebb és jobb ruhában vannak, mint ő, mégis boldog mindenik, ha közelébe férkőzhetik és csak ruhája szegélyét is megérintheti. Ó igen, tudom már, ki vagy! Te vagy az, kinek képét régen-régen csókolgatom! A te képed volt az első, melyet édesanyám nekem megmutatott. A te életed volt az első történet, melyet ártatlan gyermeki szívvel és boldog örömmel hallgattam a legédesebb földi ajakról, édesanyám ajakáról! Tudom, ki vagy: te vagy Jézus, az élő Istennek a Fia!

De hát Jézusom, iskolába akarsz velünk járni? Mit tanulhatsz ott te, aki mindent tudsz? Hittant fogsz tanulni? hiszen a keresztény katholikus vallást te adtad nekünk! Nyelvet? hiszen a te segítséged nélkül nem tudunk beszélni sem! Földrajzot, természetrajzot? hiszen csak te egyedül ismered teljesen a földnek minden titkát! Számtant? senki sem tudja megszámlálni az ég csillagait és a tenger vízcseppjeit, csak te! Jézus pedig csak jön az iskolába, hogy példát adjon nekünk, kérő szavával szorgalomra, jó magaviseletre buzdítson minket.

Álom ez vagy igazság? Kedves gyermekem, álom is, de igaz is volt körülbelül 1906 évvel ezelőtt. Úgy-e dobog a szived, mikor arra gondolsz, hogy kéz-kézbe járj Jézussal iskolába? Látod, a názáreti iskolába nem egy, hanem sok gyermek járt vele úgy. Mert tudd meg, nem a mi időnkben van az először megparancsolva, hogy a gyermekeknek iskolába kell járniok; nemcsak mostanában büntetik meg a szülőket, ha nem taníttatják gyermeküket. Megvolt ez már a zsidóknál is. Szűz Mária és szent József pedig engedelmeskedtek az elüljáróság parancsainak, azért Jézus a többi gyermekkel iskolába járt. Milyen kis falusi iskola volt az! Bizonyára kis szoba, padok, képek nélkül; a tanulók körülülték tanítójukat. Jézus még sem röstelt ilyen kis falusi iskolába járni.

El tudod gondolni, hogyan viselte ott magát? Hogyan imádkozott tanulás előtt és utána? Mennyire figyelt tanítás alatt! Ha valamelyik tanulótársa lusta volt, vagy csintalanságot akart elkövetni, Jézus szomorúan, de jóságosan ránézett, és a gyermek megjavult. Ha pedig eljött a szombat és a zsinagógába mentek istentiszteletre, minden tanuló szeme Jézuson függött, róla lesték el, hogy miképen kell imádkozni és nem rosszalkodott senki: imájuk hasonló volt az angyalokéhoz, akik láthatatlanul Jézus körül arcra borulva imádkoztak.

Hogyan viselted volna magadat, ha te is azon gyermekek közt lettél volna? Jobban, mint a mult iskolai évben vagy azelőtt? Ájtatosabb lettél volna az iskolai imában és istentiszteleten? szorgalmasabb a tanulásban? jobb magaviseletű tanítód és társaid irányában? Biztosan tudom, hogy igen. És ha neked Jézus ma azt mondaná: Veled fogok iskolába járni, ha eddigi hibáiddal felhagysz — kész lennél a javulásra?

Nagyon rossz gyermeknek kellene lenned, ha még sem lennél rá kész. Szived bizonyára azt mondja: Nagyon szivesen javulnék meg, ha ez a nagy szerencse érne; ha Jézus velem járna az iskolába, nem is tudnék hibát elkövetni. Azonban Jézus szavadon fog és hogy mindenképen megtedd, amit most magadban gondoltál, sokkal nagyobb szeretettel jár veled iskolába, mint zsidó tanulótársaival. Rá is szolgálsz, mivel nem vagy zsidó, hanem keresztény. Tehát mikép akar veled iskolába járni?

Gyakran áldozol, tán tagja vagy a Gyermekek Eucharisztikus Társulatának? Ha nem vagy tagja, jól teszed, ha belépsz, mert leginkább ezekkel jár iskolába Jézus. Ha választanod kellene aközött, hogy Jézus melletted legyen, mint a názáreti zsidó gyermekek mellett és aközött, hogy szivedben legyen, mint a szentáldozáskor történik, melyiket választanád? Nemde nagyobb dolog, ha benned van! Akarsz-e Jézussal kézkézbe járni iskolába, mint a názáreti gyermekek, vagy úgy, hogy lelked az ő lelkét, az ő lelke meg a tiedet ölelje át a szentáldozásban és mondja: «Most jer az iskolába és viseld magad oly csendesen, figyelmesen, jóságosan, mint én a te lelkedben!?» Mit kívánsz jobban: Jézus arcát látni, vagy szivedet az ő isteni Szivébe tenni? A zsidó fiúk arcát látták és jól viselték magukát — te isteni Szivét nyerted el a szentáldozásban: még jobban viseld magadat. Nem járhatsz ugyan Jézussal testi lábakkal, de ha gyakran áldozol és az iskolában rá gondolsz, úgy elvezet téged oda, hová jó hitoktatód és tanítód vezetni akar, tudniillik a szép mennyországba.

Gyakran áldozó gyermek! ne feledd, hogy nagyobb szerencse ér a szentáldozásban, mint a názáreti fiúkat. Azért hálásabbnak is kell lenned. A tanulás előtti és utáni imádságban, valamint a szentmisén tekints magadba: Jézus imádkozik benned! Tanulnod kell? Légy szorgalmas, vigyázz a tanításra: Jézus benned van s jutalmul oly édességet éreztet veled, mintha édesanyád valamely jó cselekedeted után megsimogatna és mondaná: «Gyermekem ezt jól tetted! én örülök!» Tanítódról úgy gondolkozik az Úr Jézus a lelkedben, hogy őt, mint helyettesét, tisztelned kell; társaidat pedig szereti, hibáikat, melyeket ő ellene vagy ellened elkövetnek, megbocsátja.

Ime, gyermekem, álom is, de igazság is, hogy Jézus a mennyei Atya akaratából iskolába kíván veled járni. Sokszor szépet álmodol; egyszerre fölébredsz s látod, hogy csak álom volt. Itt nincs úgy. Elképzelheted, hogy Jézus siet a gyermekekkel tanulni s mikor ezen elgondolkoztál, úgy találtad, hogy valóban úgy van, csak gyakran kell áldoznod és nem szabad elfeledned, hogy szivedben lakik. Ó, hogy erre nem gondoltál a mult évben! Pedig akkor is szivedben volt s elkisért az iskolába. Te pedig úgy tettél, mintha nem akartad volna őt észrevenni. Igy lesz ebben az iskolai évben is? *Dr. Szyllaba Emil.*

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Kedves tagok!

ÚJRA MEGNYILNAK az iskola ajtai. Bizony ismét iskolába kell járni. Az Úr Jézus azt mondja: Imádkozzál és dolgozzál. A te dolgod a tanulás, végezd tehát szivesen. Sok-sok szerencsét kivánok hozzá. *A gyermekszövetségi tagok legyenek az első tanulók!* Minő öröm lesz az a jó Jézus számára, aki áldásával segít téged a tanulásban.

A szövetségi érem immár készen van. Igazán gyönyörű. Minden tag boldogan fogja mellén hordani körmeneteken és szentáldozásnál. Külön kellett rajzoltatni és csináltatni, ami sok pénzbe került. Nektek, édes gyermekeim, azért nem kell sokat érte fizetni. Csak 15 krajcár (30 fillér) az ára.

Takarékoskodjál, hogy minél előbb megvehesd s fehér csokorszalagon kebledre tűzhesd.

Szepesolaszi. Csak most jutok hozzá, hogy új tagjainkat üdvözöljem. Bizonyára sok új tagot szereztek iskolaév elején. Apostolok legyetek!

Dénesd. Mennyire várom, hogy belépjetek a szövetségbe! Hiszen ti szeretitek az Úr Jézust. Kérjétek meg a tisztelendő urat, hogy irasson be benneteket.

Felsőleszéte. Örömmel vettem fel az új tagokat. Bizony kár, hogy nem tudják szegénykék kis ujságunkat olvasni. De majd az Úr Jézus kegyelme kipótolja.

Muzsla. Ugy-e megsirattátok a jó tisztelendő bácsit. Én is. Az Úr Jézus küldte el, hogy máshol is az Oltáriszentséghez édesgesse a gyermekeket. Ti már ismeritek az Úr Jézust, maradjatok tehát hűek hozzá, menjetek buzgón áldozni! Mennyire örül majd az elment tisztelendő bácsi, ha meghallja buzgóságtokat! Úgy hallom, hogy már nálatok egy másik tisztelendő úr van. Kérjétek meg édeseim. Ő is fog szeretni benneteket, gyóntatni és a szentáldozáshoz vezetni! Isten veletek!

Akik juliusban és augusztusban nem kaptak kis újságot, kérjék most. Eltettem számukra.

Jézusom, örömöm *egy példánya 4 fillérbe kerül.*

Az új, szövetségi érem *remekül sikerült! Ára 30 fillér.*

FESLŐ BIMBÓK

A kis kócos Kati.

Nem tudja ám az olyan gyermek, ki mindég a jó anya keze alatt élt, hogy mi az, teljen elhagyatva, gondozatlanul felneveikedni! Mennyi verés, mennyi ütleg jár ki az ilyennek minden falatért! Koldulni kell, de ő abban is alig részesül, amit koldult. Teste, lelke elvadul, elszennyesedik és nincsen aki szelid kezével rendbehozná, oktató szavaival jóra tanítaná. A szegény kis kócos kati ilyen gyerek volt. Hogy ki volt atyja, anyja, senki sem tudta. Mondták, hogy a verklisné úgy lopta valahol.

A neve se volt más, mint Kócos Kati. Így híta Berencs városka apraja-nagyja. Sokszor meg verset is csináltak rá a pajkos gyerekek: jaj be kócos ez a lány! Ezer lyuk a szoknyáján. Gyere Kati megfésüllek, bottal végig hegedüllek. Meg más ilyen cifra verseket, amit aztán útonútfélen a szegény kis teremtés fülébe nótáztak. De meresztett is olyan vad szemeket azokra, kik így megtisztelték, hogy látszott rajta: mindjárt kikaparná a szemüket, ha merné. De nem merte, mert ott állott mellette a nagy csontos, gonoszlelkű verklisné és forgatta a verklit. Aztán hátbalökte Katit és így szólt: most menj és kérj pénzt!

Jaj volt neki, ha keveset hozott! A házakba is be kellett mennie és így szólni: szegény kis árva vagyok, könyörüljenek rajtam! Az emberek adtak is neki, mert megsajnalták, olyan részvétgerjesztő volt szegényes külseje. A verklisné aztán elszedte tőle a pénzt és elitta a nagyrészét.

Így ment ez egy darabig, míg egyszer a sok ital megölte a nagy verklisnét. Szivszélhüdés következtében hirtelen meghalt, mikor egy nagy vásár alkalmával Kati különösen sok pénzt kapott és ő aztán különösen sokat ivott. Szegény kis Kati magára maradt a verklivel. A verklisnének nem volt senkije és így az az örökség a kis lányt illette. A verklinek hamar akadt is gazdája egy félkezű koldus személyében, ki egyszerűen elillant vele. A kislány aztán gazdátlanul csavargott a vásárban. Mikor beesteledett, a vásártér teljesen üres lett. A kis Kati belátta, hogy ott nem maradhat. Hát csak ment, ment — a hold után. Az épen felkelt és bűbájos szépen ragyogott a keleti égszélen. A kis lány pedig nagyon szerette a holdat. Mert egyszer, de tán többször is, ha Kati kérdezte a verklisnétől, hol van atyja-anyja, azt vetette oda nagy haragosan:

a holdban. Hogy a csontos asszony nem az ő anyja, azt is eleget halhatta a kis lány, ha a verklisné mámorában elmondta: senkim sincs a világon, ez a kócos se az én lányom!

Kati amint megpillantotta mostani elhagyatottságában a szép fényes holdat, mindjárt elhatározta, hogy addig fog vándorolni, míg eléri azt a nagy fényes csillagot. Szaladt tehát ahogy tőle tellett, mikor ebbe belefáradt, akkor meg ment, míg csak a lábai birták. Valami két-három órahosszat vándorolhatott már így az országúton, de persze a holdhoz semmivel sem ért közelebb.

Messzebb van a hold mint hittem és én már oly nagyon fáradt vagyok, gondolta és már majd leragadtak a szemei a nagy fáradságtól és álmosságtól. Körülnézett tehát, hogy hová pihenhetne le. Ekkor meglátott az út mellett egy kerítést és a kerítésen túl egy vadszőlővel sűrűn befuttatott lugast. A kerítésen átmászni ez semmi sem volt neki! Hiszen ha a verklis «üzlet» pangott, akkor a verklisné arra tanította, hogy dézsmálja meg a más kertjét és szőlejét. Ilyenkor pedig a legmagasabb kerítésen is át kellett másznia, mint a cicának. Most is egy-kettőre átmászott a kérdéses kerítésen, aztán pedig lefeküdt a lugasban egy padra és elaludt. Álmában is azt motyogta: Holdacska, mondd meg hol van az anyácskám? Mutasd meg kérlek! De hamar!

(Folytatása következik.)

Szent Alajos védence.

Egy német ujságban olvastam a következő esetet: Egy szegény özvegy anya erősen panaszkodott jóakarójának rossz kis fia miatt. «Mit csináljak ezzel a rossz gyerekkel» — mondotta könnyezve. «Ajándékozza oda szent Alajosnak» — felelte az úri nő. — A szegény anya erre bement a templomba, szent Alajos szobra elé térdelt és buzgón, sokáig imádkozott.

«Jól imádkozott — beszéli az úri nő — mert mikor évek után a a templomban szent beszédet hallgattam, a pap a szószékről tudomására hozta a népnek, hogy egy fiatal pap első szentmiséjét fogja a jó Istennek bemutatni.

A fiatal pap az egykori rossz fiú volt. Szent Alajos, kinek édes anyja felajánlotta, megjavította és az Úr Jézus papjává nevelte.

Röptében a nagyvilág körül.

A szent jobb diadala szent István napján. A szentélyeket építő és nemzetalapító Szent István első király jobbja az idén régi legendás dicsőségének fényében tündöklött augusztus 20-án. Magyarország hercegprimása lépett nyomában. Egyházi és közjogi méltóságában az egész nemzet hódolatát vitte a Szent Jobb szine elé. Dr. Várady Árpád győri, Mikes János gróf szombathelyi megyés püspökökkel együtt a világi és egyházi méltóságok legkiválóbbjai kisérték tüneményes diadalában a drága ereklyét, melyet a budavári várkápolnából a koronázó templomig terjedő útjában a Budapestről és vidékről idesereglett ezrek lelkes és áhítatos hódolata fogadott. Az Oltáriszentség mindinkább növekvő megbecsülése és megértése nyomában a hitélet erős lendületnek indult. S ez a fejlődő és ébredő hitélet szent István nagy ságát is jobban tudja értékelni. Amely nemzet megszünik őseit, nagy elődjeit, sőt megalapítóit, erényben, áldozatkészségben, erkölcsi és politikai nagyságban utólérhetetlen nagyjait tisztelni, az megérett a pusztulásra. Szent István tisztelete nem halt ki a magyar nemzet lelkében. Sőt emelkedőben van és fokozottabb mértékben érleli meg a nemzet gondolkodó fiával, hogy csak azon erkölcsi értékek, csak azon szentélyek áldása és ereje fogja a második ezredévet élő nemzetet fenntartani és éltetni, amelyek az első évezred történelmét felépítették.

Szent István napján átéreztük és megértettük az igazságot, hogy Magyarország csak keresztény, Krisztust imádó, szenteket tisztelő keresztény lehet.

Linz—Metz. Majdnem ugyanabban az időben, augusztus második felében voltak az osztrák és nagynémetek kath. nagygyűlései.

Az osztrák németajkú katholikusság Linzbe gyült össze. Linzet katholikus hitélet, multja, hatalmas, az újkor áldozatkészségét dicsérő dómja tette alkalmassá e nagy napok tartására. A püpöki kar, a katholikus társadalmi és hitélet kiválóságai jelentek meg a nagygyűlésen, melyen dr. Porcer József, Bécs város első polgármestere elnökölt és 15—20 ezer katholikus tüntetett hitének igaza mellett. A legnagyobb súlyt a szervezkedésre, központosításra fordítottak, melyektől az eucharisztia áldása mellett az osztrák katholicizmus erős fellendülését várják.

Metz ősi falai között a német császárság katholikusai gyültek össze nagygyűlésre. Ezeknek nagyszerűsége már közmondásszerű. Sokszor százezerre menő embert hoznak egybe, ahol az egyesületek sokasága, nagysága, káprázatóan pompás felvonulása olyan katholikus tevékenységnek a jelei, melyek mindenkit, de főleg a német katholikusokat boldog öntudattal tölthetnek el. Sokat foglalkozott az idei nagygyűlés a hitélet mélyítésével, miután a társadalmi szervezkedés már régóta virágzóban van. Kolping, a kath. legényegyesületek nagy alapítójának százéves születési jubileuma és Konstantin császártól adott keresztény békének 1600-ik évfordulója került a nagygyűlés homlokterére.

Linz is, Metz is mindenekelőtt arról beszélnek, hogy az egyház kétezer évvel a vállán ifjabb, erőteljesebb, fejlődésre képesebb, mint valaha.

EGYESÜLETI ÉLET.

Erzsébet királyné emléke. Az Örökimádás templomban, mint Erzsébet királyné fogadalmi templomában *szeptember 10-én*, a megboldogult nagy királyné halála napján ünnepies requiem lesz, melyet valószínűleg püspök fog tartani. Míg a nemzet sok pénz árán sem volt még képes a szeretett királyné emlékét megörökíteni, addig a vallásos lelkület állandó összeköttetésben van a felejthetetlen királyasszony emlékével, melyet az Erzsébet fogadalmi templom, annak előcsarnokában elhelyezett bájos szobra és az évenkinti ünnepi requiemek ápolnak.

Hangverseny Vajdahunyadon. Elsőrendű hangversennyel lepte meg a vajdahunyadi közönséget az ottani Oltáregylet, nemcsak azért, mert főt. Járossy Dezső, az országos hírű zeneakadémiai tanár szerepelt, akinek szereplése már magában is kiemeli ezt a hangversenyt az átlagból, hanem azért is, mert a többi szereplők is a java tehetségekből kerültek ki. Járossy Dezső kiváló zenetudása, nemkevésbbé gazdag érzéke a zene iránt, amelyekhez a gyakorlati kiképzés is hozzájárul, ismeretesek. Ezek őt a magyarországi egyházi zene-renaissance vezérférfiai közé emelik. Énekelt a jeles tenorista, Kovács Károly úr, aki szép és erős hangját művészien tudja moderálni. Ifjú Wilhelmb Ede úr pedig hegedűn játszott

és tehetsége kiváló technikával szépen érvényesült. A többi pontot a vasgyári zene- és énekkar adta. A várakozásnak szintén szépen megfelelt.

A nagyszerű sikerért legfőbb elismerést érdemel a hangverseny eszméjét felvető és sikeréért fáradhatatlanul buzgólkodó nagys. szentkatolnai Cseh Lászlóné úrnő, a vajdahunyadi Oltáregyesület elnöknője.

Ilyen vezetőelnök mellett az Eucharistia ereje nyilvánvalóvá lesz.

Az Oltáregyesület által nyerhető búcsuk. 1. Minden társulati tag azon hó valamelyik napján, amelyben a társulatba lépett, *teljes búcsut* nyer, ha töredelmes gyónás és áldozás után a szentatya szándékára imádkozik.

2. Minden tag ugyanezen föltételek alatt *teljes búcsut* nyer Úrnapján vagy annak nyolcada alatt akármely napon.

3. Ugyanezen föltételek alatt *teljes búcsut* nyer minden tag minden hó első csütörtökén.

4. A hó valamelyik napján, melyet kiki tetszése szerint választhat, szintén azon föltételek alatt *teljes búcsut* nyer.

5. Ha a társulati tag halála óráján Jézus legszentebb nevét őszinte bűnbánattal hívja segítségül, ha mindjárt csak szívben is, ha ez szájjal nem történhetnék, *teljes búcsuban* részesül.

6. *Teljes búcsuban* részesül minden tag, ki töredelmes gyónás és Miatyánk, egy Üdvözlet elmondása és áldozás után bármely templomban a legfölségesebb Oltáriszentséget meglátogatja, ha ez el is van zárva a tabernákulumban és efölött a szentatya szándékára imádkozik és pedig a következő napokon:

Boldogasszony szeplőtelen fogantatásának ünnepén (december 8-án); Kisasszony napján, vagyis a bold. Szűz születése ünnepén (szeptember 8-án); Gyümölcsoltó Boldogasszony napján, vagyis Boldogasszony hirdetése ünnepén (március 25-én); Gyertyaszentelő Boldogasszony napján, vagyis Mária tisztulása ünnepén (február 2-án) és Nagy-Boldogasszony napján, vagyis Mária fölvételének ünnepén (aug. 15-én); Mindszentkor (november 1-én); Halottak napján (november 2-án); Szent József (március 19-én); Péter és Pál apostolok (június 20-án); Keresztelő Szent János (június 24-én) és Szent János apostol és evangelista ünnepén (december 27-én.)

7. A bold. Szűz és szent apostolok minden ünnepén a szent gyónás és áldozáshoz való járulás és a legfönségesebb Oltáriszentség látogatása után 7 évi és 7 negyvenedi búcsut nyer minden tag.

8. A 6. és 7. alatt elsorolt búcsukat azon tagok is elnyerik, kik a legfölségesebb Oltáriszentség látogatása helyett a szentgyónás és áldozás után az Oltári Titok tiszteletére 5 Miatyánkot, 5 Üdvözletet és 5 Dicsőség az Atyának stb. és még efölött a szentatya szándékára egy egy Dicsőség az Atyának stb. végeznek.

9. Minden tag naponkint minden jó cselekedeteért 60 napi búcsut nyer.

Akik a *havi egyesületi szentmisén* és szent tanításon résztvesznek, 7 évi és 7 quadrag. búcsut nyerhetnek.

Akik az *esti ájtatosságokon*, akik a *választmányi*, akik a *terjesztőnői gyűléseken* résztvesznek, 7 évi és 7 quadrag. búcsut nyerhetnek.

Teljes búcsut nyerhetnek havonkint egyszer azok, akik hetenkint 7 órát dolgoznak az ország vagy a misszióielepek szegény templomai javára vagy protestáns vidékeken a körmenetek részére és az egyesület népkönyvtárai javára, csak ajánlják föl munkájukat egy kis ima által a jó Istennek.

300 napi búcsut minden egyes félórára, aki ebben a fentjelzett célokra dolgozik.

Minden bekebelezett papot kérünk, hogy évenkint egy szentmisét mondjon, a *világiakat* pedig, hogy két szentáldozást ajánljanak föl a megholt tagok nyugalmáért. Ezen szentmisék és áldozások mindenikéhez teljes búcsu van csatolva, amely esedezésképp ezen lelkekre alkalmazható.

Ennyi, sőt még több alkalom nyilik a társulat tagjainak búcsu nyerésre, mit a hívő és szerető szív kétségkívüli megbecsülhetetlen kincsnek tart.

A székesfehérvári Oltáregyesület működéséről a következő érdekes beszámolót vettük: A székesfehérvári Oltáregyesület még boldogult Steiner püspök alkotása. 25 taggal indult útjára s ma tagjainak száma meghaladja a 3000-et, s adományainak összege, mellyel az egyházmegye szegény templomait valósággal újraöltöztette, bátran tehető százezer koronára. Kilenc éve áll fenn és működik, mint az Oltáregyesület hajtása, az *első áldozókat előkészítő intézmény*. 15—20 intelligens hölgy áll nagyböjt elején munkába, hogy a hitoktatók tevékenységét támogatva sok áldozattal, még több szeretettel tegye méltókká a fiatal gyermekeket arra a napra, mikor első ízben száll lelkükbe az Üdvözítő. Tanárnők, tanítónők, úriasszonyok és intelligens leányok fáradnak kenyérkereső munkájuk után vagy szórakozásaik megrövidítése árán a nagyobbrészt szegény, egyszerű családok gyermekeinek lelke érdekében. Olyan kedves, apostoli munka ez, melynek láttára egy pogány megtérne, amint az első áldozás napján az apró gyermekek minden egyes osztálya mellett, mint katona az őrhelyén, ott áll az őket előkészítő «néni» s ezekkel együtt veszik magukhoz az élet kenyerét.

A csurgói Oltáregyesület is szép virágzásnak indult. 1911-ben alakult meg, mint a veszprémi fiókja 15 taggal. Jelenleg 85 tagja van. A buzgó tagoknak bizonyára lesz gondjuk, hogy a kis csapat még nagyobbra nőjjön. Az Úr Jézus kegyelme segítse fáradozásukban.

Oltáregyesület Mohácson. *Keserics* Ferenc apát-plébános kezdeményezésére most alakult meg Mohácson az Oltáregyesület s vele egyidejűleg a katholikus sajtó hölgybizottsága. Az alakuló gyűlésen *Bangha* Béla dr. jézustársasági atya tartott előadást a két egyesület céljáról. Örömmel adunk hírt erről a zászlóbontásról, mely örvendetes jele a katholikus öntudat ébredésének. Ez a sajtópropaganda, melynek kiindulása csaknem összeesett a mohácsi csata évfordulójával, legyen figyelmeztető szózat, hogy csakis a jóirányú sajtónak, a katholikus sajtónak fölkarolása, föllendítése mentheti meg hazánkat egy második mohácsi vésztől. Sajtóapostolok, ki a gátra!

TÖRTÉNELMI TÁR.

Legrégibb szentségi társulatunk.

Már szinte köztudattá vált, hogy az Oltáregyesülettel azonos célú szentségi társulatok között hazánkban legrégibb volt a *lőcsei* Krisztusteste Társulat, mely tudvalevőleg 1402-ben keletkezett. Pedig a lőcseinél régibb társulat kettő is ismeretes. Egyik a *nagyszebeni* Krisztusteste Társulat. Ez 1372-ben alakult meg. De még ennél is régebbi a *pozsonyi* Krisztusteste Társulat, melynek történetével és működésével szándékozunk ezúttal foglalkozni.[1]

A pozsonyi szentségi társulatot 1349-ben alapították a város polgárai és tanácsa. Ugyanazon évből valók a társulatnak alapszabályai, miket 1447-ben részben módosítottak. Az alapszabályok megszabják a tagok kötelességeit, a fölvétel módozatait s a társulat vagyonkezelését.

A társulat negyedévenkint tartotta közös ájtatosságát a szent Márton plébániatemplomban. A kántorbőjtöt követő vasárnapon az esti ájtatosságon, másnap reggel pedig szentmisén tartoznak megjelenni a tagok. Mise alatt egy szál viaszgyertyát ajánlottak föl és 10 fillért adtak a perselybe. Aki ezen közös ajtatosságon nem vett részt, büntetés gyanánt negyedfont viaszt fizetett a társulatnak. A távollevő tagoknak képviseltetniök kellett magukat a társulati istentiszteleten. Az elhunyt tagokért miséket szolgáltatott a társulat s a gyászmiséken, úgyszintén a temetésen is megjelenniök kellett a tagoknak. Aki ezt elmulasztotta, büntetésül szintén negyed font viaszt fizetett.

A társulati istentiszteletnek ellátására három káplánt tartottak. Ezek

[1] A pozsonyi társulatra vonatkozó adatokat egybegyüjtötte *Ortvay* Tivadar «Pozsony város története» cimü müvében. (II. köt. 4. rész 399—411. l.)

végezték az alapítványi miséket és egyéb ájtatosságokat. A társulatnak két örökös szentmise alapítványa volt. Naponként kora reggel szentmisét tartottak a társulat élő és elhunyt tagjaiért. Minden csütörtökön pedig énekes nagymisét mondatott a társulat a legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletére.

A vallásos érzéssel együtt a testvéri egyetértést is ápolta az egyesület. A haragosokat kibékítették, izgága természetű egyéneket pedig föl se vettek a társulatba. Az isteni szeretet kötötte össze a tagokat s megszüntetett köztük minden rangkülönbséget.

A társulatba fölvételkor 80 új fillért és egy font viaszt adtak a tagok s kötelezniök kellett magukat az alapszabályok pontos betartására. Házas embert feleségének tudta s beleegyezése nélkül nem vehettek föl a társulatba. A lanyha tagokat, ha társulatbeli kötelességüknek egy álló évig nem tettek eleget, kizárták a társulatból.

A társulatnak mindenesetre hiányos névjegyzékei szerint 1424-ben 27, 1433-ban 56, 1445-ben 23, 1476-ban pedig 108 volt a tagok száma. Tagjai voltak a város legelőkelőbb polgárai, egyháziak és világiak, férfiak és nők egyaránt. A pozsonyi káptalan tagjai és a városi tisztviselők nevei sűrűn szerepelnek a névsorban.

A társulatnak külön javadalmas oltára volt a Szent Márton főtemplomban s külön kápolnája a városban, mindkettő az Oltáriszentség tiszteletére. Azonkívül kriptakápolnája volt a temetőben. Az Oltáriszentség kápolnáját Saltói Bonaventura alapítványából építették és tartották fönn. Alapítási éve ismeretlen. Legelőször 1396-ban említik az okmányok. Ez a kápolna még ma is fönnáll a Hosszú-utcában, ha mindjárt nem is eredeti alakjában. A kápolna a XVII. század elején elpusztult s Telegdi János kalocsai érsek 1627-ben újraépítette. Jelenleg a jézustársaságiak gondozzák.[1]

Egyes tagok jelentékeny adományokkal gazdagították a társulatot. Igy Neittl Márton stomfai plébános és pozsonyi kanonok terjedelmes ingatlanokat és pénzalapítványt hagyományozott a társulatnak. Mások házakat, szőlőket és üzleteket hagytak a társulatra. Sokan végrendeletileg kisebb-nagyobb pénzösszeget juttattak a társulatnak lelkük üdveért mondandó örökös szentmisékre. Szokásban volt, hogy a miscalapítványnyal együtt miseruhákat is adományoztak. A társulat egyéb szükségleteinek fedezésére, elsősorban a viasznak, gyertyáknak beszerzésére is adakoztak egyesek.

Idővel oly nagy tekintélyre tett szert a társulat, hogy másféle alapítványok és oltárjavadalmak gondozását is a Krisztusteste Társulatra

[1] Ortvay i. m. II. köt. 1. r. 32. l.

bizták. Így a Szent Márton templomban alapított szűz Mária, továbbá a Szent István oltárjavadalomnak kegyuraságát is a Krisztusteste Társulatra ruházták át az alapítók örökösei. Ily módon gazdag könyvtárhoz és kincstárhoz is jutott a társulat. A könyvtárnak, mely eredetileg a Szűz Maria oltárjavadalomnak tulajdonát képezte, 1501-ből fönnmaradt a jegyzéke. Egyházi művek mellett világi vonatkozásúak, nevezetesen az ókori klasszikusok művei is képviselve voltak benne.[1] A társulat kincstárában ezüst ampolnák, aranyozott ezüstszentségtartó, drágakövekkel díszített keresztek és értékes szentképek voltak összegyüjtve.

E néhány mozzanat is tanúságot tesz a pozsonyi társulat virágzásáról, tevékeny működéséről.

***

Az újabb adatok világánál változást szenved régi szentségi társulataink időrendbeli egymásutánja is. Az adatok időrendje szerint ekként csoportosíthatók a hazai Krisztusteste Társulatok: Pozsony (1349), Nagyszeben (1372), Lőcse (1402), Eperjes (1430), Kisszeben (1435), Körmöczbánya (1457), Buda (1461), Beszterczebánya (1469), Bazin (1490), Sopron (1493), Selmeczbánya (1500), Pozsonyszentgyörgy (1514), Szászbeszterce (1531), Kolozsvár (1531). Alapítási évét csak a pozsonyi, nagyszebeni és lőcsei társulatnak ismerjük. A többi társulatnál az évszám azt jelenti, hogy az illető évig nyulnak vissza az egyes társulatokra vonatkozó adatok.

Timár Kálmán.

IRODALOM

Szertartásjog (ius liturgicum). Írta dr. Huszár Elemér. Ára 4 kor. Politzer Zs. és fiai, Budapest. Az istentisztelet szentségét és szépségét annak előírás szerinti elvégzése adja meg. A tisztelet a szent cselekmények iránt, az egyház törvényhozói hatalma e téren, mely a rendi hatalom birtoklásából ered, föltétlenül megkívánják, hogy a pap ismerje a szertartást, ismerje annak jogi szabványait, ismerje annak szimbolikus szépségeit. Ma az egyházi szertartások végzésénél erős a fejlődés, lendület, bensőség. Nagyon időszerű tehát a fenti munka megjelenése. Tudományos értékéről garancia az író ismert neve. Tartalmáról és praktikus használhatóságáról tanuskodjék gazdag tartalomjegyzéke. A szertartásjog fogalmának és forrásainak megállapítása után a következő fejezetben meríti ki tárgyát: Az istentisztelet tárgya (Isten imádása, Mária, szentek

[1] Ortvay i. m. II. köt. 4. sz. 361—2. l.

stb. tisztelete); istentisztelet ideje — helye — formája (nyelv, ének, ceremónia.) Az istentiszteletekhez szükséges fölszerelések; istentiszteleti cselekmények (mise, szentségek, ima stb.) Nagyon hasznos a függelék gyanánt közölt corpus iuris liturgici, mely a szertartásokhoz tartozó egyházi törvénytárt, generalis rubrikákat adja tizennégy fejezetben. A könyv elterjedése mindenesetre nagymértékben fog hozzájárulni az istentiszteletek szépségéhez, melynek legfőbb kelléke mindig a pap őszinte bensősége és lelki tisztasága mellett a szertartási szabványok pontos betartása.

***

Kalauz címen, csinos formában jelenik meg havonkint a nyitrai Ifjúságot Védő-Egyesület közlönye. Vetítőképes előadásokat hoz a tudomány, művészet, vallás- és bensőség minden ágából, továbbá ezzel kapcsolatos irodalomról tájékoztat. Köröknek, egyesületeknek — *oltáregyesületeknek* is — rendkívül hasznos szolgálatokat tesz. A legutóbb megjelent számnak tartalma a következő:

Előadások: Az egyház és Európa. (Folyt.) Írta Konrád Ferenc. Vallás- és tudomány. Vázlat Filkorn Jenőtől.

Egyesületi élet: Virágok és tövisek. VI. Mesterifjak és mesterleányok. Bodnár Gáspár. A gyakorló próbák. (Folyt.) Dr. Tiszó József. Agitátorok képzése. Dr. Nagy János. A legényegyesületről. Műsorok. Konrád Ferenc.

Tárca: Fokról-fokra. Bohózat 11 jelenetben. (Folyt.) Kún János.

Innen-onnan: Hogyan használjuk a vetítőgépet a vallásoktatásban. — Vetítéses előadások.

Irodalom: Dr. Dóczi Sámuel, Iparoskáté 1913. — Dr. Dóczi Sámuel, Ipari ösztöndíjak. — Fehér színdarabok: A puszták réme; Eljegyzés akadállyal; Inkognito. Ism. Kf.

***

Van-e Isten, van-e lélek? Erről a nagyon-nagyon fontos két kérdésről írt *Vágássy* Gyula tarnaszentmiklósi lelkész egy 36 oldalas és mindenkinek érdeklődésére méltán számot tartó füzetkét. Mert ha valakinek szükségtelen volna is már bizonyítgatni a címben foglalt kérdéseket, az igenlő válasz komoly igazságát, még akkor sem közönséges élvezetet fog találni az olvasó a természet száz meg száz jelenségének érdekességében, melyeket a szerző bizonyítékokul elsorol. Nagyon ajánljuk ezt az okos, hasznos kis munkát, amelyet példányonkint 10 fillérért, tíz példányon felül az összes ár egynegyedének elengedésével szívesen küld meg az egri érseki liceumi nyomda.

***

Lourdesi kilenced. Főkép a testi vagy lelki betegek vígasztalására. Fordította: *Tantos* Ferenc. Kalocsa, 1913. A rózsafűzérgyár kiadása. Ára 10 fillér.

Tartalmas ájtatosság, melyből mindenhol kiérzik a szentírás és az egyház imáinak szelleme. A hívő lelkeknek nagy épülésére, a betegeknek pedig megnyugtatására fog szolgálni a kilenced. Olcsósága mellett nagy előnye a kilenced rövidsége. A napi imákat oly tömören adja, hogy bárki napi elfoglaltsága mellett is kényelmesen elvégezheti a rövidre szabott kilencnapi ájtatosságot. A füzetet a lourdesi szent Szűz képe díszíti.

Telefon-pósta.

F. R. főnöknő, Eperjes. Sajnálattal nem tehettünk eleget a kérésnek. A szerkesztő júliusban távol volt s csak most jutott a levél birtokába, amikor már idejét múlta. Különben is a dolog úgy sem való az Örökimádásba, hanem tanügyi és napilapokba.

B. J. Gellérthegy. Kéréséről megemlékeztem. Adja Isten, hogy kívánsága teljesedjék. Természetesen kitartás kell. Ez a jele a hivatásnak.

Iskolaév elején ez uton is felhívjuk a hittanítást végző papság figyelmét Az *eucharisztikus gyermekszövetségre.* Amit a hitoktatás nem tud egymaga elérni, t. i. a buzgó vallásgyakorlatot, azt a gyermekszövetség sikeresen ápolja. Nyomtatványokat szívesen küld az Örökimádás szerkesztősége.

K. M. Amerika. Csak most jutok hozzá, hogy megüzenjem neked, hogy fényképedet nem kaptam meg. A levélnek azonban igen örültem. Nemsokára irok. Pá!

Szives olvasók figyelmébe. Az 1912. évfolyam I. számát újra nyomattuk, mert sokan kérték. Kapható.

Az Euch. Gyermekszövetség gyönyörű címe 30 fillérért küldhetjük.

KIMUTATÁS.

Az Oltáregyesület tagjainak adománya 1912. december hóban:

Szeták Erzsébet 2 K, Német Irén 1 K, Bubla Józsefné 1 K, Kochmányik M.-né 40 fill., Dobis Mari 4 K, Gál Erzsébet 1 K, Horinka Istvánné 40 fill., Kapali M.-né 30 fill., Hekker Jánosné 40 fill., Schleész Katalin 2 K, Dominek Sándorné 50 fill., Ribár Karolin 1 K, Hagymási Irén 24 fill., magyarszombathelyi tagoktól 41.94 K, Róth János 2 K, Róth Jánosné 2 K, özv. Erdélyi Györgyné terjesztőnő által: Ürge Angél 2 K, Pálffy Jánosné 2 K, Szalicsár Mari 24 fill., Ürge Mária 1 K, Nagy Emil 2 K, Morvay Lajosné 2 K, Erdélyi Józsa 2 K, Erdélyi Gusztávné 70 fill., Ürge Magdolna 2 K, Erdélyi Ágostonné 2 K, Morvay Józsefné 50 fill., Morvay Ferenc 50 fill., Morvay Ferencné 50 fill., özv. Erdélyi Györgyné 4 K, Ürge Viktor 1 K, Erdélyi Ignác 2 K, Ürge Borbála 2 K, Ürge Katalin 1 K, Kis Magdolna

1 K, Katona Margit 2 K, Bús Margit 1 K, Tóth Viktória 40 fill., Ürge Fány 40 fill., Ürge Mari 40 fill., Árpás Magdolna 40 fill., Tóth Rozál 40 fill., Katona Apollónia 2 K, Munka Jenő 40 fill., összesen 35.84 K. Barstaszári O.-E. tagoktól 360 K, endrefalvai tagoktól 54.32 K, egyházgellei tagoktól 1.70 K, Dorfuer Ádámné Tápiószete 2 K, Barcsi József 2 K, Konászky Mária 2 K, Bodó János 2 K, Gammel Ferike 2 K, Gammel Irma 5 K, Gammel Ferike 2 K, Gammel Irma 5 K, Mészáros Lajosné 2 K, Kovács Mária 2 K, eperjes egyházmegyei O.-E. tagoktól 99.74 K, világosi O.-E. tagoktól 5.52 K, Obtalovics Teréz 24 fill., Klausz Aurélia 4 K, Bordás Lajosné 4 K, Szőke János Csorvás 2 K, Klinkovics Rozália 1 K, Szállási József Csorvás 20 fill., Szőke István 30 fill., Miszeglád Anna 1 K, Myszeglád Emilia 2 K, N. N. Bécs 4 K, kakamazi tagoktól 36.72 K, Kósán Jánosné 50 fill., Hegyesy Flóra 20 K, Ghéczy Ida 10 K, özv. Jank Ferencné 2 K, Králik Beatrix 10 K. Békei Józsefné 4 K.

Az Oltáregyesület tagjainak adományai 1913. januárban.

Czura Terézia 1 K, gróf Zelénszky Róbertné Temesujfalu 5 K, bajóti tagoktól 15.12 K, Ostornica Veronka 1 K, Bencsik Erzsébet 30 fill., Haas Erzsébet 1 K, Hergerth Szeréna 4 K, özv. Strom Ferencné Erzséberfalva 2 K, Bolváry Gézáné 1 K, tópataki tagoktól 30.60 K, dr. Öcsényi Anzelm Pannonhalma 3 K, Kis György és neje 1 K, szombathely-egyházmegyei tagoktól 126 K, özv. Kósa Péterné 1 K, özv. Funk Antalné 2 K, Swegál Ferenc 30 fill., özv. Posztoczky Ivánné Martianec 2 K, vámosmikolai tagoktól 50 K, Paczona Antalné 2 K, Rothen Alajosné 3 K, Hármai Nándor 1 K, Svastics Róza 2 K, Pásztivik Mária 2 K, Révfy Istvánné Tápiószele 2 K, özv. Püspöki Lajosné 2 K, Petz Róza Máramarosstziget 2 K, báró Vécsey Józsefné 4 K, báró Vécsey Eszter 4 K, gróf Sztáray Sándorné 4 K, Dömörnis Mária 2 K, Hétterin Mária 1 K, Frákén Anna 2 K, Elchinger Jozefin 24 fill., Pásztor Mária 24 fill., Merz Erzsébet 2 K Szegedi-Maszák Aladárné 10 K, Vidats Dezsőné 3 K, Láczay Elekné Sátoraljaujhely 2 K, Német Mária 24 fill., Messhäuser Teréz 4 K, Szkalka Erzsébet 2 K, özv. Mészáros Alajosné 6 K, Hering József és Nagy Rózália Jászberény 1 K, Borsós Károlyné 3 K, Prohászka Istvánné 2 K, özv. Fiedler Sándorné 6 K, Pöll Barbara 2 K, br. Manndorff Gézáné Kisvelencze 16 K, özv. Okolicsányiné Dunakisvaszéj 2 K, Klement Jánosné 3 K, Lipp Lajosné 3.40 K, özv. Postpischl Hermin 2 K, Pitying Mária 2 K, Fock Gézáné 4 K, Fock Mária 4 K, Rantatics István 2 K, özv. Szerdahelyi Károlyné 2 K, Niessenberger Irma Eperjes 4 K, Joanovich Sándorné 4 K, Vig Albertné 5 K, Hellebranth Jánosné 2 K, nagyjakabfalvai tagoktól 107 K, bussai tagoktól 20.30 K, debreceni tagoktól 40 K, Krencsik Róza Eger 7 K, sitkei tagoktól 19.40 K, lugos-egyházmegyei tagoktól 90.80 K, Szentirmay Erzsi Dabroncz 76 fill., Nagy Ferencné Zett 1 K, gróf Forgách Erzsébet Mándok 10 K, Kovács Anna 2 K, csanád-egyházmegyei tagok 814.57 K, kernyécsei tagok 5.86 K, Ruffi Pálné 10 K, Nemcsányi Gyula 1 K, Bordigán Teréz 40 fill., Heilmann Mariska 4 K, Kiss Teréz 60 fill., Fehér Antalné 4 K, Venczel Anna 2 K, Mariet Lajosné 1 K, Takács Borbála 2 K, Roszmanné Erzsébet 1 K, Rosszmann János 1 K, Truresits Erzsi 2 K, Gárder Józsefné 1 K, Krezmarz Irma 4 K, Selyem Julis 24 fill., Pribél Katalin 1 K, Tóth Györgyné 2 K,

csolnoki tagoktól 20.50 K, szaniszlói tagoktól 33.30 K, nagyszurdoki tagoktól 4 K Tóth Benedek 3 K, Fehérváry Coelestin 10 K, Szabó Mária 2 K, özv. Szabó Eulália 5 K, Mélt. igazgató úr által: N. N. 5 K, Gergely Gizella 4 K, Nyilas Teréz 2 K, Gergely Kálmán 2 K, Sinka Viktória 2 K, Lengyel Julia 2 K, Patyalátz Mária 2 K, Kádlicsek Teréz 2 K, Brunner Irma 1 K, Mayer Katalin 1 K, Kunst Julia 3 K, Mezey Johanna 2 K, Kozma Berta 4 K Knopp Józsefné 4 K Ádámovits Ádámné 4 K, Tarnóczy Eszter 2 K, Szakács Rózsi 2 K, Széchy Irma 2 K, Koroczky Kornélia 4 K, Lambrecht Margit 12 K, özv. Balogh Károlyné 2 K, Holma Mária 4 K, Wohlrath Mária 2 K, Kozma Erzsébet 2 K, Kozma Gizella 2 K, Kozma Mária 4 K, Messner Julianna 4 K, Szütcs Erzsébet 4 K, Kakeleczky Julianna 2 K, özv. Kósa Lászlóné 1 K, Nagy Julianna 4 K, Csizmadia Anna 1 K, Borostyán Albertné 2 K, Schraub Paula 2 K, Kelecsényi Ferencné 8 K, Sztarorits Johanna 2 K, Prihoda Mária 2 K, Schambak Ludmilla 2 K, Komáromy Katalin 2 K, Gradl Anna 6 K, Molnár Teréz 2 K, Kakuleczky Julianna 2 K, özv. Mauk Lajosné 2 K, összesen 126 K. Miskó Józsefné terjesztőnő gyűjtése Seifert Vilmosné 1 K, Keitsits Anna 1 K, Kesztler Lipót és neje 6 K, Szék Anna 2 K, Meyer Ferencné 4 K, Killender Hermin 2 K. Berthy Antónia 1 K, Zimmermann Tamásné 1 K, Rezsnyák Jánosné 1 K, özv. Kohaut Rezsőné 4 K, özv. Siefing Istvánné 4 K, özv. Vukovits Pálné 1 K, özv, Vágó Jánosné 5 K, Kiss Lajosné 5 K, Józsa Terézia 4 K, Ertl János 1 K, Ertl Béla 1 K, Ertl Terézia 1 K, Schödl Viktor és neje 2 K, Schödl Izabella 2 K, Kepburn Jozefin 2 K, Kratzer Rezsőné 2 K, Németh Emma 2 K, Wolf Mártonné 5 K, Ernst Béláné 2 K, Del Medico Ágostonné 10 K, Andresz Anna 1 K, Andresz Katalin 2 K, Fuchs Antalné 2 K, Christian Gizella 2 K, özv. Schreff Antalné 12 K, Rusznyák Károlyné 2 K, Pálházy Józsefné 4 K, Hánny Károly és neje 4 K, Zeidl Antalné 5 K, özv. Kábon Józsefné 5 K, Koszenszky Antal és neje 8 K, összesen 109 K. Mélt. igazgató úr által: Kneitner Ferenc és neje 6 K, Máthé Anna 2 K, özv. Kósa Lászlóné 1 K, Harsányi Elekné 4 K, Neógrády Jozefin 4.24 K, Csudnay Károlyné 4 K, Preyer Mária 2 K, özv. Haug Jánosné 20 K, Bozóky Bonaventura 2 K, inánesi tagoktól 28.14 K, Pokorny Emánuel 6 K, özv. Tömöry Károlyné 200 K, összesen 283.38 K, Zöld Márton Keszthely 1 K, Szente Rozália 24 fill., Bunczellné 10 K, Borcsök Anna 2 K, Hermann Mária 4 K, özv. Érczhegyi Ferencné 2 K, Dömötör Mária 2 K, Szombathelyi Györgyné 5 K, Molnár Imre 2 K, Veres Lajos 2 K, békési tagoktól 4.22 K, Pichler Jánosné 2 K, Szilágyi Ferenc 1 K, Pletenik Etel 24 fill., Liebner Józsefné 20 K, özv. Piussich Jánosné Berszenye 1 K, szombathely-egyházmegyei tagoktól 47.52 K, Vígkedvű Pálné 4 K, Schmierer J. 2 K, Steinkugler Edéné 1 K, Barna Lászlóné 1 K, Bosnyák Erzsébet 1 K, Fekete Eszter 2 K, Palonyi Karolin 1 K, királyrévi tagok 24 K, ft. Pintér Imre Körmend 2 K, Robitsek Irma 6 K, Hausler Márton 2 K, Droppa Teréz 2 K, ft. Molnár István Tiszaszentgyörgy 4 K, szepes-egyházmegyei tagoktól 202.50 K, halmaji tagoktól 11.28 K, id. Csernyák János Visonta 2 K, özv. Handrus Antalné Pestujhely 5 K, Szász Róza 24 fill., Stein Anna 24 fill., Seigl Katalin 24 fill., özv. Daróczy Laura 2 K, Kovács Róza 6 K, Kocsi Gizella 4 K, Tordai Grail Erzsi 5 K, Szalma Péterné 3 K, csehimindszenti tagoktól 32.16 K, veszprém-egyházmegyei tagoktól 794 K, kassa-egyházmegyei tagoktól 100 K, eperjes-egyházmegyei tagoktól 147.14 K, Tolnai Józsefné 2 K, Trundenbroder Apollónia 1 K, Fries Gertrud 1 K, Löffler Emilné 4 K, Ligor István 24 fill., Karász Istvánné 20 K, mezőlaborci tagoktól 14 K, Gróf Julia 2 K, özv. gróf Almássy Kálmánné 50 K, besztercebányai egyházmegyéből 892.42 K, Jakab Anna 24 fill., özv. Somogyi Mária 1 K, Nagy Erzsébet 1 K, Jakab Sarolta 50 fill., Selyem Istvánné 24 fill., pilingi és felfalui tagoktól 24 K, Rump Klára 2 K, özv. Kluzacsek Rezsőné 24 K, Kluzacsek János 2 K, Kluzacsek Gizella 2 K, Kluzacsek Kornélia 2 K, Kluzacsek Margit 2 K, Machát Vincené 2 K, Szevera Ferencné 2 K, Szevera Jánosné 2 K, Állt Lipolda 2 K, Baum Zsuzsanna 1 K, Hardy Ferenc 2 K, Török Anna 1 K, Markus Irma 1 K, Török József 1 K, Eisenhofer Erzsébet 30 fill., Wünsch Jozefin 30 fill., Barrabási Anna 1 K, Gervay Luiza terjesztőnő által: Beczolt Anna 2 K, Szabó Terézia 2 K, Hornyák András 2 K, összesen 6 K. Balonyi Ilona terjesztőnő által: özv. Tettl Lipótné 2 K, Kerékgyártó Irma 2 K, Divényi Margit 2 K, Óhegyi Jánosné 2 K, Bognár Róza 1 K, Bugár Erzsi 1 K, Zsámboky Gyuláné 2 K, Frecskay Emilia 2 K, összesen 14 K. Rumpler Gézáné terjesztőnő által: Schreiner Józsefné 10 K, Mayer Jánosné 10 K, Moray Antalné 1 K, Hader Julia 20 fill., összesen 21.24 K. Éberling Józsefné terjesztőnő által: dr. Párdányi Emil 4 K, Hetzer Józsefné 2 K, Imre Róza 2 K, összesen 8 K. Laub Jánosné terjesztőnő által: dr. Botzenhardt Jánosné 6 K, Krinitzky Lajosné 2 K, özv. Sieger Józsefné 2 K, özv. Hászmann Józsèfné 2 K, Flóry Józsefné 2 K, Jende Alajosné 2 K, dr. Bencze Benőné 4 K, összesen 20 K. Hermann Lászlóné terjesztőnő által: Hermann Lászlóné 4 K, Köhler Gizella 2 K összesen 6 K, Rózsay Valéria terjesztőnő által: özv. Venczelly Mihályné 4 K, Rózsay Valéria 2 K. Bernstein Klára 2 K, Bednarik Antalné 2 K, összesen 10 K. Holéczy Józsefné terjesztőnő által: Kovács Józsefné 1 K, Oláh Istvánné 1 K, Csesznák Istvánné 2 K, Holéczy Józsefné 4 K, összesen 8 K. Dr. Kéry István 2 K, özv. Gozicepp Ferencné 2 K, tibolddaróci tagoktól 7 K, Stefán József 4 K, Jandrasits Angelo 30 fill., Németh Anna 30 fill., Németh Alóizia 30 fill., Palkovics Mária 30 fill., Beschlánovics Róza 30 fill., héregi tagoktól 20 K, pöstyéni és nagyrövistyei tagoktól 122 K, Novák Mária 1 K, Paksi Katalin 1 K, gróf Wenckheim Gézáné 10 K, özv. Frenreisz Antalné 1 K, Voigt Nándorné 10 K, Voigt Nándor 1 K, Voigt N. 1 K, Novák Mártonné 20 K, Vajda Krisztina 2 K, özv. Cserháti Jánosné Jászfényszaru 1 K. Vas Péterné 50 fill.,

A székesfehérvári Oltáregylet 1913. kiállításáról, mely az idén is, mint a megelőző években, a Ferenc József-Nőnevelde főtisztelendő főnöknője által kegyesen átengedett helyiségekben látható. — Ki vannak állítva a következő tárgyak:

Alsóalap: Magyar evangéliumos könyv, adja özv. Aujedszky Adolfné. 2 piros ministránsruha, varrta névtelen. 2 ministránsing, varrta dr. Lauschmann Gyuláné, csipke névtelentől. 3 vállkendő, a vásznat adta a verebi oltáregylet, varrta Kiss Mihályné.

Felsőalap: Alba, vásznat adta gróf Zichy Lujza, varrta Karl Istvánné, 2 vállkendő, vásznat adta a verebi oltáregylet, varrta Kiss Mihályné. 2 viola ministránsruha, varrta névtelen. Aspersorium, adja verebi Végh Julia. (Folyt. köv.)

Szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 «	— «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	— f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 «	50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 «	50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 «	50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	— «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 «	— «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 «	— «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K	60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 «	50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K	20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 «	50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 «	50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 «	— «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók — egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüstből többféle kivitelben kaphatók **Kalocsán a Rózsafüzérkészítő Háziipari Vállalatnál.** Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárék, skapuláré-érmek és egyéb kegytárgyak. **Első szentáldozási képek.** Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím:

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28*a*.

XIV. ÉVF. 1913. 10. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

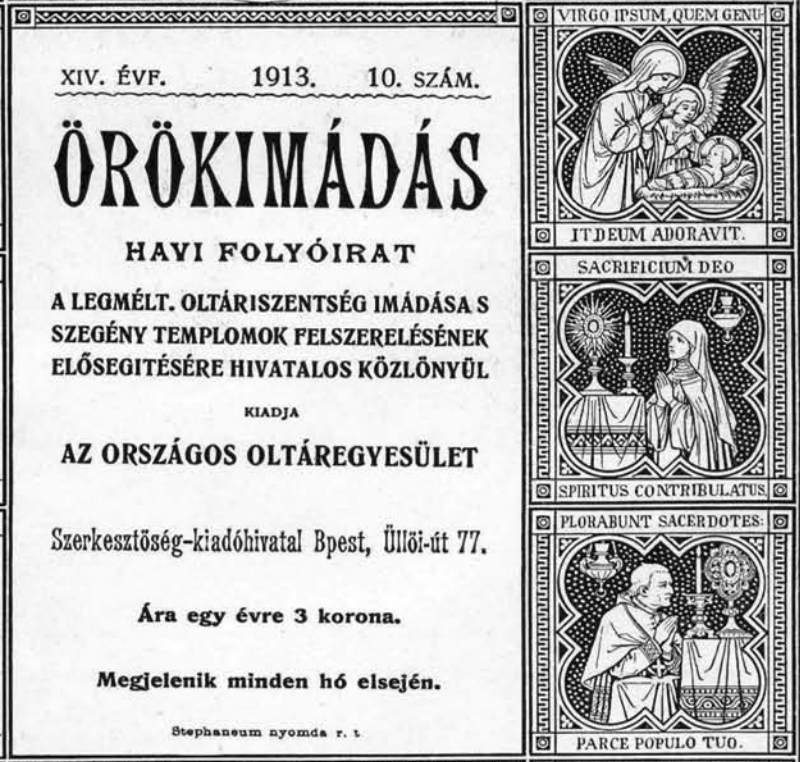

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-út 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Aluminium kivitelben: 90 fillér.

Női kézimunkákhoz szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER

Budapest, IV., Korona-utca 4. szám.

XIV. ÉVFOLYAM. 1913. OKTÓBER 10. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Tiefenthaler József:* Rózsafüzér hava. — *Dr. Bozóky Géza:* A gyakori áldozó és a szentmise. — *Lukácsy István:* «Jézus a tengeren». — *Dr. T. J.:* Assziszi szent Ferenc az oltáregyesületi szellem szentje. — Történelmi tár. *Timár Kálmán:* A nagyszebeni Krisztus teste társulat. — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *dr. Szyllaba Emil.* Eucharisztikus Szövetségünk érme. — Szent Tarzicius az Oltáriszentség vértanúja. — Eucharisztikus Szövetségek. — Feslő bimbók. *Magyari Gizella:* Öröklámpa. — *Buzinkay Zoltán:* A gondviselő jó Isten. — *Antal Margit:* A kis kócos Kati. — A Konstantin jubileum az Örökimádás templomban. — Br. Hornig biboros jubileumához! — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Felhivás az oltáregyesületi igazgatókhoz! — Kimutatások.

Rózsafüzér hava

A RÓZSAFÜZÉR több százados multja — küzdelem a hitetlenség ellen. A hitetlenség ördögének leigázására adta az isteni gondviselés hétszáz évvel ezelőtt. Akkoriban Francia- és Olaszországban vad emberhadak karddal a kezükben irtották Krisztus nyaját. A waldenzesek és albiaiak, ezek a makacs eretnekek pokoli gyűlölettel támadtak az egyház és hivei ellen. Sem a világi fejedelmek hadai, sem a római pápa atyai intelmei nem voltak képesek őket vérengzésükben megállítani. De megállította őket szent Domonkos szavának megrendítő erejével és főképen a rózsafüzér imádkozásának kegyelmeivel.

Mint egykor nagy szent Leo pápa a kettős keresztjelével a kezében megállította a hódító és pusztító Atillát Róma kapujánál, akként most szent Domonkos, a rózsafüzérrel a karján, szelidítette meg az elvadult eretnekeket. Megszelidítette őket és belopta szivükbe a hitnek világosságát is. Meggyógyította vadságukat és eloszlatta elvakultságukat. Kicsavarta kezükből az igazakat öldöklő kardot és felgyújtotta lelkükben a hitnek fáklyáját.

S mikor néhány száz évvel később a hitetlenség más formában — a mohamedanizmus képében — ismét rátámadt az egyházra és hiveire, akkor újra a rózsafüzér erejében bizott az egyház. A mohamedán törökök már a kereszténység központja, Róma felé igyekeztek, mikor V. Pius pápa az egész keresztényvilágban a rózsafüzér imádkozására hivta fel a szorongatott kereszténységet. S a lepantói fényes győzelem megmutatta, hogy nem hiába imádkozták. Az sem titok előttünk, hogy hazánk nagy törökverője, Hunyadi János és koronás fia Mátyás király is inkább biz-

tak a rózsafüzér hatásában, mint karjaik erejében, amikor a törökök ellen védték hazánkat és a kereszténységet.

A hitetlenség ördöge ma is fojtogatja az egyházat. Talán nem karddal, talán nem nyilt erőszakkal, hanem — ami sokkal veszedelmesebb — alattomos eszközökkel és az emberi ész és tudás minden raffinériájával. Hamis jelszavak örve alatt egész államok a hitnek ellenségei közé állanak. Szövetkezések, társulatok jobb ügyhöz méltó kitartással és fanatizmussal törnek a vallásra és hitre. Természetesen leginkább leplezetten, titkon, hogy a jóhiszeműeket tőrbe csalják.

Köz- és társadalmi életünk, sajtónk nem viseli homlokán a kereszt jelét, hanem a keresztényellenes áramlattal úszik.

S vajjon mibennünk, kik mégis imádattal vesszük körül oltárainkat, sziklaszilárd a hit és hitbeli meggyőződés?

Gondoljunk csak arra, mily nehezen nyugszunk meg, ha Krisztus helyettese, a római pápa hitünkre vonatkozó rendelkezést ad ki?! A kritizálás, a bizalmatlanság mennyire sajátja a mai keresztényeknek! S nem valóságos vallásos kokettség az, mikor hangoztatjuk hithűségünket s mégsem átaljuk a hitetlen és hitünket folyton üldöző lapokat járatni és olvasni!

Ha pedig templomban vagyunk, hányszor hittük eleven hittel és komolysággal, hogy az én Istenem ott lakik az oltár csendjében? Lelkem, szivem sokszor hidegebb, érzéketlenebb, mint a templom hideg kövezete. Nem hallom az Úr Jézus epedő hivását: Jöjjetek hozzám, szivetekbe akarok szállni. Sőt van pedig olyan keresztény is, aki úgy tesz a buzgóságával, gyakori áldozásával, mintha kegyet gyakorolna Istennel, mikor őt gyarló, bűnös szivébe fogadja.

— Bizony, hol van bennünk szent Pál apostolnak az a hite, mely hegyeket helyez át, sziklákat zúz össze, vagyis amely erősebb, szilárdabb, mint a természet erői, melyeket Isten egy szempillantással megsemmisíthet?

Ragadjuk csak kezünkbe a rózsafüzért, a hitetlenségnek és hitgyengeségnek ezen kipróbált fegyverét!

Tanítsuk rá gyermekeinket, imádkozzuk naponkint október havában. Az egyház maga szólít fel rá bennünket. Mintha azt mondaná nekünk: *október havában ez legyen erős feltételed, hogy küzdj a hitetlenség ördöge ellen*, amely a világ részéről körülövez, de lelked lanyhaságában is kisért; *küzdj ellene főkép a rózsafüzér buzgó imádkozásával!*

Mély jelentőségű az a kép, amelyen a Szűz anya átadja a rózsafüzért szent Domonkosnak. Nem ő nyujtja át, hanem a karján nyugvó gyermek Jézus kis kezei adják a nagy szentnek. Mert a rózsafüzér nemcsak a szűz Mária kedvenc imája, hanem az Úr Jézus előtt is végtelen becsben áll. Hiszen a sok «üdvözlégy Mária» mellett ott van a Hiszekegyben a mi hitvallásunk, a titkokban az Úr Jézus életének története, a Dicsőség az Atyának... fohászaiban pedig a teljes Szentháromság hódolatteljes imádása.

Szent Domonkosnak az Úr Jézus karjai útján adta a szűz Mária a rózsafüzért, a mi buzgó rózsafüzér-imánkat pedig a szűz Mária anyai szeretete viszi az ő szent Fia trónja elé! Azért imádkozzuk a rózsafüzért a szent Szűz tiszteletére, de a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt térdre hullva.

Dr. Tiefenthaler József.

A gyakori áldozó és szentmise.

Amióta X. Pius pápa az Eucharisztia bőséges forrásainak útját álló akadályokat elhárította, az egész világon mindenütt, hol katholikus templomok vannak, a nap minden percében bőséges zuhatagokban ömlik szét a szent áldozások által az Isten kimondhatatlan kegyelmét reánk árasztó malasztok égi özöne. A gyakori, sőt mindennapi áldozások, melyekben még alig néhány év előtt csak a kiváltságosak részesültek, ma már megszokott s többé fel sem tünő jelenség, sőt vannak helyek, hol napról-napra rendszeresen, százszámra láthatjuk az oltár előtt térdepelni a hivőket, kik a mennyei kenyérrel állandóan táplálkozva emelkednek folyton magasabb régiókba s változnak át lassanként a tunya, közönyös, sőt valóban nagy bűnös emberekből buzgó, szeretetreméltósággal teljes és áldozatkész lelkekké.

S abban is csodálatos ez az égi lakoma, hogy mentől gyakrabban elégítjük ki vele éhségünket, tehát mentől bőségesebben veszünk benne részt, lelkünk annál éhesebben és mohóbban várja a legközelebbi újabb mennyei vendégséget. Ennek az éhségnek lecsillapítása utáni vágy vezetett azután az ú. n. «lelki áldozás» feltalálására annak pótlásául, hogyha már tudunk olyan sokszor az Úr asztalához járulni, mint azt szeretnők, legalább ily módon érezzük az isteni eledel csodálatos izességét.

Épen azért, ha valaki, úgy a gyakori áldozó fogja fel legjobban a szentmisének, hol a kenyér e bámulatos mennyei étellé változik át, nagy jelentőségét és érzi azt, hogy minő rendkívüli tisztelettel kell ama ténykedések tanuivá lennünk, melyek e siralomvölgyének összes nyomorúságait nemcsak elviselhetőbbé teszik, hanem minden bajnak és szenvedésnek kínzó gyötrelmeit még kívánatasokká teszik számunkra.

Annak tudata, hogy szemeink előtt naponként egy óriási, felfoghatatlan és ránk nézve megbecsülhetetlen következményű csoda történik,

bizonyos szent borzalommal kell, hogy eltöltsön; hiszen szent Bonaventura szerint a szentmise annyira telve van titkokkal, mint amennyire a tenger vízcsöppekkel, a levegő porszemekkel, az égbolt csillagokkal és a mennyország angyalokkal. Menjünk bár a legkisebb falusi templomba, egy délafrikai missió galyakból összerakott s levelekkel befedett szegényes kápolnájába, a misező pap néhány szavára mindenütt leszáll elénk a Mindenség Ura, ki a csillagok milliárdjainak parancsol, aki megalkotta a természet ezer és ezer hibátlan törvényét, kinek egyetlen gondolatára megsemmisülhetne az egész világ, ugyanaz az Istenember, ki húsz évszázad előtt élt e földön, hogy megalapítsa a világ legcsodásabb vallását, melynek története és az általa létrehozott eredmények a legnagyobb bámulattal töltenek el mindenkit, aki azt tanulmányozza és hatásaiban megfigyeli, az az Úr Jézus, ki számtalanszor beigazolt s a tudomány mai álláspontja értelmében józan ésszel többé kétségbe nem vonható bizonyságok szerint ezen a földön, hol mi is lakunk, egykor vakokat gyógyított, halottakat feltámasztott, akit keresztrefeszítettek, megöltek s aki halála után harmadnapra saját erejéből újra életre támadt s ezzel bebizonyította, hogy csakugyan az volt, mint akinek magát mondotta, Isten, a végtelen hatalmú öröktől fogva létező és soha véget nem érő nagy Isten. És ez a felfoghatatlan Lény ott van tőlem néhány lépésnyire az oltáron a pap kezei között és várja tőlem, hogy hódoljak neki, hogy kegyelmeket kérjek tőle, várja, hogy eláraszthasson minden jóval, várja, hogy eláraszthasson, várja, hogy megpihenhessen szivemben, várja, hogy kebelembe szállva kioktathasson a legnagyobb és legszükségesebb tudományra; mint kell és mint lehet eljutni a mennyországba, az örök boldogság lakhelyére.

Ime ez a csoda történik minden szentmisénél, naponként annyiszor, ahány helyen a pap misézik. Nem természetes-e tehát, hogy e megfoghatatlan esemény ezerszer és ezerszer gyarló ismétlődése dacára is a buzgó lélek — s annál buzgóbbakká válunk, mentől többször áldoztunk méltóan — mindig újabb hálával és bámulattal telik el. Midőn egy földi uralkodó valamelyik kedves emberét egyre újabb és újabb kitüntetésekkel halmozza el, nem érez-e az is minden újabb megajándékozásnál erősebb és nagyobb szeretetet szivében e bőkezű fejedelem iránt s nem kiált-e fel végül is, hogy kész érette tűzbe-vízbe rohanni és vérét ontani. Ez a nagy hála azonban elképzelhetetlenebbül jobban gyul lángra aziránt, kiről tudjuk, hogy nem néhány évre szóló jutalmat, nem elköltheto földi kincseket és mulékony hatalmat ad nekünk, hanem milliárd évek multán sem elmuló, soha véget nem érő boldogságot, melynek jellemzésére ő maga is azt mondotta, hogy azt még szem nem látta, fül nem hallotta s a földi szív el nem képzelheti.

Minő nagy tiszteletet: kik tehát aziránt a jóságos Isten iránt tanusítani, kit az Oltáriszentségben valóságban magunkhoz veszünk s kinek ezt a csodálatos nagy szeretetét, mint gyakori áldozók egyre jobban átértjük. A gyakori áldozó tehát mindjárt a templomba lépéskor már külső viselkedésével elárulja, hogy érzi e helynek szentségét. Mikor a keresztvízzel meghinti magát, melyhez az egyház búcsut kötött s térdet hajt, az nem futólagos, közömbös és megszokott tiszteletnyilvánítás nála, hanem mindig újból átérzett és őszinte mély hódolat. A gyakori áldozó épen ezért lehetőleg az egész misét, ha csak testi gyöngesége, vagy magas életkora ennek útját nem állja, térdelve hallgatja végig. Sajnos, hogy még mindig vannak olyanok, kik ámbár egy kellemes kirándulás végett örömest gyalogolnak órákig, egy táncmulatság kedvéért feláldozzák és veszélynek teszik ki tüdejöket, akkor, midőn arról van szó, hogy egy félórát töltsenek köteles hódolattal és hálából Isten előtt, mindjárt fáradtságról és kimerülésről panaszkodnak, gyöngeségükkel mentegetik magukat s egész mise alatt ülve maradnak.

A gyakori áldozónál ilyesminek nem szabad előfordulnia, hiszen ő tudja, hogy ki előtt és miért hull térdre s boldog, ha ezzel a kis áldozattal s ha ez nehezére esik, a súlyosabbal, kedveskedhetik Üdvözítőjének. Minő boldogok vagyunk, ha valakinek, kinek jóságát számtalanszor tapasztaltuk, viszonzásul mi is tehetünk valami szolgálatot. Ha valaki jó állásba juttat bennünket vagy gazdag ajándékokban részesített, minő örömmel nyujtunk neki egy pohár vizet, vagy teszük meg kedvéért, amit kíván. Pedig, ha az Isten jóságát a szentmise alatti térdepléssel viszonozzuk, az sokkal kevesebb, mintha annak, ki nekünk egy milliót ad, egy pohár vizet adnánk.

Mikor a gyakori áldozó az oltár elé járul, a legnagyobb tisztelettel közeledik a szent asztalhoz. Nem tolakodik, nem siet magának minél jobb helyet kikeresni, nem igyekezik mások elé kerülni, mert tudja, hogy az oltárnál nemcsak mindenki egyenlő, hanem azt is, hogy ott az utolsó hely is hasonlíthatatlanul több mint a világ leghatalmasabb királyának asztalánál a legelső. Azonkívül eszébe jut az is, hogy a vele áldozó lelkek tökéletességét egyedül Isten ismeri s ki tudja, vajjon azok között nem ő áll-e a leghátrább. Az alázatos lélek bármennyire fog is örülni annak, hogy lelke észrevehetőleg nemesebb és jobb lett, tán jobb mint másé, mégsem fog előre törni, mert eggyel akkor sem lehet tisztában s ez az, vajjon a neki juttatott isteni kegyelemnek megfelelő mértékben javult és tökéletesbbedett-e s az, ki mellette van, a neki juttatott kisebb kegyelmet is nem használta-e föl jobban, mint ő. Ez a gondolat feltétlenül a mély alázatosságra, az igazi, átérzett és nem mesterkélt vagy fitogtatott alázatosságra fogja birni.

Minő angyali látvány, minő megható dolog ilyen lelkek szent áldozásának tanuja lehetni. Mily jó példát nyujt és buzgóságot kelt az másokban. De ha senkinek, úgy legalább az isteni embernek szivét bizonyára kimondhatatlan örömmel fogja eltölteni az ilyen érzelemmel és viselkedéssel lefolyó áldozás s már csakezért is szükséges, hogy a gyakori áldozónak a szentmisén való jelenléte és az Úr asztalához való járulása lélekemelő, buzdító, örvendeztető, nem pedig közömbös, sőt megbotránkoztató és elszomorító látvány legyen. *Dr. Bozóky Géza.*

«Jézus a tengeren».

1913. év.

A TENGERMEGÁLDÁS volt a máltai eucharisztikus kongresszusnak legkiemelkedőbb fénypontja, — mondta egyik ismerősöm, mikor elbeszélte az idei máltai nagy napokat. A kis sziget, mely dacosan emeli ki sziklás fejét a kék tenger zajló hullámai közül, melyet szent Pál jegyzett el a kereszténységgel, hamarosan megérte a dicsőséget, hogy az eucharisztikus kongresszus megtartásával a szentségi Jézusnak hódolatát bemutathatta.

A déli népek fellángoló lelkesedésökkel, pazar szinekbe játszó fantáziájokkal olyan ünnepélyeket rendeztek a Legszentebbnek, minőt a komolyabb északiak elgondolni sem tudnak.

Szombaton délután, mikor elvégződtek a tanácskozások, Ferrata kardinális, a pápai követ, biborosok, püspökök, papok s a hivek megszámlálhatlan serege által kisérve, felvitte az Oltáriszentséget La Valetta erőd bástyaormára, hogy onnan megáldja a tengert.

A tenger síkján elpihent minden hullámfodrocska, nyugalom s béke ült a vizeken, mely úgy vette ki magát, mint egy beláthatlan gyönyörűen ékes türkiszkék tükör, mása annak a végtelen kékségnek, mely az ember feje fölött az égbolton bontja ki makulátlan kék selymét.

Mikor a főpap kezében lévő monstranciában a liliomfehér szent ostya szine alatt elrejtőzött Jézus áldását hintette szét a tengereken, az apokaliptikus világ csodái zendültek fel az isteni Bárány dicsőségére. A büszke várfalakon százhúszezer ember tapsolt, éljenzett, kendőt, kalapot lobogtatott. Az ágyúk bömböltek a bástyákon, lenn a vízsíkon rengő, zászlódiszbe öltözött temérdek hajó szirénái fönséges hangvihart támasztottak a levegőben.

Az ember szive megremegett erre a látványra s érezni lehetett, hogy valami láthatatlan fenséges erő kapja el a képzeletet s viszi beláthatatlan magasságok felé.

Az a kis ostya a szentségtartóban megnőni látszott, tiszta fehérsége elöntötte az eget, meg a földet s a finom fátyol mögül előragyogott a fenséges krisztusi arc, a mindenható Istennek képe, amint átöleli a megváltás szeretetével a világot.

Ah, ki egyszer ilyent lát, annak lelke egész életére utolsó lehelletéig eltelik egy mámorral, a hit boldogító lelkesedésével. Minő káprázatos tündéri pompa, minő leírhatatlan fenséges ragyogás, minő lángoló dicsőség itt az Eucharistia körül! Önkénytelenül az a gondolat rezegteti meg szivünket: ha már itt a földön ily nagy a Bárány megtiszteltetése, minő lehet hatalma, ereje, dicsősége s a körülötte szétáradó boldogság fenn, túl a felhőkön s csillagokon, az ő égi honában...

1793. év.

A fényes viziók között, melyek ismerősöm szavai nyomában keltek, hirtelen megjelent lelki szemeim előtt egy fájdalmas kép az 1793. évből. Abból az időből, midőn a regényes Bretagne s a kies Vendée oly sokat szenvedett a francia forradalom kegyetlen csapataitól s a Convent vészbiráitól.

A francia forradalomnak az volt főtörekvése, hogy kiölje a keresztény hitet a franciák kebléből, megfosszák ezt a nemzetet az égtől s az égből leszálló minden erőtől s vigasztól. Sok helyütt ez sikerült is az első véres fellépésre, de nem úgy az Atlanti-tenger mellett elhuzódó tartományokban.

Mikor Robespierre biztosai megjelentek a nép előtt, vezérök vérszomjas dühhel rivalt a község vezetőire:

— Ledöntetem templomaitokat, felperzselem a zárdákat s nem lesz többé hely, hol babonáitokat üzzétek.

— De megmaradnak számunkra az Ég s a csillagok — feleltek vissza hitvallói bátorsággal — ezek magasabban ragyognak, mint a templomok tornyai.

Az egész tartományban bezárták a templomokat, leszedték a kereszteket s harangokat a tornyokból s szigorú törvényekkel eltiltották a vallási élet minden gyakorlását.

— Most, hogy lezártuk előttük a szentélyeket, elrekesztettük előlük az eget, legalább itt maradnak a földön s lesznek belőlök jó forradalmárok — gondolták magukban a vérontás vezérei.

A bretagnei mezőkön a halál lett urrá, mely kiirtotta a szivekből az örömet, az arcokról a mosolyt; füstölgő romhalmazok, porba döntött falvak, rakásra gyilkolt csecsemők hullái jelezték a pusztulás útját, melyen az öldöklés démona végighaladt.

Ki bátorítja ezeket a szegény üldözötteket, hogy el ne csüggedjenek? Ki önt lelkökbe vigaszt, hogy kétségbe ne essenek a földi lét borzalmai között? Ki acélozza hitüket, hogy készen álljanak a vértanui halálra? Ki árasztja el egész bensőjüket a mennyország után való édes sovárgással, a halhatatlanság biztató reménységével, mely az egyszerűekből, kicsinyekből, gyöngékből erőseket, hősöket, bátor vértanúkat nevel?

Ha megkérdezitek őket, tüzes lelkök hevétől lángra gyult arcuk biborával, szemeik áhitatos tekintetével s imádságos sóhajjal felelik vissza:

A szentségi Jézus!...

Mikor eléjök tódulnak az akadályok, melyek elszakítani akarják őket imádatuk szentséges alakjától, leleményességük szárnyain emelkednek s repülnek hozzája.

Crozon város lakósságát hithűségök miatt két század köztársasági katona sanyargatta. Sehol nem ajánlkozott egy pajta, hol összejöhettek volna a hivek Krisztus imádására, egymás vigasztalására.

De figyeljetek csak! Nem halljátok a harang ezüst csengését, mely az Óceán síkjáról a habok zugásán áttörve száll a sziklás partok felé?!

Leszállt a sötét est a tenger hullámai fölé. A hideg szél a szomorú égboltozatra koromsötét, nehéz fellegeket hajt, melyek kioltanak az égen minden világosságot, a csillagok reszkető fényét. A hullámok zaja végigsír a sziklás tengerparton, tajtékzó tarajokat kergetve, hengergetve egymásra.

Az a harangszó a hullámok zsivajában úgy szálldosott ide s tova, mint az elkésett madár. Azután a távol sötétségben elővillant egy-egy lámpa fénye künn a tenger síkján ringó hajó fedélzetéről. A part sziklás öbleiből az éj sötét palástjába burkoltan csónakok raja iparkodik az elhaló, majd fellobbanó fény felé.

— Kik vagytok, kik dacoltok az ezer veszéllyel, mely a tenger hullámaiból s az éj viharos sötétségéből mered rátok?

— A crozoni hivek...

— S hová törtettek a hullámok tajtékzó hátán?

— A szentmisére...

Fenn a hajó kormányánál állott a fehér oltár; a hajó körül a sok sajka, benne összekulcsolt kezekkel férfiak s nők. Mikor a pap a szentelt ostyát Úrfelmutatáskor felemelte az ég felé, valamennyi szem reátapadt, kimondhatatlanul édes vágyakozással, szeretettel s hűséggel. Kezeik remegtek, szemeikben könnyek csillogtak s egész testök szinte reszketett a szeretet s hit erős indulatában. Forró sóhajokat küldtek az oltár felé: «Ó Krisztus, ó drága jó Jézus, irgalmazz nekünk, légy velünk!...»

Majd azt képzelték, hogy megismétlődik velök is, ami Péterrel történt a genezareti tó vizén. A sötétségben világosságot véltek látni, hallották az égi karok édes zenéjét. A világosság öléből egy alak bontakozik ki, a Mester alakja..

Most már tudják, érezik, hogy küzdelmeikben s szenvedéseikben nem állanak egyedül: Ő tekint rájok szánakodó tekintettel s szeretettel, az irgalmas Jézus. Feléjök nyujtja áldást osztó kezeit s nem engedi elpusztulni őket a kóbor hullámok összetorlódásában.

Ajkaikon lágy ének szálldos, mely belevegyül a szél zugásába, mint egy hatalmas orgona hangjaiba. Szivükbe béke költözik, arcukra ihlet száll, mely letörli onnan a fájdalmas vonásokat.

Mikor vége volt a misének s a csónakok visszafelé indultak, a hajnal már arannyal és rózsaszinnel öntötte el az ég alját. *Lukácsy István.*

Assziszi szent Ferenc az oltáregyesületi szellem szentje.

Assziszi szent Ferenc sírja fölé mindjárt halála után csodaszép templom épült. A szerafi szent szegénységéből nem a nyomor dohossága és fülledtsége, hanem az élet, a lelkiség, Istenhez való boldog törtetés örömvirágai áradtak felénk. Ez az önkénytes szegénység, mely szent Ferenc sovány aszott arcára az örökös derű és boldogság báját és mosolyát varázsolta, megihlette az építészetet, festészetet, szobrászatot és költészetet. S mint az önkénytes szegénység Istenért volt, akként e szegénység művészi megihlettsége és művészi sokszázados alkotásai szintén Istent dicsőítették, Isten házát ékesítették.

Ime, innét magyarázható egyrészt, hogy miképen nőhettek ki szent Ferenc szegénységének kultuszából fényes és pazar gazdagságú bazilikák! Másrészt azonban szent Ferenc egész tevékenysége templomépítésen, templomrestaurácion kezdődik és szent Ferenc lelkének törtetése, iránya elválaszthatatlanul egybeforrad templomok építésével. Mikor talán még csak félig lépett a tökéletes és önkénytes szegénység útjára, történt vele, hogy kétségbeesett atyja haragjában a püspöknél is feljelentette. A püspöknél kívánta vissza Ferenctől mindazt, amit az atyai vagyonból talán templomra kívánt fordítani. Szent Ferenc mindent kiszolgáltatott. Sőt ruháját is atyjának adta és szent örömmel, sugárzó arccal kiáltott fel: Most már csak egy atyám van, ki a mennyekben van. S ezzel szent Ferenc lelki iránya eldőlt. A földi gondtól, köteléktől teljesen szabad volt; végtelen szegény, koldus kívánt lenni, hogy vezekeljen és Istent tegye gazdaggá. Első sorban a düledező templomokat kívánta jó karba helyezni. Kezébe vette a koldusbotot. Egyiktől követ, a másiktól fát kapott és mindezt saját vállán hordta össze. Ily módon megrenoválta

szent Damián templomát, majd utóbb a szent Péter kápolnát, végül Assziszi városon kívül fekvő szűz Mária kis templomot — a később annyira híressé vált Portiunkulát.

Szent Ferenc szeráfi lelke azonban már magasabban szárnyalt. Már nemcsak kőtemplomokat kívánt Istenének, hanem a lelkek templomát. Társakat gyűjt maga mellé, szent szegénységét másokkal is megosztja, szerzetet alapít s szegénységének erejével s a bűnbánat hirdetésével megmozgatja az anyagias sziveket, megremegteti az elvakult lelkeket. Szelleme felüdíti az egész egyházat. Rendjének harmadik évében már 5000 «fratres minores» szegény ferenci barát jő össze a nagykáptalani gyűlésre, 40 év mulva 200.000 ferences, a klarissza női rend, a harmadrend százezrei merítenek szent Ferenc szeráfi szelleméből.

S mindez a renovált templomok, főleg Portiunkula-kápolna csendjéből árad a világba. A Portiunkula mellé építette kedvenc sátrát szent Ferenc, innen indult körutaira, innen küldte szét fiait, ide is tért vissza — meghalni. 1226. október 4-én hunyta le szemét a Portiunkula-kápolnában. Templomokat gondozó és restauráló, tehát oltáregyesületi szellem volt tehát a talaj, melyből szent Ferenc csodás tevékenysége kiindult, folyton táplálkozott s táplálkozik mindaddig, míg szent Ferenc hamisíthatatlan szelleme él a lelkekben. *Dr. T. J.*

TÖRTÉNELMI TÁR.

A nagyszebeni Krisztus teste társulat.

Az erdélyi szentségi társulatok közt az eddigi adatok szerint legrégibb volt a nagyszebeni Krisztus teste társulat.[1] Százhatvan évnél tovább működött ez a társulat és terjesztette a legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletét.

1372-ben alapították a társulatot Nagyszeben polgárai a város plébánosával és tanácsával egyetértőleg.[2] A társulatnak célja volt elsősorban az Oltáriszentség tiszteletének emelése. Az alapító levélen kívül kifejezi ezt a társulatnak hivatalos címe is: «*fraternitas excelsi et mirifici sacramenti corporis et sanguinis Christi*» (a legfölségesebb és legszentebb Oltáriszentségnek társulata.) Emberbaráti célokat is szolgált a tár-

[1] Régi volt a *kolozsvári* társulat is, mely már a XV. század elején virágzott. (Folyóiratunk ezidei 284. lapján Kolozsvár mellett az évszám 1531 helyett 1414-re igazítandó.)

[2] A nagyszebeni szentségi társulat történetére vonatkozó adatokat *Seiwert* Gusztáv állította egybe az Archiv des Vereines für siebenbürgische Landeskunde c. folyóirat 1872. évi (X. köt.) 314—360. lapjain.

sulat. Gondoskodott a szegények és idegenek eltemetéséről. Nagyjelentőségű dolog volt az abban az időben, mikor a kiváltságokkal elhalmozott büszke városi polgárság az idegeneket jött-menteknek tekintette, akik semmi jogban sem részesülhettek s még a tisztességes temetést is megtagadták tőlük. Annál dicséretesebb a társulati tagoknak keresztény érzülete; ők az idegenekben is felebarátaikat, keresztény testvéreiket látták. Természetesen a társulat tagjainak s azok hozzátartozóinak is megadták az illő végtisztességet. Az elhalt társulati tagok temetésén a társulat keresztjének és lámpáinak elővitele mellett testületileg vettek részt a tagok.

A társulat a Mária-templomban külön oltárt emelt az Oltáriszentség tiszteletére s annak fentartásáról gondoskodott. A társulati isteni tiszteletnek ellátására külön káplánságot szerveztek. A káplán a Krisztus teste oltárának javadalmát élvezte s ennek fejében kötelessége volt a társulati miséket elvégezni s a szegényeket ingyen eltemetni.

A tagoknak kötelessége volt a társulat ünnepélyes istentiszteletein résztvenni. Minden reggel kismisét szolgáltatott a társulat saját oltárán. Csütörtöki napokon, mint az Oltáriszentség szerzésének emléknapján nagymiséje volt a társulatnak, mely alatt a társulati tagok énekeltek. 1460-tól kezdve ezt a nagymisét szentségkitétellel tartották s az egész istentiszteletet körmenettel tették ünnepélyesebbé. A szentségházból körmenetileg vitték a szentséget a társulati oltárra, mise után pedig ugyanoly módon vitték vissza. A körmenet alatt a társulati tagok az Oltáriszentséget dicsőítő énekeket zengtek. A társulat évnegyedes gyűlései alkalmával, miket mindig a kántorbőjt hetében tartottak, gyászmisét szolgáltattak a társulat elhunyt tagjaiért. Mindezen misék alkalmával adományokat gyűjtöttek a társulat perselyébe. Szombat este is tartott a társulat rövid ájtatosságot, mikor is a Salve reginat ünnepélyesen elénekelték. A Salve regina éneklése a templomban vagy a templom előtt, vagy a piactéren általánosan bevett szokás volt akkoron. Többnyire iskolás gyermekekkel énekeltették ezt a kedves Mária-éneket. Helyenkint alapítványokat is tettek erre a célra. Nagy fénnyel ülte meg a társulat Úrnapját.

A társulat igyekezett búcsukiváltságokat is szerezni. 1384 szept. 17-én kelt búcsulevél szerint 1 évi és 100 napi búcsut nyerhettek a tagok, ha a szentségekhez járultak s a Salve regina éneklésén áhítattal résztvettek. Ugyanolyan búcsut nyertek a tagok, ha a szentségekhez járultak, a társulat csütörtöki nagymiséjén résztvettek s a társulati oltár fenntartására alamizsnát adtak. Ezen búcsukiváltságok is hozzájárultak a társulati istentisztelet fényének emeléséhez.

A beiratkozás alkalmával 50 dénár díjat fizettek a tagok; a tehető-

sebb polgárok azonban rendszerint nagyobb összeget adtak. Úrnap nyolcadán egy font viasznak az árát, vagyis 9—10 dénárt tartoztak a tagok befizetni a társulat pénztárába. Tagok lehettek nemcsak férfiak, hanem nők is. A tagok sorában találunk egyházi és világi férfiakat, utóbbiak között a város tanácsosait és egyéb tanult embereket.

Egyes tagok végrendeletileg ingatlanokat vagy készpénzadományt juttattak a társulatnak. Egyházi fölszereléseket is adományoztak többen. Igy gyarapodott a társulat kincstára, melynek 1527-ből megmaradt a jegyzéke. Keresztek, Agnus dei-k,[1] továbbá ötvös munkák: drága művű képek, kelyhek, ereklyetartók, monstrancia, ampolnák s egyéb tárgyak voltak a gyűjteményben. Legértékesebb darab volt az a drágakövekkel kirakott arany kereszt, melyet Polner Gábor boszniai püspök, királyi kincstartó ajándékozott a társulatnak. Mindezen tárgyakból még hírmondónak is alig maradt fönn egy-kettő.

A társulat vagyonkezelését a város ellenőrizte. A társulat pénztárosa számadásait beterjesztette a városi tanácsnak. Az 1525—1527. évi számadások szerint 242 forint 39 dénár bevétele volt a társulatnak; kiadás 51 forint 10 dénár, készpénz maradvány 191 forint és 29 dénár.

A nagyszebeni szentségi társulat működésének a reformáció terjedése vetett véget. 1533. november végével még fönnállott a társulat, de már akkor a hanyatlás jeleit mutatja.[2] A társulat működését megbénították az 1526—1536. évek vérzivatarjai is. 1527-ben a városi tanács égető szükségletek céljaira lefoglalta a társulat készpénzét s a felhasznált összeget csak idők multával térítette vissza. *Timár Kálmán.*

Warum kommuniziere ich häufiger? Von Stefan *Klett* Priester der Gesellschaft Jesu. Kalocsa, 1912. A rózsafüzérgyár kiadása. Egy példány 4 fill., 100 példány 3 korona.

Klett István jézustársasági atya folyóiratunk olvasói előtt is ismeretes, mint a gyakori szentáldozásnak apostola. *Az Úr nagy kívánsága* című munkája is az Örökimádás lapjairól nőtt ki. Újabban megjelent kedves kis füzetében lelkesen buzdít az Oltáriszentség gyakori vételére. Meggyőzően fejtegeti, miért van szükségünk a gyakori szentáldozásra. Érdemes volna ezt az ügyesen megírt füzetet magyar nyelven és kiadni.

[1] Isten bárányát ábrázoló viaszalakok, miket minden hetedik évben fehérvasárnap szentelt a pápa. Egyes templomoknak s jámbor híveknek küldték megőrzés végett. Mint Krisztus istenemberségének jelképe, a megváltás fönséges titkaira emlékeztetett.

[2] Egyháztörténeti emlékek a hitujítás korából. III. köt. 297. l.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Eucharisztikus Szövetségünk érme.

Mindenfelé tapasztalhatjuk, hogy akik együvé tartoznak, azok ezt valami külső jellel is kimutatják. Például a katonák egyforma ruhát viselnek.

Az Eucharisztikus Szövetségek tagjai, a buzgón áldozó gyermekek, ifjak vagy lányok is mutassák meg egybetartozásukat valamivel. Legjobban tehetjük ezt szövetségi érmünk viselésével. Szentáldozásokon, gyűléseinken, körmeneteken és tagfelvételeken tűzzük keblünkre a mi érmünket. A gyönyörű éremet bárki megkaphatja a budapesti igazgató bácsitól 30 fillérért. (Budapest, IX., Üllői-út 77.)

Az érem egyik oldalán az Örökimádás templomának szentségtartója látható felhők közt. Ebben a szentségtartóban van a legméltóságosabb Oltáriszentség, melyet ebben a mi templomunkban éjjel-nappal imádnak.

Az érem másik oldalán *szent Tarzicius* képe látható, amint haldoklása közben Quadratus nevű katona keblére hanyatlik. Körülötte vannak a kövek, melyekkel agyonkövezték, keblén ott szorítja kezével az Oltáriszentséget, melyért vértanúságot szenvedett. Ő a mi védőszentünk, azért hallgassuk meg élete és halála történetét.

Szent Tarzicius az Oltáriszentség vértanúja.

(Wiseman bíboros *Fabiolája* után.)

Egyik pogány római császár idejében, Rómában számos kereszténytt vetettek börtönbe, hogy a színházban a vadállatok elé vessék.

Haláluk előtt az anyaszentegyház szent áldozásban akarta őket részesíteni. Azon keresztények, kiket még nem hurcoltak fogságba, föld-

alatti folyosókban (katakombákban) gyültek össze szentmisére és szentáldozásra. Tiszteletreméltó Dénes áldozópap innét akarta az Úr szent testét elküldeni a börtönben sínylődő keresztényeknek.

Ámde ki vigye hozzájuk a szentségi Jézust? Valamelyik pap? Azokat mind ismerték a pogányok s útközben biztosan megölték volna.

Az oltárnál állott a szent pap, körülnézett, hogy kire bízza az Úr szent testét. Ekkor a fiatal Tarzicius minisztráns hirtelen a pap lábához borult. Karját kitárta az Oltáriszentség után, arca szent ártatlanságában angyaléhoz hasonlított.

Az áldozópap elcsodálkozott e szép látványosságon, de mégis így szólt barátságos hangon: «Gyermekem, még nagyon fiatal vagy te arra!»

«Szent atyám, épen mert oly fiatal vagyok, nem fogják gondolni a pogányok, hogy mit viszek. Kérlek, ne tagadd meg tőlem ezt a kegyelmet.» A fiúnak könnybelábadt a szeme, orcája égett a megindulástól, mikor e szavakat mondta. Ismét kitárta karját s epekedése oly forró volt, hogy kérését nem lehetett megtagadni. Az áldozópap először gyolcsba, majd még egy kendőbe takarta az Oltáriszentséget, Tarziciusnak kezébe adta és így szólt: «Tarzicius, ne feledd, hogy mekkora kincset bízok reád. Utadon kerüld ki a nyilvános tereket és helyeket. Biztosan meg fogod őrizni az Úr szent testét?»

«Inkább meghalok, hogysem pogányok kezébe juttassam», felelte a fiú s ruhája alá, keble fölé rejtette az élet kenyerét. Könnyű lépésekkel ment végig az utcákon, hiszen még gyermek volt, de arca oly komolyságot mutatott, milyent gyermeknél találni nem lehet. Gondosan kerülte a nyilvános helyeket, de a zugutcákat is.

Nagy épület kapujához közeledett, mely egy gazdag, gyermektelen úrnőé volt. Az úrnő megcsodálta a kedves, angyali ifjút, amint mellén, az Oltáriszentség fölött keresztbetett karokkal haladt. Útjába állt és így szólt: «Állj meg egy pillanatra, te kedves gyermek, mondd meg nevedet, hol laknak szüleid?»

«Tarzicius a nevem; árva vagyok; nincs más otthonom, csak olyan, amelyről tán nem szívesen hallanál» válaszolta Tarzicius (otthonán a mennyországot értette.)

«Ha árva vagy, jöjj házamba és pihend ki magadat nálam. Többet is akarnék veled beszélni. Bár olyan fiam lenne, mint te vagy», szólt az úrnő.

«Most nem, most nem, nemes úrnő», felelte a fiú, «szent kötelességet vállaltam magamra, egy pillanatig sem szabad késlekednem.»

«Hát igérd meg» — kéré a fiút az úrnő — «hogy holnap eljössz; ez a házam, itt lakom.»

«Ha még élek, eljövök», szól a fiú oly tekintettel, hogy az úrnő

nem is földi gyermeknek, hanem égi küldöttnek gondolja. Utánanéz, majd követni kezdi, de egyszerre szörnyű lármát hall, azért megáll, s állva marad, míg a zaj meg nem szünik. Ekkor aztán tovább halad.

Ime, Tarziciust ez az úrnő gyermekéül akarta fogadni! Milyen gazdaggá lett volna a szegény ára! Ő azonban nem a földi, hanem az égi dolgokra gondol. Tovább siet és nyilvános térre ér, ahol épen játékhoz akarnak fogni az iskolából menő pogány fiúk.

«Még csak egy játszótársra volna szükségünk, de honnan kapjuk azt?» kérdi egyikük.

«Hiszen épen jó, hogy ott jó Tarzicius, akit már réges-rég nem láttam!» mondja egy másik. «Mindig kitünő játszótárs volt. Jer Tarzicius», teszi hozzá és karján fogja. «Hová sietsz? játsz velünk.»

«Most nem lehet, Petilius, igazán nem lehet», szól a mi kis szentünk, «nagyon fontos dolgom van».

«De neked *kell* játszanod» kiált fel a pogány fiú, aki civakodó erős gyermek, és nem engedi el Tarziciust. «Én semmi beszédet nem tűrök; amit akarok, annak meg kell lennie. Azonnal jer és játsz velünk!»

«Kérlek, engedjetek tovább menni», kéri őket Tarzicius.

«Szó sincs róla», mondja a pogány fiú; «mi az, amit oly vigyázva viszel kebleden? Valószinűleg levél; no ne félj, semmi baja nem esik, ha félórára kikerül fészkéből. Add ide, elteszem, amíg játszunk.» S ezzel már nyul is a legméltóságosabb Oltáriszentség után.

«Soha, de soha!» válaszolja Tarzicius égre emelt szemmel.

«Én *akarom* látni», kiáltja indulatosan Petilius; «tudni akarom, mi csoda titok az», s gorombán ide-oda taszigálja Tarziciust. Csakhamar egész embercsoport gyült egybe a szomszédból a civakodók körül. Az emberek kiváncsian kérdezték, hogy mi történik. Látták Tarziciust, amint keresztbefont karokkal állott és eltűrte a nagyobb és erősebb fiú arcúlütéseit, ökölcsapásait, lökdösését, rúgásait, mintha nem is érezné. Nem panaszkodott, nem ütötte vissza, de keresztbetett karjait nem vette le kebléről, elszántan őrizte a legméltóságosabb Oltáriszentséget.

«Mi lehet ez?» kérdik egymástól, midőn épen egy hitehagyott keresztény haladt el mellettük. «Ugyan hát, mi legyen? Egy keresztény szamár, aki a szentséget viszi», mondja a hitehagyott.

Ez aztán elég volt. A pogányok égtek a kiváncsiságtól, hogy a keresztények szentségét lássák, kigúnyolni is akarták azt, azért mindnyájan követelték, hogy Tarzicius adja át, amit visz. «Soha, amíg csak élek!» volt egyedüli felelete. Egy kovács súlyos ökölcsapással majdnem földre sujtotta, sebéből folyt a vér. Ütés ütés után érte, míg végül földre esett, de karja akkor is keresztbe fonva maradt a mellén. A nép reá rontott s már-már megfosztotta drága kincsétől, mikor őket egy óriási ökö

jobbról-balról félretaszította. Némelyek messzire repültek a térségen, mások körben forogtak míg csak földre nem estek, s akik megálltak, egy óriási erejű keresztény katonatiszt, Quadratus elől meghátráltak, mert ő okozta ezt a zavart. Alig kergette szét a pogányokat, letérdelt a megsebesült és elalélt fiú mellé, oly gyengéden emelte fel, mintha csak anyja lett volna, és szeretettel kérdezte: «Súlyosan sebesültél meg, Tarzicius?»

«Ne gondolj velem, Quadratus», felelte a fiú, miközben kinyitotta szemét és mosolygott; «az Oltáriszentséget viszem: arról gondoskodj».

A katona mély tisztelettel vette a karjaiba a gyermeket, amint ezt érmünk mutatja; nemcsak egy fiatal vértanut vitt, hanem magát a vértanúk királyát és urát is. A gyermek bizalommal nyugtatta fejét a hatalmas harcos nyakán, de keze még mindig erősen tartotta a rá bizott szentséget. Senki sem állt útjukba, csak az az úrnő, kivel a fiú előbb beszélt. «Lehetséges ez?» kiáltott fel ijedten, «ez Tarzicius, ki még előbb oly szép és kedves volt? Ki tette ezt?»

«Nemes úrnő», felelte Quadratus, «megölték, mert keresztény volt».

Az úrnő egy pillanatra a gyermeknek arcába tekintett. A gyermek is kinyitotta a szemét, mosolygott és meghalt.

Az úrnő elment és megkeresztelkedett.

A tiszteletreméltó Dénes áldozópap alig látott könnyeitől, mikor a gyermek kezét felemelte és keblén sértetlenül megtalálta a legméltóságosabb Oltáriszentséget. A gyermek most, mikor a vértanúk álmát aludta, még inkább hasonlított angyalhoz, mint alig egy órával előbb, mikor még életben volt. Quadratus maga vitte el Callistus katakombájába (földalatti temetőjébe) s ott eltemették, a keresztények pedig csodálták az Oltáriszentség vértanújának a bátorságát.

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Ezek aztán jó tagok! Faluról eljött két leány Budapestre. Kenyeret jöttek keresni. De otthon a gyermekszövetségben voltak beiratkozva és azért igen jól tudták, hogy lelki kenyerük is van. S ezt a lelki kenyeret a legméltóságosabb Oltáriszentséget Budapesten is kell szeretni, kell a szentáldozásban magukhoz venni. Eljöttek tehát a budapesti igazgató bácsihoz magukat bemutatni és megkérdezni, mikor jöhetnek gyónni és áldozni.

Meg is fogja őket segíteni a jó Isten.

***

Sok új tag jelentkezik megint, de most nincsen hely, hogy írjak róluk, majd a következő hónapban.

A szövetségi érem igen fogy. Örömmel veszik mindenfelé. Jó, ha a szentáldozásnál feltüzitek az érmet, de utána tegyétek szépen el. Láttam egy tagot az éremmel futkosni és ugrálni. Ez talán nem illik.

***

A budapesti eucharisztikus gyermekszövetség október hónapban gyűlést tart, és pedig:

A fiúk október 7-én a leányok október 8-án. Mindakét összejövetelre délután *3/4 4 órakor* kell gyülekezni a templommelleti kisudvarban.

Akinek van érme, az tűzze fel a gyűlésre!

Jöjjenek el *a budai tagok* is. Szívesen látjuk.

ÖRÖKLÁMPA.

Ha bezárul a templomnak ajtaja
S reánk borul az éj sötét fátyola,
Békén pihen minden ember ágyában,
Csak az édes Jézus viraszt
A szentségház magányában.

Ah, de mégis mit látok ott fényleni?
Talán bizony van ott mégis valaki?
Senki csak az öröklámpa világít,
Szelid fénye élő hitre,
Imádásra megtanít!

Én Istenem! Miért kell ennek így lenni?
Az Úr Jézust így egyedül itthagyni.
Nincsen senki, ki Őt most imádja?
Kiket Ő oly hévvel szeret,
Nem sietnek hozzája?

Ragyogj, ragyogj, kis lángocska fényesen,
Ragyogásod égi intés énnekem.
Gyújtsad lángra az én hideg szivemet,
Hadd emészen egészen el
Az isteni szeretet.

Temesvár. Irta és átdolgozta: *Magyari Gizella*, az euch. leányszövetség tagja.

A gondviselő jó Isten.

EGY SZEGÉNYESEN bútorozott szobában betegen fekszik a családfő. Körülötte szomorúan, gondterhes arccal áll a kis család. A beteg állapota óráról-órára rosszabbodik úgy, hogy doktort kellett hívni. A doktor el is jött s miután megvizsgálta a beteget, igen aggasztónak találta; rögtön írt egy receptet, melyet feltétlen meg kellett csináltatni. A kis család minden fillért összekaparintott, csakhogy megmentsék a beteget. A kis fiút küldték a patikába, aki ahogy az orvosságot meg-

kapta, sietett, szinte rohant, hogy édes atyján mielőbb segíthessen. Ámde útközben elbotlott, az orvosságos üveg széttörött, így az orvosság kárba veszett. Szegény kis fiú kétségbeesésében nem tudta mitévő legyen, végre az az eszméje támadt, hogy visszamegy a patikába s megkéri a patikus bácsit, talán olyan jó lesz s megcsinálja mégegyszer az orvosságot. Eme reményében szaladt a patika felé.

A patikus, mihelyest a kis fiú eltávozott, észrevette szörnyű tévedését, ugyanis az orvosság helyett erős mérget adott, melytől a beteg föltétlen meghal. Épen azon töprenkedett, hogy miként hozhatná helyre tévedését, a jó Istenhez fohászkodott épen amikor a kis fiú sírva szaladt be hozzá, elpanaszolta, hogy útközben mi történt vele s arra kérte a patikust, hogy az orvosságot készítse el még egyszer. Elképzelhető a patikárus öröme a gyermek visszatértén, készséggel készítette el az orvosságot s hálát adott az isteni gondviselésnek, amely ily csodálatos módon segített rajtuk.

Irta: *Buzinkay Zoltán*,
az ifjak eucharisztikus szövetségének tagja.

A kis kócos Kati.

(Folytatás.)

Másnap reggel hófehér ágyban ébredt fel. Csodálkozva nézett körül, azt hitte, szegényke, hogy álmodik. A falakon gyönyörű szép szent képek díszlettek, a butorok pedig csak úgy ragyogtak a tisztaságtól és nini, az ablakokon csipkefüggönyök is fehérlenek, mint a hó. Kati nagyokat bámult mindezeken. Most bejött egy igen szelid s jóságos arcú nő, kinek a haja szakasztott olyan ezüstös fehéren csillogott, mint a holdsugár. Mamám, anyuskám! Te vagy az? kiáltotta izgatottan a kis leány. A jóságos arcú nő aztán lehajolt hozzá és ő két kis sovány karjával átölelte. «Te vagy, úgy-e, az én anyám?» kérdezte újra Kati. «Az... az vagyok! És a jó asszonynak, ki nem volt más, mint Sósdi Károly, nyug. erdész özvegye, néhány könnycsepp hullott Kati kócos hajára a szeméből». Hát a holdba jutottam mégis?! kiáltotta Kati körülnézve.

— A holdba? — Sósdiné megijedt. Csak nem eszelős ez a kis lány? Hogy kérdezhetsz ilyent?

— Mert a verklisné a kinél voltam, így mondta, ha kérdeztem, hol van apám, anyám? A holdban vannak, te kócos!

— Te szegény kis tudatlan! — sajnálkozott az erdészné. Aztán elkérdezte Katitól, hogy folyt eddigi élete? Kati elmesélte, milyen rettenetesen keserves volt a sorsa. Aztán, hogy mint indult vándorútra a hold felé, mikor a verklisné hirtelen meghalt.

— Szegényke! — sajnálkozott az erdészné. — Én ma korán reggel kimentem a kertbe és ott találtalak mély álomban a lugasban. Miután pedig megsajnáltalak, mint keresztény emberhez illő, behoztalak és lefektettelek saját ágyamba! Most pedig maradj nálam, úgy sincs gyermekem, se semmi rokonom. Kati szivesen ott maradt. Eleinte bizony a jó Anna mamánál, mint az erdésznét hívta, szinte keserves volt a sorsa, míg a rendes életmódhoz hozzászokott. A kócos haját tövig lekellett nyírni, annyira piszkos volt. Hiszen a fésűt hiréből is alig ismerte. Aztán Anna mama megfürösztötte őt, felruházta és iskolába járatta.

Az olyan elvadult kis teremtésnek, mint ő volt, még a tiszta ruha is teher volt eleinte, mert nem ülhetett le benne akárhová a földre.

Aztán az iskolában órákig csendesen ülni és figyelni! Ez volt még csak nehéz dolog. De meg kell adni, hogy amint megszokta Kati kissé a fegyelmet, akkor igen szorgalmas kis tanuló lett belőle, akivel még a tanító néni is nagyon meg volt elégedve.

Legmeghatóbb volt azonban nagy áhitata. Mikor az erdészné hez került, a jó Istenről csak annyit tudott, hogy megszokta verni az embereket. Mert a verklisné, ha Kati valamelyik házban kevés pénzt kapott, így kiáltott: verje meg őket az Isten! Kati tehát nagyon csodálkozott, mikor megtudta, hogy a jó Isten nem valami zsarnok, hanem végtelenül szerető atyánk, aki a földre küldte egyszülött Fiát is, hogy értünk szenvedjen és minket üdvözítsen. «Ennyire szeretett minket az a jó Isten? — Bámult Kati. — És szent Fia odahagyta a fényes mennyországot és lejött a földre nemcsak szegénységet, de kinokat is eltűrni értünk?» Kati, ki annyit kínlódott és szenvedett már kisgyermek korában, igen csodálkozott, hogy valaki szenvedett önként, aki pedig végtelen boldogságot élvezhet a mennyországban. Mikor a kis lány először áldozott Anna mama szép fehér ruhát varratott neki és Kati ő olyan kedves és szerény volt benne, mint egy kis angyal. Aki azelőtt látta őt Berencsen, mint «kócos Katit» most ugyan meg nem ismerte volna sohasem! Arca, mely azelőtt szinte durva volt a piszoktól és sovány beesett a nyomorúságtól, gömbölyű lett és szép piros meg fehér színt kapott. Szemei, ezek a régi vadmacskaszemek, most szeliden és ájtatosan néztek az oltárra és mikor a pap bácsi nyelvére tette a kis szent ostyát, melyben a Úr Jézus rejtőzik, akkor igazán megható áhitat tükröződött vonásain.

A kis kócos-ból Jézuska szelid báránykája lett!

De nemcsak báránykája, hanem valóságos kis apostola is.

Iskolatársnőit, pajtásait folyton arra buzdította, hogy gyakran áldozzanak. Évégből így szólt hozzájuk. Nézzétek, ha a jó Isten olyan végtelenül kegyes és saját testével és vérével kész minket akár mindennap is táplálni, akkor valóban nem vall nagy szeretetre tőlünk, hogy mi meg húzódózunk attól ez isteni ajándékot elfogadni! Bizonyosan nagyon

javunkra van a naponkénti szentáldozás, különben a szentséges atya, az Isten földi helytartója, nem ajánlaná még a gyermekeknek is. Aztán milyen kedves érzés az, hogy mi kisgyermekek is szerezhetünk a jó Istennek örömet! Áldozzunk tehát mindennap és még az ég is örülni fog, ha ezt látja. *Antal Margit.*

Konstantin-jubileum az Örökimádás-templomban. Az isteni Gondviselés úgy akarta, hogy a nagy római zarándoklat, mely a kereszténység legfényesebb évszámának a Konstantin békének 1600-ik évfordulóját kivánta megünnepelni, ismét elmaradjon. Az Örökimádás-templom a nagy eseményt a kath. nagygyülés előtt tartandó triduum útján fogja megülni. A béke, amely Konstantin császárnak Istentől vezetett akarata által 1600 évvel ezelőtt, háromszázados szörnyű üldözés után az egyházra áradt, elsősorban az Eucharistiára hozott nagy dicsőséget. Kivonulhatott a katakombák rejtekeiből, elfoglalhatta a dómok, bazilikák és székesegyházak aranyoltárait, hogy onnét árassza a lelkek millióira a megmérhetetlen isteni kincseket. Tehát az eucharisztikus lelkek ünnepeljék meg elsősorban a jubileumot.

A megnyitó szentbeszéd november 5-ikén, szerdán este lesz. November 6., 7. és 8. napjain pedig délelőtt nagymise, délután negyed 6 órakor pedig szentbeszéd és áldás lesz hívekre a jubileum jelentőségét és kegyelemteljes erejét kidomborítani. A püspöki kar több kiváló tagja fogja az ünnepségeket vezetni. A nagy napok jelentőségét csak emeli a hívek szemében, hogy november 6-án van egyúttal az Oltáregyesület megalapításának évfordulója és egyházmegyei szentségimádás.

Báró Hornig biboros jubileumához! Szeptember 8-án, amikor báró Hornig biboros 25 éves püspöki jubileumát ünnepelte az ország, bensőséges imák fakadtak a szívekből az Örökimádás-templom csendjében. A jubiláns püspökre kértük az Eucharistia áldását és kegyelmét. Bőkezűsége, melyet tudományra, hitéletre, társadalmi szükségletekre egyaránt fejedelmi módon kiárasztott, talán seholsem hozott annyi gyümölcsöt, annyi lelki kamatot, mint az Örökimádás-templomban. A jubiláns püspök úrnak köszönhetjük a gyóntatószékeinket, melyeket a hívek, törődött szívűek, a szenvedők olyan sűrűen látogatnak. Nincsen nap, hogy legalább 15-en vagy 20-an Isten kegyelmét bennük magukba ne szívnák. Szombaton és vasárnap pedig százakra megy azoknak a száma, akikre e gyóntatószékekben hull a kegyelem esője.

Bizonyos, hogy a fenkölt lelkű biboros püspökre e gyóntatószékek szintén sok lelki kincsnek a forrása s a sok babérkoszorú között, melyeket a tisztelet és hódolat fon homloka köré, legértékesebb azon sok ezer lélek hálája, kiket a Krisztus-megtalálás öröme fűz az Örökimádás-templom gyóntatószékéhez.

A teljesség kedvéért szabadjon azt is megjegyezni, hogy a biboros úr őeminenciája egyébként is bőkezű mecenása a templomnak és Központi Oltáregyesületnek egyaránt. Legutóbb is gyönyörű trónust adományozott.

Jótevő kezének tanuja az Eucharistia, legyen is bőséges jutalmazója.

Röptében a nagyvilág körül.

Oltáregyesületek a kath. nagygyűlésen. A budapesti középponti oltáregyesület hivatásának megfelelően lázasan dolgozik, hogy a kath. nagygyűlésen a magyarországi oltáregyletek méltóképen szóhoz jussanak s a katholikus parlament pódiumáról is hirdethesse nagyfontosságú jelentőségét.

Az Oltáregyesület és az Eucharistia-Társulat, ezen testvéregyesületek az idén nem fogják együtt a nagygyűlésen ügyeiket tárgyalni. Az oltáregyesületek központi igazgatója: Kánter Károly prelátus lázasan dolgozik a részletes programm megvalósításán.

A kibocsátott főprogramm szerint a kongresszus első napján a bazilika körül eucharisztikus körmenet lesz.

A király és a bécsi eucharisztikus kongresszus emlékezete. Őfelsége erős érdeklődése mellett szeptember 14-én nagyszabású népgyűlést rendeztek azon a helyen, amelyre a bécsi euch. kongresszus emléktemplomát tervezik. Az ünnepi ülés szónoka pater Andlau volt, kinek fényes szónoklati képességét a mult évi kongresszuson százezrek bámulták. A katholikus testületek nagyszámban jelentek meg.

Bernadette szenttéavatása. Soubirous Bernadette, kinek a boldogságos Szűz Lourdesben tizennégyszer megjelent, nemsokára megkapja hivatalosan is a szentségnek glorioláját, amelyet már régen homloka köré font maga a lourdesi Szűz és a keresztények milliói. X. Pius pápa helybenhagyta a Ritus-kongregatió ama határozatát, hogy Soubirous Bernadette szenttéavatását megindítja. Őszentsége már most is «tiszteletreméltó», azaz venerabilis címmel ékesíti a boldogságos szűz Mária kiválasztott gyermekét, kihez Lourdes nagysága fűződik s aki a vértanúk hősiességével tűrte a hitetlen világ üldözését.

A XII. katholikus nagygyülésre.

A nagygyülés rendje röviden a következő:

November 8-án, szombaton este 6 órakor Veni Sancte és szentbeszéd a kereszt győzelmének 1600. évfordulójáról.

November 9-én, vasárnap reggel 8 órakor a kongregációk által a nagygyülés tagjai részére tartandó szentmise és közös áldozás.

Fél 11 órakor

I. nyilvános (ünnepélyes) ülés.

Délután 2 órakor a Katholikus Népszövetség díszülése.

Fél 5 órakor német és tót szentbeszéd és ájtatosság, 5 órakor magyar szentbeszéd és ájtatosság, utána *eucharisztikus körmenet a Szent István-bazilika körül.*

6 órakor a Mária Kongregációk díszülése.

November 10-én, hétfőn reggel 8 órakor szentmise.

Délelőtt körök, egyesületek, szervezetek és intézmények ülései.

Délután 3 órakor szakosztályi ülések:

I. Hitbuzgalmi, charitativ szakosztály. Tárgyai: hitvédelem, kongregációk, családvédelem, szegényügy stb.

II. Közművelődési szakosztály. Tárgyai: keresztény művészet, sajtó, irodalom, népkönyvtár, iskolai és szabadoktatás, ifjúsági mozgalmak stb.

III. Szociális szakosztály. Tárgyai: mezőgazdasági, ipari, kereskedelmi ügyek stb.

Fél 5 órakor

II. nyilvános ülés.

Fél 8 órakor a főiskolai ifjúság ünnepélye.

November 11-én, kedden reggel 8 órakor szentmise ünnepélyes Te Deummal és a Szent Ferenc III. rendje által a nagygyülés tagjai számára tartandó közös szentáldozás.

Délelőtt a szakosztályok folytatólagos ülései, többek közt az *oltáregyesületi igazgatók közös értekezlete* (IX. Üllői-út 77.)

Délután 3 órakor zárt ülés.

5 órakor

III. nyilvános ülés.

Este 8 órakor ünnepi lakoma.

Jelentkezés 1913. november hó 1-ig az *Országos Katholikus Szövetségnél* (IV., Ferencek-tere 7., III. l., I. emelet), ahol a tagok a részletes programmot, jegyeiket, jelvényeiket s utazási igazolványaikat kapják. A nagygyülési jegyek kétfélék. *A tagsági jegy ára nyolc korona*, mely minden ülésre szól, a nyilvános üléseken állandó ülőhelyre jogosít s egyúttal előfizetés a nagygyülés évkönyvére. *A belépőjegy ára két korona*, mely a záróülések kivételével minden ülésre szól és minden ülésen állóhelyre jogosít. *A jelvényekért nem kell fizetni.*

Menetdíjmérséklések a vonatokon. A magyar királyi államvasutak és a kassa-oderbergi vasutak igazgatósága közös igazolvánnyal a nagygyülés résztvevői részére menetdíjmérséklést nyujt. Az igazolvány feljogosítja a nagygyülés résztvevőit, hogy a magyar királyi államvasutak és az üzletkezelésükben levő helyiérdekü vasutaknak, továbbá a kassa-oderbergi vasút magyar fővonalának bármely állomásáról — Budapestre és a kiinduló állomásra vissza, gyors-, személy- és vegyesvonattal az I. és II. kocsiosztályban a használandó vonatnemnek megfelelő közvetlen alacsonyabb kocsiosztályú rendes egész; a III. kocsiosztályon pedig félárú II. osztályú menetjeggyel utazhatnak. Az 1—20 kilométerig terjedő viszonylatban az igazolvány érvénytelen. Az igazolvány november 1-től november 5-ig érvényes.

A déli vasút menetdíjmérséklése abban áll, hogy az út a III. osztályban egy egész II. osztályú jeggyel és a II. osztályban egy egész I. osztályú jeggyel tehető meg, mely jegy az oda- és visszautazásra jogosít. Az I. kocsiosztály használata a kedvezményből ki van zárva. A déli vasút igazolványa csak a nagygyülési jeggyel jogosít a fenti kedvezményre és november 5-től 15-ig érvényes. Egyebekben az igazolványokon levő figyelmeztetés az irányadó. Az igazolványok darabja húsz fillér.

Az ünnepi lakomára legkésőbb 1913 október 20-áig kell jelentkezni. Az ötkoronás jegyet szintén a Szövetség árusítja.

A nagygyülés rendezőségének irodája Országos Katholikus Szövetség IV., Ferencek-tere 7., III. lépcső, I. em. 8. A pontos címre ügyelve, a résztvenni szándékozók leghelyesebben úgy jelentkeznek, ha jegyeikért és a vasuti igazolványért esedékes összeget postautalványon jó előre beküldik, hogy a jegyszétküldés minden torlódás nélkül pontosan eszközölhető legyen. A szükséges jegyzésekre az utalványszelvényen elég hely van s így a levélírás fent jelzettek pontos megfigyelése után fölösleges. Csak levélben közölt megkeresésre s utánvéttel jegyeket nem küldünk.

Vidékiek elszállásolását a rendezőség a fővárosi viszonyokra való tekintettel nem vállalhatja, de megkereste a szállodák igazgatóságát s a nagygyülés résztvevőinek kedvezményt kért.

Tömeges jelentkezéseket legalkalmasabb a plebániák és az egyesületek útján megtenni, ahol egyúttal részletes felvilágosítások is nyerhetők.

EGYESÜLETI ÉLET.

Katholikus akciók Mohácson. Mohácson jelentős fejlődést mutat a katholikus egyesületi élet. Vasárnap délután öt órakor a legényegyletben nagyszabású gyűlés volt, melynek eredménye gyanánt megalakultak a Katholikus Sajtóegyesület, a Sajtó-hölgybizottság és az Oltáregyesület fiókjai. A kezdeményezés érdeme Keserics Ferenc apátplébánosé és dr. Prakatur Tamás ügyvédé, kiknek meghivására tartott P. Bangha Béla S. J. nagyhatású, másfélórás beszédet, melynek hatása alatt megtörtént az alakulás.

A Katholikus Sajtóegyesület helyi fiókjának elnöke Keserics Ferenc apát, alelnöke ifj. Schmidt Károly gyógyszerész, titkára Inkey József, jegyzője Pakusz Károly, pénztáros Lipokatics János. A Sajtóhölgybizottság elnöknője dr. Rüll Jánosné

társelnöknője Auber Istvánné, ügyvezető elnöknője dr. Prakatur Tamásné, pénztárosa Kovacsics Józsefné, főtitkárnője Kugyeray Terus, segédtitkárnője Sipos Vilma és Csernyanszky Aranka, egyházi elnöke P. Péri Bonaventura ferencrendi házfőnök, egyházi titkára Gratzl Gyula káplán, jogügyi titkárja dr. Prakatur Tamás lett.

Az Oltáregylet elnöksége: mohácsi Németh Lipótné, alelnöknője Auber Vilmosné, ügyvezető Brand Edéné, pénztárosa dr. Margitai Lajosné lett. — Azonfelül az Oltáregyletnél választottak egy huszonnégytagu választmányt, a sajtóegyesületnél pedig egy huszonnégytagú agitáló bizottságot, csupa fiatal hölgyből, akik rögtön megkezdték működésüket. A megalakulás után ifj. Schmidt Károly indítványára a sajtóegylet gróf Zichy pécsi püspöknek, az Oltáregylet pedig gróf Zichy Lujzának a pécsi Oltáregylet elnöknőjének küldött üdvözlőtáviratot. Végül az elnöklő Keserics Ferenc apátplébános mondott meleg köszönetet P. Bangha Bélának.

Munkaórák. Akik az Oltáregyesület szép és nemes céljaira különösen közreműködni óhajtanak és szabad idejüket is erre akarják szentelni, jelentkezzenek Üllői-út 75. sz. alatt, hogy a hét folyamán tartandó munkaórákra fölvétessenek.

Október 1-től fogva az Oltáregyesület munkaterme a szegény templomok segélyezésére nyitva lesz és pedig:

Minden hétfőn: d. u. 1½ órától este 7 óráig a Szent Anna Kongregáció számára.

Minden kedden 1½ órától 7-ig a Virgo Repatrix Kongregáció II. csoportja számára.

Minden szerdán 1½ órától 7-ig a Virgo Reparatrix Kongregáció I. csoportja és a hétfájdalmú Szűz-Kongregáció számára.

Minden csütörtökön d. u. 2½ órától 4½-ig a Szent Angyalok Kongregációja számára.

Minden pénteken délutáni 2½ órától 5¼-ig az Oltáregyesület főmunkaóráját tartja.

Minden szombaton 1½ 7-ig a Virgo Reparatrix Kongregáció III. csoportja számára.

Ezen munkaórák alatt hangosan elimádkozzák a rózsafűzért az Oltáregyesület és a jelenlevők szándékaira.

Azonkívül valamelyik főtisztelendő úr konferencia-beszédet tart, vagy ennek hiányában ½ órai olvasás van.

Kéretnek azon új tagok, akik ezen munkaórákban résztvenni kívánnak, hogy jelentkezzenek megelőzőleg fölvételért az Egyesületnél: IX., Üllői-út 75. sz. alatt.

Vallásos előadások vetített képekkel nők és gyermekek számára az Oltáregyesület házában IX., Üllői-út 77. sz. Minden hónap 1-ső vasárnapján d. u. 4 órakor (gyermekeknek) és este ½7 órakor.

Minden hó 1-ső keddjén este ½8 órakor.

Belépőjegyek az előadás előtt vagy az Oltáregyesület IX., Üllői-út 77. sz. válthatók.

Uhereczky Julianne — varróleány — egyletünk legbuzgóbb tagja és terjesztője volt. Gyakori áldozást illetőleg például szolgált mindnyájunknak; mert amikor csak tehette — gyakran igazán rossz időjárásban is — gyalog átjött a három kilométernyi távolságban levő Szelepcsény filialisból Barstaszárra, hogy áldozhasson.

Kedves volt az Úr Jézus előtt — s ezért magához vette — igen nagy és sok szenvedése után. Ezen jó lelket különös imáiba ajánlom a P. T. vezetőségnek.

Barstaszár. *Novotny*, esp.

A budapesti Központi Oltáregyesület a nagygyűlés 3-ik napján tartandó oltáregyesületi értekezletre az alábbi felhivást intézte az oltáregyleti igazgatókhoz.

Igazgató Úr![1]

A bécsi eucharisztikus kongresszus alkalmával a magyar szakosztály gyűlésén Révay Tibor dr. előadó a következő indítványt tette: «Mondja ki a bécsi eucharisztikus kongresszus magyar szakosztálya, hogy az oltáregyesületeknek minden plébánián való felállítását, az egyesületeknek egyházmegyei szervezetét és országos szövetségét szükségesnek tartja és az elnöklő csanádi püspök úr őméltóságát felkéri arra, hogy a nagyméltóságú püspöki kart e határozat támogatására megnyerni kegyeskedjék!

A szakosztály gyűlése az indítványt elfogadta.

A határozat az elnöklő püspök úr útján a nagymélt. püspöki kar elé lett terjesztve. Nagy érdeklődéssel várjuk a nmélt. püspöki kar válaszát.

Addig is azonban, amíg azt megkapjuk, használjuk fel a november hónapban Budapesten tartandó országos katholikus nagygyűlést, mint kedvező alkalmat arra, hogy a határozati javaslatban jelzett indítványokat *mi, az oltáregyesületek igazgatói* testvéri szeretettel megvitassuk, hogy a nmélt. püspöki kar kétségtelenül ked-

[1] A felhivást szétküldtük az igazgató urakhoz. Lehet, hogy a Központban ismeretlen egyesületi igazgatók nem kaptak felhivást. Ez esetben kérjük a fentit meghivásnak tekinteni.

vező válasza után, nyomban hozzáfoghassunk a jelzett indítványokban és tanácskozásainkban kivánatosaknak jelentkező intézkedések foganatosításához.

Bizalommal fordulunk azért az *egyházmegyei*, valamint a *helyi oltáregyleti igazgató urakhoz*, méltóztatnék levelezőlap útján vagy esetleg körülményesebb levélben minket értesíteni, méltóztatik-e

1. a kath. nagygyűlés alkalmából a budapesti oltáregyesület székházában (IX., Üllői-út 77.) a nagygyűlés 3-ik napján, kedden délelőtt 10 órakor *az oltáregyesületi igazgatók értekezletén* résztvenni?

2. Óhajt-e az értekezleten valamely indítványt előterjeszteni, vagy előterjesztetni és ha igen, milyen indítványt?

Már előre is jelezzük, hogy a nagygyűlés idején a budapesti oltáregyesület székházában *mintakiállítást* rendezünk. A kiállítás célja, hogy a szegény templomoknak adatni szokott egyházi tárgyak mintáit az egyh. m. igazgató uraknak, az oltáregyesületi úrnőknek bemutassuk, hogy az oltáregyesületek szervezése, vezetése, a munkálatok mikénti teljesítése iránti tudakozódásaikra tájékozással szolgálhassunk. Addigra az oltáregyesületek szervezésére szolgáló Vezérkönyvet is kiadni szándékozunk.

Hogy értekezletünk sorrendjét idejekorán összeállíthassuk és a kath. nagygyűlés részleges programmjába fölvehessük, mély tisztelettel kérjük Főtisztelendőségedet hogy szives válasza lehetőleg póstafordultával vagy legalább is a folyó hónap végéig a budapesti Központi Oltáregyesület Irodájának, Budapest, IX., Üllői-út 77. megküldeni méltóztassék.

Belgiumban, az oltáregyesületek szülőországában évenkint háromszor jönnek össze tanácskozásra az oltáregyesületi igazgatók, de virágzanak is ott az oltáregyesületek!

Budapest, 1913. szeptember hónap.

Mély tisztelettel

A bpesti közp. oltáregyesület igazgatósága.

KIMUTATÁS

a budapesti Központi Oltáregyesület által 1913-ban ajándékozott tárgyakról.

I. Esztergom főegyházmegyében:

Pilisföldszentkereszt 1 mennyezet, 1 fehér kazula, fehérnemű, összesen 250 korona értékben.

Lukanénye 1 mennyezet, 1 füstölő tömjéntartóval, fehérnemű, összesen 180 korona értékben.

Ördöge 1 zöld kazula, 1 ciborium köpennyel, 1 velum, fehérnemű; Zsitvafödémes filia 1 zöld kazula, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 beteglátogató készlet burzával, fehérnemű, összesen 455 korona értékben.

Kiczö 1 fehér kazula, 1 zöld kazula, 1 alba, 1 karing, 1 ciborium köpenykével, fehérnemű, összesen 400 korona értékben.

Köpösd 1 fekete pluviale, 1 fehér-viola stóla, 1 missale rom., fehérnemű összesen 230 korona értékben.

Budapest-angyalföldi munkásház 1 ciborium, 1 szentségtartó, 1 fehér kazula, 1 zöld kazula, 1 alba, 1 karing, fehérnemű, összesen 440 korona értékben.

Nagykovalló 1 fekete kazula, 1 fehér pluviale, fehérnemű; Büdöskő filia 1 zöld kazula, 1 alba, fehérnemű, összesen 410 korona értékben.

Budapest úrinők otthona 1 ciborium, 1 kehely, 1 alba, 1 kánontáblakészlet, fehérnemű, összesen 210 korona értékben.

Budapest, Bethánia-gyermekotthon 1 ciborium, 1 fekete kazula, 1 viola kazula, 1 alba, 1 karing, 1 oltárterítő, 1 füstölő tömjéntartóval, fehérnemű, összesen 430 korona értékben.

Budapest, Szalvátor-intézet 1 vörös kazula, 1 fehér kazula, fehérnemű, összesen 260 korona értékben.

Szentmiklósvölgye 1 fehér kazula, 1 fehér pluviale, 1 ciborium, 1 velum, fehérnemű, összesen 350 korona értékben.

Bars-Alsóvárad 1 missale rom., 1 füstölő tömjéntartóval, gyertyatartók tabernakulumhoz, 1 fehér kazula, fehérnemű, összesen 240 korona értékben.

Gyerk 1 viola kazula, 1 fehér pluviale, 2 alba, fehérnemű, összesen 460 korona értékben; Horváti filia 1 fehér ünnepi kazula, 1 zöld kazula, 1 beteglátogató burza, fehérnemű, összesen 325 korona értékben.

Budapest, Vakok-intézete 1 ünnepi fehér pluviale, 1 ünnepi zöld kazula, fehérnemű, összesen 300 korona értékben.

Tardoskedd 1 vörös kazula, 1 viola kazula, fehérnemű, összesen 260 korona értékben.

Aszós 1 vióla minister ruha és karing, 1 alba, 6 vállkendő, 1 szenteltvíztartó hintővel, összesen 240 korona értékben.

Szimő 1 vörös kazula, 1 karing, fehérnemű, összesen 190 korona értékben.

Nagyberesztény 1 zöld kazula, 1 viola pluviale, fehérnemű, összesen 285 korona értékben.

Vágfarkasd 1 kehely paténával, 1 zöld kazula, 1 vörös kazula, 1 velum, 1 mennyezet, fehérnemű, összesen 550 korona értékben.

Selmecbánya, Irgalmas Nővérek 1 zöld kazula, fehérnemű, összesen 160 korona értékben.

Nemcsény 1 ünnepi viola kazula, 1 füstölő tömjéntartóval, 2 fekete minister ruha, fehérnemű ; Valkócz filia 1 fekete kazula, 1 füstölő tömjéntartóval, fehérnemű ; Nagyvezekény filia 1 ünnepi vörös kazula, fehérnemű ; Kis vezekényfilia 1 ünnepi viola kazula, 1 füstölő tömjéntartóval, fehérnemű, összesen 655 korona értékben.

Héreg 1 zöld, 1 viola, 1 vörös kazula, 1 alba, 1 karing, 2 minister ing, fehérnemű, összesen 450 korona értékben.

Zsitvaapáti 1 velum, 1 stóla, fehérnemű ; Ebedec filia 1 zöld kazula, 1 stóla, fehérnemű, összesen 210 korona értékben.

Érsekujvár, kórház 1 missale rom. 33 korona értékben.

Budapest hasonszenvi kórház 1 vörös ünnepi, 1 fehér ünnepi kazula, összesen 300 korona értékben.

Pozsonyeperjes 1 viola pluviale, 1 alba, 1 karing, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 szenteltvíztartó hintővel, ámpolnák, 2 vörös minister ruha, fehérnemű, összesen 365 korona értékben.

Vámosmikola 1 szentségtartó, 1 szenteltolajtartó, 6 stólavédő, fehérnemű, összesen 260 korona értékben.

Budapest, József-intézet 1 vörös kazula, 1 alba, fehérnemű, összesen 210 korona értékben.

Nagyczétény, Nemes-Pann filia 1 viola kazula, fehérnemű, összesen 165 korona értékben.

Budapest, X., Elnök-u. iskola 1 kehely, 1 fehér kazula, 1 pacificale, 1 missale rom. fehérnemű, összesen 285 korona értékben.

Léva közkórház 1 missale rom., 33 korona értékben.

Királyrév 1 fehér kazula, 1 velum, 1 fehér-viola stóla, fehérnemű, összesen 215 korona értékben.

Budapest, Rákóczi-kollégium 1 kehely, 1 szentségtartó, 1 ciborium, 1 fehér pluviale, 2 zöld, 1 fekete, 1 viola kazula, 1 ünnepi kazula, fehérnemű, összesen 700 korona értékben.

Aranyosmarót, közkórház 1 kehely, 1 ciborium, 1 fehér kazula, 1 velum, 2 alba, 1 karing, 2 vörös minister ruha és ing, fehérnemű, összesen 385 korona értékben.

Endrefalva 1 fehér kazula, fehérnemű ; Felfalu filia 1 fehér kazula, fehérnemű, összesen 265 korona értékben.

Szentmihályúr 1 vörös kazula, 1 öröklámpa, ámpolnák, 1 missale pro def. fehérnemű, összesen 230 korona értékben.

Muzsla 1 zászló 100 korona értékben.

Felsősipék 1 zöld, 1 vörös kazula, fehérnemű, összesen 255 korona értékben.

Budapest, Orsz. Első Gyermekmenhely 1 fehér ünnepi kazula, gyertyatartók tabernakulumhoz, fehérnemű, összesen 230 korona értékben.

Nádszeg 1 viola pluviale, 1 viola kazula, 3 karing, 2 vörös minister-ruha, 4 minister-ing, 2 oltárterítő, 1 beteglátogató-készülék burzával, összesen 400 korona értékben.

II. Besztercebánya egyházmegyében :

Apáthegyalja 1 kehely paténával, 1 ciborium, 6 gyertyatartó, 1 kánontáblakészlet, 1 missale rom., összesen 400 korona értékben.

Barsberzence 1 füstölő tömjéntartóval 25 korona értékben.

Jalna 1 ciborium aranyoztatása, 1 füstölő tömjéntartóval, összesen 50 korona értékben.

Kadvány 1 mennyezet 100 korona értékben.

Kékellő 1 missale def. 10 korona értékben.

Kapnikbánya 1 missale rom., 1 pacificale, összesen 45 korona értékben.

Úrvölgy 1 tabernakulum, 1 beteglátogató burza, összesen 160 korona értékben.

Besztercebánya, papnevelőintézet 1 füstölő tömjéntartóval 25 korona értékben.

III. Veszprém egyházmegyében :

Nagyalásony 1 kehely, 1 fehér pluviale, 1 füstölő tömjéntartóval, összesen 225 korona értékben.

Noszlop 1 mennyezet, 1 pacificale, 1 missale def. ; Bakonypölöske filia 1 fekete pluviale, 1 fekete kazula, 1 kánontáblakészlet ; Oroszi filia 1 pulpitus, 1 pacificale, összesen 440 korona értékben.

Csesznek 1 monstrancia, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 missale rom., 6 gyertyatartó, összesen 190 korona értékben.

Orosztony 1 ostyasütővas vágókkal 36 korona értékben.

Tótszentpál 1 fekete pluviale, 1 fehér kazula, összesen 250 korona értékben.

Zalapetend 1 ciborium, 1 zöld kazula, 1 beteglátogató-készlet burzával, összesen 300 korona értékben.

Aka 1 beteglátogató-készlet burzával 45 korona értékben.

Lókút 1 fehér kazula 100 korona értékben.

Zalaszentbalázs, 1 kehely, 1 missale rom., összesen 110 korona értékben.

Gyulakeszi 1 mennyezet, 1 missale def., összesen 170 korona értékben.

Karmacs 1 ciborium, 1 fehér pluviale, 1 missale def., összesen 200 korona értékben.

Kutas 1 viola kazula, 6 gyertyatartó, 1 kánontábla-készlet, összesen 172 korona értékben.

Taliándörögd 1 füstölő tömjéntartóval, 1 beteglátogató-készlet, 1 missale def. ; Őcsi filia 1 ciborium, 1 viola kazula, összesen 240 korona értékben.

Szőlád 1 viola pluviale ; Balatonszemesi filia 1 kehely, 1 fekete pluviale ; Szárszó filia 1 fehér, 1 zöld kazula ; Öszöd filia 1 kehely, 1 zöld kazula, összesen 700 korona értékben.

Kaposszentbenedek 1 ünnepi fehér kazula 150 korona értékben.

Nagykanizsa 1 zöld kazula 100 korona értékben.

Bak 1 ciborium, 1 oltárterítő, 1 alba, 6 vállkendő, 6 palla, 12 corporale, 12 purificatorium, 12 corpolare, 12 purificatorum, 12 lavabo ; Botfa filia 1 kehely, 1 fekete kazula, 1 öröklámpa, összesen 380 korona értékben.

Pápakovácsi 1 ciborium 65 korona értékben.

IV. Szepes egyházmegyében :

Liptószentmiklós 1 vörös, 1 zöld kazula, fehérnemű, összesen 225 korona értékben ; Andrásfalva filia 1 kehely, 1 ciborium, 1 fehér kazula, fehérnemű, összesen 266 korona értékben.

Kalács 1 zöld, 1 viola kazula, 1 velum, 1 karing, 1 alba, 1 öröklámpa, összesen 355 korona értékben.

Trsztena 1 zöld, 1 fehér kazula, 2 fekete dalmatika, fehérnemű, összesen 340 korona értékben.

Svábfalva 1 zöld kazula, 1 viola pluviale, 1 velum, 1 ciborium köpenyke, összesen 290 korona értékben.

V. Szombathely egyházmegyében :

Egyházasszecsőd 1 viola pluviale, 1 stóla, 4 gyertyatartó, 1 kánontáblakészlet, összesen 200 korona értékben.

Körmend 1 viola, 1 zöld kazula, összesen 180 korona értékben.

Salomvár 1 kehely paténával, 1 ünnepi kazula, 1 pluviale, 1 mennyezet, összesen 520 korona értékben.

Szentsebestyén, 1 fekete stóla, 1 beteglátogató burza, 1 szenteltvíztartó hintővel, 1 fehér-vióla stóla, összesen 50 korona értékben.

Cserföld, 1 viola pluviale, 1 zöld kazula, 1 missale rom., 1 missale def., összesen 280 korona értékben.

Felsőőr, kórház 1 viola kazula, 1 beteglátogató-készlet, össz. 120 kor. értékben

Csehimindszent 1 kehely, 1 ciborum, 1 fehér kazula, 1 velum, 1 alba, 1 karing, 1 missale def., összesen 385 korona értékben.

Szombathely, kárm. zárda 1 vörös pluviale 100 korona értékben.

Szombathely, Feh. ker. Gyermekkórház 1 fehér pluviale, 1 alba, összesen 140 korona értékben.

VI. Rozsnyó egyházmegyében :

Szögliget 1 fehér, 1 zöld kazula, 2 fekete minister-ruha, 1 alba, 1 karing, 6 vállkendő, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 missale rom., 1 missale def., összesen 390 korona értékben.

Putnok 1 kehely paténával, 1 ciborium köpenykével, 1 beteglátogató-készlet és burza, 1 zöld ünnepi kazula, 2 alba, 2 karing, 2 vállkendő, 1 missale pro def., összesen 425 korona értékben ; Málé filia 1 ciborium, 1 fehér pluviale, 1 alba, 1 karing, 2 vállkendő, 6 corporale, 6 purificatorium, 2 palla ; Abafal filia 1 kehely paténával, 1 ciborium ,1 fekete kazula, 1 alba, 1 karing, 2 vállkendő, 6 corporale, 8 purificatorium, 3 palla, 1 beteglátogató készlet és burza, 1 missale rom., 1 missale def. ; összesen 680 korona értékbeni; Sajószentkirály filia 1 vörös ünnepi kazula, 1 zöld kazula, ámpolnák tálcával, 1 alba, 1 karing, 2 vállkendő, 2 palla, 6 corporale, 8 purificatorium, összesen 350 korona értékben.

Egyházasbást 1 fekete, 1 fehér pluviale, 1 viola stóla, 1 alba, 1 karing, 3 vállkendő, 12 purificatorium, 1 mennyezet, összesen 450 korona értékben.

Stósz 1 fehér ünnepi pluviale, 1 velum, fehérnemű, összesen 220 kor. értékben.

Gömörrákos, 1 fehér, 1 zöld kazula, 1 fehér pluviale, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 cingulum, fehérnemű, összesen 360 korona értékben.

VII. Eger érseki egyházmegyében :

Eger, Szent-Anna-intézet 1 kehely paténával 40 korona értékben.

Jászberény 1 kehely paténával, 1 ciborium, 1 fekete, 1 fehér kazula, 2 alba, 1 karing, 1 mennyezet, összesen 640 korona értékben.

Egerbakta 1 fehér pluviale, 1 zöld, 1 feteke kazula, 1 ciborium köpenyke, 2 alba, 6 corporale, 1 mennyezet, összesen 565 korona értékben.

Újhuta 1 ünnepi fehér kazula, 1 beteglátogató burza, 2 alba, 1 ostyasütővas vágókkal, fehérnemű, összesen 250 korona értékben.

Gyöngyösalsóváros 1 teljes zöld ornátus 300 korona értékben.

Egercseke 1 ciborium, 1 fehér kazula, összesen 150 korona értékben.

Sajószentpéter 1 kehely paténával, 1 fekete, 1 fehér pluviále, 1 alba, fehérnemű, összesen 350 korona értékben ; Sajókasnicz filia 1 zöld kazula, 1 mennyezet, összesen 250 korona értékben ; Berente filia 1 fehér, 1 fekete pluviale, 1 fehér kazula, 1 velum, 1 alba, 1 karing, összesen 450 korona értékben.

Szendrő 1 missale rom., 1 missale def., 6 gyertyatartó, 1 alba, 1 karing, összesen 200 korona értékben.

Atkár, 1 fekete kazula, 1 füstölő tömjéntartóval, összesen 120 korona értékben.

Tiszaörs 1 ünnepi kazula, 1 zöld, 1 vörös kazula, 1 missale rom., összesen 370 korona értékben.

VIII. Csanád egyházmegyében :

Temesvár-Józsefváros, iskolanővérek 1 missale rom. 33 korona értékben.

Nagybecskerek, kórház 1 zöld kazula, 1 viola fehér stóla, 1 prep. és grat. act. tábla, összesen 120 korona értékben.

Nagybecskerek, Árvaház 1 fehér pluviale 100 korona értékben.

Bozovics 1 missale rom., 1 missale def., 1 fehér viola stóla ; Csekerdős filia 1 fehér pluviale, 4 gyertyatartó, 1 kánontábla-készlet, összesen 202 korona értékben.

Bodra 1 zöld kazula 90 korona értékben.

Végvár 1 kehely paténával, 1 szenteltolajtartó, 1 fehér kazula, 1 alba, fehérnemű, összesen 242 korona értékben.

Szőreg 1 kehely paténával, 1 fehér, 1 fekete kazula, 1 alba, 1 karing, összesen 350 korona értékben.

Perjámos iskolanővérek 1 ciborium köpenykével 80 korona értékben.

Nagykikinda, kórház 1 vörös kazula 90 korona értékben.

Arad, püspöki internátus 1 vörös, 1 fekete kazula, 2 alba, 2 karing, fehérnemű, össz. 360 kor. értékben.

IX. Kassa egyházmegyében :

Abaujszakály 1 piros, 1 zöld kazula ; Bocsárd filia 1 zöld kazula, 1 fekete pluviale, összesen 380 korona értékben.

Jászóújfalu 1 fehér kazula, 1 fekete minister-ruha, 2 alba, fehérnemű, összesen 230 korona értékben.

Szikszó, Bethánia szeretetház 1 fehér, 1 zöld kazula, 1 kehely paténával, 1 ciborium, összesen 340 korona értékben.

Imreg 1 fekete pluviale, 1 karing, 1 alba, összesen 170 korona értékben.

Bártfa, kórház 1 ciborium köpenyke, 1 missale def. összesen 25 kor. értékben.

Hilyó 1 karing, 1 minister-ing, fehérnemű, összesen 70 korona értékben.

Papháza 1 kehely paténával, 1 ciborium aranyoztatása köpenykével, 1 beteglátogató-készlet, 1 fehér pluviale, fehérnemű, összesen 280 korona értékben.

Kassa, Szentlélek szegényház 1 fehér ünnepi kazula 150 korona értékben.

Kende 1 vörös pluviale, 1 fekete kazula, 1 velum, 1 missale def. összesen 230 korona értékben.

Laborcmező, Mezölaborc filia 1 zöld, 1 vörös kazula, 1 viola pluviale, összesen 280 korona értékben.

Szinye 2 vörös, 2 fekete minister-ruha és ing; Kajáta filia 2 vörös minister-ruha és ing; Szinyeújfalú filia 2 minister-ing, összesen 130 korona értékben.

X. Székesfehérvár egyházmegyében:

Nagytétény 1 zöld kazula, 1 füstölő tömjéntartóval, összesen 115 korona értékben.

Bodajk 1 vörös pluviale, 1 missale def., összesen 110 korona értékben.

Ercsi zárda 1 zöld kazula 90 korona értékben.

Pilisszentivány 1 fehér ünnepi pluviale, 2 alba, 2 karing, 1 minister-ing, összesen 270 korona értékben.

XI. Erdély egyházmegyében:

Ákosfalva, Backamadaras filia 1 fekete, 1 zöld kazula, 1 pacificale, 1 missale def. összesen 210 korona értékben.

Nagyernye 1 kehely, 1 fekete, 1 zöld kazula, 6 vállkendő, 1 missale def., összesen 300 korona értékben.

Borszék 1 fehér kazula, fehérnemű, összesen 120 korona értékben.

Vágás 1 monstrancia, 1 füstölő tömjéntartóval, összesen 80 korona értékben.

Kolozsvár, Szent-Erzsébet aggok háza 1 kehely, 1 ciborium, összesen 100 korona értékben.

Almakerék 1 fekete pluviale, 1 beteglátogató-készlet, összesen 120 korona értékben.

Moha 1 monstrancia, 1 ciborium, összesen 100 korona értékben.

Mikóújfalu, 1 fehér kazula, 2 alba, 2 karing, fehérnemű, összesen 260 korona értékben.

Hosszúaszó 1 burza, 1 beteglátogató-készülék, összesen 46 korona értékben.

XII. Pécs egyházmegyében:

Kistengelicz 1 fehér, 1 fekete kazula, összesen 180 korona értékben.

XIII. Nyitra egyházmegyében:

Nagydivény 2 fekete minister-ruha, 1 missale rom., összesen 70 korona értékben.

XIV. Nagyvárad egyházmegyében:

Szentjobb-zárda 1 szenteltvíztartó hintővel, 1 missale def., összesen 22 korona értékben.

Békéscsaba 1 viola kazula 90 korona értékben.

XV. Missiókban:

Cavalla (Törökország) lazaristák 1 ciborium, 1 monstrancia, 2 vörös minister-ruha, összesen 160 korona értékben.

Kairo (Egiptom) 1 kehely, 1 ciborium, 2 alba, 12 méter selyem egy miseruhára, fehérnemű, összesen 330 korona értékben.

Sarajevo (Bosznia) 1 fehér pluviale, 1 fehér, 1 zöld, 1 viola kazula, 3 velum, 1 fehér-viola, 1 viola stóla, 1 fekete kazula, 1 vörös minister-ruha, 2 alba, 4 karing, 4 minister-ing, 2 áldozókendő, 1 ciborium, 1 csengetyűhuzó, fehérnemű, összesen 800 korona értékben.

Kelet-India (Angolkisasszonyok missiója) 1 monstrancia, 2 alba, 2 karing, fehérnemű, összesen 260 korona értékben.

Sarajevo (Stadler érsek Ő exc. 2 monstrancia, 1 ciborium.

XVI. Eperjes gk. egyházmegyében:

Felső-Zsolcza 1 beteglátogató-készlet és burza, 1 pacificale, 1 szenteltvíztartó hintővel, 1 alba, összesen 110 korona értékben.

Hejőkeresztúr, Moki-Szakáld filia 1 kehely hozzávalókkal, 1 felonion, 1 alba, összesen 180 korona értékben.

Eperjes papnövelde 1 felonion, 1 stóla, 1 beteglátogató-készlet, összesen 130 korona értékben.

Szaláncújváros 1 füstölő tömjéntartóval, 1 alba, 2 vállkendő, összesen 70 korona értékben.

Gellért 1 kehely hozzávalókkal, 1 beteglátogató-készlet, 1 felonion, összesen 200 korona értékben.

XVII. Munkács gk. egyházmegyében:

Zajgó 1 kehely hozzávalókkal, 1 felonion, összesen 140 korona értékben.

Lipcsemező 1 felonion, 1 pacificale, összesen 130 korona értékben.

Lehóc, Ungesertés filia 1 kehely hozzávalókkal, 1 felonion, fehérnemű, összesen 180 korona értékben.

Husztboronya 1 felonion, fehérnemű, összesen 125 korona értékben.

Borhalom 6 gyertyatartó, 1 öröklámpa, 1 füstölő tömjéntartóval, összesen 100 korona értékben.

Alsósszelistye 6 gyertyatartó, 1 felonion, 2 alba, összesen 250 korona értékben.

Velejte 1 felonion, 1 szentelvíztartó hintővel, összesen 120 korona értékben.

Mátyócz 1 felonion 100 korona értékben.

Tiszaszászfalu 1 tabernakulum, 6 gyertyatartó, 1 mennyezet, 2 alba, fehérnemű; Hombőcz filia 1 kehely hozzávalókkal, 1 alba, összesen 460 korona értékben.

Uzsók 1 kehely hozzávalókkal, 1 felonion, 1 alba, összesen 180 korona értékben.

Beregkisalnás 1 felonion 100 korona értékben.

Őrmező, Gödrös filia 1 felonion, 1 alba, 2 vállkendő, 1 beteglátogató szelence, 6 gyertyatartó, összesen 230 korona értékben.

Alsószinevér, Felsőszinevér filia 1 füstölő tömjéntartóval, 1 szenteltolajtartó, 1 felonion hozzávalókkal, összesen 160 korona értékben.

XVIII. Lugos gk. egyházmegyében:

Nagyszurdok 1 felonion, 1 tömjéntartó, összesen 110 korona értékben.

Nagykomlós 1 felonion, 2 gyertyatartó, összesen 125 korona értékben.

Beletháza 1 felonion, 1 discos, 1 beteglátogató-készülék, össz. 145 kor. értékben.

Zábrány 1 felonion 100 korona értékben.

Klopódia 1 flonion, 1 alba, 1 oltárterítő, összesen 152 korona értékben.

XIX. Nagyvárad gk. egyházmegyében:

Marót 1 kehely hozzávalókkal, 1 ciborium, 1 tabernakulum, összesen 220 korona értékben.

Pusztahollód 1 felonion, 1 alba, 1 füstölő tömjéntartóval, összesen 160 koron értékben.

Szilvásújfalu, Kozma filia 1 felonion, 1 velum, 1 szenteltvíztartó hintővel, összesen 160 korona értékben.

XX. Szamosújvár gk. egyházmegyében:

Szakállosfalva 1 ciborium, 4 gyertyatartó, 1 burza, összesen 110 korona értékben; Kővár-Kölcse filia 1 tabernakulum, 1 ciborium, 1 alba, 1 burza, összesen 200 korona értékben.

Kraszna 1 felonion, 1 füstölő tömjéntartóval, összesen 120 korona értékben.

Hosszúaszó 1 kehely hozzávalókkal, 1 felonion, 1 alba, fehérnemű, összesen 190 korona értékben.

Négerfalva 1 kehely hozzávalókkal 50 korona értékben.

Szilágyperecsen 1 kehely hozzávalókkal, 1 pacificale, 1 felonion, 1 alba, fehérnemű, összesen 230 korona értékben.

Felsőkosály 1 kehely hozzávalókkal, 1 felonion, összesen 150 korona értékben.

XXI. Hajdudorog gk. egyházmegyében:

Nyirpazony 1 öröklámpa 20 korona értékben.

Napkor 1 ciborium, 1 alba, fehérnemű, összesen 112 korona értékben.

Nyírvasvár, Nyírbátor filia 1 kehely hozzávalókkal 50 korona értékben.

Szatmárnémeti 1 felonion 100 korona értékben.

A székesfehérvári Oltáregylet 1913. kiállításáról, mely az idén is, mint a megelőző években, a Ferenc József-Nőnevelde főtisztelendő főnöknője által kegyesen átengedett helyiségekben volt látható. — Ki vannak állítva a következő tárgyak:

Bia. Ciboriumköpeny, készítette Konrád Teruska. Vörös casula, varrta Perlaky Horváth Annuska. 6 corporale, vásznat adta a verebi oltáregylet, varrta özv. Szüts Kálmánné. 6 kehelykendő, a vásznat adta Klemen Béláné, varrta özv. Szüts Kálmánné. 6 törülközőkendő, vásznat adta a verebi oltáregylet, varrta Kiss Mihályné. Oltárcsipke, adta Nagy Alfonzné.

Sáraba: 2 piros ministránsruha, varrta névtelen. Bursa, varrta özv. Szüts Kálmánné. Palla, himezte Czebedin Emma.

Gyuró: Viola pluviale. Fehér viola stóla, varrta Lichtneckert Antalné.

Ráczkeve: Fekete casula, himezte Ambach Irmus, varrta Sturm Mária. Vörös casula, himezte Laczó Jakabné, varrta Hermann Lajosné. Oltárcsengetyű, adta verebi Végh Julia. 2 corporale, adta Csöppenszky Annus. Oltárterítő, adja Izinger Károlyné. 2 palla, egyiket himezte Ambach Irmus, másikat Czebedin Emma. Palla, himezte Ambach Irmus.

Szigetbecse: Vörös casula, varrta Csúcs Ilona, himezte Kovács Ilona.

Csákberény: Viola casula, varrta Heisz Gizella. 4 ministránsing, Lehota Julia magánadománya. Palla, himezte Luttor Teréz.

Csór: Keresztelési kanna tálcával. 6 vállkendő, vásznat adta a verebi oltáregylet, varrta Kis Mihályné. 6 kehelykendő, a vásznat adta Kelemen Béláné, varrta özv. Szüts Kálmánné.

Zámoly: Szentségtartó oltárterítő, Báró Jenőné magánadománya.

Söréd: Fehér pluviale, viola-fehér stóla, varrta Lichtneckert Antalné, 6 kehelykendő, vásznat adta Kelemen Béláné, varrta özv. Szüts Kálmánné.

Érd: Fehér velum, adja gróf Zichy Lujza.

Százhalombatta: Viola casula, varrja Csucs Janka. Palla, himezte Keresztury Ödönné.

Baracs: Fehér casula, himezi Szakolczay Irén, varrta Sturm Ilona. Alba, vásznat adta gróf Zichy Lujza, csipkét Tauffer Béláné, varrta özv. Karl Józsefné. Cingulum, adja gróf Zichy Lujza, Palla, himezte Szauer Mici.

Seregélyes: Kehely patenával, ciboriumköpeny, készítette és adja Mészáros Ferencné. Burza, varrta özv. Szüts Kálmánné, Cingulum. 4 corporale, hármat ad Keresztury Ödönné, egyre vásznat a verebi oltáregylet, varrta özv. Szüts Kálmánné. 4 kehelykendő, vásznat adta Kelemen Béláné, varrta özv. Szüts Kálmánné, 4 lavabo kendő, vásznat adta a verebi oltáregylet, varrta Kis Mihályné.

Dinnyés: Fekete casula, varrta névtelen. 6 kehelykendő, hármat adott Keresztury Ödönné, háromhoz vásznat Kelemen Béláné, varrta özv. Szüts Kálmánné. Cingulum, adta özv. Wéber Károlyné. Palla, himezte Keresztury Ödönné.

Zsámbék: A Szt. Keresztről nevezett nővérek kápolnája: Viola pluviálé, 2 ministránsing, csipkét adta Reé Istvánné, varrta Mészáros Ferencné.

Ercsi: Fekete casula, varrta Kozáry Viktória. Palla, himezte Keresztury Ödönné.

Szent Ferencrendiek, helyben: Burza himezte és varrta Szakolcay Irén. Füstölő

tömjéntartóval. Fehér casula, himzést adta és készítette Szögyény-Marich Julia, varrta Bilkei Emilia. Aspertórium, kannával, adta özv. Aujedczky Adolfné. Alba, vásznát adta Kelemen Béláné, varrta Tóth Edéné. Karing, varrta Tóth Edéné. 2 viola stóla, varrta Lichtneckert Antalné. Dupla stóla, adta Nagy Alfonzné. Biretum. Ciboriumköpeny, festette Mráz Hilda, varrta Sturm Erzsébet. Cingulum, adja gróf Zichy Lujza. 2 palla, himezte egyiket Keresztury Ödönné, másikat Szenes Tera.

Szaár: Alba, vásznat adta gróf Zichy Lujza, varrta Karl Istvánné. 4 ministránsing, kettőt varrt Wittwindisch Luschi, csipkéit adta Moenich Károlyné, kettőt varrt Marschall Nina, csipkét adta Pálffy Károlyné.

Uj-Barokk: Kehely, patenával. Cingulum. Palla, himezte Szauer Lulu. 6 kehelykendő, vásznat adta Kelemen Béláné, varrta Szüts Kálmánné. 6 lavabokendő, vásznat adta a verebi oltáregylet, varrta Kis Mihályné.

Tahitótfalu: Missale.

Bakonysárkány: Zöld casula, varrta Perlaky Horváth Ilona. Gyászmisekönyv. Karing, vásznat adta gróf Zichy Lujza, varrta Karl Józsefné, Burza, adta gróf Zichy Lujza. Palla, himezte Labundy Etel.

Balinka: Fehér casula, varrta és himezte Sturm Erzsébet. Cingulum, adta gróf Zichy Lujza. Palla, himezte Luttor Tera.

Bodajk: Pacificale. 2 cingulum, adja özv. Wéber Károlyné.

Fehérvárcsurgó: Velum, himezte Jaczkó Jakabné.

Pilisszentkereszt: Kehely, patenával. Cingulum, adja gróf Zichy Lujza.

Pákozd: Fehér casula, adja báró Trauttenberg Frigyesné. Pénzszedő persely. Palla, himezte Adamecy Erzsike.

Kistétény: Viola casula, varrta Peék Róza. Palla, himezte Labundy Etelka.

Ráczkeresztur: Fehér casula, himezte és varrta Manger Irén. Palla, himezte Szenes Tera.

Kisláng: Aspersorium, áldozólepel, vásznat adta Kelemen Béláné, varrta s a csipkét adta Moenich Károlyné.

Felcsuth: Örökláma, velum, canontáblák, himezte Horváth Imréné.

Ó-Barok: Kehely, patenával.

Pesthidegkut: Velum, adja a verebi oltáregylet.

Bakonykuti: Füstölő, tömjéntartóval.

Isztimér: Vörös pluviale.

Guttamási: Fekete pluviale.

Vaát: 5 vörös ministransruha, varrta névtelen. 5 ministránsing, egyet varrt özv. dr. Dubovszky Károlyné, csipkét adta Holczer Magda, kettőt varrt Kostyelik Etel, csipkét adta Reé Istvánné, kettőt varrt Marschall Nina, csipkét adta Pálffy Zsuzsa.

Tordas: Fehér casula, himezte és varrta dr. Györke Margit. Palla, himezte Adamecz Erzsike.

Szent Imre konviktus, helyben: 2 pulpituskendő, adta Keresztury Ödönné. Szines pulpituskendő, adta és készítette Perlaky Horváth Ilona. Palla, adta Keresztury Ödönné.

Árvaház, helyben: Kehely patenával.

Felsővárosi templom, helyben: Vörös casula, adja gróf Széchenyi Viktorné. Fehér casula, himzést adta báró Wense Róza, himezte Komáromy Erzsébet, varrta Perlaky Horváth Ilona. Zöld pluviale, varrták Bilkei nővérek. Ciborium, velum, Kristóf Hermin magánadománya. Karing, Kristóf Mária magánadománya. Ciboriumköpeny és burza, Kristóf Hermin magánadománya. Palla, himezte Jávor Ida.

Jézus Szent Szive temploma, helyben: Pénzszedő persely, adja dr. Szabady Józsefné. Fehér casula, himzést adta és készítette báró Wense Róza, varrták Bilkei nővérek. Vörös casula, báró Truttenberg Frigyesné magánadománya. 3 kehelykendő, 3 palla, 3 corporale és 2 pulpituskendő Keresztury Ödönné magánadománya.

Moór: 2 karing, egynek vásznát adta gróf Zichy Lujza, varrta dr. Eisenbarth Károlyné, másik részét adta gróf Zichy Lujza, varrta Hübner Károlyné.

Szemináriumi templom, helyben: 2 alba, egyet ad Schlamandinger Alajosné, másik vásznát adta Kelemen Béláné, csipkét Reé Istvánné, varrták Schnetzer Margit és Irma. Oltárterítő vásznat adta gróf Zichy Lujza, varrta s a csipkét adta Tóth Gézáné. 2 stóla, egyet ad Moenich Károlyné, másikat Szüts Kálmánné. Oltárterítő, Hübner Károlyné magánadománya. Visszamaradt jövő évre: Csipke, adja özv. Kovács Ignácné, Albacsipke, adja Reé Istvánné, 1 vég vászon, adja Bilkei Emilia. 5 drb csipke, ministránsingre és 5 corporalera adja Fivordy Mariska. 2 pulpituskendő, adta Keresztury Ödönné. 2 csipke, adja özv. Babanits Andorné.

Ezenkívül ki van még állítva: a helybeli székesegyház részére oltárcsipke, özv. dr. Fanta Adolfné magánadománya. Fekete casula, gróf Széchenyi Viktorné magánadománya. 2 palla, 2 corporale és 2 kehelykendő, Sturm Erzsébet magánadománya. Karing, készítették M. s K. (magántulajdon).

A székesfehérvári Oltáregyesület által 1913. évi husvétkor szétosztott egyházi szerelvények jegyzéke.

Alsólap: Magyar evangéliumos könyv, 2 piros ministránsruha, 2 ministránsing, 3 vállkendő. *Felsőalap:* 1 alba, 2 vállkendő, 2 viola ministránsruha, aspersorium. *Bia:* Ciboriumköpeny, vörös casula, 6 corporale, 6 kehelykendő, 6 törölközőkendő. *Sáraba:* 2 piros ministránsruha, beteglátogatási bursa. *Gyuró:* Viola pluviale, fehér-viola stóla. *Ráczkeve:* Fekete casula, vörös casula. *Szigetbecse:* Vörös casula. *Csákberény:* Viola casula. *Csór:* Keresztelési kanna, tálcával, 6 vállkendő, 6 kehelykendő. *Zámoly:* Szentségtartó. *Söréd:* Fehér pluviale, viola-fehér stóla, 6 kehelykendő. *Erd:* Fehér velum. *Szászhalombatta:* Viola casula. *Baracs:* Fehér casula, alba. *Seregélyes:* Kehely, patenával, ciboriumköpeny, bursa, cingulum, 4 corporale, 4 kehelykendő, 4 lavabokendő. *Dinnyés:* Fekete casula, 6 kehelykendő, cingulum. *Zsámbék:* (A szent keresztről nevezett nővérek). Viola pluviale, 2 ministránsing. *Ercsi:* Fekete casula. *Szent Ferencrendiek, helyben.* Bursa, füstölő tömjénytartóval, fehér casula, aspersorium, kannával, 1 alba, 1 karing, 2 viola stóla. *Szaár:* 1 alba, 4 ministránsing. *Uj-Barok:* Kehely, cingulum, palla, 6 kehelykendő, 6 lavabokendő. *Tahitótfalu:* Missale. *Bakonysárkány:* Zöld casula, gyászmisekönyv, karing, bursa. *Balinka.* Fehér casula. *Bodajk:* Pacificale, 2 cingulum. *Fehérvárcsurgó:* Velum. *Pilis-Szent-Kereszt.* Kehely. *Pákozd:* Fehér casula, pénzszedő persely. *Kistétény:* Viola casula. *Ráczkeresztúr:*

Fehér casula. *Kisláng:* Aspersorium, áldozólepel. *Felcsuth:* Öröklámpa, canontáblák, velum (ez utóbbi a Központi Oltáregyesülettől volt kérvényezve). *Ó-Barokk:* Kehely. *Pesthidegkut.* Velum. *Bakonykuti:* Füstölő, tömjéntartóval. *Isztimir:* Vörös pluviale. *Guttamási:* Fekete pluviale. *Vaál:* 5 vörös ministránsruha, 5 ministránsing. *Tordas:* Fehér casula. *Szent Imre konviktus helyben:* 2 pulpituskendő. *Árvaház, helyben:* Kehely. *Felsővárosi templom helyben:* Vörös casula, ciborium, zöld pluviale. *Jézus Szent Szive templom, helyben:* Pénzszedő persely, fehér casula.

1913. április hóban befolyt tagdíjak: Bodnár Aranka 3 K, Pezinger Istvánné 2 K, Budajenői O. E. tagok 12 K, Kuny-i O. E. tagok 5.80 K, Hartmann Anna 50 f, Ézsias Józsefné 50 f, Szabó Mária 2 K, Gáspár Teréz 3 K, Apró Mária 24 f, Szentirmay Mária 2 K, Nyitrai Imréné 24 f, Szilvester Lajosné 2 K, Herz Anna 1 K, Chrenko Erzsébet 1 K, Krajcsovics Aranka 50 f, Krajcsovics Antalné 50 f, Nagy Antalné 2 K, Szakács Julianna 1 K, Székely Miklósné 2 K, Andó Ferencné 2 K, Mirnich Leopoldine 3 K, Demner Rózsika 2 K özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által: Gál Istvánné 3 K, Gál Margit 3 K, Hikl Lajosné 4 K, Dostál Vencelné 5 K.

(Folytatása következik.)

Szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 «	— «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	— f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 «	50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 «	50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 «	50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	— «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 «	— «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 «	— «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K	60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 «	50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K	20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 «	50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 «	50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 «	— «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28*a*.

XIV. ÉVF. 1913. 11. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-út 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Aluminium kivitelben: 90 fillér.

Női kézimunkákhoz szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER

Budapest, IV., Korona-utca 4. szám.

XIV. ÉVFOLYAM. 1913. NOVEMBER 11. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Tiefenthaler József:* Konstantin-jubileum. — *Dr. Hanauer István:* Szent óra. — *Tomor Árkád:* Imádkozom. Előttem is volt. (Költemények). — *Dr, Hannig Györgyné:* Jeruzsálem, Jeruzsálem. — Az Örökimádás-templom ciboriumának képei. Szent Imelda. — *Timár Kálmán:* Történelmi tár. Laskai Ozsvát szentmise-magyarázata. — *Gyakori szentáldozás.* Rovatvezető: *Reviczky Aladár:* A gyakori szentáldozás megújítja a hitéletet. — A kassai püspök őszi körlevele. — *Jézusom, örömöm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil.* November 9-ike! — Novemberi szentáldozások — Eucharisztikus Szövetségek — Feslő bimbók. Főt. Igazgató Úr! — Legenda a szentmise-hallgatásról. — Az aranycsipke. — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Irodalom. — Kimutatások.

Konstantin-jubileum.

Krisztus egyházának üldöztetése sohasem szünetelt. Az egyház életének minden szakát, történelmének minden lapját harcok, végzetesnek látszó küzdelmek töltik ki, melyeket Krisztusért, az evangéliumért s a lelkek üdvéért vivott. S ma is alig találunk államot, amelyben Krisztus egyháza nyugalmas békét élvezne. A politikai, társadalmi és mindennapi élet egyaránt támadólag lép fel a krisztusi ideák, az evangéliumi elvek és értékek ellen, amelyeket a maguk szeplőtelen tisztaságában egyedül a római katholikus egyház valósít meg.

De ezekben a heves küzdelmekben a mindenek felett álló isteni kegyelmen és segítségen kívül még kimondhatatlan nagy erkölcsi erők és fegyverek vannak az egyház kezében, amelyeket azonban a háromszáz-éves ősegyház nem birtokolt.

Ezek: a hosszú századoknak dicső multja, amelyben minden kultura, tudomány, haladás, erkölcsi és értelmi nagyság az egyház nevéhez fűződik.

Ezek: az egyház azon fenséges tudata, hogy minden nemzet és nép bölcsőjét ő ringatta, a művelődés és haladás abécéjét az ő emlőiből szívta és azért a szó legszigorúbb értelmében ő a nemzetek szülőanyja, kit tisztelet és hála illet.

Ezek: az a sok század által megszentelt jogbirtoklás, amelyeknél fogva az egyház minden népek és nemzetek törvényei által biztosított szabadsággal, sőt kizárólagossággal terjeszthette tanait.

És ezeket a legyőzhetetlen erkölcsi erőket és fegyvereket, melyeket

józan emberi elme sohasem feledhet el, a régi háromszázéves kereszténység teljesen nélkülözte az ő élet-halál harcában.

Új vallás volt a kereszténység, melyre minden fennálló pogány szekta és elsősorban a zsidóság részéről a jövevényeknek kijáró, lenéző és megvető tekintet esett. Nemcsak jog nélkül szükölködött, hanem az egész művelt világot átölelő római birodalom alaptörvényeibe ütközött és a jogrend államellenesnek minősítette, ami által létében volt a kereszténység megtámadva. Igazán egyedül a kegyelem, a krisztusi erő tartotta fenn és terjesztette a kereszténységet. Minden földi hatalom és erő ellene volt. Ép azért sanyarú fogság, örökös martyromság, s a katakombák földalatti bujdosása volt Krisztus egyházának háromszázéves sorsa.

Konstantin császárnak megjelenik a kereszt jele.

De Konstantin császár lezárta ezt a martyrumos korszakot. Az isteni gondviselés a «Pons Milvius»-i csatában segítségére sietett a hódítónak s az égi *kereszt*-tünemény a maga feliratával: «E jelben fogsz győzni» lelkét Krisztust imádóvá varázsolta. Isten csak azért juttatta Konstantin kezébe a világhatalmat, hogy vele biztosítson a sokat üldözött egyháznak világ-szabadságot.

Türelmi rendelete, melyet a nagy császár 313-ban kiadott Milanóban, meg is adta az egyháznak azt a sóvárogva várt szabadságot. — A katakombák fülledt folyosói megnyiltak s megszünt szent János evangéliumának szomorú igazsága: «Tulajdonába jött — az Üdvözítő — s övéi nem fogadták be őt» (Ján. 1, 11). Most im már befogadta a világ, az emberiség, melyet Isten teremtett, az ő szent Fiát.

Az eucharisztiában lakó Úr Jézus evangéliumával és egyházával helyet kapott övéi között. S jöhettek azóta bármily súlyos vészfellegek, üldözések és megpróbáltatások, Krisztus egyházának diadalmas előhaladása a hivek számában, az erkölcsi és anyagi megerősödésében nem volt többé megakadályozható. A katakombákba nem kellett többé visszamenni. Összedőltek, feledésbe mentek. Még az egyháznak legsúlyosabb

megpróbáltatása — a reformáció, sem tudott vele elbánni. Ez csak vihar volt, mely ugyan hatalmas ágakat tört le az ősi törzsből, de a krisztusi mustármagból nőtt hatalmas fa tovább is rendületlenül áll örök ifjúságában, mint Krisztusnak apostoli, szent, egységes, általános és egyedül üdvözítő egyháza.

Érthetjük most már a Konstantin-féle békének, a 313-ban kiadott türelmi rendeletnek a jelentőségét. Vele nemcsak a háromszázéves szörnyű üldözések kora járt le, hanem — s ez a fő jelentősége — föléje, mint alapra épült fel a dicsőséges mult, mely az egyház kezébe mai küzdelmeinek megvivására a fentemlített megbecsülhetetlen erkölcsi erőket és fegyvereket adja.

A 313. év kétségkívül az egyház küzdelmes történelmének legfontosabb évszáma. Ennek 1600. évfordulóját ünnepli a Konstantin-jubileum, hogy egyszersmind hálát adjon az Úr Jézusnak mindazért a sikerért a lelkek érdekében, melyhez azóta az ő földi aráját, az egyházat juttatta.

A jubileumi esztendő 1913. december 8-ig tart. A szentatya egyszer teljes búcsut hirdet mindazon katholikusoknak, akik:

1. Méltóan gyónnak és áldoznak.

2. Hat templomlátogatást végeznek és ezeken a katholikus egyház terjedéséért, a tévedések és eretnekek megszünéséért, az egész egyház békéjeért s a szentatya szándékára imádkoznak. A templomlátogatást a püspök határozza meg közelebbről. Az Örökimádás templomban a Konstantin-jubileum megnyerésére november 1-től december 15-ig lehet az előírt templomlátogatásoknak eleget tenni.

3. Kis adományt adnak jámbor célra. A lelkiatya ez alól felmentheti a gyermekeket.

A búcsú a holtakra is alkalmazható. *Dr. Tiefenthaler József.*

SZENT ÓRA

Vázlat.

1. negyedóra. Kedves hivek! Amikor mi az Úr szine előtt megjelenünk, legelső kötelességünk, hogy mélységesen meghódoljunk előtte, *imádva* boruljunk le trónja elé. Amint az Úr Mózest visszaparancsolta, hogy ne közeledjék kiváncsian a bokorhoz, hanem boruljon le sarutlanul és várja parancsait, úgy kívánja tőlünk is, hogy meghódoló lélekkel, szivünk alázatos imádásával járuljunk elébe.

Kedves hivek, itt az Oltáriszentségben mi épen úgy Isten fölsége előtt állunk, mint Mózes a bokornál. Az Oltáriszentségben a fölséges Isten van, aki örök és hatalmas, Úr mindenek fölött, akinek közelében

félnünk és remegnünk kellene, ha jóságát nem tapasztaltuk volna annyira. Főkép imádnunk kell őt az Oltáriszentségben azért, mert az egész nagy szentséget miattunk rendelte és miattunk van jelen itt közöttünk a Szentségben. Azért egyesüljünk minden imádkozó lélekkel, és a Szentséget imádva hódoljunk meg az ő nagy jósága előtt...

— — — — — — — — — — — — — — — — —

2. negyedóra. Aki szeret, az hálás. A *hála* elismerése a jóságnak és szeretetnek. Aki a jóságot nem ismeri el, az nem is szereti azt. Nekünk hálásaknak kell lennünk az Oltáriszentség iránt, mert az egyike az ő legnagyobb jótéteményeinek. Az ő megtestesülése, tanítása, megváltó halála mellé kell állítanunk az Oltáriszentséget. is.

Mit köszönünk mi az Oltáriszentségnek, mit tett ő értünk az eucharistiában az utolsó vacsorától a mai napig? Ne is beszéljünk arról, hogy azóta hányszor áldozta magát föl a szentmisében, hány lelket szentelt meg az áldozatban, hányat erősített meg az ő szentségi közelségével. Csak magunkra gondoljunk, mennyi gyógyító malasztot, erősítést, mennyi bátorító reménységet, mennyi kitartást merítettünk már az Oltáriszentségből! Ne legyen néma a mi hitünk, hanem hálásan és lelkesen köszönjük meg neki...

— — — — — — — — — — — — — — — — —

3. negyedóra. Szivünk lelkes hangulata szomorúságra változik, ha eszünkbe jut, hogy ennyi jóért mit kapott ő tőlünk. Ő szeretett és az ő szeretete, mint egy forrásnak vize, folyton ömlött, áradt miránk — és őt bizony nem igen szerették, sőt most sem nagyon szeretik; ő folyton köztünk volt — és őt még csak nem is ismerik, annyira, hogy bántalmazzák is; ő magához hivogat, hogy kegyelmét érezzük, tapasztaljuk magunkon — és ő elhagyatva, elfelejtve magára marad.

Ugyebár, ha igazán szeretjük őt, ha igazán hálásak vagyunk azért, hogy jó volt hozzánk, akkor ez az ő elhagyatottsága és sikertelensége fáj nekünk, az ő fájdalmában osztozunk és ezért valamiképen, úgy, ahogy tudjuk, őt kárpótolni akarjuk. Ez az engesztelés, kedves hivek.

És ha mindezt megtettünk, ha imádtuk őt, megháláltuk jóságát, engeszteléssel járultunk elébe, akkor azután bizalommal könyörőghetünk hozzá. Mily közel van ő itt hozzánk. Forduljunk hozzá, mint az apostol bátorít: «Járuljunk bizalommal a kegyelem trónjához, hogy irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk szükség esetén a segítségre».

Dr. Hanauer István.

IMÁDKOZOM.

Imádságos csend; visszatart a templom;
Boruljak még le az oltár előtt;
S én megtörődve ujra térdre omlom:
Nagy Isten! adj a lelkemnek erőt!

Hiszen Te látod, mily nehéz az ösvény,
Hányan lerogynak már a féluton;
És jobbra-balra tátongó az örvény, —
Mi lesz velem, ha én is elbukom?...

S lelkemre hull az Isten szent kegyelme,
Csodásabb érzést, hangot keltve benne,
Mint napsugár a Memnon-szobrokon.

Magamba térek csendes áhitatban,
Imára nyílik, dalba kezd az ajkam,
És érzem, érzem: most imádkozom...

Tomor Árkád.

ELŐTTEM IS VOLT...

Előttem is volt reszkető fény,
Hajszoltam én is délibábot;
Rohantam együtt a futókkal:
A lelkem tündérkertbe vágyott...

Körőttem sárba, porba buktak,
Ott láttam őket összetörve,
Mit bántam én e bús halódást:
A lelkem szomjúság gyötörte...

Tovább, tovább az éjszakába'!
Befutni azt a messzeséget!
A lábaimnak szárnyat adtam,
A lelkem forró tűzben égett...

És engem is elért a végzet:
Lerogytam egy kis templom alján,
Nyitott ajtón a fény sugárzott,
Pirosló lámpa fénye, halvány...

Azóta — hívhat reszkető láng,
Kelhetnek újra délibábok:
Győzelmi dalba kezd az ajkam,
S a keskeny sziklaútra vágok!

Tomor Árkád.

Jeruzsálem! Jeruzsálem!

JERUZSÁLEM pusztulását megjövendölte az Úr, s e jövendöléskor fájdalmas könnyeket hullatott. Egy hires festménynek másolatára tapad tekintetemmel a lelkem is. Az Urat látom rajta, az édes Jézust, a Jeruzsálem pusztulását sirató Megváltót. Ámde a festő e képre nem az ókor Jeruzsálemét, hanem egy modern nagy város képét festette, melyre aggódó, féltő, fájdalmas tekintettel néz le az Úr egy szikla magaslatáról. Ó e tekintet mennyit rejt magában: nem egy városért, hanem az egész emberiségért való aggódást. Vajjon reájuk is a pusztuló Jeruzsálem sorsa vár?!

De hogyne aggódna szerető szive az ő vérével megváltott lelkekért. Hisz látja lépten-nyomon a sok lelki nyomort, a sok lelki szárazságot, mely mintegy pusztulással fenyegeti övéit. Látja a sötétségben tévelygőket, a szomjúságtól gyötrődőket, szánja őket, kitárja föléjük szerető karjait, de ők futnak, menekülnek s érzéketlenebbek a sziklánál is. Ők nem tudják megbecsülni azokat a drága vércseppeket, melyek végig csörgedeztek a golgotha szikláján s melyről a költő dala ekként hangzik:

Hullik, hullik az a szent vér, az a drága,
Hullik, hullik a keresztre, a sziklára.
Mind a kettő mámorosan, mohón issza,
Boldog kereszt, boldog mámor, boldog szikla.»

Boldog kereszt, boldog szikla! *Ó ember, hát egyedül te vagy a boldogtalan?!?* Te, akiért tiszta szent vérét ontotta! Mintha megcsendülne az édes Jézus hangja, mintha beszédre nyilna néma ajka, mintha panaszos szemrehányás volna tekintete.

— Ó ember, hisz boldogságodat véremmel megvettem, miért futsz hát tőlem? Miért keresed a lidércfényt s fordulsz el a világ világosságától? Miért szürcsölöd a gyönyörnek méregpoharát s lököd el az üdvhozó szenvedések kelyhét? Miért gyötör a szomjúság s nem akarsz inni az örökélet forrásából, miért pusztulsz el az éhségtől, mikor naponta terítek részedre asztalt? Miért... ó miért?!?

Ezt kérdezed Uram az emberiségtől, de nem kapsz feleletet s aggódó lelked megremeg egy ujabb jeruzsálemi pusztulás bekövetkezésétől, amely azonban az elsőnél még borzasztóbb lesz, mert itt nem a kőtemplomok fognak összeomlani, hanem a *kegyelem befogadására emelt templomok.*

Látom Uram, mint kulcsolod össze kezeid, mint esdekelsz Istenhez, mint könyörögsz: Kegyelmezz, irgalmas, de igazságos Isten; kegyelmezz a véremmel megváltottaknak, talán akad köztük igaz is.

Igazakat keresel? Vajjon fogsz-e találni, édes Jézusom... Szemeim

előtt ismét képet látok, nem festő műve ez, a lelkemben kelt életre. Nyüzsgő, eleven kép, sokan vannak rajta, hadd vegyem sorra őket. Im egy szenvedő a keresztfára hajtja fejét s lelke megpihen rajta. Amott egy ártatlan leány a szent szív oltáránál védelemért esd, egy aggastyán imára kulcsolt kézzel, egy ifjú levente a liliomos szent Alajos előtt térdel. Ott egy Magdolna válik a feloldozó kegyelem által liliomos lélekké, látok egy egész tábor szerafi lángtól égő lelket is, majd megszámlálhatatlan sokaság siet a terített asztalhoz, hogy szomját s éhségét csillapítsa azzal a táplálékkal, amelyről így szól az Úr: «Aki eszi az én testemet s issza az én véremet, annak örök élete leszen». E kép is elvonult, de én tudom s érzem, hogy a valóságban is léteznek e lelkek, ezek azok, akik kiengesztelik az Úr haragját s megmentik az emberiséget a jeruzsálemi pusztulástól. Ezek azok, akik az aggódó édes Jézus fájdalmát enyhítik.

Ezek a krisztusi lelkek. *Dr. Hannig Györgyné.*

Örökimádás-templom ciboriumának képei.

Szent Imelda.

AZ ÉGBEN bizonyára a kis virágkedvelő limai szent Róza és a «Jó Isten kis Nellikéje» a barátnői. Mert mint ezek, úgy ő is már kora gyermekéveiben csak az Úr Jézus után esengett. Hiszen már kilencéves korában belépett a Domonkos-rendű apácák kolostorába, hogy többet imádhassa az Úr Jézust. De boldogságából igen hiányzott valami. Heves fájdalom szaggatta kicsiny szivét, mikor az apácák a szentáldozáshoz járultak. Ő nem mehetett a szent lakomához. Az Úr Jézus, kit mindenkinél jobban szeretett, hozzá nem jöhetett, mert még fiatalnak tartották az első szentáldozáshoz. Istenem, ha akkor élt volna X. Pius pápa őszentsége, ki megengedte a kicsiny gyermekeknek is az áldozást, ha igen szeretik az Úr Jézust! Milyen boldog lett volna a kis Imelda!

De hallgasd csak, az Úr Jézus nem tudott ellenállni a kis Imelda keserű sóhajainak és lelke erős várjának.

«Ezerháromszázharminchármat írtak és május 12-én áldozócsütörtök vigiláját ünnepelték. Az egyház már készült a nagy ünnepre, amelyen az Úr Jézus a mennybe szállt. Emelkedett vággyal fordult Imelda szerető szive a tabernakulum felé, ahol az rejlik a kenyér leple alatt, ki egykor e vigasztaló szavakat mondotta: Ime én veletek vagyok a világ végezetéig. — Esengve kérte előljáróit a boldogságért, hogy az Úr testét magához vehesse. De hiába. Az elutasítás dacára is megfoghatatlan bizalom töltötte el a jámbor gyermek lelkét. Két nap óta a legvigasztalóbb igéreteket hallotta az egyház szertartásos imáiban. «Templomából hallgatta

meg imámat az Úr, Alleluja!» «A hívás, melyet Hozzá intéztem, szivéig hatolt, Alleluja.» Így énekelt az egyház és vele Imelda. «Az igaznak kitartó imája sokra képes» — üdítette fel az apostol a szent leckéiben. Mindezek a szavak tüzes nyilak voltak a kis novicia szeraphi szivében. «Igen, mondotta szent Ágostonnal, jó az én Megváltóm, mert ő jó! Meghallgat engem, mert tele van részvéttel.»

A szentmisében már a szentáldozás közeledett. Az aranyos tabernakulum ajtó megnyilt a nővérék számára és újra becsukódott. És Imelda még mindig reménykedett. Hiszen hozzá is szólt a vigasztaló szózat, amelyet most a misező áldozása után a testvérekkel együtt zengett: Kérjetek és adatik nektek; keressetek és találni fogtak; zörgessetek és majd megnyittatik nektek!

De most már minden elmúlt! A gyertyák utolsót villogtak, midőn a misező a sekrestyébe távozott. A legtöbb testvér is már elhagyta a helyét, hogy dolga után lásson. Jézusukat szivükben hordták, míg kis testvérkéjük még térdein állva sírt, imádkozott és reménykedett.

És ime nagy csoda történt! A csendes szentélyt mennyei fényesség töltötte be, édes illat terjeng szét és hívja vissza a már eltávozott testvéreket. Odasietnek és csodálják a megfoghatatlant. Mintha az égből jönne, szent ostya száll a térdeplő gyermek felé. Édes sejtelemtől indíttatva, Imelda felemeli fejét és megpillantja a mennyei kenyeret, mely után lelke oly régóta epedt. Végre, végre eljött, kit szive egyedül és mindenekfelett szeret! Végre meghallgatta sóhajait és könnyeit! Kezeit összekulcsolva, szemeit kimondhatatlan vággyal a szentostya felé, mint a virág a nap felé, térdel ott Imelda. Mekkora boldogság és mekkora vértanuság! Oly közel van hozzá az Úr Jézus és mégsem érheti el. Mintha angyali kezek tartották volna a szentostyát, s az ebből kiáradó fény egészen körülfogta a gyermeket. Szent félelem és kifejezhetetlen megindulás fogta el a szemtanukat. És Jézus még mindig vár. Ó Uram, legédesebb jegyese tiszta lelkeknek, miért késlekedel még?

Az Úr a pap kezeire várt. Mikor csodával bizonyítja, hogy jelen van az Oltáriszentségben s minden érte epedő tiszta lélekhez eljő, akkor még egy másik tanulságot is ad: A papnak a szerepe, hogy a kenyeret, mely az égből szállott alá, ajkainkra helyezze. Elhívták tehát a papot, aki a csodából megértette Isten akaratát. Hisz legjobban ismerte Imelda forró kívánságát. Gyorsan magára öltötte a szent ruhákat, amelyeket az imént levetett, a szentélybe sietett és a patenára (kis arany tányérka) helyezte a csodálatos szentostyát. Mikor elmondotta az egyházi imákat, Isten kedvencének ajkára helyezte a szent ostyát.

Mikor a boldog gyermek megkapta az Úr Jézust, fehér skapuláréja fölé kulcsolta karjait, szemét lezárta és keblére hajtotta fejét. Most

elmondhatta Imelda: «Az én szerettem az enyém és én az övé». «Megtaláltam őt, kit lelkem szeret, magamnál tartom és soha el nem bocsájtom».

És íme ajkának csendes imája elakadt, az izzó vágyat édes béke váltotta fel; gyermeki arca, mely előbb piros tűzben égett, most liliomfehérségben pompáz. Mintha édes álomba merült volna. Órák peregtek le gyors egymásutánban ebben a szeretet-elragadtatásban. Ki mondhatná meg, mi játszódott le Jézus és a gyermeklélek között? Csak az ég tudná megmondani a titkot.

A testvérek soká szemlélték a boldog gyermeket, ki még mindig mozdulatlanul térdelt. Lassan, önkénytelen feléje közelednek, megérintik, de a gyermek mitsem lát, mitsem érez. Még az «engedelmesség» szava is, mely máskor rögtön magához térítette elragadtatásából, hatástalan maradt.

A testvérek remegő sejtelme nem csalt. Imelda halott volt! Gyenge szive a szent öröm hatalma alatt meghasadt. Mint egy fehér galamb, úgy szállt lelke Jézusára támaszkodva az égi honba...» *(Die s. Imelda Lambertini.)*

TÖRTÉNELMI TÁR.

Laskai Ozsvát szentmise magyarázata.

A KÖZÉPKORI eucharisztikus irodalomnak nevezetes termékei a szentmise magyarázatok. Nálunk különálló szentmise magyarázat nem maradt fönn, csupán prédikáció gyüjteményekben és kódexirodalmunk lapjain találunk elvétve rövidre szabott szentmise magyarázatokra, Ezek közül figyelmet érdemel Laskai Ozsvátnak mise magyarázata.

Laskai Ozsvát, szent Ferenc rendjének ezen kiváló tagja, mint hitszónok és prédikációíró szerzett magának nevet. A Jagellók korának egyik legnevesebb szónoka és egyházi írója volt. Életének végső éveit (1497—1511.) a *pesti* és *budai* ferencrendi kolostorokban töltötte, különféle rendi hivatalokban. 1497—1501-ig majd ismét 1507—1509-ig tartományfőnöke volt a magyar ferencrendiek szigorúbb ágának. Meghalt Budán 1511-ben. Fő munkája a *Biga salutis* című három kötetes prédikáció gyüjtemény, mely vasárnapi, ünnepi és nagybőjti szentbeszédeket tartalmaz latinnyelven. A vasárnapi szentbeszédek (Sermones dominicales) kötete — melynek első kiadása 1498-ban jelent meg Hagenauban — nevezetesen annak 79-ik szentbeszéde öleli föl a szentmise magyarázatot.

A szentmiséről szóló prédikációnak bevezetése a napi evangéliumhoz kapcsolódik. A hosszabb bevezetés után tér át Laskai a szentmiseáldozat fejtegetésére.

A tulajdonképeni mise magyarázat három részre tagozódik. Első-

ben szól a szentmiseáldozat bemutatásának szükséges voltáról (necessaria missae celebritas), majd a szentmise gyümölcseiről (maxima missae utilitas), végül a miséző papnak előkészületéről tárgyal (previa missae sagacitas).

Hogy a szentmisét miért mutatják be naponként, arra III. Ince pápa szavaival felel. A szentmisére szükségünk van: 1. hogy legyen állandó gyógyszerünk a mindennapos bűnök ellen; 2. hogy a paradicsomban, vagyis az Egyház kertjében is legyen életfája, még pedig az örök élet fája; 3. hogy az Üdvözítő mindennap egyesülhessen velünk az Oltáriszentség által s mi lelkileg is egyesülhessünk vele; 4. hogy legyen nálunk állandó emléke Krisztus Urunk kínszenvedésének; 5. hogy a jelképes bárány helyett az isteni báránnyal élhessünk. Ezért van szükségünk a szentmise bemutatására, Krisztus Jézus keresztáldozatának megújítására.

Ezután iskolás modorban felsorolja, hogy miféle lényeges kellékek szükségesek a szentmiseáldozat méltó bemutatásához. Nevezetesen szükséges: 1. arra rendelt miséspap (sacerdos ordinatus); 2. az átváltoztatás szándéka (intentio consecrandi); 3. az Oltáriszentség anyaga (debita forma), vagyis megfelelő kenyér és bor; 4. az átváltoztatás szavai (verborum forma). Szól még a szentmise helyéről, idejéről és cselekményeiről.

Nagy Alberttel szólva a szentmiseáldozatban annyi a szent titok, mint tengerben a vízcsöpp, napban a parázs, az égen a csillag s a mennyben az angyal. Ezen szent cselekmények Jézusnak életét, főképen pedig kínszenvedését jelenítik meg. Laskai Ozsvát a szentmise cselekményeiben és különféle mozzanataiban 33 részletet különböztet meg, melyek megfelelnek Krisztus Urunk földi élete 33 évének. Aki ezeket a cselekményeket éber figyelemmel kiséri, azt ájtatosságra, alázatosságra, türelmességre, önkéntes szegénységre és szeretetre hangolják és buzdítják a szentmise egyes szertartásai, illetve a Jézus életéről való elmélkedés. Mindezt részletesebben kifejti a szerző, a szentmise minden egyes mozzanatát a papnak egyes ténykedéseit, mozdulatait párhuzamba állítva Jézus életének és szenvedésének megfelelő részével.

A párhuzamokat még tovább is szövi Laskai, midőn megmagyarázza az egyházi ruhák s az egyes miserészletek jelentőségét. A saru[1] jelképezi Krisztus emberi természetét. A vállkendő (humerale) jelenti a kendőt, mellyel a szentséges szemeket bekötötték.[2] A stóla jelképezi az oszlopot, melynél megostorozták az Üdvözítőt. A karkötő (manipulus) jelenti a kötelet, mellyel Jézus kezei összekötözve voltak. A miseing (alba) megfelel a fehér köntösnek, mellyel Heródes gúnyolta ki Krisztust. A miseruha (kazula) megfelel a bíborpalástnak, melyet Pilatus szolgái adtak rá gúnyból az Üdvözítőre. Az introitus emlékeztet a Megváltó

[1] Ma már csak a főpapok vesznek fel külön cipőt a szentmiséhez.
[2] V. ö. Márk 14., 66.

eljövetele iránt való sóvárgásra. S mivelhogy az Üdvözítő eljövetelével megnyiltak az isteni irgalmasságnak forrásai, ezért mondja a pap a ministránssal fölváltva kilencszer egymásután: Kyrie eleyson, Christe eleyson, Kyrie eleyson (Uram irgalmazz nekünk, Krisztus kegyelmezz nekünk, Uram irgalmazz nekünk.) Kilencszer hangzik el e könyörgés, mert Krisztus által a kilenc angyali karokkal szövetkezünk. A Gloria jelenti az angyali éneket, mellyel Krisztus születését hirdették a pásztoroknak. Erre karének következik, mivel «mennyei sereg sokasága jöve az angyalhoz». (Luk. 2., 13.)[1] Az oratiók jelentik Krisztus imádságát. A szent lecke (epistola) Keresztelő szent János prédikálását, mely megelőzte Krisztus igehirdetését. Az evangélium jelenti Krisztus prédikálását. A csöndben végzett felajánlás (offertorium) azt az időt jelképezi, mikor Krisztus még nem tanított nyilvánosan a zsidók közt. A prefatio a sanctussal Krisztusnak virágvasárnapi diadalútját jelképezi. Az úrfelmutatás Krisztus keresztrefeszítését, a kehely a szentsírt, a kehelytányér (patena) a sír elé hengerített követ, a palla pedig a gyolcstakarót jelképezi.

Ezen misztikus fejtegetések után újból elméleti kérdéssel foglalkozik: vajjon a jó papnak miséje többet érő-e a rossz pap miséjénél. Majd a misehallgatás kötelességéről szól s nyomatékosan buzdít a vasárnap illő megszentelésére, a szentmisének gyakori és méltó hallgatására. Midőn azt fejtegeti, hogy a szentmisét figyelmesen kell hallgatni, különös hasonlattal felel meg arra az ellenvetésre, hogy a világi hívek úgy sem értik a latin szavakat, minek figyeljenek hát a pap szavaira. «Figyelni kell — úgymond — a szavakra, miket a pap hangosan mond és nem kell azalatt imádkozni. S ha azt mondaná valaki: nem értem a papnak szavait, miért ne imádkozhatnék tehát? Mondom, az isteni igének hatása miatt. A kígyó sem érti a bűvölőnek szavát; de ha hallja, nem bír ártani a kigyószelidítőnek. Mennyivel nagyobb ereje vagyon az isteni igének. Miért is nevetséges dolgot cselekszenek, kiknek szájuk a templomban van, szivük pedig a piacon». Laskai Ozsvát úgy fogja fel a dolgot, hogy minden szónak, melyet a szentmisében mond a pap mintegy magikus megszentelő ereje van a körülállókra. Ennek a megvilágítására hozza fel a kigyóbűvölőről szóló szokatlan hasonlatot. S ezért kívánja, hogy a papnak minden egyes, hangosan mondott szavára figyeljenek a hívek. Laskainak ez a nézete teljesen egyedülálló az eucharisztikus világirodalomban.[2]

[1] Mikor a fényes angyal kihirdette a pásztoroknak a Megváltó születését, mennyei sereg jött és énekelte: Dicsőség mennyben az Istennek. Hasonlókép a papnak Gloria szavára is belevág az énekkar és folytatja az öröméneket. Ezt a gondolatot akarja kifejezni a szerző szűkszavú megjegyzésével.
[2] Franz: Die Messe im deutschen Mittelalter. Freiburg i. Br. 1902. 24—25. és 675. l.

A második részben, a szentmise gyümölcseiről szóltában sem jár a megszokott csapásokon. A szentmise hasznait ekként csoportosítja: 1. Az ájtatos misehallgatás eltörli a bocsánatos bűnöket (satisfactio peccatorum). 2. A miseáldozat Krisztus Urunk kereszthalálának emlékezete (memoria passionis Christi) s az Oltáriszentség a szeretet szentsége. Efölött elmélkedve szivünk is viszontszeretetre gyulad. 3. A misehallgatás oltalom a veszélyek ellen (periculorum evasio). Megment a lelki és testi veszedelmektől.

Az utolsó fejezet arról szól, hogyan kell a papnak előkészülnie a szentmise bemutatására. Végül berekeszti a fejtegetéseket Assziszi szent Ferencnek szép szentáldozási imádságával. *Timár Kálmán.*

Az Oltáregyesületi igazgatók országos értekezlete

iránt, mely november 11-én d. e. 10 órakor lesz az oltáregylet központi palotájában, nagy az érdeklődés. Az igazgatókhoz küldött felszólítások nyomán sűrűen érkeztek a lelkes válaszok. Több püspök is bejelentette részvételét.

Adja az Isten, hogy az oltáregyletek életében ez az értekezlet nagy felvirágzásnak legyen a kiinduló pontja. Előadást fognak tartani: *Kánter Károly* központi olt. igazgató, *dr. Breyer István* hercegprimási titkár, *Tyukoss Ev. János* esperes-plébános, *dr. Révay Tibor* érseki titkár és *dr. Hoós József* veszprémegyhm. olt. igazgató.

A papi Eucharisztia-Társulat októberi Értesítőjével kellemes meglepetést okozott tagjainak. Mellékelte tagjainak névsorát 1913-ban. A névsor valóságos statisztikát képvisel s mutatja az Eucharisztia kultuszának s vele a hitéletnek a térhódításait. Egyházmegyék szerint megy abécé rendben. Sorban következnek egymásután: Beszterczebánya, Csanád, Eger, Erdély, Esztergom, Győr, Kalocsa, Kassa, Nagyvárad, Nyitra, Pécs, Rozsnyó, Szatmár, Szepes, Székesfehérvár, Szombathely, Vácz, Veszprém papságának elite része; Eperjes és Munkács csak néhány tagot számlál.

Fájó, hogy a román-görög egyházmegyék még képviselve sincsenek.

Számos tagot számlál a társulat a szent Benedek-rend tagjai közt, továbbá a ciszterciták, Baziliták és szentferencrendiek közt.

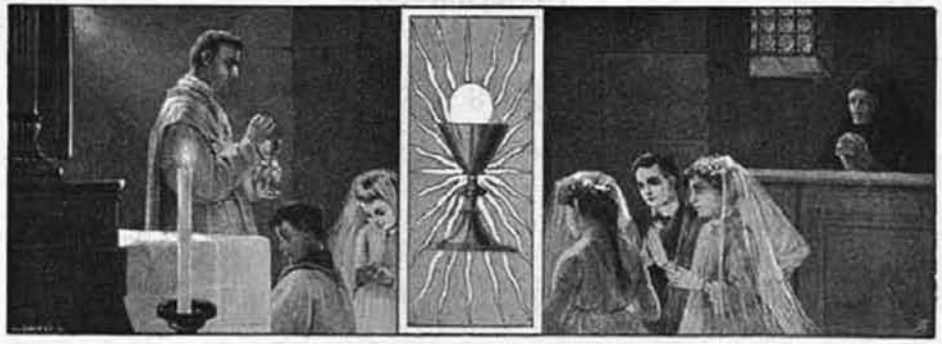

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

A gyakori szentáldozás megújítja a hitéletet.

Az «EWIGE ANBETUNG» cimű német eucharisztikus lap statisztikát közöl egy plébánostól, melyből nyilvánvaló, hogy a gyakori szentáldozás alapjában véve változtatja át a nép lelkét.

Az illető plébános:

1908-ban:	1912-ben:	
5400	14.988	gyónást
5300	43.497	áldozást
30	152	szentutravalót
38	157	utolsó kenetet
37	91	esküvőt
182	327	keresztelést

mutat ki. — Ezek a számok sokat beszélnek és gondolkodóba ejthetnek minden lelkipásztort, hogy gyakori szentáldozás nélkül minő óriási lelkiismeretlenség, mennyi hanyagság és könnyelműség, mennyi tikos bűn nyomja a szegény népnek a lelkét. — A szentáldozások megnemesítik a családi életet és felébresztik a szülőkben azt a felséges hivatásukat, amelynél fogva annyi gyermeket kötelesek felnevelni, amennyivel frigyüket Isten megáldja. — Nem kevésbbé figyelemre méltó a szentutravalók és utolsó kenetek nagy száma. Nyilvánvalóan bizonyítják, hogy a gyakori szentáldozásban buzgólkodó hivek súlyos betegségükben rögtön az Úr Jézushoz fordulnak, benne keresnek menedéket s nem csak akkor hivják a papot, amikor a halál már-már karjaiba tartja a szegény beteget.

Igen jól tudta a gyakori áldozást sürgető szentatya, hogy «mindeneket megújítani Krisztusban» csak az Oltáriszentségben lehet.

A kassai püspök őszi körlevele.

SZIVHEZ szóló apostoli intelmeket intéz Fischer-Colbrie kassai püspök úr papjaihoz. A gyermekpasztorácio alapvető fontosságát fejtegeti és tekintélyének valamint apostoli buzgalmának minden erejével igyekszik papságát tettre serkenteni. Midőn hangsúlyozza a gondos és lelkiismeretes hitoktatást, elengedhetetlennek tartja a sikeres gyermekpasztorációhoz a gyakori szentáldozás behozatalát.

«Kiválóan szeretetteljes gondoskodásukba ajánlom — mondja — a lelkész uraknak a szent Atya rendelkezéseit a gyermekeknek az első szentáldozáshoz való bocsátására és a gyakori szentáldozásra nézve. Már a zsenge gyermeki korban hozzuk közel az iskolás gyermekeket az Úr Jézushoz. Tanulja meg már a gyermek is szeretni az eucharisztikus Jézust, Tőle várni erőt a kisértésekben, vigasztalást az élet bajaiban. A lelkész urak ebbeli buzgósága tanúbizonysága általában az ő lelkipásztori buzgalmuknak s mint ilyen legnagyobb örömömre fog szolgálni, amit kedves lelkészeim nekem csak okozhatnak. Legkedvesebb, amit e tekintetben várok lelkészeimtől, hogy az iskolás gyermekeket évenkint legalább négyszer vezessék a szent gyónáshoz és a szentáldozáshoz és pedig a tanév elején, karácsonykor, husvétkor és a tanév végén.

Reményem azonban, hogy nagyon kevesen fognak ezzel megelégedni s hogy az *iskolás gyermekeknek legalább havi szent gyónása és áldozása az egyházmegyében mihamarább általánossá válik.*»

Kármelhegyi Boldogasszony és szent Terézia harmadrendje — kézikönyv megjelent harmadik kiadásban a győri kármeliták kiadásában. Nemcsak a nevezett harmadrend szabályait és felvételi szertartásait tartalmazza, hanem teljes imakönyv. Van benne gyónási és áldozási ájtatosság, esti, reggeli és miseimádság, továbbá litániák.

A harmadrendiek a hitélet felvirágzásában szintén új megbecsülésben részesülnek s bizonyára sokaknak örömére szolgál, hogy a kézikönyv újra kapható.

Az Örökimádás-templomban, mint rendesen, úgy a nagygyűlés alatt is egész napon át ki van téve a legméltóságosabb Oltáriszentség. Ne legyen résztvevője a nagygyűlésnek, aki szine elé ne zarándokolna. — A nagygyűlés alatt november 11-én este 8-tól 9-ig ünnepélyes *szentóra* lesz.

November 16. (November III. vasárnapja): Munkácsi gör. kath. egyházmegyében.

November 30. (Advent I. vasárnapja): Besztercebányai egyházmegye, Csanádi egyházmegyében.

December 7. (December I. vasárnapja): Esztergomi főegyházmegyében.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

November 9-ike!

Mindenki olvassa el.

A NAPTÁRBAN november 9-ike vörös betűvel van jelezve, mert vasárnap. Az euch. szövetségek történetében pedig arannyal kell feljegyezni, mert a legfényesebb, legragyogóbb ünnep. Talán tudjátok kedves tagok, hogy november elején Budapesten sok ezer katholikus jön össze az egész országból katholikus nagygyűlést tartani! Arról fognak tanácskozni, hogy az Úr Jézus drága vallását, a római katholikus vallást hogyan kell megvédeni a gonosz emberekkel szemben. S mindaz a sok ezer katholikus november 9-én közös szentáldozást fog végezni és pedig a férfiak az egyetemi templomban, a nők pedig a bazilikában.

Hát mi gyermekek? Mi talán hiányozhatnánk annál a közös ünnepi szentáldozásnál? Hát hiszen nekünk mondotta az Úr Jézus; aki a szent áldozásban szivünkbe jön: Hagyjátok a kicsinyeket hozzám jönni! Mintha ezt mondotta volna: jöjjön hozzám a te atyád, a te anyád a szentáldozásnál, de elsősorban te jöjj gyermekem, elsősorban hozzád akarok betérni, mert olyan nagyon szeretlek.

Mi gyermekek azért szintén résztveszünk november 9-ikén az ünnepi szentáldozásnál. Sőt mi is kaptunk külön templomot a Horánszky-utcai kongregáció-otthonban. *Éremmel a mellünkön, imakönyvvel a kezünkben és tiszta, bűntelen szívvel a bensőnkben jelenünk meg reggel 8 órakor az Örökimádás melletti kis udvarban.* Innen indulunk a közös szentáldozás helyére. — A szent gyónást persze már szombaton 8-án végezzük el. Egy püspök bácsi fogja a szent misét mondani, amely alatt mindannyian buzgón megáldozunk.

Szent mise után mindnyájan reggelit kapunk.

Fel fiúk és leányok, kedves euch. szövetségi tagok a nagy napra! Egy se hiányozzék, mindnyájunkat ott találjon az Úr Jézus! Jöjjenek el az angyalföldi testvéreink, a kispestiek, a budaiak, hadd örüljön az Úr Jézus a sok gyermekszövetségi tag buzgó szentáldozásának.

Sőt az összes eucharisztikus szövetségek a városokban és falukon vegyenek részt a budapestiek nagy örömében és járuljanak otthon közösen és ünnepélyesen a szentáldozáshoz!

A novemberi szentáldozások.

Eljön az idő, kedves gyermekeim, mikor majd leszáll hozzád is a halál angyala, mint ahogy leszállt mindazokhoz, kikről Halottak napján emlékezünk meg. Test nélkül lesz akkor a lelked, mint az angyalok; letekintesz a földre, látod, hogy az emberek táplálkoznak; neked nem kell többé földi étel, ital, a te eledeled, amely után akkor kivánkozol, egyedül az Úr Isten, csak ő szine látása tudja lelked éhségét kielégíteni; a te italod a szeretet, az a legfőbb kivánságod, hogy az Úr Isten örökké szeressen téged. Láttál-e már koldust, aki annyira éhezett és szomjuhozott, hogy alig tudta magát vonszolni? Igy fogja a te lelked is éhezni és szomjuhozni az Úr Istent.

Mikor jutsz majd halálod után Isten szine látására? Meddig fog lelked éhezni és szomjuhozni? Meddig röpköd nyugtalanul, mint a madárka, amelynek fészkét gonosz gyermek kirabolta és lerontotta? Az attól függ, hogy mennyire szeretsz földi életedben a szentségi Jézus kegyes színe előtt megjelenni; mennyire táplálod most lelkedet az ő szent testével és drágalátos vérével; mennyire építesz magadnak az Oltáriszentség hűséges szeretetével fészket Jézus isteni Szivében.

Törekedj arra, hogy minél kitartóbban szolgálj a szentségi Jézusnak, és el fogsz jutni a mindenszentek társaságába. Ők oly országban laknak, melynek kapujára ki van írva: «A fájdalomnak tilos a bemenet!» Nincs ott éhség, szomjúság, fájdalom, bánat, könny: az Úr Isten maga törli le könnyeiket, mikor az ő országába belépnek. Képzeld csak mit fogsz érezni szivedben, ha halálod után Isten letörli utolsó könnyeidet, mint az édes anya karján sirdogáló kis gyermeke könnyeit? Ugy-e a kisded felhagy a sírással: te is elfelejted, hogy szenvedtél valamit a földön!

Hogy azonban szentáldozásaid minél biztosabban megszerezzék neked a mennyországot, gondold meg a következő két dolgot:

Először: a tisztítótűzben nincs szentáldozás és ez nagy kínjaik az ott szenvedő lelkeknek. Pedig ezek a lelkek szeretik az Istent, jobban, mint bárki is a földön. Kivánkoznak utána, jobban, mint ahogy ti valamennyien tudtok a szentáldozás után epedni. Ó, ha nekik meg volna ott engedve, hogy naponkint áldozzanak! ó, ha ilyen lélek lejöhetne a templomunkba és itt az Úr asztalához járulhatna! Soha olyan áhitatot látni nem lehetett, milyent rajta csodálnánk. A legszebb példát adná a szentáldozásra. Gondolj erre a szentáldozáskor és nagyobb ájtatossággal fogod magadhoz venni az Úr szent testét.

Másodszor: nekünk van szentáldozásunk. Gazdagok vagyunk tehát, a tisztítótűz lelkei pedig szegények. Legyen jó a szivünk hozzájuk: adjunk nekik részt a mi szentáldozásainkból. Lehet ezt megtenni? Igen, mert Isten szemében mi és e szegény lelkek testvérek vagyunk és a mennyei Atya szívesen veszi, ha egyik testvér segít a másikon. Miképen tegyük ezt? Úgy, hogy a szentáldozás előtt elgondoljuk: Istenem, mai szentáldozásomat a tisztítótűzben szenvedő lelkekért ajánlom fel. Hálásak lesznek érte, segíteni fognak, mikor majd az égbe jutnak és kimondhatatlanul gazdagok lesznek, mi pedig még vagy a földön zarándokolunk vagy talán mint szegény lelkek a tisztítótűzben szenvedünk és segítségükre szorulunk.

Tedd meg ezeket különösen e hónapban, a szegény lelkek hónapjában s majd nagy örömedre szolgál, mikor a másik világon megköszönik jóságodat.

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Az eucharisztikus gyermekszövetség gyűlése Budapesten.

Igazán szép volt az októberi gyűlésünk! Még vendégeink is voltak! Bizony nagyon örültünk, hogy testvéri szeretettel üdvözölhettük magunk között azokat a szövetség társainkat, akik messze laknak a szép «Örökimádás» templomunktól s azért más tisztelendő urak tanítják őket az Úr Jézus szeretetére. — Kriegs-Au Emil főtisztelendő úr Angyalföldről hozott aranyos testvérkéket, Komlósy Miklós főt. úr a budai I. kerületből jött el egy csoport buzgó fiúkkal, sőt még Kispestről is jöttek euch. gyermekszövetségi tagok. Held Imre főt. úr hozta el őket.

A templom melletti kisudvart víg zsibongás töltötte be. Majdnem mindénkinek a mellén ott díszlett a szövetségi érem, melyet az igazgató bácsi megáldott. — Szivünkbe vésztük az igazgató bácsi szavait, amelyekkel a vasárnapi szentáldozásokra buzdított bennünket. Hiszen ezt igértük az Úr Jézusnak, amikor a szövetségbe léptünk. Aztán tudom, hogy az Úr Jézus vár engem minden vasárnap.

Óriási örömmel hallottuk, hogy a katholikus nagygyülésen a mi szövetségünk is részt vesz. És pedig milyen fényesen! November 9-én egy püspök bácsi fog nekünk misézni, mi mind a szentáldozáshoz megyünk. Épen azért már 8 órakor reggel kell gyülekezni — az éremmel együtt — a templom melletti kis udvarban. Gyónni szombaton délután kell. A nagyteremben vetített képekben láttuk, hogy milyen áhitatosan kell részt vennem a szentmisén, a szentáldozás előtt, meg a szentáldozás után imádkozni. Különösen azt kötötte lelkünkre az igazgató bácsi, hogy szentáldozás után térdeljünk le a templomban és imádkozzunk szépen, mert akkor van nálunk az Úr Jézus.

És milyen gyönyörű volt a mozgó képeken az Úr Jézusnak virágvasárnapi bevonulása Jeruzsálembe! Pálmaágakat lobogtattak az emberek örömükben. Aztán láttuk még az utolsó vacsorát, amelyen Jézus az Oltáriszentséget alapította. A végén a bolondos Fritz nevettetett meg bennünket, amint a kerekes korcsolyájával mindennek neki ment.

Csákvár (Fejérm.). — Ne hanyagoljátok el, gyermekeim, a buzgóságot. A hanyagság az ördög akarata. Minden tag kezdje meg szépen ismét a heti szentáldozását.

Nagynyárád. Nagyon örülök a felbuzdulásnak. Remélem csakhamar sokan követik az Úr Jézus hivását.

Temesváron Budapest után legtöbb tagja van az eucharisztikus gyermekszövetségnek. Utóbb még lefőzik Budapestet!

Budapest-Tabán. Csak lelkesedjetek gyerekek az Úr Jézusért. — Hallom, hogy már szép számmal vagytok. Éljen a tabáni gyermekszövetség.

Budapest-Angyalföld. Én köszönöm meg, gyermekeim, hogy az ünnepies tagfeltételt az érem feltüzésével megtarthattam, mert olyan szépen viselkedtetek. Szeretnék mindig dicséretet hallani rólatok.

Szepesolaszin ismét új tagok léptek be. Isten hozott benneteket.

FESLŐ BIMBÓK

Főtisztelendő Igazgató Úr!

Örömmel értesítem, hogy a Királyrévi Gyermekszövetség az elmult vasárnap igen szép ünnepély keretében tartotta meg az új tagok fölvételét. Harminc új testvérkét adott nekünk a plébános úr. Most már 79-en vagyunk tagok. Naponként más és más csoportba osztva végezzük a szent áldozást. Az Úr Jézus nálunk sohase árva. Szeretjük Őt. El sem mondhatom, mily édes az Ő kenyere!...

Kedves Igazgató Úr! Társaim nevében fogadja kézcsókoló köszönetünket az aranyos érmecskékért. Beszereztük mindannyian. Végtelenül örülök, hogy kaphattam és viselhettem. Áldozási napom reggelén szivemre tűzöm, de előbb megcsókolom és mondom: Jézusom, Örömöm! Kis Tarzicius! Taníts meg engem is, hogy az Úr Jézust jobban és mindig jobban szeressem!... Bocsásson meg, hogy e levelet irom, de óhajtom, hogy ami nagy boldogságunkban Igazgató úrnak is része legyen.

Különösen nagy az örömünk, ha halljuk, hogy itt is, ott is, a fővárosban, meg a falukon egyre több gyermek ajka zengi: Éljen Jézus az Oltáriszentségben!

Királyrév.

Kézcsókoló tisztelettel
Sántha Annus,
gyermekszövetségi tag.

Legenda a szentmise hallgatásról.

Egy ember naponként eljárt a templomba, mert szeretett ájtatoskodni. Idő multán azonban megfogyatkozott jámborsága: csak vasárnap ment szentmisére.

Mikor egyszer vasárnap a harang szavára megindult a templomba, valami titkos érzés azt súgta neki, hogy nézzen hátra. S ime, egy angyalt látott, aki minden lépése után egy-egy rózsát vett föl a földről. Az ember nagyon elcsodálkozott; ekkor azt mondta az angyal: «Ezeket a rózsákat fölviszem az Úr trónusához bizonyságul, hogy te eljársz a szentmisére». És eltünt a rózsákkal. Az ember meggondolta, mennyire számon tartják, hogy mikor megy szentmisére s ettől fogva ismét naponkint eljárt a templomba.

Beküldte: *Pekli Tercsi,*
euch. gyermeksz. tag.

Az aranycsipke

Ezerhatszázkilencvenhétben Musztafa török szultán nagy sereggel tört be Szerbia felől Magyarország áldott földére. Miután a török izlamhitű, karddal is terjeszteni akarja vallását, mert főprófétájuk Mohammed így parancsolja. Ennélfogva kiirtani iparkodik a keresztény hitet és rabláncra fűzi a keresztény hivőket. Ezt a délvidék lakossága jól tudta és ahol lehetett, menekülve menekült a vad katonák elől.

Állt pedig a Maros egy kisebb mellékfolyójának partján egy kedves kis malom. Zakatoló kerekei éjjel-nappal forogtak, a molnár: Kolpácsi László egész nap szorgalmasan sürgött-forgott, mert hát a vidék népessége kiválóan e malomban szerette kenyérre való buzáját megőrletni, mert tisztán és rendesen dolgoztak benne. A molnár felesége nemrég meghalt, hanem két kis gyermeke, a tízéves Mariska és a kilencéves Laci iparkodtak apjuknak a munkában segíteni, ahogy apró kezeik engedték. Ekkor terjedt el a faluban a vészes hír: hogy jön a török!

Mindenki sietett a közeli erdőségekbe menekülni, csak a molnármester késett, mert épen ma reggel nyolc zsák tiszta szép buzát öntött a garatba. Ezt pedig sajnálta otthagyni.

— Menjen mesteruram! — kiáltotta feléje nagy lihegve Topándi Imre, a szomszédja, amint nehéz butyorral megrakodtan szaladt el a malom mellett a védelmet nyujtó erdőség felé.

— Megyek, megyek! — kiáltotta a molnár. Mindjárt megyek, csak előbb megőrlöm ezt a buzát.

— Azt bizony ne tegye, mert már hallik a török sereg lármája a falu túlsó végén!

A molnár kissé keményfejű ember volt, nem hallgatott az okos szóra, csak lapátolta továbbad is a malomkövek alól kicsurgó lisztet. Hanem a gyermekeinek odaszólt:

— Gyerekek, szaladjatok a bácsi után, én mindjárt jövök. Ez a zsák liszt épen jó lesz nekünk kenyérre az erdőben.

A gyerekek összeszedtek egy pár cókmókot. A kis Mariska a fababáját szorongatta, mint legdrágább kincsét, Laci pedig a kis eleven nyuciját, amit nemrég fogott neki az apja a réten. Aztán elnyargaltak apró kis lábaikon az Imre bácsi után.

A molnár még egy szekérre rakott mindenfélét, többek között a feleségének a kincses ládikáját, melyben nehány arany gyűrű és egy nagy darab szinarany csipkeszövet volt. Ezt akkor kapta a felesége, mikor egyszer a molnár kifogta a kis Dombrádi grófocskát a megáradt patakból. A gróf úrfi halászni akart és vigyázatlanságból belepottyant a vízbe.

Ezek a grófok ott laktak egy kastélyban, nem messze a malomtól. Mivelhogy pedig a grófnénak egyetlene volt a kis fiú és minden vigasza özvegységében, igen megijedt, mikor ezt meglátta és kiáltozva futkosott a vízparton. Ekkor a molnár beugrott a vizbe és kimentette a gyereket a biztos halál torkából. A grófné hálából neki adta a szép aranycsipkét, melyet őseitől örökölt. A molnár aztán a feleségének ajándékozta, ki nagy gonddal tetegette-rakosgatta el egy kis faládikóba, melyben egyéb becses dolgait, gyűrűit, bérmáláskor kapott kis aranykeresztjét is tartotta.

— Lehet, hogy még egyszer nagy áldást hoz nekünk ez a szép csipke! — mondogatta a jó asszony. — Olyan sejtelmem van, hogy egyszer bajba fogunk jutni és ez a csipke fog rajtunk segíteni.

Igen vallásos, jó nő volt pedig a molnárné. Fiatal leány korában Dombrády grófnénak volt szobaleánya, ki maga is igen ájtatos jó katholikus nő volt. Igen sokat tehet ám egy főrangú hölgy alattvalói és környezete lelki üdvének előmozdítására, ha megvan benne erre a jó akarat. Már jó példája is serkentés! Hát még ha lelkére beszél az alattvalóknak, jó könyveket, hitbuzgalmi lapokat, imakönyveket oszt el köztük. Ha alamizsnában részesíti az éhezőket, ruházza, istápolja a szegényeket, ez is igen dicséretre méltó, de ha még tetejében a lelkeknek a jó Isten e féltett kincseinek javáról, örök üdvérül is gondoskodik tehetsége szerint, ez valóban angyali működés, mely örök jutalomra tarthat számot. Dombrády grófné ilyen jó angyal volt és mikor szobaleánya férjhez ment, még akkor sem feledkezett meg róla, hanem gyakran felkereste és a vallás szent magvait hintegette és ápolta annak lelkében, úgy hogy a molnárné egyike lett a legájtatosabb asszonyoknak és gyermekeit is igen vallásosan nevelte.

A molnár most egy szekérre tette a kis ládát, melléje lisztet és egyéb elemózsiát rakott, aztán hamarosan befogta szürke lovát és elvágtatott az erdő felé. Ideje is volt, mert alig tünt el az út fordulójánál, már ott termettek a törökök, kik eddig a falu többi házait fosztották ki, persze első sorban a grófi kastélyt, melynek lakói szerencsére szinte elmenekültek idejében. Utóljára került a sor a falu szélén zakatoló malomra. Olyan békés képet nyujtott a kis malom a pázsitos vízparton, amint vigan kerepelő kerekeiről millió gyémántcseppben hullott le a víz vissza a patak medrébe. A vad török katonákat e kedves kép nem hatotta meg, hanem miután szétzúztak és feldúltak mindent, felgyújtották a malom faépületét.

Vigan pattogtak a lángok, pattogtak a deszkák és a vízbe nemcsak kristálycsöppek, de vegyesen hamuval tűzszikrák is repültek. Ekkor szaladt a kis Laci az erdőből a malom elé. Valahogy megszökött onnan, mert eszébe jutott, hogy az ő «linca» cicája otthonn maradt. Ijedten

nézte a vadul lobogó lángokat és a marcona katonákat, a cicáját pedig nem látta sehol.

— Nini, egy gyerek! — kiáltott egy török katona. — Az ilyenért a pasa arannyal fizet. Gyere csak ide! és nyeregbe kapta fel a síró Lacit.

(Folytatása következik.)

A XII. kath. nagygyűlés egyházi ünnepségei. A XII. országos katholikus nagygyűlés egyházi ünnepségei november hó 8-án kezdődnek, amikor délután 5 órakor *Csernoch* János hercegprimás a szent István-bazilikában ünnepélyes Veni Sanctet celebrál, amely után dr. *Giesswein* Sándor prelátus a kereszt győzelméről és Nagy Konstantin császárról szentbeszédet mond. November hó 9-én reggel három templomban szentmise és közös szentáldozás lesz, délután fél 5 órakor *Huber* János, a katholikus népszövetség titkára a szerviták templomában német szentbeszédet mond, dr. *Glattfelder* Gyula püspök litániát tart és áldást oszt, *Ernyei* Lajos apátplébános a VIII. kerületi plebániatemplomban tót szentbeszédet mond, dr. *Fischer-Colbrie* Ágost püspök litániát tart és áldást oszt, öt órakor dr. *Robitsek* Ferenc, a papnevelőintézet alkormányzója a szent István-bazilikában magyar szentbeszédet mond, *Szmrecsányi* Lajos érsek litániát tart, áldást oszt, majd a templom körül eucharisztikus körmenetet vezet. November 10-én reggel a ferenciek templomában dr. *Párvy* Sándor püspök szentmisét mond, 11-én reggel pedig gróf *Mailáth* G. Károly erdélyi püspök ünnepélyes Te Deumot celebrál. Az országos katholikus szövetség fölkérte az egyházi hatóságokat, hogy november 8-án az esti harangszót követő félórára az ország összes templomaiban a harangozást rendeljék el. Erre vonatkozólag már dr. *Fischer-Colbrie* Ágost kassai püspök értesítette a szövetséget, hogy azt egyházmegyéjében elrendelte, felhivta a papságot arra is, hogy november 2-án a szószékről figyelmeztessék a hiveket a nagygyűlés idejére.

Mily lélekemelő, mikor az ember gyakori áldozókat lát, akik angyali örömmel lelkükben és arcukon, földre sütött szemekkel, összetett kezekkel sietnek az Úr asztalához. Ha valaki ily lelkeket akar látni, keresse föl a katholikus templomokat Budapesten. Örvendetes jelenség, hogy az a Budapest, amelyre minden rosszat rá lehet fogni, a gyakori és mindennapi szentáldozásban vezet úgyszólván az egész országban. Naponkint ezrével járulnak a drága Krisztushoz nemcsak a szegények, de az urak, a mágnások is, akik csak tizenegy óra körül jöhetnek a templomba. Addig éhgyomorral dolgoznak, de a szentáldozást el nem mulasztanák.

Ezek érzik, hogy az eucharisztikus Krisztus az életük boldogsága és ereje. *Bernardinus.*

Röptében a nagyvilág körül.

Matyó miseruha a pápa őszentségének. Az őszre tervezett, de a koleravesszedelem miatt elmaradt római zarándoklatra kedves meglepetéssel készült Matyó népe. Az immár világhirűvé vált kézművészetével miseruhát készített X. Piusnak. Megvalljuk, hogy féltünk, a matyó-tarkaságtól, mely magában véve bármilyen szép és a nép lelkületét jellemző, miseruhán a legszentebb miseáldozat köntösén bizarr lett volna.

A miseruha az Oberbauer-cég kirakatában volt látható s gyönyörűséget okozott minden arra járónak művészi kidolgozásával, finom egyszerűségével és elegáns kivitelével,

Remek fehérselyemalapon, melyet a szélén keskeny kézimunkasodrony szegélyzett, a középen az egész miseruha hosszában meglehetős szélesen elnyuló sávban remekelt a matyó-művészet. És pedig kellemesen sárga selyemmel vannak a mesteri virágleveimotivumú rajzok kivarrva.

A sok drágagyöngyű és ékes aranyvaratú emlék között, melyeket a katholikus világ a szentatyának juttat, bizonyára a legkedvesebbek közé fog tartozni az egyszerű matyó nép miseruhája, melyen a szerető lelkek gyöngyei és aranya ragyognak.

Bulgária katholikussá lesz. Talán nem jutnak tovább a tervezgetésnél. Épúgy mint az egész középkoron át, amikor számtalanszor kisérleteztek a balkáni népek, hogy az egyház kebelébe visszatérhessenek. Az emberi gyengeségek, hatalmi érdekek, elvakultság és vallási közöny, azonban mindannyiszor meghiusította a törekvéseket. De azért ezek a törekvések Róma felé sokat beszélnek. Elénk tárják az igaz hit fájától elszakadt népek háborgó lelkiismeretét, mely minden században felemeli hangos szavát, hogy az eltévelyedteket a Krisztus aklyába, a katholikus egyházba visszaterelje.

Mindenesetre nagy öröm az egyházra, hogy nyugaton a technikai

műveltség vezetőnépe, az angol, keleten pedig a sötét Balkánnak ugyancsak legintelligensebb népe Rómában, a Vatikánban, az egyházban keresi a világosságot.

A lourdesi eucharisztikus kongresszus napjai már pontosan meg vannak állapítva: 1914. szeptember hó 9-13-ig. Erre vonatkozólag msgr. Schöpfer, Tarbes püspöke — akihez Lourdes is tartozik, — nagyszabású pásztorlevelet intézett egyházmegyéjének papjaihoz és hiveihez. A gyönyörű pásrtorlevél X. Pius pápa azon mondásából indul ki, hogy «Lourdes a Mária-kultusz legfelségesebb középpontja és legdicsőségesebb trónja a katholikus világban a szent eucharisztiának».

A lélekhez szóló mély gondolatok fejtegetése közben azon reményének ad kifejezést, hogy Lourdes semmiféle zavaró jelenetnek nem lesz tanuja. Nagy lelkesedéssel szólítja fel a csodák városkájának püspöke a papságot, hogy készítsék elő hiveiket a nagy eseményre.

Zarándoklatok Rómában. Alig volt esztendő, melyben a zarándoklatok olyan nagy száma kereste volna fel az örökvárost. Ennek egyik főoka természetesen a Konstantin-jubileum volt. X. Pius kifejezett óhaja volt, hogy a Konstantin-béke 1600. évfordulójára sűrű zarándoklatok keressék fel a katakombák városát. Mivel a római jubileumi ünnepségek javarészt a nyár folyamán folytak le, azért természetesen a nyáron át sietett minden nemzet hódolatát a nagy történeti esemény emlékének kifejezni. Sok zarándoklat már tavasszal készült Rómába menni, de akkor a pápa súlyos betegsége visszatartotta őket. Másokat — mint a magyarországi népszövetségi zarándoklatot — a kolerás veszedelmek hiusítottak meg. A zarándokok fogadtatásában új szokás honosodott meg. A pápa nem fogadott a Vatikán termeiben, mint azelőtt, hanem az úgynevezett Damasas pápa-udvarban. A szentatya rendesen a hires üvegloggiák egyikén jelent meg és fogadta a jelenlevők ezreinek üdvözlését és hódolatát. A szentatya kedves alakjának megjelenése rendszerint frenetikus örömrivalgást váltott ki. A Damasus-udvarban való fogadtatást javasolták egyrészt a pápa egészsége, másrészt a zarándokok óriási száma. Hogy fogalmat alkossunk a dologról, megemlítjük, hogy a legutóbbi hetek egyik napján megjelentek a tivols-i zarándok (1000-en), a besanconiak (280-an) Caracassone és Toulouse egyházmegyék (250), 100 londoni, 100 arieri-i német, számos idegen és vagy 3000 olasz.

A fogadtatás ünnepi fényét emeli mindannyiszor a pápai gárdisták díszsorai és a pápai zenekar, mely a pápa megjelenésekor a pápai himnuszt játsza.

Egyes alkalmakkor a szentatya szózatot is intéz a zarándokokhoz, legtöbbször azonban csak áldását adja a lelkesült ezrekre.

Eucharisztikus értekezlet Tatán. A győri egyházmegyének mintegy 35 papja tartott eucharisztikus összejövetelt Tatán. Talán jelentékenyen többen lettek volna, ha ép ez időre nem esik Kutrovácz Ernő győri felszentelt püspök temetése, akiről, mint az Eucharisztikus Társulat buzgó tagjáról nagy melegséggel emlékezett meg *Kanter* Károly prelátus, a gyűlés elnöke. Az értekezlet pontifikális nagy misével kezdődött a nagytemplomban, amelyet dr. *Mohl* Antal c. püspök, nagyprépost mondott, alatta pedig, evangelium után dr. *Giesswein* Sándor prelátus-kanonok tartotta a szép számú közönség előtt magasztos gondolatokkal ékes ünnepi szónoklatát az Eucharisztia egyén- és társadalomnevelő erejéről, különösen pedig a szentáldozásról. A gyűlés a kegyesrendi főgimnázium dísztermében folyt le. *Mohl* Adolf apátplebános, egyházmegyei igazgató, beszámolt a társulat győri egyházmegyei csoportjának egy évi működéséről; kiemelte, hogy a tagok nemcsak az önmaguk tökéletesbülésén, bensőbb papi életén fáradoznak, hanem a gyakori szent áldozás, a triduumok s egyéb oltáriszentségi áhitatgyakorlatok terjesztése által is buzgólkodnak. A győri egyházmegyében az Eucharisztia Társulat Tagjainak száma 108. Utána dr. *Hanauer* Á. István apát Szent Imre-kollegiumi igazgató a szent gyónásról, mint a gyakori szentáldozás szükséges előfeltételéről, a szentgyónásnak a szentáldozáshoz való viszonyáról tartott tartalmas gyakorlati tapasztalatokon alapuló s finom teologiai tudással megszerkesztett előadást. Dr. *Babura* László, a központi papnevelő-intézet lelkiigazgatója, lendületes, közvetlen s megkapó szavakkal toborzott hiveket az Eucharisztia Társulatnak, vázolva a papság lelkiéletére való nagy fontosságát. Dr. *Saly* László tanulmányi felügyelő a gyermekek gyakori áldozását ajánlotta lelkes meggyőződéstől áthatott beszédében. Az egyes előadásokhoz többen hozzászóltak. Tóth János fertőmeggyesi plebános indítványával kapcsolatban Lourdest, mint Eucharisztikus zarándokhelyet, lelkesedést megujító erőforrást ajánlották a tagok figyelmébe. Végezetül Kanter Károly prelátus kérte a jelenlevőket, hogy a katholikus nagygyűléssel kapcsolatos eucharisztikus gyűléseken minél nagyobb számmal jelenjenek meg. Az egész gyűlésnek kedves, áhitatos hangulatot adott az egyházmegye nesztorának, Mohl c. püspöknek fiatalos megható lelkesülése, élettapasztalatot és lelki benső életet sugárzó megjegyzései, felszólalásai. Délután ugyancsak ő tartotta a szentbeszédet a kapucinusok templomában, amelyet a jámbor hivők zsufolásig megtöltöttek. Az Oltáriszentség kegyelmi hatásairól beszélt. Utána *Hanauer* Á. István apát mondott szentséges litániát, mire a résztvevők elszéledtek egy szép nap emlékével.

Az oltáregyleti igazgatók értekezlete november 11-én délelőtt 10 órakor lesz Üllői-út 77. alatt!

EGYESÜLETI ÉLET.

Konstantin-jubileum az Örökimádás-templomban. A jubileumhoz méltó keretben és fénnyel fogja az oltáregyesület temploma a Konstantin-békének 1600-ik évfordulóját megünnepelni. — Az ájtatosságok sorrendjét november 5-én délután 1/46 órakor Kánter Károly oltáregyesületi igazgató fogja szentbeszéddel megnyitni. — 6-án, 7-én és 8-án d. e. 9 órakor ünnepies nagy mise lesz, délután 1/46 órakor pedig, első napon, *dr. Glattfelder Gyula* csanádi püspök fog szentbeszédet mondani és ünnepies áldást tartani, a második napon *gr. Mikes János* szombathelyi püspök, a harmadik napon pedig *Fischer Colbrie Ágoston* kassai püspök.

A teljes búcsu elnyerésének feltételei a lap elején olvasható cikkben található.

A veszprémi Oltáregylet újjáalakulása. A hároméves ciklus leteltével a veszprémi oltáregylet újjáalakult. E célból f. hó 14-én közgyűlést tartott, melyen *Kránitz* Kálmán felsz. püspök elnökölt. Az elnöknőnek betegsége miatt történt lemondása folytán az egyesület új elnöknőt választott. A közgyűlés bizalma egyhangulag *Jankovich-Bésán* Endrénét szül. *Szentkereszty* bárónőt emelte az elnöknői méltóságba.

Megalakult a választmány és tisztikar is a következő személyiségekkel:

Alelnöknő: Schmidt Lajosné. Titkár: Engelhardt Ferenc képezdei igazgató. Pénztáros: özv. Friedrich Endréné. Ruhatárosok: M. Ghimessy Mári, Tekeres Lajosné. *A választmány tagjai lettek:* Ádám Iván, apát-kanonok, özv. Bezerédj Ivánné, özv. Boda Istvánné, Czermák Lipótné, Cholnoky Ferencné, Danderer Jánosné, Fridrich Béláné, Galamb Kristófné, özv. Glatz Ignácné, Hordossy Endréné, Hunkár Dénesné, özv. Jánossy Sándorné, Juraszek Jánosné, Keszthely Józsefné, Kőszeghy Józsefné, Langer Alajosné, László Emilia, irg. nővérek főnöknője, Molterer Jánosné, Néger Ágoston, praelatus-kanonok, Ováry Ferencné, Patzl Jenőné, Rada Józsefné, özv. Raft Pálné, Riszner Róbertné, Sooky Karolina, angolkisasszonyok főnöknője, özv. Stermeczky Józsefné, Stoll Jánosné, Vildenauer Kálmánné, Wetzel Lajosné, Wirkler Mártonné.

Határozatba ment a választás után, hogy az Örökimádás-templomban tartani szokott szentóra mintájára az egyesület minden hónap első vasárnapján szintén tart szentórát. A tagok lelkesedése és érdeklődése igen szép reményre jogosít. Az idők jele ez, a lelkek megérzik, hogy az eucharisztiából merített élet az igazi keresztényi, bensőséges élet.

Tiefenthaler József dr. az Örökimádástemplom lelkésze szólt még a tagokhoz. Vázolta azt a nemes munkát, mely a budapesti központban folyik, azt a hitéletet, mely e munka nyomán fakadt. Az egyesületi tagokra mély benyomást tettek a szónok szavai.

Hoós József dr. egyházmegyei

olt. igazgató sietett megragadni az alkalmat, hogy az oltáregyesület nevében tisztelettel üdvözölje az elnöklő püspök urat nemrég elmult aranymiséje és névünnepe alkalmából. — Azon köztisztelet és nagy szeretet, mellyel az oltáregyesület Kránitz püspököt finom lelkülete miatt körülrajongja, az üdvözlést nagy ünnepéllyé varázsolta.

Az oltáregyleti úrnők lelkes hangulatban hagyták el a közgyűlés termét. Azon új elhatározással és ambicióval, mely alkalmas arra, hogy fejlessze az első három év munkásságát s az eucharisztikus Úr Jézusnak adjon necsak csinos felszerelésű templomokat, hanem tiszta, Krisztusért hevülő és fenkölt gondolkozású lelkeket.

Oltáregyesületi kiállítás. A besztercebányai Oltáregyesület, mint minden évben, idén is közszemlére állította azokat a tárgyakat, melyekkel ebben az évben tagjai buzgósága és áldozatkészsége folytán a zólyom vármegyei szegény egyházakat fogja megajándékozni. A kiállításnak, mely az irgalmas nővérek Kossuth Lajos-utcai elemi leányiskola földszinti termében nyert elhelyezést szeptember 23-án d. u. 5 órakor volt ünnepélyes megnyitása, melyet dr. Radnai Farkas, megyéspüspök végzett. Pontban 5 órakor érkezett meg a főpásztor, kit Kócsy Jánosné, az egyesület elnöknője és a választmányi tagok fogadtak. A püspök a tárgyak megáldása után szép szavakkal köszönte meg a tagok buzgóságát. A kiállítás megnyitása után üdvözölte a választmányi hölgyeket, majd az elnöklő kalauzolása mellett megtekintette a szép kiállítást.

Vágfarkasd-on erősen fejlődik az oltáregyesület. A tagok száma 149 s reméljük, hogy a buzgóság és bensőség is állandóan nő.

A budapesti Központi Oltáregyesület november hó 17-én d. u. 1/24 órakor választmányi, 4 órakor terjesztőnői ülést tart. November hó 18-án d. e. 10 órakor Istenben boldogult özv. gróf Zichy Nándorné, gróf Széchényi Andor Pálné és Orczy Tekla bárónő választmányi tagokért három szentmisét fog az Úrnak bemutatni.

A szent Anna kongregáció lelkigyakorlatait november 19—23-ig (IX., Üllői-út 77.) ft. Szinek Izidor lazarista-atya fogja vezetni.

Üllői-út 77. szám. Az Örökimádástemplom javára rendezendő *jótékonysági bazár* ezidén december 4—7-ig lesz.

Tisztelettel felkérjük, áldozná fel szabad idejének egy kis részét akár a szegényeknek szánt néhány ruhadarab, akár más, a bazárban elárusítható tárgy elkészítésére.

Minden legcsekélyebb adományt is mély hálával fogadunk.

Akik a terjesztői vagy terjesztőnői címet megnyerni óhajtják, forduljanak az *Üllői-út 77. szám alatti Oltáregyesületi irodához*, ahol megfelelő gyűjtőlapokat kaphatnak és kivánatra minden tíz tag után egy emlékképet is.

A bazárt rendező bizottság.

IRODALOM

Új folyóirat. A «*Magyar Kézműipar*» a keresztény polgári társadalom érdekeit képviseli és pedig azon társadalmi középosztályét, mely a felsőbb és alsóbb néprétegek között a társadalom oszlopát képezi. «Hézagpótló és úttörő folyóiratunk hivatása az, hogy rámutasson az iparos- és kereskedő-osztály égető szükségleteire és eloszlassa azon balvéleményeket, melyek a társadalom széles rétegeiben el vannak terjedve ezen társadalmi osztályról. Különösen sokat szenved ez az osztály a szociáldemokrácia terrorizmusa miatt, mely épen ezuton hova-tovább teljesen megbénitja az ország gazdasági fejlődését és előbb-utóbb súlyos válságokba sodorja. Azért szükségesnek tartottuk az egész magyar társadalom érdekében is e folyóirat kibocsátását, hogy az iparos-kereskedő osztálynak hathatós védelmet biztosítson minden támadás és igazságtalanság ellen». A «Magyar Kézműipar» kiadója: Huber József, szerkesztője: Tauber Tibor. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Horánszky-utca 20. sz. Ára 4 korona egy évre.

***

Az «Őrangyal», képes gyermekujság, a nagy szünidőt kivéve hónaponként kétszer jelenik meg Győrött. A lap igen élénk tartalmu: elbeszélések, mulattató történetek, a gyermekek által eljátszható szindarabok, továbbá versek és ismeretterjesztő cikkek vannak benne 7—14 éves gyermekek számára. Szebbnél-szebb, igazán művészi kivitelű vallásos és mulattató tárgyu képek tarkítják lapjait. Előfizetési ára egy évre 2 kor. Kivánatra mutatványt is küld a szerkesztőség.

***

Gyermekek imakönyve! «Jézusom Örömöm» cimű imakönyv kapható a Budapesti Központi Oltáregyesület irodájában IX., Üllői-út 77. szám. Ára: bőrkötés vörösvágással 3 korona, bőrkötés aranyvágással 3 korona 50 fillér, párnázott bőrkötés aranyvágással 4 korona.

***

Jellemnevelés. A modern pedagógiai irodalom nagy erővel vetette magát az akarat és jellemnevelés kérdéseire s ebben az idők jelét látjuk. A társadalom lelkiismerete mozdult meg a nagy társadalmi bűnökkel szemben s a bajok gyökerét az egyéni jellem megroppanásában látják. Az orvosszert is itt kívánják alkalmazni. A *fribourgi magyar növendékpapság* a kitűnő pedagógus: *dr. Gillet Márton Jellemnevelés* cimű könyvét fordí-

totta le magyarra. Gillet neve a pedagógiai irodalomban értékes csengésű s erről az aktuális kérdésről nem a doktrinér szárazságával értekezik, hanem egy bölcs és szellemes ember meleg közvetlenségével tárja fel e nagy probléma rejtelmeit. Ezt a könyvet a nevelés hivatásos emberein kívül a szülők és a serdült ifjúság olvashatja nagy haszonnal és gyönyörűséggel. — A könyv ára 2 korona 50 fillér. Megrendelhető az «*Élet*» irodalmi és nyomdai r.-t.-nál. Fehérvári-út 15/c.

***

Bossuet Elmélkedései az evangeliumokról. I. kötet. Budapest, 1913. A budapesti növendékség magyar egyházirodalmi iskolája fényes multjához és traditiojához hiven kiválóan nagyértékű munkával lepte meg a theologiai könyvpiacot. Ezuttal «meauxi sas» Bossuet utólérhetetlen mélységű és fenségesen egyszerű elmélkedéseit választotta kiadványának tárgyául. «Két indító ok — mondják a gondos fordítók — vezetett bennünket, midőn e nagy szónok és gondolkodó elmélkedéseit nyelvünkre átültettük. Egyrészről az egyházi ékesszólás királyának, Bossuetnek akarunk csekély emléket állítani irodalmukban, épen arról az oldalról, amelyről alig ismeretes; másik indító ok, mely minket munkára késztetett az, hogy irodalmunkban kevés az igazán emelkedett hangú elmélkedési és hitbuzgalmi könyv.»

Hát a második indító ok megjelölésében igazán dicséretre méltó éleslátással vette észre a fordító Iskola aszketikus irodalmunk eme óriási hiányát. Prohászka püspök megbecsülhetetlen elmélkedésein kivül a magasabb szárnyalású és az evangelium mélységes és felemelő megértésén felépülő elmélkedések nincsenek irodalmunkban. A budapesti klerikusok most az úgyszólván egyedüli magyar elmélkedésekhez méltó partnert szereztek Bossuet könyvének átültetésében.

A könyv 430 oldalon 111 elmélkedést tartalmaz, melyeknek tárgya: Urunk hegyi beszéde; Előkészület az Üdvözítő utolsó hetére, az Üdvözítő utolsó hete. A könyv felzetén: «I. kötet» áll, ami már előre jelzi az örvendetes hírt, hogy készül a II. kötet is.

A szép kiállítás az «Élet»-nyomda érdeme.

KIMUTATÁS

(Folytatás.)

Özv. Brunner Józsefné 1 K, Hollep Mária 48 f, özv. Schmit F.-né 4 K, összesen 20.48 K; mosdó-i tagok 20.60 K, Zvekits Jánosné 2 K, Rausch Ferencné 8 K, Iszkra Teréz 2 K, Závoda Mihályné 1 K, Baross Istvánné 2 K, Jammerugg Sarolta 2 K, Thék Endréné 10 K, özv. Marx Antalné 5 K, Beznák Mária 5 K, Griger Ilona Nagy-

ugróc 2 K, özv. Csiz Mátyásné 4 K, Csiz Mária 1 K, Czeiz Anna 1 K, Serfőző Gyuláné 2 K, Kohut János 2 K, Kiss Teréz 40 f, Bittner Mária 1 K, Benes Máténé és társai Királyrév 7.82 K, Főnagy István 5 K, Szegedy Gina 20 K, özv. Tömöry Károlyné 200 K, ft. Ver Vilmos Zalalövői tagoktól 9.60 K, Nébel Anna 2 K, Korvezky Sámuelné 2 K, Poszpisch Borbála 5 K, Takács Róza 2 K, Radnay Gizella 2 K, Radnay Erzsébet 2 K, Radnay Magda 1 K, Reisz Mária 2 K; özv. Miskó Józsefné terjesztőnő által: Danglmayer Antónia 2 K, Szekács Vendelin 1 K, Májer Borbála 2 K, Korzenszky Antal és neje 8 K, Gertein Paula 1 K, özv. Vogl Ferencné 2 K, Krokiva János és neje 8 K, Miskó József és neje 10 K, özv. Schmidt Konrádné 6 K, Goldschmied Terézia 2 K, Tatay Ferencné 4 K, Scheltzberger Gyula 2 K, Vágó Jánosné 2 K, Weitracher István 2 K, özv. gróf Keglevich Ödönné 4 K, összesen 56 K; Steinberger Anna 2 K, Barabás Margit 2 K, Lénárd Juliska 4 K, Scholz Józsefné 1 K, Scholz József 1 K, Budai János 1 K, Hanna Károlyné 2 K, Goor Mária 50 f, Löffler Mariska 2 K, Szabó Lajosné 4 K, Domonkos Ferencné 2 K, özv. Zalán Jánosné 10 K, Pörje Józsefné 2 K, Kizsián Györgyné 2 K, Viszló-i és Pamlény-i tagok 28.10 K, Oszolya Károlyné 24 f, Galán Viktória 1 K, Jenei Sarolta 1 K, özv. Wertmüller Béláné 2 K, özv. Hatvani Lajosné 1 K, Buday Jánosné 1 K, Danis Jánosné 1 K, Szenger Józsefné 49 f, Fehér Józsefné 1 K, Szimácsek Emilia 50 f, Szimácsek Ferencné 50 f, Eperjessy Mária 50 f, özv. Pethőffy Istvánné 50 f, Abendhauser Mária 2 K, Payper Franciska 4 K, Speter Lujza 1 K, Dones Ilona 1 K, Gonosz Rozália 1 K, özv. Neszwald Edéné 4 K, Spetter Aloizia 1 K, Zaicsek János 2 K, Melhard Pál, Pálné és Margit, Sárköz 2 K, Szentjakab-i tagok 7.43 K, Lenyel Mária 1 K, Konfráter Anna 1 K, Kuszko Anna 1 K, Hugai Mária 4 K, Gábor Matild 1 K, Belényi Györgyné 5 K, Neithart Istvánné 4 K, özv. Heinrich Ferencné 24 K, Ény-i tagok 5.20 K, özv. Nagy Teréz 4 K, Kovács Karolin 2 K, Horváth Istvánné 1 K, özv. Million Károlyné 2 K, Molnár István 60 f, Szalontay Józsefné Máramarossziget 12 K, Varga Adél 4 K.

1913. májusban befolyt tagdíjak: Molnár Jánosné 2 K, Szered-i tagok 33.60 K, Halik Emilia 2 K, Deli Gáborné 2 K, Kusnyi Antalné 60 f, Konekó József 1 K, Kardos Jánosné 2 K, gróf Csáky Eveline 2 K; Felmayer Vilma terjesztőnő által: özv. Rigler József Edéné 4 K, Komauer Antalné 4 K, Schőja Antalné 4 K, Schőja Hermin 4 K, Vagner Klára 4 K, Felmayer Vilma 10 K, összesen 30 K; Magyar Karolin 1 K, Kreicse Ágnes 1 K, Mihok Julianna 1 K, Klima Ferencné 4 K, Nádoszki Terézia 60 f, Csehál Mária Anna 4 K, Lelkészi hivatal Agyagos 2 K, Csölle Cecilia 3 K, Csincsa József 1 K, Bohovcsik Mária 3 K, Szabó Anna 24 f, Bányai Erzsébet 1 K; Knapp Konstancia terjesztőnő által: Hermeli Lajos 2 K, özv. báró Brandenstein Ottóné 2 K, Kovács Ilona 2 K, Knapp Antalné 2 K, Leitner Emma 2 K, Cicutti Lajos 2 K, özv. Berner Józsefné 2 K, Berner Emmi 1 K, Berner Irma 1 K, Berner József 1 K, összesen 16 K, Nagy Erzsi 1 K, Baracsi Anna 1 K, Bozóky Viktória 2 K, Kázmér Zsuzsi 12 K; Csécs Anna 1 K, Szántó Teréz 4 K, Szánok Mária 2 K, Albert György 18 K; özv. Lafranko Jánosné terjesztőnő által: özv. Lafranko Istvánné 10 K, Waigand Ferencné 10 K, Lefévber Lujza 20 K, Hulitius Károlyné 4 K, özv. Tölgyesy Károlyné 4 K, özv. Jahn Józsefné 4 K, Hulitius Jahn Gizella 4 K, Lafranko Erzsike 4 K, Lafranko Gyula 2 K, Szemere Árpádné 4 K, N. N. 2.50 K, Ketter Gyuláné 2 K, Stieber Vince prelátus 10 K, Kotschi Erichné

4 K, Kesnyák Lajosné 2 K, Kemringer Antalné 2 K, Stezák István és neje 2 K, Lafranko Jánosné 20 K, összesen 113 K, gróf Wenkheim Dénesné 3 K, Bocsa Eszti 1 K, Broksch Bolda 4 K, özv. Horvátits Lajosné 1 K, Fuchs Mária 1 K, Fray Ludmilla 2 K, Szalay Dezsőné 2 K, Kántor Erzsi 2 K, Kántor Vilma 2 K, Kosán Jánosné 2 K, Burián Nándorné 4 K, Konkoli Mária 17 K, Szalacsy Lujza 40 f, Vértessy Ferencné 4 K, özv. Payr Lajosné 10 K, Jakobsen Gyula 5 K, Kapus János 1 K, Kósa Sári 2 K, Kipaczky Mária 2 K, Veőreős Róza 3 K, Tuli Borbála 1 K; Herfort Irén terjesztőnő által: özv. Kiss Pálné 4 K, Jerabek Lujza 2 K, Skorka Mihályné 2 K, Jurisits Józsefné 10 K, Jeszenszky Pálné 1 K, Gevsits Józsefné 1 K, összesen 20 K, özv. Török Imréné 2 K, Répászky Margit 24 f, özv. Röser Miklósné 2 K, özv. Pap Jánosné 4 K, özv. Kemenes Jánosné 3 K; özv. Weisz Gyuláné terjesztőnő által: Fischer Anna 50 f, Fischer Aranka 50 f, Garay Stefánia 50 f, Weisz Gyuláné 50 f, összesen 2 K; Tausch Hermin terjesztőnő által: Sontagh Sándorné 4 K, özv. Papp Lajosné 4 K, özv. Planer Antalné 4 K, Barabás Anna 1 K, Páska Mária 24 f, Széplaky Erzsi 24 f, Széplaky Jánosné 60 f, Solyom Imréné 24 f, Salamon Malvin 5 K, összesen 22.58 K; özv. Weisz Gáspárné 2 K, özv. Koós Ottóné 2 K, Borghy Erzsébet 4 K, Jancsó Margit 2 K, Hubay Irén 2 K, Mészáros Veron 30 f. Jungmayer Mihályné terjesztőnő által: Fábus Ludmilla 4 K, Berekassza Istvánné 20 K, összesen 24 K. Kumpler Gézáné terjesztőnő által: Weinberger Jánosné 2 K, Tachler Anna 1 K, Mersits Lajosné 2 K, Korpits Anasztázia 1 K, Németh Irén 1.20, Adorján Jánosné 1 K, Rumpler Gézáné 4 K, összesen 12.20 K; Ebergényi Sándorné 5 K, Pevetz Mátyásné 1 K, Pevetz Mártonné 60 f, özv. Németh Lujza 1 K, Bakos Jolán 44 f, Seres Viktor 24 f, Libis Mária 10 f, Benis Mária 30 f, Székel Róza 40 f, özv. Müller Jánosné 2 K, Karsay Mihályné 40 f, Szkalla Julia 2 K, Miskovits Lázárné 4 K, Bilik Anna 24 f, Kiss Gyuláné 1 K, Kétiné Anna 1 K, Klein Sándorné 30 f, Merl Ilona 3 K, Geng Terézia 1 K, Kaiser Mihály 1 K, Szabó Aurél 5 K, Peterdi Alice 4 K, Peterdi Margit 4 K, Peterdi Szeréna 4 K, Manyur Károly 1 K, Mártyán József 2 K, Barkóczy Ilona bárónő 2 K, Tóthné Mária 40 f, Szokody Pálné 20 f, Tilsky Alice 2 K, Horváth Kálmánné 2 K, Takács Jenő 2 K, özv. Domján Istvánné 1 K, Vrober Mária 40 f, Fraller Józsefné 1 K, özv. Miskolczy Lászlóné 2 K; Kiss Aladárné gyűjtése: Hegyesy Lászlóné 10 K, Madách Manóné 10 K, Kantz Gyuláné 10 K, Gosztonyi Mihályné 20 K, Csiszár Jánosné 10 K, Heinrich Flóra 10 K, Kövér Kálmánné 10 K, Ormos Jánosné 4 K, Puguat Julia 4 K, Ráth Gizella 4 K, Lukanényey Lászlóné 4 K, Zubriczky Anna 2 K, Neumayer Anna 2 K, Neumayer Matild 1 K, Horváth Jánosné 1 K, Streiger Béláné 2 K, Varsó Mihályné 2 K, Tömöry Kálmánné 5 K, Adler Rácz Józsefné 5 K, Kiss Aladárné 200 K, összesen 313 K; özv. Sándorné Anna 1 K, Kernné Teréz 2 K, Csaytayné Anna 2 K, Lengyel Anna 60 f, Szilágyi Mária 30 f, Zalay Matild 30 f, Varga Ignácné 1 K, Kozmáné Verona 40 f, Huszits Györgyné Julia 1 K, Winter Ferencné 1 K, Emerich Gotfriedné 5 K, Polák E.-né 1 K, Kopács József 1 K, Szabó D.-né 1 K, Beliczay Ilona 1 K, Cserno Ilona 1 K, Antal Anna 24 f, Stein Erzsébet 24 f, Wéberger Emma 24 f, Strizák János 4 K, Czyzer Kornélia 2 K, Kudoba Julianna 30 f, dr. Stahly Ignácné 4 K, Balázs István 24 f, Tóth Katica 1 K, Fajta Erzsébet 40 f, Gáspár Mária 2 K, Szandt Mariska 24 f, Knot Klára 3 K, Turszky Irma 2 K, Lipp Anna 1 K, Farkas Anna 1 K, Balázs Ilka 1 K, Szépénszky Károly 2 K, Dorgó Ilona 1 K, Horváth Mária 2 K, Jelenu

Anna M. 24 f, Barta Irén 1 K, Csehovszky Teréz 24 f, Szabó Józsefné 2 K, Cseplák Amália 4 K, Vondra Izabella 48 f, Huszics Márton 50 f, Kerékgyártó Béniné 30 f, Szabó Mária 1 K, Peczolt Anna 1 K, Csay Sándor 1 K, Breitner Luzina 3 K, Kozák Antalné 2 K, Hám Anna 64 f, Szmodics Mária 60 f, Illés József 1 K, Fuchs Johanna 24 f, Fran Anna 1.20 K, Nagy Gizella 1 K, Simon Ludvig 24 f, Oszvald Pál 24 f, Kardos Janka 60 f, Kekli Mária 60 f, Nagy Anna 90 f, Mohaupt Krisztina 2 K, Fintyu Mária 50 f, Hadi Sándor 1 K, Szabó József 50 f, Miller Erzsébet 30 f, Fuchs Ida 60 f, Rózsa Verona 30 f, Hutter Anna 50 f, Gosztola Borbála 50 f, Szubel Julianna 50 f, Stuhlich Anna 24 f, Anka Paulina 24 f, Ver Ilona 24 f, Hozenberg Petronella 24 f, Szebehelyi Erzsébet 24 f, Mereisz Margit 50 f, Bressán Károly 50 f, Eppinger Erzsi 30 f, Oláh Katalin 40 f, Peki Terézia 24 f, Hammerschmidt M. 50 f, Németh Jánosné 2 K, Csaplárné Teréz 2 K, Lukács Anasztázia 1 K, Fein Mária 50 f, özv. Kartész Lajosné 1 K, Futó Mária 1 K, Janovics Mária 5 K, Janovits Matild 5 K, Zupli Mária 1 K, Bauer Róza 1 K, Schöberl Ferencné 1 K, Ámon Ferencné 1 K; özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által: Soldát Béláné 1 K, Héger Emilia 8 K, Nyul Mihályné 4 K, Klász Lajosné 3 K, Postpischl Anna 2 K, összesen 18 K, báró Huszár Margit 4 K, Szakács Károly 60 f, dr. Erőss Gyuláné 2 K, Német Eszter 30 f, Dér Józsefné 2 K, Braune Olga 5 K, Braune Józsefné 5 K, Braune Margit 3 K, Springer Józefa 2 K, Gasparitsch Jozefa 2 K; Lafrankó Károlyné terjesztőnő által: Kramarik János 4 K, Rétay Frigyes Rezsőné 2 K, Eggenhoffer Ernőné 2 K, Kronberger Jánosné 2 K, Áprily Ilona 2 K, Walla József 4 K, összesen 16 K; özv. Zuber Kálmánné 5 K, Szabó Teréz 2 K, Zsenkó Ferencné 1 K, Szvejger Mária 40 f, Jakobszon Gyula 5 K, Lázár Róza 2 K, Kormuth Gizella 4 K, Köller Mária 2 K, Fromm Anna 4 K, Szántó Istvánné 2 K, Beresz Erzsébet 2 K, Borth Györgyné 2 K, Szentloránti Oltáregyesület tagjai 23 K, Balázs Eszter 50 f, Szabó Veron 40 f, Lengyel Erzsébet 40 f, Fodor Panni 40 f, Karman Erzsébet 40 f, Fodor Mari 40 f, Kubassuk Angela 1 K, Klauzál Gáborné 5 K, dr. Weszely Gézáné 2 K.

1913. június hóban befolyt tagdíjak: Ohr Klára 40 f, Heyll Mária 2 K, Vörös Ignác 1 K, Zeleznik Mária 2 K, Nejedly Vincéné, 1 K, Fazekas Erzsébet 2 K, Német Viktoria 2 K, Brunsvik Mária 2 K, özv. Világhy Nándorné Gizela 2 K, Gruber Hedvig 4 K, Héber Károlyné 3 K, Dezső Józsefné 1 K, dr. Popovics N.-né 5 K, Kerekes Erszébet 4 K, Rozsnyó egyházmegyéből 1176.38 K, Barcsi tagok 15.34 K, Epöli tagok 11.04 K, Mihálik Jánosné 1 K, Csere Mihály 6 K, özv. Vass Józsefné Körmend 1 K, Rk. plébániahivatal Kisnezsény 7.20 K, Hende Örzsi Szombathely 6 K, Éllesy Mátyásné Szobránc 2 K, Coben A. 4 K, Hermann Ferencné 2 K, Szökő Viktoria 30 f, Szabó Károly 2 K, Bodócs Ágnes Káta 60 f, Kiss Teréz 60 f, Dombi Eleonora 2 K, Sárváry Mária 2 K, Darázs Istvánné Nagyvárad 1 K, Höger Lajosné 2 K, Tolt József 1 K, Tolt Ignác 2 K, Tolt Angela 2 K, Császár Zsófia 2 K, Sebrei Mária 2 K, Gallovits Istvánné 2 K, Kovács Piroska 5 K, Balli István 1 K, Szinek Györgyné 2 K, Schiff Karola 1 K, Bakonyi Ferenc 2 K, Schweigert Vincéné 1 K, Bocsa Eszti 2 K, özv. Gázder Józsefné 2 K, Wagner Ilona 1 K, özv. Barcza Gáborné Ráczalmás 8 K, Simon Verona 40 f, Kurucz Lajosné 2 K, Tomasits Emma 2 K, Dömötör Pálné 1 K, özv. Farkas Imréné 1 K, Böhm Erzsébet 1 K, Kántor Tamásné 4 K, Kubély Albertné 3 K, Kábóczy Teréz 2 K, Kábóczy Györgyné 2 K, Tornyi László 2 K, Tornyi Lászlóné 2 K, N. N. 2 K, Sztarovits Johanna 2 K, Petrány Anna 2 K, Baczusán Szabina 2 K, Gyömöreyné Bucsolics Teréz 4 K, Holczinger Eugénia 5 K, özv. Harvassy Adolfné 1 K, Klump Hermin 1 K, Daniel Ernőné 6 K, Göndöcs Katalin 8 K, Kovács Mária 5 K, Daum József 2 K, Andor Jenő Kisköre 2 K, Fucke Lujza 2 K, Déngl Jabakné 1 K, özv. Frantsch Józsefné, 3 K, özv. Strauss Antalné 2 K, Kuthy Istvánné 2 K, özv. Prenoscille Etel 2 K, dr. Horvát Erzsébet 2 K, dr. Koller Imréné 1.44 K, Danczinger Franciska 4 K, Pálfi Lajosné 1 K, Szaklaida Józsefné 1 K, özv. Varságh Gusztávné 2 K, Derner Vilmosné 24 f, Aigner György 50 f, Aigner Antónia 50 f, Frost Jánosné 4 K, Nádszegi tagok 112.08 K Alsószelistyei hívek 10 K, Tóth Erzsébet 2 K, özv. Danda Jánosné 50 f.

1913. július hóban befolyt tagdíjak: Bádog Józsefné 1 K, Ebedeci hívek 65 K, özv. Horváth Sándorné 1 K, Gager Katalin 1 K, Kálmán Ervine 1 K, Zeléznyik Franciska 4 K, Sarvaic Pál 1 K, Szabó Mária 2 K, Szombathely egyházmegyéből 103.96 K, Zapotoczky Mihály Felsőolcsvár 14 K, Kis Jánosné 30 f, Bodnár Istvánné 2 K, Spizel Amália 1 K, Dominek Sándor 1 K, Gábor Katalin 1 K, Lukács Zsuzsanna 40 f, Kohányi János 5 K, Kohányi Jánosné 5 K, Kohányi János mult évre 5 K, Kohányi Jánosné mult évre 5 K, Tóth Pálné 5 K, Holzwarth Irén 2 K, Hozza Julianna 2 K, Ivanitz Éva 2 K, Kálmán Emma 25 f, özv. Várkonyi Józsefné 2 K, Lupp Mártonné 2 K, Pfiszter Erzsébet 2 K, Farkas Apollónia 40 f, Fekete Lucia 40 f, Palszter Mária 50 f, Győry Ferenc 1 K, Győry Ferencné 1 K, Kis Jánosné 1 K, Bárány Ferencé 1 K, Faragó Julia 24 f, Szabó Ágnes 24 f, Ribas Anna 40 f, Urbanowszky Franciska 40 f, Schober Paula 4 K, Schober Irma 4 K, Schmidt Karola 4 K, Nacsa Julianna 2 K, Felső Mária 3 K, Csortán Jozefin 2 K, Windisch Jánosné 2 K, Káboczky Pálné 2 K, Káboczky Erzsébet 2 K, Káboczky Mihályné 2 K, Kálvin Mária 3 K, özv. Seenger Béláné 10 K, Szalay Imréné Nagykanizsa 2 K, Pfaff Teréz 4 K, Esztergom főegyházmegyei hivatal 258.38 K, Tulner Katalin 1 K, Glocker Anna 2 K, Mayerbüchler Erzsébet 2 K, özv. Klobusiczky Istvánné 3 K; özv. Stipeke Pálné terjesztőnő által: Kösztler Teréz 3 K, Pleva Eleonora 2 K, Kutzvéger Ferencné 2 K, Riedl Jánosné 2 K, Fehérváry Istvánné 2 K, Holup Mária 24 f, Vatay Giza 1 K, összesen 12.24 K; Polgár János Harkányfürdő 4 K, Polgár Jánosné Harkányfürdő 2 K, Lázár Jánosné 10 K, özv. Horavetz Lajosné 3 K.

Augusztus hóban befolyt adományok: Szantner Józsefné 2 K, Szluha Vilma 10 K, Németh József 30 f, Kováts Terézia 30 f, Németh Eszter 1 K, Magyar Szidónia 2 K, Magyar Rózi 1 K, Mihálka Margit 1 K, Csonka Julia 50 f, Balla Mária 2 K, Angletta Arnoldné 2 K, özv. Kovács Károlyné 2 K, Fellner Károly 6 K, Fellner Károlyné 6 K, Tóth Pálné 2 K, Tóth Pál 1 K, Trisz Károlyné 6 K, Hadviger Matild Vajszka 4 K. Korponay Ida 1 K, Szirmay Resző 1 K, Szálay József 1 K, Kajnár Ferencné 4 K, Kiss Teréz 40 f, Jakobszen Gyula 5 K, Klein Tamás 2 K, Tóth Magdolna 1 K, Tóth Mariska 1 K, Tóth Mária 1 K, Kéry Antalné 1 K, Bonrád Jánosné 1 K, Brunsvik Vendel 1 K, Arányi Erzsébet 2 K, Damjanovits Ödönné 2 K, Prohászka Gáspárné 24 f, Buziásfürdői tagok 9.20 K, Szimői tagok 2.48 K, Maczkó Mária 2 K, Tóth Sámuel Pinkafő 30 f, Kocsis Ferencné 20 K, Braunecker Beridéze Bolda 30 f, Rácz Pálné 24 f, Hidegkuti tagok 2.40 K, gróf Pongrácz Jánosné 3 K, Tolt János 1 K, Tolt Éva 1 K, Dobronyi Mihályné 40 f.

(Folytatása következik.)

Szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 «	— «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	— f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 «	50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 «	50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 «	50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K	50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 «	— «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	— «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 «	— «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 «	— «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K	60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 «	50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 «	50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K	20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 «	50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 «	50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 «	— «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüstből többféle kivitelben kaphatók **Kalocsán a Rózsafüzérkészítő Háziipari Vállalatnál.** Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárék, skapuláré-érmek és egyéb kegytárgyak. **Első szentáldozási képek.** Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím:

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28*a*.

XIV. ÉVF. 1913. 12. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllöi-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

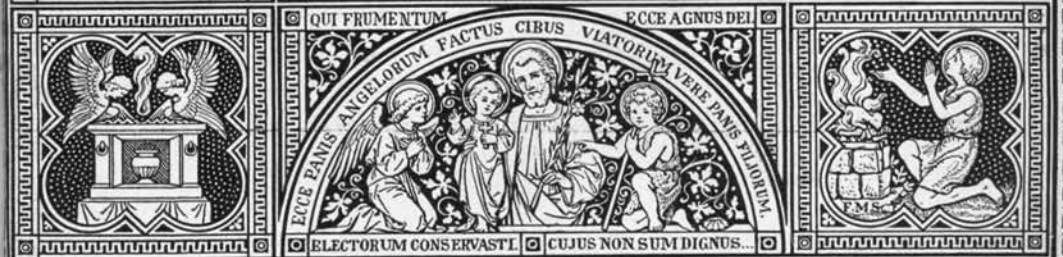

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-út 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Aluminium kivitelben: 90 fillér.

Női kézimunkákhoz szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER

Budapest, IV., Korona-utca 4. szám.

XIV. ÉVFOLYAM. 1913. DECEMBER 12. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Tiefenthaler József:* Visszapillantás a XII. Kath. nagygyűlésre. — *Tomor Árkád:* Karácsony estén. — *Dr. T. J.:* Az Advent hajnalpírja. — Oltáregyleti igazgatók országos értekezlete. — *Dr. Makay Lajos:* Az oltáriszentség szolgálatában. — *Tyukoss Ev. János:* Az oltáregyesület befolyása az egyesek és községek hitéletére. — *Timár Kálmán:* Történelmi tár. Éjféli mise Kalocsán 200 év előtt. — A Kolozsvári Krisztus-Teste Társulat. — *Jézusom örömöm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil.* Örökadvent és karácsony. — Mit hoz a kis Jézuska? — Eucharisztikus szövetségek. — Feslő bimbók. — Az otromba kőszobor. — Az aranycsipke. — Irodalom. — Röptében a nagy világ körül. — Egyesületi élet. — Kimutatások.

Visszapillantás a XII. katholikus nagygyűlésre.

Fényes ünnepi keretek közt folyt le a tizenkettedik katholikus nagygyűlés. Itt volt az ország szine-java. Főpapok, főnemesek, nép; egyházunk szent ügyeinek előharcosai, apostolai, lelkes követői óriási számban voltak képviselve. Lelkesedés és, mondhatjuk, nemes önérzet szállta meg a sziveket, mert a nagygyűlés napjaiban láthattuk, hogy katholikus mozgalmaink izmosodnak, fejlődnek, dolgoznak. Szinte meglepődötten szemléltük a sok egyesületet és intézményt, melyek a XX. század katholicizmusának levélhajtásai, hogy általuk szedjen életet, általuk nyerjen virulást a miszentegyházunk. Hiszen a három nap elég sem volt a sok lelkes mozgalom gyűlései számára s bizony egyszerre párhuzamosan két-három viruló intézmény is tartotta értekezleteit, díszgyűléseit. Hogy fogalmunk legyen arról a pezsgő életről, arról a sok szervről, mely hitéletünk felvirágoztatásán, nagy egyházi érdekeink megoldásán fáradozik, vessünk csak egynéhány futó pillanatot azokra az egyesületekre, melyek a nagygyűlés keretében tartottak tanácskozásokat.

Dr Csernoch János hercegprímás imája és dr. Giesswein Sándor prelátus beszéde nyitotta meg nov. 8-án este a nagygyűlést a Bazilikában. Aztán megindult az emberáradat, az autók sorozata, a kocsik sokasága a pesti és a budai vigadó, a Horánszky-utcai kongregációi Otthon, a Molnár-utcai Kath. Kőr, Szeminárium, Oltáregyesület, Szent-István-Társulat, templomok felé, ahol mindenütt ezrek lelkesedése, Krisztus-szeretete és egyházhűsége dolgozott szent hitünk nagy ügyein. November 9-ikét főképen a Mária-kongregátio nagygyűlése foglalta le. Olyan óriási

méretet öltött, hogy szinte képtelen volt a nagygyűlés keretébe beilleszkedni. A kongregációk minden fajtája: urak, főiskolai hallgatók, deákok, inasok, leányok, nők, alkalmazottak kongregációi gyűléseztek külön-külön ugyan, de ugyanazon cél megvalósításáért, ugyanazon eszméktől lelkesítve. A *főiskolai Szent-Imre-kör* megmutatta, hogy negyedszázados multjának megfelelő önérzettel dolgozik a katholikus főiskolai ifjúság erkölcsi és vallási nemesítésén. *A Katholikus Népszövetség* impozáns díszgyűlése pedig a katholikus nagy társadalom legnagyobbszerű szervezetének méreteit, hivatását, hihetetlen térfoglalását és hit és hon mentő küldetését mutatta be. Ünnepi közgyűlést tartott a *katholikus Háziasszonyok Országos Egyesülete* a hercegprímás égisze alatt, továbbá a *Kath. Középiskolai Tanáregyesület, a magyar ker. munkásnők és ker. szociálisták.* November 10-én, hétfőn behatóan folyt tovább a komoly munka. *A Szent-Alajos-Társulat* agilis hölgyei lelkes szavakban ecsetelték sikereiket. Kohl Medárd püspököt választották meg ismét elnöknek.

A katholikus legényegyletek országos szövetségi értekezletet tartottak Rottenbiller-utcai házukban, hogy munkálkodásuknak ujabb erőt és lökést adjanak. *A szent Ferenc Harmadrendje* meglepő haladást mutatott. Szelleme mindinkább több megértő lélekre talál s tagadhatatlan, hogy a Harmadrend ma már ismét fontos tényezője vallásos ébredésünknek.

Az iskolatestvéreket képző Egyesület gr. Zichy Aladár elnökletével tartotta X. közgyűlését. Rendkívül látogatott volt a *Sajtó-egyesület Hölgybizottságának* közgyűlése. Gr. Majláth Györgyné elnöknő üdvözölte az elnöklő püspököt dr. Glattfelder Gyulát. Kívüle Novák Mártonné, Martinovics S. J., dr. Krüger Aladár beszéltek. Ha katholikus sajtónk várhat és nyerhet jobb jövőt, akkor ez Isten segítségén kívül a fáradhatatlan és áldozatos hölgybizottság érdeme. Figyelemre méltó érdeklődés mellett folyt le az *abstinensek, antialkoholisták* közgyűlése. Népmentő munkájuk széles rétegben nyert már megbecsülést. Fényes közgyűlést tartottak a nyomorgó társadalom jótékony angyalai: a *patronesszek.* Mindezek a délelőtt folyamán történtek. Délután a *hittanárok és hitoktatók* tartottak értekezletet. Ugyanakkor volt az egyetemi templomban az *Eucharisztia-Társulat* gyűlése a hercegprímás elnöklete alatt. Csernoch János atyai közvetlenséggel hivta papjait a tabernakulum elé, Wolkenberg az Eucharisztia Társulatról beszélt, mig Révay Tibor dr. óriási készültséggel fejtegette az Oltáregyletek fontosságát. Vázolta történetüket, a ma feladatának mondja az országos központtal való egyesülést.

November 11-én kedden az események homlokterében állt a *néppárt országos konferenciája,* mely a régi országház termeiben folyt le. Méretei, lelkes hangulata, a szónokok szavainak hatása azt a biztosítékot szerezte a pártnak, hogy szervezése, tevékenysége egyházunk és hazánk

érdekében új lendületet fog nyerni. Örömet kelthet minden katholikus szivében a *katholikus tanítók* méltóságteljes díszgyűlése. Háromszáz katholikus tanító vett részt rajta, hogy egyrészt tanuságot tegyenek hithűségükről, másrészt fellelkesedve Glattfelder püspök és Giesswein szavain és egymás látásán folytassák kimondhatatlan fontos kulturmunkájukat: a valláserkölcsi nevelést és tanítást. Előkelő nívójú volt az *Oltáregyesületi igazgatók országos értekezlete,* melyen gr. Mikes János püspök elnökölt. Olyannyira fontosak és nagyjelentőségüek voltak az előadásai, hogy az oltáregyletek történetében mély nyomokat hagyó értekezletet lapunk más helyén részletesen ismertetjük. *A Patronage-Egyesület* díszgyűlését maga a hercegprímás vezette, hogy bizonyságot tegyen ezen modern intézmény fontosságáról. *A pesti Szent-Imre kollegium* felavatása a főiskolai ifjúság vallásos és munkát megszerető nevelésében határkövet jelent.

Ime egy kis áttekintés madártávlatból. Csupa élet, csupa mozgalom, csupa elevenség. Olyan munkát végez a mi szent hitünk és katholikus társadalmunk, amilyenről a sokféle felekezet, szekta együttvéve sem álmodhatik. A katholikus egyházban és társadalmában Krisztus ereje, Krisztus szelleme, Krisztus kegyelme működik. A XII. katkolikus nagygyűlés imént vázolt nagy munkáját aztán szinte egybeforrasztó erővel fogta át az a *három ünnepi díszülés,* amelyeken egyházunk egyházi és világi nagyjai, mint valami próféták öntötték ki egyházunk szivét, lelkét. Dr. Csernoch János hercegprímás tettekre oktató szavai, Hornig báró bíboros riadója, Apponyi Albert gróf hitvallása, Glattfelder Gyula püspök az egyház szabadságáról mondott nagyszabású beszéde, Prohászka Ottokár lángelméjének megigéző diadala s a többi nagy szónok beszédei évtizedekre kiható munka számára pattantották ki a szivekből az energiát, az akaratot, a munkakedvet.

S a XII. katholikus nagygyűlésnek minden momentumát, minden törekvését bearanyozta, beragyogta a siker reményével, a győzelem pálmájának olajával felruházta a krisztusi kegyelem, mely a *legméltóságosabb Oltáriszentségből* áradt ki. Az Oltáriszentség adta a tanácskozásoknak a vallásos jelleget, a benne lakó Úr Jézus sugallta a gondolatokat, az eszméket, melyek hitünk problémáit megoldásra segíthetik. Hisz a nagygyűlést megnyitó hercegprímás az Oltáriszentség előtt esdett áldásért a Bazilikában. Másnap, vasárnap reggel ezrével járultak a buzgó lelkek a szentáldozáshoz, a férfiak az egyetemi templomban, a nők a Bazilikában, a gyermekek pedig a kongregációi Otthonban. Akit reggel áhitattal és csendben fogadtunk keblünkbe, Azt délután diadallal vittük körül a körmenetben. Oltárszentségről tanácskozott a papság az egyetemi templomban és az oltáregyesületben, az oltáregyesület mély titkait szemlélte a hivősereg az Örökimádás-templom imaórája alatt. *Dr. Tiefenthaler József.*

KARÁCSONYESTÉN.

Sötét, puha szárnyon
Leszállott az este,
Beragyogja fénnyel
A csillagok ezre;
Csillag tiszta fénye
Elvész ma az éjbe.
Ma az Urat várom!
Leszállott az este
Sötét, puha szárnyon...

Az üdítő álom
Elsuhan mellettem,
Pedig hány ezerszer
Keresve kerestem!
De ma félek tőle,
Jaj, ha reám jöne!
Ma az Urat várom!
S elsuhan mellettem
Az üdítő álom...

Itt is, ott is lábnyom,
Amerre csak nézek,
Jártak-keltek nálam
Hivatlan vendégek;
Hogy' bántanak máma!
Ó, csak meg ne lássa!
Ma az Urat várom,
S amerre csak nézek,
Itt is, ott is lábnyom...

Sok-sok gyarlóságom
Befödöm ma éjjel
A virrasztó bánat
Lila köntösével;
Lázban, meggyötörten
Hullatom a könnyem
Ma az Urat várom!
Befödöm ma éjjel
Sok-sok gyarlóságom...

Van egy-két virágom,
Lépte alá szórom.
Ruhája szegélyét.
Ha megérte csókom;
Legyen virágillat,
Mely a lelkemig hat.
Ma az Urat várom!
S lépte alá szórom
Egy-két szál virágom...

Selymes, puha szárnyon
Éjbe fünt az alkony,
Fáradt fejem lassan
Az asztalra hajtom;
Szélsuhogás támad,
Most a felhőn áthat,
Ott száll át a tájon!
Felém jön! Erre tart!
Két karom kitárom...

Tomor Árkád.

Jézus születése.

Az advent hajnalpirja.

ADVENT eljövetelt jelent. Az Úrnak, a Messiásnak, a mi Megváltónknak eljövetelét. Reá várt évezredek története. Utána sóhajtott a választott nép szive-lelke. Az ó-szövetségi ember csak annyit tudott Istenről, hogy létezik és hatalmas mindenek felett. De nem ismerte Őt. Nem tudta, hogy szereti, szereti végtelenül az embert s azt sem tudta, melyik út vezet hozzá. Pedig mindenáron akarta őt megismerni s hozzájutni. Lelke nyugtalanul kereste hol a természet erőiben, hol pedig az ég csillagaiban. Sokan valami állatban vagy faragott tárgyban sejtették és benne imádták. Az ószövetségi zsidóságnak megismertette magát az Úr. Megjelent az égő csipkebokorban, ahol ezt mondta magáról: Én vagyok, aki vagyok — maga az öröklét. Ott lebegett felhő alakjában a frigyszekrény felett, beszélt a néphez a próféták ajka által. Mindez azonban csak a Messiásvárásnak és Messiásfogadásnak előkészítése volt. A lelkek a bűn átka alatt nyögtek, mely Ádám óta nehezedett rájuk. Istennek csak a szigorúságát és igazságosságát ismerték, de a szeretetét és végtelen irgalmát nélkülözték. A mennyország kapuja zárva volt. Azért sóhajtoztak szünet nélkül szabadító után; azért nyögött fel az emberiség Üdvözítő szamaritán után, aki a lélekről lemossa a bűn átkát, erőt ad a küzdelemre Isten kegyelmének megnyerésére, megszerzi küzdelmeinknek méltó bérét, a mennyei boldogságot. Ezt a szomorú, bánatos, fájdalmasan küzdelmes korszakot, ezt a Megváltóvárást és esengést ünnepeljük meg advent négy hetében. Szorgalmasan járunk templomba, roraté-misékre s imáinkat is megkettőztetjük. Abbeli örömünkben, hogy mi már boldogan bírjuk az Üdvözítőt, megtisztítjuk lelkünket és egyesülünk az Úr Jézussal a szentáldozásban. Amikor pedig lelki szemeink előtt megelevenedik az ószövetség keserűsége, mert nem volt Krisztus, akkor megszáll a boldogságos öröm, hogy nekünk már van Krisztusunk. Amikor fülünkbe cseng az egyház dalaiban az ószövetség vágyakozása a kis Jézus eljövetele után, akkor buzgóságunkat megkettőztetjük, nehogy itt hagyjon bennünket.

Ilyen a mi adventünk.

Valami azonban mintha megzavarná ezt az adventi hangulatot. Ott a december 8-ika, a *szeplőtelen fogantatás* ünnepe. A kongregációk tagfelvételt szoktak tartatni e napon s mindenfelé ünnep a javából ez a nap. Eleven, örvendetes ünnep, amely mintha ellenkeznék az advent lilás hangulatával. De ez csak első tekintetre látszik úgy, mert valójában épen adventbe való; valójában a szeplőtelen fogantatás az Úrjövet négy hetének eszméiből, gondolataiból nő ki.

A szeplőtelen fogantatás ünnepe advent hajnalpírja. Amint a nap közeledtének előjele a hajnalpír, akként a Megváltó elközelgésének, a várva-várt Úrjövet megvalósulásának előjele a szeplőtelen fogantatás. Ki tudja, hány ezer éve hangzott a bűnbe esett első emberpár felett a vigasztaló igéret. Ellenkezést vetek közötted (sátán) és az asszony között, a te ivadékod és az asszony ivadéka között, Ő megtiporja fejedet és te sarka után leselkedel.

Az igért asszony a boldogsagos szűz Mária. Letiporja a sátán fejét, hatalmát, melynek egy pillanatig sem volt alávetve, bűn nélküli, még az eredeti bűn szennye sem érintett hozzá, vagyis szeplőtlenül fogantatott. A szeplőtelen fogantatás ünnepe tehát előjele annak, hogy elérkezett az idők telje, mert megjött az a tiszta, szeplőtelen Szűz, aki az Isten-anyaságra találtatott méltóvá. *Dr. T. J.*

Oltáregyleti igazgatók országos értekezlete.

A XII. KATHOLIKUS nagygyűlés napjait használta fel a budapesti központi oltáregyesület arra, hogy Üllői-uti palotájában egybegyűjtse az oltáregyesületi igazgatókat tanácskozásra. Az értekezlet november 11-én 10 órakor kezdődött az oltáregyesület nagytermében, melyben ez alkalom számára a vezetőség minta-kiállítást rendezett egyházi ruhákból és szerekből. Az elnöki tisztet *gróf Mikes János* töltötte be nagy hozzáértéssel és szeretetreméltó ügybuzgósággal. Egyházmegyéje védőszentjének, szent Mártonnak nevével nyitotta meg az értekezletet.

Első előadó *Tyukoss Ev. János* esperes-plébános volt, aki az oltáregyesületek befolyása a községek hitéletére címen értekezett. Mesteri vonásokban tárta a hallgatóság elé, hogy miképen képes az oltáregyesület a hitéletet megindítani, a hiveket finom érzésű, áldozatos lelkűekké nevelni, imádkozni és elmélkedni megtanítani. Oltáregyesületi hivek szemében a templom nem idegen, nem a patronusé, hanem az ő féltett kincsük. Azért gondozzák, törődnek vele. Nem hivatkoznak mindenben a patronusra. Egyik az öröklámpát szeretné újjal, szebbel kicserélni, a másiknak gyertyatartókra vagy miseruhákra van gondja. Az előadó saját plébániatemplomában az oltáregyesületi hivek mindent megujítottak úgyszólván semmiből, illetőleg egyedül áldozatos buzgóságukból. Amit maguk nem tudtak beszerezni, azt a kis beküldött tagdíj fejében megadta a budapesti központi oltáregyesület. Példájukkal olyanokat is áldozatkészségre serkentenek az Isten háza iránt, kik nem is tagjai az egyesületnek.

A tanulságos előadás után *dr. Makay Lajos* hittanár az oltáregyesület szerepét a templomok szolgálatában világította meg. Az oltáregye-

sületi munka nemesítő lelki hatását magasztalja. Egyszerű lelkeket ép úgy hoz közel a lelki tökéletesedéshez, amint fenkölt egyéniségeket vagy eucharisztikus művészeket nevel. Hangsúlyozza a férfivilágnak nagyobb foglalkoztatását az oltáregyesületi tevékenységben. Számára az irodalmi munkásság, adoratio, keresztény szellemű ipari munkakészítése a megfelelő működési tér. Lelkes hangon szólítja fel a jelenlevő nagyszámú papságot, hogy karoljuk fel az eucharisztikus irodalmat. Sok praktikus eszméi közt a jelen legfontosabb problémájának az országos központtal való egyesülést tartja.

A mindvégig előkelő, sziporkázó előadáshoz az elnöklő *Mikes* gróf püspök úr fűzött néhány praktikus megjegyzést. Jelesen felhívta a figyelmet, hogy ne engedjük a hivek adakozási kedvét örökösen zászlók beszerzésére fordítani. *Dr. Tiefenthaler József* szerkesztő az elhangzott előadással kapcsolatban a következő három dolgot hangsúlyozza: adjunk a férfivilágnak több munkateret az oltáregyesület életében, segítsük elő az eucharisztikus könyvtár megvalósítását és nyomozzuk ki városunkban vagy községeinkben az eucharisztikus történeti nyomokat és ezeket közöljük le az «Örökimádás»-ban.

Rendkívül sikerült volt *dr. Hoós József* veszprémi olt. igazgató előadása. A veszprémegyházmegyei oltáregyesületek és központ viszonyát fejtegette a központi budapesti oltáregyesülethez. Saját bevallása szerint tételét nagy örömmel fejtegeti a főtisztelendő papság előtt, mert így legalább alkalma nyílik végtelen háláját a bőkezű budapesti központ iránt kifejezni. A veszprémi oltáregyesület a kezdet küzdelmeiben épúgy, mint a jelen virágzásában mindig élvezte a budapesti központ támogatását. Sőt minden siker és tevékenység a budapesti központ érdeme. Azért a veszprémi oltáregyesület ma is a legszorosabb nexusban, viszonyban van a budapesti központtal, amiből kára semmi sincs, hanem — s ezt ő a tapasztalat bizonyosságával mondja — megfizethetetlen sok haszna. Ők a Veszprém városi tagdíjakat, az önkéntes adományokat s a törzsvagyon kamatait otthon használják fel, saját maguk dolgozzák fel. A mi magyar vidéki városaink kis számú katholikus életű úri hölgyeinek ez untig elég feldolgozási anyagot képes szolgáltatni. A vidéki tagdíjakat — a mult évben 800 korona — beküldik a budapesti központnak, melytől 3000 korona értékű kész munkát kaptak. Ha ehhez hozzá veszi még, hogy a budapesti központtól kaptak mindenkor finom és olcsó nyers anyagot, innen kapja a szellemi impulzust, akkor bátran kimondhatja, hogy minden oltáregyesületnek és egyházmegyének feltétlen haszna és előnye a budapesti központtal való szoros viszony — a veszprémi mintájára.

Utolsónak maradt a budapesti központi oltáregyesületi igazgató, *Kanter Károly* prelátus nagyszabású előadása. Örömmel kell kijelenteni, hogy a budapesti olt. központ és az egyházmegyei központok valamint a fiókegyesületek egymáshoz való viszonya és megalakításának módozatai a közel jövőben nyomtatásban fognak megjelenni. Azért csak néhány szempontot kíván jelenleg tisztázni. Siet kijelenteni, hogy a budapesti központ törekvései az oltáregyesületek központosítása kérdésében teljesen összhangban állanak a brüsszeli oltáregyesületek példájával, de emellett a történeti fejlődés követelményei is.

Miután az elnevezések terén nagy a sokféleség és ingadozás, azért a következő elnevezésekben állapodunk meg. A római központ címe: *Törzstársulat*. Mivel csak ez adhat diplomát és így hozzá társul, vele szerves összefüggésbe kerül minden oltáregyesület, azért a társulat név csakis a római központot illeti meg. Főoltáregyesület nevet visel mindazon oltáregyesület, melynek diplomája van és működése bizonyos területre terjed ki. A főoltáregyesületnek három csoportja lehetséges. Legfőbb köztük az országos központi főoltáregyesület, milyen a budapesti, amelynek Rómából van meg a joga az egész országban oltáregyleteket alapítani és bekebelezni.

Van azután egyházmegyei főoltáregyesület, amely — összefüggésben az országos főegyesülettel — központja az egyházmegyei oltáregyesületeknek. Az egyházmegyei főtársulat rendszerint az egyházmegye székvárosában van, de nem szükségképen. Például az esztergomi főegyházmegyében az egyházmegyei főtársulat a budapesti oltáregyesület, amely egyúttal országos főegyesület is. Harmadik csoportja e főegyesületnek az olyan oltáregyesület, amely se nem országos, se nem egyházmegyei központ, de meg van a diplomája Rómából és a működésre bizonyos területe (pl. a soproni, pozsonyi).

Ideális dolog, ha a főtársulat igazgatója meglátogatja időnkint az oltáregyleteket. Mindenesetre igyekszik az új oltáregylet megalakításánál ott lenni.

Kívánatos dolog, hogy az egyházmegyei központi főoltáregyesület igazgatója értekezleteket rendezzen legalább évenkint — az eucharisztia-Társulattal karöltve. *Fiókoltáregyesület* az, amely valamely főegyesületben van bekebelezve és sem diplomája, sem önálló törzskönyve nincsen. A fiókegyesület az országos vagy egyházmegyei igazgató közreműködésével alakítandó meg s természetesen csak úgy részesül bűcsukegyelmekben, ha diplomás egyesületbe van bekebelezve. Igazgatójának címe: helyi igazgató, aki rendszerint a plébános, de lehet más pap is, ha a püspök erre kinevezi.

Kitér ezután az előadó prelátus úr az értekezlet folyamán hangoztatott óhajra, hogy a férfivilág jobban vonassék be az oltáregyesületbe.

Falun ez úgyis megvan. Városban tényleg sok nehézség van. Budapesten azért nincsen panaszra ok, mert a férfivilág ha nincsen is az oltáregyesületi tevékenységbe bevonva, még sem elhagyott lelkileg, mert a Jézus-társaság és Lazaristák működése eléri náluk ugyanazt az eredményt, melyet az oltáregyesület céloz.

Az egyházmegyei oltáregyesületek és az országos központi budapesti főegyesület közti viszonyról *dr. Hoós* előadásában bemutatott módozatot ajánlja és propagálja. A szövetségi viszony laza, de mégis teremt valami kapcsolatot az oltáregyesületek közt. A szövetségi viszony minimális feltételei volnának: évenkint közös értekezlet — úgy mint Belgiumban — hogy az Örökimádás legyen hivatalos közlönye minden oltáregyesületnek és hogy a szövetségben levő oltáregyesületek jelentéseiket beküldjék a központnak.

Emelkedett szavakban sürgeti az összes magyar oltáregyesületek egyesülését a központtal, mely 1,300.000 korona költséggel óriási székházat alkotott. Ez a fáradhatatlan elnökasszony őexcellenciájának, *Pallavicini Edéné* őrgrófnénak műve. Ez országosnak épült, van Örökimádástemploma és vannak az egész ország számára dolgozó apácái.

Gróf Mikes János elnök megköszöni a prelatus hatalmas előadását és a jövő év programmjának jelenti ki: a központosítást mindenáron létrehozni. A püspöki kar is már tárgyalta a dolgot és szükségesnek látja, hogy a budapesti igazgató, illetőleg a szervező-bizottság különkülön tárgyaljon minden püspökkel.

Az Oltáriszentség szolgálatában.

Ima, munka és áldozat a hármas cél, mit az oltáregyesület kitűzött magának. Szándékosan tettük középre a munkát, mert főleg ezzel szolgáljuk a másik kettőt, az imát és az áldozatot. Ora et labora, imádkozzál és dolgozzál, mondja az ősi közmondás s miként a labora szó: dolgozzál, magába foglalja az ora szót: imádkozzál, épúgy az Oltáriszentség szolgálatában végzett munka magában foglalja az Oltáriszentség imádását. Akiért dolgozunk, arra okvetlenül gondolunk is, a munka hevében megszeretjük, megismerjük, izzadva érette, hasonlók leszünk hozzá. Alkotó erőnk a munka pillanataiban a Teremtőhöz tesz minket hasonlóvá, ki maga előtt látja tükörképét, az Igét: a munkában izzadó ember így látja maga előtt a vérrel verejtékező arcát és kívánva kívánja Őt a lelkes munka tüzében, a Szentlélek ihletésében. Midőn fáradunk Jézusért, vágyunk az égi eledel után; munka nélkül nem is ízlik nekünk, nincs étvágyunk. Aki nem dolgozik, ne is egyék, mondja szent Pál apostol.

Érdemetlenül áldozik az, aki az Oltáriszentségért végzett munkában nem tette magát méltóvá az Oltáriszentség vételére. Járulhat az Úr asztalához, de ez csak erőlködés, nem igazi étvágyból származik s a lelki táplálék csak megterheli őt, de hasznára nem válik. Aki jogot formál az eucharisztikus kenyérre, végezzen eucharisztikus munkát. Aki helyet akar foglalni az eucharisztikus társadalomban, szerezze meg becsülettel és fáradságos munkában, vére verejtékével lelkének kenyerét. A középkor munkáscéheiben csak az foglalhatott helyet, aki egy mesterművel kivívta magának a megtiszteltetést. Mesterművet kell alkotnia mindenkinek, aki az isteni Mester lakomáján részt akar venni. A középkor tudta foglalkoztatni az embereket; mindenkinek kijutott az Oltáriszentség szolgálatából; férfiak, nők, gyermekek csákánnyal, kalapáccsal a templomok elé mentek, téglát hordtak, köveket emeltek s a nép maga építette a hatalmas felhőkarcolókat, a csodálatos gót dómokat fogadalomból, bűnbánatból, munkaszeretetből, ajándékból. S volt is keletje a kenyérnek, az ízletes lelki kenyérnek. A szentségi munka után mindenki kívánta azt. Az Oltáriszentség társadalmában nem is volt oly tátongó űr, mint manapság, ahol a felsőbb tízezer mellett a milliók éhezik lelkök kenyerét s nincs lelkiélet, mert nincs lelki munka. Mit álltok itt hivalkodva? kérdenők az evangéliumi gazdával. Senki nem fogadott fel minket, ez a feleletük. Tehát akarnátok dolgozni? Hogyne akarnánk, munka nélkül vagyunk, adjatok munkát, ez gyógyít meg minket. Nem leszünk betegek, megjő az étvágy s áldani fogjuk mindennapi lelki kenyerünket.

Gyógyítsátok meg a betegeket, adjatok munkát nekik, egészségetadó, étvágyatadó munkát s meg lesz oldva a lelki kenyérkérdés.

Szolgálni kell az Oltáriszentséget, akkor tudjuk imádni őt, akkor tudunk érte áldozatot hozni, akkor leszünk hozzá hasonlók s akkor tudunk vele szívvel-lélekkel egyesülni. Szolgálja ki-ki mestersége, művészete szerint. A művész egyházi műremekeivel, az iparos egyházi ipartárgyaival, a kertész virágos oltárdísszel, a leány kézimunkájával, a diák egyházi slöjd munkájával, a szaktudós eucharisztikus kutatásaival, a költő vallásos himnuszaival. A zordon, de ragyogó középkor várkastélyaiban messze kinézett s fátyolával intett a szépséges királyleány, jön-e lovagja már? Elküldte őt világraszóló tetteket véghez vinni, sárkányokat legyőzni, éhezni, szomjúhozni, hogyha majdan visszajő, kezét adja neki; tudta ő, a várkastély lakója, hogy a munka és szenvedés próbálja ki a hűséget, edzi meg az akaratot, acélozza meg a lelket s teszi a gyermeket férfivá, ezért kellett a lovagnak érette fáradni, hogy azután érdemes jutalmát vegye — így van ez testvéreim az Oltáriszentséggel, ki az oltárok lakója s tetteket vár tőlünk, munkát és munkaszeretetet s aki munka után visszatér, tárt karokkal várja tűzhelyén, ízletes kenyérrel templo-

mának várfalai között, hogy országának örökösévé tegye; ezt a lovagias érzést, ezt a lovagi lelkületet, ezt a megújuló eszményiesen fáradó lovagkort akarja újjáteremteni az Oltáriszentség.[1] Boldog, ki az Oltáriszentségért dolgozni akar, irodalmi munkát végez, fúr, farag, kalapál, tollat forgat, rajzol, mintáz, himez, varr, hogy templomi tárgyakat készítsen, díszítsen, javítson szabad óráiban s mindezért nem kíván semmi mást, csak az Oltáriszentséget, őt birni szivében, vérében s látni az ő dicsőségét telve malaszttal és kegyelemmel. *Dr. Makay Lajos.*

Az oltáregyesület befolyása az egyesek és községek hitéletére.

RAFFAEL «Disputa»-jának gondolatát kivánnám népszerűsíteni vallás-pedagogiai érdekből. A kath. theologiának ez az utólérhetetlen szemléltető megfestése két világot állít egymás mellé, vagy inkább egymás fölé: a Regnum Dei-t — in coelis s a Regnum Dei-t — in terris. Mindkét Regnum központja a Verbum caro factum, a teremtett világba bele forrott második isteni személy, amint ég és föld együtt hódol előtte a Prima Capitulumával: «Regi saeculorum immortali et invisibili soli Deo honor et gloria in saecula saeculorum. Amen.» Rex immortalis a már látó halhatatlanok között, rex invisibilis a még őt nem látó halandók között. Központja itt is, ott is minden életnek, mely az élő Istenből forrásozván szerető lelkeken és sziveken keresztül törekszik vissza kiindulópontjába, az élet teljességébe. A két világot összeköti a Szentlélek Isten: négy kis angyal a Szentlélektől sugallt négy evangéliumot nyitja, tárja, a Szentlélek kegyelmeinek leereszkedő sugárözöne pedig az égiek eszmekörébe, az oltáron domináló Eucharistia környezetébe gyűjti össze az egyháznak is szine-javát — a hitvédő s az ősi misézést leíró Nagy szent Jusztint, a bibliaifordító szent Jeromost, az Oltáriszentségről oly világosan beszélő szent Ambrust és szent Ágostont, a Liber moratoriumot író Nagy szent Gergely pápát, a tudós szent Tamás és szent Bonaventura doktorokat, magát Dantét és Fiesolét, sőt Savonarolát s más kisebb kaliberű vezéregyéniségeket, mint akik ebbe az eucharisztikus milieube már a tömegvonzás erejénél fogva is akarva, nem akarva beilleszkedni kénytelenek.

[1] Ne gondoljuk, hogy csak női kézimunkával szolgálhatjuk az Oltáriszentséget. A férfi is dolgozhatik érette. A férfinak is kell dolgoznia, hogy lelke kenyerét is becsülettel megkeresse.

A képnek fő pontja az oltár, illetve a rajta álló Oltáriszentség, a köréje gyülekezett hitvallók, a szines, mélységes s meleg bizalommal és szeretettel telített lelkek — 15 száz esztendőnek legjava — a legklasszikusabb oltáregyesület. A tudós hozza könyveit, a művész az ő ihletét, a profán az érdeklődést, a hivő a lelkesedést, mindenki a lelke legjavát s beleilleszti abba az isteni koszorúba, mely Jézus Krisztus köré az angyalok, szentek és hivők összefogódzásából fonódik.

Ez a Raffael Santius-képe, de ugyebár ez a való életnek is igazán találó megfestése. Minden hitélet az Eucharistiából él, azt övezi, azt dicséri és igazolja.

Papságunk az eucharistiával áll, emelkedik vagy sülyed. Önfeláldozó szerzetesnővéreink az Oltáriszentségből élnek, de minden egyes lélek is kitapogathatja önmagán, hogy *annyi benne a katholicum, amennyi az eucharisticum.* Legvitálisabb életérdeke azért minden hivőnknek, hogy az Oltáriszentséget ne mint az ő lelkétől idegen mysticumot értékelje, hanem mint a kenyér szine alatt köztünk élő, de még inkább bennünk élni vágyó istenséget ismerje föl és bennünk megismervén, megszeresse s ezt a jóságos, irgalmas szamaritánust igénybe is vegye. Mi lelkipásztorok ekkor értünk küldetésünk Csimborasszójára, ha hiveinket a szentségi Jézus bűvkörébe ennyire már besegítettük vagyis beiktattuk őket abba a Raffael által megfestett isteni koszorúba. Hát hiszen ezt a célt szolgálja egész működésünk, az igehirdetés épúgy, mint a szentségek kiszolgáltatása, direkt és indirekt ide gravitáló minden segítő akciónk. Igen kitünő segédeszközeink is vannak e téren a jámbor társulatokban és egyesületekben, melyeket részint anyaszentegyházunk termékeny invenciója, részint maguknak a lelkeknek szükségletérzete hivott létre. De legtipikusabb e jámbor egyesülések között épen az Oltáregyesület, mert közvetlenül és egyenesen az oltár, illetve az Oltáriszentség köré csoportosítja a lelkeket s kicsiben a Raffael festette világképet utánozva minden oltáregyesületi tagban egy-egy mozaik-szemecskét illeszt abba a nagy Disputa-képbe, mely minden kicsinyes disputák dacára leginkább érdekli az emberi lelket: eleven valóság-e a Krisztus jelenléte az Oltáriszentségben, vagy csak talányos mysticum? Hát erre a mindig lappangó kérdésre senki sem adhat oly megnyugtató, oly megbizonyosító választ, mint azon önmeggyőződés, mely az Oltáriszentség adorálóiban s gyakori áldozóiban ex virtute sacramenti leszűrődik. Ne értsenek félre, nem a subjectivismust emelem az objectiv bizonyosság fölé, de egymás kiegészítésére, az objectiv bizonyosság felmelegítésére, hogy úgy mondjam a lelkembe való belekapcsolódására gondolok, mikor azt látom, hogy az adoráló és szentáldozáshoz járulgató aktusaim engem a Krisztus közelségének tudatában még jobban megerősítenek s az én jóságos, irgalmas

szamaritánusom segítségének igénybevételébe még inkább bevezetnek. Ezt a felbecsülhetetlen lelki hasznot kinálják az Oltáriszentség társulatai és egyesületei. Bevezetnek abba az angyali s épen ezért emberileg nem könnyű munkába, amit adorálásnak nevezünk. Az adorálás pedig ébrebben tartja bennünk az Isten jelenlétének gondolatát, ezt a legkitünőbb «Liber moraliumot». A gyakoribb szentáldozások pedig a szent Tamás Summájánál is summásabb theologiára fognak megtanítani, mert a holt betük helyett az Istennel való eleven érintkezés titkaiban a megszentelődés legdrágább kincseiben állandósítanak meg. Elméletileg és gyakorlatilag tehát kétségen kívül álló dolog, hogy az oltáregyesület az egyes hivők lelki életének igen értékes ébresztője, előmozdítója és fentartója, ha tagjai el tudnak mélyedni az adorálás, engesztelés s a communiónak a zajgó világtól igen elütő és abba a másik annyira kivánt jobb világba varázsoló hangulataiban. Államférfiak, kisemberek, munkás nagyasszonyok és gyári munkások egyaránt tanuskodhatnak azon üdvös befolyásról, melyet reájuk az Oltáriszentség nagyobb fölértése gyakorolt.

Ép ilyen üdvös befolyás állapítható meg az oltáregyesületekből a községek hitéletének javára is. Az oltáregyesület összetömöríti azokat a legértékesebb lelkeket, akikben a lelkipásztornak s még inkább az Úr Jézusnak legtöbb öröme lehet s az egyesülés erejével vértezve föl őket, a legmegbizhatóbb gárdát is megszervezi belőlük Krisztus ügyei és érdekei iránt. Az oltáregyesületi tag tudatában lévén annak, hogy az Úr Jézus iránt több szeretetre vállalkozott, ezt a több szeretetet bátrabb példaadásban fogja tanúsíthatni. Sokszor a legjava hiveink álszeméremből egészen félreállnak, bátorságot önteni beléjük legjobb igyekezettel sem tudunk, a jól működő Oltáregyesület azonban rövidesen tud segíteni a bajon. Máskor valamilyen hitvallásos érdek kivánná meg, hogy ilyen vagy olyan hangulat érlelődjék meg hiveink körében, valamely üdvös készség alakuljon ki templomunk és iskolánk anyagi jogos igényei körül — az oltáregyletre biztosan számíthatunk.

Mindazok az Oltáriszentség szeretetéből fakadó ideáink — amelyek a távol állókat annyira hidegen hagyják, — kapacitálás nélkül is azonnal visszhangot keltenek a szintén az Oltáriszentség nagyobb szeretetére buzdult hiveinkben. Az én oltáregyesületem — ahol egyebet nem tehetett — kiimádkozta a kivánt sikert. Két ilyen sikert és meghallgatást biztosító gárdának imádságára tanultam meg támaszkodni — az egyik az ártatlan lelkek imája az óvodában, a másik a finomabb lelkek imája az Oltáregyletben, mindkettő igazán mesés eredményekhez segített. Templomot restauráltunk semmiből, zárdát és óvodát alapítottunk még nagyobb semmiből, iskolákat építettünk, párbér- és szolgálmány-megváltásokat eszközöltünk, szóval a hitközség sok fájó sebét szanáltuk a legkedvezőtlenebb viszonyok dacára, de az oltáregylet erjesztő kovászával.

Azután izlésünk fejlődésével s tudatosabb eucharisztikus berendezkedésünkkel mindig nagyobb szükségét érezzük majd, hogy templomunk az Eucharistia iránti gyöngédségünk igényei szerint újuljon és finomuljon felszereléseiben is, de ebben aztán nem is lehet, nem is igen célszerű a kegyuraságra hagyatkozni. Sokkal szebb, értékesebb s érdemszerzőbb is a hivek érdeklődésére s áldozatkészkészségére támaszkodnunk, de erre a hiveknek nevelődniök is kell, annyival is inkább, mert a mi népünk fatális egykedvűséggel élte bele magát azon tudatba, hogy a templom gondja nem az övé, hanem a kegyuraságé, meg a papé.

És a népnek ily irányú iskolázásában igen jó, sőt a legjobb szolgálatot teszi az Oltáregylet. Valami 5—6 taggal kezdtem meg úgy 10 év előtt az Oltáregyletet, mert nálam nemcsak a templomegere volt szegény, hanem maga a templom is s ez lerítt róla kiáltó módon; mihamar az Oltáregylet révén egész kis kiállítást rendezhettem azon tárgyakból, melyekkel a budapesti Oltáregylet honorálta kérelmezésünket s igazán szerény alamizsnáinkat. Mikor a hivek látták, mit eredményezett a nehány oltáregyleti tagnak vállalkozása, nemcsak az Oltáregylet tagjai szaporodtak, hanem a hiányok meglátásában is megnőtt a hiveim szépérzéke. Hol egy csillár, hol egy zászló, hol egyéb finomabb izlésű műtárgy került elő a népfillérekből, maga a csengetyű-persely is a réginek ötszörösére emelkedett. Egyik magányos napszámos-asszonyka pedig azt látta meg, hogy akárhogyan is súrolja a régi öröklámpát, mégse olyan az, amilyennek ő szeretné látni, hát a megspórolt s az öreg ládafiában 15 éve kuporgatott 150 koronácskájából egyszer csak odaadott 120 koronát (harmincat temetésére tartott vissza) új öröklámpa beszerzésére, amelyet mikor először meglátott, örömteljes önfeledtségében úgy összecsókolt, mint anya az édes gyermekét. Ime egy eset a sok közül; ezt is csak azért hozom fel, mert az illető nem oltáregyleti tag egyszerűségében sohase is gondolt arra, hogy formálisan azzá legyen és mégis látva az oltáregyletiek példáját, ő is tovább maradt az Oltáriszentség előtt, jobban elmélyedt önmagában is, az adorálásban is s meglátott olyat, amit 50 évig észre sem vett. Ő is azt hitte, hogy minden a kegyúré s minden úgy van jól, ahogyan attól kitelik. Az oltáregyleti tagok példája tehát a tömegvonzás erejével észrevétlenül befolyást gyakorol a nem tagok érzületére is, közelebb hozza azokat is az Eucharistiához.

Jön a Szentségimádás napja. Azelőtt a nap sok órájában majdnem egyedül adoráltam, most az oltáregyleti tagokat beosztom órákra, a férfiak közül minden órára kettőt szentségőrségre a főoltár elé egy padocskára térdeltetek és se a miniszter nem játszik többé, se a gyertyám

hibás égése észrevétlen nem marad, se az Úr Jézus nem elégedetlenkedik audienciára jövő látogatói gyér száma miatt; van egy testület, mely szótfogad és helytáll s velük és utánuk hajt a jó szóra a többi is. Olyan szépen váltjuk egymást az engesztelő imádás óráiban, olyan szép számmal járulunk e napon az engesztelő szentáldozáshoz, az oltáregyleti tagok testületi áldozásához megint csak kapcsolódnak mások is, hogy mindezt látni: tiszta öröm. Sok ilyen tiszta örömet kivánok mindazoknak, kik szerény felszólalásom kapcsán az oltáregyletet hiveik számára is felfedezik. Azt hiszem, X. Pius pápát Raffael Disputa-képe is ihlette, ihlessen meg engem is — ut adveniat regnum istud eucharisticum.

Tyukoss Ev. János.

TÖRTÉNELMI TÁR.

Éjféli mise Kalocsán 200 év előtt.

Az Örökimádás ezidei évfolyamának áprilisi füzetében vázoltam, hogyan tartották meg Kalocsán kétszáz esztendővel ezelőtt a szentmisét vasárnapok és ünnepnapok alkalmával. Talán jónéven veszik e folyóirat olvasói, ha rámutatok arra is, miként tartották meg a kalocsai plébániatemplomban a karácsonyi éjféli szentmisét a XVIII. századnak első negyedében.

A szentestén mozgalmas képet nyujtottak Kalocsa utcái. Nemcsak a városból, hanem a pusztákról és közeli falvakból is özönlöttek a hivek az éjféli misére. A plébánia ajtaja előtt fegyveres hajduk állottak őrt. Hogy a plébános esetleg el ne aludja a második harangszót, a hajdúk idejében fölkeltették.

Hej, alig is várták már a járókelők a tizenegy órát. Ekkor harangoztak elsőt az éjféli misére. Alig hogy a harang elnémult, dísztüzet adtak a hajdúk. Azontúl a beharangozásig a nép is kedvére lövöldözhetett; de míg a hajdúk meg nem adták a jelet, senkinek sem volt szabad lövöldözni. Az *örömlövések* — miként az egykorú följegyzések[1] mondják — annak az emlékére szóltak, hogy az angyalok énekszóval hirdették a betlehemi pásztoroknak Krisztus születését. Ez a lövöldözés másutt is szokásban volt. Igy *Budán* is. Csakhogy Buda várában ágyúkkal lövöldöztek karácsony szentestéjén az éjféli mise alatt.[2]

[1] A kalocsai plébánia régi naplója.

[2] Némethy Lajos: Nagyboldogasszonyról nevezett budapestvári főtemplom története. Esztergom, 1876. 177. l.

Az éjféli misét Kalocsán *Te Deum* (hálaadás) előzte meg. A Credo végeztével magyar *predikáció* volt. A szentbeszédet különösen arra való tekintettel tartották, hogy a reformátusok közül is sokan szoktak résztvenni az éjféli misén. A templom elé kivonult hajdúk mise alatt is megtették a kötelességüket. Te Deum-kor, továbbá a szentmise főbb részeinél (Gloria, Sanctus, Ite missa est) előírás szerint sortüzet adtak.

Még néhány szót a többi karácsonyi szentmiséről!

Karácsony reggelén félhatkor kezdődött a *pásztorok miséje*. Úrfölmutatásig énekes nagymise (cantatum sacrum), úrfölmutatás után pedig csupán csendes mise (lectum) volt. (Ezen szokást bővebb magyarázattal kisértük az áprilisi számban.) A hajnali misén szentbeszédet nem tartottak.

Az ünnepélyes *nagymise*, mint egyéb ünnepnapokon és vasárnapokon is, kilenc órakor kezdődött. Mise alatt vagy mise után szentbeszéd is volt. A nagymise alatt a Gloria, Sanctus és Ite missa alkalmával szintén dísztüzet adtak a városi hajdúk.

Két századdal ezelőtt így ülték meg Kalocsa városában az egyházi évnek legszebb ünnepét, a karácsonyt.

A kolozsvári Krisztus-teste társulat.

A középkor folyamán Erdélyben is virágzott a Krisztus-teste társulat, főleg a szász városokban, így Nagyszebenben és Szászbesztercén. Mátyás király szülővárosában, kincses Kolozsvár városában szintén megalakitották a város polgárai a szentségi társulatot.

A kolozvári szentségi társulat alapításának éve és körülményei ismeretlenek előttünk. Legelsőbben egy 1414. évi oklevél szól a társulatról, megemlítve annak misealapítványait.[1] Keresztély kolozsvári plébános és hivei között egyenetlenség támadt amiatt, hogy a plébános az alapítványi miséket nem tartotta meg oly módon, amint azt az alapítók óhajtották. A hivek panaszára Upor István erdélyi püspök újolag szabályozta az istenitisztelet rendjét, nevezetesen az örökös szentmisék idejét és szolgáltatását. Az okmány szövegéből kiviláglik, hogy a misealapítványok még a plébános elődjeinek idejéből valók. Mikor nyerte el Keresztély plébános a kolozsvári plébániát, azt nem tudjuk, de 1404-ben már ő volt Kolozsvár plébánosa.[2] Ekként a szentségi társulat misealapítványait visszavezethetjük egészen a XV. század elejéig; de maga a társulat valószinüleg fönnállott már a XIV. század végső évtizedeiben.

[1] Jakab Elek: Oklevéltár Kolozsvár története I. kötetéhez. Buda, 1870. 89. sz oklevél. [2] Jakab Elek: Kolozsvár története. Buda, 1870. I. köt. 383. l.

A szentségi társulat a plébánia-templomban volt szervezve. Minden reggel kismisét tartottak a társulat oltárán az élő és elhunyt tagokért. Szerdai napokon énekes nagymisét tartott a társulat. Mise alatt a társulat tagjai énekeltek.

Társulati oltárul szolgált Krisztus testének oltára, melynek fenntartásáról és gondozásáról a szentségi társulat gondoskodott. A társulatnak példaadása más hivekben is fölkeltette az Úr házának diszítésére és fölszerelésére irányuló buzgólkodást és szorgoskodást. Kolozsvári hivek végrendeleteiben sűrűn ismétlődnek egyes templomok és oltárok javára tett hagyományok.

A társulat céljaira is adakoztak egyesek. Özv. Schleffer Jánosné Margit asszony 1459 április 29-én kelt végrendeletében félmázsa viaszt hagyott a Krisztus-teste oltárának. Ugyanő más oltárok, templomok és egyes egyházi férfiak részére is hagyományozott kisebb-nagyobb összegeket az illető templomok építkezési költségeinek födözésére s egyházi szerelvények beszerzésére.[1]

Kőfaragó Györgyné Magdolna asszony 1531 december 19-én tett végrendeletében a szentségi társulatnak egy forintot hagyományozott a legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletére mondandó szentmisére. Szent Ferenc harmadrendjének ezen buzgó tagja más egyházi célokra is jelentékeny adományokat juttatott. Számos misealapítványt tett s a szegényeknek és betegeknek is utalt ki alamizsnát végrendeletében. Ezüstneműit a kolozsvári ferencrendi templomra hagyta, hogy azokból kelyheket csináltassanak. Ugyancsak a ferencrendi templomnak 135 forintot, a harmadrendő nővérek kápolnájának 16, a szent Mihály plébánia-templomnak pedig 11 forintot hagyott miseruhák és oltárterítők beszerzésére. Hasonló célokra más templomoknak is szánt kisebb-nagyobb összegeket.[2]

A szentségi társulat szelleme, üdvös hatása nyilatkozik meg ezen kegyeletes végrendelkezésekben. *Timár Kálmán.*

[1] Jakab: Oklevéltár. 198. l.

[2] Jakab: Oklevéltár. 237. sz. — Egyháztörténeti emlékek a hitújítás korából. II. köt. Budapest, 1904. 179. l.

Jézus szent Szivéhez kilenc kis imádság. Kalocsa, 1913. Ára 4 fillér. Kapható Kalocsán, a rózsafüzérgyárban.

A 24 lapos füzet az úgynevezett «szeretetszolgálat» ájtatosságát tartalmazza. Jézus szivének és Mária szivének tisztelete ez a kilenc angyali karokkal egyesülve.

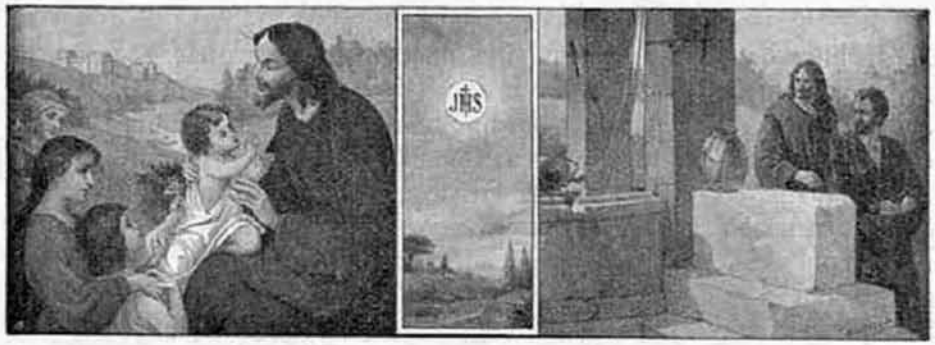

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil.

Örök advent és karácsony.

Ismét beköszönt a szép advent. Ismét várjuk a szép karácsonyt. De tudod-e, gyermekem, hogy az anyaszentegyház mindennap megünnepli a szentmiseáldozatban az adventet és a karácsonyt? Elmondom, hogy miként.

Ugyebár az advent az ószövetséget jelenti, vagyis azt az időt, amely az első ember teremtésétől az Úr Jézus születéséig tart? Több ezer év volt az és e több ezer év alatt csak egyetlen egy nép élt, amely az igaz Istent ismerte. Ez a nép a zsidó nemzet, amelyből az áldott Úr Jézus született. A többi nép mind kézzel készített bálványokat, hamis istenecket imádott. És ezalatt a többi ezerév alatt az egész földkerekségén csak egyetlen egy templom állott, amelyet az Úr Isten szeretett. Ez a templom a jeruzsálemi volt; benne oly áldozatokat mutattak be, amilyeneket maga az Úristen rendelt. A többi templom mind a pogányoké, bennök förtelmes bálványok; az áldozatok époly förtelmesek, sokszor ártatlan gyermek az áldozat.

Ámde, bár a zsidók ismerték az igaz Istent, mégsem ismerték az ószövetségben a Krisztus Jézust; azért jobban féltek Istentől, mint amennyire szerették. És bár olyan templomuk volt, amely tetszett az Úristennek, e templom legszentebb részébe, a Szentek Szentjébe csak a főpapnak volt szabad belépnie, annak is csak egyszer az évben; még a papok sem mehettek be oda, előlük is nehéz szőnyeggel volt eltakarva a Szentek Szentje, mert ott állandóan fényes felhő lebegett, amely azt jelentette, hogy jelen van az Úristen. A zsidóknak ezt a félelmét jelenti a szentmise legeleje. Az áldozópap kimegy az oltárhoz, ráteszi a kely-

het, a misekönyvhöz lép és kinyitja, majd megáll az oltár közepén, de nem marad ott, hanem lemegy az oltár legalsó lépcsője elé és először egy zsoltárt mond el, majd pedig bűnvallomást tesz (elimádkozza a Confiteort). Az oltár több mint a Szentek Szentje, mert rajta nem puszta felhő mutatja, hogy jelen van az Úristen, hanem valóban ott lakik is a kenyér szinében az Úr Jézus. Azért az áldozópap lemegy az oltártól, mivel époly méltatlan arra, hogy egész közel az Úr Jézus előtt álljon, mint ahogy a zsidó papok is méltatlanok voltak arra, hogy a Szentek Szentjében a fényes felhő előtt megjelenjenek. Az áldozópap kivánkozik ugyan az oltár után, mint ahogy a zsidó papok is kivánkoztak a Megváltó után, de fél is attól, hogy talán bűnös lélekkel mutatja be a szentmiseáldozatot, mint ahogy a zsidók is féltek az Úristentől, azért megbánja bűneit, s ezt teszi a minisztráns is a nép helyett.

Az áldozópap azután felmegy az oltárhoz, megcsókolja az oltárt azon a helyen, ahol a szent vértanúk ereklyéi vannak elhelyezve, a misekönyvhöz lép és belőle egy kis részletet, a bekezdés, introitust, olvassa. Ez a részlet rendesen az ószövetségi szentirásból van véve, az áldozópap tehát még mindig az ószövetségre gondol. Erre az oltár közepén háromszor mondja a minisztránssal felváltva az Atyaistenhez görögül: «Kyrie eleiszon», vagyis: «Uram irgalmazz», háromszor a Fiúistenhez: «Kriszte eleiszon», azaz: «Krisztus kegyelmezz» és háromszor a Szentlélekúristenhez: «Kyrie eleiszon», «Uram irgalmazz». Hogy az áldozópap kilencszer kér irgalmat-kegyelmet az Úristentől, azt jelenti, hogy az ószövetségben az istenfélő zsidók folytonosan kérték az Urat: könyörüljön már, küldje el végre a Megváltót, mert életük szomorú nélküle.

Az Úristen, amint tudjuk, könyörült a szegény embereken. Saját egyetlen fiát küldte le a földre s az Isten Fia Betlehemben Szűz Máriától a világra született. Csakhogy, nemde, bár Jézus istállóban született, születését mégis angyalok hirdették? Nincs az a király vagy császár, akivel születésekor ilyen csoda történt volna. Az oltáron is újraszületik Jézus, mikor a kenyér átváltozik az ő szent testévé és a bor az ő drágalátos vérévé. Azért az áldozópap a «Kyrie eleiszon» után a «Gloria in excelsis Deo» szavakat énekli vagy imádkozza. E szavak magyarul annyit jelentenek, mint: «Dicsőség a magasságban Istennek», tehát ugyanazok, mint amelyeket az angyalok az első karácsonykor énekeltek. Azért a szentmise nemcsak folytonos advent, hanem karácsony is. Amíg a világ állni fog, addig fogják a szentmisét is bemutatni és a legtöbb szentmisében a Glóriát is énekelni vagy imádkozni.

De még több is vonatkozik a szentmisében a kisded Jézusra. A kis Üdvözítő mindjárt, amint született, már a jászolban is imádkozott érettünk. Már akkor is felajánlotta magát mennyei Atyjának érettünk; kész lett volna apró kezecskéjét és lábacskáját érettünk keresztre szegeztetni, kis szivecskéjét lándzsával átdöfni. Ezt jelenti, hogy az áldozópap a Glória után imákat mond mindenkiért, az úgynevezett gyüjtőimákat.

Talán lesz alkalmam máskor elmondani, hogy miként jelentik a szentmise egyes részei a Megváló életét, halálát és feltámadását. Most jegyezzétek meg, hogy mily módon jelentik az adventet és a karácsonyt. Igen szép és hasznos dolog, ha ezeket tudjátok, mert több áhitattal tudtok akkor résztvenni a szentmisében és örömet okoztok vele a kis Jézusnak.

Mit hoz a kis Jézuska?

Kivánom, hogy sok mindent hozzon. S ha jó gyermek leszel, akkor kapsz is sok karácsonyi ajándékot. De mit adsz te a kis Jézuskának? Hiszen nem látod, hogy neked jó bundád van, meleg cipőd, meleg harisnyád, de a kis Jézus szegény volt a bethlehemi jászolban. Fázott, didergett szegényke a hideg istállóban. Óh hát mit is adjak neki! A kis apró szentek meghaltak érte. Véröket ontották a kis Jézusért. Tőlem nem kér ilyen sokat. Megelégszik azzal, ha karácsonykor különösen szorgalmasan megyek templomba és buzgón áldozom. Igen, mindakét karácsonyünnepen akarok a szentáldozás hozjárulni. Majd vigyázok magamra, hogy a lelkem tiszta szép legyen. Ime, Jézusom, ez az én karácsonyi ajándékom, melyet neked adok.

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Mi budapesti szövetségi tagok nem tudjuk magunkba zárni örömünket a közös ünnepi szentáldozás felett, melyet november 9-ikén végeztünk. Azért elmondjuk a többi kedves testvéreinknek is. 470-en voltunk. Angyalföldről, Kispestről, Budáról is eljöttek sokan. Mindannyiunknak a mellén ott ragyogott a mi gyönyörű szövetségi érmünk. Katonás rendben mentünk az Örökimádás templom udvarából a kongregációi kápolnába. *Dr. Rajner Lajos püspök bácsi* piros reverendában jött, úgy hogy mind láthattuk. Mindjárt az oltárnál felöltözött a szentmiséhez, mely alatt énekeltünk orgona kiséret mellett. Jó viseletünkkel arra törekedtünk, hogy örömet okozzunk az Úr Jézusnak. Kriegs-Au Emil tisztelendő szép beszédet intézett hozzánk, úgyhogy szent Tarzicius lelkesedésével a szivünkben vettük magunkhoz mind a 470-en az Úr Jézust.

Szentáldozás után az igazgató bácsi reggelit adott nekünk. A püspök bácsi is velünk evett. Bizony rossz dolga volt a sok kávénak, kiflinek, teának meg fánknak, mert erősen pusztítottuk. Az igazgató bácsinak pedig úgy akarjuk megköszönni ezt az örömnapot, hogy ezentúl még buzgóbb tagjai leszünk a szövetségnek.

December 21-én délután 2 órától 3 óráig a *fiútagoknak* gyűlésük lesz!

Muzslán már 201 tag van. — Nagyszerű!

Tailóson is van 24 testvérkénk. Becsüljétek meg azt a jó tisztelendő urat!

Felsőleszétén is fejlődik a kis szövetség. — Még most is fáj nekem, hogy a kis M. Petronella meghalt. Talán már az Úr Jézusnál van, kit annyira szeretett.

Szombathelyen sok új tagunk van és talán még több is lesz. Isten hozott benneteket testvéreink! Sok-sok buzgóságot kívánok! Leányok szövetsége is van.

Adonyban 50 tag van. Úgy hallom, hogy igen szorgalmasan mentek a szentáldozáshoz.

Mohácson is gyönyörűen fejlődik a mi szövetségünk. Csak apostolkodjatok gyermekeim társaitok közt, hogy minél többen legyetek.

Á. Imruskának üzenem Budára, hogy levelét nagyon köszönöm. — Csak írjál máskor is fiam!

Örvendetes hír: «Jézusom» örömöm» kis ujság január hónaptól kezdve valószinüleg 4 oldallal nagyobb lesz. Imádkozzatok, hogy sikerüljön és hozzátok meg szivesen a 4 fillért!

A kalocsai Oltáregyesület nov. 12—16. napjain tartotta évi *lelkigyakorlatait* az iskolanénék templomában. A lelkigyakorlatok vezetője, P. *Schlick* János jézustársasági tanár a legméltóságosabb oltáriszentségről tartott megkapó elmélkedéseket. Vasárnap közös szentáldozás és rendes havi szentségimádás fejezte be a szentgyakorlatokat. A közös áldozáson férfiak is szép számmal vettek részt. A lelkigyakorlatokra a vidéki tagok közül is eljöttek többen; példaadásuk valóban épülésül és buzdításul szolgált.

***

Fölajánlási ima. 100 darab 50 fillér. Kapható Kalocsán a rózsafüzérgyárban.

Két kedves kis ima. Egyik a földkerekségen bemutatott szentmiséknek fölajánlása Jézus Szivének, a másik a Memorare (Emlékezzél meg...) átirása Jézus Szivének tiszteletére.

Az otromba kőszobor.

A POROS országút mentén egy ülő Jézus-szobor merengett. Ecce Homo. Koszorú volt a fején, hosszú, hegyes tövisekből és a tövisek alól vér serkedzett ki és a piros vércsöppek mind odafagytak halovány homlokára. Otromba szobor volt, durva kőből faragták, de a szegények mégis eljártak hozzá, mert a kőszobor tele volt reménnyel és vigasztalással. Valahányszor arra mentem, egy töpörödött öreg asszonyt láttam a szobor lábainál. Összekulcsolt kézzel álldogált a Jézus-szobor előtt. Adtam szegénynek egypár fillért. Egyszer Pál Dénessel mentem a szobor felé. Pál Dénes gőgös, elbizakodott ember volt. Én tudtam ezt s azért most is akartam egypár fillért a nyomorgó koldusnak odadobni. De ő nem engedte, hanem hangosan kiáltotta: «Menjen dolgozni, hogyha ép keze és lába van. Ne lopja itt a napot ennél az otromba kőnél, az épúgy nem segít, mint a fancsali feszület». A szegény asszony nem szólt semmit a káromkodó beszédre, hanem csak könnyezett. Öt nap mulva sürgöny hivta beteg lányához. Az orvos azt mondotta, hogy nem lehet segíteni. Kétségbeesett fájdalmában mély álomba merült. Álmában a boldogságos Szűz Mária jelent meg s azt mondotta neki, hogy annál az otromba kőnél imádkozzon és a megsértett öreg asszonytól kérjen bocsánatot. Sietett a szoborhoz és úgy tett, ahogy Szűz Mária mondotta. Mire hazaért, gyermeke jobban lett. Sürgősen elküldött az öregasszonyért és házában tartotta, a szobort pedig sohasem hagyta virágdísz nélkül.

Közli: *Füzy Ede*,
az euch. gyermeksz. tagja.

Az aranycsipke

(Folytatás.)

HOL VAN AZ ÉN KIS Lacikám? siránkozott a molnármester, mikor egy hét mulva hazakerült. Az erdőbe menekültek ugyanis hirül vették, hogy a török szultán seregét Jenő savoyai herceg megverte Zentánál, a megmaradt törökök pedig siettek ki az országból. Ekkor tehát mindenki hazajött feldúlt otthonába.

Egy otthon maradt beteg asszony, ki valami pincébe menekült a török elől, mondta a molnárnak, hogy látta a fiát egy töröknél. Sőt hal-

lotta is, mert egyre kiabált: ne vigyenek el! Ne vigyenek el! De a törökök csak nevettek rajta. A molnármesternek igen fájt a szíve a kis eltűnt fiú után. De Mariska — Laci testvére egyre sírt, búsult utána és kérte a jó Istent, hogy adja vissza az ő kis öcsikéjét.

Lacit pedig a törökök magukkal vitték, mert semmit sem szerettek úgy zsákmányolni, mint keresztény fiúcskákat. Belőlük nevelték föl a vérszomjas katonákat.

— Ejnye be el van szontyolódva, mondta a Topándi szomszéd, mikor a molnár egy este kint álldogált az elcsendesedett malma mellett és lehorgasztott fejjel nézte a patak elrohanó habját.

— Hogyne lennék szomorú, mikor az én jó kis Lacikám ott sínylődik a törököknél.

— Hát menjen érte és hozza vissza!

— Igazán, bácsi, vissza lehetne hozni? – kérdezte most Mariska, ki ott mosogatott valami ruhafélét a patakban.

— Persze hogy lehetne, csak bátorság és ügyesség kéne hozzá.

Topándi szomszéd addig, addig beszélt míg Mariska nagy kedvet kapott, hogy ő elmegy és kiszabadítja az öcsikéjét és édesatyját is erre buzdította.

— Az ám, de nincs pénzünk, veté ellen a molnármester. Már pedig a török ingyen nem adja ki a gyereket.

— Apuka, de megvan a szép *aranycsipkénk!*

— Igazad van, kis lányom! No jól van, hát próbáljuk meg és menjünk el Törökországba.

— Isten adjon szerencsét hozzá! — mondta a szomszéd és még sok jó tanácsal szolgált, hogy miként kezdjenek ebbe a nagy vállalatba, mert hát a török kegyetlen, a keresztényt gyűlöli. Ha nem vigyáznak, még ők is ott hagyhatják a fogukat, nemhogy hazahoznák a kis Lacikát.

*

— Ó be szomorú város ez az Isztambul!

— Miért, kis fiam?

— Nézd csak, apuska, sehol egy templomtorony, sehol egy kereszt, csak azok a vékony, magas oszlopok, amiről kiabálják: Allah, ill Allah... Ó hát itt nem lakik az Úr Jézus?

A molnármester sóhajtott. Azaz most nem volt molnármester, hanem török házaló. Nagy kék kaftánt vett magára, a fejére turbánt csavart és a hátára nagy batyut kötött, tele mindenféle holmival, amit árulgatott. Így feltűnés nélkül járhatott-kelhetet mindenfelé. Mariska kis török fiúnak volt öltözve és atyja most Szelimnek hívta, mert ez török név. Már néhány hónapja hogy így utaztak a török birodalomban, míg Konstantinápolyba, törökül Stambulba értek. De még Laciról nem hallottak semmit, csak azt tudták, hogy Mehemed pasa valamely katonája rabolta el. Igen ám, de hol van az a katona és hol van Laci? Merre keressék ebben a nagy városban.

— Jaj, apuka, apuka keressünk addig, míg egy katholikus templomot nem találunk! Így fohászkodott, rimánkodott a kis Mariska. Még a kezeit is összetette.

— Próbáljuk meg, Szelim. Úgy hallottam, hogy a ferencrendieknek van itt templomuk és kolostoruk, de igen el van dugva, mert a törökök csak úgy tűrik meg városunkban a keresztény templomokat, ha nem ötlenek nagyon szembe.

— Ni, apuska, ott megy egy pap bácsi! Örvendezett Mariska.

Csakugyan egy hosszúszakállú ferencrendi szerzetes bukkant fel az utca sarkán.

— Menjünk utána! indítványozta Mariska és azonnal a szerzetes háta mögé furakodott. Atyja persze szinte utánna sietett. Egy pár utcán át mentek így a szerzetes nyomában, míg az egy nagy kaput nem nyitott ki, mely egy magas falba volt beépítve.

Mariska nem tágított és majdnem sarkára lépve, belépett a szerzetes után az udvarra. Utána persze édesatyja is.

— Mit akartok? — kérdezte a szerzetes: Szilviusz atya. Orvosságot? Mert ilyenért még a törökök is felkeresték a szerzeteseket.

— Nem, mondta Mariska. Mi az Úr Jézust akarjuk látni, mert keresztények vagyunk.

— Igazán? Nos ennek örvendek! Gyertek hát a templomba.

Egészen elrejtve, hatalmas nagy fák árnyékában az udvar hátulsó részében állt a kisded templom. Mariska sietve sietett a pap bácsi után oda és mikor a szentély elé érkezett, letérdelt és ájtatosan imádkozott. Édesatyja természetesen követte kis leánya jó példáját.

— Ó mily jó volt végre megint a jó Isten szent házában lenni! A kis leány ártatlan szíve édes örömmel telt el, amint az Oltáriszentségben levő elrejtett Úr Jézust imádhatta.

— Mutasd meg a Jézuskát nekünk! kérte azután a szerzetest szíve túláradó örömében és vágyában az Úr Jézus után.

— Most nem lehet! felelte a szerzetes, de gyertek el holnap reggel és akkor nemcsak megláthatjátok Őt, de meg is áldozhattok.

Másnap tehát már hajnalban a templomba sietett a molnár és kis lánya, miután ájtatosan meggyóntak a szentmise alatt meg is áldoztak. A kis leány úgy érezte, hogy kis szive szinte repes az örömtől. Hogyne, hiszen sok, sok idő óta nem áldozott már. Mily boldogok akik naponta áldozhatnak, gondolta.

Szentmise után Páter Szilviusz megmutatta nekik a kolostor kertjét. Mariska örömtől csillogó szemmel nézte a szép virágokat, aztán így kiáltott fel: be boldog vagy pap bácsi, hogy ilyen szép kertben élhetsz.

— Boldog? És a szerzetes kissé elszomorodott. Ennyi pogány közt is boldog? Én csak akkor leszek boldog, ha ott leszek az égben, ahol mindenki hódol az Úr Jézusnak.

— Ó pap bácsi! Hát mikor az Úr Jézus szótfogad neked és leszáll, az égből a te szavadra a szent ostyába és szent borba, akkor nem vagy boldog? — figyelmeztette szemrehányóan a kis leány. Látod, ha én pap lehetnék, nem cserélnék senkivel! — A páter mosolygott és egy szép rózsát adott a kis lánynak jutalmul szép szavaiért. Aztán így szólt: mondjátok el, hogy kerültetek ide Stambulba?

(Folytatása következik.)

IRODALOM

A fehér zászló alatt. Ifjú kongregánisták jellemrajza az ifjúsági Mária-kongregációk háromszázéves fennállásának emlékére írta: *Cséfalvay Nándor S. J.* Aranyos kis könyv. A Mária-kultusz legnemesebb virágjai illatoznak belőle. Azt a címet is lehetett volna adni: Ifjú kongregánista szentek élete. — Albrecht Szalvátor főhercegtől kezdve lefelé minden rang és rend képviselve van. Kiváltó tanúbizonyságul arra, hogy a kongregáció minden társadalmi réteg számára való és hasznos. Főképen ifjúság számára.

A könyv érdemes arra, hogy széles körben elterjedjen, mert olvasása nagy lelkiörömöt okoz és a kongregáció eszméjének sok barátot fog szerezni. A holtak fognak az élőknek használni, mert példájukkal sok ifjú lélekben fogják az erényes élet utáni vágyat kifakasztani.

***

Új köntösben. A Katholikus Népszövetségnek ez a füzete megnagyobbodott formában és megcsinosodott külsővel köszöntött be minden szeretett tagtársa házába. Így fognak megjelenni az ezután következők is.

Meg vagyunk arról győződve, hogy a Katholikus Népszövetség elnöksége ezzel a változtatással mindenkinek kellemes meglepetéssel szolgált.

A népszövetségi füzet és naptár az elnökség kezében a legdrágább és legfinomabb eszköz, amellyel állandóan nyitva igyekszik tartani a

tagok eszét és szivét az igazság megismerésére és megkedveltetésére. Azért a katholikus törekvéseknek ezt az állandó szószólóját, az elnökségnek minden taghoz elküldött követét, nagy táborunk tanítómesterét az eddiginél jóval nagyobb áldozatok árán külsőleg is olyanná igyekezett tenni, hogy mindenkit hivogasson szavának meghallgatására, oktatásának megfigyelésére. Hogy ez a változtatás lehetségessé legyen, mindössze a juniusi nyári füzeteket hagyjuk el.

A sok költségbe kerülő fedéllel azért láttuk el a füzeteket, mert azt akarjuk, hogy azok közül egy se menjen veszendőbe, egy se kallódjon el, hanem alkalmas legyen a gondos megőrzésre. Mert erre valók a népszövetségi füzetek. Tartalmuk olyan, hogy értékét soha el nem vesztik. Nemcsak el kell olvasni őket, hanem megtanulni, ami bennük van. Sokszor kell bennük lapozgatni és egy-egy fontosabb gazdasági, jogi vagy vezércikkre visszatérni. Csak így lesz bennünk az olvasott dolog ismertté és tudománnyá.

***

«A Kath. Hitterjesztés Lapjai» ez évi 8-ik októberi füzete a következő kiválóan érdekes tartalommal jelent meg: *Tartalom:* Egy évi apostolkodás Japánban. — A maharokról. — Beninpart missziója. — Natalban. — Az igorottok földjén. — Missziói mozgalmak hazánkban és a külföldön. — Kegyes adományok. — *Képek:* Fülöpszigetek: Kápolna és a hithirdetők lakása Baucoban. — Fülöpszigetek: Igorott falu utcája. — Beninpart: Keresztény nő gyermekeivel. — Nyugat-Afrika: Terrien püspök, Beninpart apostoli vikariusa. — Benin: Chausse apostoli vikarius. — Benin: Ray püspök apostoli vikarius. — Natal: Kaffer mészégető kemence. Natal: Különös alakú sziklák.

A tanulságos és ismeretterjesztő képes havi folyóirat előfizetési ára: egész évre 6 korona. Megrendelhető «A Kath. Hitterjesztés Lapjai» kiadóhivatalában. Nagyvárad, Újvárosi plebánia.

***

A «Katholikus Gyermekvédelem» IV. évfolyamának II. száma *Keményfy K. Dániel* szerkesztésében most jelent meg következő változatos tartalommal: 1. Hogyan foghatja meg az utcagyerek a kék madarat. Dr. Tóth Kálmántól. — 2. A gyermekmunkás. Kriegs-Au Emiltől. — 3. A csavargók alkonya. Keményfy K. D.-től. — 4. A fekete kávé. Antal Margittól. 5. A «Pressburger Tagblatt» és Egyesületünk. — 6. Tárca: Bigerreau. Hodács Ágostontól. — 7. Egyesületünk. — 8. Hirek.

A keresztény gyermekvédelemnek ezen hézagot betöltő s a gyermeklélekmentés aktualitását szem előtt tartó organumot szivesen ajánljuk az ügy érdekében felkarolásra. Előfizetési ára 2 K. Szerkesztőség Esztergom.

Röptében a nagyvilág körül.

Eucharisztia-Társulat látogatott értekezletet tartott a nagygyűlés keretében november 10-én. Az egyetemi-templom padsorai mind megteltek az ország különböző részeiből idesereglett papokkal. Egy félórai szentségimádás után a legméltóságosabb Oltáriszentséget elvitték az oratoriumba s *dr. Csernoch János* hercegprimás megnyitotta az értekezletet. Bensőséges szavakkal buzdította a papságot az Eucharistia szeretetére, mert munkájában onnét kap erőt és fáradságában ott lel pihenőt. *Dr. Révay Tibor* az oltáregyesületekről tartott rendkívül lelkes és tartalmas előadást. Az oltáregyesület magát az Úr Jézust ,állítja be közvetlenül a hitélet tengerébe s azért legalkalmasabb, legegyházibb eszköze a lelkipásztori tevékenységnek. Az Eucharistia szellemét, melyet az Eucharistia-Társulat tagja magába szív, az oltáregyesület révén tudja hiveibe átsugásoztatni. Mintául állítja fel a belga oltáregyleteket, melyek milliókat tudnak templomok felruházására, sőt missió-célokra áldozni. De ezt a nagy eredményt a belga oltáregyletek a helyes központosítás erejével tudják elérni, azért szükségesnek tartja, hogy a magyarországi oltáregyletek mielőbb igyekezzenek a budapesti központtal egyesülni, hogy nagy dolgokat tudjanak alkotni, missiókra, kivándorlási kikötők, az amerikai magyarok hitéleti támogatására is tudjanak áldozni.

Az értekezletet a hercegprimás szavai zárták be.

Az Eucharisztikus triduum a Konstantin-jubileum emlékére november 5-től 8-ig folyt le az oltáregyesületi *Örökimádás* templomban. A nagy eseménynek megfelelő dísszel és pompával igyekezett az oltáregyesület Konstantin császár békéjének, melyet Isten beavatkozására 313-ban adott adott Milanóban a háromszáz éven át üldözött kereszténységnek, 1600 éves évfordulóját megünnepelni. A triduumot *Kántor Károly* igazgató nyitotta meg 5-én este hatalmas szentbeszéd keretében. 6-án *dr. Glattfelder Gyula* csanádi püspök, 7-én *gróf Mikes János* szombathelyi püspök, 8-án *Fischer Colbrie* kassai püspök intézett szentbeszédet a hivekhez. A triduumot bő gyümölcsökkel áldotta meg az Úr Jézus. A templomot egész nap sűrűen látogatta a nép, a délelőtt folyamán több mise volt, melyen a hivek tömegesen járultak a szentáldozáshoz. A három nap alatt 1000 szentáldozás volt. November 1-től 15-ig teljes búcsut is nyerhetett az Örökimádás-templomban mindaz, aki gyónt, áldozott, hat templomlátogatást végzett, mely alatt az egyház terjesztéseért imádkozott és alamizsnát adott jótékony célra.

A XXV. nemzetközi eucharisztikus kongresszus Lourdesban, a világ leghiresebb kegyhelyén fog megtartatni 1914. szeptember közepén. A XII. katholikus Nagygyűlés erre való tekintettel a következő határozati javaslatot hozta:

«A XII. Országos kath. nagygyűlés nagy érdeklődéssel tekint a jövő év tavaszán Lourdes-ban tartandó nemzetközi eucharisztikus kongresszus elé; melegen óhajtja, hogy azon Magyarország katholikusai minél nagyobb számban résztvegyenek s ezért fölkéri a magyarországi Oltáregyesületek és Mária-kongregációk vezetőit, hogy a kongresszus érdekében minél élénkebb tevékenységet fejtsenek ki, azon magukat több tag által képviseltessék. Kivánatosnak tartja, hogy — ha a viszonyok megengedik — az Országos Katholikus Szövetség, mint az országos zarándoklatok hivatalos rendezője, ugyanakkor Lourdes-ba országos zarándoklatot vezessen.»

Ferenc Ferdinánd trónörökös képet festet a bécsi eucharisztikus kongresszusról. Azt a jelenetet akarja a trónörökös megörökíttetni, amikor az ünnepi körmenet bevonult a Burg udvarára. Ez volt a legfenségesebb. A Burgtor felett az aranyban fénylő oltár, körüskörül a parkoktól, császári múzeumoktól, Mária-Terézia-emléktől és Burgtól szegélyezett tündérszép óriási területen hihetetlen tömege a zászlóknak és 100.000-re menő sokasága a nézőknek. A katonakordon között pedig az úttesten vonul a történelmi jelentőségű menet, melyben a legméltóságosabb Ottáriszentséget a felség és az udvar követte. A nagy kép Blaas Gyula festőművész műtermében készül és a főhercegi páron kívül már őfelsége is megtekintette. A képet a Künstlerhaus őszi tárlatán is ki fogják állítani.

Telefon-pósta.

Z. K. Cavaglia. Az érdekes közleményt januárban kezdjük. Kiváncsian várjuk a többit.

T. J. Róma. Hálás köszönet! Januárban hozzuk.

EGYESÜLETI ÉLET.

Központi Oltáregyleti választmányi és terjesztőnői ülés volt november 17-én. Jelen voltak Kánter Károly igazgató, Kiss Aladárné alelnök, Marie de Jeruzsálem főnöknő mint társelnök, az oltáregyesület titkárnője, gróf Almássy Erzsébet, gróf Cziráky Lujza, Fellmeyer Vilma, Ghyczy Ida és Heinrich Ferencné választmányi úrnők. Az igazgató beszámol a nagygyűlés eseményeiről, majd kifejezi sajnálatát afölött, hogy az elnökasszony őexellenciája férjének betegsége miatt nem lehet jelen. Elmondja a Konstantin jubileumi triduum nagy sikerét, *kegyeletes szavakkal emlékezik az oltáregyesület sok halottjáról: özv. gr. Zichy Nándorné, Orczy Tekla báróné, özv. Kürthy Antalné, gróf Csekonits Andrea* és *gr. Széchenyi Pálné volt választmányi úrnőkről.* Azután tájékoztatja az úrnőket azon memorandum sorsáról, melyet az oltáregyesület a központosítás kérdésében a püspöki karhoz benyujtott. A nagymélt. püspöki kar tárgyalt róla s mint *gr. Mikes János* püspök az igazgatók értekezletén mondotta: a következő nagygyűlésig talán sikerül minden egyházfőt arról meggyőzni, hogy a budapesti központtal való szövetkezés csak előnyére válik az oltáregyesületeknek. Terjesztőnőkké lettek megválasztva: *Papp Jánosné, Molnár Györgyné, Szaczelláry Györgyné, Peterdy Alice* úrnők Budapestről és vidéki küldöttek: *Kauszky Matild* muzslai tanítónő, továbbá *Szekér Erzsébet* nagytétényi tanítónő.

A terjesztőnők értekezletén nagyszabású beszédet mondott az igazgató. A kath. nagygyűlésből indul ki, amely — ha nem tudja még az egész katholikus társadalmat egy táborba gyüjteni, mégis sok felemelőt, sok vigasztalót nyujtott nekünk. Felemelő volt elsősorban a sok katholikus egyesület tevékenységét látni. Húsz-harminc évvel ezelőtt ezeknek nyoma sem volt. Ma a hitbuzgalmi, szocialis, társadalmi, nevelésügyi és missiói társulatok hatalmas gárdája küzd a krisztusi tanok győzelméért, az emberi nem javáért. S ebben a munkában buzgón dolgoznak a mi úrnőink. Kik azelőtt csak az oltáregyesületben működtek, itt az Oltáriszentségtől erőt és ösztönöztetést nyerve, ma már más egyesületek javán is fáradoznak. S ez így van helyesen. Hiszen a régi egyházban az apostolok maguk honosították meg a diakonisszák testületét, hogy a vallás ügyeiben a papságnak segítsenek. Mindig is voltak az egyházban betegápolónők, apácák stb. Nagy feladatok számára tette alkalmassá Isten a női nemet. Gyengédségük, lelki finomságuk és bensőségük, a családban való szerepük Isten rendelései, hogy velük sok dologban a férfi hiányait pótolják. Mindenféle egyesületben talál helyet a női világ Istentől adott tulajdonságainak a gyümölcsöztetésére, de leginkább az oltáregyletekben. Itt imádkoznak, itt dolgoznak, itt elmélkednek és segítenek a szegény templomok szükségletein s el nem tudnók képzelni, hogy az oltáregyletek nélkül a bennük végzett női munka nélkül milyenek lennének templomaink, milyenek lennének első lelki templomaink. Legyenek azért buzgó terjesztőnők, mondja az igazgató, mélyítsék hitüket, és ajánlják fel munkájukat az Úr Jézusnak és vonjanak be sok lelket az oltáregyleti teendőkbe.

Kánter Károly központi oltáregyleti igazgató tudvalevőleg november 4-ikén ünnepelte névünnepét. A központi oltáregylet úrnői, a választmány és a terjesztőnők a Konstantin jubileumi triduum alkalmával nyertek kedves alkalmat, hogy az oltáregyesületben megjelenő prelátus előtt jó kívánataikat kifejezhették.

Memento. A Maria-Reparatrix rendnek két halottja is volt egymásután. Október 8-án hunyt el a római generális főnöknő. A rendnek egész története nevéhez füződik. A tiszteletet, mellyel övezték csak fokozta az, hogy ő még ismerte a szentéletű alapítónőt. — November 18-án hunyt el a budapesti székházban *egy «kedves anya»*, Az Örökimádás apácája, most már Isten örök látásának boldog birtokosa lett. Nem illik azt gyászolni, aki már szinről-szinre szemléli azt, kit mi földi zarándokok csak a kenyér leplében láthatunk. *R. i. p.*

Gyászmisék. November 18-án d. e. 10 órakor egyszerre három oltáron mutatták be a szentmise áldozatot az oltáregyesület megboldogultjaiért: özv. Zichy Nándorné, Orczy Tekla báróné és Csekonics Andrea úrnőkért. Özv. Kürthy Antalné lelkéért már korábban volt engesztelő szentmise, a Konstantin-jubileum triduuma alatt pedig az összes elhunyt oltáregyleti tagokért nagymise.

Kedves jubileum. Lapunk egy hangyaszorgalmú és nagytudású írója *Timár Kálmán* 10 évvel ezelőtt írta a legelső cikket az Örökimádás számára. S azóta alig van szám, hogy nevével nem találkoznánk. Az Oltáriszentség régi nyomait — a Krisztus teste társalatokat, imaegyesületeket stb. kutatja, amivel kimondhatatlan hasznos munkát végez. Ezen nagy fáradságú buvárlata mellett olyan végtelen szerény, hogy pl. szerkesztő elődömnek még azt sem sikerült róla megtudni, vajjon pap-e vagy világi ember. A jelenlegi szerkesztőnek kijutott ez a szerencse, hogy személyesen is ismerhesse az eucharisztikus lelkű világi munkatársat, kinek finom lelkületétől talán bocsánatot is kell kérnünk, hogy nevével itt foglalkoztunk. Fogadja a jubiláló író az Örökimádás gratulációját és maradjon továbbra kedves olvasóink örömére hangyaszorgalmú munkása.

Őrgróf Pallavicini Edéné, a Budapesti Központi Oltáregyesület elnöknője meghívja

a m. t. olvasót és összes ismerőseit az Örökimádás templom javára rendezendő bazár megnyitására **december hó 4-én délután 4 órakor,** az Oltáregyesület házában (IX., Üllői-út 77. sz.).

A bazárban eladásra kerülnek: Ruhaneműek szegény gyermekek számára, ajtatossági tárgyak, játékszerek, karácsonyi ajándéktárgyak, élővirágok stb.

Belépőjegy ára a megnyitás napján, **december hó 4-én,** teával együtt 5 korona.

December hó 5-én a belépőjegy ára 1 korona.

December hó 6. és 7-én belépődij nincsen.

A bazár nyitva lesz december 4-én délután 4 órától este fél 8 óráig. A többi napokon délután fél 3 órától este fél 8 óráig.

KIMUTATÁS

(Folytatás.)

1913. szeptember hóban befolyt tagdíjak: Szabó Mária 2 K, Szetovics Alajosné 30 f, Kováts Anna 2 K, Gergely Imre 1 K, Vertyik Józsefné 1 K, Ullmann Anna 50 f, Riegel Vilmosné 2 K, Mosor Pálné 3 K, Scholtz Róza 1 K, Vörös Teréz 1 K, Bodos Sarolta 50 f, Gergely Antal 40 f, Csempész Lajos 50 f, Váczi Ferencné 2 K, Léh-i tagok 34 K, Árkosy Ilona 4 K, özv. Kósa Lászlóné 3 K, Grafugl Mária 2 K, Kadlitsek Teréz 4 K, Weber Viktória 2 K, Spátz Anna 12 K, Balonyi Ilona 4 K, N. N. 40 f, Szlobodnyi Zsuzsanna 2 K, Katona Imre 5 K, özv. Miskó Józsefné terjesztőnő gyüjtése: özv. Valentin Antalné 5 K, Valentin Julisjka 1 K, Valentin Antal és neje 4 K, özv. Giersch Jánosné 2 K, Határ Etel 2 K, Gábor Anna 2 K, Ott Antal és neje 4 K, Posch Jánosné 1 K, Pachmayer Rozália 1 K, Nekpisz Józsefné 2 K, Fühl Pál 10 K, Koth Lajosné 4 K, Preiszel Istvánné 4 K, Hecker Györgyné 4 K, Becker Teréz 2 K, Pelczer Gyula és neje 4 K, Poor Mária 2 K, Neumayer Erzsébet 1 K, özv. Fill Ferencné 2 K, Fill Ilona 1 K, Hugyesz Mária 2 K, Batta Ilona 2, Liebhaber József és neje 2 K, Dallia Antal és neje 4 K, Keller Jolán 1 K, Gursch Ferencné 4 K, Poszlovszky Mária 2 K, Fischer Antal és neje 5 K, Vinesi Ágota 1 K, Burgmann Gy.-né 1 K, Nagy István és neje 5 K, Vormündl Ferenc 1 K, Tóth Ilona 1 K, Gohr Franciska 1 K, Scheiling József és neje 3 K, Hanke Annus 1 K, Filipp Károlyné 1 K, Mambriny Jánosné 4 K, Putz Vincéné 1 K, Kolonics Sándorné 1 K, Bieber Ilona 1 K, Bursch Miklósné 1 K, Christián Anna 4 K, Klein Barbara 1 K, Fadlanek János és neje 2 K, Szlovák Borbála 1 K, Lieb Ágostonné 4 K, Lieb Aranka 1 K, Poór Erzsébet 2 K, Pálházy Endréné 4 K, Loidl Janka 1 K, Leitzinger Mária 1 K, Wasztl A.-né 4 K, Roszival Paula 1 K, Nagy József és neje 4 K, özv. Schreil Jánosné 4 K, Hauser Nándor és neje 2 K, Galauner Károly és neje 4 K, Házmán Kornélné 4 K, Verderber Lajosné 4 K, Huber Hermin 1 K, Flasznik Luiza 4 K, Krizsánovics Pálné 2 K, Feith Paula 4 K, Hozer Győzőné 4 K, Künsztner Franciska 4 K, Kornereszky Józsefné 4 K, Burgmeyer János és neje 10 K, Millák Károlyné 2 K, Sinkovits Anna 1 K, Otte Albertné 4 K, Deutsch Károly és neje 3 K, Vogl Imréné 2 K, Sipos József és neje 2 K, Sipos Paula 2 K, Sipos Rozália 1 K, Schramek Istvánné 1 K, Wöber Mihály 3 K, Nagy Károlyné 2 K, Friedrich Gizella 1 K, Nekpisz János 2 K, Nekpisz Jánosné 2 K, lovag Periem Irén 10 K, Hanke Teréz 4 K, Mészáros Mária 1 K, Leimeter Terézia 4 K, Faludy Ágostonné 4 K, Deckmann Johanna 4 K, Salve Etel 1 K, Sterl Károly és neje 4 K, összesen: 250 K. Székely Erzsébet 4 K, Vecsera Jánosné 2 K, Lendva-Vásárhelyi tagok: 50.60 K, Ketzer Anna 5 K, Reichl Róza 2 K, Bielesch Emma 1 K, Metz Mária 2 K, Mágó Gizella 24 f, Szolgovits Irma 2 K, Spisák János 4 K, Tomec Pálné 60 f, Nemes Károly 1 K, Bölcs Etel 50 f, Pincze Lőrincné 2 K, Krispek Józsefné 2 K, Postpischl Eugénia 4 K, Németh Pálné 2 K, Vitár Julianna, Sárvár 10 K, özv. Méhes Jánosné Komárom 4 K, Blicha Ferencné, Jászó 1 K, özv. Nagy Jánosné 2 K, Budzák Julia 2 K, Markó Leopoldina 2 K, Pinkaszentkirályi O. E. tagok: 57.57 K, Rohonczi tagok: 43·44 K, Strémi tagok: 36 K, Szombathelyi tagok: 1·47 K, Dobos Istvánné 1 K, Garampökösi tagok: 8 K, Toma Károlyné 2 K, Vrbuy Vilma Magyarpécska 10.36 K, Hejőkereszturi tagok: 28 K, Szakáldi tagok: 21 K.

1913. októberhavi tagdíjak: Gabriel Magdolna 60 f., dr. Csere Adolfné 5 K. Kovács Sándorné 1 K, Novák Edit 1 K, Krammer Sándorné 2 K, Hajdu Ferencné 24 f., Tauber Kornélia Beregszász 2 K, Huszarik Anna 2 K, Kovács Anna 1 K, Dubó Julia 2 K, Szentpéteri Gyuláné 1 K, Szetti Mária 4 K, Juhász Amália 1 K, Thár Mátyásné 1 K, özv. Kriszta Ignácné 6 K, Weisz Rozina 2 K, Pardusz Mária 4 K, Musztyánovits Szidónia Tarújfalu 4 K, özv. Tuschek Jánosné Sümeg 1 K, özv. Blaha Gyuláné 40 f., Czuczay Józsefné 2 K, Márkis Flóris 1.20 K, Felsőszéki és szilárdi tagok 50 K, Tarkányi tagok 15 K, özv. Pálinkás Mihályné 2 K, Horváth Teréz 1 K, Gergely Imréné 1 K, Kállóczy Károlyné Törökszentmiklós 6 K, Moravcsik Verona 3 K, Weszely Mária 2 K, Rehart Géza 1 K, Faragó Lajosné 4 K, Makkos Róza 2 K, Ottinger Béla 2 K, Nagy Jánosné 4 K, Piznár Ferencné 1 K, özv. Gázder Józsefné 2 K, özv. Német Jánosné 2 K, Birkás Zsófia 1 K, özv. Zubka Józsefné Selmecbánya 2 K, Pap Bálint 2 K, gróf Somssich Béláné Babócsa 4 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által: Patocska Jánosné 2 K, Werner Jánosné 2 K, özv. Szitsek Ferencné 3 K, Scheiring Eliza 2 K, Vatay Teréz 1 K, özv. Széling Ferencné 3 K, összesen 13 K. Lutz Henrietta Triest 1 K, Bignió Gyuláné 4 K, özv. báró Orczy Szerafinné 4 K, Palkovics Róza 5 K, Orva Anna 4 K, Sarvajcz Pál 40 f., Tánczos Istvánné 2 K, Marton Gáborné Nagykáta 50 f., Lichtneckert Teréz 4 K, Czigler Rozina 1 K, beretei Márton Ilona 2 K, Baksa Róza 1 K, Müller

Mária 2 K, Danek Antalné 2 K, Lenz Katalin 5 K, Radosköi tagok 20 K, Mandl Pauline 1 K, Schwarz Mária 1 K, Benyovszky Gizella 1 K, Gassmayer Sarolta 1 K, Vörös Gabriella 1 K, Gross Luiza 2 K, Ferencz Ilona 24 f., Árvai Mariska 1 K, Árvai Jánosné 1 K, Sztankovics Ferencné 30 f., Kanitz Józsefné 3 K, Lábánovics Anna 3 K, Major Mária 60 f., Danka Erzsébet 50 f., özv. Köteles Lajosné 1 K, Vulánszky Kázmérné 1 K, Kövesi Teréz 1 K, Tillmann Lajosné 4 K, Kaposkeresztúri tagok 20 K, Nagyatádi tagok 12 K, Vingai tagok 8.76 K, özv. Kutschera Richárdné 6 K, Hlavaty Jánosné 2 K, Percsina Mari Patak 24 f., Mák Viktória Patak 24 f., Pásztirik Mária 2 K, Nyirábrányi gk. tagok 18 K.

(Folytatása következik.)

Szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 « — «

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 « 50 «

Japán papiron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 « — «

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 « 50 «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 « 50 «

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 « 50 «
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 « 50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 « — «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Azelső kiadás elfogyott; új kiadás készülőben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvéttel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.